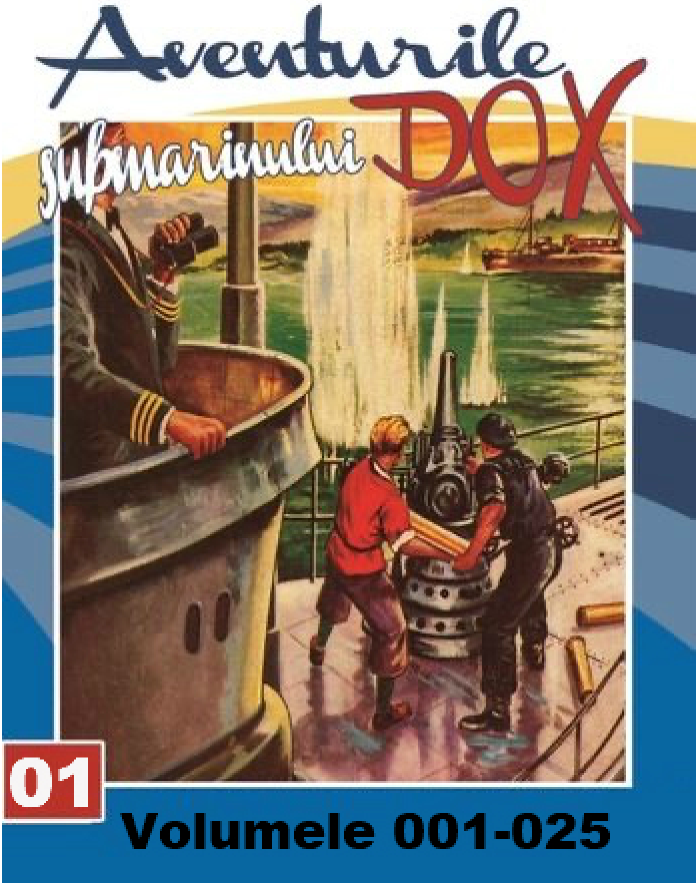

Aventurile submarinului DOX
01
Volumele 001-025

Aventurile submarinului Dox 001

Hans Warren

AVENTURILE SUBMARINULUI DOX

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei" — un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow, reuşeşte să-l aducă pe George pe „Insula odihnei". Un testament misterios îl indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpină George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox" una din cele mai interesante lecturi.

I
GROZĂVIILE MĂRILOR

TU, PETRE, e cu putinţă?

— Sst! George, adică vreau să spun „domnişorule", nu trebuie să afle nimeni că am venit. Hai cu mine şi o să-ţi spun tot

— Dar bine, omule, ce te-ai făcut în aceşti doi ani de când nu te-am văzut? întrebă George uluit.

— Mai târziu, mai târziu, domnişorule, acum nu e vreme de pierdut, îmbracă-te repede şi să plecăm numaidecât. Epitropul d-tale a pus ceva la cale, dar o să-i dejucăm planurile, fii pe pace.

— Acum, în puterea nopţii? Unde vrei să mă duci, pentru Dumnezeul Dacă află...

— N-o să afle nimic, fiindcă până prinde el de veste noi vom fi departe. Încet însă, să nu ne simtă cineva.

— Şi când ne întoarcem? Vorbise cu un lăcătuş să mă ia ucenic — zicea că trebuie neapărat să învăţ o meserie.

— Ştim, ştim şi asta, zise scurt nocturnul vizitator, de aceea trebui să plecăm imediat. Lasă tot, nu lua nimic cu d-ta fiindcă o să găseşti de toate.

— Cum? Atunci... atunci nu o să mă mai întorc niciodată? bâigui George zăpăcit. Unde mă duci, Petre, spune-mi...

— O să vezi d-ta, mormăi matahala strecurându-se sprinten, cu toată greutatea ei, pe fereastra deschisă; O să vezi şi o să te bucuri, crede-mă. Ori nu mai ai încredere în bătrânul d-tale Petre?

— Cum poţi să spui una ca asta? făcu tânărul cu căldură. Mi-ai

salvat doar de atâtea ori viaţa. Dar revolverul tatii mă laşi să-l iau, nu-i aşa? E cea mai scumpă amintire de la el.

— Foarte frumos din partea d-tale, domnişorule, că te gândeşti la el, răspunse uriaşul. Ce bine o să-i pară... ştiu eu cui. De acum eşti bărbat, ţi-ai luat şi bacalaureatul! Ce mutră o să facă mâine dimineaţă prea stimabilul avocat Norton când o vedea că i-a scăpat pasărea din colivie!

Şi, spunând acestea, Petre sări în grădină şi după ce se încredinţă că n-a fost văzut de nimeni, ajută lui George Farrow sa sară şi el.

— Aşa, domnişorule, acum mai uită-te încă odată bine la ce laşi în urmă. Aici ţi-ai petrecut copilăria. Casa asta a fost cumpărată de tatăl d-tale ca să o ai până la sfârşitul vieţii. Ticălosul acela de Norton şi-a însuşit-o însă pe nedrept ca să te lase pe drumuri. Dar lasă, nu face nimic, o să-i iasă pe nas ticăloşia, fii pe pace... Şi-acum, să ne grăbim, avem cale lungă de făcut.

George Farrow era la vârsta de optsprezece ani, un băiat voinic şi curajos, deprins de mic copil cu vânturile mării Nordului şi hoinărind toată ziua pe ţărm. Toţi pescarii şi corăbierii îl cunoşteau foarte bine ca şi pe tatăl său, căpitanul Farrow, care pierise ca un erou pe timpul războiului, pe submarinul său.

Totuşi, inima tânărului bătea cu putere Ia vederea întinsului nemărginit de apă. Oare nu-l va aduce înapoi severul său epitrop Norton ca să-l bage ucenic la fierărie, fiindcă nu se găsise loc la marină pentru el?

Dar Petre, fosta ordonanţă a căpitanului, rămas pe urmă ca om de casă şi care crescuse pe George de mic până ce fusese gonit de avocat, îi spusese doar că nu se va mai întoarce niciodată.

I se părea acum tânărului că-şi încheia o parte din viaţă şi alte orizonturi se deschideau înaintea lui.

Deşi apariţia lui Petre în mijloc de noapte şi felul tainic cum se strecurase pe fereastra deschisă în camera lui i se păreau lui George destul de ciudate. Îl urmă totuşi, fără cea mai mică şovăire. Un simţământ de caldă recunoştinţă pentru bătrânul lui prieten care-l jucase odinioară pe genunchi şi-l scăpa acum din ghearele epitropului, mai bine zis persecutorului său, îi stăpânea sufletul. Aşa dar, nu va mai trebui să înveţe lăcătuşeria, muncă grea şi umilitoare pentru el, care se trudise atât să-şi ia bacalaureatul.

Când ajunseră la ţărmul mării, George apucă mâna uriaşului său prieten care păşea alături de el şi exclamă cu însufleţire:

— Lasă-mă să-ţi mulţumesc. Petre. M-ai salvat dintr-un adevărat iad. De acum şase ani, din clipa când omul acesta nesuferit s-a căsătorit cu mama, a început pentru mine adevăratul calvar. Ai indurat şi tu împreună cu mine doi ani de chinuri, apoi te-a gonit. Pe urmă am rămas singur. Ce-am îndurat, Petre, nu e limbă omenească s-

o spună... Turba de mânie că nu vream să-i spun „tată", ci „domnule avocat". Dar de când a murit şi mama, acum un an, viaţa pe care am dus-o alături de omul acesta, a fost un lung şir de suferinţe. Ea, sărmana, deşi n-a fost niciodată prea drăgăstoasă cu mine, îmi lua întotdeauna apărarea. Ştii tu, Petre, — aveam uneori impresia că voia să îndrepte un rău, pe care mi-l făcuse. Iar alte ori că îi era frică de mine.

— Ştim, ştim şi asta, mormăi Petre. Nici nu e de mirare că îi era frică, semeni atât de mult cu tatăl dumitale, domnişorule. Dar lasă c-o să afli dumneata toate în curând.

— Petre, strigă deodată tânărul speriat, am uitat să iau fotografia tatei cu mine, singura pe care o am. Trebuie neapărat să mă duc s-o iau.

Uriaşul îl apucă însă repede de braţ şi-l ţinu strâns.

— Nu e nevoie, domnişorule, o să-ţi dau altele, crede ce-ţi spune moş Petre.

— Spune-mi adevărul, Petre... bâigui tânărul. Vorbeşti atât da ciudat! Ce e cu tata? De unde ai tu fotografii de-ale lui? Şi tot mereu „noi". „Ştim tot", zici tu. Petre... nu.. nu pot să înţeleg, spune-ml,. ce e cu tata?

Uriaşul scoase o basma din buzunar, îşi şterse pe furiş ochii, pe urmă răspunse mişcat:

— O să vezi dumneata. Ai răbdare. Ai aşteptat cincisprezece ani, mai aşteaptă încă vreo câteva ceasuri. Bucuria o să-ţi fie şi mai... am ajuns la barcă. Să ne grăbim, domnişorule: cu cât vom ajunge mai repede, cu atât o să afli mai curând. Aşa. Mai mult nu mi-e îngăduit să spun. Hm... tare mă tem că o s-avem furtună.

— Petre, ce vrei să spui prin...?

O răbufneală de vânt Ii curmă vorba. Avusese dreptate Petre, o furtună grozavă se stârnise pe neaşteptate şi George se uită îngrijorat la mica barcă priponită de ţărm.

Luna fusese pană atunci acoperită de un strat de nori deşi. Ieşise acum din perdeaua de nori şi arunca o lumină palidă pe întinsul nesfârşit al apei. George zări, dintr-o singură aruncătură de ochi că barca era de aluminium şi demontabilă.

În alte împrejurări poate că s-ar fi codit să se urce pe o astfel de furtună în ea. Dar cuvintele enigmatice auzite de la Petre, îl făceau să nesocotească toate primejdiile. Sări numaidecât în barca uşoară cu pereţii subţiri ca o muchie de cuţit, ajută lui Petre s-o desprindă de ţărm şi porniră pe marea zbuciumată de valuri.

Un motor exterior înlesni navigaţia când ieşiră în larg. George privi îngândurat talazurile care deveneau din ce în ce mai mari şi mai primejdioase.

Vântul sufla cu turbare. Tânărul văzu cu inima strânsă casele

oraşului pierind din ce în ce în zare. Pe întinsul zbuciumat de valuri, barca lor uşoară şi mică părea un punct pierdut în imensitate.

Multe ar fi avut el de spus, multe întrebări îi veneau pe buze, dar acum era prea târziu. Trebuie să stea la motorul exterior ca să lupte din răsputeri cu valurile. Dacă talazurile ar fi izbit barca din coastă, cu siguranţă că apa ar fi năvălit într-o clipă înăuntru şi ar fi răsturnat-o ca pe un fulg.

Vântul bătea dinspre miază-zi, de aceea trebuiau să se aţină cât mai aproape de coastă. Cerul era încărcat de nori groşi, sfâşiaţi din când în când de vânt, lăsând să străbată câte o rază palidă de lună.

Petre se lupta vitejeşte cu valurile. Vâslea cu toată putere lui de uriaş, dar fără ajutorul motorului truda i-ar fi fost zadarnică.

Chiar aşa, înaintau cu greu: într-un ceas de abia făcuseră doi kilometri de drum.

Furtuna sporea şi talazurile cu crestele spumoase se ridicau până în slavă.

Acum băgă de seamă George că Petre întorcea adesea capul şi cerceta cu încordare marea. Să fi aşteptat pe cineva? Altminteri ce rost va fi avut plecarea lor în puterea nopţii pe o mare atât de agitată? — îşi zicea el.

Începu să se uite şi el cu mai multă atenţie, dar nu zărea nimic decât talazurile enorme biciuite de vânt

Deodată se cutremură. Motorul, care funcţionase până atunci în chip normal, se opri brusc. Erau pierduţi, căci, deşi lopeţile mânuite de braţele vânjoase ale lui Petre, puneau împotrivire valurilor, i-ar fi fost în cele din urma cu neputinţă să reziste furtunii, cu atât mai puţin să înainteze.

George se pricepea destul de bine la motoare — se servise adesea de ele când pornea pe mare cu prietenii săi pescarii — dar acum totul era de prisos. Cu mare greu se putea ţine pe locul lui ca să nu fie azvârlit în mare.

Numai câteva clipe mai putu lupta Petre cu valurile, apoi scoase o înjurătură grozavă: una din lopeţi se rupse în două, barca se răsuci în loc şi începu sa se umple de apă. George aştepta îngrozit s-o vadă răsturnându-se.

Petre smuci lopata afară din ţăruş, sări la pupa, deşurubă motorul şi-l aruncă în apă.

Uşurată de povară, barca se mai înălţă niţel, dar acum le lipsea cârma ataşată de motor. Barca era însă astfel întocmită ca să se poată mânui şi fără ea. Petre vâri o vâslă în locul unde fusese motorul, improvizând astfel o nouă cârmă care le putea fi de folos împotriva vântului.

— Treci Ia cârmă, George! răcni uriaşul ca să poată fi auzit, şi în timp ce acesta vâslea, el scoase de undeva un căuş şi începu să arunce

apa afară peste bord.   După vreo cinci minute o goli toată, aşa că primejdia scufundării era înlăturată pentru moment.

Nu ştiau unde vor putea acosta, deoarece vântul se schimbase şi-i mâna cu repeziciune spre Oceanul Îngheţat.

Crâmpeiele de nori care lăsaseră până acum să străbată când şi când o rază de lună, se transformaseră într-o perdea neagră şi ameninţătoare; nu se mai zărea nimic decât arareori spuma albă a valurilor care se fugăreau cu turbare.

George tresări când simţi mâna lui Petre apucând lopata şi răcnindu-i la ureche:

— Odihneşte-te niţel, domnişorule, trebuie să fii tare ostenit. Furtuna o să se potolească în curând şi „El”. o să ştie să dea de noi, te asigur.

Într-adevăr, tânărul era istovit şi de abia se mai putea ţine pe picioare. Fusese trezit din somn, trecuse printr-atâtea emoţii de câteva ceasuri încoace şi acum când părea că primejdia trecuse, nervii lui din cale-afară de încordaţi se destinseră.

Se lăsă în fundul bărcii pe un fel de grătar de aluminium, se înveli cu o pătură şi adormi numaidecât.

. . . .

Când deschise ochii, văzu că e ziua mare. Sări în picioare buimac încă de somn şi-i trebui câtva timp pană să se dezmeticească şi să-şi aducă aminte de întâmplările de peste noapte. Se aşezi în tăcere lângă Petre care vâslea fără întrerupere, cu muşchii încordaţi.

Furtuna nu se potolise încă: dimpotrivă, părea că vântul se înteţise.

George se uită îngrijorat în juru-i, dar nicăieri nu se zărea pământ. Se aflau în largul mării şi uraganul îi mâna tot înainte.

Se lăsase un frig grozav care-i pătrundea până în măduva oaselor. George se înfiora. În curând începu să-l chinuiască foamea. Petre, care îl privea cu luare-aminte înţelesese probabil, căci se aplecă la urechea lui şi strigă:

— Sub bancă e o manta groasă şi nişte conserve; mănâncă, domnişorule, al dormit mult şi trebuie să-ţi fie foame.

— E târziu? întrebă el mirat Cât să fie ceasul?

— Cam pe Ia vreo trei; ai dormit douăsprezece ceasuri încheiate.

Tânărul se lăsă jos de pe bancă şi scoase din mica încăpere de sub pupa bărcii o manta şi câteva cutii de conserve. Îşi potoli repede foamea, se înfăşură în manta şi se aşeză iar lângă Petre.

— Dar bine, dragul meu, tu n-ai dorit de fel, după cum înţeleg eu, îi zise el. Acum mă laşi pe mine la lopeţi şi tu culcă-te că trebuie să fii frânt de oboseală.

— Drept e că n-am pas capul jos de ieri dimineaţă şi niţeluş somn nu mi-ar strica, răspunse uriaşul. Dumneata vezi de ţine barca după vânt, şi dacă ţi se pare că se iveşte ceva sau se întunecă, scoală-mă,

încheie el; se lungi în fundul bărcii, se înveli cu pătura şi în curând începu să sforăie.

Tânărului îi pierise acuma teama. Mai grozavă decât fusese până atunci furtuna nu se putea şi văzu ca nu păţiseră nimic, aşa că se simţea întrucâtva în siguranţă.

Orele treceau şi nu se zărea nici un vapor şi nici urmă de pământ Ia orizont. Pustiul nesfârşit de apă se împreuna eu cerul mohorât pe care norii se fugăreau neîntrerupt

Frigul se lăsa tot mai aprig. George îşi zicea că vor fi trecut de mult de Scandinavia şi în cutând vor intra în Oceanul îngheţat. În luna aceasta — octombrie — vor întâlni cu siguranţă sloiuri plutitoare de gheaţă, banchize care le-ar putea sfărâma barca lor uşoară ca pe o coajă de nucă. De-ar veni vre-un vapor să-i salveze sau de i-ar împinge măcar vântul spre coastă! Altminteri, fără motor şi cu o singură vâslă erau cu siguranţă pierduţi

Dar nici urmă de vapor sau de uscat. Din ce se întuneca, din ce îi scădea curajul. Când văzu ca începe să se însereze de-a binelea, deşteptă pe uriaş. Acesta privi câtva timp cercetător în juru-i, apoi zise foarte liniştit:

— Trebuie să mai răbdăm încă o noapte, domnule George. Mâine vom fi salvaţi cu siguranţă. „El”. va veni după noi să ne caute.

Tânărul era atât de deprimat încât nici nu întrebă cine e acel ,,El" despre care i se pomenea. Îmbucă în mod mecanic cava, luă o înghiţitură de apă din bidon se culcă. Deşi vântul şuiera cu turbare şi marea vuia ca un iad, somnul îl birui şi adormi

II
NARVALI

DAR ZIUA SI NOAPTEA URMĂTOARE trecură fără să survină vreo schimbare. De abia a treia zi dimineaţă vântul se potoli şi valuri mărunte împingeau barca tot spre nord. Petre părea acum foarte agitat.

— Să vezi dumneata, domnule George, în curând vom fi salvaţi şi bucuria dumitale o să fie ceva nemaipomenit. Dacă nu era furtuna asta, ştiai până acum ce vrei să afli. Sunt însă sigur că „El”. ne caută şi o să ne găsească.

— Despre cine vorbeşti, Petre? Cine o să ne caute şi o să ne găsească? întrebă mirat tânărul.

— Lasă că o să vezi dumneata, răspunse uriaşul cu ochii râzători. Trebuie numai să mai aşteptăm până ce se vor potoli valurile de tot. Nu face nimic, pături şi merinde avem destule, slavă Domnului! Şi-apoi, diseară vom fi în siguranţă.

Clătinând capul, George se uită Ia uriaş care scosese din buzunarul hainei un ochean şi privea în zare.

Ştia că oricât ar stărui el, nu va afla nimic atâta timp cât era hotărât să nu spună ceea ce nu trebuia. Şi în vreme ce vâslea tot înainte, ca valurile să rămână mereu în urma lor, se întreba mereu cu mirare cine să fie acel „El”..

Începuse să creadă că se aruncase într-o aventură fără rost la care nu se gândise la început şi ale cărei consecinţe nu Ie prevedea. Ştia numai că Petre venise să-l scoată din ghearele epitropului şi tatălui său vitreg, de care se temuse întotdeauna şi de care se temea încă şi acum.

Petre băgă iar ocheanul în buzunar şi zise clătinând capul:

— Degeaba mă uit, marea e încă prea agitată şi n-a putut să ne ajungă. Dar să fii fără grijă, domnişorule, de venit vine „El”..

La vorbele lui, tânărul se însenina. Odată ce făcuse pasul acesta nu mai rămânea decât să meargă înainte, fie ce-o fi. Şi-apoi, dacă Petre al lor zicea că vor fi salvaţi, nu mai încăpea nici o îndoială, avea o încredere oarbă în cuvintele lui. Poate că acest servitor credincios îi rezervase în taina un loc pe vreun vapor şi ştia că din pricina furtunii vaporul nu-i putuse ajunge încă. Cu siguranţa că aşa trebuie să fie. De aceea George nu se îngriji când văzu că trece iar ziua fără să se zărească vreun vas seu coasta. Marea nu se liniştise încă, valurile tot mai dăinuiau şi era greu să-l găsească numaidecât.

— Mâine va fi cu siguranţă aici, îi zise Petre. Culcă-te şi dormi liniştit, domnişorule, veghez eu, n-avea grijă!

Şi într-adevăr, tânărul dormi fără grija, cum nu dormise de mult în casa părinteasca.

A doua zi marea se liniştise cu desăvârşire. Soarele sclipea pe cer şi deşi barca înaintase mult spre nord, aerul era destul de călduţ.

— Să ştii că astăzi vine negreşit, zise vesel Petre. Nu se poate să nu ne zărească. Bagă de seamă la ce-ţi spun, domnişorule, acuş, acuş o să ne pomenim cu „EI".

George luă ocheanul să cerceteze şi el mal bine zarea. Se uitase mai întâi Ia miază-zi, căci de acolo trebuia să sosească acel „El”. despre care îi vorbea mereu Petre. Năzărind nimic, îl întoarse spre apus, apoi spre răsărit şi la urmă spre miază-noapte.

Deodată scoase o exclamaţie de mirare şi arătă cu mâna într-acolo.

— Petre, ia te uită şi tu. Parcă se vede ceva. Trebuie să fie vreo stâncă sau o insulă. Vapor nu se poate să fie fiindcă e prea afund în apă. Dar parcă ar spinteca valurile.... înaintează.... vine spre noi....

Uriaşul îl luă repede ocheanul din mână; dar de abia aruncă o privire ţi o expresie de bucurie îi lumină faţa.

— Domnule George, „El”. e, trebuie să fie... să ştii că „El”. e. Nu e vorbă, eu îl aşteptam din direcţia cealaltă, dar pesemne că s-a rătăcit

peste noapte. Hai să-i ieşim înainte.

Dădu tânărului ocheanul, se aşeză la pupă şi începu să vâslească repede înainte pe când George nu mai lua ocheanul de la ochi. Vedea apa ridicându-se şi împroşcându-se în jurul unui corp mare cenuşiu care înainta cu o iuţeală uimitoare, pe când în jurul lui alte corpuri mai mici tăiau undele. Tânărul era atât de uimit de ce vedea şi mişcările acelor corpuri erau atât de repezi încât nu putea pricepe ce poate să fie.

Petre se opri deodată din vâslit, puse mâna streaşină la ochi şi zise cu glas schimbat după ce privi câtva timp prin ochean:

— D-le George, ştiu că te-ai interesat întotdeauna de ştiinţele naturale, aşa că vei înţelege ce se petrece. Ceea ce vezi acolo e un caşalot urmărit de narvali. Numai de nu ne-am pomeni cu ei peste noi.

— Dă-mi repede ocheanul. Trebuie neapărat să-i văd, zise George cu însufleţire.

Citise atâtea despre aceste bestii grozave încât era curios să le vadă mai de aproape.

Văzu aripile lor triunghiulare din spinare, pântecele albe care contrastau cu pielea neagră a spatelui. Nu erau mai lungi de cinci metri şi totuşi atacau cu furie o balenă lungă de peste douăzeci. Se repezeau mei ales la cap şi-i sfâşiau nenorocitului uriaş, care nu se putea apăra, bucăţi întregi de carne.

Acum înţelese George că aceşti „ucigaşi" îşi meritau într-adevăr numele. Împingeau de la spate victima, îi ieşeau înainte, săreau pe deasupra ei, se lăsau afund; îi sfâşiau bucăţi din pântece şi în clipa următoare apăreau iar la suprafaţă şi-i rupeau fâşii întregi din bot.

Mişcările uriaşului erau din ce în ce mai slabe, apa înroşită de sânge împroşca în juru-i; George nu-şi putea lua ochii de la spectacolul care se desfăşura în raza vederii lui. Şi-i părea bine că monstrul fugărit înota înspre barcă şi în curând va fi aproape de tot ca să poată urmări mai bine lupta, deşi de o adevărată luptă nu putea fi vorba, căci era mai mult măcelărirea unui uriaş fără apărare de către aceşti grozavi ucigaşi care întrec în cruzime chiar pe cei mai feroci rechini.

Un astfel de „Orca" — cum îl numesc cutreierătorii mărilor în graiul lor marinăresc — se repede fără frică la cel mai formidabil rechin şi această „hienă a mărilor" e sfâşiată într-o clipă de narval, mult mai mic la trup decât el.

Toate acestea le ştia George foarte bine, căci în marea lui dragoste pentru mare şi vietăţile ei, studiase cu deamănuntul tot ce se referea la ea. Acum va vedea cu ochii lui pe aceşti „tigri ai apelor" în toată a lor cruzime şi ferocitate.

— Sfinte Dumnezeule, vin în spre noi... murmură Petre îngrozit. Asta ne mai lipsea! George, roagă-te de Atotputernicul ca „El”. să sosească la timp.

Tânărul clătină cu mirare capul. Pentru ce să nu se apropie de ei caşalotul? Era doar cel mai bun prilej ca să urmărească bine lupta aceea interesantă dintre „sălbăticiunile" mărilor. Ba în gândul lui se ruga tocmai ca să nu se abată din calea lui.

Dorinţa îi fu împlinită. Caşalotul, sfâşiat bucată cu bucată de duşmanii lui grozavi şi istovit de durere, venea de-a dreptul spre ei.

George se cam înspăimântă când văzu trupul acela uriaş, cel puţin de trei ori mai lung decât barca lor, apropiindu-se. Totuşi nu se putea opri să admire îndârjirea cu care cei trei tigri ai mărilor se repezeau la capul pradei lor neputincioase. Caşalotul deschise gura, şi George văzu, înfiorându-se de groază, cum ucigaşii îi apucară limba şi o smulseră afară.

Nenorocita victimă izbi apa cu coada ei enormă, zbătându-se de moarte, în vreme ce vrăjmaşii lui grozavi se dădură puţin îndărăt. Dar aripile lor ascuţite biciuiau mereu marea învârtindu-se în cercuri mari în jurul caşalotului în agonie şi destul de aproape de barcă. De abia acum George îşi dădu seama de primejdia în care se aflau.

Valurile ridicate de coada caşalotului se izbeau cu putere de flancurile bărcii şi până a avea timp Petre să se ferească, apa năvăli peste bord

Şi caşalotul se zbătea mereu, mai aproape, tot mai aproape, în vreme ce înfricoşătorii tigri ai mărilor îşi micşorau cercul. George se temea acum ca ţinta lor să nu fie chiar barca în care se aflaţi ei, socotind-o drept un duşman neprevăzut. Nu era frică mai mare decât unul ca ei şi dinţii lor grozavi ar fi sfărâmat într-o clipită tăblia subţire de aluminium. Citise undeva că un narval înfuriat poate sfărâma în bucăţi o barcă oricât de trainică şi sfâşia pe cei aflaţi în ea.

Petre prevăzuse o astfel de eventualitate, de aceea îi spuse să se roage lui Dumnezeu ca „El”. să sosească la vreme pentru a-l scăpa din ghearele morţii. În mintea tânărului, se născu întrebarea: cine poate fi acel „El”.? dar n-avu timp să cugete mai mult, căci la o depărtare de cel mult doi metri coada enormă a caşalotului în agonie biciui apa cu putere.

Acum nu mai putea fi scăpare. Valurile aruncau trâmbe mari de apă în barcă. Aceasta se umplu repede, se aplecă într-o parte, şi când balena se linişti, barca se răsturnă încetişor şi rămase cu fundul în sus.

Tânărul înţelese că totul sa sfârşit. Dacă valurile nu vor fi destul de îndurătoare ca să-i înghită de vii, ferocele animale îi vor sfâşia în bucăţi.

Auzi pe Petre răcnind câteva cuvinte, dar nu le pricepu. Se simţi prins într-un vârtej grozav stârnit de zbuciumul caşalotului, apoi se cufundă în valuri.

Deşi ştia bine că moartea îl pândeşte, începu să înoate din răsputeri ca să iasă la suprafaţă. Se izbi de ceva imens, mare, şi-şi dădu seama

că era pântecele caşalotului. Pipai cu băgare de seamă, dar îşi trase mâna înfiorat, simţind rănile adânci din trupul uriaşului şi golurile lăsate de dinţii grozavi al narvalilor. Muşcătura unui astfel de animal trebuie să spintece un om drept în două.

George scoase totuşi capul din apă şi privi cu teamă în juru-i. Deodată auzi pe Petre strigându-i:

— Ieşi repede din apă, poate că vom reuşi să ne salvăm.

În acelaşi moment se simţi apucat de mană şi tras la suprafaţă de Petre, care-l săltă în sus şi-l aşeză pe spinarea caşalotului mort.

— Nu prea cred să-ţi fie la îndemână, zise credinciosul Iui prieten foarte calm, dar parcă tot mai bine decât în gura dihăniilor de acolo. Pesemne că stau să chibzuiască dacă să se apropie sau nu. Drept să-ţi spun, am fost eu şi alte daţi în situaţii destul de grele, ca acuma însă niciodată. Barca noastră — adică balena — o să se cufunde în curând şi atunci ne-am dus pe copcă, domnişorule. Aşa ori aşa... Da' parcă tot mai bine să mor înghiţit de valuri ca un marinar de treabă, decât să fiu sfâşiat de colţii lighioanelor alea afurisite.

Tânărul se uită ca fascinat la spinările mari şi negre ale narvalilor care se învârteau mereu în jurul caşalotului neînsufleţit. Oare să se fi mulţumit numai să-şi înlăture un duşman şi-acum se vor duce să-şi caute aiurea o nouă pradă? Ori vederea celor doi oameni călare pe spinarea victimei lor îi oprea să o sfâşie de tot? Sau chibzuiau cum să-i tragă şi pe ei de acolo?

George ştia că animalele acestea sunt de-o inteligenţă remarcabilă şi presupunerea aceasta din urmă, nu i se părea de fel imposibilă.

Văzură barca lor plutind răsturnată la câţiva metri de ei. Dacă ar putea-o întoarce şi ar apuca să se urce în ea, ar fi mai la adăpost decât în spinarea caşalotului care mai ispitea poate pe ucigaşii lui.

— Ştii ce, Petre? zise deodată George. Eu sunt de părere să încercăm să tragem încoace barca.

— Vrei să te duci înot până acolo? Socot că „ucigaşii" au să se bucure grozav să mai schimbe niţel felul de mâncare. Aha. Uite-i că s-au hotărât. Acum, ce-o vrea bunul Dumnezeu!

Una din bestii se desprinse din cerc şi venea încet spre caşalot. George vedea că i se apropie moartea, o moarte cumplită. Apucă mâna credinciosului său prieten şi zise cu glas sugrumat:

— Petre, îţi mulţumesc pentru tot binele pe care mi l-ai făcut în viată. Văd că a sosit clipa din urmă. Poate că-l voi revedea în curând pe tata...

— Aşa ar fi trebuit să fie, dar vezi că nu e cum vrea omul. Ah, afurisita lighioană!

Unul din aceşti „tigri" trecuse pe lângă barca de aluminium şi se rănise probabil de vreun colt ascuţit, căci se înfuria grozav şi se repezi ca turbat la ea. O izbi cu coada, o apucă în gură şi o sfărâmă cu colţii

în zeci de bucăţi. După aceea porni iar spre caşalotul mort şi se năpusti asupra Iui. Izbitura fu aşa de grozavă încât cu greu cei doi naufragiaţi se putură feri să n-alunece de pe spinarea netedă a uriaşului. Narvalul se roti iar în jurul lor, apoi se îndrepta cu şi mai multă furie spre ei.

— Ura! Ura! Vine! răcni deodată Petre, cu înflăcărare.

George crezu un moment că înnebunise de groaza morţii care părea de neînlăturat. În clipa următoare narvalul se repezi iar cu atâta putere la caşalot încât trupul Iui enorm încăleca pe jumătate peste trupul plutitor al victimei sale. Tânărul nu-şi putu stăpâni un ţipăt de groază, văzând gura enormă a monstrului deschisă, gata să-l înghită. Se trase înfricoşat îndărăt, dar în aceeaşi clipă îşi pierdu echilibrul şi alunecă pe flancul caşalotului chiar în partea unde se afla narvalul.

Deodată se auzi o detunătură. Se încleşta cu toate puterile de spinarea cadavrului şi încercă să se ridice, în timp ce ochii lui în care lucea o scânteie de speranţă cercetau cu încordare zarea.

Văzu la nici o sută de metri de el un tun mic şi un om, care păreau să plutească amândoi pe undele mării. Crezu că visează, dar în clipa aceea răsună a doua detunătură şi bomba trecu şuierând pe lângă el.

Auzi apoi în spatele lui o bubuitură înăbuşită, apa începu să clocotească şi să spumege in juru-i, văzu un trup negru enorm care părea că vrea sa-l cuprindă, simţi o izbitură grozavă în creştet şi în clipa în care îşi pierdu cunoştinţa, îşi mai putu da seama că se scufundă în adânc.

III
O REVEDERE NEAŞTEPTATĂ

DOMNULE DOCTOR, domnule doctor, vino repede, uite că se trezeşte!

Glasul pe care ÎI auzea ca de la mare depărtare i se păru cunoscut lui George. Deschise cu anevoie ochii, îl aţinti în tavanul de tablă de deasupra capului său şi rămase câtva timp nedumirit

Unde se afla oare? Trebuia doar să se scoale devreme ca să intre ca ucenic la lăcătuşerie.

Ba nu. Pornise doar cu Petre pe mare, vântul îi împinsese mereu spre nord şi nimeriseră in mijlocul unor bestii grozave. Îşi aducea acum bine aminte cum alunecase de pe spinarea balenei, în momentul când hidoasa „spaimă a mărilor” se repezea la el. Auzise însă mai înainte o detunătură, zărise un om şi un tun plutind pe unde, apoi simţise o izbitură grozavă la creştet.

Ideile i se încâlceau în cap. Să fi fost vis sau aievea? Dar auzise parcă adineauri glasul credinciosului său Petre? Unde se afla acum? O umbra se aplecă peste el şi văzu un chip de om privindu-l cu încordare. George se gândi câteva momente, apoi zâmbi şi întrebă cu glas slab:

— Doctore Bertram, unde ai fost in aceşti 23 doi ani? Ai dispărut odată cu Petre al nostru.

— Aşa, George, acum văd că totul e în regulă, răspunse cu bucurie doctorul. O să te poţi scula în curând. Afurisită lovitură ţi-a dat îndrăcita aceea de dihanie.

— Atunci... n-am visat? murmură tânărul. Am pornit într-adevăr cu Petre pe mare? Unde ne aflăm acum? Cine ne-a salvat? „El". a sosit în sfârşit — după cum zicea Petre?

— Sst! Nu e voie să-ţi frământi atâta creierii, dragul meu, zise doctorul Bertram care îl cunoştea de copil. Acum trebuie să stai liniştit şi să dormi până ce te vei face bine de tot. Uite, Petre ţi-a făcut o supă minunată, după ce o vei sorbi, să faci bunătatea şi să mi te culci iar! Ai înţeles?

În momentul acela apăru şi Petre cu o ceaşcă mare în mâini şi faţa îi râdea de bucurie.

— Unde m-ai adus, Petre? îl întrebă tânărul zâmbind. În toată viaţa mea de până acum n-am trecut prin ce-am trecut în aceste câteva zile de când ai venit să mă iei.

— Lasă că te-am adus eu unde trebuia, râse uriaşul. Numai că n-a prea mers cum aş fi vrut şi ne-au cam făcut de lucru dihăniile alea. Dar nu e nimic, a trecut şi asta. Ia poftim de soarbe niţică supă; o să-ţi lingi degetele, nu alta!

George sorbi înghiţitură după înghiţitura ce era în ceaşcă. ÎI cuprinse deodată o oboseală plăcută; vru să mai întrebe ceva pe Petre, dar n-apucă să scoată un cuvânt că ochii i se închiseră şi adormi adânc

Când se deşteptă din somn, privi uluit în juru-i. Se frecă Ia ochi, se ciupi de braţ ca să se încredinţeze că e într-adevăr treaz.

Se văzu de data asta într-un fotoliu de trestie, deasupra capului său foşneau frunze de palmieri şi înaintea Iui, despărţită de o dungă lată de nisip, sclipea o întindere nesfârşită albastră.

Era cald, dar o adiere uşoară de vânt care venea dinspre mare răcorea aerul. George privi câtva timp tabloul din faţa lui, se ridică apoi şi se uită curios în juru-i.

Se afla într-o grădină bine îngrijită, îmbelşugată, cu vegetaţie tropicală. Alei regulate, presărate cu nisip mărunt şi mărginite de plante minunate duceau la o casă de lemn splendidă, împrejmuită de o terasă circulară plină de flori.

Văzu coborând treptele o namilă de om în haine kaki. Era Petre, care zărindu-l şezând în fotoliu venea fuga spre el, strigând peste

umăr:

— Doctore, doctore, vino că s-a trezit.

George îi întinse mâna şi-i zise zâmbind:

— Să ştii că acum nu mă mai mir de nimic, dragul meu, chiar dacă ar fi să mă deştept data viitoare Ia polul nord. De altminteri, frumoase lucruri faci dumneata cu mine când dorm, Dar ia spune, unde ne aflăm acum?

— Pe „Insula Odihnei", în mijlocul Pacificului, răspunse Petre. Ce bine îmi pare că te avem în sfârşit printre noi, domnule George! Şi dacă o spune doctorul că te-ai făcut bine de tot, te aşteaptă o mare bucurie.

Se auziră paşi şi nisipul scârţâind în spatele lor. George întoarse capul şi văzu pe doctorul Bertram venind spre el cu mâna întinsă. ÎI privi adânc în ochi, apoi făcu un semn de aprobare lui Petre.

— Perfect, Acum poate suporta orice emoţie. Da, da, dragă George, n-ai prea fost bolnav în copilărie; ici colo un cucui în frunte, ori vreo tăietură la mână sau un picior scrântit la joacă; — de data asta însă... mi-ai dat de furcă şi nici n-am crezut că o să scapi din lovitura pe care ţi-a dat-o dihania aceea grozavă. Ai zăcut opt săptămâni de zile între viaţă şi moarte.

— Opt săptămâni? se minună tânărul. Şi acum mă aflu în Pacific? Ştii că nu prea pricep eu cum vine asta, dragă doctore. Dar cu tata ce e? Petre mi-a făgăduit în noaptea când a venit să mă ia de-acasă că o sa-mi dea oricâte fotografii de-ale lui voi vrea. Şi — dar să nu râzi, doctore! — am avut impresia că tata trăieşte.   Bertram zâmbi, îi puse mâna pe umăr.

— Acum nu mă mai tem că bucuria ţi-ar putea face rău, dragul meu, îi zise el şi porni repede spre casă.

Tânărul privi nedumirit în urma lui, pe când în suflat miji o speranţă pe care nu cuteza să şi-o mărturisească. Doctorul nu-i răspunsese la întrebare, ba îi vorbise chiar de o mare bucurie. Nu cumva tatăl său va fi fiind încă în viaţa?

Mulţi soldaţi dispăruseră în război şi se înapoiaseră apoi după ani de zile la vetrele lor.

Un tremur în tot corpul şi o slăbiciune în picioare nu-i îngăduiră s-alerge după doctor ca să afle adevărul.

Nu-l mai văzu nici pe credinciosul său Petre care parcă intrase în pământ. George vru să-l strige, dar auzi pe aleea din stânga nisipul scrâşnind şi văzu o siluetă înaltă şi subţire oprindu-se lângă el. Era acelaşi chip pe care îl privise ani de-a rândul pe fotografia atât de scumpă lui, dar acum chipul nu era atât de întunecat şi grav, ci zâmbitor şi fericit.

N-avea nici cinci ani împliniţi, când tatăl său plecase pentru ultima oară şi nu se mai întorsese de atunci. Şi-acum, după treisprezece ani îl

avea înaintea lui, voinic, sănătos şi întinerit parcă. Când acesta întinse dornic braţele spre el, George sări de la locul lui şi-l cuprinse de gât.

Trecu multă vreme până să-şi poată stăpâni emoţia, apoi Farrow întrebă:

— Te simţi pe deplin restabilit, copilul meu?

— O, şi-atât de fericit, tată! zise tânărul cu ochii scăldaţi în lacrimi.

— Atunci să ne plimbăm niţel prin grădină şi să-ţi povestesc pe scurt pentru ce am dispărut de atâţia ani şi am voit să se creadă că am murit. Poate că o să-ţi spun lucruri care au să te doară adânc, căci e vorba şi de mama ta, eşti însă bărbat şi nu strică să-ţi dai seama de timpuriu câtă răutate există pe lume.

În anul 1915, pe când tu n-aveai decât doi ani, am luat în casa mea pe o rudă îndepărtată a nevestei mele ca să nu rămână de tot singura cât voi lipsi în război. ÎI chema Menar. Ştiuse să facă aşa ea sub pretextul unei boale pe care nimeni nu o cunoştea să fie dispensat de armata. Când sosii pe neaşteptate într-un concediu acasă, putui să mă conving că între el şi mama ta existau relaţiuni vinovate. A fost o lovitură grozavă pentru mine. Totuşi nu am putut face nimic, căci a doua zi trebuia să plec fără să am timp să pedepsesc pe ticălos.

M-am dus imediat la un prieten avocat, i-am spus ce s-a întâmplat, am depus la el testamentul făcut în favoarea ta şi am plecat imediat cu submarinul meu.

Asta a fost pe la sfârşitul lunii octombrie La începutul lui noiembrie am aflat prin telegrafia fără fir că în Germania izbucnise revoluţia. Oamenii mei mă iubeau şi mi-au făcut atunci propunerea ca să dispărem toţi pentru omenire şi să ne pierdem urma.

Femeia mea era pierdută pentru mine. L-am lăsat pe Petre şi pe bătrânul avocat să vegheze asupra ta. Din veştile transmise prin radio ştiam că situaţia în ţară se înrăutăţea din ce în ce. Şi atunci, am lăsat tot ce ne era drag în urma noastră şi am pornit cu toţii în lume.

Submarinul 23 pierise împreună cu tot echipajul său...

Mai târziu îţi voi povesti ce-am pătimit în aceşti treisprezece ani din urmă. Află deocamdată că ne găsim pe o insulă din mijlocul Pacificului şi formăm un fel de stat independent La noi nu există ceartă, neînţelegere sau nesupunere. Trăim cincizeci de inşi, câţi suntem aici, într-o armonie desăvârşită.

Suntem foarte bogaţi, căci am descoperit comori fantastice, nevăzute încă de vreun ochi omenesc, de aceea putem trăi după bunul nostru plac.

Pornim adesea în călătorii lungi, cutrierând mările şi trecem de multe ori prin peripeţii destul de interesante, deşi primejdioase. Avem deseori prilejul să venim în ajutorul semenilor noştri; pe mulţi i-am salvat de la moarte, de aceea ni s-a dus vestea în toată lumea, şi

deoarece călătorim în submarin, ne-au poreclit „Piraţii submarinului".

Prin telegrafia fără fir am fost mereu la curent cu ce se petrece şi când am aflat că Menar te-a luat de la carte şi vrea să te dea la meserie, am hotărât să te scăpăm din ghearele lui.

Mă aflam cu vasul meu aproape de port şi credeam că în câteva ceasuri te voi avea pe bord, dar s-a stârnit furtuna aceea grozavă care v-a împins în larg. De abia după câteva zile, când marea s-a liniştit, am dat de voi asediaţi de monştrii aceia grozavi.

Pe cel mai feroce l-a ucis cu o bombă tunarul nostru, apucase însă, să-ţi dea o lovitură atât de grozavă în cap încât te-ai rostogolit în apă. Noroc că Petre a putut să te salveze la timp, dar multă vreme am crezut că nu vei scăpa cu viaţă. Eşti însă din neamul Farrowilor şi nu ne prăpădim noi cu una cu două. Şi-acum, vei rămâne aici pe insulă, dragul tatei, până ce te vei întrema, pe urmă vom vedea noi ce mai e de făcut. Îţi poţi alege orice carieră vrei, căci suntem foarte bogaţi; atât de bogaţi cât nici nu-ţi poţi tu închipui. Sau, dacă nu vrei să studiezi mai departe, n-ai decât să stai liniştit cu mâinile în sân fiindcă avem din ce trăi, slavă Domnului!

— Tata, se rugă George cu înflăcărare, ia-mă pe submarinul tău. Vreau să mă fac marinar ca şi tine. Toţi bărbaţii din neamul nostru n-au cunoscut altă meserie.

— Bine, dragul meu, sunt foarte bucuros de hotărârea ta. Vei învăţa meşteşugul chiar de la mine, apoi vei da undeva examenul care se cere. Şi-acum, haidem în casă. Că tot ce am, îţi va rămâne şi ea tot ţie după moartea mea.

Porniră amândoi braţ la braţ, fericiţi că se află iar împreună după atâta amar de ani.

În prag îi aştepta Petre care răcni un ordin în spatele lui, apoi dispăru înăuntru. Dar în urmă apăru iar pe terasă, aducând o farfuria pe care fumega, un peşte minunat.

— Şi mi-e o foamei făcu George când văzu masa pusă. Cred că o să mănânc şi pentru ce n-am mâncat atâta vreme,

— Lasă că de asta o să aibă Petre grijă, fii pe pace, zise căpitanul râzând.

După ce mâncară, Farrow îşi duse feciorul să viziteze insula. Acesta se minuna de ce vedea. În afară de casa căpitanului, se mai aflau încă douăzeci de clădiri în care locuiau parte marinarii holtei, parte cei însuraţi cu familiile lor, căci unii din ei îşi aduseseră şi nevestele de acasă sau se căsătoriseră în urmă.

Pe lângă locuinţe se făcuseră ateliere în care se fabricau lucrurile trebuincioase pentru gospodarii sau pentru munca de pe insulă.

George descoperea mereu lucruri noi care îI puneau în mare mirare. Vedea ogoare pentru cereale, teascuri pentru struguri şi fructe, abator pentru tăierea vitelor şi afumătoare pentru conservarea

cărnurilor trebuincioase Ia o călătorie mai îndelungată; pe urmă un mare laborator în care stăpânea, în afară de doctorul Bertram, artileristul Briko, însărcinat cu fabricarea granatelor şi a gloanţelor submarinului.

Era într-adevăr un stat în miniatură — cum spusese căpitanul — şi tânărul se uita cu admiraţie la tatăl său care înfăptuise o astfel de minune.

— Tată, zise el deodată, insula aceasta n-a fost descoperită de nici un alt vapor pană acuma?

— Nu, dragul meu, ne găsim pe un Atol de o întindere excepţional de mare. La o depărtare de aproape trei kilometri e împrejmuită de un cerc de stânci şi gherdapuri atât de dese încât nici o barcă nu poate trece printre ele. Există o singură intrare pe care am găsit-o întâmplător, după o îndelungată căutare. E un tunel lung tocmai deasupra fundului mării şi atât de îngust încât de abia poate trece submarinul. Vezi deci şi tu că ne aflăm aici în deplină siguranţă. Şi-apoi, avem destule mijloace să respingem o vizită care nu ne-ar fi pe plac.

Deodată se pomeniră cu Petre care se apropia codindu-se.

— Ce e, Petre, de eşti aşa de posomorât? Nu cumva s-a întâmplat ceva? Îl întrebă căpitanul.

— Mie nu, domnule căpitan, mormăi uriaşul, dar tare mi-e ciudă pe mine că nu sunt un vânător. „El”. ne dă iar târcoale.

Farrow încruntă sprâncenele.

— De unde ştii? L-ai văzut tu?

— Pe el nu, doar rămăşiţele victimei lui. Acu ne-a luat afurisitul, viţelul acela negru. N-o să treacă mult şi o să ne ia iar, pe vreunul din putinii malaiezi pe care i-am adus pe insulă.

— E caraghios, zău aşa! Suntem cincizeci de inşi, oameni care am fost toţi în război, înconjuraţi mereu de cele mai grozave primejdii fără să ştim ce e frica şi de doi ani de zile nu putem pune mâna pe un dobitoc de animal.

— O fi, domnule căpitan, dar vezi că animalul nu e chiar aşa de dobitoc, făcu Petre scărpinându-se în cap. Poate că nu e dobitoc de fel dacă o fi cum spune timonierul, anume că animalul nu e altul decât bătrânul casier.

Căpitanul râse cu hohote, apoi se încruntă şi zise cu ciudă:

— Măi Petre, măi, de nu te-aş şti ce bun eşti la suflet şi cât îmi eşti de credincios, m-aş face foc pe tine. Nu cumva crezi şi tu prostiile neghiobului acela? Să-ţi fie ruşine, om în toată firea!

— Păi... zic şi eu cum am auzit şi parcă îmi vine să cred că e aşa. Ceva tot o fi adevărat. Cum să se potrivească să se ivească afurisitul ăsta da „Satan", tocmai când a murit casierul? Şi apoi...

Petre înalţă din umeri şi făcu o mutră ca şi când n-ar fi vrut să

spună tot ce ştia. George se uita la ei uluit. Ce fel de diavol să fie ăsta care, după părerea marinarilor, era un bătrân casier care mânca viţei negri şi malaiezi? Ciudata făptură, zău aşa!

Căpitanul Farrow văzu uimirea fiului său, râse cu poftă şi zise bătându-l pe umăr:

— Săracul de tine! Văd că te-ai zăpăcit de tot! Si totuşi, ceea ce ai auzit nu e o glumă. Acum doi ani, începu el de astă dată foarte serios, a murit un bătrân casier pe care îl aveam pe bord. Dintre toţi oamenii mei, el a fost singurul care a voit să se întoarcă acasă, dar nu s-a îndurat să se despartă de noi. Era un om ciudat, cam ţăcănit, şi marinarii au mai şi exagerat părerea pe care o aveau despre el susţinând că ar fi în legătură cu diavolul.

Seels — aşa îl chema pe bătrân — ştia, ce e drept, mai mult decât alţii şi se îndeletnicea cu spiritism, hipnotism şi alte ştiinţe oculte care impresionau foarte mult pe superstiţioşi. Moartea lui a fost într-adevăr înconjurată de mister. A fost găsit cu faţa grozav de schimonosită şi doctorul nostru n-a putut stabili cauza morţii. Tot atât de misterios e şi testamentul pe care l-a lăsat. O să-ţi spun eu altădată ce e cu acest testament.

În noaptea morţii lui, mi-a fugit Satan, un tigru pe care mi-l dăruise un prinţ indian într-una din călătoriile mele. De-atunci tigrul se ţine tot prin partea de nord a insulei unde se află o junglă deasă care se întinde până aproape de locuinţele noastre. Satan a ucis în anul acesta, în afară de o mulţime de vitei, trei malaiezi pe care îi întrebuinţam pe plantaţiile de ceai. Văd şi eu acum că trebuie să facem o vânătoare serioasă ca să ne scăpăm de el şi să se liniştească populaţia insulei.

— Ştii că mie mi se pare caraghios atâta vâlvă pentru uciderea unui tigru într-o întindere atât de redusă? N-aveaţi decât să daţi foc junglei şi se isprăvea repede cu Satan al vostru. N-aţi încercat niciodată să împuşcaţi pe acest musafir nepoftit?

— Ba da, dar... n-am fost probabil destul de energici, răspunse, codindu-se puţin, căpitanul.

— De ce nu-i spui domnului George, ce al dracului de şiret e Satan? se amestecă Petre în vorbă. Trebuie să ştie şi dumnealui să se ferească de fiară şi să nu se avânte pe înserat singur în jungla ca să nu păţească, Doamne fereşte ce-a păţit domnul doctor anul trecut.

— Prostii! făcu supărat căpitanul. A fost o simplă întâmplare pe care Plundow şi Jan Brike, superstiţioşi ca nişte babe, au înflorit-o pe cât au putut. Doctorul Bertram a fost singur de vină. Cine l-a pus să plece noaptea după licurici?

— Te rog. tată, spune-mi şi mie cum a fost, se rugă George. E tigrul într-adevăr atât de viclean?

— Trebuie să recunosc şi eu că Satan e de o inteligenţă neobişnuită,

mărturisi căpitanul. Probabil datorită faptului că a fost mai multă vreme în captivitate şi prinţul indian care mi l-a dăruit s-a ocupat mult cu dresarea lui. Rindow şi Brande, ofiţerii mei, au încercat să-l ucidă prin surprindere, dar Satan le-a dejucat planul. A stat toată noaptea în preajma lor, dar nu l-au putut zări şi de abia Ia ziuă s-a ascuns iar în bârlogul lui.

— Bine, bine, dar tot nu mi-ai spus ce-a păţit doctorul,- stărui George, curios să afle ce mai făcuse acest „Satan" atât de deştept.

— Uite cum a fost, începu Farrow. Doctorul Bertram văzu pe fereastră doi licurici lucind prin întunerec într-o tufă, Ia vreo cincizeci de metri de el. Deşi ştia că e primejdios să ieşi noaptea din casă atâta timp cât tigrul se afla în libertate, dădu la o parte pervazul cu reţeaua de sârmă de la fereastră şi sări afară. N-avea nici o armă la el şi în mână ţinea doar un pahar în care voia să pună licuricii după ce îi va îi prins.

Căpitanul îşi curmă brusc vorba şi se uită îngrijorat spre junglă. Auzise răgetul tigrului atât de aproape ca şi când s-ar fi aflat chiar la marginea junglei.

— Uite-l... colo... lângă palmier... strigă George. înfricoşat, şi arătă cu mâna spre copac.

Văzuse capul enorm al unui tigru apărând dintr-un tufiş. Ochii lui luceau sinistru privind la făpturile omeneşti din faţa lui; părea că sta să chibzuiască dacă să se repeadă sau nu la ele.

Petre scoase repede din buzunar revolverul său automat, dar Satan ştia pesemne ce înseamnă mişcarea pe care o făcuse marinarul, căci dispăru ca fulgerul în tufiş şi scoase un răget care părea mai mult un râs batjocoritor, apoi nu se mai auzi nimic.

— Ei, acum văzuşi şi dumneata, domnule căpitan? zise Petre înfuriat. Afurisitul îşi bate joc de noi şi mă prind pe ce vrei că poftise la domnul George al nostru, căci numai la el se uita.

Tânărul avusese şi el aceeaşi impresie. Simţi un fior în spate, dar se stăpâni şi răspunse râzând:

— Ce tot spui, Petre? Nu cumva crezi că vă cunoaşte pe toţi şi a văzut că sunt străin aici?

— Să ştii că aşa e, domnule George. Pe noi ne cunoaşte de pe când era în captivitate. Eu atâta îţi spun: fereşte-te de el că nu e de glumă.

— Bine, aşa o să fac, râse tânărul, dar spune, rogu-te, tată, ce-a mai fost cu doctorul.

Căpitanul se mai uită odată îngrijorat spre tufiş, pe urmă zise foarte serios:

— Trebuie neapărat să ucidem fiara. Voi organiza chiar mâine o vânătoare care să ne scape de primejdia ce ne ameninţă pe toţi câţi suntem In insulă. Acum să-ţi povestesc mai departe ce i s-a întâmplat doctorului. Îţi spuneam că a sărit pe fereastră şi s-a îndreptat cu

paharul în mână spre tufiş ca să prindă pe cei doi licurici. Dar când fu numai la cinci metri de tufe văzu ceva care-l făcu să-i îngheţe sângele în vine. Licuricii veneau spre ei. Erau ochii scânteietori ai tigrului care stătuse până atunci ascuns acolo. Bertram rămase înlemnit. Era complet dezarmat şi Satan la doi metri de el. Îţi poţi închipui groaza lui. Aştepta din secunda în secundă ca fiara să se năpustească asupra lui, dar Satan stătea foarte liniştit şi-l privea ţintă. Salvarea doctorului se datoreşte numai lui Petre care tocmai trecea pe acolo cu Jan Brike. Bertram ne povestea că la auzul glasului lor tigrul începu să se agite, se uită neliniştit în juru-i, îşi mai aruncă odată ochii la el, pe urmă pieri în tufiş.

— Domnule căpitan, doctorul nostru a tămăduit odată pe Satan de o rană adâncă pe care o avea în pulpă, de aceea nu i-a făcut nimic. Şi când mi-a auzit glasul a luat-o la fugă fiindcă ştie că sunt întotdeauna înarmat şi mă cunoaşte de bun ţintaş, zise foarte serios Petre.

— Aha, iar deşteptăciunea Iui Satan! râse căpitanul. Dar fac prinsoare că toată aceasta n-o să-i folosească la nimic, căci mâine îl împuşcăm cu siguranţa.

— E şiret, mormăi Petre, nu se lăsă fugărit, ocoleşte capcana şi piere ca în pământ când vede un om cu arma în mână. Ia auziţi, a înţeles ce-am vorbiţi!

Se auzi într-adevăr, la o mică depărtare de ei, un sforăit mânios. Era Satan. George tresări, dar căpitanul zise zâmbind:

— Ai întâmpinat cam multe până s-ajungi la mine, dragul meu băiat, şi se pare că tot nu s-a sfârşit încă. Fii însă fără grijă, o să caut eu să te scap repede de fiara asta primejdioasă.

— O, mie nu mi-e frică de ea; ia-mă, te rog, şi pe mine mâine la vânătoare ca să văd cum îl împuşcaţi pe acest Satan grozav.

— De, ştiu şi eu! făcu îngândurat căpitanul, dar ochii lui priveau cu mândrie la fiul său atât de curajos. Acum să intrăm in casă. Am hoinărit toată după-amiaza şi tu eşti încă în convalescenţă, băiatule. De altfel începe să se însereze. Mai putem sta niţel de vorbă pe terasă.

Porniră, el şi George, spre casă. În urma lor se auzi iar sforăitul lui Satan. De data aceasta părea mai mult batjocoritor decât mânios.

Petre făcu repede o cruce şi se uită lung în urma lor.

— Hm... tigrul a auzit că vor să-l ucidă... trebuie să fiu cu mare luare-aminte, mormăi el îngrijat.

IV
O NOAPTE DE GROAZĂ

GĂSIRA PE DOCTOR aşteptându-i pe terasă. Îl certă pe George,

deşi cu blândeţe, că se obosise prea mult cu atâta plimbare, dar zâmbi mulţumit, văzând că tânărul părea voios şi satisfăcut.

— Ce să-i faci! Neamul Farrowilor... zise el râzând. Parcă n-a fost bolnav de când lumea. Pesemne că bucuria revederii a făcut minuni. Si-acum, hai să desfundăm o sticlă de vin vechi.

Mâncară cu poftă, mai stătură vreo jumătate de ceas de vorbă, pe urmă George simţi că-l pridideşte somnul. Doctorul băgă de seamă şi-l trimise la culcare.

Camera lui George avea o fereastră mare care răspundea în interiorul insulei. Acum era deschisă, dar înăuntru avea un pervaz cu o reţea de sârmă ca să nu pătrundă insectele, lăsând în acelaşi timp aerul să circule în voie.

În faţa ferestrei se afla un tăpşan mare în mijlocul căruia crescuse o tufă deasă de hibiscus cu frunza roşie.

George stătu câteva momente la fereastră şi privi cu plăcere la tufa luminată de lună. O clipă i se păru că zăreşte o umbră alături de ea şi că doi ochi de foc, lucesc sinistru în noapte. Se înfiora. Nu cumva îl pândea iar vreo nenorocire? Să fie el pururi urmărit de primejdii?

Încercă să-şi întoarcă privirile în altă parte, dar o putere magică îl atrăgea iar spre tufă.

Deodată izbucni într-u râs cu hohote. Ochii aceia scânteietori nu erau decât nişte licurici care zburau acum în zig-zag spre vârful tufei.

Tot râzând, George se dezbrăcă fără să mal aprindă electricitatea, căci luna lumina îndeajuns camera, şi se culcă. Fără să-şi dea seama de ce, îşi aduse în clipa aceea aminte că nu mai văzuse revolverul pe care-l avea de la tatăl său, din momentul când alunecase în apă de pe spinarea balenei. Se dădu jos din pat şi se îndreptă spre terasă unde credea că-l va găsi încă pe căpitan. Acosta însă îşi conducea musafirul prin gradina care se prelungea până Ia ţărmul mării. Se auzeau desluşit glasurile. Ştia că locuinţa doctorului era numai la vreo cincizeci de metri de grădină, aşa că tatăl său se va întoarce repede — îşi zicea el.

Vroia să-i aştepte aici ca să-i întrebe ce se făcuse cu revolverul. Dacă nici el nu ştia, atunci nu se putea să nu ştie Petre, fiindcă el îl scosese din apă.

Ce om de treabă şi ce slugă credincioasă, gândea George. Chiar şi în copilărie îl salvase de multe ori de la moarte când fusese de-atâtea ori gata să se înece, dar cea ce făcuse acum în urmă era într-adevăr o faptă de erou. Îi povestise tatăl său toate peripeţiile, căci Petre, modest cum era, nu s-ar fi lăudat nici să-l tai, cu fapta lui. Când văzuse că narvalul lovit de bombă se zbătea de moarte şi biciuia cu furie apa, se lasă afund şi-l scosese pe tânărul lui stăpân din mare. În momentul acela un alt narval, tot atât de grozav ca şi celălalt, venea înfuriat spre ei. Dar nu degeaba era Brike, tunarul submarinului,

renumit ca unul din cei mai buni ochitori din marină; ca fulgerul pricepu primejdia şi slobozi o bombă care se înfipse drept în coasta animalului. Şi pe când acesta se zbătea cu turbare, Petre ridicase pe George pe spinarea caşalotului mort, care începea să se lase afund, şi se ţinu şi el bine până ce submarinul veni să-i ia de acolo...

Tânărul se rezemase acum de pervazul uşii care dădea pe terasă şi privea pierdut în gânduri la întinsul nesfârşit al apei ale cărei unde sclipeau în mii şi milioane de stropi în bătaia razelor de lună.

Ce frumos era pe insula aceasta, adevărata insulă a odihnei, cum o numise pe drept tatăl său. Cu câtă uşurinţă va putea el studia, în liniştea care-l înconjura, ca să facă plăcere singurei fiinţe de pe lume pe care o iubea din tot sufletul lui. Va căuta să dovedească acestor oameni viteji, care îşi creaseră aici un adevărat stat organizat, că poate fi şi el de folos şi că singurul merit de-a fi fiul căpitanului nu era de ajuns.

Răsuflă adânc după ce luă această hotărâre.

Ştia că şi-o va şi împlini cu prisosinţă. ÎI cuprinse deodată dorinţa să alerge înaintea tatălui său pentru a-i spune şi lui vestea cea bună.

Dar de abia apuca să facă un pas şi rămase ca împietrit in loc. La ultima treaptă a scării care ducea pe terasă, la cel mult zece metri de el, apăru un trup enorm. Şi iarăşi văzu George ochii aceia de foc care îl priviseră atât de fioros din desişul tufei de hibiscus. Dar acum nu mai crezu că sunt doi licurici care se hârjonesc, ci îşi dete seama că sunt ochii celei mai grozave fiare, din ghearele căreia nu mai e scăpare.

„Satan"... îşi zise el cutremurându-se. Acesta era tigrul acela despre care marinarii închipuiseră legenda casierului mort.

Înfricoşătoarea fiară stătea nemişcată şi-l privea neclintit. George simţea cum inima îi zvâcnea să-i spargă pieptul. Nu cuteza să facă o mişcare ca să nu întărâte fiara.

Citise foarte mult despre aceste animale feroce şi ştia că se tem de om când îl văd, că acestuia nu-i e frică de ele şi stă nemişcat.

Acum însă era altceva. Era întuneric şi Satan pornise în căutarea pradei. Şi-apoi, tigrul mai ucisese până acum trei malaiezi şi cunoştea gustul cărnii de om.

Tânărul nu ştia ce să facă. Fel de fel de planuri îi se încrucişau in creier; auzi deodată glasul tatălui său, care îşi lua rămas bun de la doctor.

Dacă venea acum, cădea cu siguranţă în ghearele lui Satan. George nu mai stătu pe gânduri. Cu o mişcare repede ca fulgerul sări îndărăt şi trânti uşa coridorului după el. Era şi timpul, căci în clipa următoare tigrul se năpusti ca turbat spre uşă şi se izbi cu toată puterea de ea.

Din fericire, uşa era de lemn tare de tek, aşa că nu o putu sparge. Tigrul scoase un răget de furie şi începu să zgârie cu ghearele lemnul.

Dar George nu se sinchisi de asta. Ştia că nu e nici un moment de pierdut, tatăl său era în mare primejdie, trebuia cu orice preţ să-l previi. Deschise repede prima uşă şi intră în camera căpitanului. Vru să alerge la fereastra care da în grădină, şi în trecere zări revolverul său pe birou. Puse mâna pe el şi se repezi la fereastră. Geamurile erau şi aici deschise şi fereastra prevăzută cu sârmă.

— Tată, tată! începu el să strige din toate puterile. îndărăt, nu te apropia... tigrul e pe terasă... fugi... aleargă după ajutor...

În clipa următoare sări însă speriat îndărăt, căci în faţa Iui văzu un cap grozav, cu ochii scânteietori şi auzi sforăitul tigrului care venea acum după glas. Ghearele fiarei se înfipseră adânc în reţeaua de sârmă care se rupse în câteva locuri. Dar George apucase să tragă două gloanţe în gura căscată a tigrului. Învăţase de copil să mânuiască arma şi ştia că gloanţele nu dăduseră greş, erau însă de prea mic calibru ca să ucidă fiara. Instinctiv tânărul alergă la uşă şi ieşi pe coridor. În timp ce închidea uşa în urma lui, auzi răgetul grozav al tigrului care sfâşia cu ghearele pervazul de sârmă şi peste puţin izbitura puternică, a trupului uriaş lovindu-se de lemnul uşii.

Aceasta nu era de lemn atât de tare ca aceea a coridorului şi văzu cum ţăndărite sar în toate părţile. În curând uşa va fi sfărâmată şi fiara se va năpusti asupra lui şi-l va sfâşia.

Cu o prezentă da spirit pe care ţi-o dă numai o mare primejdie, George trase iar două gloanţe în clipa când uşa se cutremură de izbitura puternică a tigrului. Un răget înfiorător al fiarei îi dovedea că gloanţele nu-şi greşiseră nici de astă dată ţinta.

Acum nu mai avea decât două gloanţe în revolver şi în clipa următoare tigrul va fi sfărâmat de tot uşa şi se va năpusti asupra lui.

În timp ce-i fulgeră gândul acesta prin minte se repezi în cameră şi încuia uşa în urma lui. Ştia totuşi că nici aici nu se află în siguranţă, căci fiara aţâţată îi va găsi urma. Smulse pervazul cu reţeaua de sârmă de la fereastră şi pe când uşa biroului căpitanului cădea trosnind la pământ, sări pe terasă.

Nici aici nu se putea să nu-l găsească tigrul, ştia el bine, dar altă scăpare nu era. Se sui pe balustradă, se aplecă peste ea şi privi în sus. Văzu cu bucurie că nu-i va fi greu să se urce pe acoperişul „bungalow"-uIui De jos, îi va fi cu neputinţă tigrului să se caţere după el.

Când să tragă sus picioarele, îşi aduse aminte că mai avea două gloanţe în revolver. Cu cât îl va răni mai greu pe Satan, cu atât va putea fi ucis mai lesne şi primejdia va fi mat mică pentru căpitan

În vreme ce chibzuia aşa, se aplecă peste streaşină, de unde se vedea foarte bine în cameră

Ridică repede revolverul ca să poată trage când va veni momentul. Auzi uşa camerei Iui pârâind sub loviturile grozave ale fiarei înfuriate

de noua piedică pe care o întâlnea în cale, apoi uşa sări din balamale şi căzu sfărâmată la pământ. Tigrul se învârti de câteva ori pufăind prin cameră, adulmecă aerul, apoi ridică ochii lui de foc spre George şi se pregăti să sară asupra lui.

În clipa aceea, George descărcă arma. Îşi trase picioarele în sus şi făcu vreo câţiva paşi pe acoperişul neted şi alunecos. Dar deodată inima i se opri în loc de spaimă, văzând cum fiara se lăsase jos în grădină, apoi zărindu-şi prada se repezise ca nebună şi dintr-un salt grozav ajunse pe acoperiş. Simţi respiraţia fierbinte şi împuţita a monstrului care îl privea scoţând răgete de turbare.

Aproape în mod mecanic George ridică revolverul şi ţinti capul enorm al tigrului. De astă-dată nimerise în plin, căci fiara se rostogoli cu un răget grozav de pe acoperiş şi căzu cu o bufnitură la pământ.

George răsuflă uşurat. Descărcase ultimul glonţ pe care-l mai avea.

Deodată se auziră jos două detunături de puşcă, urmate de horcăielile tigrului.

George se apropia, cu băgare de seamă, de marginea acoperişului şi privi în jos.

Satan zăcea nemişcat lângă terasă şi de pe una din alei venea Petre cu o puşcă în mână.

Deodată animalul uriaş gemu şi se întinse cât era de lung, iar Petre, lăsând în jos puşca, strigă lui George, cu glasul emoţionat:

— Bravo, băiatule, halal să-ţi fie! Se cunoaşte că eşti din neamul Farrowilor. Nu prea cred să-ţi fi fost Ia îndemână, când te-ai pomenit cu afurisita asta de fiară în spate. Am cam bănuit eu ceva când am auzit-o aseară dând târcoale pe-aici. M-am pus la pândă, dar dihania mi-a tras clapa. Ştia a dracului ce înseamnă şi la ce slujeşte o puşcă. Uite, d-le căpitan, pe Satan al nostru care ne-a dat de furcă doi ani de zile. Şi cine crezi că l-a răpus? Feciorul d-tale, domnul George. Eu i-am mai tras vreo două gloanţe pe deasupra, măcar că-i ajungeau alea date de el.

Căpitanul privi, clătinând capul, trupul acela enorm de la picioarele lui, apoi ridică ochii spre acoperiş.

— Dă-te jos, copilul meu. Prin fapta ta ai dovedit că eşti bărbat în toată firea. Al salvat viaţa tatălui tău primejduind-o pe a ta.

Tânărul sări sprinten de pe acoperiş şi căzu Ia pieptul tatălui său.

Împuşcăturile şi răgetele tigrului fuseseră auzite de toţi şi acum marinarii alergau din toate părţile să vadă ce s-a întâmplat.

Petre le povesti amănunţit vitejia tânărului, îndemnând Ia urmă pe cei de faţă să strige toţi într-un glas: „Trăiască!", ceea ce aceştia făcură din toată inima.

Căpitanul le mulţumi în cuvinte călduroase, atât în numele lui cât şi în al fiului său, apoi intrară amândoi în casă, pe când Petre cu încă doi marinari rămaseră să jupoaie pielea lui Satan pentru a o da lui

George.

V
UN TESTAMENT CIUDAT

DOCTORE, zise a doua zi, foarte grav, căpitanul, lui Bertram, am făcut azi dis-de-dimineaţă o plimbare prin insulă şi m-am întâlnit cu Petre care se pregătea să tăbăcească, pielea tigrului. Cred că ştii că omul acesta îmi e foarte credincios şi dragostea pe care o are pentru mine se răsfrânge într-o mare măsură şi asupra fiului meu.

Ştii de asemenea că omul acesta e superstiţios ca toţi marinarii, de altfel. S-a apucat încă de ieri să tot îndruge verzi şi uscate despre Satan şi să pomenească despre prostia pe care o susţine morţiş Plundow, timonierul meu, cum că în trupul tigrului s-ar fi reîncarnat sufletul bătrânului casier Seels.

Am râs, bine-înţeles, de palavrele lui, totuşi cred că Petre se aştepta la vizita tigrului căci stătea la pândă. Dar Satan, şiret cum îl ştii că era, l-a tras pe sfoară.

Ce crezi că-mi spune Petre azi dimineaţă? Că Seels le-a mărturisit, lui şi lui Jan Brike, înainte de moarte, pe cine şi-a ales de moştenitor. Cunoşti şi d-ta ciudatele cuvinte lăsate pe un bileţel alături de scrisoare

Şi Petre stăruia să mă facă să cred că moştenitorul ales de casier nu ar fi altul decât George al meu. Ei, ce spui de toată comedia asta, doctore?

— Că Petre are deplină dreptate, zise cu însufleţire Bertram. Stai că mă duc s-aduc biletul. Măi Georgică măi, să ştii că te-aşteaptă un mare noroc.

Sprinten ca un tinerel, doctorul sări treptele terasei şi porni în fugă spre locuinţa lui. George se uită uluit la tatăl său şi întrebă:

— Cum se poate ca bătrânul să mă fi lăsat moştenitor când nici nu mă cunoştea?

— Aşa e, dragul tatii, nu te cunoştea, răspunse căpitanul îngândurat, dar poate că într-o privinţă au şi marinarii ăştia dreptate să atribui Iui Seels oarecare puteri supranaturale. De altminteri, bătrânul se îndeletnicea foarte mult cu spiritismul.

Şi pare să te fi cunoscut, deşi nu te văzuse niciodată — cel puţin aşa reiese din rândurile lăsate de el, în care hotărâse într-un chip foarte ciudat să te lase moştenitorul lui. Până şi Petre, care nu e prea deştept din fire, a băgat de seamă. E ceva... cum să-ţi spun... într-adevăr bizar, de care nu mă pot dumiri de fel.

Dar stai că o să afli numaidecât, uite că se întoarce şi doctorul.

George fu cuprins de o nelinişte neînţeleasă. Cum se putea să-l fi cunoscut răposatul, când nu-l văzuse niciodată la faţă? Să existe într-adevăr taine pe care numai oamenii înzestraţi cu anumite calităţi să le priceapă?

Se uită cu sfială la scrisoarea adusă de doctor şi pe care acesta o despătură cu băgare de seamă.

— Ia bine aminte, dragul meu, zise doctorul, grav, la ce scrie în scrisoare şi spune-ne pe urmă ce părere ai despre cele ce vei afla.

Încet, prea încet, pentru nerăbdarea tânărului — doctorul îşi sorbi restul de cafea din ceaşcă, tuşi, apoi începu:

„Simţindu-mă Ia sfârşitul vieţii mele, hotărăsc următoarele:

Moştenitorul meu va fi acela care, deşi în vârstă fragedă, a trecut prin primejdii serioase, va lupta împotriva unui vrăjmaş mai vârstnic şi viclean şi va birui un diavol. Va primi scrisoarea pecetluită în care îi voi fi descris locul unde se află moştenirea.

Ca s-ajungă până acolo, trebuie să aibă toate însuşirile stabilite de mine. Să dea Dumnezeu să aibă parte de cele lăsate lui de un om bătrân pe pragul morţii, pe care semenii lui nu l-au înţeles în timpul vieţii.

M. SEELS

Insula Odihnei".

Doctorul Bertram împături la loc scrisoarea şi se uită întrebător Ia George.

— Ei, ce zici, băiatule? Aşa e că ti se potriveşte de minune ce zice moşul în scrisoare?

— Bine, bine, aventuri primejdioase am avut eu destule până acum, răspunse el râzând, dar nu cunosc nici un duşman mai în vârstă şi viclean şi n-am biruit încă nici un diavol.

— Şi cu toate acestea aşa e, dragul meu. Duşmanul despre care vorbeşte răposatul Seels e tatăl d-tale vitreg, avocatul Mensr şi pe diavol l-ai biruit noaptea trecută, căci tigrul a fost un adevărat „Satan".

— Dacă încerci să ţi le explici astfel, atunci se potriveşte într-adevăr, răspunse tânărul impresionat. Tu ce zici, tată?

— Eu nu pot să spun nimic, dragul meu, deoarece, ca părintele tău, sunt interesat în cauză. Propun însă să facem un consiliu, adică s-adunăm pe toţi camarazii noştri şi să-i lăsăm să hotărască ei. Poate că se mai găseşte şi altcineva în insulă care să întrunească însuşirile şi condiţiile puse de bătrân.

Cel mai tânăr dintre toţi are 33 de ani împliniţi, aşa că nu se poate vorbi de vârsta fragedă, răspunse scurt doctorul. Dar propunerea d-tale e bună, căpitane. După o hotărâre unanimă nu mai poate protesta nimeni pe urmă.

— A, uite pe Petre şi Brike. Vin încoace. Oare de ce-or fi atât de gravi amândoi? Să speram că nu s-a întâmplat vreo nenorocire, zise căpitanul îngrijat.

Cei doi marinari urcară, codindu-se treptele terasei, salutară milităreşte şi Petre începu:

— Domnule căpitan, e vorba de testamentul bătrânului Seels. Camarazii au venit la mine să-mi atragă atenţia că domnul George, fiul dv., întruneşte toate condiţiile puse în testament de bătrân. Acum camarazii s-au adunat pe tăpşanul de lângă tufa de hibicus, unde a murit aseară tigrul şi vă roagă să poftiţi acolo împreună cu domnul George ca să auziţi şi dv. părerea lor.

— Cu plăcere, dragul meu, răspunse Farrow cu amabilitate. Tocmai hotărâsem şi noi să adunăm pe camarazi ca să vedem ce spun şi ei. Îmi pare deci cu atât mai bine că ideea a pornit mai întâi de la ei. Să mergem, George, poate că momentul acesta va însemna ceva important în viaţa ta.

Tânărul era ca ameţit. Coincidenţa că i se potriveau atât de bine condiţiunile puse de bătrân în testament i se părea cât se poate de stranie. Să fi prevăzut într-adevăr bătrânul înaintea morţii lui, soarta ce aştepta pe tânărul pe care nu-l văzuse niciodată? Oare ce anume lucruri neştiute de nimeni vor fi arătate în testament?

Porniră cu toţii spre tăpşan. Echipajul submarinului stătea aşezat în rând ca la paradă, nici unul din marinari nu lipsea. La apropierea căpitanului salutară toţi milităreşte.

Petre rugă pe căpitan să-i dea voie sa vorbească el, apoi se întoarse spre marinari şi începu:

— Camarazi! Vă rog să recunoaşteţi cu toţii că nu am căutat să vă influenţez întru nimic şi că părerea voastră sinceră e că George Farrow, fiul căpitanului nostru prea iubit, e persoana hotărâtă în testament ca moştenitoare a răposatului casier Seels.

Marinarii ieşiră unul câte unul din rând şi jurară că sunt încredinţaţi după anumite indicaţii, că tânărul George Farrow e persoana hotărâtă în testament de Seels.

Doctorul Bertram întinse lui George plicul pecetluit şi zise grav:

— Poftim, George. Ai aici moştenirea unui om original pe care nu l-ai cunoscut şi nici el pe d-ta şi care totuşi te-a socotit vrednic de ea. Să dea Dumnezeu să-ţi aducă noroc în viaţa — ceea ce îţi doresc din toată inima.

Un simţământ ciudat îl făcea parcă pe tânăr să refuze, dar văzu ochii acestor cincizeci de inşi aţintiţi asupră-i, şi-i fu parcă ruşine de slăbiciunea lui. Întinse mâna, luă plicul, se întoarse apoi spre marinari şi le zise cu glas tremurat:

— Vă mulţumesc că m-aţi ales pe mine drept moştenitor al casierului Seels. Bănuiesc însă că testamentul vă priveşte şi pe voi, şi

eu sunt poate numai executorul lui. Vă rog deci să ascultaţi ce scrie în scrisoare.

Cu aceste cuvinte, George rupse plicul şi scoase din el o foaie de hârtie. Văzu pe una din părţi un desen ciudat, iar pe cealaltă următoarele rânduri:

„Moştenitorul meu,

Nu te cunosc şi nici tu pe mine şi totuşi suntem aliaţi. Tu vei ridica comoara pe care ţi-o las, cu ajutorul câtorva oameni viteji pe care îi vei răsplăti după cum vei crede de cuviinţă. Caută pe hartă pe „Satan"; în gura lui vei găsi comoara lăsată de mine. Dar fereşte-ţi inima şi mintea când o vei vedea!

Dacă eşti într-adevăr aşa după cum te vede spiritul meu, te vei bucura de cele ce-ţi las, deşi vei întâmpina multe până să ajungi la comoară. Daci nu, moştenirea mea ţi-ar putea aduce moartea.

Hotărăşte-te. Renunţi la moştenire? Atunci distruge aceste rânduri ca să nu vadă nici un ochi omenesc ceea ce am văzut eu şi ce era cât p-aci să-mi ia minţile.

M. SEELS".

George clătină îngândurat capul şi zise, întinzând tatălui său testamentul:

— Bine înţeles că primesc. Zice că voi lua comoara cu ajutorul unor oameni curajoşi pe care să-i răsplătesc pe urmă. Cu siguranţă că e vorba de marinarii tăi. N-am dreptul să-i lipsesc de o mare răsplată. Citeşte, te rog, cu glas tare, ce scrie aici, pe urmă vom hotărî împreună dacă trebuie sau nu să scoatem comoara din gura lui „Satan".

După ce căpitanul citi s-audă toţi conţinutul scrisoarei, marinarii primiră fără cea mai mică şovăire, ba zoriră chiar să plece cât mai repede în căutarea acelui „Satan" despre care se vorbea în testament.

— Bine, vom pleca peste trei zile, hotărî căpitanul. Până atunci trebuie să ne sfătuim cum şi unde putem da de acel „Satan". Aici pe hartă e indicată India orientală şi insulele neerlandeze de care nu suntem departe. Acum e vorba sa descoperim pe „Satan". Nu găsesc însă nimic după ce să mă pot orienta.

— Căpitane, zise Petre cu oarecare codeală, poate că Seels a vroit să spună despre o insulă. Ţin minte că-mi povestea odată că ar fi existând unele insule ale căror stânci au forme foarte ciudate. Mi s-a întâmplat şi mie acum vreo douăzeci de ani să mă rătăcesc pe o furtună grozavă printre nişte grupuri de astfel de insule, aproape de Celebes. Era una mititică de tot, dar avea înspre partea de miazăzi o grămadă de stânci printre care una avea chip de diavol, zău aşa! Tare-mi vine mie să cred că asta o fi.

Se auzi un murmur de aprobare

— Tot ce se poate, dar nu ştii exact unde se află această insula? întrebă Farrow.

— Asta nu, căpitane, dar atâta ştiu că se află la est de Celebes.

— În orice caz, ne-ar putea sluji de punct de reazim. Aşa dar, vom pleca peste trei zile. În timpul acesta vom studia mai amănunţit harta, căci nu se poate să nu fi făcut Seels vreun semn de îndrumare.

— Ştii tu, tată, zise George după ce se împrăştiară oamenii, mă simt stăpânit de un simţământ ciudat. Mi se pare într-adevăr bizar că am trecut printr-atâtea întâmplări de când a venit Petre să mă ia. Şi din rândurile lui Seels reiese ci voi întâmpina încă multe care sar putea să fie şi mai primejdioase ca acelea de până acum.

— Ei şi! strigă doctorul cu însufleţire, nu mi-e mie teamă pentru d-ta. Eşti un băiat curajos şi ai dat destule dovezi până acum că nu ştii ce e frica. Ai primit condiţiile moştenirii şi acum trebuie să-l cauţi pe „diavol" şi să-i smulgi comoara. Sunt sigur că tatăl d-tale o s-aibă de ce se mândri.

— Îţi mulţumesc pentru cuvintele acestea, domnule doctor, răspunse tânărul cu căldură. Mă voi sili să calc pe urmele tatălui meu şi vreau să dovedesc tuturor că nu de geaba şi-a pus Seels nădejdea în mine.

George trebuia să se deprindă acum cu viaţa în submarin, să facă vreo câteva încercări de probă înainte de a porni Ia drum.

Submarinul se afte Ia vreo cincizeci de metri de ţărm. Jan Brike, tunarul, îşi vedea de treabă la tunul de la pupă, care îi era drag ca un copil. Lângă el, Petre, îmbrăcat cu nişte pantaloni scurgi numai până la genunchi, îşi ascuţea de zor cuţitul — un cuţit mare cât o sabie, tot aruncându-şi, din când în când, ochii la trei înotători care se zbenguiau în apa limpede a golfului, în apropiere de submarin.

Erau Rindow, primul ofiţer, Brande, secundul şi Nasper, genialul inginer al submarinului. Tabloul pe care George şi căpitanul îl aveau înaintea ochilor era atât de plăcut încât tânărul zise zâmbind tatălui său:

— Să mai aşteptăm niţel; să-i lăsăm să se sature de joacă. Şi-apoi, golful acesta întins e atât de bine ferit de orice ochiul omenesc încât nu cred că l-ar putea descoperi vreodată cineva. Ştii ce, tată? Aş vreo să fac şi eu o baie!

Farrow se uită zâmbind după fiul său care se dezbrăcase repede şi se aruncă dintr-un salt puternic de pe podeţul de bambus în apă.

George era un înotător admirabil şi după câteva clipe numai fu dincolo de submarin şi strigă nu ştiu ce glumă Iui Petre, care îl privea cu admiraţie.

Se simţea atât de fericit ca niciodată până acum. Alături de tatăl său iubit; înconjurat de tovarăşi viteji şi credincioşi, perspectiva

unei aventuri interesante — ce-şi putea dori mai mult un băiat la vârsta lui?

— Petre, strigă el râzând, aici e raiul pe pământ şi în mai mare siguranţa nu poate fi cineva..

Dar el nu ştia că va cunoaşte în curând grozăviile mărilor şi va afla că nenorocirea te paşte când nici nu gândeşti. Şi pe când îl necăjea pe Brike care îşi încărca de probă tunul, că vrea pesemne să împuşte pescăruşi, habar n-avea că moartea îi dădea târcoale.

Un rechin enorm plutea agale pe unde, dincolo de brâul de stânci care împrejmuia golful. Era flămând şi ochii îi luciră lacomi, la auzul unor glasuri omeneşti care veneau din spatele zidului de mărgean.

Deodată se lăsă atunci cu atâta repeziciune încât apa se ridică în spume în jurul iui. Dar fusese cam prevăzător în lăcomia lui, căci un enorm polip de mare, care se afla la zece metri adâncime şi care îi aţâţase lăcomia, veghea.

Auzise plescăitul pe care îl făcuse coada enormă a monstrului biciuind apa, ochii lui negri zăriseră în acelaşi timp pe puternicul său vrăjmaş care venea spre el, căci îşi umflă odată flancurile şi dispăru repede ca o torpilă, lăsând în urma lui un lichid negru — de la care i s-a şi dat numele „peştele de cerneală".

Un nor negru şi gros ca păcura coloră apa şi la adăpostul acestuia, polipul îşi schimbă cu iuţeala fulgerului direcţia, întocmai ca un iepure fugărit de haită. Se repezi spre peretele de mărgean şi se ascunse într-o crăpătură unde colţii lacomi al rechinului nu-l puteau ajunge.

Acesta se zbătea în mijlocul lichidului gros şi negru, se năpustea orbeşte când ici când colo; deodată zări un trup alb şi mare şi sec îndreptă spre el. Dar peştele îl văzuse şi el şi până a nu apuca să-l înghită gura enormă a rechinului, pieri într-o deschizătură mare şi întunecoasă din zidul de mărgean.

Turbat de furie, rechinul porni după el. Nu luă în seamă nici întunerecul din faţa lui, nici strâmtoarea tunelului care ducea la insulă, ci se avânta tot înainte. Întunerecul îl înnebunea de spaimă.

Deodată zări lumină şi se mai potoli. Spaima îi trecu şi începu să înoate liniştit într-acolo. Apa devenea tot mai limpede şi luminoasă şi rechinul ieşi în sfârşit din tunel. Soarele îşi răsfrângea razele în undele scânteietoare.

Adulmecă deodată o nouă pradă. Îi cunoştea gustul, deşi nu mâncase decât odată carne de om. Iute ca fulgerul fu în spatele lui George care se bălăcea cu voluptate în apă.

— George, un rechini răcni îngrozit Petre; apoi sări ca nebun de pe bordul submarinului, în mană cu cuţitul, pe care tocmai îl ascunse.

George întoarse capul şi văzu moartea apropiindu-se sub chipul acelui monstru marin. Totuşi, nu-şi pierdu cumpătul, nu scoase nici un

ţipăt, cum ar fi făcut oricare altul în locul lui.

Se ridică repede niţel deasupra apei, îşi aruncă ochii la rechin, apoi, cu o smucitură puternică sări într-o parte.

Rechinul se întorsese tocmai pe spate ca să-şi apuce cu dinţii lui grozavi, care se află în partea de dedesubt a capului, prada, dar aceasta dispăruse. În clipe următoare văzu un trup voinic înaintând spre el.

Gura enormă a monstrului se deschise clămpănind să apuce prada, dar Petre era un adversar primejdios. Cu o mişcare lină îşi aplecă partea de sus a trupului într-o parte, apoi mâna lui puternică în care ţinea cuţitul se lăsă în jos şi tăişul spintecă pântecele rechinului.

Un zbucium de câteva secunde, pe urmă o dungă roşie şi îngustă în lungul trupului enorm al monstrului, arata desluşit urma pe care o lăsase cuţitul lui Petre în pântecele alb al rechinului.

De abia apucă Petre să se îndepărteze niţel şi se nuzi o bubuitură de tun de pe submarin: bomba slobozită de Brike, sfâşia în bucăţi trupul în agonie al monstrului.

— Bravo Brike! strigă Petre râzând. Iar o lovitură cum numai tu te pricepi să dai. Nu prea era nevoie de ea, dar eu tot îţi mulţumesc. Nu e vorbă, s-ar fi putut să dau eu greş şi atunci bomba ta ar fi venit la vreme.

— Nu credeam că o să-l ajungi atât de repede, se scuză bătrânul artilerist. Tare mă mir eu însă de un lucru, Petre. Cum dracu a ajuns rechinul aici? Domnule George, eu o să-ţi spui dumitale ceva. Nu sunt superstiţios şi nu cred în fleacuri, dar de ce s-a repezit dihania mai întâi la dumneata? Parc-aş zice că e tot mâna Iui răposatul Seels Ia mijloc.

În vreme ce vorbea bătrânul, George se căţărase împreună cu Petre, pe puntea submarinului. Privi în juru-i şi se cutremură văzând bucăţile de carne sângerândă ale rechinului, pierind în adâncul limpede al apei. Strânse călduros mâinile celor doi prieteni credincioşi ai săi, pe urmă zise râzând:

— Tot superstiţios, Jan? Ce are a face răposatul casier cu rechinul?

— Nu sunt superstiţios, domnule George, se apară artileristul, dar vezi că Seels spune în testamentul lui că vei mai avea de trecut prin multe primejdii. Acu, o fi, n-o fi, eu parcă tot aş zice că spiritul lui Seels pluteşte mereu în jurul dumitale.

George cobori îngândurat în barca mică de aluminium de lângă submarin. Petre coborî şi el, dar strigă peste umăr artileristului:

— Ia nu te tot lăuda, mă, că nu eşti superstiţios. Parcă noi nu ştim că tu şi cu timonierul credeţi în toate prostiile!

— Lasă că de câte ori am spus eu ceva, aşa a fost.. mormăi bătrânul şi se apuca să robotească iar la tunul Iui.

Când barca ajunse la pontonul de bambus, Farrow îşi strânse

emoţionat copilul la piept, apoi întinse mâna lui Petre ca să-i mulţumească.

— Dragul tatii, prin mare primejdie ai trecut. Sunt de părere să punem un grilaj mobil la tunel ca să ferim golful de astfel de mosafiri neplăcuţi. Şi-acum, George, îmbracă-te, trebuie să facem o probă de scufundare cu submarinul.

Tânărul se supuse imediat poruncii tatălui său. Găsea vrednic de admirat faptul că aceşti bărbaţi viteji şi serioşi îşi manifestau în atât de puţine cuvinte impresiile lor, chiar când era vorba de împrejurări grave şi serioase. Luă hotărârea să fie şi el ca ei.

. . . .

A treia zi minunatul submarin ieşi din golful care împrejmuia insula şi porni în larg. George se deprinsese repede cu lucrul din submarin în cursul călătoriei sale sub apă. Stătea Ia fereastra cu geamul foarte gros al cabinei de comandă. Un mic proiector lumina apa şi tânărul admira dibăcia cu care tatăl său îndruma vasul prin tunelul lung şi îngust tăiat de capriciul naturii în zidul de mărgean. În curând ieşiră iar la suprafaţă şi văzură soarele strălucind în toată splendoarea lui. Lăsaseră în urmă stâncile bătute de valuri în mijlocul cărora se afla tăinuită „Insula Odihnei".

Marea era foarte puţin agitată şi căpitanul dădu ordin sa se deschidă ferestruica, după ce avu mai întâi grijă să se uite prin periscop dacă nu se zăreşte vreun vapor.

Şi, cum înaintau încet către nord-vest, îndreptându-se spre insulele Torres, îngădui marinarilor, care erau de serviciu, să iasă pe punte. Se aşezară cu toţii în preajma parapetului să se pârjolească la soare. Jan Brike, nelipsit de lângă tunul lui drag, povestea ceva cu glas scăzut camarazilor săi care îl ascultau cu luare-aminte.

Căpitanul, care stătea mai departe cu George şi doctorul, arătă zâmbind spre ei şi zise:

— Să ştii că tunarul nostru îndrugă iar de-ale lui. Lipseşte numai timonierul ca să avem la un loc, pe cei mai înflăcăraţi adepţi ai superstiţiilor din lumea marinărească. După cum văd cu, ăştia doi o să mi-i zăpăcească de tot şi pe-ceilalţi. Bănuiesc că în clipa aceasta cheamă spiritul bătrânului casier.

Cu chipul misterios şi cu gesturi tainice artileristul trebuie să fi povestit ceva într-adevăr deosebit, căci unii din marinari îşi făcură intr-ascuns cruce.

— Hm, o să-i spun Iui Brike vreo două cuvinte ca să se cuminţească, zise cam înciudat Farrow. O fi crezând el în spirite — treaba lui! Aş vrea însă să le dea pace celorlalţi cu astfel de prostii.

Făcu un semn artileristului să se apropie şi acesta veni cam în silă. Bănuia probabil ce-l aşteaptă.

— Brike, începu foarte serios căpitanul, recunosc că eşti unul din

cei mai destoinici şi vechi marinari pe care îi am, dar te-aş ruga să încetezi cu prostiile. Nu vezi că-mi zăpăceşti oamenii şi-i bagi în sperieţi? Parcă înainte când porneam Ia drum, deşi ştiai că ne aşteaptă destule primejdii, erai mai liniştit. Ce e acum cu dumneata?

— Păi... testamentul casierului e de vină, răspunse bătrânul, cam ruşinat. Şi-apoi... e vorba de domnul George al nostru! Vedeţi d-voastră... moartea lui Seels n-a fost ca la toată lumea — aţi spus-o şi d-voastră. Simt că spiritul lui e cu noi. Eu tare mă tern că o s-avem de furcă în călătoria asta a noastră, domnule căpitan. Ce-am pătimit noi până acum, n-a fost nimic pe lângă ce ne aşteaptă. Şi-apoi am visat ceva foarte ciudat azi noapte. Se face?... Las-că nu mai spun, numai l-aş ruga pe domnul George al nostru să se ferească de....

— Ce tot spui, Brike! îi tăia vorba căpitanul, necăjit. Te ştiu om cu scaun la cap şi cumpănit la vorbă; se poate să îndrugi astfel de prostii? Te-aş ruga însă ca de-acum încolo să-ţi păstrezi bănuielile pentru dumneata şi să nu împuiezi capul oamenilor cu ele — m-ai înţeles?

— Domnule căpitan, camarazii sunt încredinţaţi că domnul George o să scape cu bine din toate primejdiile şi noi toţi dimpreună cu el, dar nu strică să ştie că nu e de glumă ce facem noi acum şi mie nu mi-o scoate nimeni din cap că spiritul bătrânului Seels ne însoţeşte la drum.

Căpitanul nu-şi putu stăpâni râsul.

— Ei şl? Lasă-l să vie, ce te supăra pe dumitale? Şi acum, du-te la tunul dumitale, că o să stopăm fiindcă e amiază şi trebuie să stăm la masă. Marea s-a potolit; nu adie nici o boare de vânt, aşa că o să mâncăm în linişte. Dar ce e, ce stai aşa îngândurat, moşule?

— Păi... să vedeţi d-voastră. Aici suflă întotdeauna vântul, răspunse bătrânul scărpinându-se în barbă. Eu nu v-aş sfătui să stopaţi. O fi iar vreun vicleşug de-al lui Seels.

— Acum chiar că te-ai întrecut cu gluma! strigă Farrow înfuriat. Cum îţi vine, omule, să spui o gugumănie ca asta? Hai, cară-te la tunul dumitale şi lasă-ne în pace. Băieţi, stop şi la masă!

— Nici nu-ţi vine să crezi, doctore, zise apoi căpitanul după ce văzu pe bătrân îndreptându-se spre pupă. Auzi d-ta! Mai bine ar visa unde se află insula aceea a „diavolului", dacă, bine-nţeles, va fi existând o astfel de insulă. Prost lucru că nu putem descurca ce e desenat pe harta rămasă de la casier.

— Eu mi-am dat toată osteneala, am încercat şi la lumânare şi cu preparate chimice să văd dacă nu iese vreun semn ceva Ia iveală, dar n-am văzut nimic. Să sperăm că vom găsi totuşi insula despre care ne-a spun Petre că a văzut-o acum 20 de ani, răspunse doctorul Bertram clătinând capul cu neîncredere.

— Ar fi singura posibilitate să descoperim pe acest „Satan" indicat de Seels. Să mai cercetăm o dată harta după masă, poate tot vom descoperi ceva.

Mâncară în grabă, apoi George se duse jos în cabina comandantului să aducă scrisoarea lui Seels, în dosul căreia era desenată harta aceea misterioasă. O întinse pe genunchi şi se aplecară toţi trei ca s-o studieze mai bine.

Jan Brike îl văzu.

— Aha, iar se uită la scrisoare, mormăi el. Să vedeţi voi, măi băieţi, că bătrânul casier o să aibă el grijă să găsească ei pe „Satan". Şi ce-om mai pătimi noi pe-acolo o să fie o grozăvie — eu atât vă spun. Numai că George al nostru o să biruie toate puterile astea necurate şi o să scape cu ajutorul nostru. Dar ce-o fi de nu adie de fel vântul? Ştiţi şi voi că prin meleagurile astea suflă întotdeauna vântul cu turbare. Nu e lucru curat la mijloc...

— Bine zici, făcu unul din marinari, pentru întâia oară trec pe-aici fără să dau de furtună.

— Păi eu ce vă spun? şopti cu glas misterios bătrânul. Să ştiţi ca spiritul lui Seels e prin apropiere. Pune el ceva la cale, o să vedeţi voi băieţi, să fim pregătiţi că o să se întâmple lucru mare. Na! văzurăţi? Asta a fost casierul.

Cu ochii holbaţi de groază, marinarii simţiră stârnindu-se deodată o răbufneală de vânt, care smulse din mâinile lui George scrisoarea pe care o ridicase sus de tot ca s-o privească în zare. Tânărul scoase un ţipăt de spahiu şi se uită după hârtia care căzu în mare nu departe de submarin. Vântul se potolise dintr-o dată ca prin minune. Fără să stea pe gânduri, George se repezi peste parapet şi sări în apă.

Brike alerga la tun, căci se temea să nu vadă răsărind pe neaşteptate vreun monstru din adânc ca să-l înghită pe băiat.

Dar acesta puse mâna pe scrisoare şi se întoarse înot la submarin, apoi dintr-o săritură fu pe punte.

— Păcat! zise el cu părere de rău, căpitanului. Nu mai putem face nimic acum cu scrisoarea. S-a udat toată de apă şi s-a mototolit, aşa că insula mult căutată rămâne pierdută pentru totdeauna. Te pomeneşti că are dreptate Brike şi că spiritul lui Seels...

Deodată îşi rupse vorba şi se uită încremenit la hârtie. Zise apoi cu glas sugrumat de emoţie:

— Tată. Brike ştie ce spune, trebuie să existe ceva pe care mintea noastră nu o poate cuprinde. De unde se stârni aşa deodată răbufneala aceea de vânt şi să-mi smulgă din mână hârtia când eu o ţineam strâns cu amândouă mâinile? Şi ce m-a făcut s-o mototolesc în palmă când am scos-o din apă? Uite cum sau desluşit acum liniile acelea încurcate. Se vede lămurit insula, poziţia ei şi chipul Iui „Satan"

— Aşa e, striga Farrow înmărmurit, uitându-se la hartă. Parcă-mi vine şi mie să cred în lucruri supranaturale. Şi-acum ştiu şi unde se afla insula, peste două zile vom putea acolo.

— Vedeţi, domnule căpitan, că spiritul Iui Seels călătoreşte cu noi,

făcu Brike apropiindu-se de el. Dar nu e duşman lui George al nostru fiindcă i-a arătat unde se află insula lui Satan. Numai ca n-ar fi rău să se ferească de nişte pământ galben care fierbe din pământ şi...

— Bine, bine, am înţeles, îi curmă căpitanul vorba.

— Şi-acum spre insula Iui Satan! Nu mă mai tem de nimic, strigă George cu înflăcărare.

— Maşina înainte! Cu toată viteza spre nord-vest! se auzi apoi comanda căpitanului.

Şi minunatul submarin porni, lăsând dâre lungi de spumă în urmă-i, spre mult căutata insulă a lui Satan.

Aventurile submarinului Dox 002

Hans Warren

I
NAUFRAGIATUL

VALURI ÎNALTE de peste doi metri se ridicau căutând parcă să ajungă până la turnul submarinului în care se aflau George Farrow învăluit într-o manta de cauciuc, şi tatăl său. Niciodată bătrânul lup de mare nu întâlnise o furtună mai groaznică de când străbătea marea Flores.

George rugase pe tatăl său să lase submarinul să plutească la suprafaţa apei, căci aerul greu din interior parcă-l sufoca. În aer liber, tânărul respiră în voie, mulţumit să admire chiar un cer sfâşiat de fulgere.

Căpitanul era în culmea fericirii şi nespus de mândru când îşi privea feciorul. George era un demn urmaş al Farrowilor şi nu se temea de nimic, ci râdea vesel în faţa furtunii care scrâşnea neputincioasă când valurile ei se spărgeau de pereţii submarinului.

Furtuna venise brusc, probabil în urma unui taifun iscat pe marea Harafura.

Vasul putea să navigheze fără nici un risc la suprafaţă. Dacă uraganul ar fi devenit mai periculos, submarinul ar fi avut suficient timp să coboare în adânc.

George cerceta atent Sudul. Cam la o sută de metri de ei se vedea o insulă, acoperită de palmieri înalţi. Fără de voie, tânărul regretă faptul că atâtea nuci de cocos se pierdeau fără de folos.

Deodată, el apucă braţul tatălui său, întinzând mâna spre insulă. Într-un golf mărişor ce se întrevedea spre mare, o luntre mică era aruncată de valuri spre mal.

Un om se afla în luntre şi vâslea puternic, căutând să împiedece acostarea. Se părea că vâslaşul dorea să iasă în larg,

Omul acela probabil că nu se temea de furia elementelor naturii, fiind un îndrăzneţ, sau poate că un motiv deosebit îl oprea să se apropie de insulă.

Căpitanul duse tubul acustic la gură şi dădu un ordin. Maşinile îşi micşorară viteza şi submarinul îşi schimbă direcţia, îndreptându-se spre luntre.

Omul care vâslea era un băştinaş, gol până la mijloc, voinic şi puternic. Zărind submarinul, el se opri din vâslit, probabil din mirare căci până atunci nu mai avusese ocazia să vadă un asemenea vas. Pentru el, submarinul nu putea fi decât o născocire a diavolului.

Ezitarea băştinaşului îl costă scump. Un val puternic lovi luntrea, dându-o peste cap.

Căpitanul Farrow îndreptă vasul spre locul unde marea înghiţise

luntrea, deşi nu mai spera să-l scape pe îndrăzneţul navigator, căci valurile puternice s-ar fi putut să-l lovească de pereţii metalici ai submarinului zdrobindu-l.

Băştinaşul nu se vedea încă. Deodată George arătă un punct cam la vreo cincizeci metri de mal. Era indigenul care probabil că înotase pe sub apă, depărtându-se de submarin, de teamă să nu se lovească de el sau de lemnele luntrii, care pluteau în voia valurilor.

George îi făcu semn cu mâna, dar chiar în clipa aceia, naufragiatul dispăru sub apă.

Tânărul fu cuprins de mâhnire, convins că nenorocitul se înecase. Mai putea spera că trăieşte? Să se îndepărteze lăsându-l în voia valurilor, fără să mai încerce ceva pentru salvarea lui ?

Naufragiatul ieşi din nou la suprafaţa apei, numai la vreo cincizeci de metri de submarin şi George îi făcu din nou semn.

Căpitanul schimbă direcţia vasului spre omul din valuri.

Indigenul parcă înţelesese gândul tatălui lui George. Împins de un val puternic, fu dus pe deasupra turnului submarinului şi în momentul în care George se aştepta să-l vadă zdrobit de fierăria vasului, el se lăsă să alunece în jos.

În culmea bucuriei, tânărul apucă pe naufragiat de braţ. Acesta, sărind sprinten peste parapet se opri în faţa căpitanului şi se înclină. Farrow îi răspunse surprins, la salut.

George, mulţumit de isprava-i, făcu semn salvatorului să-l urmeze în interiorul vasului. Acesta ezită o clipă, apoi se apropie de tânăr şi începu să coboare treptele, iute ca o veveriţă.

Ajuns în interiorul submarinului se opri uluit. Niciodată în viaţa lui nu văzuse atâtea aparate, ţevi, manivele şi alte obiecte strălucitoare.

Naufragiatul să tot fi avut douăzeci de ani. Era mlădios, subţirel, dar şi lat în spate iar muşchii săi păreau de oţel. Pentru vârsta-i, era de-a dreptul un fenomen.

Căpitanul Farrow urmă şi el pe tineri. Chepengul fu închis şi submarinul coborî în adâncuri, căci furtuna sporise în intensitate.

Băştinaşul rămase trăsnit când îşi dădu seama că submarinul se afundase şi că, acum, străbătea o zonă de apă mult mai liniştită.

Se căzni totuşi să pară calm, în ciuda faptului că pentru el evenimentul acesta aducea mult a ceva supranatural.

Vasul coborâse la o suficientă adâncime şi frământarea furtunii nu se mai simţea. Căpitanul ordonă că viteza să fie redusă la minimum, căci navigaţia prin fundul oceanului nu era niciodată lipsită de pericole.

Farrow tatăl pofti pe naufragiat în cabina-i, unde veni imediat şi George. Căpitanul i se adresă în limbă malaieză, dar acesta, spre marea uimire a celor de faţă, răspunse într-o germană destul de bunicică.

— Tuan, vă sunt recunoscător, pentru salvarea mea, zise el. Am greşit la început când m-am ferit de d-voastră. Auzisem eu despre vapoarele care umblă pe sub apă, dar până astăzi nu văzusem încă nici unul.

— Vorbeşti foarte bine germana, făcu Farrow, foarte politicos, lucru surprinzător la un om ca el. Dar atitudinea şi felul de a vorbi a naufragiatului lăsau să se vadă că aparţinea unei caste superioare a neamului său. Străinul se înclină şi adaugă :

— Tuan, duşmanii mă fugăreau. Tatăl meu domnitorul grupului de insule ce-am lăsat în urmă, a murit ieri. Unchiul meu şi fii săi voiau să mă ucidă, sub motiv că mi-am omorât tatăl ca să-i iau locul. Voi fi căutat pretutindeni deoarece fratele tatălui meu este în termeni buni cu rezidentul olandez. Tuan, vreţi să luaţi pe vaporul d-voastră, un om învinuit de a-şi fi omorât tatăl ?

— Desigur, nu-i aşa tată ? izbucni George. Apoi întorcându-se spre băştinaş, adaugă Un băiat ca tine nu poate fi un ucigaş, şi încă un paricid.

— Da, dragul meu, răspunse Farrow, care cercetase atent pe indigen. Rămâi cu noi, băiete, până ce ţi se va putea dovedi nevinovăţia.

— Mulţumesc, Tuan numele meu este Ando şi sunt de drept prinţul moştenitor al acestor insule. Te voi sluji cu credinţă până când îmi voi relua locul ce mi se cuvine. Şi atunci, veţi fi oricând oaspeţii mei bine-veniţi, d-voastră şi tânărul Tuan, care m-a crezut pe cuvânt.

George întinse, roşind, mâna prinţului, în timp ce ochii acestuia se umeziră. După ce-i strânse mâna, Ando se întoarse întrebător spre căpitan.

Farrow ajunsese la concluzia că omul din faţa-i era o fiinţă aleasă. Seriozitatea şi demnitatea lui îi plăcură nespus.

— Prea bine. Ando, răspunse el, vei rămâne cu noi, până ce ţi se va recunoaşte nevinovăţia. Cât despre slujit, nici nu poate fi vorba. Vei fi oaspetele meu. Poate, cândva, o să-mi răsplăteşti această ospitalitate, căci şi eu sunt un fugar. Povesteşte-ne acum, cum a murit tatăl d-tale, căci s-ar putea să-ţi dau vreun sfat folositor.

— Bănuiala ce apasă asupra-mi este greu de înlăturat, răspunse Ando. Mă aflam singur cu tata pe ţărm într-o peşteră, în care se ascunde o mare taină, taină care aparţine familiei noastre. Făcând un pas greşit, tata căzu în apă şi un şarpe veninos îl muşcă. L-am ajutat să iasă din peşteră, după cum mi-a ordonat, căci taina noastră nu trebuia dezvăluită. În drum spre casă, el muri şi unchiul mă învinui că l-am otrăvit. Partizanii săi au pus mâna pe mine, dar am izbutit să fug, căci altfel eram pierdut.

— Într-adevăr, e greu să-ţi dovedeşti nevinovăţia, interveni Farrow. Unchiul d-tale va găsi câţiva martori mincinoşi care să jure că te-au

văzut otrăvindu-ţi tatăl. Trebuie să ne gândim bine, poate vom reuşi să găsim un mijloc să dejucăm planurile unchiului. Pentru moment, eşti oaspetele meu. Eu m-am smuls de câţiva ani din lumea celor vii şi deseori am fost urmărit deşi n-am făcut nimănui nici un rău.

— Am auzit vorbindu-se de d-voastră ! exclamă Ando cu entuziasm. Am fost crescut la Singapore şi englezii vorbeau cu respect despre «Piratul» pe care nici o putere lumească nu-l putea prinde. Mă bucur din suflet că am avut ocazia să vă cunosc.

— Vom mai vorbi despre asta altădată, zise Farrow zâmbind. Acum, trebuie să căutăm un loc în care să fim în siguranţă, până va trece furtuna. Haideţi amândoi cu mine, să vă arăt ceva foarte interesant.

Tinerii îl urmară curioşi, în turn George Plundow, timonierul, era la post. Căpitanul îi strigă ceva, apoi se îndreptară spre prora vasului.

Deschise o uşă de fier şi pătrunseră într-o încăpere ai cărei pereţi de oţel formau un triunghi. Camera era îngustă şi de abia putea găzdui trei persoane.

Pe peretele din dreptul uşii, se afla o poliţă încărcată cu aparate, printre cari şi un telefon.

Farrow se apropie de poliţă şi apăsă pe un buton. Cu un zgomot uşor, doi din pereţi se dădură la o parte şi spre marea surpriză a tinerilor, văzură două geamuri groase de cristal.

Farrow apăsă pe un al doilea buton şi o lumină orbitoare se răspândi în apă, pe o suprafaţă de 100 metri, îngădui astfel să se vadă forfoteala vieţuitoarelor care trăiau în adâncul oceanului.

— Cum ai izbutit această minune, tată? întrebă George, în culmea emoţiei.

— Foarte uşor, dragul meu, replică Farrow. Primul meu inginer este un geniu. Geamurile acestea pot susţine orice presiune. Proiectoarele au lămpi asemănătoare farurilor de automobil pentru ceaţă şi razele de lumină străbat apa fără să se răsfrângă înapoi.

— Ce lucru minunat ! strigă George entuziasmat, ia te uită, tată, peştii aceia...

Un peşte negricios, lung de un metru, se repezi în cerc la un altul cam de aceiaşi mărime, îl apucă de cap şi-l înghiţi dintr-odată. Corpul peştelui nu părea prea puternic, semănând cu acela al tiparului. George şi Ando zăriră peştele înghiţit, într-un fel de pungă, ce atârna în jos ca o nacelă enormă, agăţată de un balon lunguieţ.

Peştele învingător se simţea în largul său în raza de lumină a submarinului. El se apropia foarte aproape de geamuri.

Peştele înota mereu în cercul de lumină. Se apropiase tocmai de o stâncă, dar deodată, dintr-o crăpătură, ieşi un şarpe albicios şi până să aibă timp să fugă, reptila se încolăci în jurul-i, apoi un alt şarpe, lung de vreo opt metri, veni şi el să-şi ajute tovarăşul.

Căpitanul îndreptă proiectorul spre crăpătura din stâncă. Tinerii văzură un cioc enorm ca de papagal, sub doi ochi siniştri. Cei doi şerpi se traseră spre crăpătură, târându-şi prada după ei. Ciocul se căscă mare de tot şi peştele cu victima lui dinainte dispărură înăuntru.

— E o sepia albă, care-şi are sus cuibul, zise căpitanul îndreptând proiectorul în altă direcţie. Ia uitaţi-vă înainte, băieţi, o să vedeţi ceva interesant.

Drept, în faţa submarinului, în zidul de mărgean, se deschidea o gaură uriaşă, spre care vasul se îndrepta cu băgare de seamă. Căpitanul, prin portavoce, ordona timonierului, în ce direcţie să apuce.

George se înfiora când se văzu în tunelul acela întortocheat dar aproape imediat tânărul înţelese că nu alerga nici un risc şi că se putea bizui pe priceperea tatălui său.

Farrow stinse amândouă proiectoarele. Apa rămase tot luminoasă. George zări, în fine, la capătul tunelului, o lumină vie şi căpitanul lansă ordinul ca vasul să iasă la suprafaţă.

II
EROISMUL LUI ANDO

FARROW SE ÎNAPOIE cu ei în turn. George privi atent măsurătoarea apei. Submarinul era acum la cinci metri adâncime. Tatăl său se îndreptă spre periscop şi după ce se uită prin el, îi făcu semn să se apropie.

— Uită-te, George. Iată unul din locurile noastre de adăpost, pe care le avem prin toate mările şi unde suntem tot atât de siguri ca şi pe «Insula Păcii» că nu ne va deranja nimeni. Vapoarele nici nu trec pe aci, iar avioanele şi mai puţin.

George privi prin periscop şi scoase o exclamaţie de surpriză. Înaintea ochilor săi, se întindea un lac rotund, în formă de pâlnie, cu apa limpede de un albastru închis. De jur împrejur, se vedeau munţi. Era un vulcan stins, ai cărui pereţi aveau o înălţime de peste 300 de metri.

— Admirabil ! strigă George încântat. Cum aţi descoperit intrarea în acest crater, tată ?

— Printr-o întâmplare, dragul meu. Un vas-pirat ne urmărea trăgând după el bombe legate de frânghii. Ne-am afundat printre stâncile de mărgean, am nimerit în tunel, dând astfel de lacul acesta.

— Cum se face că apa lacului nu se tulbură de fel, deşi afară uraganul bântuie furios ? întrebă George.

— Fiindcă tunelul este la 300 metri sub apă. La o asemenea adâncime, nu pătrunde nici furtuna cea mai grozavă iar pereţii

vulcanului împiedică uraganul.

Submarinul se ridicase la suprafaţă. Capacul turnului fu deschis şi Farrow însoţit de tineri ieşi pe punte.

La un nou ordin, vasul se îndreptă încet spre partea nordică a craterului, care avea un diametru de 200 metri. Peretele stâncii era sfâşiat în diferite locuri, formând mici golfuri.

Vasul avea drept direcţie un colţ mare de stâncă. George zări sub acoperişul stâncos o peşteră semicirculară. Proiectoarele fură aprinse şi submarinul pătrunse în peşteră.

Pe partea din dreapta se afla, un platou lung şi lat, în formă de chei. Vasul acostă.

Căpitanul şi băieţii coborâră pe chei, iar marinarii legară otgoanele. Cei trei pătrunseră într-o încăpere săpată în stâncă şi George văzu o lampă de petrol luminând această încăpere mobilată confortabil.

— Te miri, nu-i aşa? râse căpitanul. Mobila, lămpile, petrolul, conservele, toate sunt aduse din Batavia şi Singapore. Am putea sta aci luni întregi, fără să avem nevoie de nimic...

— Ai şi în alte părţi asemenea locuri de refugiu? întrebă George.

— Da, dragul meu, răspunse căpitanul. Acum să-ţi arăt camera ta. Vei locui cu Ando împreună, căci la odăi de musafiri nu ne gândisem...

— Cum ? Rămânem aci peste noapte ?

— Da Marea se va potoli abia mâine şi trebuie să căutăm atent dacă vrem să dăm de insula lui Satan.

Camera de alături era bine mobilată şi George o găsi pe plac.

Căpitanul puse să se mai aşeze un pat, apoi Petre pofti toată lumea la masă.

După masă, George şi Ando vizitară toate încăperile din peşteră, construite de genialul inginer, cu ajutorul dinamitei.

Văzând într-o cameră, câteva luntre, George se rugă de tatăl său să-i dea voie să se plimbe pe lac.

Căpitanul nu-i refuză această plăcere şi Ando îşi însoţi noul prieten. Indigenul vâslea cu mare îndemânare iar George se bucura în linişte de priveliştea ce-o avea înaintea ochilor.

Peşti de toate culorile înotau în jurul lor şi nuferii se întindeau ca un covor pe marginea lacului.

— Am poftă să prind un peşte, zise George vesel ca un copil.

Ando întoarse luntrea spre chei şi Petre le dădu, undiţi şi momeală, sfătuindu-i să pescuiască într-un anumit colţ.

Ando îndreptă luntrea într-acolo şi George lăsă imediat undiţa în apă. Într-o secundă, un peşte mare se prinse de cârlig şi începu să se zbată. Tânărul se căznea din răsputeri să-l tragă în luntre, căci peştele era de aproape pe jumătate metru.

Deodată, ceva neaşteptat se produse. O umbră uriaşă pe care

George o zări în treacăt se repezi din tunel în lac. Mişcările umbrei erau atât de repezi încât, la început, nu deosebi ce putea fi.

În fine, George izbuti să tragă peştele afară din apă. De bucurie, el nici nu luă în seamă umbra cea mare. Brusc o lovitură năprasnică aruncă luntrea în aer, o scândură se făcu ţăndări şi tânărul văzu la picioarele lui o sabie lungă şi noduroasă, care străbătuse fundul luntrii.

Apa începuse să clocotească; o spumă albă se împrăştie în jurul-i, sabia se trase îndărăt şi o trombă de apă năvăli în luntre. George se uită îngrozit la prietenul său. Ando însă, rămase calm şi scoase de la brâu un cuţit cu tăişul ascuţit ca un brici şi îşi fixă privirile asupra unui monstru marin de vreo cinci metri ce venea cu iuţeală spre ei.

Deodată, el sări în lături, tocmai în clipa în care sabia aceia îngrozitoare care venea de la capul monstrului, spinteca luntrea, smulgând încă o scândură.

Monstrul se dădu înapoi pregătindu-se pentru un nou atac. Luntrea se umpluse aproape până sus cu apă. George se gândea cu groază că-i sunase sfârşitul, căci şi el va sfâşiat de monstru când luntrea se va scufunda.

Întorcându-şi privirea, George îl văzu pe Ando, aşteptând pe marginea, luntrii, cu pumnalul în mână, privind ţintă spre lac.

Loviturile cozii narvalului frământau apa. Monstrul se repezi ca un bolid spre luntre. Ando sări năprasnic în apă şi trecu fulgerător pe lângă monstru. George se repezi la marginea cealaltă a luntrii ca să se lase mai repede în lac, când narvalul va ataca iar luntrea.

Spre marea lui surpriză văzu că monstrul, ajungând lângă luntre în loc să lovească, începu să se învârtească înnebunit. Albastrul lacului se înroşi de sânge. Apoi zări pe Ando ieşind din apă, fluturând pumnalul deasupra capului. Indigenul reuşise să spintece pântecele monstrului în năprasnicul său atac.

George scoase un strigăt de bucurie înţelegând că scăpase din primejdie. Trebuia să se înapoieze la peşteră înot, căci luntrea se scufundase aproape imediat. Petre, care auzise strigătul, ieşi în faţa peşteri şi cercetă zarea. George îi făcu semn să le vină înainte cu o luntre.

În momentul acela se simţi tras pe la spate în apă. Sfoara de care era legată undiţa i se înfăşurase în jurul mâinii şi peştele, de care uitase cu desăvârşire, îl trăgea în jos.

Un ţipăt, mai mult un horcăit, îi ieşi din gâtlej, apoi apa îi astupă gura. Peştele se lăsa tot mai adânc, târându-l după el. Luptând din răsputeri, tânărul izbuti să iasă la suprafaţă. Văzu aproape de el peretele de stânci care împrejmuia lacul şi căută să se apuce de vreun colţ de stâncă. Zadarnic însă, căci peştele se lupta din răsputeri să-şi recapete libertatea şi cu o smucitură îl trase iar în apă.

Degeaba încerca George să scape: mişcările lui disperate nu-i foloseau la nimic. Simţea cum din ce în ce îşi pierde răsuflarea. Urechile începură să-i vâjâie şi tablouri fugare i se perindau pe dinaintea ochilor. Să fi scăpat el din ghearele narvalului ca să moară din cauza unui peşte obişnuit ? Deodată se simţi apucat de picior şi tras cu violenţă la suprafaţă. I se părea că trupul i se sfâşiase în două, căci în jos îl trăgea peştele care se lupta să se desprindă din undiţă, iar în sus o mână puternică. Aceasta din urmă învinse. Încet, încet, ajunse deasupra apei şi putu răsufla iar. Văzu lângă el pe Ando care-l apucă de mijloc şi se îndreptă spre un colţ de stâncă. Pe când cu dreapta îl ţinea strâns pe el, cu cealaltă se apucă de stâncă.

George reuşi să se prindă de acelaşi colţ şi numai datorită puterilor lor îndoite putură să se menţină deasupra apei.

Suspendaţi în aer, aşteptau acum venirea lui Petre care nu putea să întârzie mult.

— Mulţumesc, Ando, zise George, emoţionat, tânărului prinţ. Te-ai expus unei mari primejdii ca să mă salvezi pe mine. Cum ai îndrăznit să te arunci înaintea narvalului acela turbat ?

— Ca să-mi scap un prieten de la moarte aş fi făcut orice, răspunse tânărul, pe tonul cel mai simplu. Şi apoi, am spintecat până acum mulţi rechini cu pumnalul acesta.

— Dar bine. Ando, era un narval, şi acesta e cu mult mai primejdios ca un rechin.

— Ştiu. Anul trecut un astfel de monstru a sfărâmat trei bărci de-ale noastre şi ne-a ucis patru oameni. Dar trebuia să încerc să-mi salvez prietenul. Mă tem însă că primejdia nu e încă înlăturată. Narvalul e numai rănit şi se va întoarce şi cu mai multă furie împotriva noastră. A! uite-l !

Narvalul destul de grav rănit, părea că nu se sinchiseşte de durerile pricinuite de pumnal căci, după ce se răsuci de câteva ori în loc, îşi aţinti iar ochii la cei doi tineri care se ţineau cu greu de colţurile de stâncă. Coada lui uriaşă biciui apa, mai întâi încet, pe urmă din ce în ce mai tare şi deodată monstrul acela grozav se repezi ca turbat spre ei.

George era în şi mai mare primejdie decât prietenul său, căci înfăşurase de stâncă sfoara din jurul mâinii şi se părea că narvalul tocmai pe el îl ochise. Cu o hotărâre disperată desfăşură sfoara undiţei din jurul colţului de stâncă şi peştele începu să-l tragă iar la fund. Simţi în aceeaşi clipă în jurul-i un clocot de apă, un vâjâit grozav, o izbitură în creştetul capului şi... nu-şi mai dădu seamă ce se petrece deasupra lui.

Apa îl înăbuşea, sarea îl orbea, încât de-abia putea deschide ochii. Începu să lupte cu disperare ca să se ridice la suprafaţă, unde ştia că va da iar de monstru. Dar fie ce o fi aşa sau aşa, tot trebuia să moară.

Deodată simţi că puterea aceea grozavă care-l târa la fund slăbeşte şi ceva îl trase repede în sus.

George nu stătu să se gândească ce putea fi, bucuros că se află iar lângă peretele de mărgean de unde fusese smuls cu câteva clipe înainte.

Îl văzu pe Ando desprinzându-se de stâncă apropiindu-se cu iuţeala fulgerului şi trăgându-l spre el.

— Ce fericit sunt, Tuan George că ai scăpat în sfârşit de la moarte, zise plin de bucurie tânărul. Am crezut un moment că monstrul te-a şi străpuns cu colţii săi grozavi, când l-am văzut repezindu-se turbat spre d-ta. la te uită cât de adânc a pătruns sabia lui tăioasă in stâncă!

George se uită înfiorat la gaura adâncă făcută de colţii monstrului în zidul de piatră. Dacă peştele nu l-ar fi tras atât de repede la fund, cu siguranţă că dintele narvalului i-ar fi străbătut pieptul şi ar fi ieşit prin spate.

Un simţimânt de recunoştinţă pentru peştele acela pe care-l ţinea prins de undiţă îl făcu să se înduioşeze. Apoi îşi aduse aminte că atâta timp cât va fi legat de el, primejdia tot mai dăinuia încă. Trebuia deci să scape de dânsul. În momentul când îi trecu acest gând prin minte, se simţi tras brusc la fund. N-avu vreme nici măcar să ţipe, atât de puternică fu smucitura.

De astă dată, George se căzni să ţină ochii deschişi, deşi sarea îl ustura grozav. Cu o violenţă neînchipuită, peştele îl târî astfel la o adâncime de vreo zece metri, şi când George vru să caute vreo scăpare din ghearele morţii, simţi cum sfoara slăbeşte dintr-odată. Până să aibă el vreme să înţeleagă ce se petrece, zări venind din adânc câţiva şerpi albi uriaşi care înaintau spre dânsul. Cu puterea disperării, începu să înoate spre suprafaţă şi izbuti să iasă din apă. Şi iarăşi se simţi apucat de Ando dar de astă dată în loc să-l tragă spre el, prinţul prinse repede sfoara şi o înfăşură in jurul colţului de stâncă, zicând înspăimântat:

— Trebuie să vină ceva grozav din apă, Tuan George, căci am văzut în două rânduri peştele lăsându-se afund şi ieşind iar la suprafaţă.

— Aşa e, am văzut şi eu ceva îngrozitor când m-a tras spre fund, răspunse George. Păreau să fie nişte şerpi albi uriaşi. Acum pricep eu ce era, Ando. Probabil sepia aceea grozavă care păzeşte intrarea tunelului. Crezi că o să ne atace ?

— Nu ştiu. Bănuiesc că urmăreşte narvalul rănit de mine.

— Unde e ?

— Uite-l ! răspunse Ando şi arătă la vre-o cincizeci de metri de ei, unde apa clocotea cu furie.

Narvalul venea acum iar spre ei. O clipă îi trecu lui George prin minte gândul că Ando va tăia sfoara din jurul mâinii, dar deodată văzu cu mirare că narvalul se lăsă la fund repede ca o torpilă. Zări

prin apa limpede ca cristalul, la o adâncime de vreo cincisprezece metri, şerpii uriaşi apropiindu-se de trupul enorm al monstrului. Era sepia albă care străjuia tunelul.

Acum înţelegea el limpede evenimentele care se petrecuseră cu repeziciune atât de uimitoare în lacul craterului stins. Ando avea dreptate când susţinea că sepia va fi urmărit prin tunel narvalul, care ajuns în lac, se repezise înfuriat la luntre şi o făcuse ţăndări.

Acum polipul îşi urmărea victima şi aceasta simţindu-şi sfârşitul vroia să-şi ucidă duşmanul, cu ultimele puteri care îi rămaseră.

Dar sepia se ferea. Până a nu apuca narvalul s-o străpungă cu arma lui grozavă, îşi strânse tentaculele ca un arici şi porni ca o săgeată ca să nu o poată ajunge monstrul. Deodată însă îşi schimbă direcţia. Trupul uriaş al polipului se răsuci în loc şi când narvalul trecu pe lângă el, se descolăci ca fulgerul şi tentaculele lui îl cuprinseră din toate părţile.

În clipa următoare adâncul apei clocoti cu furie, căci tentaculele polipului strângeau ca nişte cleşti. Deodată narvalul încolăcit de polip se repezi spre peretele craterului, apoi dispăru iar.

George răsuflă uşurat. Atât el cât şi tânărul prinţ se aflau într-o situaţie cum nu se poate mai primejdioasă. Atârnau amândoi de un colţ de stâncă. George legat de sfoară undiţei şi aproape de ei cei doi monştri luptau pe viaţă şi pe moarte.

Deodată, George zări pe Petre într-o luntre, vâslind ca nebun după ei. Scoase un ţipăt de bucurie şi-i făcu semne disperate cu mâna. Aşa dar erau salvaţi ! Văzu apoi în imediata apropiere a luntrii apa ţâşnind cu furie şi spatele narvalului apăru încolăcit de grozavele tentacule ale sepiei.

Se auziră detunături de armă. Petre scoase de la brâu revolverul lui automat şi trăgea cu furie în capul narvalului care se mai zbătu câteva clipe, apoi mişcările lui se făcură tot mai slabe şi uriaşul polip se lăsă iar la fund. Totuşi nu-şi slăbea prada din gheare. Trase după el trupul enorm al narvalului, şi se îndreptă spre gura tunelului, tocmai sub picioarele lor.

— Slavă ţie, Doamne ! Acum suntem salvaţi! strigă George plin de bucurie.

Dar n-apucă să-şi sfârşească vorba. Sfoara clin jurul muftii fu trasă cu putere de peşte şi tânărul căzu cu o bufnitură în apă.

De astă dată avu însă noroc căci peştele nu stătu mult în apă ci ieşi repede la suprafaţă.

Petre vâslea spre el, înnebunit de spaimă. ÎI ajunse în câteva secunde. Cu anevoie, scoase George braţul, afară din apă; Petre prinse repede sfoara undiţei şi o înfăşură în jurul uneia din lopeţi, apucă pe băiat de subţiori, îl ridică în sus şi-l aşeză în luntre.

Ando sări şi el sprinten în ea, apoi se aşeză pe bancă, gâfâind.

Tânărul prinţ făcuse într-adevăr o faptă eroică. Se aruncase înaintea narvalului şi-i spintecase pântecele tocmai când acesta se repezea spre George, pe urmă se lăsase la fund şi-l salvase pe prietenul său de la înec.

George îi întinse mâna mulţumindu-i în cuvinte călduroase pentru primejdia la care se expusese ca să-l scape de la moarte.

În vremea asta, Petre trase în luntre peştele care se zbătea cu furie şi-l izbi cu lopata în cap potolindu-l imediat.

Narvalul era mort, polipul însă îl ţinea strâns în tentaculele lui şi-l trăgea după sine în tunel. Avea acum atâta hrană cât nu o putea prididi. George îl rugă pe Petre să-l ducă mai repede la peşteră, unde Farrow şi ceilalţi îi aşteptau tremurând de îngrijorare.

George nu-şi revenise complet din spaima prin care trecuse. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că un narval poate fi atât de turbat şi feroce. Tatăl său însă îi lămuri că tocmai specia aceasta e supusă la asemenea furie.

Acum îşi aminti George că într-adevăr citise în cărţile de ştiinţe naturale despre astfel de întâmplări. Multe vase care se întorceau din mările calde avea înfipte în cheresteaua lor câte un colţ de narval. Sabia aceasta grozavă străbătea scânduri şi grinzi groase de peste treizeci de centimetri.

Farrow era de părere că apropierea polipului fusese pricina crizei de furie a narvalului care, gonit de furtună, nimerise din întâmplare în tunel unde se văzuse fugărit de polip.

Căpitanul trimise apoi pe fiul său în camera lui din stâncă să-şi schimbe hainele de pe care apa curgea în şiroaie. Petre se apucă să pregătească pentru masă peştele care fusese pricina atâtor peripeţii.

Pe când fierbea peştele, Petre stătea de vorbă cu Jean Brike, tunarul, şi amândoi fură de părere că fiul căpitanului lor se născuse într-o zodie norocoasă. Din momentul când Petre venise să-l ia din casa epitropului său ca să-l ducă la tatăl lui, băiatul întâmpinase atâtea cât nu întâmpină omul cel mai aventuros într-o viaţă întreagă.

III
INSULA LUI SATAN

DUPĂ MASĂ, la care luară parte, în afară de George, căpitanul şi Ando, primul ofiţer Rindow şi inginerul Nasper, tânărul prinţ se adresă lui Farrow :

— Tuan căpitane, eu cunosc toate apele de pe aici. Am auzit că aţi pornit în căutarea unei anumite insule. Spuneţi-mi şi mie despre ce e

vorba, poate că o cunosc.

— Tocmai voiam să te întreb, răspunse Farrow. Căutăm o insulă a cărei alcătuire de stânci închipuie capul diavolului. În gura acestui «Satan» se află o comoară pe care fostul nostru casier Seels a lăsat-o moştenire fiului meu. Drept e că nu i-a spus pe nume, dar după cum reiese din ultima lui voinţă, nu poate fi altcineva decât George. Tunarul nostru susţine că ar fi zărit odată o astfel de insulă în apropiere de Celebes. Acolo ne ducem noi acum.

Farrow se adresase în special lui Ando, căci cei doi ofiţeri cunoşteau povestea de când George se luptase pe «Insula Păcii» cu tigrul Satan. (Vezi broşura 1).

Ando ascultase cu luare aminte cuvintele căpitanului, apoi zise cu oarecare şovăială :

— Tuan, cunosc şi eu o insulă ale cărei stânci întruchipează un diavol. Contrar supuşilor mei, sunt mai luminat la minte, totuşi pot să vă spun că insula aceasta e într-adevăr înfiorătoare. Toate triburile din jurul ei se feresc să se apropie, căci o cred păzită de draci. Sunt însă dispus să vă conduc, fiindcă eu nu cred în diavoli sau duhuri rele, — nu există decât oameni răi.

— Bravo ! strigă căpitanul cu bucurie, bine ai grăit, Ando. Poate că e aceeaşi insulă despre care mi-a spus tunarul nostru. E departe de-aici?

— Nu, Tuan. E aproape de grupul cel mare de insule, numite «Insulele Tigrilor».

— Păi atunci suntem numai la cincizeci de kilometri de acolo, zise Farrow, încântat. În cel mult un ceas putem fi la insulă. Vom pleca diseară după ce se va mai fi potolit marea, deşi există primejdia să ne izbim de stânci.

— Tuan, eu cunosc foarte bine locurile acelea, răspunse tânărul prinţ. Stâncile nu sunt primejdioase şi peste noapte puteţi auzi sunetele cari au dat loc credinţei că insula o păzită de duhuri rele.

— Minunat ! strigă căpitanul, cu însufleţire. Plecăm la miezul nopţii. Rindow spune, te rog echipajului să se pregătească de drum. Ne vom odihni vreo trei ore, iar la miezul nopţii, pornim.

Ofiţerul se duse să dea ordine marinarilor, iar George şi Ando porniră la culcare.

Cu toată nerăbdarea lui, George adormi numaidecât şi cu greu îl putut trezi Petre din somn, cu puţin înainte de miezul nopţii. Când auzi însă că a sosit momentul plecării, sări în picioare şi somnul îi pieri într-o clipă.

Submarinul nu mai era legat decât de un singur otgon, marinarii erau la posturile lor şi cum se urcară George, Ando şi Petre pe punte, închiseră chepengul şi Farrow dădu ordin ca vasul să se lase afund.

Amândoi tinerii fură duşi din nou de căpitan în încăperea de la

proră ca să urmărească trecerea îndărât prin tunel. De astă-dată nu mai simţeau nici o teamă; se înfiorară însă, când văzură la lumina proiectoarelor resturile narvalului mâncat de polip. Dar paznicul acesta grozav nu se zărea nicăieri.

După ce ieşiră din tunel, căpitanul dădu ordin ca submarinul să fie ridicat la suprafaţă.

George şi Ando stăteau în turn lângă căpitan.

Farrow întinse ocheanul său tânărului prinţ, şi acesta le indică direcţia. Submarinul era nevoit să înainteze mereu în zigzag şi George tresărea uneori speriat când zărea lângă ei vreun banc mai mare, care acoperea stânci primejdioase.

Înaintea lor, pe dreapta se ridica o grămadă enormă-l şi negricioasă. La lumina lunii care se răsfrângea deasupra ei, se desluşea lămurit profilul diavolului. Gura mare, deschisă, cu nişte colţi ascuţiţi, părea că rânjeşte la ei. Aci trebuie să fi fost peştera «Gura lui Satan» amintită de Seels în care se afla
comoara.

Ando zise aproape în şoaptă, arătând într-acolo :

— Tuan, să înaintăm cu mare băgare de seamă. Ajungem la o limbă de pământ pe care putem coborî. Vom auzi acolo sunetele acelea misterioase atribuite duhurilor rele.

Farrow dădu imediat ordin la maşini să micşoreze viteza. Drumul era tot mai primejdios, deoarece canalul era atât de îngust, încât vasul aproape atingea stâncile colţuroase.

În sfârşit, ajunseră la o trecătoare foarte strâmtă, apoi văzură înaintea lor un golf aproape circular de vreo sută de metri în diametru.

Ando arătă spre partea de nord a golfului şi submarinul se îndreptă într-acolo. Cu o înclinare uşoară vasul alunecă încet pe o plajă îngustă şi rămase pe loc.

Petre sări cel dintâi pe mal şi legă otgoanele de nişte colţuri de stâncă.

— Tuan, zise Ando căpitanului eu am fost nu numai odată pe aici, căci voiam să descopăr taina acelor sunete misterioase care se aud în puterea nopţii, dar drept să vă spun, n-am cutezat să cobor singur pe mal.

Coborâră din submarin şi trecură pe plajă. Echipajul îi urmă, lăsând numai o sentinelă de veghe. Statură toţi locului, să vadă ce va urma.

Marinarii ştiau că se aflau acum pe insula unde casierul, de care toţi se temeau fără să ştie de ce, îşi ascunsese comoara. Superstiţioşi cum erau, credeau într-adevăr că în insulă se vor fi aflând cu siguranţă duhuri necurate şi se uitau cu frică spre stâncă aceea misterioasa care întruchipa-l profilul diavolului.

Deodată tresăriră. Sunetele ca de harpă sfâşiară tăcerea, pe urmă altele ca de zurgălăi, însoţite de acorduri, de orgă. Şi sunetele deveneau din ce în ce mai puternice.

Dacă ar fi bătut vântul, marinarii şi-ar fi explicat zgomotul închipuindu-şi că vântul, trecând printre stâncile acelea înghesuite unele într-altele, producea sunetele; dar nu adia nici o boare de vânt şi zgomotul creştea mereu. La un moment dat când concertul încetă pentru o clipă, căpitanul început să râdă şi le zise:

— Văd pe câţiva din noi făcându-şi cruce. Liniştiţi-vă, băieţi, sunetele acestea le scot peştii, nu duhurile necurate. I-am auzit adesea în China şi pe coasta Americii de Nord. Sunt «trâmbiţaşii» — acesta e numele care s-a dat unor anumiţi peşti care se adună în nopţi liniştite în preajma vapoarelor sau pe lângă ţărm şi-şi cântă cântecul. Să-i lăsăm să-l cânte mai departe şi să examinăm mai de aproape Gura Satanei — Adică mă voi duce numai eu cu George şi Petre şi dacă va fi vreo primejdie, ne veţi sări cu toţii în ajutor.

Marinarii începură să murmure foarte agitaţi şi Rindow, primul ofiţer, rugă pe Farrow să-i dea voie să-l însoţească. Acesta însă refuză categoric.

— Atunci vă aşteptăm la gura peşterii.

— Asta da. Se-nţelege că vreau să vă am aproape. A, uite-l şi pe doctor. Ei, Bertram, ai auzit şi dumneata cântecul peştilor?

Doctorul nu numai că era un medic foarte priceput, dar şi un naturalist de forţă.

— Pogonias cromis, strigă el cu însufleţire. Trebuie neapărat să încercăm mâine să prindem un astfel de «trâmbiţaş». Te rog să mă ierţi, căpitane, eu aş vrea însă să rămân aci pentru a asculta mai departe concertul.

Doctorul Bertram se aplecă peste parapetul vasului şi privi cu încordare la oglinda apei. Farrow plecă râzând să caute o potecă pe undeva care să ducă la peşteră.

— Tuan, vreau să intru şi eu în peşteră, zise Ando apropiindu-se de căpitan. Cunosc o cărare pe unde putem ajunge repede acolo. Am stat de multe ori la gura peşterii dar de intrat n-am putut să intru.

— Ciudat. Şi pentru ce n-ai putut să intri ?

— O să vezi şi dumneata, Tuan. Se pare că numai la o anumită vreme poţi pătrunde înăuntru şi n-am avut răbdare să aştept atât.

Ando porni înainte, urmat de marinarii, cari mergeau tăcuţi şi gravi după el. După ce făcu o bucată de drum în lungul ţărmului, coti brusc la dreapta după un colţ ascuţit de stâncă şi începu să urce o potecă îngustă şi şerpuitoare.

După un drum obositor de vreun sfert de ceas ajunseră pe o platformă destul de mare clin faţa peşterii. «Gura lui Satan» părea de aci şi mai înfiorătoare. Deschizătura era înaltă de vreo zece metrii,

colţi ascuţiţi de stâncă atârnau în jos, pe când alţii se ridicau de la poalele stâncii dând impresia unor dinţi uriaşi.

— Voi rămâneţi - aici şi ne aşteptaţi, zise Farrow oamenilor săi. Aha, acum înţeleg eu de ce nu se poate intra oricând în peşteră. Probabil că se află înăuntru un mic vulcan care aruncă la intervale fixe, lavă. Se simte desluşit mirosul de pucioasă.

— Aşa e, Tuan, nu puteam intra din pricina norilor aceia groşi şi înăbuşitori. Nu ştiu când începe erupţia vulcanului.

— Ar fi bine să ştim, zise căpitanul îngrijorat, altminteri ne expunem să fim înăbuşiţi.

— Ar trebui s-avem răbdare până mâine seară, zise Rindow.

— Ai dreptate, locotenente, dar vezi că am pierdut prea mult timp. Voi intra deci în peşteră, chiar dacă ar fi să izbucnească vulcanul: erupţia nu se produce atât de repede ca să n-avem vreme să fugim.

Rindow vru să se împotrivească, dar căpitanul nu-l auzi, căci apucase să intre în grotă urmat de George, Ando şi Petre. În afară de tânărul prinţ, cei trei duceau în mâna stângă câte o lampă electrică de buzunar, iar în dreapta câte un revolver încărcat.

Îndată ce intră şi Petre în peşteră, aprinseră lămpile electrice. Rămaseră uimiţi de tabloul pe care-l aveau înaintea lor.

Pe locurile unde cădea lumina văzură pereţii de stâncă poleiţi de un galben verzui. Aburii care năvăleau de sute sau mii de ani depuseseră un strat gros de pucioasă pe ei.

Respirau anevoie, căci aerul era îmbâcsit de pucioasă; tusea îi îneca şi ochii le lăcrămau. Numai câteva momente-l îi trebui lui Farrow să se orienteze, apoi se îndreptă spre fundul peşterii. Văzu aci crăpături mari care duceau înlăuntrul muntelui.

Încet, pipăind la fiecare pas, Farrow mergea înaintea celorlalţi. Îndrepta lumina lămpii spre crăpături, căci ştia bine că numai de acolo puteau izbucni aburii do pucioasă.

George examina pereţii care alcătuiau forme bizare, fără să ia seama că se îndepărta prea mult de tatăl său, Ando, care păşea în urma lui, se vedea nevoit să-l tragă din când în când îndărăt. Tânărul prinţ spuse că pământul pe care călcau era şubred.

Pe alocurea stratul de pucioasă părea să fie mai rezistent şi căpitanul zise că acolo trebuie să fie gurile otrăvitoare ale vulcanului.

George văzu deodată o întruchipare ciudată la vreo doi metri de el. Părea să fie un peşte lung de un metru, acoperit tot de pucioasă. Curiozitatea îl făcu să uite orice prudenţă. Cu siguranţă că era un peşte antedeluvian aruncat în crater şi pietrificat.

Se îndreptă într-acolo, fără să ia în seamă strigătul lui Ando. Întinse mâna s-ă apuce peştele când... pământul pe care îl credea destul de solid îi alunecă de sub picioare. Era numai un strat gros de pucioasă care nu putu susţine greutatea corpului. Vru să se dea

îndărăt, dar nu găsi nici un punct de sprijin. Mai auzi ţipetele de spaimă ale tatălui său, apoi se cufundă tot mai adânc în vulcanul de pucioasă.

IV
ÎN MOCIRLA DE PUCIOASĂ

DE ABIA DISPĂRU EL în crăpătura aceea înşelătoare şi Farrow, Petre şi Ando alergară la locul nenorocirii.

Zadarnic îşi chema căpitanul disperat copilul, acesta nu-i putea răspunde. Farrow se apleca şi lăsă lumina să cadă înăuntru. Nu văzu nimic decât o gaură a cărei adâncime nu o putea aprecia, şi din care nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Vru să se lase şi el să alunece înăuntru, întâmple-se ori ce; cu gândul că poate îşi va salva copilul şi dacă nu, să moară împreună cu el, dar Petre îl trase repede îndărăt.

— Trebuie să fugim, domnule căpitan, năvăleşte pucioasa! răcni el şi târî după sine pe disperatul părinte care se zbătea cu furie, gândindu-se că nu-şi salvase copilul.

Văzură deodată apărând din fundul peşterii aburi groşi şi galbeni. Vulcanul era în fierbere, împrăştiind gazele sale ucigătoare.

— Fugiţi ! Fugiţi ! răcni Ando, marinarilor, când ajunse la gura peşterii.

Oamenii porniră în fugă pe poteca îngustă şi întortocheată, fără să bănuiască o clipă măcar că fiul căpitanului lor fusese înghiţit de vulcan şi că trupul lui era poate prefăcut în momentul acela într-o mână de cenuşă.

Zadarnic se zbătea căpitanul Farrow din răsputeri să scape din mâinile puternice ale uriaşului, zadarnic îi poruncea să i se dea drumul, Petre nu-l slăbea şi-l târa după el, deşi primejdia îi ameninţa la fiecare pas.

Când ajunseră jos la mal, marinarii vrură să se repeadă la el ca să i-l scoată pe căpitan din mâini, dar Petre le spuse gâfâind să se astâmpere, altminteri căpitanul, pe care îl iubeau foarte mult, era pierdut. Ceea ce voia el să facă era o adevărată sinucidere.

Farrow se mai linişti. Compătimirea pe care o citea în ochii oamenilor săi îi era o mângâiere în nenorocirea care îl lovise.

Brike se apropia de el, tuşi, îşi drese glasul şi începu să vorbească mişcat până la lacrimi :

— Vă iubim toţi, domnule căpitan, iubim şi pe fiul dumneavoastră, dar bine a făcut Petre ce a făcut, că v-a împiedecat să vă duceţi poate la o moarte sigură. Eu zic «poate», măcar că mai toţi camarazii mei zic

«sigur». Şi apoi eu nădăjduiesc că George al nostru o să se întoarcă. Domnule căpitan, băiatul ăsta a trecut prin atâtea întâmplări din care nimeni altul n-ar fi scăpat cu viaţa şi tare îmi vine să cred că o să scape el şi din gura asta a diavolului.

— Mulţumesc, Jan, răspunse Farrow, mişcat. Ştiu că îi vrei numai binele şi găsesc că ai dreptate. George al meu pare să fie ocrotit de o putere supranaturală, dar din gura acestei satane, nu poate scăpa.

— Domnule căpitan, noi nu ştim ce se află în peştera asta şi am izbutit să scăpăm de aburii de pucioasă. Poate că George al d-voastră a alunecat pe undeva afară din munte — sau într-o altă peşteră unde nu pătrunde aburul de pucioasă. După ce s-o potoli vulcanul, să se lase cineva cu o frânghie în gaura pe unde a dispărut ol. Socot că nici unul din noi nu o să se dea îndărăt.

Într-o clipă, marinarii se înghesuiră în jurul căpitanului, fiecare vrând să fie el ales pentru salvarea tânărului.

— Vă mulţumesc, dragii mei, le zise el, şi sunt mişcat de credinţa voastră; îmi veţi lăsa însă mie sarcina să-mi scap copilul.

Doctorul Bertram, cum lăsase undiţa în apă ca să pescuiască vreunul din peştii aceia ciudaţi, se întrerupse din pescuit când văzu pe marinari coborând în fugă poteca. În vreme ce el privea neclintit în «Gura Satanei». Deodată începu să strige cu înfrigurare :

— Căpitane, norii de pucioasă au început să se risipească. N-la fost decât o scurtă erupţie, mai mult o fierbere trecătoare a vulcanului. Dacă pui masca de gaze, te poţi lăsa fără primejdie înăuntru.

— Trebuia să luăm măştile chiar de la început, îşi dădu cu părerea Farrow. Dacă Ando ne-ar fi spus că din pricina gazelor de pucioasă nu se poate intra în peşteră, ştiam noi ce e de făcut. Brike, du-te cu încă vreo doi inşi şi adu atâtea măşti câte ne trebuie, bine înţeles şi una pentru George, dacă îl vom mai găsi în viaţă. Nu uitaţi şi pentru Ando... A, dar unde e, că nu-l văd pe-aici ?

Se uitară în toate, părţile, dar nu-l zăriră nicăieri. Petre îşi aduse atunci aminte că-l văzuse stând nemişcat lângă crăpătura prin care dispăruse George în momentul când trăgea pe căpitan după el spre gura peşterii.

Aşa dar Ando rămăsese în urmă şi fusese ajuns de aburii de pucioasă care îl înăbuşiseră. Fără să spună un cuvânt, Bertram alergă pe bord să ia aparatul împotriva gazelor de sulf cu gând să salveze pe Ando dacă va mai fi cu putinţă.

Porniră să urce poteca îngustă care ducea la peşteră. Jan Brike cu încă doi veneau mai în urmă cu măştile, şi când ajunseră la gura peşterii, le împărţi celor de faţă. Farrow păşi cel dintâi în primejdioasa «Gură a lui Satan» care îşi merita numele, deoarece făcuse dintr-odată două victime. Alergă imediat la crăpătura pe unde dispăruse fiul său şi îndreptă lumina lămpii înăuntru. Nu văzu însă nimic. Nici pe Ando, pe

care se aştepta să-l găsească leşinat şi înţelese că tânărul prinţ urmase pe prietenul său fără să stea un moment la gânduri.

Vru să coboare după ei dar, spre spaima lui, înţelese că era cu neputinţă, deoarece aburii de pucioasă năvăleau şi acum cu putere printre crăpături.

Totuşi, trebuia să încerce totul şi se pregăti să se lase jos prin crăpătură. Lumina lămpii lui de buzunar nu ajungea departe şi aburii care ieşeau din adânc împiedicau vederea. Atâta putu zări: că pereţii prăpastiei erau drepţi şi netezi. Trebuia deci să se lase s-alunece în jos, cum o fi făcut probabil şi George şi Ando.

Şovăi o clipă, apoi vru să-şi dea drumul, însă Jan Brike se repezi la el ş-i trecu o sfoară subţire dar trainică pe sub subţiori, îi făcu semn din cap şi se îndepărtă. Farrow se lăsă binişor pe marginea prăpastiei şi pieri în adânc.

George nu-şi pierduse o clipă cunoştinţa când simţise stratul subţire de pucioasă de sub picioarele lui spărgându-se şi el alunecând în jos, Strânse bine în mână lampa, de care ştia că va avea nevoie, resfiră picioarele şi încercă să se agate cu mâna liberă de ceva. Zadarnic însă, căci pereţii erau fără nici o ieşitură. Se zgârie numai de grunzuri, ceea ce îi căşună dureri mari, căci pucioasa care îi intra prin zgârieturi îl ardea grozav.

Socoti în gând drumul pe care-l făcuse alunecând, cam la vreo treizeci de metri. Simţi deodată o smucitură şi se pomeni jos pe pământ. Tuşea îl înăbuşea. Aerul era îmbâcsit cu pucioasă şi ameninţa să-i taie respiraţia. Făcu o sforţare şi deschise ochii. Zări lângă el o gaură în formă de pâlnie din care ieşeau gaze sulfuroase. Dacă bucata de loc n-ar fi fost îngroşată atât de tare de stratul de pucioasă, s-ar fi prăbuşit cu siguranţă în vulcanul de la picioarele lui, unde îl aştepta o moarte cumplită.

Aci era vatra erupţiei, de aci porneau aburii ucigători care se împrăştiau prin crăpături în «Gura lui Satan».

Văzu deodată o deschizătură în peretele de piatră al peşterii şi sări repede într-o parte ca să nu se rostogolească în pâlnia de foc.

În clipa asta auzi o bufnitura în spatele lui. Întoarse capul, şi la lumina lămpii lui electrice, dădu cu ochii de... Ando care tocmai se ridica încet şi cu băgare de seamă de jos. Deoarece tusea nu le îngăduia să vorbească, George apucă pe Ando de mână şi-l trase după sine spre deschizătura din perete.

După ce trecură cu anevoie prin crăpătura îngustă, se pomeniră într-o peşteră mai mică acoperită toată numai cu pucioasă. În mijlocul ei se ridica însă un bolovan mare, aproape cât o stâncă, numai până la jumătate învăluit în pucioasă. George avu impresia că e făcut de mână omenească, atât de netede îi erau laturile.

Cu mare băgare de seamă se apropia de bolovan târând pe Ando

după el. Când George fu lângă stâncă aceea înaltă de vreo şase metri şi groasă de cel puţin patru, se încredinţa pe deplin că era într-adevăr prelucrată de mână omenească. Pe o parte văzu săpate în piatră un fel de adâncituri în formă de trepte. Se apucă mai întâi să cerceteze toată peştera dar nu găsi nici o altă ieşire. Văzu numai la o înălţime de vreo trei metri nişte găuri în peretele de piatră, erau însă prea mici ca să se poată strecura cineva prin ele.

Se întoarse la bolovanul acela enorm din mijlocul peşterii şi cercetă cu atenţie săpăturile. Ce-ar fi să se urce până în vârful lui ?

Un bubuit înăbuşit îl făcu să tresară şi în acelaşi moment se simţi tras îndărăt de Ando care îi arăta spre crăpătura pe unde intraseră ei.

Bubuitul creştea din ce în ce şi auziră în acelaşi timp cum clocotea ceva ca un cazan uriaş umplut cu apă. Înţeleseră că vulcanul va izbucni iar, căci aburi groşi de pucioasă pătrunseră înăuntru. Văzură însă spre mare lor bucurie cum aburii ieşeau afară prin găurile din perete.

Deodată rămaseră ca împietriţi de spaimă. Din crăpătura stâncii începu să năvălească în peştera unde se aflau ei un fel de nămol galben, băşicile se spărgeau cu zgomot, apoi se iroseau în aer.

George îngheţă.

Vulcanul revărsa acum un nămol de pucioasă clocotindă.

Ce era de făcut ? Singura salvare era să se urce în vârful bolovanului. Apucă în gură lampa de buzunar şi începu să păşească din treaptă in treaptă.

Când fu sus şi lăsă lumina să cadă în juru-i, se cutremură şi, de groază era cât p-aci să se dea de-a rostogolul îndărăt.

La o depărtare de nici un metru de el văzu un chip înfiorător. Puse repede lampa pe marginea bolovanului ca să se răsfrângă lumina drept în faţa omului pe care-l avea înainte şi scoase revolverul de la brâu. Numai mâna dreaptă îi era liberă, fiindcă trebuia să se ţină cu stânga de ciunga bolovanului. Dar când vru să tragă şi privi mai bine la chipul din faţa lui, răsuflă uşurat. Omul era mort şi zăcea aci de cine ştie câte veacuri, galben ca şi pucioasa care se aşezase în straturi groase pe obrajii lui împietriţi.

George puse revolverul la loc şi privi îngândurat înaintea sa. Ando, care se căţărase şi el în urma lui, rămase cu ochii holbaţi la omul acela pe care l-ai fi crezut făcut din pucioasă.

Bolovanul uriaş era găurit sistematic la mijloc şi înconjurat de un brâu lat de o jumătate de metru. Înăuntru se aflau câţiva saci de piele din cine ştie ce vremuri imemorabile; unele din ele plesniră şi conţinutul lor era împrăştiat pe jos.

O avere neînchipuită se afla sub ochii lui, dar nu de asta le ardea acum. Privirile îi erau aţintite la omul acela pietrificat, îmbrăcat în haine medievale, care părea să-şi păzească şi după moarte comoara.

Un ghiont îl trezi pe George din visare. Se întoarse şi văzu pe tânărul prinţ uitându-se spre crăpătura din peşteră. Se îngrozi. Atât de puternică era năvala aceea de pucioasă clocotindă, că numai în câteva clipe stratul care se depusese, ajunsese de o palmă şi creştea mereu.

Nu cumva o să se ridice până în vârful bolovanului şi vor avea şi ei soarta omului acela pietrificat şi acoperit de pucioasă ?

— De astădată nu mai e scăpare, suntem pierduţi, Ando... zise George prinţului. Îmi pare rău că ai alunecat şi dumneata ca şi mine în crater. Dar tata e salvat, nu e aşa ?

— Tuan e în siguranţă, răspunse Ando. Petre l-a tras după el afară din peşteră. Eu am sărit după dumneata, nădăjduind să te scap.

— Ce-ai făcut, pentru Dumnezeu i strigă George, mişcat. Pentru mine ţi-ai pus dumneata viaţa în primejdie ?

— Tuan căpitan vrea să mă ajute şi eu ajut pe fiul său şi pe oamenii lui, răspunse foarte liniştit prinţul. Şi-apoi, primejdia nu poate să fie prea mare, deoarece numai până acolo ajunge nămolul — şi arătă cu mâna o dungă de jur-împrejurul peşterii.

Trecu o jumătate de ceas şi nămolul ajunsese la dunga arătată de Ando. Aşteptau acum să-l vadă oprindu-se, apoi retrăgându-se.

Erupţia părea însă să fie de astă dată mult mai puternică; după ce se opri câteva momente, nămolul începu să năvălească cu şi mai multă furie în peşteră, ridicându-se din ce în ce mai sus.

V
PIRAŢII

CĂPITANUL FARROW alunecă mereu în puţul acela adânc. Sfoara cu care îl legase Brike pe sub subţiori îi tăia carnea şi-i producea dureri cumplite, dar îşi dădea seama că fără ea n-ar mai fi putut ieşi de-aici.

Aburii deveneau tot mai deşi şi păreau că vor să-l înăbuşe, cu toată masca de pe faţă.

Ajunse în sfârşit la dunga îngustă de la marginea craterului.

Lumina lămpii lui electrice de abia putea răzbate prin aburii groşi de pucioasă. Totuşi, zări crăpătura din perele şi vru să se ducă într-acolo. Auzi însă deodată un bubuit înăbuşit, nori galbeni năvăliră cu furie din crater, şi într-o clipă simţi cum i se taie respiraţia. Aburii fierbinţi ameninţau să pătrundă prin mască şi să-l înece.

Mişcă repede frânghia şi se îndreptă pipăind, spre puţul îngust pe unde venise.

De abia ajunse acolo şi se simţi tras încet în sus.

În vremea asta Petre trimise un marinar la submarin să-i aducă vreo câteva frânghii groase.

Erupţia vulcanului ţinu două ore încheiate; două ore stătu căpitanul Farrow nemişcat în faţa peşterii, cu ochii aţintiţi la norii aceia de pucioasă. Apoi erupţia se potoli şi el se apropia iar de locul acela blestemat.

Se legă în jurul trupului cu una din frânghiile aduse şi luă încă două ca să scoată cadavrele, dacă le va găsi.

De astă dată, Petre apucă în mâinile lui vânjoase funia şi lăsă pe căpitanul său, cu băgare de seamă, înăuntru.

Încet, încet, aluneca spre fund căpitanul Farrow, spre mormântul copilului său drag...

Înăuntrul bolovanului se auzi un bubuit înăbuşit şi George văzu cu groază cum sacii de piele încep să se mişte, apoi şi trupul acela împietrit care îşi găsise aci odihna lui de veci.

Erupţia vulcanului părea să distrugă întreaga insulă. Se auzeau bubuituri înăbuşite, pereţii trosneau şi crăpau mereu. Aburi grei de pucioasă năvăleau de pretutindeni, dar se risipeau repede prin găurile din perete.

George vedea toate acestea cu groază. Ar fi preferat să moară înăbuşit de gaze decât să ardă de viu în nămolul acela clocotitor care ajunsese acum la treizeci de centimetri de bolovan.

Acesta părea să fie săpat în formă de puţ, sau poate că sacii cu lucrurile preţioase să fi fost îngrămădiţi până la fund. Auzi deodată clocotind înăuntrul puţului şi văzu sacii ridicându-se la suprafaţă. Deasupra lor, cadavrul începu să salte peste comorile ascunse acolo de cine ştie câte veacuri.

O bubuitură grozavă, o revărsare de nămol galben izbucni din mijlocul puţului şi acoperi mumia şi sacii care pluteau deasupra.

Dar un urcior mare de aur împodobit cu pietre scumpe fu aruncat la picioarele lui George, care se aplecă şi-l ridică în sus.

Îi frigea degetele, totuşi tânărul nici nu luă în seamă, în înfrigurarea care îl cuprinsese.

Mumia piratului dispăru deodată împreună cu sacii de aur în adânc şi talazuri de pucioasă îi acoperiră într-o clipită.

Acum trebuia să vină sfârşitul. Într-o secundă bolovanul pe care stăteau cei doi tineri, se va fărâmiţa în mii de bucăţi şi nămolul îi va înghiţi de vii.

Până la picioarele lor ţâşnea acum nămolul ucigător, dar cu toată primejdia în care se aflau, George băgă de seamă că pe dinafară puhoiul nu crescuse prea mult. Numai înăuntru clocotea şi se ridica tot mai sus, ameninţând să se reverse peste ei. Deodată, se auzi un bubuit în adâncul bolovanului şi văzură cu mare mirare cum într-o clipă se porni un vârtej, trăgând după sine nămolul. În câte va clipe

gaura din bolovan se deşertă.

De abia acum înţelese el că presupusul bolovan era zidit. Drept e că pereţii aveau o grosime de vreo jumătate de metru şi erau acoperiţi cu un strat gros de pucioasă, cea ce-l făcuse să creadă că era o mică stâncă de piatră.

Aşa dar, se afla lângă o tainiţă care ascunsese comori nepreţuite pe care nu le văzuseră încă ochi omeneşti; totul dispăruse însă, odată cu primejdia care fusese cât pe ce să-l coste viaţa.

Privi cu un fel de părere de rău la urciorul pe care-l ţinea în mână. Stratul gros de pucioasă din jurul lui se desprinsese pe alocurea şi la lumina lămpii electrice pietrele sclipeau de-ţi luau ochii.

Urciorul acesta din aur masiv trebuie să fi preţuit o avere. Cu banii luaţi pe el putea trăi cineva în tihnă şi belşug până la sfârşitul vieţii.

Lui George îi venea să râdă. Se găsea pe pragul morţii şi se gândea la o viaţă tihnită! Când lăsă însă lumina lămpii să cadă în jos, văzu cu adâncă mirare că puhoiul scădea cu o repeziciune uimitoare.

Apucă pe prinţ de mână şi-i zise cu glas sugrumat de emoţie :

— Suntem salvaţi, Ando. Să vezi tu că ieşim noi în curând de aci.

— Cred şi eu, George, răspunse foarte calm tânărul. Un bătrân păzitor al tribului meu mi-a prezis că voi trăi mult timp la un loc cu un alb şi vom întâmpina împreună piedici pe care nu le-a întâmpinat nimeni până acum.

— Hai să credem atunci ce-a spus vrăjitorul tău şi să încercăm să ieşim din afurisitul ăsta de vulcan! strigă cu însufleţire George. Bietul tata trebuie să fie disperat, crezând că am murit. Să mergem, Ando, cred că acum o să fie chip.

Puhoiul se retrăsese şi pe jos nu mai rămăsese decât un strat subţire de pucioasă.

George coborî cu băgare de seamă treptele. Era încălţat cu cizme groase şi înalte în carâmb aşa că putea păşi fără frică prin stratul subţire de pucioasă care începuse să se răcească. Era însă îngrijorat pentru Ando, care purta nişte pantofi, subţiri de pâslă, prin care putea trece lesne nămolul. Când fu jos în peşteră, îl luă pe Ando în cârcă, dându-i să ţie lampa şi urciorul, pe urmă se îndreptă spre crăpătura în care se afla peştera cea mare.

Dar când fu dincolo, zări pe pereţii netezi ai craterului alunecând un trup omenesc. Părea mai mult o arătare stranie, căci trupul avea la cap doi ochi enormi şi bulbucaţi.

George se dădu speriat înapoi şi puse mâna pe revolver. Deodată începu să râdă.

Arătarea aceea purta o mască împotriva gazelor şi lumina bizară care se răsfrângea de pe pereţii galbeni-verzui ai peşterii, o făcuse să pară atât de înfiorătoare.

După statură şi după felul cum alerga spre el. George recunoscu pe

tatăl său.

Îşi strânseră emoţionaţi mâinile, Farrow îşi smulse repede masca de pe faţă, şi deşi tusea îl îneca izbuti să spună în cuvinte întretăiate :

— Iute, George... uite două frânghii ! A trebuit s-aştept să se potolească erupţia... pe urmă Petre m-a lăsat înăuntru. Leagă-te imediat cu frânghia ca să te tragă sus.

George îşi înfăşură frânghia în jurul pieptului, o înnodă bine şi făcu semn să-l scoată afară. Într-o clipă se simţi tras în sus şi după câteva momente Petre îl primi în braţe. Îl strânse cu atâta putere la piept încât bietul George crezu că o să-i rupă coastele. Din braţele lui trecu într-ale doctorului, apoi în ale ofiţerilor, a căror bucurie era de neînchipuit, căci toţi îl socotiseră pe tânărul lor prieten mort în adâncul craterului.

Ando fu tras şi el şi căpitanul ieşi ultimul. Se îndepărtară cu toţii repede de peşteră, căci îndată ce apucă Farrow să pună piciorul pe pământ, vulcanul începu s-arunce iar aburi de pucioasă. Părea grozav de mânios că-i scăpase victimele din gheare.

Echipajul se opri pe micul platou din faţa peşterii manifestându-şi bucuria faţă de căpitanul lor, că reuşise să-şi salveze copilul. Farrow de abia găsi cuvinte să le mulţumească.

Când vru să coboare poteca îngustă care ducea la ţărm, rămase înmărmurit. Marinarii scoaseră şi ei o exclamaţie de spaimă şi de mânie.

Văzură jos lângă submarin, o goeletă cu scheletul de fier, de pe puntea căreia două guri de tun erau îndreptate spre submarin. Servanţii stăteau la posturile lor, gata să tragă la cel dinţii ordin.

Chepengul submarinului era închis; aşadar sentinela avusese vreme să împiedice pe duşman să pătrundă înăuntru. Totuşi situaţia era cât se poate de primejdioasă, căci la cea mai mică încercare de afundare, vasul străin ar fi început imediat bombardamentul şi de la o depărtare atât de mică ar fi găurit cu siguranţă pereţii de oţel ai submarinului.

De pe puntea goeletei, vopsită în negru, văzură cum vreo cincisprezece inşi cu târnăcoape în mână se îndreptau spre submarin ca să spargă uşile chepengului.

— Asta e vasul-pirat cu care am mai avut noi de furcă şi în alte daţi, murmură căpitanul Farrow printre dinţi. Bandiţii ne urăsc de moarte pentru că le-am zădărnicit atacul pe care-l plănuiseră împotriva unui vapor de călători. Dragii mei, o luptă cu piraţii n-ar folosi acum la nimic. Trebuie să-i învingem prin vicleşug.

— Să-mi fie cu iertăciune, domnule căpitan, zise Jan Brike, foarte liniştit. Bandiţii sunt tare proşti. Acu n-au ce face cu tunurile fiindcă s-au dus toţi pe vasul nostru. De multe ori aţi râs de mine că prea sunt prevăzător. De data asta să nu râdeţi. Când ne-am dus la peşteră am luat cu mine patru granate de mână, socotind că s-ar putea să ne fie de

folos ca să spargem stânca. Cu astea o să gonesc eu, ia acuş, pe banditii de pe submarinul nostru. Şi dacă timonierul Plundow, care e de veghe, e om deştept, o să se lase afund când o vedea pe bandiţi luând-o la fugă.

— Hm... e cam riscat lucru, dragă Brike, făcu Farrow, clătinând capul, dar nu ne rămâne altceva de făcut. Bine, fie !

Brike dădu numai din cap, pe urmă făcu semn camarazilor săi să se dea niţel îndărăt ca să nu fie zăriţi de bandiţi. Se lăsă pe brânci şi începu să se târască devale pe potecă.

Bandiţii ajunseră acum la turn. Încercară mai întâi cu ţipete şi înjurături să facă pe sentinelă să le dea drumul înăuntru, dar fiindcă nu le răspundea nimeni, se dădură niţel îndărăt şi patru inşi voinici puseră mina pe nişte, târnăcoape mari, ascuţite, cu gândul să spargă chepengul.

Jan Brike, care se apropiase pe nesimţite până la vreo douăzeci de metri de ei, se ridică acum brusc în picioare. Scoase un răcnet sălbatec şi în timp ce bandiţii întorceau capul speriaţi, două din granate explodară deasupra lor.

Efectul fu îngrozitor.

Şase din ei se tăvăliră văitându-se pe jos, pe când ceilalţi alergară înspăimântaţi spre scăricica de frânghie care atârna de goeletă.

Şi când celelalte două granate explodară şi ele, începură să se caţere înnebuniţi de groază, cu atâta repeziciune de parcă ar fi fost fugăriţi de diavoli.

Plundow nu se clintise de la postul lui. Când auzi cele două detunări, lăsă submarinul afund. Bandiţii erau atât de uluiţi de cele petrecute încât nici nu le veni în gând să se slujească de tunurile lor.

În vreme ce Jan Brike se întorcea în fugă la locul unde lăsase pe ceilalţi, submarinul dispăruse în apă.

Bandiţii alergau zăpăciţi de colo până colo pe puntea goeletei neştiind ce să facă, cu toate că erau siguri că moartea îi pândeşte; o torpilă de-a submarinului le putea sfărâma într-o clipită vasul.

Căpitanul Farrow râse când înţelese situaţia.

— Dragii mei, zise el tovarăşilor săi, iată-ne prizonieri pe uscat şi paznicii noştri, adică bandiţii, sunt în puterea timonierului nostru. În sfârşit, vom ieşi noi şi din încurcătura asta. Tu, dragă George, te-ai ales cel puţin cu urciorul. Drept e că moştenirea bătrânului meu casier a fost cam stranie şi legată de mari primejdii. Acum însă e vorba să gonim pe bandiţi.

Aventurile submarinului Dox 003

Hans Warren

I
O FUGĂ PRIMEJDIOASĂ

TREBUIE să ne întoarcem la grotă, strigă căpitanul Farrow, căci de nu, bandiţii ne împuşcă pe toţi aici, pe poteca asta îngustă. Repede, băieţi, că-i primejdie de moarte!

— Să sperăm că Plundow o să le trimită o torpilă în coaste, mormăi Petre, — zău că n-ar fi nici un păcat!

— Mi se pare că de asta se şi tem, răspunse căpitanul, ia uitaţi-vă că se retrag. De altfel e mai bine aşa, vreau să evit cât pot o luptă. Aha, submarinul nostru e colo, departe, uite cum se înalţă periscopul.

— Păcat, acuma Plundow nu mai poate să le facă nimic, zise Petre, — stâncile ieşite în afară îi feresc de orice lovitură. Mare păcat! Aş fi preferat să-i văd Ia fundul golfului. Mă prind că o să ne pândească la ieşirea din golf, sau că o să ne întindă vreo cursă în tunel.

Căpitanul Farrow observă cu atenţie vasul piraţilor, care luneca acuma în tunelul îngust ce ducea de pe vulcanul de pucioasă în mare.

— Ne cunoaşte bine, şopti căpitanul atât de tare — încât putu să-l înţeleagă şi George — nu cred că o să plece fără luptă. Vrea să se răzbune că i-am smuls odinioară prada, pe care o credea sigură. Uite că se opreşte după prima cotitură. Ah, Petre, vezi? Aruncă bombe pe sârme şi le lasă în apă. Acum nu mai putem trece prin tunel.

— Mi se pare că e mai bine să mergem pe plajă şi să căutăm să ajungem în submarin, zise liniştit Petre. Acum văd că montează şi o mitralieră, dacă nu mă înşel.

— Ai dreptate, Petre, aprobă Farrow, — repede, băieţi Să sperăm că Plundow se va ridica în curând la suprafaţă. Dumnezeule, acuma începe şi vulcanul să erupă!

Un bubuit surd Izbucni din interiorul misteriosului vulcan şi făcu să se cutremure poteca îngustă, pe care se afla căpitanul Farrow cu oamenii săi. De astă dată, bubuiturile erau şi mai puternice decât atunci când George se afla în grota din fund, de unde voia să scoată comoara, moştenită de la Seels, bătrânul casier al tatălui său.

Din grotă, pe care abia o părăsise Farrow şi oamenii săi, ieşiră iarăşi vaporii galbeni de pucioasă, de astă dată însă, atât de deşi şi cu atâta forţă încât simţiră cu toţii că această erupţie a vulcanului era neobişnuit de puternică.

Fără să mai stea la gânduri, marinarii urmară porunca căpitanului şi coborâră cât putură de repede cărarea îngustă care ducea, şerpuind de-a lungul peretelui de stânci, spre plajă.

Căpitanul Farrow, fiul său George, credinciosul Petre şi noul oaspete de pe submarin, prinţul indigen Ando, rămaseră până la urmă

pe mica platformă de lângă intrarea grotei.

Apoi însă, când un vânt uşor împinse gazele otrăvitoare spre dânşii, o luară şi ei la vale pe poteca îngustă. Îşi scoseseră măştile de gaz, fără de care n-ar fi putut să pătrundă în vulcan şi acum erau siliţi să fugă de această atmosferă ucigătoare.

Pe plaja îngustă, oamenii stăteau unul lângă altul şi priveau cu nerăbdare la oglinda netedă a apei din golf, în adâncul căreia dispăruse submarinul, după ce primul atac al piraţilor fusese zădărnicit de către tunarul Brike.

Din vasul piraţilor nu se vedea nimic: un perete destul de înalt închidea vederea spre prima cotitură a strâmtorii, care ducea în mare.

Petre, care stătea lângă dragul lui George, se uita mereu la peretele de stânci. Părea că se aşteaptă la vreo primejdie din partea aceea.

— Băgaţi de seamă, vin! strigă el deodată, smulgându-şi pistolul de la brâu şi trăgând câteva focuri spre marginea de sus a peretelui de stânci.

Marinarii de pe submarin erau deprinşi cu tot felul de surprize. Nimeni nu tresări la auzul acestui strigăt, dar toţi, ca la poruncă, îşi scoaseră revolverele şi se întoarseră spre peretele de stânci. Deasupra lui răsăriseră câteva capete, cari însă dispărură cu iuţeala fulgerului. Nu se putea şti dacă Petre nimerise pe careva, deoarece de dincolo nu se auzea nici un zgomot.

— Plundow ar putea să se grăbească, zise acuma Brike, bătrânul tunar, — altfel mă tem că o să fie rău de noi. Uite, v-am spus-o!

Deasupra peretelui de stânci zburară câteva obiecte lucioase, care căzură la vreo douăzeci de metri de marinarul care se afla cel mai aproape de duşman. În clipa următoare, în locurile unde căzură se auzi o bubuitură sinistră şi nouri de fum se înălţară în văzduh.

— Nu oricine poate să arunce granate de mână, făcu Brike — cu douăzeci de metri prea aproape — înseamnă că au aruncat prost.

Acum însă o granată zbură deasupra peretelui; descriind un arc mare. De astă dată, granata fusese aruncată de minune, căci bomba trebuia să cadă în mijlocul marinarilor.

— Foc!

Cum se auzi porunca lui Farrow, pistoalele fură slobozite. Granata fu lovită de mai multe gloanţe şi explodă în înălţime, fără să pricinuiască vreun rău celor de pe plajă.

Un răcnet sălbatic izbucni îndărătul peretelui de stânci: piraţii vedeau că Farrow şi oamenii lui se apără cu mare pricepere şi succes.

Unul dintre ei fu atât do mâniat, încât făcu o imprudenţă. Se urcă deasupra marginii peretelui, ţinând în mâna dreaptă o legătură întreagă de granate de mână.

O împuşcătură porni din revolverul lui Petre. Braţul ridicat al omului căzu fără putere, un răcnet de groază izbucni îndărătul

peretelui, apoi granatele explodară în mijlocul piraţilor.

— Bravo Petre! strigară marinarii, deocamdată o să le ajungă.

Îndărătul peretelui răsunară strigăte de durere şi înjurături sălbatece. Imprudentul pirat dispăruse de pe zid, explozia trebuie să-l fi rupt în bucăţi.

Cu un zâmbet de mulţumire, Petre băgă o nouă încărcătură de gloanţe în arma sa, îşi aruncă ochii pe luciul apei şi strigă:

— Vine submarinul!

Încet, încet, periscopul submarinului se apropia de plajă; acum, o oscilare scurtă, apoi un vârtej de apă şi turnul submarinului ieşi la suprafaţă.

Chepengul fu ridicat în grabă şi timonierul Plundow aruncă un odgon, care fu prins de doi marinari. Traseră submarinul lângă plajă şi tunarul Brike sări cel dintâi pe vas.

Dar el nu se îndreptă spre turn, ci alergă numaidecât la tun, pe care îl descotorosi, cu mişcări repezi, de învelitoarea impermeabilă ce-i acoperea. Tunul era veşnic încărcat şi Brike ţinti marginea peretelui de stâncă, îndărătul căruia se aflau banditţii. Dar nimeni nu se mai arătă dintre aceştia.

— Urcaţi-vă repede! răcni căpitanul, trebuie să plecăm. Vulcanul pare să aibă draci.

Nişte tunete surde răsunară în interiorul muntelui înalt şi ascuţit, de se cutremură toată insula şi nourii gălbui izbucneau din grotă tot mai compacţi.

Marinarii săriră pe submarin cu agilitatea unor pisici şi dispărură pe deschizătura turnului. Brike se uită întrebător la căpitan şi, când bubuitul vulcanului se mai potoli, Farrow strigă:

— Rămâi la tun, Brike! Îţi trimit muniţii. Trebuie să plutim deasupra apei şi să gonim vasul piraţilor. Gluma se îngroaşă.

Căpitanul împinse uşor pe George, care ţinea urciorul de aur sub braţul stâng şi revolverul în mâna dreaptă. Tânărul sări repede pe submarin, unde îl prinse în braţe Petre.

Căpitanul avea dreptate, gluma se îngroşa. Luciul lin al apei din golf începu să se agite.

Ciudat era că nu se arătă nici unul din peştii-trâmbiţaşi, cari făceau pe rarii vizitatori ai acestei insule misterioase, ce se numea „Insula lui Satan", să creadă în duhuri necurate. Se pare că simţiseră primejdia şi acum erau departe, în largul mării.

George trebui să stea pe punte, deşi ardea de dorinţa să rămâie în turn. Dar acum aveau să lupte împotriva piraţilor şi tunarul avea nevoie de muniţii.

În turn rămase numai căpitanul, care de acum comanda de plecare. Submarinul se apropia încet de strâmtoare, dincolo de cotitura căreia se afla vasul piraţilor. Dar pe când Brike îşi îndrepta tunul în direcţia

voită, apa golfului începu deodată să facă nişte valuri, care aruncau submarinul de colo până colo.

Farrow se întoarse şi se îngrozi. Din grota în care abia fusese cu fiul şi mare parte din oamenii săi venea încet un curent fierbinte, deasupra căruia jucau flăcări mici verzi şi albastre. Noroiul sulfuros şi arzător izvora din interiorul pământului şi se revărsa peste insulă. În adânc însă, marea trebuie să fi găsit drum până la foc. Cât va mai dura până când vulcanul se va nărui şi va arunca deasupra golfului sfărâmăturile sale incandescente? Oare va putea submarinul să treacă între timp prin strâmtoare şi să ajungă în larg? Numai de nu le-ar lua piraţii înainte!

Dădu comanda să se sporească viteza şi acum submarinul se afla la prima cotitură. Goeleta piraţilor era numai Ia cincizeci de metri înaintea lor şi cum se arătă vârful submarinului, mitraliera începu să funcţioneze.

Farrow comandă imediat să oprească, şi frânele se puseră în mişcare. Atunci se auzi şi bubuitul tunului de pe submarin. Mitraliera piraţilor trăsese cel mult cincizeci de gloanţe, cari însă fuseseră îndreptate prea sus şi trecură şuierând deasupra submarinului.

Brike îndreptă tirul spre mitralieră. Când se risipi norul de fum, nu se mai vedea nimic din arma grozavă a piraţilor. Numai câteva trupuri omeneşti zăceau nemişcate pe punte.

Brike îşi încarcă tunul cu iuţeala fulgerului, dar valurile şi începuseră să spumege sub elicea goeletei şi, cu o smucitură puternică, vasul uşor porni cu o viteză nebunească.

— Lasă-i dracului, strigă Farrow tunarului, dacă îi nimerim, ne închid trecerea. Cu toată viteza, înapoi!

Brike fu gata să cadă în nas, atât de puternică fu zguduitura submarinului care stopa, ca pe urmă să fugă tot mai repede înapoi, spre golful sinistru, cu apa clocotindă, de la picioarele vulcanului.

Imediat în urma goeletei piraţilor, care tocmai trecuse o cotitură a strâmtorii, se prăbuşiră deodată stâncile înalte astupând drumul cu blocuri enorme de piatră, şi în urma submarinului se prăbuşiră câteva blocuri din peretele de stâncă ce se ridica de o parte şi de alta a strâmtorii.

Submarinul alunecă în apa care părea că fierbe. Brike, după ce-şi acoperi tunul, alergă în turn.

— Domnule căpitan, gluma se îngroaşă, apa e fierbinte de tot. Dacă nu găsim altă ieşire, ne fierbe şi pe noi, cu vas cu tot.

Un val înalt se sfărâmă tocmai de turn şi Farrow întinse repede mâna spre spuma ce o lăsase apa. Dar o retrase speriat: apa era cu adevărat fierbinte.

— Brike strâmtoarea e închisă şi de dincolo coboară râul de pucioasă. Dar dacă se revarsă în golful ăsta mic, apa o să fiarbă in

curând. Şi atunci ne-am dus pe copcă!

— Trebuie să găsim altă ieşire, insistă Brike, privind spre ţărmul de Sud al golfului.

Acolo era bancul de corali care mărginea golful, având cel mult doi metri în lărgime, iar îndărătul lui spumegau valurile mării Sundei.

— Mi se pare că trebuie, să jertfim o torpilă, urmă Brike, dar în acest caz e nevoie să ne scufundăm, altfel ne sar în cap sfărâmăturile de coral.

Închiseră repede capacul turnului, apoi căpitanul Farrow se duse în compartimentul echipajului şi comunică oamenilor că se află închişi în golful acesta fierbinte, care în curând va începe să fiarbă, şi că erau nevoiţi să-şi croiască drum, aruncând în aer bancul de corali.

Brike raportă că pusese două torpile în ţeava de la proră. Căpitanul Farrow se duse în cabina de la proră, unde se aflau cele două ferestre şi, la rugămintea lui George, permise acestuia şi lui Ando să-l urmeze. Farrow dete la o parte uşile de oţel, puse în funcţiune proiectoarele şi dădu ordin ca submarinul să se apropie încet de bancul de corali.

Observase bine partea care i se păruse mai slabă, căci, în momentul în care uriaşele stânci de corali intrară în raza de lumină a proiectoarelor, în faţa submarinului apăru o scobitură uriaşă. Aci, bancul să tot fi avut un metru.

La comanda lui Farrow, submarinul se retrase încet. Căpitanul opri lumina proiectoarelor şi închise obloanele de oţel. Submarinul se retrăgea mereu.

Dar Farrow redevenise omul socotit şi rece, care nu ştia ce înseamnă nervozitatea. Ştia exact cât trebuie să se retragă, deşi se afla pentru prima oară în acest loc. Când dădu în-sfârşit comanda de oprire, submarinul trebuie să fi fost exact lângă peretele de stânci din partea de nord a golfului.

Farrow comandă „foc". O smucitură uşoară cutremură submarinul, şi groaznicul proiectil porni să străbată obstacolul.

Trecură două secunde, apoi vasul de oţel fu zguduit de o lovitură puternică. Submarinul începu să oscileze. Pe punte răsunară loviturile unor corpuri grele, cari păreau să se rostogolească spre margini. Brike avusese dreptate, spunând că vor trebui să se scufunde. Sfărâmăturile bancului de coral fuseseră azvârlite pe toată întinderea golfului.

Farrow mai aşteptă câteva secunde, apoi dădu comanda de ieşire la suprafaţă, ceea ce se îndeplini în curând.

În bancul de corali se făcuse o spărtură mare, care lăsa submarinului destul loc de trecere. Apa rece a mării străbătuse cu putere în cazanul încins al golfului şi valurile fierbinţi începură să se mai potolească.

Căpitanul Farrow însă, mări viteza submarinului şi-l îndreptă cu îndemânare prin spărtura bancului de corali. Când submarinul se află

la o depărtare cam de două sute metri de vulcan şi se apropia de cel de al doilea banc, se auzi din urmă o detunătură şi, după câteva secunde, un torent fierbinte trecu peste submarin. George văzu cu groază că stâncile în forma diavolului se aplecaseră în jos, se micşoraseră şi acum se clătinau.

Apoi se înclinară mai tare şi se prăbuşiră în mare, O coloană uriaşă de fum galben se ridică în văzduh; se auzi un şuierat, un vâjâit şi apoi o trosnitură, un val gigantic venea în urma submarinului, şi Farrow răcni, poruncind viteza maximă.

Vasul cenuşiu se repezi ca un cal de curse, trecând printr-o spărtură îngustă din cel de-al doilea banc, se strecură cu greu prin această trecătoare şi coti puţin, ca să aibă în spate bancul de corali drept scut. În clipa următoare, valul gigantic, pe a cărui creastă de spumă jucau blocuri mari de stâncă, se sparse de bancul de corali. Numai câteva valuri mai mici ajunseră submarinul, dar nu putură să-i pricinuiască nici o pagubă.

Căpitanul Farrow descoperise o trecătoare în al treilea banc de corali şi, peste câteva minute, minunatul vas de oţel se legăna pe valurile line ale mării Sundei.

„Insula lui Satan", însă, dispăruse în mare.

II
UN INCIDENT NEPLĂCUT

JAN BRIKE apăru, rânjind, în turn.

— Şi de astă dată a fost bine, domnule căpitan, zise el bucuros, privind la coloana uriaşă de fum galben care se ridicase pe locul în care, până mai adineauri, coasta de Nord a vulcanului îşi arăta faţa de diavol.

— Da, Brike. Am avut noroc, zise Farrow, râzând. Aş vrea să ştiu dacă şi goeleta piraţilor a scăpat. Banditii o să aibă acum şi mai mare necaz pe noi.

— N-or să ne dea pace până nu le-oi trimite o torpilă în coaste, mormăi supărat tunarul. Dar vedeţi, domnule căpitan, coloana de fum din partea de vest nu mi se pare lucru curat. Nu cred să fie un vapor de pasageri, căci e prea joasă şi apoi se apropie prea repede.

Farrow duse la ochi binoclul, privi câteva secunde, apoi zise cu oarecare nelinişte:

— Brike, ăsta e un distrugător englez. Ce-o fi căutând aici, în marea Sundei?

— Cu siguranţă, goeleta piraţilor, făcu Brike, clar, dacă-i prinde, o

să afle şi despre noi, Socot că-i mai bine să ne retragem în vizuina noastră.

— Îndărătul Iui se vede un crucişător mare, zise acuma căpitanul, care ţinea mereu binoclul la ochi. Să căutăm s-o ştergem. De pe crucişător s-a ridicat un aeroplan.

— Taman acuma e marea atât de liniştită, încât o să ne vadă, chiar dacă ne lăsăm la fund, zise Brike posomorât. Desigur, îl atrage coloana de fum galben a vulcanului. Cred că e mai bine să navigam la suprafaţă, cât mai repede, şi să ajungem în vizuina noastră. Pe urmă o să avem toată vremea să-l observăm.

Farrow dădu ordinele de circumstanţă şi submarinul despica valurile cu o viteză nebună, îndreptându-se spre Est.

George observă că Jan Brike dusese la ochi binoclul şi se uita spre Est. Bătrânul lup de mare clătina mereu din cap, mormăind cuvinte neînţelese. George văzu însă că şi tatăl său avea o înfăţişare cât se poate de serioasă şi un simţământ ciudat se strecură în sufletul său. Oare aviatorul englez, care venea în urma lor, să fi însemnat vreo primejdie pentru dânşii?

E drept că tatăl său îi povestise că-l căutau pentru că autorităţile îl luau drept pirat. Dar asta nu era adevărat şi tatăl n-avea ce să se teamă de pavilioanele străine.

— Domnule căpitan, e mai bine să ne lăsăm în apă, strigă Brike. Avionul s-a urcat foarte sus, trebuie să şi zărească valurile de la proră. Ah, uite, la stânga se vede şi goeleta piraţilor, torpila mea le-o fi stricat cârma.

Pe când vorbea se întoarse spre căpitan şi astfel zări din întâmplare goeleta piraţilor, care se afla în stânga submarinului, cam la o depărtare de o sută de metri. Vasul era purtat de valuri — când la dreapta, când la stânga, aşa dar Brike avea dreptate zicând că nu putea să cârmească.

Farrow se uită puţin înapoi prin binoclu apoi zise, ridicând din umeri:

— O să ne lase să plecăm, Brike. Bine, o să ne lăsăm cât mai afund, dar aici nu putem să ne scufundăm la o adâncime mai mare de cincisprezece metri şi din înălţimea lui poate să ne vadă destul de bine.

— Peste un sfert de oră ajungem în canalul cel adânc, zise Brike liniştit, acolo putem să ne lăsăm atât de afund încât să nu mai poată descoperi. Şi putem să navigam până în vizuina noastră.

— Ei, de-încercat trebuie să încercăm, răspunse Farrow, ridicând din umeri — poate să avem noroc.

Cu un semn, trimise jos pe George şi Ando şi coborî şi dânsul, iar Brike închise chepengul turnului. Apoi pompele se puseră în mişcare şi aspirară apa. Submarinul se scufundă repede şi lin, dar Farrow se lăsă

numai atâta în apă încât să mai poată observa prin periscop suprafaţa mării.

Trecură vreo cinci minute, apoi strigă:

— Ah, e un hidroavion. S-a coborât alături de goeleta piraţilor. Păcat! Acum, fireşte, suntem trădaţi. Ca să-şi procure vreun avantaj, bandiţii vor indica, cu siguranţă, ultima noastră poziţie. Vom naviga ceva mai spre Nord, deşi prin aceasta ne apropiem foarte tare de stânci şi bancuri, apoi trebuie să ne lăsăm la o adâncime de cincisprezece metri şi să nădăjduim în norocul nostru.

Farrow dădu ordinele necesare, periscopul fu scos din poziţia lui, submarinul se lăsă mai adânc, până când marele indicator arătă cincisprezece metri şi acum, în adevăr, pluteau în necunoscut.

Stâncile şi bancurile îi ameninţau, puteau să se împotmolească, deoarece niciodată nu navigaseră atât de aproape de bancurile de corali şi de insule; pe lângă asta, de sus îi ameninţa aviatorul, care nu se va da înapoi să-i bombardeze cu bombe, dacă-i va descoperi.

— Plundow, la cârmă! porunci Farrow, — eu mă duc în cabina de la proră. George, poţi veni şi tu, şi dumneata, Ando.

Cei doi tineri urmară pe căpitan în cabina de la proră, care, prin ferestrele sale, era în adevăr locul cel mai interesant de pe întregul submarin.

În faţa ferestrelor se vedea o lumină turbure ca de amurg şi ochii se deprinseră numai cu încetul să distingă unele obiecte, în depărtare.

Lui George i se păru oarecum sinistru. Dacă s-ar fi ivit, la o depărtare atât de mică vreun obstacol, submarinul, în plină viteză, nici n-ar fi avut vreme să oprească sau să-l ocolească.

Dar Farrow da din cap mulţumit, şi odată chiar zise cu glas tare:

— Nici n-o să bănuiască că navighez atât de aproape de stânci. De sigur că mai întâi o să cerceteze marea în larg. Să sperăm că vreo balenă puternică o să-l poarte de nas. N-are decât s-o bombardeze cât o vrea.

Deodată răcni în port-voce:

— Atenţie la cârmă! Înapoi!

Submarinul se roti în loc. Plundow nu stătu mult la gânduri: în clipa următoare a şi întors roata.

Se produse o smucitură grozavă atât de brusc frână elicea, şi totuşi, fu prea târziu. În faţa submarinului se ivi o spumă albă, pe care Farrow o recunoscuse instinctiv.

Era un banc de nisip, pe care valurile neobosite îl îngrămădiseră în coasta unui recif de corali. Din nefericire acest banc de nisip se prelungea departe în mare, pe o întindere plană şi acum submarinul nu mai putea să se ferească.

Nu se produse nici o zguduitură, deoarece vasul de oţel se adânci foarte uşor în nisipul moale; de asemenea, din pricina bruştei

schimbări de direcţie, submarinul nu lovi obstacolul cu vârful prorei, ci mai mult lateral, alunecând cu partea de la babord pe suprafaţa moale.

George crezu că situaţia e absolut neprimejdioasă, de vreme ce vasul de oţel nu suferise nici o zguduitură. Poate că submarinul va putea să alunece peste acest obstacol, sau trebuia să dea înapoi o bucată. Se mira numai că tatăl său nu da nici un ordin în această privinţă, ci se întunecă tare la faţă.

— Tată, situaţia noastră e primejdioasă? — întrebă el. Am putea să dăm îndărăt şi să evităm bancul de nisip.

— Tu nu cunoşti încă aceste primejdii ascunse, dragul meu băiat, zise Farrow cu un zâmbet dureros, — locul în care ne aflăm acum e acoperit mai mult cu clisă decât cu nisip şi clisa asta păcătoasă are prostul obicei să înghită orice corp cu care vine în atingere. Elicea lucrează ca să ne dea înapoi, dar deocamdată nu ne putem mişca, după cum vezi. Am mai fost noi odată în situaţia asta şi ne-au trebuit două ceasuri ca să scăpăm din ea. Elicea trebuie să dea la o parte clisa, încetul cu încetul, până când corpul submarinului să se poată elibera din această încleştare. Şi acum trebuie să oprim maşinile, din nefericire.

— Dar în acest caz nu mai plecăm de aici, strigă George, speriat.

— Nu, rămânem pe loc. Dacă lucrează elicea, aviatorul ne observă numaidecât. Dacă însă rămânem liniştiţi, putem spera că ne va trece cu vederea.

Farrow strigă ordinele în pâlnia cornetului acustic şi zumzetul motoarelor electrice amuţi numaidecât. Căpitanul se întoarse în cabina de comandă împreună cu cei doi tineri.

Bătrânul Brike ii ieşi înainte. Se scărpina în cap şi avea o mutră îngrijorată.

— Domnule căpitan, zise el, — aici ne aflăm pe marele banc transversal care luminează în depărtare, din pricina clisei atât de albe. E un lut scârbos. Aviatorul o să ne vadă chiar de la o depărtare de un kilometru. Socot că e mai bine să deşertăm balastul şi să încercăm să ajungem la suprafaţă. Pe urmă, dacă se apropie aviatorul, n-am decât să-i trimit o granată.

— Ei, despre chestia asta trebuie să mai vorbim, zise Farrow zâmbind, dar ai dreptate, Brike, e mai bine să ne urcăm la suprafaţă.

Căpitanul dădu ordinele cu tot calmul. Imediat, motoarele începură să vâjâie, pompele începură să lucreze, alungând apa din balast, în vreme ce elicea, învârtindu-se cu o viteză vertiginoasă, făcu submarinul să se cutremure.

— Dacă nu ne-a văzut până acuma, negreşit că acum ne vede, zise Farrow liniştit: nu m-aş mira să-l găsim chiar deasupra noastră, când ne vom ridica la suprafaţă.

— Numai de ne-am vedea sus, zise Brike, — tancurile de balast sânt pe jumătate golite, dar indicatorul nu se mişcă.

Zicând acestea, Brike lovi barometrul al cărui indicator rămânea nemişcat la cincisprezece metri. George văzu figura îngândurată a tatălui său, a lui Brike şi a lui Plundow. După câteva minute veni şi primul inginer, anunţând că tancurile sunt goale şi uitându-se şi el cu faţa foarte îngrijorată la barometru: indicatorul nu se mişcase nici cu o liniuţă.

Şi în acest timp submarinul se cutremura Ie vibraţiunile elicei. Lutul primejdios îl ţinea încleştat, încât părea că acolo va rămâne:

— Tată, atunci nu mai ieşim de aicea? întrebă George sfios.

— Ba da, băiatule, câtă vreme turnul se mai află deasupra clisei, putem părăsi submarinul. Inginerul nostru a construit şi în acest loc un dispozitiv ingenios. Dar în acest caz, vasul e pierdut. Brike, cheamă oamenii din echipaj aicea, vreau să le dau ordin să părăsească vasul. Apoi aş vrea să mai vorbesc ceva cu Petre. Dumneata, Brike, vei încerca să pui oamenii în siguranţă. Dacă Englezii vă fac prizonieri, vă referiţi la ordinele mele. Înţeles?

— Prea bine, domnule căpitan, zise Brike scurt, dar aş vrea să fac atent pe domnul căpitan că rămân şi eu pe submarin cu domnia sa. Socotesc că toţi vor face la fel.

Gândiţi-va la băiatul meu, strigă Farrow, pe el trebuie să-l salvaţi.

— Nu, tată, zise George, calm şi energic, dacă tu rămâi pe submarin, rămân si eu cu tine. Aşa dar trebuie să vii şi tu. O să căutăm noi să scăpăm şi pe urmă vom construi un alt vas. Chiar tu ai spus că ai mijloace destule. O, ce aventură frumoasă o să fie şi asta!

— Băiatule, tu ştii doar că un căpitan trebuie să rămână pe vasul său, zise Farrow, întunecându-se la faţă.

— Da, da, de aceea trebuie să ne grăbim să avem un vas nou, zise George, cu un zâmbet şiret. Vrei să coborâm acuma?

— Socot că băiatul d-voastră a zis bine, adăugă Brike, submarinul nostru cel nou se va numi „George". Nu ne coborâm cu toţii, domnule căpitan?

Farrow mai şovăia. După vechiul obicei marinăresc, ar fi trebuit să rămână pe vas, dar ştia bine că-n acest caz, echipajul va refuza să părăsească submarinul. Şi George al lui va muri de o moarte grozavă — numai de dragul unui vechi obicei. Era adevărat, puteau să scape şi, cu bogăţia pe care o aveau în ascunzătoarea lor principală, pe „Insula Odihnei", puteau să-şi construiască un submarin şi mai moderni

Dar, înainte de a da comanda pentru părăsirea vasului, o lovitură puternică zgudui trupul de oţel al submarinului. George se uită speriat la tatăl său şi Farrow dădu trist din cap.

— Da, George, s-a sfârşit, zise el încet, — asta era o bombă de

aeroplan. Acum e prea târziu să părăsim submarinul.

— Ura! strigă Brike râzând. Englezul a nimerit de minune, ne urcăm! Dobitocul a aruncat bomba chiar lângă noi, în lut şi explozia ne-a liberat.

În adevăr, aşa şi era. Indicatorul Iui se ridica cu iuţeală crescândă. Farrow dădu grabnic ordinul să oprească maşinile, Brike se urcă în turn, şi în clipa următoare deschise chepengul şi sări afară.

Căpitanul Farrow îl urmă numaidecât şi George nu se lăsă mai prejos. Ando îl urmă imediat.

Brike se repezi Ia tun şi-i scoase pânza protectoare, cu o repeziciune febrilă. Farrow însă se uita mereu spre Nord. Acolo, aviatorul englez vira tocmai, la o depărtare de cel mult cinci sute de metri de submarin. Apoi, căpitanul se întoarse.

— Nu face vreo prostie, strică Farrow tunarului, — dacă tragem, Anglia ne va urmări cu orice mijloace.

— Ştiu eu, domnule căpitan, zise Brike liniştit, vreau numai să-i sperii, astfel or să ne arunce încă o bombă, care poate n-o să nimerească atât de bine ca prima.

Hidroavionul englez, care pe lângă pilot mai avea şi un observator, care arunca bombele, se întoarse vâjâind chiar spre bancul de nisip deasupra căruia plutea acum submarinul.

Farrow se apropia de pâlnia cornetului acustic ca să trimită un ordin în sala de maşini. Voia să evite bomba pe care o aştepta, printr-o manevră dibace.

Jan Brike însă, care se pitise până acum îndărătul tunului, se ridică deodată şi răsuci ţeava, îndreptând-o asupra hidroavionului.

Mişcările lui erau atât de repezi şi de mari, încât pilotul trebuia numaidecât să-l observe. Şi acum se văzu că Jan Brike cunoştea bine oamenii. Englezul nu se aşteptase să se vadă ameninţat la o distanţă atât de mică, încât nu se putea să nu-l nimerească. În orice caz trebuie să se fi speriat foarte tare, deoarece viră brusc la o parte.

Observatorul, care se vede că pusese deja mâna pe pârghia aruncătorului de bombe, trebuie s-o fi pus în mişcare prin această smucire, deoarece acuma zburară trei bombe una după alta şi explodară îndărătul bancului, fără să pricinuiască vreo pagubă.

Farrow observa aparatul cu mare interes. Probabil că avionul, prin mişcarea bruscă a pilotului, îşi pierduse echilibrul. Începu să oscileze, dar se afla prea jos pentru ca să-şi mai ia zborul. Acum se întoarse pe o parte, apoi căzu în mare, la o depărtare de cel mult douăzeci da metri de submarin. Jan Brike îşi flutură bereta râzând, apoi acoperi iar tunul cu pânza protectoare.

III
MUSAFIRI NEPOFTIŢI

CĂPITANUL FARROW privea neliniştit spre locul în care căzuse avionul. Izbitura nu fusese prea violentă, întrucât aparatul zburase la o mică înălţime, dar cei doi pasageri erau, cu siguranţă, prinşi în curele şi, dacă prin izbitura de apă fuseseră oricât de puţin ameţiţi, trebuiau să se înece, fără îndoială.

Atunci Ando se aruncă în mare, sărind de pe turn. Înţelesese privirile îngrijorate ale căpitanului şi vru să dea ajutor aviatorilor.

Căpitanul Farrow şi fiul său George admiraseră agilitatea cu care înota tânărul prinţ Ando încă de la prima lor cunoştinţă, atunci când luntrea acestuia se răsturnase. Acuma însă părea că zboară prin apă şi în câteva secunde ajunse la locul unde căzuse hidroavionul. O parte din aparat ieşise la suprafaţă.

Ando dispăru sub apă. Nu-i păsa dacă rămânea sub apă şi două minute, şi cam atâta dură şi de astă dată, până reveni la suprafaţă.

Jan Brike scoase un strigăt de bucurie, căci Ando scosese cu dânsul cele două corpuri ale aviatorilor prăbuşiţi. Cu multă îndemânare le ţinea deasupra apei, în vreme ce se apropia de submarin, înotând pe spate.

Tunarul sări imediat peste bord, înotă spre Ando şi luă în primire pe unul din Englezi. Peste câteva minute cei doi aviatori, liberaţi de greoaiele lor costume de piele, se aflau întinşi pe puntea submarinului, şi Petre, împreună cu timonierul Plundow, încercau să-i readucă la viaţă, până să vină doctorul Bertram cu aparatul său de oxigen.

Cu ajutorul acestuia, Bertram îi readuse la viaţă. Cei doi aviatori, ofiţeri foarte tineri, aveau o nemaipomenită rezistenţă şi putere de voinţă.

Când deschiseră ochii, se uitară puţin în jur, apoi săriră în picioare, se îndreptară spre căpitanul Farrow şi se prezentară.

Erau locotenenţi şi se numeau Higgins şi Hoilburn. Higgins, fiind cel mai in vârstă, crezu de cuviinţă să se justifice.

— Domnule căpitan Farrow, ştiţi că orice Englez are datoria să vă aresteze, iar dacă întâlneşte submarinul d-voastră, trebuie să încerce să-l distrugă. Războiul împotriva d-voastră n-a încetat încă. Felul în care noi ofiţerii gândim personal despre d-voastră e altă chestiune.

— Ştiu, domnilor, zise Farrow zâmbind, aşadar, acum trebuie să vă socotiţi drept prizonieri de război. În orice caz, nu am intenţia să vă privez multă vreme de libertate, totuşi, înainte de a vă elibera trebuie să fiu în siguranţă cu submarinul meu.

— Asta se înţelege de la sine, domnule căpitan, aprobară cei doi ofiţeri. Dar trebuie să vă facem atent că pe crucişător se mai află un

avion, care trebuie să pornească îndată. Deşi sigur că prăbuşirea noastră a fost observată.

Farrow îşi îndreptă binoclul spre cele două coloane de fum cari se ridicau de pe distrugătorul englez şi de pe crucişător. Apoi dădu din cap şi luă binoclul de la ochi.

— Da, s-a ridicat chiar acuma, zise el liniştit, aşadar, peste puţin timp va fi deasupra noastră. Camarazii d-voastră vă pot lua imediat cu dânşii, domnilor. Dar trebuie să cer ca să nu se arunce bombe până ce avionul vă va duce îndărăt pe crucişător. Pe urmă vânătoarea după mine poate să urmeze în linişte. Numai că, între timp, mă voi fi pus la adăpost.

— Bine înţeles, domnule căpitan, vă dăm cuvântul de onoare că nu vom întreprinde nimic împotriva d-voastră. Dar, îmi daţi voie să vă întreb, cine ne-a salvat? Ajunsesem cu hidroavionul sub apă, zise locotenentul Higgins.

— Cel mai nou tovarăş al meu, tânărul prinţ Ando, zise Farrow, arătând spre tânărul care se înclină uşor.

— Ah; prinţul Ando? strigă Higgins mişcat, asta e foarte ciudat. Dar, înainte de toate, primiţi mulţumirile mele, prinţe!

Păşi spre Ando, împreună cu Hoilburn şi cei doi Englezi îi strânseră mâna cu putere. Higgins se uită la el cercetător, ridică din umeri şi zise;

— Niciodată n-am crezut ceva ce mi se spunea, căci la Singapore am auzit destul despre prinţul Ando. Unchiul d-voastră, prinţe, a făcut o reclamaţie împotriva d-voastră, cum că v-aţi fi ucis părintele ca să puneţi mâna pe putere. Deoarece însă am aflat în acelaşi timp, printr-un om de încredere, că unchiul d-voastră a luat puterea în mod foarte arbitrar, guvernul din Singapore a trimis crucişătorul şi distrugătorul ca să-i arate că nimeni nu poate să facă ce vrea atâta vreme cât Anglia deţine protectoratul statelor mici în aceste ape. Ştiţi cred că tatăl d-voastră s-a pus sub protecţia noastră, prinţe Ando? Vrem să cercetăm dacă acuzarea împotriva d-voastră se va dovedi adevărată, dar în acelaşi timp să dăm a înţelege unchiului d-voastră că numai atunci va putea domni când supuşii de până acum ai tatălui d-voastră vor accepta aceasta. Altfel Anglia ar fi nevoită, chiar pentru garantarea liniştii şi a siguranţei, să instituie un interregn asupra insulei până când situaţia se va limpezi.

— Vă mulţumesc pentru aceste veşti, domnule locotenent, zise Ando. Am povestit deja domnului căpitan Farrow că sunt complet nevinovat. Tatăl meu a murit de muşcătura unui şarpe veninos. Aveam intenţia să dovedesc minciuna unchiului meu şi să iau puterea, deoarece domnia mi se cuvine numai mie. Totuşi, mă bucur, dacă Anglia mă va susţine. Dacă o făceam singur, ar fi costat mult sânge.

Se părea că Englezii sunt foarte încântaţi, văzând că se apropie al

doilea aeroplan. Făcură semne repetate şi, după câteva curbe, aparatul ameriză lângă submarin.

Higgins strigă celor doi ofiţeri ceea ce se întâmplase. Imediat aceştia îşi deteră cuvântul de onoare că nu vor arunca bombe asupra submarinului până când vor duce pe camarazii lor înapoi pe crucişător. Brike le aruncă o frânghie şi aparatul fu tras lângă submarin.

Cei doi aviatori coborâră şi de pe flotorul stâng se urcară în submarin. Se prezentară lui Farrow: locotenenţii Moran şi Bryen şi-i mulţumiră pentru salvarea camarazilor lor.

Când Farrow respinse politicos mulţumirile lor şi arătă drept salvator pe Ando, îi strânseră şi acestuia mâna cu putere, apoi locotenentul Bryen, cel mai în vârstă dintre cei patru ofiţeri, zise:

— Higgins vă va fi povestit că suntem în drum spre insula prinţului Ando. De altfel avem ordin să arestăm pe prinţ până când acuzarea de paricid pe care o susţine unchiul său împotriva sa se va dovedi neîntemeiată. Dar asupra acestei chestiuni toată lumea are o singură părere: că prinţul Ando e nevinovat. Totuşi, trebuie să avem în vedere situaţia noastră ciudată şi să încheiem un armistiţiu. Poate ne mai vedem odată pe insula prinţului Ando, domnule căpitan Farrow?

— Asta se prea poate, zise Farrow zâmbind, dar întâlnirea noastră nu va putea să decurgă în mod oficial. Cât despre mine, m-aş bucura foarte mult dacă aş putea să salut vreodată, în particular, pe domnii adversarii mei.

— Vă rog să credeţi, domnule căpitan, că şi noi ne-am bucura foarte mult, zise Bryen sincer. Corpului nostru ofiţeresc îi repugnă poruncii să distrugă vasul d-voastră. Acum să plecăm, domnule căpitan, cu dorinţa de a ne revedea în curând.

Ofiţerii îşi luară rămas bun în mod foarte cordial şi se urcară în hidroavion.

Abia atunci când submarinul se îndepărtase atât de mult încât aeroplanul se vedea cu binoclul numai ca un punct, ofiţerii recunoscători se ridicară în aer; şi, înainte ca ei să se poată înapoia pe crucişător şi să dea raportul, submarinul ajunse în apropierea adăpostului său.

Măreţul submarin trecea cu toată viteza prin apropierea numeroaselor insule, recifuri şi stânci. Drumul regulat de navigaţie pentru marile vapoare de pasageri care plecau în Australia era atât de departe încât submarinul cenuşiu nu putea fi descoperit nici cu lunetele cele mai puternice.

În tot timpul acestei curse nebuneşti, prinţul Ando fusese foarte tăcut. Avea şi toate motivele, deoarece fusese stigmatizat drept paricid, era căutat, de autorităţile engleze şi acum se aflau pe drum chiar două vapoare de război engleze pentru a „ocroti" insula sa.

Prinţul Ando fusese crescut la Singapore şi putea să ştie care era scopul final al acestei „ocrotiri".

Farrow ar fi vrut bucuros să-l ajute. Dar acum, după ce se amestecase Anglia, era cu neputinţă s-o mai facă, deoarece aflase mai adineauri că el însuşi era un proscris.

George îşi puse mâna pe braţul lui Ando.

— Fii pe pace, Ando, zise el încet, — totul se va sfârşi cu bine. Te vom ajuta din toate puterile să recapeţi domnia.

Ando zâmbi uşor.

— Îţi mulţumesc, George, numai că o să fie foarte greu. Protecţia Angliei e poate şi mai primejdioasă decât vrăjmăşia unchiului meu şi a partizanilor săi. Dar voi şti să mă apăr.

Căpitanul Farrow se uita mereu înapoi, prin binoclul său puternic. Distrugătorul englez putea să desfăşoare o viteză mult mai mare, de aceea submarinul ar fi trebuit să se scufunde, imediat ce l-ar zări.

Totuşi, aviatorii englezi păreau că-şi întinseseră raportul mult şi bine, sau, comandantul crucişătorului era destul de înţelept, ca să se ocupe mai întâi de goeleta piraţilor. Putea să se bizuii şi pe faptul că va mai întâlni pe căpitanul Farrow pe insula prinţului Ando.

Submarinul putu să-şi continue cursa deasupra apei, până când apăru din stânga vulcanul înalt şi pleşuv, spre lacul căruia ducea numai tunelul adânc de sub apă, a cărui intrare era păzită de o sepie albă. (Vezi broşura 2).

Căpitanul Farrow mai cercetă odată cerul, cu puternicul său ochean, în partea de Vest, Dacă ar fi trecut deasupra craterului stins, aviatorii ar fi putut descoperi uşor submarinul, în lanţul vulcanic ce-i servea de adăpost. Aceasta era singura posibilitate să-i găsească ascunzătoarea; dar Farrow nu putu să observe vreun aeroplan şi dete comanda de scufundare.

Apoi se duse cu George şi Ando în cabina de la proră, dete la o parte uşile de oţel şi puse în funcţiune reflectoarele.

Submarinul se scufundase la treizeci de metri. La această adâncime, tunelul cel lung, care străbătea peretele craterului, ducea în lacul ce umplea interiorul său. Submarinul coti încet spre nord şi porni spre peretele craterului.

Farrow se retrăsese de atâtea ori cu submarinul său în acest adăpost încât timonierul Plundow cotea exact la locul potrivit.

George văzu deschizătura grozavă a tunelului apărând în lumina puternică a reflectoarelor, pe care genialul prim-inginer al submarinului le construise aşa fel încât să străbată apa pe o mare întindere. El îşi îndreptă atenţia-i încordată spre marea crăpătură din dreapta intrării, în care locuia sepia cea albă. Dar monstrul nu se arăta.

George observă altceva, în schimb. Nişte fire lungi, de diferite

culori, jucau în lumina orbitoare a reflectoarelor. Păreau că trăiesc, deoarece câteodată dispăreau cu totul pentru că să reapară apoi în mai mare număr.

Aceste fire se măreau necontenit. Pluteau la intrarea tunelului, iar atunci când submarinul intră în deschizătura acestuia, lui George i se păru că firele colorate devin tot mai numeroase.

Aceste fire, care aveau aproape doi metri în lungime şi apăreau acum foarte late, se apropiară mult de geamurile de cristal ale submarinului şi acum George recunoscu îngrozit că era vorba de nişte şerpi mari, al căror trup turtit semăna cu nişte curele groase.

Ando îl apucă de braţ şi zise încet şi grav:

— Tata a murit de muşcătura unui şarpe ca aceştia. Taina noastră cea mare îi prezisese moartea. Tata căzu de pe poteca îngustă când ne întorceam acasă şi puţin în urmă îşi dădu sufletul.

Căpitanul Farrow chemă numaidecât pe doctor, care veni peste câteva minute.

— Ah, ce-mi văd ochii? strigă el deodată, — asta e cât se poate de interesant. E o specie rară de şerpi şi văd că sunt o mulţime neobişnuită şi încă ce specimene! Mi Se pare că nu am exemplare de mărimea asta în colecţia mea. Minunat, domnule căpitan, am să caut mai pe urmă să prind unul din aceşti şerpi.

— N-ai decât să încerci, dragă doctore, mă tem însă că n-o să ai cum. Doar nu vei fi crezând că lacul vulcanic e plin de astfel de reptile veninoase! Şi aici, cum vrei să deschizi chepengul turnului?

— Hm, ai dreptate, domnule căpitan, zise doctorul Bertram necăjit, — parcă se înmulţesc mereu. Şi nici gând să fugă dinaintea noastră, mai degrabă ne întâmpină. Foarte ciudat!

— Mă tem că o să trebuiască să renunţăm Ia adăpostul nostru, oricât de rău mi-ar părea, urmă Farrow. N-ai putea să-mi explici de unde vine mulţimea asta de şerpi şi de ce pare că iese din tunel?

— Domnule căpitan, ştiu la ce te gândeşti, zise doctorul, şi cred că aşa e. Am observat adesea în lacul vulcanic şerpi din aceştia şi am prins chiar câteva exemplare. Dar numai întâmplător. Sau că scobiturile şi crăpăturile din pereţii craterului erau pline de bestiile acestea, care îşi căutau hrana la adâncimi atât de mari încât nici nu le-am observat — asta e o posibilitate, şi cea mai probabilă, — sau că şerpii aceştia au pornit în migraţie din cine ştie ce pricină. S-au strecurat prin tunel în lacul vulcanic, nu le-a plăcut acolo şi acum se întorc înapoi. În orice caz, faptul că bestiile astea părăsesc lacul înseamnă pentru noi o primejdie. Mă gândesc la erupţia vechiului vulcan de pucioasă, în regiunea asta, scoarţa pământului e foarte subţire şi atunci e posibil ca şi acest vulcan străvechi să se trezească; am face mai bine să nu stăm mult aici.

— Da, doctore, asta e şi părerea mea, zise Farrow. Acum o să

intrăm liniştiţi în lacul vulcanic şi să vedem prin periscop ce s-a întâmplat şi dacă în lac se află şi mai mulţi şerpi. Am oarecari speranţe că, aşa cum ai spus dumneata, şerpii, pornind în migraţie, au ajuns în tunel. Poate că lacul vulcanic nu le oferă destulă hrană şi de aceea îl părăsesc. Dar s-ar putea să ne aflăm şi în preajma izbucnirii vulcanului,

— Şerpii se aflau deja pe drum atunci când a izbucnit vulcanul de pucioasă, zise Bertram, — altfel n-ar fi ajuns atât de repede aici. Se poate că lacul vulcanic nu le place pentru că posibilităţile de hrană sunt, insuficiente pentru o mulţime atât de considerabilă. Dar e mai bine să fim prudenţi; părerea mea e să părăsim cât mat repede lacul vulcanic.

— Dar afară sunt Englezii, zise Farrow, cu amărăciune. Chiar dacă aviatorii sunt oameni cumsecade, tot trebuie să asculte de ordinele superiorilor lor. Şi distrugătorul o să sosească numaidecât, chiar dacă şi-a pierdut câteva vreme cu piraţii. Zău că ne aflăm într-o situaţie mizerabilă.

— Ei, poate că nu e chiar atât de mizerabilă, zise doctorul. Pe legea mea, e foarte interesant!

În sfârşit, submarinul ajunse în lac. Şi aci, şerpii veninoşi roiau în jurul submarinului şi când acesta se urcase îndeajuns pentru ca Farrow să se poată servi de periscop, căpitanul văzu că toată suprafaţa lacului era acoperită de aceşti înotători coloraţi, care treceau ca săgeata în toate direcţiile.

Doctorul Bertram îl împinse la o parte pe căpitan — toţi cei din cabina prorei veniseră în cabina de comandă — şi zise:

— Domnule căpitan, se prea poate ca şerpii s-o pornească la drum, deoarece lacul e prea mic pentru o astfel de mulţime. Aşadar, nu e numaidecât nevoie să fie un semn de primejdie, adică de izbucnirea vulcanului. Dar, ce-i în mână nu-i minciună. Eu cred că e mai bine să părăsim lacul. Nici nu putem să ne coborâm din submarin. Pariez că toate încăperile adăpostului nostru sunt pline de şerpi.

— Hm, asta aş vrea să verific, mai întâi zise Farrow. — Nu vreau să-mi fac mustrări că am neglijat ceva.

— Desigur, domnule căpitan, aprobă repede Bertram, e şi foarte interesant.

Farrow dădu poruncă să se ridice submarinul atât de mult încât turnul ieşi din apă. Şi aci, primul inginer făcuse ferestre cu geam prin care se putea vedea şi din apă. Submarinul lunecă încet in grotă. Când se puseră în funcţiune reflectoarele, lumina lor arătă o mişcare multicoloră.

Din toate încăperile ieşeau reptile veninoase, se încolăceau pe cheiul îngust şi se aruncau în apă. Era absolut imposibil să deschizi chepengul, căci şi puntea submarinului, atât cât ieşea din apă, era

acoperită de şerpi.

— Ei, atunci trebuie să ne întoarcem, zise Farrow. Am putea să rămânem aici până când se vor depărta aceşti musafiri nepoftiţi, dar apariţia lor, precum şi subita lor plecare sunt semne de primejdie, pe care nu trebuie să le nesocotim, S-ar putea ca aceste animale inteligente să presimtă izbucnirea străvechiului vulcan; de aceea trebuie să fim şi noi atât de inteligenţi şi să ne îndepărtăm de el.

Peste un sfert de oră se aflau iar în larg şi se îndreptau spre marea Flores.

IV
O ÎNTREPRINDERE

FARROW se ţinea mereu pe partea de Nord a drumului ce ducea spre Flores. Insula lui Ando se afla la Sud, dar acolo fusese odată drumul marilor vapoare de pasageri şi, afară de asta, crucişătorul englez trebuie să se fi aflat pe acelaşi drum.

Şi Farrow voia să dispară, deocamdată. Naviga liniştit deasupra apei, putând astfel să cerceteze mai bine partea dinspre Vest şi să vadă dacă nu se arată avionul. Apoi, făcea economie de curent electric.

George şi Ando se aflau lângă el. Farrow se adresă tânărului prinţ, zicând:

— Ando, abia la noapte vom putea să abordăm insula, dacă crucişătorul şi distrugătorul ajung înaintea noastră, ceea ce presupun. Dacă nu, putem s-o facem numaidecât. Cred că putem ancora în golful din care ai fugit cu luntrea.

— Da, Tuan căpitan, zise Ando, — golful e foarte adânc. Putem să ne apropiem până la plajă, deoarece bancul de corali e aproape perpendicular.

— Aşa? Atunci e foarte bine, zise Farrow. Golful e cercetat adesea?

— Nu, portul cel mare, lângă care se află şi satul, se află la răsăritul insulei. De la golf până acolo e un drum cam de zece kilometri, dar trecem pe la punctul în care e ascunsă taina sfântă a familiei noastre. Acolo a fost muşcat tatăl meu.

— Hm, mă gândesc dacă n-am putea să atragem în vreo cursă pe unchiul dumitale, zise Farrow. Dacă dumneata, Ando, i-ai trimite vreun om de încredere, care să simuleze că vrea să treacă de partea unchiului dumitale, şi să-i dezvăluie taina, atunci l-am putea atrage în acel loc şi sili să mărturisească. Ce crezi, e cu putinţă?

— Da, asta s-ar putea, zise tânărul prinţ. Dar v-aş ruga să mă lăsaţi să debarc singur pe insulă. N-aş vrea să pun în primejdie pe noii mei

prieteni.

— Ah, râse George, asta e acum! N-ai să mă poţi opri să te urmez, dragă Ando. Colo, în vulcanul de pucioasă, ne-am legat prieteneşte, acum n-ai să mă respingi, nu-i aşa? Asta nu se poate, viu şi eu cu tine.

— Şi eu cred că-ţi pot fi de ajutor, zise Farrow cu bunăvoinţă. Dacă întreprinderea noastră e în adevăr primejdioasă, nu face nimic. Suntem învăţaţi cu primejdiile. Desigur că nu trebuie să luăm cu noi oamenii din echipaj. Asta ar bate la ochi. Dar le lăsăm vorbă ca după un anumit timp să ne caute şi în acest caz suntem oarecum in siguranţă.

— Să sperăm că Englezii nu ne vor lua-o înainte, zise George. Ard de nerăbdare să-l păcălesc pe unchiul tău. Sanctuarul familiei tale se află la mare? Vorbeai doar despre un şarpe de mare?

— Da, George, se află aproape de golf. Tu ai devenit prietenul meu, de aceea ţi-l voi arăta. Vei fi cel dintâi prieten care-l va vedea. Acum eşti doar prietenul şi fratele meu, eşti puternic şi viteaz, n-ai să te sperii.

Ando vorbise cu atâta seriozitate încât George amuţise. Atât de îngrozitoare să fie taina noului său prieten încât era nevoie de curaj ca s-o priveşti? Ei bine, se va arăta destul de curajos.

După o călătorie lungă, se apropiară de insulă. Acuma trebuiau să fie cât se poate de prudenţi, deoarece ajunseră în drumul vapoarelor de pasageri şi, atunci când Farrow se uită iar spre Vest, dădu imediat comanda de scufundare.

Observase un nor de fum care se apropia cu o viteză colosală. Nu putea să fie decât distrugătorul englez.

Farrow naviga însă o bună distanţă cu periscopul afară, până când putu să vadă lămurit distrugătorul, care venea aproape perpendicular pe drumul submarinului. Când văzu că ofiţerii de pe puntea de comandă duc ocheanele la ochi, Farrow cufundă repede şi periscopul.

Nu puteau să-l caute decât pe el. Se vede că comandantul crucişătorului englez se temea acum că Farrow i-o va lua înainte în chestia insulei lui Ando, pe care Anglia voia s-o „ocrotească" şi de aceea trimisese în grabă distrugătorul. Farrow zâmbea, în vreme ce submarinul continua să se scufunde. Englezii n-au decât să debarce în linişte, el venea cu adevăratul stăpânitor al insulei de partea cealaltă şi va arunca unchiului trădător o momeală mai dulce decât i-ar putea oferi Anglia — dezvăluirea tainei familiei domnitoare de până acum.

— Acuma, distrugătorul o să fie chiar deasupra noastră, se adresă Farrow lui George. Trebuie să înveţi să apreciezi şi să socoteşti exact distanţele şi vitezele. Uite!

Deasupra submarinului, elicele distrugătorului englez trecură învârtindu-se vertiginos. Farrow făcu un mic calcul pe harta sa, schimbă cursul ceva mai la Est şi zise:

— Peste o jumătate de ceas vom ieşi la suprafaţă în golf, iar distrugătorul englez va fi deja în port. Ando, cum ai putea să găseşti repede un adevărat om de încredere, care să ducă unchiului dumitale solia?

— Totdeauna se află cineva în apropierea sanctuarului nostru, zise Ando, — pot să-l trimit imediat şi unchiul meu Rukoo îl va crede. De mult voia să-l atragă în partidul său.

— Bine, atunci, să sperăm că vom izbuti. De altfel ar fi foarte bine dacă am lua cu noi şi pe doctorul Bertram. El înţelege mai toate limbile din Oceanul Pacific şi poate să se prezinte ca martor, pe care îl vor respecta chiar şi Englezii.

— Asta nu va fi necesar, zise Ando liniştit. Rukoo va mărturisi în faţa unor martori cari au mai multă trecere în poporul meu. Englezii nici nu au nevoie să-i asculte, e suficient ca eu să fiu stăpânitorul şi dacă poporul meu întăreşte mărturia lui Rukoo, ei nu vor îndrăzni să pună la îndoială cuvintele mele.

Cu cât se apropia clipa hotărâtoare, cu atât Ando se schimba la faţă. Acum făcea în adevăr impresia unui stăpânitor şi Farrow zise, fără să vrea:

— Bine, prinţe, dumneata vei fi ştiind mai bine.

Dar Ando refuză acest titlu, cu un zâmbet uşor, zicând:

— Tuan căpitane, pentru dumneata aş vrea să rămân întotdeauna „Ando". Titlul de principe să mi-l1 dea străinii. Dumneata însă eşti dintre prietenii mei.

— Bine, Ando, zise Farrow cu voie bună, dar ştii că-ţi voi fi un adevărat prieten.

După cum prevăzuse căpitanul, după o jumătate de oră, periscopul submarinului se înălţă deasupra golfului, din care fugise Ando pe furtuna aceea.

Pe mare nu se vedea nici un vapor. Crucişătorul englez se vede că venea mai târziu; nici nu putea să desfăşoare viteza enormă a distrugătorului.

Farrow îndreptă submarinul aproape de tot de ţărm, îl ridică la suprafaţă şi, peste câteva minute, Ando şi cei doi Farrow săriră pe uscat. Chepengul turnului fu închis numaidecât şi trupul de oţel al submarinului se scufundă repede.

Farrow poruncise ca să-i caute abia a doua zi de dimineaţă, daca nu se vor întoarce până atunci. Până la noapte, submarinul să rămână la fund şi abia atunci să iasă la suprafaţă.

Dacă cei trei expediţionari se vor întoarce mai de vreme şi vor fi nevoiţi să se retragă în grabă pe submarin, vor arunca în apă câţiva bolovani. Cu aceasta, Farrow îşi asigurase retragerea, căci, chiar dacă din întâmplare, ar cădea în mâinile lui Rukoo, puteau să se bizuie că vor fi eliberaţi. Doctorul Bertram ar pune imediat în cunoştinţă pe

Englezi de dispariţia lor şi atunci cariera lui Rukoo s-ar sfârşi repede.

Cum ajunseră pe plajă, Ando sări în desişul pădurii de palmieri şi Farrow cu George îl urmară.

Ando, care-i aştepta lângă trunchiul unui palmier gros, şopti:

— E posibil ca Rukoo să fi trimis spioni pe aicea. El ştie că am izbutit să scap în luntre, cu toată furtuna care bântuia. De aceea a şi trimis vorbă Englezilor. Pe insulă se află întreprinderea unui negustor englez, care trebuie să fi telegrafiat imediat la Singapore. Dar se pare că nu-i nimeni prin apropiere; altfel l-aş fi auzit. Acum îmi voi chema partizanii.

Ando scoase un sunet ciudat, care semăna întocmai cu ţipătul unei păsări. Chemă de trei ori, apoi se ridică şi zise cu mândrie:

— Acuma toţi supuşii mei cei credincioşi cari au auzit semnalul ştiu că mă aflu iarăşi pe insulă; nu mă tem că s-ar găsi vreun trădător printre ei, — altfel, desigur că planul dumitale, Tuan căpitan, n-ar putea să izbutească. Atunci Rukoo n-ar veni, ci şi-ar trimite zbirii.

— Să sperăm că te poţi lăsa în nădejdea supuşilor dumitale, zise Farrow.

Căpitanul amuţi de spaimă când văzu apărând ca din pământ un indigen înalt şi subţire, care ţinând braţele încrucişate se închină adânc înaintea lui Ando.

Prinţul vorbi cu el multă vreme, părând că vrea să-l convingă, apoi omul răspunse câteva cuvinte, se închină iar şi dispăru precum venise.

— Să ne ducem la sanctuar, zise Ando, grav. Mai întâi vreau să întreb daci planul meu va izbuti, şi George poate să afle soarta ce-l aşteaptă dacă nu se îngrozeşte să-şi cunoască viitorul, cel puţin viitorul cel mal apropiat.

George se uită întrebător la tatăl său. Apoi îşi aduse aminte că Englezii ameninţă continuu pe acesta. Deoarece vor rămâne mereu împreună, va putea să prevadă şi soarta tatălui său, aflând-o pe a sa. De aceea, George întinse mâna lui Ando, strigând:

— Da, Ando, aş vrea să aflu!

Prinţul se uită lung la el, apoi plecă capul.

— Văd că tu mă crezi, zise el cu gravitate, acum vei întrezări si tu adevărul. Dacă m-ai fi urmat fără credinţă poate că soarta te-ar fi ajuns până-acum. Ştii că sunt un om luminat, deoarece m-am bucurat de o educaţie şi cultură europeană. Dar taina familiei noastre n-o poate explica nici unul din marii voştri cercetători, dacă ar fi s-o cunoască. Tu singur vei recunoaşte că aşa numitele „popoare primitive" cunosc unele lucruri şi forţe care vor rămâne pentru noi o veşnică enigmă.

Farrow clătină din cap, dus pe gânduri. În lungile sale călătorii, văzuse câteva minuni ale Asiei. Acum se temea ca George să nu vadă ceva care ar putea să-l transforme pentru toată viaţa.

Căpitanul ar fi dorit să-l oprească, dar atunci George s-ar fi întristat toarte mult, poate chiar ar fi devenit melancolic, căci spiritul lui în veşnic neastâmpăr s-ar fi frământat să ghicească ce fel de taine ar fi putut să vadă în sanctuar.

Se pare că Ando ghicise gândurile căpitanului, Se-ntoarse brusc, se uită ţintă la Farrow şi zise încet:

— George e un om viteaz şi cinstit. Taina ce o va afla nu va avea putere asupra sufletului său, va putea numai să-l facă mai prudent şi să-l apere.

Salută pe căpitan cu toată seriozitatea, se întoarse iar şi porni liniştit înainte. Farrow îl urmă, clătinând din cap. Era destul de neplăcut că Ando ghicise temerile lui. Ce-i va fi dat lui George să vadă?

Tânărul prinţ se îndreptă spre un tufiş mare şi dete la o parte crengile mlădioase. Îndărătul tufişului se afla o cărare îngustă, curăţită cu îngrijire de plante agăţătoare.

În urma Căpitanului, crengile se împreunau la loc. Cărarea cârmea înspre mare. În curând vor descoperi taina.

Nişte, stânci de corali se iviră deodată printre palmieri. Un braţ de mare pătrundea până la ele. Dar un perete înalt de stâncă, ce se ridica la vreo sută de metri, închidea vederea spre largul mării.

Ando se întoarse şi privi grav pe căpitan. Farrow înţelese numaidecât şi se opri. I se părea un fel de degradare că el nu putea să vadă misterul, dar înţelese repede că Ando nu putea să-l dezvăluie decât unui adevărat prieten. Şi primejdiile extraordinare prin care trecuseră împreună stabiliseră o strânsă legătură de prietenie între aceşti doi tineri, aparţinând unor rase diferite.

Văzu cum Ando şi George dispar după un colţ de stâncă şi un simţământ de întristare îi strânse inima, gândindu-se la soarta tatălui lui Ando. Apoi însă, convingerea lui că Ando va face tot posibilul să-şi apere prietenul de orice rău învinse temerile căpitanului.

Acuma îşi aduse aminte de Rukoo, duşmanul intrigant şi primejdios al tânărului prinţ! Trebuia să vină încoace şi, chiar dacă ar fi să mai dureze, se putea ca spionii lui să se afle prin apropiere. Liniştea pădurii dese putea să fie înşelătoare; îndărătul desişului verde, ce părea inofensiv, putea să-l pândească moartea.

Farrow se propti în picioare, pipăi pistolul de la brâu şi cercetă cu atenţie în jurul său, trăgând cu urechea la cel mai mic zgomot.

V
PUTEREA MISTERULUI

GEORGE simţi cu inima i se strânge când porni în urma prinţului, cotind pe după colţul de stâncă. Întocmai ca şi tatăl său, îşi aduse aminte de soarta bătrânului prinţ, care-şi găsise o moarte groaznică, străbătând acest drum.

Pe urmă însă, căpătă iar curaj şi încredere, uitându-se la Ando, care păşea cu atâta linişte de-a lungul potecii. Această potecă avea cel mult cincizeci de centimetri în lăţime; de-a dreapta se ridica drept peretele de stâncă, de-a stânga, sclipea apa golfului, al cărui fund George nu putea să-l vadă.

Pe marginea golfului se vedeau nuferi mari, iar în apa limpede înotau peşti coloraţi, strălucind ca nestematele.

Dar George ştia că-n crăpăturile acestor stânci se aţinea la pândă moartea, moartea grozavă sub forma graţioşilor şerpi veninoşi care mai acum câteva ceasuri jucaseră în lumina reflectoarelor.

Acum, Ando se opri, se întoarse spre George şi-l privi drept în ochi. Apoi ridică mâna şi zise solemn:

— George, am ucis peştele primejdios ca să te scap pe tine, te-am urmat atunci când ai dispărut în craterul vulcanului, dar cea mai mare dovadă a prieteniei mele ţi-o dau acum, arătându-ţi taina familiei mele. Fii serios şi hotărât, lasă deoparte orice gând nebunesc! Altfel, misterul devine primejdios — şi mai bine să rămâi aici!

George susţinu cu tărie privirea tânărului prinţ.

— Ando, eu cred în cele ce-mi spui tu, lasă-mă să te urmez!

— Atunci, haidem!

Ando se întoarse iarăşi şi dispăru într-o crăpătură a stâncii uriaşe. În lumina de amurg care domnea aci, George văzu ca prin sită figura înaltă a prietenului său. Se ţinea după dânsul, fără să-şi dea bine seama de ce.

Înaintea lor începu să crească lumina şi George văzu că păşea pe o punte îngustă. Deoparte şi de alta sclipea apa. Îndată după intrarea îngustă, crăpătura din stâncă trebuie să se fi lărgit în formă de grotă şi această punte îngustă ducea la locul misterului.

Acum puntea se isprăvise şi George se văzu într-o grotă mică, destul de luminată, fără ca să-şi poată da seama de unde venea lumina.

În mijlocul grotei se afla un obiect, acoperit, aşezat pe un postament scund de piatră. Era de mărimea unui om şi întrecea în înălţime pe cei doi tineri, deoarece era înălţat pe acea piatră.

Cu nişte mişcări domoale, s-ar putea zice prudente, Ando ridică pânza şi o puse de o parte. Pe postament se afla o statuie de piatră negricioasă, reprezentând un adolescent înalt şi zvelt.

George văzu cu uimire cât de artistic era acel trup, apoi îşi ridică ochii spre capul statuii şi rămase ţintuit locului.

Fata tânărului era frumoasă, de o frumuseţe nobilă, aproape clasică. Dar ochii, cari de obicei la statuile din piatră sunt morţi — trăiau.

Scânteiau şi străluceau într-o lumină misterioasă; siliră pe George să-l privească ţintă, ceea ce-l umplu de un sentiment de frică, şi primul lui gând fu să se întoarcă şi s-o şteargă cât mai repede.

Dar el ştia că Ando se află alături de dânsul şi o linişte minunată se aşternu în sufletul lui. Credea în prietenia lui Ando şi voia doar să afle ce o să i se întâmple în curând, ca să ştie ce primejdii îl ameninţau pe tatăl său.

Ochii adolescentului de piatră se făcură mai mari, tot mai mari. Lumina lor crescu şi deveni atât de puternică încât pe George îl usturau ochii, fără să poată să-i închidă. Apoi, faţa enigmaticei statui se pierdu într-o ceaţă deasă, numai ochii mari şi strălucitori mai scânteiau cu putere.

George văzu cum în jurul lui răsar fel de fel de chipuri. Norii de ceaţă se strângeau la un loc şi luau anumite forme. Recunoscu pe tatăl său, pe Petre, pe doctor şi alţi oameni din echipaj. Văzu şi pe Ando în vestminte somptuoase. Toate aceste chipuri aveau figura veselă, ochii râzători.

În cele din urmă se văzu pe el însuşi râzând, cu mişcări repezi şi bucuroase. Mergea de la o figură la alta, vorbea şi glumea cu ele. De multe ori, chipul său devenea grav şi ochii îi se întunecau, dar pentru scurt timp, apoi râdea iarăşi şi ochii săi străluceau din nou.

Pe urmă, aceste figuri de ceaţă dispărură. Se destrămară cu încetul şi norii plutiră iarăşi în jurul trupului tânăr. Ochii lui străluciră din nou cu putere, împrăştiară ceaţă, până rând sub aceste stele luminoase reapărură trăsăturile frumoase ale adolescentului.

Focul enigmatic din ochii lui mari păli, pupilele se micşorară, scânteierea lor se stinse şi deodată George putu iar să se mişte.

Se uită la Ando. Tânărul prinţ era foarte grav, dar ochii îi străluceau. Cu mult calm, întinse pânza peste enigmatica statuie, apoi se întoarse tăcut şi păşi pe puntea cea îngustă, îndreptându-se spre ieşire.

Nici când fu afară nu întoarse capul. Păşea liniştit pe cărarea îngustă, alături de stânca de corali, urmat de George, căruia lumea i se părea acum şi mai frumoasă.

Abia când se apropiară de căpitan, care se uita la amândoi cu o atenţie încordată, Ando se întoarse şi privi pe George zâmbind.

— George, eşti un copil favorizat, îi zise cu seriozitate, şi pe tine te-am văzut legat de soarta mea. Vei avea multe şi mari primejdii de întâmpinat, dar le vei învinge pe toate. Şi tu te-ai văzut vesel şi râzând, numai câteodată erai trist. Astfel se va desfăşura viaţa ta, cel puţin un an de zile de aci înainte. Dacă apoi vei mai voi să-ţi cunoşti

soarta şi pentru anul viitor, vino la mine.

— Ando, asta nu pot s-o ştiu încă, zise George. Acuma e frumos, acuma ştiu că anul acesta voi avea pe lângă mine pe toţi prietenii mei dragi şi buni. Dar pe urmă, n-aş vrea să ştiu nimic din viitor. Mi-ar fi frică să nu mi se arate imagini triste.

— E mai bine aşa, zise Ando, m-am temut să nu te prindă curiozitatea. Acuma, bucură-te c-ai s-o duci bine, iar ceea ce va urma, vei trăi şi vei vedea. Chiar dacă ştii dinainte, de schimbat tot nu poţi să schimbi nimic.

Farrow se uita cu grijă la fiul său. Dar George îi zâmbea vesel, îl îmbrăţişa şi-i spuse:

— Tată, am vrut să ştiu, numai pentru că eram neliniştit din pricina ta. Aviatorii englezi spuneau doar că autorităţile te caută şi acuma şi bomba pe care au aruncat-o din aeroplan ne-a dovedit cât e de serioasă chestiunea. Şi atunci am vrut să ştiu dacă te afli în primejdie.

— Dragul meu băiat, strigă vesel căpitanul — îţi mulţumesc.

— Băgaţi de seamă, zise încet Ando, Rukoo se apropie. Trebuie să fie pe drumul ce duce încoace. Ţipătul de pasăre pe care îl auziţi îmi anunţă sosirea lui.

Căpitanul şi George duseră repede mâna la pistoale, dar Ando zise surâzând:

— Nu ne vom folosi de arme. Vă rog, Tuan căpitan şi George, duceţi-vă colo, sub palmierul cel mare! Trebuie să vorbesc singur cu Rukoo. Numai însoţitorii lui pot fi pentru mine o primejdie. În acest caz, mă puteţi apăra. Dar nu cred să fie nevoie.

Căpitanul şi George se retraseră sub palmierul arătat, la o depărtare de cel mult zece metri. Priveau cu încordare capătul cărării pe care trebuia să vie Rukoo.

Trecură câteva minute, apoi se auzi zgomotul unor paşi grăbiţi cari se apropiau. Pe cărare se arătă un bărbat de statură mijlocie şi gras; mai făcu trei paşi spre Ando şi apoi se opri.

Era îmbrăcat cu nişte vestminte scumpe şi purta un turban împodobit cu o agrafă de diamant, de o valoare nepreţuită. Obrazul lui era buhav şi lipsit de expresie, dar ochii mici scânteiau de răutate.

În urma lui păşea solul, pe care îl trimisese Ando, dar nu era singur. Se iviră şi alţi indigeni, dintre cari însă, numai trei păşiră în urma lui Rukoo, pe locul deschis. Ceilalţi râmaseră în tufişuri şi George simţi că aceştia sunt o primejdie pentru prietenul său Ando, de vreme ce căutau să se ascundă.

Mai cu seamă privirea lui se opri asupra unui indigen înalt şi destul de gras. Privirile lui ardeau de ură când se opreau asupra tânărului prinţ; acuma, un râs sălbatec şi triumfător schimonosi faţa lui unsuroasă, de parcă-i venise un gând năstruşnic.

Apoi se piti după tufişul des, lângă care stătuse. Acest om însemna

cea mai mare primejdie pentru Ando, George o simţea bine. Tânărul Farrow îşi aruncă privirea în luminişul pădurii. Ando şi Rukoo stăteau faţă în faţă; Rukoo, într-o poziţie mândră, cu mişcări sălbatece, cari întovărăşeau discursul său înflăcărat, Ando, dimpotrivă, calm şi indiferent, îndreptând asupra unchiului său privirea ochilor săi pe jumătate închişi. Din nefericire, George nu înţelegea nimic din această convorbire; dar în acest moment avea şi ceva mai bun de făcut. Trebuia să observe pe indigenul cel înalt, care se vedea bine că-i pusese gând rău lui Ando.

Indigenii cari veniseră cu Rukoo nici nu observaseră pe căpitanul Farrow şi pe fiul acestuia. Ei îşi îndreptau atenţia numai asupra luminişului, în care explicaţia între Ando şi Rukoo devenea tot mai violentă.

La drept vorbind, numai Rukoo era tot mai enervat, vorbele îi ţâşneau clin gură şi George îşi zise că unchiul făcea acum o impresie foarte puţin simpatică în comparaţie cu Ando, care-şi păstrase calmul plin de mândrie.

Fără să spună o vorbă tatălui său, George se târî cu băgare de seamă în tufişul dindărătul său. Căpitanul Farrow era şi el atât de atent la cele ce se petreceau în luminiş încât nici nu băgă de seamă că George se îndepărtase.

George dădu încet la o parte crengile tufişului, se strecură înăuntru şi le lăsă să se împreună iarăşi. Acum se afla pe o cărare îngustă de tot, pe care apucă înainte.

Indigenul, care se purtase atât de ciudat, fusese cam la treizeci de metri depărtare. George se gândi deodată că s-ar putea ca şi el să vină pe această cărare ca să ajungă în apropierea, sau chiar în spatele lui Ando.

Dacă acum l-ar întâlni fără de veste ar ajunge cu siguranţă la o luptă corp la corp şi George ar fi nevoit să facă uz de revolverul său. Dar dacă l-ar împuşca pe indigen, Ando ar avea, probabil, multe neplăceri. Totuşi, dacă indigenul era în adevăr atât de viclean cum părea, atunci se va preface a fi cât se poate de inofensiv, dar nu va renunţa Ia planul său duşmănos, ci va aştepta un prilej mai bun.

Afară de asta, va deveni bănuitor cu privire Ia George şi va căuta să nu-l piardă din ochi, iar George nu va mai avea prilejul să-şi apere prietenul de vicleniile lui.

George se puse pe lucru. Terenul era foarte potrivit cu planul ce-şi făcuse, deoarece acum se afla tocmai în faţa unui tufiş ale cărui crengi semănau mai mult a nuiele, cari se înălţau în sus, una lângă alta. George se strecură printre aceste crengi acoperite cu frunze mici şi dese, de culoare cafenie. Nuielele erau atât de mlădioase încât George nu făcu nici cel mai mic zgomot.

George se vârî atât de adânc în tufişul de crengi protectoare încât

abia de mai vedea cărarea. El nu putea să fie descoperit nici de ochiul cel mai ager, căci frunzele cafenii îl acopereau de tot.

Dar nici el nu mai avea decât o mică deschizătură, aproape de pământ, prin care putea să privească. Stătuse la pândă mai puţin de un minut, când tresări. Auzise deodată un foşnet încet, pe care nu şi-l putu explica numaidecât. Acest foşnet putea să însemne şi o primejdie, căci şederea pe această insulă era chiar ea o primejdie.

Să se întoarcă? Zgomotul era un foşnet ciudat, de parcă un corp ar aluneca încet printre crengile mlădioase — se auzea dinspre dreapta lui, la oarecare apropiere de capul său.

Nu cumva se apropia vreun indigen, partizan al actualului Prinţ Rukoo, care observase, că tânărul Prinţ legitim, Ando, îşi adusese nişte prieteni europeni?

George nu ştia ce să facă. Dacă se întorcea, indigenul cel înalt, care i se păruse atât de suspect, ar putea să se strecoare pe lângă el, pe cărare.

Care lucru era mai temut? Sălbatecul cel înalt putea să ameninţe nu numai pe tânărul prinţ ci şi pe tatăl lui George. Trebuia să apară în orice clipă şi George nu trebuia să-l piardă din ochi.

Dar, în cele câteva clipe cât mai avu de aşteptat, putea să fie surprins de primejdia ce se apropia din spate. O lovitură dată cu iuţeala fulgerului de unul din aceşti sălbateci i-ar pune capăt vieţii şi atunci atât tatăl său cât şi prietenul său Ando erau pierduţi.

George cântări toate posibilităţile timp de câteva secunde, apoi foşnetul acela ciudat se auzi şi mai tare îndărătul lui. Era atât de aproape de capul lui, încât George fu silit să ia o hotărâre.

Întoarse repede capul — şi îngheţă de frică. Căci la cel mult o jumătate de metru de obrazul lui văzu un cap de viperă.

Forma triunghiulară a acestui cap îngrozitor îl încredinţa numaidecât că avea de-a face cu un şarpe veninos. Din copilărie, George se ocupase foarte mult de zoologie şi imediat îşi dete seama că acel şarpe ţinea de specia cea mai periculoasă a viperelor.

Era, desigur, un exemplar din acei şerpi veninoşi cărora le-a căzut victimă tatăl prinţului Ando. Vipera stătea acum nemişcată, dar limba ei bifurcată se mişca încoace şi încolo.

Se vede că se gândea dacă să se repeadă înainte şi să-şi înfigă colţii veninoşi în obrazul lui George. Acesta ştia bine că animalele cu sânge rece, aşadar şi şerpii, aveau oarecare inteligenţă.

George simţi numaidecât că trebuie să stea absolut liniştit şi că nu trebuie să întoarcă nici capul. Cea mai mică mişcare ar fi putut fi luată drept un act de vrăjmăşie şi atunci vipera s-ar apăra imediat prin muşcătura ei mortală.

Acum însă George auzi iar un zgomot uşor. Venea dinspre cărarea, pe care abia o părăsise, ca să se ascundă în acest tufiş des.

Sălbatecul venea aşadar pe cărare şi ameninţa viaţa tatălui şi a prietenului său. George nu putea să stea să mai aştepte. Dacă ar mai fi putut să rămână câtva timp nemişcat cu siguranţă că vipera ar fi trecut mai departe, fără să-i facă vreun rău.

Acum însă trebuia să ia o hotărâre. Sălbatecul cel suspectat era mai de temut şi spre dânsul trebuia George să-şi îndrepte atenţia.

Cu precauţiuni infinite, îşi vârî iarăşi revolverul în toc şi scoase un cuţit mare şi tăios. Trebuia să lupte împotriva reptilei numai cu o armă ce nu făcea zgomot.

Când scoase din teacă lama cuţitului, George se înspăimântă iar, deoarece vipera păru că a observat mişcările ascunse.

Imediat îşi ridică puţin capul respingător, limba i se mişcă mai repede încoace şi încolo, şi un şuierat îngrozitor încredinţa pe George că în acel moment primejdia era iminentă.

Capul triunghiular al sinistrului animal se mişca mereu, în clipa următoare îşi va înfige colţii în carnea lui.

George nu putea să mai stea mult pe gânduri, trebuia să facă ceva. Cu o mişcare a cărei repeziciune o făcea posibilă numai încordarea întregii sale energii, George întinse braţul drept. Cuţitul îl ţinea strâns în mâna dreaptă, deoarece ştia bine că nu va nimeri îndată capul şarpelui, ci va trebui mai întâi să taie câteva crengi din tufiş.

Lovitura pe caro o dădu cu o putere sporită de deznădejde avu efectul dorit. Lama cuţitului tăia trupul şarpelui, chiar lângă cap.

În clipa următoare, George lăsă cuţitul din mână şi apucă, cu dezgust, trupul şarpelui. Înainte ca reptila să se poată zvârcoli de moarte, George trase spre dânsul trupul decapitat al şarpelui.

Apăsă de corpul său trupul neted şi dezgustător al reptilei, ca să-i zădărnicească mişcările convulsive. Altfel, indigenul ar fi auzit foşnetul frunzelor.

George izbuti să ţină trupul şarpelui până când viaţa se stinse în el cu desăvârşire. Abia atunci îi dete drumul şi-l puse încet la o parte.

Apoi se întoarse iarăşi spre cărare şi privi cu atenţie. Acuma trebuia să vină sălbaticul. Nu putea să fi auzit nimic din lupta aceea îngrozitoare, căci George ucisese prea repede pe vrăjmaş. Acum indigenul cel înalt lunecă pe lângă el, fără zgomot, ca un şarpe urâcios.

George simţi trecându-l fiori. Aşadar omul acesta punea la cale ceva împotriva lui Ando şi, dacă vroia să ajungă în spatele lui, trebuia să descopere şi pe căpitan, care sta la adăpostul palmierului.

Tânărul bănui că sălbatecul va căuta să înlăture întâi pe acest mosafir nepoftit. Indigenii posedau cu siguranţă mijloace prin cari puteau să omoare un om fără zgomot şi cu iuţeala fulgerului.

George mai aşteptă numai o jumătate de minut, apoi se strecură iar cu băgare de seamă pe cărare. Acum îi venea bine că această cărare

ducea printre tufişuri, făcând multe cotituri, înainta pe brânci până văzu înaintea lui pe indigen, care se strecura încet şi cu multă băgare de seamă.

Rămăsese acum atât de mult în urmă încât îşi vedea duşmanul numai ici-colo, până când acesta dispăru îndărătul ultimei cotituri a cărării.

Dinspre luminiş venea mereu glasul puternic şi neplăcut al lui Rukoo. Ando nu pronunţase încă un singur cuvânt; era atât de sigur de dreptatea lui, încât lăsă pe unchiul său să-şi descarce sufletul cât va vrea. Nici nu bănuia că moartea se strecurase prin tufişuri. George se încredinţa deodată că Rukoo ştia foarte bine de intenţiile indigenului, ba poate că-l şi tocmise pentru crima aceasta.

De aceea şi vorbea atât de tare şi cu atâta râvnă, ca să acopere orice zgomot suspect pe care l-ar fi făcut ucigaşul. George fu apucat de furie la gândul acestei viclenii.

Chiar din acest fapt se putea deduce cât de slab se simte Rukoo. Numai laşii, sau aceia cari îşi simt puterea zdruncinată se servesc de o crimă atât de vicleană şi ordinară. Dară Ando murea, Rukoo putea să se afirme — dacă nu cădea şi el, mai curând sau mai târziu în mâna ucigaşilor tocmiţi de dânsul.

Lucrurile acestea s-au întâmplat adesea în istorie. Lupta pentru dominaţiune a fost dusă din totdeauna cu cea mai mare viclenie şi lipsă de scrupule.

Muncit de gânduri, George fu cât p-aci să se lovească de indigenul pe care-l urmărea. Uriaşul se oprise şi anume într-o poziţie care trăda surprinderea lui.

George îşi dete imediat seama că-n acest moment zărise pe tatăl său. Surpriza lui se explică foarte lesne. Putea să presupună că Ando venise cu mai multe ajutoare.

Poate că-l punea pe gânduri uniforma căpitanului. Desigur că el nu cunoştea deosebirile între uniforma germană şi cea engleză, de asemenea nu i se păru deloc ciudat că Farrow nu purta epoleţi.

Se vede că-şi zicea că englezii veniseră în ajutorul lui Ando şi poate că-n acea clipă chibzuia dacă nu e mai bine să treacă de partea tânărului prinţ, pe care-l sprijineau europenii.

George se apropie şi mai mult de spion şi observă că indigenul se uita atent în spre luminiş.

Se uită mereu de la un copac la altul, apoi făcu un gest de hotărâre şi ridică braţul. Se încredinţase că Farrow era singur şi acum voia să-l omoare.

George văzu cu groază că indigenul duce la gură o ţeava mică de trestie. Auzise destul despre ţevile de suflat ale sălbatecilor, despre săgeţile otrăvite pe cari le trimiteau împotrivii victimelor prin aceasta armă, care nu făceau zgomot.

Tatăl lui se afla în cea mai grozavă primejdie; acum nu putea să mai şovăie. George ridică pistolul cu iuţeala fulgerului, ţinti scurt şi glontele porni.

Indigenul scăpă ţeava din mână şi sări în sus, răcnind cu putere. George nimerise de minune. De la început, nu avusese intenţia să ucidă spionul pe Ia spate, asta nu se potrivea cu firea lui cinstită, deschisă. Dar trebuia să-l nimerească astfel încât sălbatecul să fie imediat scos din luptă, să nu se mai poată gândi la fapta sa, să nu mai poată să trimită săgeata ucigătoare nici cu ultimele lui puteri.

Aceasta nu puica să se întâmple decât dacă ar fi căpătat o rană care să-l paralizeze de durere; şi astfel, George alesese drept ţintă cotul indigenului.

Deoarece arma era de calibru mare, glontele avu efectul aşteptat. Braţul drept al sălbatecului căzu în jos; indigenul îşi apucă încheietura sfărâmată cu mâna stânga şi ţopăi de durere, ţipând cât îl lua gura.

Efectul detunăturii şi al ţipetelor fu surprinzător. Dindărăt ul tuturor tufişelor ce înconjurau luminişul se iviră capete de indigeni.

George nu putea să ştie dacă aceşti indigeni sunt prieteni sau duşmani de ai prinţului. Dar auzi glasul Iui Ando, care dăduse un ordin.

Apoi avu de furcă să se apere singur, căci în tufiş se auzi un foşnet şi în clipa următoare se simţi înhăţat de un indigen uriaş şi strâns cu atâta putere încât nu mai putu să ridice de jos revolverul.

Acuma trebuia să se apere cu toată puterea şi priceperea împotriva acestui duşman primejdios, care-i era mult superior în forţă. Din fericire George cunoştea bine sistemul de luptă al japonezilor, Jiu-jitsu.

Acest lucru îi prinse de minune acuma. Mâna dreaptă a sălbatecului alunecă spre beregata lui. George îi apucă încheietura şi o răsuci cu o mişcare scurtă şi puternică.

Indigenul scoase un strigăt de furie; durerea vie pe care i-o provocase această mişcare îl făcu să uite orice prevedere. Căută înfuriat să apuce pe George iarăşi de beregată, dar acesta îi prinse degetul cel mare.

Iarăşi i-l răsuci cu putere şi sălbatecul scoase un răcnet de durere şi de ciudă. Cu mâna dreaptă nu putea să mai lupte, căci degetul cel mare îi fusese scrântit.

Dar indigenul mai avea mâna stângă şi picioarele. Se aruncă cu genunchii asupra lui George şi durerea ce-i pricinui făcu pe băiat aproape să-şi piardă cunoştinţa. Aceasta părea să fie şi intenţia sălbatecului. Acum mâna lui stângă, care apucase încheietura dreaptă a lui George, o slobozi ca să apuce băiatul de beregata.

Dar slăbiciunea lui George dispăruse. Recunoscu primejdia cu iuţeala fulgerului. Din povestirile doctorului şi ale lui Petre ştia că

indigenii de pe insulele Sunda cunosc o mişcare îngrozitoare prin efectele ei.

Apucă repede beregata adversarului, apoi apăsă pe aortă, — şi vrăjmaşul e ucis, ca şi cum ai stinge o lumânare între două degete.

George ştia că în clipa următoare va muri dacă indigenul va izbuti să-şi apropie mâna de beregata lui.

De aceea îşi adună toate puterile, luă o hotărâre disperată şi ridică pistolul cu mâna dreaptă. În momentul în care degetele sălbatecului îi atinseră gâtul, George apăsă pe trăgaci.

O dată cu detunătura, uriaşul indigen, se chirci şi căzu cu toată greutatea peste George. Acesta se trase repede de sub povara-i apăsătoare.

Tânărul se uită cu groază la gaura pe care glontele o făcuse în tâmpla uriaşului, apoi se întoarse repede. Pe insula aceasta îl ameninţau atâtea primejdii!

Indigenii cari se iviseră de după tufişuri erau o mare primejdie pentru Ando, dar şi pentru cei doi Farrow.

Dar când cercetă situaţia, George văzu că Ando avusese grijă de toate. Supuşii cari veniseră cu Rukoo şi ieşiseră la iveală Ia răcnetul sălbatecului fuseseră biruiţi de partizanii lui Ando, cari se strecuraseră în ascuns, pe urma lor.

Căpitanul Farrow se repezi în tufiş şi întrebă repede:

— George, ce s-a întâmplat aici? Am fost nevoit să mă apăr de un sălbatec, care m-a atacat cu putere. Ah, ţi-ai împuşcat adversarul!

— Da, zise încet George, a trebuit s-o fac, căci şi el a vrut să mă omoare. Dar ce face Ando?

— Partizanii săi au biruit pe vicleniі însoţitori ai lui Rukoo, acum ţine un mic discurs unchiului sau.

Lui George i se păru că Rukoo se făcuse mai mic. Ando sta acum în picioare în faţa lui şi vorbea răspicat. Glasul lui răsunător trebuie să se fi auzit pe o mare distanţă împrejurul luminişului.

Indigenul înalt şi gras căruia George îi sfărâmase cotul şedea pe jos, lângă cei doi prinţi, se ţinea de braţ şi scâncea încet.

Ando îşi isprăvi discursul. Se întoarse spre desiş, în care trebuie să se fi ascuns o mulţime de indigeni şi strigă câteva cuvinte cu glas puternic.

Atunci se iviră o mulţime de figuri şovăielnice, cari se strecurară prin tufişuri şi se înşirară la marginea luminişului. Şi căpitanul Farrow veni cu George.

Când îi văzu, Ando le făcu un semn, apoi se adresă lui George:

— De două ori am auzit revolverul tău. Ai nimicit pe vicleni, prietene, îţi mulţumesc. Domnule căpitan, e bine că te afli aci ca martor. Am stabilit cu Rukoo ca pretenţiile noastre la tronul tatălui meu să fie rezolvate printr-o luptă pe care o vom da amândoi aci, în

prezenţa supuşilor noştri. Rukoo nu vrea să cunoască taina familiei mele, deoarece ştie că numai oamenii cinstiţi şi cu inima deschisă se pot apropia de dânsa. Acuma, lupta dintre noi să hotărască cine este adevăratul prinţ.

— Ando, dar dumneata ai un drept netăgăduit să pretinzi stăpânirea, zise căpitanul, ce nevoie să mai duci o luptă pe viaţă şi pe moarte?

— Deoarece pretenţiile mele sunt îndreptăţite, şi lupta va ieşi în favoarea mea, zise Ando, liniştit, — e un fel de judecată divină. Lupta va avea loc cu pumnalele.

Zicând acestea, prinţul scoase de la brâu pumnalul cu care omorâse peştele ucigaş. Rukoo îşi scoase vestmântul. Deşi era mai scund decât Ando, părea mai puternic decât acesta.

Dar nu părea să se bucure de această luptă, căci îşi muşca buzele şi aruncă în juru-i priviri de nelinişte. Părea în adevăr să fie o judecată divină; vinovatul era de pe acuma neliniştit şi desigur că-i părea rău că acceptase.

Un indigen bătrân ieşi acum din rând. Ţinu o mică cuvântare celor doi adversari şi spectatorilor dimprejur, apoi pronunţă un cuvânt care părea să fie comanda.

Rukoo sări înainte cu pumnalul ridicat şi dădu lui Ando o lovitură puternică. George abia putu să-şi înăbuşe un ţipăt, căci i se păru că tânărul prinţ nu fusese atent.

Dar, printr-o mişcare a părţii superioare a corpului, Ando zădărnici grozava lovitură. Rukoo se cam zăpăci; atunci lama pumnalului lui Ando sclipi şi Rukoo sări înapoi cu un ţipăt de durere. Pumnalul lui Ando îi însemnase braţul stâng cu o tăietură sângeroasă, de la cot şi până la încheietura mâinii. Rukoo se uită câteva secunde la rană, apoi îl apucă deznădejdea.

Îşi dădea seama că avea de luptat cu un adversar superior. Dar se simţea nesigur, pentru că nu avea dreptate şi ştia că acum se decide soarta, căci nu numai puterea, dar şi prestigiul şi viaţa lui erau în joc.

Cu un răcnet sălbatec şi cu trăsăturile schimonosite de furie, înainta din nou. Braţul stâng, care sângera, îl ţinea acum în chip de scut, Poate că în acest moment nici n-ar fi simţit dacă pumnalul lui Ando s-ar fi înfipt în carnea lui.

Dar tânărul prinţ zâmbi şi se dete la o parte cu o mişcare graţioasă şi lovitura pe care o îndreptase Rukoo asupra lui trecu şuierând prin aer.

Rukoo se împletici din pricina puternicii lovituri în gol. Pumnalul lui Ando străluci iar şi George închise ochii fără să vrea. Era încredinţat că oţelul sclipitor se va înfige de astă dată în inima falşului prinţ.

Dar Ando nu voia să-şi omoare unchiul. Îl însemnase iarăşi, de la

umărul stâng până la brâu.

Câteva clipe, Rukoo rămase ca împietrit. Apoi, cu un răcnet de furie, ce semăna cu răgetul unei fiare, se repezi la nepotul său.

Ando fu nevoit să se apere serios. Rukoo dădea lovitură după lovitură, ca un nebun, cu o forţă pe care furia o sporea şi care făcea din el un adversar de temut.

Dar Ando rămase şi de astă dată calm. Ai fi zis că juca în faţa duşmanului său înfuriat, se ferea de lovituri cu o siguranţă de necrezut şi furia lui Rukoo creştea mereu.

Deodată încercă să apuce pumnalul lui Ando, cu mâna stângă. Bătrânul indigen care juca rolul arbitrului ridică braţele şi se răsti la Rukoo.

Dar Ando ştiuse să se ferească. Făcu iarăşi o mişcare fulgerătoare într-o parte, apoi pumnalul său sclipi în aer şi Rukoo se dete înapoi cu un ţipăt strident. Dar pumnalul său zbură Ia o parte, într-un tufiş de ierburi înalte.

După părerea lui George, Ando câştigase lupta. Sta liniştit şi neatins şi se uita la unchiul său, căruia îi despicase mâna dreaptă cu ultima lovitură de pumnal.

Bătrânul indigen se şi pregătea să ţină un discurs, când Rukoo scoase iar un ţipat, sări în tufişul de ierburi în care zburase pumnalul său şi apucă mânerul strălucitor.

Toţi indigenii scoaseră acum strigăte de indignare. Se vede că Rukoo călcase o lege sfântă a tribului. Dar pedeapsa se şi arătă şi George îşi zise, înfiorându-se, că această luptă fusese în adevăr o judecată divină. Rukoo scoase iar un strigăt, dar de astă dată un strigăt plin de groază. Deodată se ridică în picioare şi se uită ţintă la mâna lui, pe care o ţinea întinsă.

De această mână atârna o panglică lungă şi colorată — un şarpe veninos.

Acum Ando se repezi, ridică pumnalul şi corpul şarpelui căzu la pământ, zvârcolindu-se îngrozitor. Capul însă nu mai atârna de mâna lui Rukoo.

Ando vru să despice cu pumnalul fălcile viperei, dar Rukoo se dete înapoi. Cu mâna de care atârna îngrozitorul cap al năpârcii făcu o mişcare de apărare, se înălţă din tot corpul şi începu să vorbească.

Indigenii făcură feţe-feţe iar unii dintre ei se speriară şi se îndepărtară încet de luminiş.

Când însă Rukoo arătă cu mâna spre Ando, toţi indigenii izbucniră în strigăte de „ura!" Se vede că unchiul, văzându-se în faţa morţii, voise să repare nedreptatea ce făcuse şi le arătase că Ando e adevăratul stăpânitor.

George se uită la Rukoo cu milă. Atunci văzu cum faţa i se schimonosi. Trupul i se chirci în nişte convulsiuni violente, un strigăt

îngrozitor, ca un horcăit, se desprinse de pe buzele lui, apoi căzu Ia pământ ca lovit de trăsnet.

Încă câteva convulsiuni, câteva zvârcoliri — apoi se întinse.

— Domnule căpitan, Rukoo şi-a mărturisit vinovăţia, zise Ando, care se apropiase de cei doi Farrow, — a mărturisit că oamenii lui au jurat fals împotriva mea. Acuma eu sunt adevăratul prinţ recunoscut al tribului şi aceasta o datorez dumitale şi lui George.

— Dar te rog, prinţe, strigă Farrow, noi nu ne-am făcut decât datoria. Mă bucur că totul s-a sfârşit cu bine. Acum trebuie să caut să plecăm de aici, fără să ne vadă englezii.

— Puteţi pleca îndată, zise Ando. îmi pare foarte rău că nu puteţi fi mai mult timp oaspeţii mei, dar poate că veţi mai găsi vreodată prilejul. De la supuşii mei am aflat că distrugătorul englez se află la răsăritul insulei, în faţa satului nostru. Puteţi pleca fără grijă.

— Ah, dar suntem nevoiţi să plecăm, zise Farrow, — e foarte posibil ca Englezii să vină încoace. Prinţe, mă bucur că v-aţi reîntors la locul care vi se cuvine.

Ce doi bărbaţi îşi strânseră mâna cu putere. Apoi, Ando se întoarse spre George şi zise:

— Prietene, acum trebuie să ne despărţim. Totdeauna mă voi gândi la tine şi mă voi bucura nesfârşit de mult să te mai revăd vreodată.

— Ando, mă reîntorc cu siguranţă, zise George, mişcat. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Fii fericit în noua ta viaţă!

Cei doi tineri se îmbrăţişară şi George urmă repede pe tatăl său, fără să se mai întoarcă. Când ajunseră la golf, submarinul se ridica încet din apă.

Barca de aluminiu îi duse pe bord, motoarele se puseră în mişcare şi vasul lunecă încet spre larg. George însă rămase în turn şi privi spre insula cea minunată, până când dispăru îndărătul valurilor strălucitoare.

Aventurile submarinului Dox 004

Hans Warren

I
STICLA PLUTITOARE

BRAVO GEORGE, acum i-ai prins meşteşugul, strigă Petre plin de bucurie, încă odată şi isprăvim pe ziua de azi.

George şi Petre se întreceau la un joc ciudat. Căpitanul Farrow şi doctorul Bertram stăteau în turnul submarinului şi priveau cu mult interes.

Petre înota repede spre George, care-l aştepta liniştit, ţinându-se bine deasupra apei. În mâna dreaptă, George ţinea un pumnal de lemn cu vârful bont, pe care i-l cioplise Petre.

Acum, când se apropiase uriaşul, se întoarse pe spate, şi se repezi dintr-o smucitură spre George. Dar tânărul se feri cu îndemânare, apoi se aruncă înainte, trecând alături de Petre şi-i trecu pumnalul de lemn de la gât până la picioare.

— Domnule căpitan, ai da voie lui George să atace o balenă cu cuţitul? întrebă doctorul Bertram pe căpitan.

— Dar ce-ţi dă prin gând, doctore! râse Farrow, să sperăm că niciodată n-o să fie în astfel de situaţie. Îl las doar să se joace! Nu strică dacă încearcă oarecari exerciţii. Dar Petre face bine pe balena!

— Da. În toate privinţele e un om de ispravă, aprobă doctorul. Regret că n-a stat cu noi toţi anii aceştia, ci a supravegheat pe George în casa dumitale.

Cei doi înotători se îndreptară acum spre submarin. Era un fel de întrecere nautică, în care Petre învinse cu uşurinţă. Cu forţa gigantică pe care o avea, trecea prin apă ca săgeata.

George căuta pe cât putea să se ţie după dânsul. Deodată însă scoase un mic ţipăt de durere şi în momentul în care Petre se întorcea, văzu că George se freca la cap, supărat.

— Ce s-a întâmplat, George? întrebă credinciosul servitor şi se îndreptă numaidecât spre tânărul său stăpân.

— Nu ştiu ce obiect tare s-a izbit de capul meu, zise George; înotam pe sub apă şi n-am putut să văd. Nu e cine ştie ce, numai că la început m-am speriat. Ce-o fi fost oare? Doar n-o fi un peşte. Era ceva tare.

— Ah, uite colo luceşte ceva, strigă Petre şi în clipa următoare se repezi spre acel obiect pe care-l descoperise. Prinse obiectul ce sălta pe valuri şi strigă plin de mirare:

— O sticlă goală, George! Acuma cred că te-ai lovit bine la cap. Ah, dar e astupată şi... Doamne Dumnezeule, dar asta e o veste! S-o ducem repede căpitanului, poate că mai e posibil să dăm cuiva vreun ajutor!

George uită numaidecât de durerea de la cap. înota repede alături de Petre, îndreptându-se spre submarin şi amândoi săriră pe punte,

trecând peste balustrada scundă a vasului.

Căpitanul luă sticla plin de curiozitate şi ascultă raportul lui Petre asupra modului în care o găsise. Ţinu sticla pântecoasă în lumina şi zise:

— E o sticlă de rom obişnuită, deci trebuie să fi fost aruncată în apă de pe un vapor. E numai astupată, nu e pecetluită, aşa cum sunt de obicei sticlele plutitoare, ce conţin câte o misivă. Se poate să fie o glumă a vreunui elev-matelot dar acum am impresia că e un strigăt disperat de ajutor. O să vedem numaidecât.

Căpitanul scoase dopul, cu briceagul şi scutură sticla în mână. Dădu sticla lui Petre şi desfăcu biletul, ce fusese îndoit de mai multe ori.

Pe când parcurgea rândurile acelei scrisori lungi, fata i se întunecă, tot mai mult. Apoi zisei

— Nu m-am înşelat. E un strigăt disperat de ajutor, căruia trebuie să-i răspundem numaidecât. Ne coborâm, căci vreau să citesc biletul şi oamenilor mei.

Coborî cel dintâi scăriţa dreaptă de fier şi se duse în sala echipajului. Doctorul Bertram, George şi Petre îl urmau. Căpitanul spuse primului ofiţer, Rindow, să cheme toţi oamenii. Le descrise pe scurt felul ciudat în care s-a găsit sticla, apoi citi scrisoarea, pe care toţi de faţă o ascultară ţinându-şi răsuflarea:

„Către toţi oamenii buni!

La Sidney am fost narcotizată şi răpită, împreună cu trei prietene ale mele. Acuma ne aflăm în fundul unui vapor, păzite mereu de marinari brutali. Micul ochi de geam e foarte sus şi se deschide numai noaptea, pentru câteva ceasuri.

Voi încerca să iau sticla de rom goală a unui marinar, care bea foarte mult şi s-o arunc noaptea prin ferestruică. Numai de-aş izbuti şi de mi-ar ajuta Dumnezeu ca strigătul meu să fie auzit de un om cinstit!

Nu ştiu de câtă vreme suntem pe drumuri, deoarece atunci când ne-am trezit eram de mult in largul mării. Am fost narcotizate la 10 ale lunii, pe când ne aflam pe plajă, vrând să luăm baia. Deodată apărură doi marinari sălbateci, ne stropiră în faţă cu un lichid, care ne tăia imediat răsuflarea. Am căzut în nesimţire şi acum călătorim într-o închisoare plutitoare, spre un ţel necunoscut.

Vivian Oakland a făcut o descoperire importantă: soarele răsare îndărătul vaporului, trece pe dinaintea ferestruicii noastre şi dispare în faţa noastră. Aşa dar mergem spre Vest.

Cine găseşte acest bilet să ne ferească de soartă îngrozitoare. Bănuim intenţiile brutelor, care ne ţin prizoniere.

Daţi de ştire părinţilor noştri, locuiesc toţi la Sidney. Suntem Vivian Oakland, Daisy Rutherford, Maud Williamson şi scriitoarea acestor rânduri, Florence Sasha.

Ajutaţi-ne, salvaţi-ne, fie-vă milă!".

Căpitanul Farrow îndoi biletul cu o expresie gravă. Timp de câteva clipe, marinarii rămaseră ca împietriţi, apoi Jan Brike, tunarul, strigă:

— Domnule căpitan, azi avem în paisprezece, Sticla a fost aruncată, de sigur, astă noapte, ceea ce se poate vedea uşor după dop. Ticăloşii se îndreaptă cu siguranţă spre Singapore, pentru ca să vândă acolo pe bietele fete. Sunt sigur că-i ajungem în marea Javei.

Printre marinari se născu un murmur de aprobare. Rudolf Hagen, primul inginer, ieşi din rând şi zise:

— Putem să pornim imediat, domnule căpitan, motorul cel mic de lumină, pot să-l repar şi pe drum.

— De sigur că pornim imediat, aprobă Farrow, care se uita cu atenţie la dopul sticlei, pe care i-l dăduse Petre.

— Brike are dreptate, sticla a stat în apă numai câteva ceasuri. Poate că-i ajungem pe bandiţi, chiar astă noapte.

— Ah, numai de mi-ar trece pe dinaintea tunului, mormăi Jan Brike, ticăloşii ăştia, cari răpesc nişte sărmane fete şi le duc departe.

Ordinele căpitanului fură îndeplinite cu o repeziciune uimitoare. În vreme ce George şi Petre se mai îmbrăcau, minunatul submarin ieşi din golful, în care se adăpostise peste noapte, şi porni cu o viteză maximă spre marea Javei.

Linia pe care o urmează marile vapoare spre Australia era departe şi submarinul putea să navigheze deasupra apei, fără să se teamă de a fi descoperit.

Farrow îndreptă submarinul spre Vest, mergând mai întâi pe lângă coastă. Vaporul pe care se aflau sărmanele fete era desigur cu mult înainte. Dar va fi de ajuns ca submarinul sa se apropie de linia obişnuită de navigaţie, în timpul nopţii, pentru ca a doua zi dimineaţă să înceapă cercetarea cu toată energia.

Acum submarinul înconjura o limbă de pământ ieşită în apă dintr-o insulă mare. Căpitanul Farrow dădu ordin urgent de scufundare, deoarece chiar în faţa lor navigau cel puţin douăzeci de bărci de ale indigenilor.

Aceştia nu trebuiau să vadă submarinul; poate că se întâlneau cu vreun vapor şi povesteau cele văzute. Şi atunci, poate că Englezii vor începe iar urmărirea împotriva submarinului, după ce-l lăsaseră in pace câtăva vreme.

Ordinul fu executat cu atâta precizie, încât Farrow abia avu vreme să coboare scăriţa de fier şi să închidă chepengul turnului.

Submarinul plutea în golful cel mare, cu periscopul afară; în dreapta lui se legănau pe valuri bărcile indigenilor.

Primul inginer, Rudolf Hagen, se apropia de căpitan şi-şi aruncă privirea prin periscop.

— Aş dori să ştiu ce fac indigenii acolo, zise el. — Acuma au întins

pânzele şi stau pe loc. A, de sigur că vor să prindă peşte. Ei, dar în acest caz, n-ar fi fost nici o pagubă, dacă ne-ar fi văzut.

— Mai bine că nu ne-au văzut, zise Farrow.

În acest moment, inginerul tresări şi scoase o exclamaţie de uimire.

— Ce ai, dragă Hagen? întrebă Farrow.

— Ei drăcie! strigă inginerul, uite că vine o furtună. Bărcile se îndreaptă cu toată viteza spre ţărm. Se pare că se anunţă un taifun. Uite-te şi dumneata, domnule căpitan, cred că e mai bine să ne lăsăm afund.

Farrow aruncă o singură privire prin periscop şi dădu imediat ordin de scufundare. Pompele lucrau şi aspirau apă în balasturi, submarinul se scufundă mai adânc, dar valurile mici şi puternice, pe cari le ridica furtuna venită atât de brusc, loveau vasul din toate părţile.

Căpitanul Farrow nu putea să se lase prea afund deoarece nu ştia cât de adânc e golful.

Întinsese periscopul în toată lungimea şi extremitatea lui abia de mai ieşea din apă.

Farrow văzu că bărcile indigenilor ajunseseră tefere la mal. Valurile nu puteau să facă submarinului nici un rău, deşi îl săltau cu putere.

Deodată însă vasul fu smucit şi păru că se opreşte din mers, dar nu se lovi de nimic, aşadar nu fusese izbit de vreun recif ascuns.

După câteva secunde, obstacolul părea înlăturat, deoarece submarinul înainta iar cu viteză. Dar imediat după aceea păru iar apucat de o forţă necunoscută şi oprit din mers.

Farrow şi Hagen se priviră surprinşi, apoi căpitanul, care avea multă experienţă, recunoscu pricina şi zise:

— Am căzut într-o plasă. Indigenii din bărci ne-au întins-o.

— Bine, dar elicea noastră o va rupe, zise Hagen cu indiferenţă. Desigur, bateriile vor avea mult de lucru.

— Da, asta văd şi eu, răspunse Farrow, privind cu îngrijorare la tabloul de distribuţie; la drept vorbind, am fi trebuit să scăpăm până acuma.

După câteva minute vasul se mai smuci odată şi porni înainte, dar voltmetrul mai arăta cât de supraîncărcate erau bateriile. Submarinul înainta, tot mai încet; deodată lumina electrică se stinse şi motoarele electrice îşi încetară zumzetul.

— Scurt circuit, zise Hagen cu nepăsare, — elicea lucrează prea greu. Mă prind că plasa s-a înfăşurat de atâtea ori în jurul ei, încât motoarele nu mai pot s-o învârtească.

— Foarte plăcut, mormăi Farrow, — tocmai acum, când ne aflăm în golf. Nu putem să ne ridicăm, căci valurile ne aruncă la ţărm. Parcă e un făcut: furtuna a trebuit să izbucnească tocmai acum

— Da, ghinionul nostru, făcu inginerul cu nepăsare, — mă duc să văd ce-i cu motoarele.

Hagen îşi luă lampa de buzunar şi părăsi cabina de comandă. În uşă se întâlni cu George, care-l întrebă turburat, ce se întâmplase.

— Întreabă pe tatăl dumitale, zise Hagen, trebuie să văd de motoare.

George se apropia de căpitan, care lumina cu lampa de buzunar tabloul pe care erau fixate aparatele de măsurat.

— Tată, suntem în primejdie?

— Asta n-aş putea să spun, zise Farrow, deşi situaţia noastră e foarte neplăcută. Elicea noastră s-a încurcat într-o plasă, iar supraîncărcarea motoarelor a provocat un scurt circuit. Nu ştiu încă în ce fel o să ieşim din această situaţie fatală. Vom fi nevoiţi să aşteptăm până va trece furtuna, apoi să ieşim la suprafaţă şi să liberăm elicea.

— Ah, tată, dar până atunci ne scapă vaporul, pe bordul căruia să află sărmanele fete răpite! N-am putea să ne ridicăm acuma la suprafaţă? Valurile nu pot să ne strice submarinul.

— De sigur, dragă George, dar în acest caz vom fi izbiţi de ţărm, înainte de a descurca elicea. Afară de asta, lucrul e foarte greu, când marea e atât de agitată. N-aş vrea să-mi expun oamenii unei primejdii atât de mari, fără nici un folos.

— Cred că toţi se vor oferi de bună voie, strigă George. Ei ştiu doar că e vorba de liberarea tinerelor fete. Tată, hai să ieşim la suprafaţă dacă e posibil!

— De sigur, băiatule, căută Farrow să-şi liniştească fiul. Chiar în interesul nostru, vom încerca totul, ca să ieşim de aicea. Momentan însă, situaţia noastră nu e deloc favorabilă. Trebuie să ne fi încurcat într-o plasă gigantică şi elicea a învârtit în juru-i atâta mulţime de fibre tari de cocos, încât va fi nevoie de o muncă îndelungată ca s-o eliberăm. Acum însă, trebuie să rămânem negreşit aici, până se potoleşte furtuna.

— Şi între timp, bietele fete vor fi duse la Singapore, sau în vreun alt port! Tată, nu există altă soluţie? Oare n-am putea să ne ridicăm şi să încercăm să eliberăm elicea cât mai repede? Suntem doar departe de ţărm, aşa de repede nu ne duc valurile pe uscat.

Farrow îşi bătu fiul pe umăr.

— Mă bucur, George, că pui atâta râvnă, când e vorba să salvăm nişte semeni de-ai noştri. Să auzim ce spune Hagen. Dacă motoarele vor putea funcţiona, de îndată ce elicea va fi liberă, vom încerca.

— Mă duc să-l întreb numaidecât.

George alergă repede, îşi făcu drum, cu ajutorul lămpii de buzunar, prin coridoarele înguste, şi găsi pe Hagen în sala maşinilor, unde cerceta cu amănunţime motoarele electrice.

— Domnule Hagen, motoarele au suferit vreo stricăciune? întrebă George cu îngrijorare. Trebuie să plecăm mai departe, ca să salvăm bietele fete.

— Pun alte siguranţe şi, dacă elicea ar fi liberă, am putea să plecăm.

— L-am convins pe tata să se ridice la suprafaţă, zise George cu mândrie, sunt sigur că fiecare se va oferi de bună voie să descurce elicea, chiar pe furtuna asta. Am să dau şi eu ajutor.

Hagen clătină din cap.

— Dragă George, bineînţeles că fiecare marinar se va oferi să îndeplinească această muncă grea, dar eu cred că e cu neputinţă să izbutească. Chiar dacă nu vom fi împinşi la ţărm atât de repede, dar nimeni nu se poate menţine în hula asta. Trebuie să aşteptăm până se mai linişteşte vremea. Cel mai indicat ar fi să ne lăsăm pe fundul golfului. Chiar la această adâncime simţim destul valurile.

George ştia că inginerul acesta serios şi capabil îşi exprimase convingerea Iui absolută.

Când Hagen spunea că munca aceasta nu avea sorţi de izbândă, apoi aşa şi era. Cu inima mâhnită, zise:

— Dumnezeule, sărmanele fete!

— Această pierdere de timp o vom repara în curând, făcu Hagen, ca să-l consoleze. Vaporul pe care se află prizonierele, nu poate nici el să înainteze repede pe furtuna asta şi, de când am prevăzut motoarele Diesel cu compresoare, submarinul nostru poate să desfăşoare, la nevoie, o viteză nemaipomenită. Vom ajunge din urmă vaporul, înainte ca el să fi atins Singapore.

— Numai că nu ştim cât o să ţie furtuna, zise George. Pe urmă, trebuie să mai socotim şi câteva ore de muncă, pentru a descurca elicea. Mă tem că vom ajunge prea târziu.

— Bine, George, chiar dumneata spui că ne vor trebui câteva ceasuri, ca să descurcăm elicea. Şi aşa şi e, căci plasa pare că s-a înfăşurat atât de mult pe axă şi aripile elicei, încât va fi nevoie de o muncă foarte încordată, ca s-o eliberăm. Şi vrei ca oamenii noştri să îndeplinească această muncă pe furtuna asta? Nu, asta e cu neputinţă. Ah, dar ce-o mai fi şi asta? Acum mi se pare că ne mişcăm. Căpitanul trebuie negreşit să se lase la fund.

Urmat de George, inginerul alergă la cabina de comandă. Căpitanul Farrow dăduse ordinul să se umple balasturile, dar, înainte ca pompele cele mari să intre în funcţiune, Hagen trebuia să înlocuiască siguranţele.

În cele câteva minute care trecură până să se facă această operaţiune, nu ştiu ce putere misterioasă apucă submarinul, îl învârti de câteva ori în jurul său şi acum îl trăgea mai departe.

Cu toate aceste rotaţii, căpitanul Farrow nu pierdu simţul orientării. Becurile electrice se aprinseră din nou şi George văzu că tatăl său pălise.

— Suntem traşi la ţărm, zise Farrow cu glas înăbuşit; — dacă nu ne

scufundăm imediat, suntem pierduţi Toate insulele acestea sunt de corali şi o să ne zdrobim de ele. Rindow, — se adresă căpitanul, care tocmai intrase în cabina de comandă — trebuie să mă duc în faţă, în cabina cu geamuri; dumneata rămâi aici şi transmite imediat ordinele mele! Poate că vom izbuti să evităm catastrofa, prin cine ştie ce întâmplare fericită.

George se duse la proră cu tatăl său. Stătea totdeauna cu plăcere în această cabină, în care genialul Hagen construise două ferestre şi instalase reflectoare puternice.

Farrow dete la o parte tăbliile de oţel, cari acopereau geamurile şi puse în funcţiune reflectoarele. Prin tubul acustic, care se găsea pe tabloul din ferestre, se auzi glasul lui Rindow:

— Domnule căpitan, tancurile sunt pline, dar nu ne scufundăm deloc. Curentul, în care am intrat, e atât de puternic, încât ne târăşte, cu toată greutatea apei din balasturi.

— Bine, Rindow, zise Farrow cu un glas sinistru, curentul trebuie să aibă o direcţie, pe care am putea s-o folosim. Numai să fii atent la comanda mea!

— Bineînţeles, domnule căpitan.

II
DRUMUL INFERNAL

DAR LUMINA ORBITOARE a reflectoarelor nu străbătea bine apa, deşi inginerul Hagen construise un dispozitiv, care producea nişte raze speciale, asemănătoare cu ale cunoscutelor reflectoare de ceaţă, cari străbat ceaţa atât de temută. Până acum reflectoarele submarinului proiectau lumina până departe, prin apă, acum însă marea era ciudat de opacă şi de o culoare sclipitoare.

— Ce-i asta, tată? întrebă George îngrijorat, reflectoarele nu funcţionează bine?

— Ba da, băiatule, răspunse Farrow serios, dar furtuna a răscolit fundul nisipos al mării. Grăunţele de nisip se învârtesc în vâltoare în cantităţi enorme pe dinaintea reflectoarelor şi împiedică vederea.

— Atunci suntem chiar în apropiere de coastă?

— Da, şi mă chiar mir că n-am eşuat încă. Curentul care ne târăşte

trebuie să-şi fi croit o albie adâncă în nisip şi în această albie suntem purtaţi noi.

— Tată, atunci submarinul e pierdut, dacă eşuăm în acest canal submarin? întrebă George, sfios.

— Desigur, băiatule, atunci submarinul e pierdut, zise Farrow foarte serios. Şi după toate probabilităţile, odată cu el suntem pierduţi şi noi, căci nu cred să putem ieşi prin turn, deoarece valurile ne-ar strivi. Ţi-e frică?

— Nu, tată, strigă George cu energie, nu mi-e frică de mine, mi-e milă de bietele fete. Dacă eşuăm, ar trebui să încercăm să aruncăm în mare sticla plutitoare. Poate că va fi dusă la ţărm şi găsită, înainte de a fi prea târziu.

— E frumos din partea ta, zise Farrow cu mândrie, că te mai gândeşti la nişte fiinţe străine, chiar în faţa morţii. Ah, particulele de nisip se înmulţesc, acuma vine şi sfârşitul.

Apa din faţa prorei se făcuse aproape opacă, semn că ţărmul trebuia să fie foarte aproape. Dar submarinul era târât înainte cu o iuţeală crescândă. Căpitanul Farrow se apropiase şi mai tare de fereastra din dreapta şi se uita afară. Ştia că sfârşitul e aproape, dacă se ivea în faţa submarinului stânca de corali, din care se compunea insula aceea mare.

Farrow nu putea să vadă decât la şase metri înaintea lui şi, având în vedere viteza, cu care era târât submarinul, nici nu se mai putea gândi să se ferească.

— Rindow, la ce adâncime ne aflăm? strigă acum în tubul acustic.

— După barometru, la zece metri, domnule căpitan, veni răspunsul prompt.

Farrow clătină din cap; nu putea să înţeleagă. Desigur, golful trebuia să fie foarte adânc, chiar în apropiere de coastă, aşa cum e de obicei în jurul insulelor de corali. Dar în acest caz ar fi trebuit să se lovească de stânci, sau să se împotmolească la fund, căci nisipul dus în vâltoare arăta apropierea ţărmului.

Deodată, în faţa submarinului se ivi un punct întunecat. Înainte ca Farrow să recunoască obstacolul, înainte ca să poată da vreo comandă, submarinul fu târât într-o mare despicătură subterană a stâncii de corali.

— Tată, strigă George entuziasmat, ăsta seamănă cu adăpostul tău în care am avut aventura cu peştele-trâmbiţaş. Ah, ce frumos ar fi!

— Aceste minunăţii de natură vulcanică, sunt, desigur, foarte frecvente aci, în mulţimea asta de insule, care a luat fiinţă numai în urma unei extraordinare activităţi vulcanice. Oricum, insula nu mi s-a părut să adăpostească în interiorul ei vreun vulcan înalt, în al cărui crater să putem ajunge acuma. Dar curentul, care ne târăşte tot înainte mă pune pe gânduri. Canalul, în care ne aflăm acuma, trebuie să aibă

o scurgere. Poate că trecem de-a curmezişul întregii insule.

— Să sperăm că acest canal n-o să se îngusteze, zise George, — altfel am fi prinşi ca într-o cursă de şoareci.

— Da, răspunse Farrow, în acest caz ar trebui să murim de foame, ca nişte mizerabili. Mi se pare că ai fost prooroc, George. Curentul e mai puternic, dovadă că acest canal se îngustează. Să dea Dumnezeu să ne mai putem strecura printr-unsul.

George simţi că i se strânge inima, când văzu că pereţii întunecoşi ai canalului, în care era târât submarinul, cu o putere sinistră, se apropiau tot mai mult. Nici vorbă nu putea fi să mai cârmeşti; forţa apei, care târa submarinul ca pe o bucată de plută, era prea mare.

Căpitanul Farrow îşi dădea bine seama de această forţă: tancurile de balast ale submarinului erau pline şi, cu toate astea, greutatea imensă a vasului era târâtă înainte cu o iuţeală nemaipomenită.

Uitându-se pe fereastră, căpitanul văzu cum canalul subteran se îngusta în sus şi atunci i se păru că e un adevărat noroc faptul că tancurile erau pline, căci altfel, din pricina presiunii apei, submarinul ar fi fost aruncat spre plafonul tunelului de stâncă şi spintecat de colţurile şi muchiile tăioase ale acestuia. Prin greutatea lui, se ţinea sub acest acoperiş primejdios. Acum îi venea să închidă ochii, căci pereţii tunelului păreau că se împreună. Dar trebuia să se uite afară, să întâmpine primejdia ameninţătoare, fără să poată da o comandă, căci n-ar fi avut nici un rost. Submarinul devenise o minge în bătaia forţelor naturii.

Corpul de oţel al frumosului submarin se cutremură. Farrow îşi frângea mâinile, căci sfârşitul venise. Încă o clipă, şi corpul de oţel se va înfige în tunelul îngust, prin apăsarea curentului de apă va fi înfipt tot mai adânc şi atunci — întregul echipaj va muri de foame; căci nu era nici o speranţa să iasă din submarin, sau să încerce să-l elibereze.

Dar submarinul trecuse de locul cel mai îngust al tunelului din stâncă. Căpitanul văzu cu uimire şi nespusă bucurie, că pereţii de stâncă se depărtează iarăşi unul de altul. Submarinul era târât cu mare iuţeală, dar forţa curentului începu să scadă.

Acum întrevedea posibilitatea să mai scape vreodată teferi din aventura aceasta, care le măcina nervii, cu toate că primejdia pentru submarin devenise mai mare.

Farrow observa cu atenţie şi, când văzu că submarinul se scufunda cu încetul, dădu ordinul să se golească puţin tancurile de balast. Curentul nu mai era acum destul de puternic, pentru ca să ridice în sus submarinul apăsat de apă. Acuma trebuia căpitanul să arate ce poate.

Farrow ţinea mereu submarinul în apropierea acoperişului de stâncă, deoarece nu cuteza să se apropie prea mult de fundul tunelului, care era, probabil foarte colţuros. În cele din urmă, Rindow

anunţă că tancurile sunt golite. Cu toate astea, submarinul avea mereu tendinţa să se scufunde şi manevra contrarie se arăta fără nici un rezultat. Vasul se afla iar în puterea unui curent, care, de astă dată, îl trăgea în jos.

Deoarece şi iuţeala se mări în acelaşi timp, Farrow conchise că se apropiau din nou de un loc îngust. Abia răsuflase uşurat, crezând că trecuse orice primejdie, şi acum venea alta, poate mai rea ca cea dintâi.

Slăbirea curentului pe o mică distanţă se datora numai faptului că tunelul se lărgise foarte mult, în urma strâmtorii. Acum însă păreau că se apropie de o strâmtoare şi mai primejdioasă, căci submarinul era târât tot mai repede înainte şi apoi era tras tot mai puternic in jos.

Tunelul părea că se îngustează şi în adâncime şi Farrow nu ştia ce să facă. Dacă dădea ordin să se umple balasturile, evita o ciocnire cu plafonul tunelului, dar exista primejdia de a se lovi de stâncile din fund. Căpitanul se hotărî să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

Deodată submarinul porni în adâncime, cu vârful înainte şi aproape vertical. Acuma părea pierdut, căci trebuia să se izbească şi să se sfărâme de o stâncă.

Dar şi de astă dată se cutremură numai, uşor, vârful se ridică iar şi submarinul fu aruncat în sus. Înclinarea fusese atât de mare, încât căpitanul Farrow şi George fură nevoiţi să se agaţe cu toată, puterea de marginile ferestrelor, ca să nu cadă pe spate.

Mişcarea submarinului deveni tot mai repede, acum zbura ca săgeata. Deodată apa se făcu mai limpede, Farrow scoase contactul electric al reflectoarelor — şi apa dinaintea lor era limpede şi străvezie. Numai pe marginile tunelului de stâncă se adunase spuma. Prin ferestre pătrundea acum o lumină orbitoare, şi după câteva clipe, submarinul plutea într-un golf luminos, care avea un diametru de vreo două sute de metri.

Curentul de apă zvâcnea tumultos şi o dungă lată de spumă, care trecea de-a curmezişul bazinului, arăta direcţia acestuia.

Submarinul se afla în adevăr într-un bazin, căci golful era închis de jur-împrejur de un perete scund de stânci de corali. Submarinul se îndrepta încet spre marginea opusă a basmului. Acolo, apa trecea peste o porţiune mai joasă a peretelui de stâncă şi acum, Farrow găsise şi obârşia curentului de apă. Prin năvălirea bruscă a valurilor împinse de furtună, în golful, în care submarinul se prinsese în plasa indigenilor, bazinul acesta, care era în legătură cu golful prin tunel, se revărsase. Aşadar, era vorba de principiul atât de simplu al vaselor comunicante.

Îndărătul bazinului se afla marea, dar în dreapta şi în stânga se aflau nişte stânci înalte. Golful, pe care marea îl tăiase în partea de Sud a insulelor, în stânca de corali, să tot fi avut doi kilometri în

lungime şi vreo două sute de metri lărgime.

Farrow porunci să se deschidă chepengul. Submarinul era dus încet de curent spre marginea bazinului, dar în acel loc, stânca închidea drumul. Avea deci cel mai bun prilej să-şi descurce elicea.

Farrow şi George văzură din turn că şi îndărătul lor se ridica un perete drept de stânci. Se aflau ca într-o potcoavă de stâncă, a cărei parte liberă o forma bariera scundă de corali.

— Tată, ce tragem colo după noi? strigă George mirat, arătând spre pupa submarinului.

— Partea cea mai mare a plasei, pe care au întins-o indigenii, zise căpitanul. — Acum îmi explic eu cum de am trecut atât de bine prin tunel, în mijlocul curentului cotropitor. Plasa asta grea ne-a servit cam în felul cozii zmeilor pe care îi înalţă copiii: ne-a ţinut loc de cârmă. Altfel, cu siguranţă că am fi fost azvârliţi de pereţii, de fundul sau plafonul tunelului.

— Atunci, plasa ne-a adus mai întâi nenorocirea şi apoi ne-a salvat! strigă George, plin de bucurie. Ah, tată, ce bine-mi pare că tot vom putea să salvăm pe bietele fete! Să sperăm că vom putea trece prin spărtura de stâncă.

— Desigur, zise Farrow zâmbind. Dacă Brike n-o va putea arunca în aer cu tunul, vom întrebuinţa o torpilă. Stânca de corali nu va putea rezista unei arme ca aceasta. În curând submarinul se lovi uşor de peretele de stâncă, ce închidea potcoava şi se învârti încet, încet, până când ajunse de-a curmezişul lui. Acum era mai uşor pentru marinari, să lucreze la elice, căci puteau să ajungă până la pupă, mergând pe creasta acestui perete de stâncă, ce avea în grosime vreun metru şi jumătate.

Petre fu cel mai zelos la lucru. Mai mult ca oricare se scufundă în apă şi tăia reţeaua tare de fibre de pe aripile şi axa elicei.

Lucrul fu terminal în două ceasuri. Între timp, curentul, care se lovea de submarin, slăbise, semn că furtuna care bântuia pe marea Sundei la nord de ciudata insulă, se mai potolise.

— Bine, zise căpitanul mulţumit, când Petre îl anunţă că elicea a fost liberată; acum aruncăm în aer peretele de stâncă şi facem ocolul insulei. Am pierdut exact trei ceasuri, din pricina furtunii, acum trebuie să le recâştigăm.

Marinarii se urcară în submarin, în vreme ce tunarul Jan Brike cerceta cu atenţie grosimea peretelui.

— Domnule căpitan, eu cred că ajunge să slobozim 2—3 obuze, dacă ţintim bine, zise el. — Putem face economie de torpilă.

— Foarte bine, Brike, răspunse Farrow bucuros, — o să ne dăm înapoi cu o sută de metri şi atunci poţi să ne arăţi ce ştii.

Brike îşi dezveli tunul, ce, din fericire, nu suferise nici o stricăciune, în timpul sinistrei traversări a tunelului din stâncă.

Ultimii marinari rămaseră şi ei pe punte şi depărtară submarinul de peretele de stâncă, cu ajutorul unor prăjini lungi.

Farrow voia tocmai să dea comanda să se dea drumul motoarelor Diesel, când, de pe înălţimea peretelui de stâncă răsună un ţipăt de femeie.

Sus, pe marginea peretelui drept apăruse o siluetă îmbrăcată în nişte vestminte albe şi largi, o fată care alerga acuma ca nebună pe o cărare îngustă, de abia se vedea cu ochiul. Trebuie să fi fost urmărită de o primejdie îngrozitoare de alerga la vale pe un drum atât de primejdios.

— Tată, o să cadă, strigă George.

În acelaşi timp, el se aplecă peste marginea turnului, spre puntea puţin boltită a submarinului.   Petre venise tocmai atunci în turn şi George ii strigă:

— Petre, dă-mi repede arma. Fata trebuie să fie urmărită şi vreau s-o apăr.

Petre dispăru iarăşi în interiorul vasului. Căpitanul, George şi marinarii se uitau ca vrăjiţi spre peretele de stâncă, pe care fata părea că alunecă, atât de repede sărea la vale. Şi acuma, sus, pe creasta peretelui stâncos apăru şi urmăritorul.

Acum, spectatorii înspăimântaţi înţeleseră graba fetei, căci urmăritorul era — o panteră neagră, uriaşă.

Gigantica fiară se opri câteva secunde pe marginea stâncii, apoi alunecă, cu mişcări mlădioase, în urma fugarei. Oricât de iute alerga fata, fără să se uite că un singur pas greşit ar face-o să se prăbuşească în mare, pantera se apropia tot mai mult.

— Petre, Petre, repede! strigă George din răsputeri.

Fata auzise glasul lui şi se uită în jos. Acum se mai afla cam la zece metri deasupra apei. Când zări submarinul şi oamenii de pe punte se opri speriată şi încrucişa mâinile pe piept.

Atunci pantera pufăi din greu chiar îndărătul fetei. Lacomă să se arunce asupra prăzii sale, fiara călcase greşit şi alunecă timp de câteva secunde cu piciorul stâng dinapoi.

Imediat sări iar pe cărare, dar fata, care se întorsese speriată de pufăitul acela grozav, îşi pierdu echilibrul, scoase un ţipăt şi căzu în apă.

— Iată, zise în aceeaşi clipă Petre, dând lui George puşca cea mai bună, dar acum trebuie să ţinteşti bine. Uite că fiara sare şi ea jos, după cum m-am şi aşteptat.

Înainte ca George să fi dus puşca la ochi, pantera neagră se aruncă în apă, făcând o săritură grozavă. George ridică puşca, căci ştia că pantera neagră e o excelentă înotătoare şi că fata era pierdută, dacă ieşea la suprafaţă.

Nici nu băgă de seamă că Petre se aruncase în apă şi că înota cu o

repeziciune uimitoare, de-a curmezişul golfului. El aştepta numai să vadă pantera ieşind la suprafaţă.

Apoi, când apăru capul acela grozav, cu ochii scânteietori, George ţinti bine şi apăsă pe trăgaci. Era o lovitură de maestru, căci la o depărtare destul de mare, George nimerise ochiul fiarei. Luptând sălbatec cu moartea, pantera bătea apa, făcând spume in jur.

Acum apăru la suprafaţă şi fata, la o mică depărtare de fiara turbată de durere. Dar, după câteva clipe, se dădu iar la fund, fără să fi făcut o singură mişcare de înot.

— A leşinat, tată, repede, repede! strigă George.

Căpitanul dăduse comanda şi motorul porni. Prora sărea, făcând spume în jurul ei şi submarinul străbătu golful în goană nebună.

George, care se încleştase de marginea turnului, mai văzu odată fata, apărând şi dispărând iar. Submarinul se mai afla la o depărtare de cincizeci de metri şi părea că e prea târziu, ca s-o mai salveze, dar Petre apăru în locul în care dispăruse fata în valuri.

Submarinul frână încet, şi în momentul în care era să se oprească, la o depărtare de vreo zece metri, apăru Petre, ţinând cu un braţ făptura cea albă.

III
UN ADĂPOST CIUDAT

JAN BRIKE şi marinarii care depărtaseră submarinul de peretele de stâncă, alergară în grabă şi luară în primire fata. Petre însă, se întoarce înapoi şi apucă trupul greoi al panterei negre, care încetase de a se mai zbate.

Doctorul Bertram, pe care căpitanul îl chemase prin tubul acustic, ordonă ca marinarii să aşeze fata pe punte, alături de turn. George observă în tăcere frumuseţea ciudată a fetei.

Bertram ieşi repede din turn şi se aplecă deasupra ei.

— Ah, îşi revine, strigă el, ce neam de oameni ciudaţi, nici n-aş fi crezut vreodată să-i găsesc în insulele acestea. Mai, mai că aş putea să spun că e de rasă caucaziană. Foarte ciudat!

În vreme ce doctorul sprijinea cu băgare de seamă fata, care se trezea din leşin, Petre veni înot, trăgând după el pantera. Marinarii traseră fiara greoaie pe punte, dar George le strigă s-o ducă pe partea cealaltă, pentru ca tânăra fată să nu aibă o privelişte atât de îngrozitoare, când se va trezi.

Fata rosti acum câteva cuvinte într-o limbă străină, la auzul cărora doctorul făcu o mutră foarte mirată. El şopti căpitanului, care se aplecase, plin de interes, pe marginea turnului:

— A vorbit în limba sanscrită, vechea şi curata Sanscrită a Brahmanilor. Cum o fi ajuns fata asta într-o insulă din Pacific?

Desigur că nici căpitanul nu fu în stare să dezlege această enigmă şi se mulţumi să dea din umeri şi să tacă. Între timp, fata se ridică în capul oaselor, privi mirată in jurul ei şi îşi dete la o parte părul negru de pe frunte. Apoi se păru că-şi aduse aminte că fusese urmărită de o panteră neagră, şi, cutremurându-se, şopti, de astă dată într-o engleză perfectă:

— Unde e pantera?

— Tânărul nostru tovarăş a ucis-o, zise doctorul, care îşi reveni iarăşi din uimire.

Pentru el era o nouă enigmă că această fată care, după înfăţişare, părea o caucaziana pură, vorbea, atât vechea sanscrită, cât şi engleza.

Tânăra fată îşi îndreptă minunaţii ei ochi negri asupra lui George, care roşi şi se înclină încurcat. Atunci fata zâmbi şi-i făcu un semn prietenesc.

— Vă mulţumesc, zise ea cu simplitate. Sunteţi atât de bun, să mă duceţi la tatăl meu? Veţi fi întotdeauna un oaspe bine primit la noi. Mă numesc Sanja, fiica prinţului indian Ghasna.

— Ei comedie! izbucni doctorul Bertram, în franceză, lucrul devine interesant de tot. Mi se pare că am dat de o viţă de indieni din cei mai curaţi, de la Nord, care, din cine ştie ce motiv, s-au aşezat aici. Zău că e foarte interesant.

— Nu suntem de mult pe aici, zise Sanja într-o franceză cam stricată. Tata se va bucura să vă vadă.

— Şi franceza vorbeşti? strigă doctorul Bertram — acum zău, nu mai ştiu ce să spun. Du-ne repede la tatăl dumitale, mult aş vrea să aflu misterul.

În vreme ce doctorul vorbea cu ciudata fată, căpitanul Farrow dădu un ordin prin tubul acustic şi doi marinari aduseră o barcă mică de aluminium. demontabilă.

Probabil că Sanja, Indiana, nu mai văzuse niciodată un submarin, dar nu arătă nici urmă de mirare. Doctorul Bertram nu se putu opri de a întreba:

— Cunoşti vreun submarin, domnişoară Sanja?

Vorbise iar englezeşte, căci Sanja înţelegea mai bine. Ea răspunse in aceiaşi limbă:

— Am auzit vorbindu-se, dar acest submarin e primul, pe care îl văd. Pe vremea marelui război, Englezii vorbeau mereu despre submarinele germane şi franceze.

— Atunci, sunteţi numai de câţiva ani pe insula aceasta?

— Da, dar tatăl meu vă va explica mai bine ca mine.

Între timp, barca fusese montată de către marinari şi căpitanul Farrow, care sărise şi el pe punte, pofti pe indiană să se urce într-unsa,

ceea ce Sanja făcu imediat.

În afară de căpitan şi de doctor, plecă, desigur, şi George, în vreme ce Petre nu vru să lase nimănui cinstea de a vâsli şi conduce barca. În curând ajunseră la peretele stâncos şi drept şi găsiră capătul cărării înguste, de pe care se prăbuşise Sanja. Poteca urca, şerpuind peretele de stâncă, ce măsura cam vreo patruzeci de metri.

Sanja sări sprintenă din barcă şi urcă poteca cu siguranţa unei căprioare. Îndată după ea veni George, pe când doctorul Bertram şi căpitanul urmau cu oarecare prudenţă. Petre priponi mai întâi barca de un colţ de stâncă, apoi păşi cu siguranţă pe cărare, în sus.

George nu putu să ajungă pe tânăra Indiană până la creasta zidului de piatră, dar ea îl aştepta sus, îi întinse mâna şi arătă adâncul, de partea cealaltă a peretelui stâncos.

— Acolo stăm noi, zise ea cu simplitate, fiţi bineveniţi!

George privi mirat la un acoperiş de verdeaţă, dedesubtul lui. Colo jos trebuie să fie o pădure tropicală foarte deasă, căci nu putea să străbată cu ochiul covorul verde de la picioarele lui.

Când Sanja îi arătă acum o cărare îngustă, care ducea de partea cealaltă a peretelui de stâncă, spre adâncul de verdeaţă, lui George i se păru că intră într-o casă străină, a cărei stăpână era această fată tânără şi ciudat de frumoasă. El se înclină cam încurcat şi bâlbâi:

— Mă numesc George Farrow. Tatăl meu e căpitanul submarinului. Celălalt domn e doctorul Bertram şi uriaşul e Petre.

Părea că Sanja nici nu auzise celelalte nume. Repetă de mai multe ori numele lui George, apoi zâmbi tânărului şi păşi înaintea lui coborând poteca.

George se întoarse şi văzu pe tatăl său, care tocmai păşea pe creasta zidului. Îi făcu semn cu mâna, apoi urmă cu pasul sprinten pe frumoasa lui conducătoare.

Înainte de a coborî însă, îşi mai plimbă privirea încă odată în jurul său. De jur împrejur se întindea peretele înalt de stâncă, pe care îl trecuse, venind dinspre mare, pe o întindere cam de un kilometru în diametru. În jurul covorului de verdeaţă. Trebuie să fi fost aci un vulcan mare, stins, în al cărui crater se formase în decursul veacurilor, pădurea cea deasă, a cărei coroană se afla la douăzeci de metri dedesubtul crestei peretelui de stâncă.

Cu cât cobora mai jos, cu atât George era mai uimit. Aerul din craterul vulcanului devenea tot mai fierbinte; aici nu exista niciodată vânt, căci şi cea mai năprasnică furtună se lovea de craterul înalt de stâncă.

Toată vegetaţia Indiei creştea aici într-o abundenţă uimitoare, începând de la cele i mal mici ierburi, până la giganţii pădurilor seculare, care se ridicau la o înălţime de douăzeci de metri.

Când isprăvi de coborât cărarea, George văzu că la picioarele

peretelui stâncos se întindeau câmpii cultivate cu orez, cari promiteau o recoltă bogată.

Când văzu mirarea tânărului, Sanja zâmbi şi zise:

— Tata a pus să se semene câmpiile astea. Haide, George, vei vedea că ne-am instalat bine aici.

O cărare îngustă şi şerpuită, ducea printr-un răzor des şi lat cam de o sută de metri. Era o lume vegetală, cum nu se mai vede decât în jungla tropicelor şi acum George îşi dete seama că în această sălbăticie trăiau şi fiarele primejdioase ale Indiei.

Sanja confirmă părerile lui George, zicând:

— Această junglă se întinde de jur împrejurul văii. E mult vânat aici, dar şi tigri şi pantere. Aici încep plantaţiile noastre.

Drumul ducea prin păduri dese de banane, apoi veni una de palmieri de cocos, încărcaţi de fructe.

După ce trecură şi această pădure, George văzu înaintea lui nişte case. Erau nişte locuinţe de lemn — bungalow-uri — foarte bine şi frumos lucrate. Până să-şi vie el în fire, Sanja scoase un strigăt puternic.

Îndată ieşiră din toate casele Indienii îmbrăcaţi în alb. Când zăriră pe George, scoaseră nişte exclamaţii de nemulţumire şi câteva mâini se vârâră sub haine, căutând, pe semne, arme ascunse. George fu cât se poate de bucuros că avea pistoalele la brâu şi imediat puse mâinile pe arme.

Un bărbat înalt se apropia de Sanja, care rămăsese lângă George. Pielea lui era aproape albă, trăsăturile regulate, iar părul îi era neted şi lucios. Aruncă o privire întunecată asupra lui George, apoi adresă Sanjei o întrebare pe un ton poruncitor.

Tânăra fată răspunse cu vioiciune, arătând spre George. Abia sfârşi vorba şi Indianul se întoarse spre tânăr. Faţa lui mândră şi întunecată strălucea acum de o bucurie sinceră şi se înclină adânc în faţa tânărului, care răspunse politicos salutului său. Apoi, spre marea lui mirare, Indianul i se adresă într-o foarte bună limbă engleză:

— Domnule, vă mulţumesc pentru salvarea fiicei mele. Prin aceasta mi-aţi făcut un serviciu, a cărui valoare o poate măsura oricine căci Sanja e singurul meu copil. Sunt Prinţul Ghasna.

— George Farrow, se recomandă tânărul — Şi eu sunt bucuros, Prinţe, că am putut să împuşc pantera neagră. Dar, pentru mine, lucrul n-a fost primejdios şi în afară de asta, nu mi-am îndeplinit decât datoria de om.

— Cu toate astea, domnule Farrow, recunoştinţa mea va fi veşnică, zise Ghasna. Ah, dar văd şi alţi domni, fiţi bun şi prezentaţi-mă.

Cel mai flegmatic era Petre, căci Farrow şi doctorul Bertram nu-şi puteau ascunde uimirea. Se minunaseră destul, trecând cu submarinul printr-un drum ca în infern, şi acum nu se aşteptau deloc să găsească

în craterul acelui vulcan o aşezare de oameni şi încă de Indieni de rasa cea mai pură.

Când George îi prezentă însă pe prinţ, căpitanul Farrow tresări şi pe faţa lui se ivi o expresie de îngrijorare.

— Da, domnule căpitan, zise Ghasna, cu un zâmbet fin, — şi eu sunt un fugar — ca dumneata. Englezii s-ar bucura foarte mult, dacă mi-ar cunoaşte reşedinţa, căci şi acum se mai tem că într-o bună zi aş putea să iau conducerea întregii Indii. Şi, poate că această frică nu e lipsită de temei. Sunt continuu în legătură cu oamenii mei credincioşi, cari se află împrăştiaţi prin toată India. De aceea cunosc şi numele d-voastră şi mă bucur să fac cunoştinţă cu un om atât de viteaz. Vă rog, intraţi în casă!

George ardea de dorinţa să întrebe pe tatăl său ce ştie despre prinţ, dar, deoarece Ghasna vorbea atât de bine limba lor, fu nevoit să-şi înfrâneze curiozitatea.

Interiorul marelui bungalow era aranjat cu atâta lux, încât oaspeţilor nu le venea să creadă că se află în craterul vulcanic al unei insule din Pacific. Iar pe urmă când, la un semn al prinţului, servitorii aduseră cele mai alese mâncăruri şi băuturi, ei nu mai ştiau ce să creadă.

Petre, care nu luase loc la masă, stătea îndărătul căpitanului, pentru ca să-l servească el însuşi, clătină şi el din cap. Dar Petre se obişnuise cu toate căci, în călătoriile lui cu submarinul avusese atâtea aventuri şi surprize, încât nimic nu putea să-l nimerească prea mult.

— O să vă povestesc cum am ajuns aici, împreună cu însoţitorii mei, — zise prinţul. Îmi cunoaşteţi numele, domnule căpitan, asta am văzut-o după faţa d-voastră. Prin urmare ştiţi că-n timpul războiului mondial am încercat să intru în legături cu Germania, pentru ca, ajutat de dânsa, să zdrobesc stăpânirea Angliei în India. Din nefericire, planurile mele au fost trădate şi eu am fost nevoit să fug, împreună cu fiica mea şi o mulţime de credincioşi. Am ajuns la ţărmul mării şi acolo am cumpărat o goeletă, al cărei proprietar şi căpitan, care era olandez, se învoi să ne ducă în Sumatra. Mă hotărâsem să aştept acolo, unde aveam o rudă depărtată, sfârşitul războiului. Aveam credinţa că Germania va învinge şi atunci mi-aş fi valorificat pretenţiile mele de stăpânire.

Dar goeleta fu prinsă de o groaznică furtună şi după două zile furăm împinşi în golful de la Sud, în care se află acum submarinul d-voastră, după cum îmi spune fiica mea.

Căpitanul şi câţiva dintre credincioşii mei îşi găsiră moartea, ceilalţi însă ne-am salvat, urcând poteca îngustă din stâncă, pe care aţi urcat-o şi d-voastră şi-am dat de valea aceasta. Am fost nevoiţi s-o disputăm tigrilor şi panterelor, care erau foarte numeroase, dar în cele din urmă am izbutit să ne construim case şi să lucrăm pământul.

Oamenii mei cei mai inteligenţi s-au întors înapoi în India; acolo au atras tot mai mulţi partizani pentru ideea mea şi acum suntem foarte numeroşi şi puternici. Aştept numai momentul potrivit ca să pot să declar Englezilor, că puterea lor asupra Indiei e cu desăvârşire pierdută. Aş vrea să evit pe cât se poate orice vărsare de sânge, altfel poporul meu nu va putea niciodată să trăiască în pace.

— Şi... şi niciodată n-aţi fost descoperit, prinţe? întrebă căpitanul.

— În partea de Nord a insulei se află un sat mare, locuit de Papuaşi. La început au încercat să ne atace, dar am aici doi fachiri cari le-au arătat câteva din minunile lor. De atunci Papuaşii sunt convinşi că suntem toţi nişte vrăjitori grozavi. Nici nu mai îndrăznesc să se apropie cu vreo intenţie rea de vulcanul stins, în al cărui crater, ne-am aşezat. Ba chiar nu spun un cuvânt străinilor, despre prezenţa noastră... Iar oamenii mei, care pleacă pe continent, sau se întorc aici, găsesc într-unşii un sprijin.

— E foarte ciudat, zise Farrow. Ştiu bine câte sforţări au făcut Englezii, ca să vă găsească. Şi acum, mi-a fost dat să vă cunosc, eu, care sunt un fugar, urmărit cu înverşunare de toată lumea.

— Când am auzit de dumneata, am început iar să cred în bunătatea oamenilor. Dacă lumea ar avea mulţi bărbaţi dintr-aceştia, atunci progresul ar fi asigurat. Dar acum povesteşte-mi şi dumneata, cum ai găsit golful acesta. Doar e închis de zidul de corali, de care s-a sfărâmat şi goeleta mea!

— Da, dar noi am venit din partea cealaltă, zise Farrow râzând.

Apoi căpitanul povesti prinţului indian primejdioasa călătorie a submarinului, îi spuse că voiau cu orice preţ să încerce să libereze pe fetele prizoniere, iar la urmă adăugă:

— Acum se pune chestiunea, cum vom ieşi din golf. Bariera naturală de stânci n-aş vrea s-o arunc în aer, în interesul d-voastră, şi atunci voi fi nevoit să luăm drumul înapoi prin tunel. Dacă furtuna cea grozavă din nordul insulei s-a potolit, se poate să izbutim.

— Puteţi părăsi golful, fără să fiţi nevoiţi a mai trece pe drumul acela primejdios, zise Ghasna zâmbind, şi nici nu e nevoie să aruncaţi în aer bariera, căci eu primesc adesea vizita unui vas amic, care ancorează întotdeauna in acest golf. Înţeleg că trebuie să plecaţi numaidecât, dacă vreţi să salvaţi bietele fete. De aceea nu vreau să vă mai reţin, dar m-aş bucura foarte mult dacă mi-aţi face vreodată o vizită mai lungă.

George simţi deodată că cineva îi atinge mâna şi se uită cutremurându-se în ochii negri ai Sanjei.

— George, vei mai veni pe aici? întrebă ea încet.

— Nimic nu mă va opri, răspunse tânărul cu vioiciune, afară doar de moarte.

— Ei, ei, chiar aşa de rău n-o să fie, potoli căpitanul Farrow această

izbucnire sentimentală. Vă mulţumesc pentru amabila d-voastră invitaţie, Prinţe. După ce vom fi dus planul nostru la bun sfârşit, mă voi întoarce cu plăcere. Pot să-l aduc şi pe George?

Căpitanul se gândi în sinea lui că izbucnirea spontană a lui George, care semăna destul de bine a declaraţie de dragoste, îl va fi impresionat rău pe prinţ. Cu atât mai mare îi fu mirarea, când Ghasna făcu un semn prietenesc lui George, care se roşise ca focul şi-i zise:

— Domnule George, să te ţii de cuvânt şi să nu te abaţi de la intenţiile dumitale. Te rog eu. Fiica mea, Sanja, ar fi neconsolată, dacă n-ar revedea pe salvatorul ei.

— Bine înţeles că voi veni, Prinţe, zise George în culmea bucuriei.

O căută pe Sanja, dar tânăra fată părăsise odaia.

— Veniţi, domnilor, zise prinţul, — vă voi conduce până la golf şi voi porunci să vi se deschidă trecerea. Submarinul d-voastră mă interesează, domnule căpitan.

— Când mă voi întoarce trebuie să faceţi şi d-voastră câteva călătorii cu el, Prinţe, — zise Farrow.

— Primesc cu mare plăcere.

Ghasna prelua acum conducerea. În zadar se întorcea George după Sanja, ba chiar rămase puţin în urma convoiului. Se afla acum la fâşia de junglă şi George vru să ajungă din urmă pe ceilalţi, când auzi un foşnet alături de el. De după un tufiş înalt de bananieri se arătă silueta zveltă a Sanjei.

Tânăra fată alergă spre George, căruia deodată începu să-i bată inima cu putere, şi-i dete un pumnal minunat, cu mânerul de pietre preţioase.

— George, ia pumnalul acesta, poartă-l drept amintire de la mine, şi vino în curând!

Până să bolborosească George, câteva cuvinte de mulţumire, Sanja îl salută, zâmbind radios, şi în clipa următoare dispăru iar.

George se uită după ea lung de tot. Deodată auzi un şuierat puternic. Petre îi observase lipsa. George strigă repede:

— Sanja, mă întorc, — auzi un râs în apropiere, apoi se repezi pe potecă, prin pădurea deasă a junglei.

La peretele de stâncă ajunse din urmă pe Petre. Credinciosul servitor îl privi întrebător, dar nu zise nimic. Dar, când văzu pumnalul acela minunat, pe care George îl mai ţinea în mână, ridică din sprâncene, făcu o mutră şireată şi zise:

— George, eu n-aş lăsa pe prinţ să vadă pumnalul.

O clipă se gândi şi George să ascundă acest dar preţios, apoi clătină din cap, vârî pumnalul, care se afla într-o teacă tot atât de preţioasă, la brâu, alături de pistolul din dreapta şi zise:

— Petre, tu nu înţelegi. Pumnalul mi l-a dăruit Sanja şi eu n-am făcut nici un rău că l-am luat. Prinţul Ghasna n-are decât să-l vadă.

Zicând acestea, trecu în fugă prin faţa lui Petre şi urcă sprinten poteca îngustă din stâncă.

IV
O URMĂRIRE PRIMEJDIOASĂ

CĂPITANUL FARROW ŞI DOCTORUL urcaseră împreună cu prinţul care mergea înainte, cam a patra parte în cărare. George se afla acum cam la zece metri îndărătul lor, când se opri şi se uita înapoi, spre junglă.

Deodată simţi dorinţa s-o mai vadă odată pe Sanja ivindu-se printre copaci şi făcându-i semn cu mâna. Peste câteva secunde, Petre îl ajunse din urmă, aruncă lui George o privire, pe jumătate mirată, pe jumătate şireată şi îşi făcu loc de trecu înainte.

— George, nu uita, că vrem să plecăm, zise Petre.

— Nu, nu, Petre, viu numaidecât, făcu George nerăbdător.

I se păru că văzuse o mişcare uşoară în junglă şi se aplecă puţin înainte, ca să observe mai bine tufişul des, ale cărui crengi tremurau încet

Niciodată nu bătea vântul în craterul acesta adăpostit, aşadar numai o fiinţă vie putea să mişte crengile tufişului

Dar de ce nu se arăta Sanja? Oare se sfiia, pentru că Petre se mai vedea pe drum?

George îşi ridică privirea. Prinţul, doctorul Bertram şi tatăl său mergeau acum unul în urma celuilalt şi discutau cu aprindere. Păreau atât de adânciţi în conversaţie, încât nici nu se gândeau, să se uite în jos. Petre se depărtase şi el cam de cincisprezece metri; cu siguranţă că nu se va întoarce nici dânsul.

George se uită iarăşi în jos. Dar acu na, tufişul cel mare, ale cărui crengi se mişcaseră, era liniştit de tot. George se uită câtva timp spre tufiş şi fu uşor decepţionat, crezând că Sanja n-a cutezat să se arate, când văzu o mişcare uşoară in alt tufiş, chiar la capătul potecii din stâncă.

Plin de bucurie alergă câţiva paşi înapoi şi o chemă pe Sanja încet pe nume. Aşa dar ea îl urmase, ca să-şi mai ia odată rămas bun de la el.

George se gândi la început să coboare iarăşi poteca, dar îşi zise că va întârzia prea mult, deoarece, cu toate că era foarte sprinten, tot nu putea să alerge cu cine ştie ce iuţeală pe poteca aceea îngustă, de piatră.

Până la tufişul care se mişca încet, mai erau cam douăzeci şi cinci de paşi, i-ar fi trebuit prea mult timp, dacă ar fi coborât încă odată

această distanţă.

Crengile se mişcau acum mai tare şi George strigă încă odată:

— Sanja, Sanja!

Şi atunci se arătă... Dar nu Indiana frumoasă, pe care o aştepta, ci — o fiară neagră şi gigantică, cu siguranţă femela Panterei, pe care o împuşcase George.

Suflând pe nări, fiara se repezi pe potecă, urcând spre George. Peste câteva clipe îl va ajunge şi atunci el va fi pierdut, căci numai cu o lovitură de labă fiara l-ar fi doborât, l-ar fi aruncat pe potecă, ar fi sărit după ce şi l-ar fi sfâşiat în vale. Uluiala lui George ţinu o singură clipă, apoi îşi smulse pistolul de la brâu, şi trase asupra fiarei, care era acum numai la câţiva metri. Deşi n-o împuşcase mortal, George nimerise atât de bine, încât pantera se ridică în două picioare, urlă şi lunecă de pe potecă.

George se întoarse imediat şi sări cât putu de repede pe potecă în sus. Văzu pe Petre, care străbătuse jumătate din drumul în serpentină, întorcându-se şi alergând spre dânsul. Dar în acelaşi timp auzi iarăşi urletul înfuriat al panterei, se întoarse ca fulgerul, uitându-se înapoi şi văzu fiara cea neagră urcând iar poteca.

George îşi dete seama că nu va putea scăpa cu fuga de această fiară atât de sprintenă şi mlădioasă; de aceea se opri, ochi în grabă şi mai trimise două gloanţe grozavului urmăritor.

Pantera răspunse iarăşi cu un urlet sălbatec, în care acum se amesteca însă şi durerea. Făcu iar o săritură grozavă, îşi pierdu din nou echilibrul şi alunecă de pe potecă in jos.

Uşurat, George se întoarse şi alergă, urcând iar poteca. Când trecu de cotitura serpentinei, văzu pe Petre lângă dânsul.

— Repede. Petre, îl îndemnă George, te pomeneşti că fiară mai vine odată după noi.

— Se prea poate, zise uriaşul liniştit, — dar acum n-o să ne mai ajungă. Nu-i aşa că nu te-ai aşteptat la pantera asta neagră?

George se bucură că Petre se întoarse şi urca iarăşi poteca. În felul acesta, Petre nu putea să-l vadă cum se roşise. Nici nu răspunse, ci alergă şi el în urma uriaşului, după ce se convinse, aruncându-şi privirea pe cărarea ce şerpuia sub el, că pantera nu apăruse încă.

Căpitanul Farrow, Bertram şi prinţul Ghasna care se aflau pe partea cea mai înaltă a serpentinei, priveau acum în jos şi Farrow strigă:

— Ai nimerit-o bine, George? Altfel prinţul o să aibă neplăceri la întoarcere.

— Cât despre asta puteţi fi pe pace, zise prinţul râzând; sunt bine înarmat şi pot să mă măsor cu orice tigru sau panteră.

Zicând acestea, prinţul îşi desfăcu haina largă şi lungă şi Farrow văzu două pistoale mari, automate, pe cari Ghasna le purta la brâu.

— Haide, George, strigă Farrow liniştit, — plecăm cât mai repede.

Petre făcea acum nişte paşi atât de gigantici încât George abia se putea ţine după el. De aceea nici nu se mai uita în vale, să vadă dacă pantera rănită mai vine după ei, ci alerga mereu, tot mai grăbit.

Când ajunse pe creasta zidului de stâncă, se mai uită odată îndărăt, dar nu văzu nimic. Atunci merse mai departe, în urma lui Petre, care dispăru, pe potecă, de partea cealaltă a crestei. Cei zece metri de drum drept îi parcurse din câteva sărituri şi văzu în vale golful, în care se afla submarinul.

Vru să-l ajungă pe Petre, care i-o luase înainte cu o bună bucată şi de aceea iuţi pasul. Deodată însă îi trecu prin minte un gând, care-l făcu să se oprească.

Tatăl lui spusese că pantera rănită ar putea să primejduiască întoarcerea prinţului. Dar Ghasna era bine înarmat, deci în stare să se ia la lupta cu o astfel de fiara.

Dar George se gândea acuma la draga lui Sanja. Daca se apropia de potecă, atrasă, poate, de zgomotul împuşcăturilor, sau poate cu gândul să-şi întâmpine tatăl la întoarcere, — trebuia neapărat să cadă în ghearele bestiei.

— George, pe unde ai rămas? întrebă Petre, care trecuse de prima cotitură a potecii — ce şi de partea aceasta cobora într-o serpentină dublă, — şi se afla acum dedesubtul lui George.

— Petre, trebuie să mă mai întorc odată, izbucni George turburat. Dacă Sanja se apropie de stânci, e în cea mai mare primejdie. Trebuie negreşit să dobor pantera.

— Ei drăcie, dar ştii că bine spui, zise Petre. Aşteaptă-mă, George, viu şi eu. Să dau numai de veste căpitanului, care se află jos.

George nu-l aşteptă pe credinciosul Petre, care fusese în tot timpul copilăriei spiritul său protector. Se întoarse repede şi urcă iar poteca cât putu mai grabnic. Frica şi grija de viaţa tinerei Indiene îi da aripi la picioare.

Nici nu se gândea că ar putea fi şi el în pericol. El nu cunoştea încă rezistenţa panterei negre şi nici setea de răzbunare a acestor fiare şi în cazul acesta fiara turbase nu numai din pricina rănilor primite, ci şi din dorinţa de a-şi urma tovarăşul, care nu se mai întoarse. Poate că fiara presimţea — instinctiv — că George pricinuise moartea tovarăşului ei, de vreme ce o rănise şi pe dânsa.

George mai avea vreo cinci metri până Ia marginea zidului de stâncă, când sări înapoi îngrozit, căci la această mică distanţă se ivi capul sângerând al panterei negre.

Fiara fu şi ea surprinsă în clipa dintâi, dar îndată se repezi, suflând greu, spre adversar. Cinci metri, şi încă pe un drum în pantă înseamnă pentru o panteră numai o săritură.

George îşi smulse revolverul de la brâu, dar, când ridică braţul,

fiara cea neagră se afla în faţa lui. George slobozi un glonţ în gura panterei, apoi se trase instinctiv înapoi, ca să se ferească de lovitura labelor puternice. Prin această mişcare fulgerătoare, căderea fiarei îl atinse numai, dar fu destul ca să-l arunce de pe poteca cea îngustă, în adâncime.

George era un înotător excelent; ca atare, făcuse exerciţii pasionate de sărituri; fără aceste exerciţii ar fi fost greu rănit, sau chiar ucis de căderea lui bruscă în apă, de la o astfel de înălţime.

În cădere îşi vârî întâi pistolul în toc, apoi întinse braţele înainte şi făcu o săritură straşnică, ajungând tocmai lângă submarin, de pe puntea căruia Jan Brike şi ceilalţi marinari văzuseră cu groază înfiorătoarea aventură a „elevului de submarin" cum îl numeau ei pe fiul iubitului lor căpitan.

Dar ceea ce nu observă el, văzură spectatorii îngroziţi: pantera neagră, rănită de ultimul glonte al lui George şi împleticindu-se din pricină că nu atinsese decât hainele lui George, atunci când se repezise cu labele asupra lui, îşi pierduse şi ea echilibrul. Cu un urlet înăbuşit, căută să sară înapoi, dar era prea târziu. În clipa următoare, trupul enorm şi negru zbură prin aer şi căzu clipocind în apă, chiar în apropiere de George.

Când se ridică la suprafaţă, George auzi strigătele de alarmă ale spectatorilor, care stăteau împietriţi de groază, fără să-i poată da vreun ajutor. George se întoarse repede şi văzu chiar în spatele lui pantera neagră, care, mulţumită blănii groase, nu prea suferise de pe urma căderii de la o înălţime atât de mare. Părea puţin cam zăpăcită, dar când zări chiar în faţă pe adversarul ei atât de înverşunat, înotă spre el, urlând răguşit. Se ştie că felinele sălbatece înoată foarte bine. George ştia asta şi mai ştia că are de dus o luptă foarte grea, dacă tatăl său şi oamenii lui nu-i vor veni în ajutor. Dar marinarii nu aveau arme pe punte şi chiar dacă unul din ei dispăru cu iuţeala fulgerului la comanda lui Brike, se putea ca să fie prea târziu, până să se întoarcă cu o armă.

Puşca lui George se afla în barca cea mică de aluminium, lângă peretele de stâncă, unde o lăsase, când urca poteca.

George se gândi cu iuţeala fulgerului care armă ar fi mai potrivită pentru pantera neagră. Ar fi fost prea neîndemânatec să tragă cu pistolul în apă şi nici n-ar fi putut trage bine, deoarece n-avea când să ochească.

Atunci îşi aduse aminte de exerciţiile pe cari le făcuse în apă, împreună cu Petre, înainte de a găsi sticla plutitoare. Imediat duse mâna la brâu şi apucă minunatul pumnal, pe care i-l dăruise Sanja.

Când simţi arma în mână, George fu copleşit de o linişte binefăcătoare şi de o atât de mare siguranţă că va învinge, încât zâmbi.

„Sanja"... murmură el încet, apoi — se repezi să întâmpine pantera neagră, care se apropiase până la o distanţă de doi metri.

Fiara nu se aşteptase la acest atac brusc, căci şovăi o clipă, înainte de a ridica laba, ca să-l izbească.

Dar acest scurt interval de timp fu suficient, pentru ca George să se ferească în lături, Înfricoşătoarea labă vâjâi în apă chiar alături de capul lui, aşa încât marinarii scoaseră nişte strigăte de spaimă, deoarece crezură că George fusese lovit.

Dar acesta urma indicaţiile, pe cari i le dăduse Petre. Se apropia şi mai mult de trupul panterei, ridică mâna dreaptă, în care ţinea pumnalul şi, cu iuţeala fulgerului vâri lama ascuţită între omoplaţii fiarei.

Apoi smulse arma din rană şi se lăsă repede la fund. În acest fel nu mai auzi horcăitul bestiei şi strigătele de bucurie ale spectatorilor, înotă câţiva metri sub apă, se ridică apoi la suprafaţă şi, înainte de a ajunge deasupra apei, se întoarse repede.

După puternica lovitură de pumnal, pantera se învârti odată în apă. Toţi credeau că de astă dată a fost rănită mortal, dar gigantica felină avea şapte vieţi.

Înmărmuriţi de groază, marinarii văzură că pantera se întoarse şi înota din nou. Ochii ei verzi şi plini de cruzime cercetau cu atenţie suprafaţa apei. Se părea că fiara ştia foarte bine că adversarul ei trebuia să iasă la suprafaţă.

Şi aşa şi era. Când George ajunse deasupra apei, pantera neagră îl şi zărise în apa limpede şi acum se repezi spre el.

Dar şi George deschise ochii, vedea cam nelămurit prin apă trupul negru al grozavului vrăjmaş şi se lăsă iarăşi la fund. Fiara se repezi cu toată puterea în urma lui, dar distanţa era acum prea mare.

George se hotărî să sfârşească lupta imediat. N-ar mai fi putut să rămână mult timp sub apă şi de câte ori venea la suprafaţă, avea de înfruntat câte un atac al panterei. De aceea, de cum simţi prin apă loviturile de labă ale fiarei, se ridică la suprafaţă.

Pantera nu putea să-l vadă bine, deoarece acuma, apa era tulburată de propriile ei mişcări, dar George zări foarte bine trupul cel negru al fiarei, chiar înainte de a ajunge deasupra apei.

George îşi calculase de minune mişcările, căci se ridică la suprafaţă chiar alături de fiară, în partea stângă a acesteia. Înainte ca pantera să-şi dea seama de apropierea lui, George ridică pentru a doua oară pumnalul. De astă dată putea să ţintească mai bine şi să lovească mai cu putere. Pumnalul se împlântă în blana neagră a grozavului vrăjmaş, până în plasele, apoi, dintr-o săritură, George se depărta de fiară.

În clipa următoare, pantera lovi apa, de o făcu numai spumă, timp de câteva secunde nu se mai văzu nimic, apoi valurile se potoliră încetul cu încetul.

Trupul enorm plutea liniştit deasupra apei şi George, care înota spre submarin, fu primit de marinari cu formidabile strigăte de „ura". Când se sui pe puntea submarinului, simţi că picioarele îi tremură uşor. Lupta primejdioasă pe care o dusese, era cam prea obositoare pentru o fiinţă atât de tânără.

Apoi văzu colo lângă peretele de stâncă pe prinţ, care îi făcea semne de bucurie. George ridică pumnalul şi strigă:

— Prinţe Ghasna, spuneţi Sanjei că pumnalul ei mi-a adus victoria. Voi reveni în curând!

V

LUPTA CU PIRAŢII

CĂPITANUL FARROW sosi în barca uşoară de aluminium şi, când se sui pe puntea submarinului, strânse cu putere mâna lui George.

— A fost o aventură urâtă băiatule, zise el mişcat. Sunt fericit că ai ieşit atât de bine dintr-unsa. Prinţul îţi trimite multe salutări şi te roagă să nu uiţi să te întorci pe aici.

Zicând acestea, Farrow măsură pe George cu o privire îngrijorată şi mirându-se oarecum. Dar George nu băgă de seamă, ci strigă:

— Tată, acum mi-aduc aminte că prinţul voia să ne arate drumul ce duce prin zidul de stâncă, care închide golful! Va trebui oare să aruncăm stâncile în aer?

— Nu, băiatule, poarta, ca să-i zic aşa, se află exact la mijlocul barierei. Prinţul Ghasna ne-o va deschide imediat. În peretele de stâncă se află un tunel, care duce până la acest recif şi din interiorul tunelului se poate da la o parte o mare bucata de stâncă. Oamenii prinţului, care sunt foarte îndemânatici, au construit această barieră minunată. În felul acesta, nici un vas care nu ştie secretul, nu va putea intra în golf.

În timp ce Petre transporta cea de a doua panteră într-o barcă şi cu ajutorul marinarilor, o ridică pe puntea submarinului, George observa cu încordare reciful de stâncă, care închidea golful.

Deodată văzu că o mare parte din perete se da într-o parte. Era ca o poartă mare, care se deschidea printr-un dispozitiv ingenios.

Petre ridicase şi barca pe punte şi Farrow dete un ordin, în urma căruia motoarele submarinului începură să lucreze. Deocamdată puteau să plutească deasupra apei şi aveau destul timp să jupoaie pantera şi să ducă barca la locul ei. Jan Brike îşi acoperi tunul, deoarece nu aveau nevoie de el.

Când submarinul trecu prin spărtura din stâncă, prinţul Ghasna se arătă dintr-o crăpătură a stâncii şi le făcu semn cu mâna. Farrow, Bertram şi George răspunseră, depărtându-se tot mai mult, până ce prinţul li se păru mic de tot. Apoi Farrow îşi trimise băiatul în cabină, ca să-şi schimbe imediat hainele.

George se grăbi cât putu, dar când vru să se întoarcă în turn, găsi jos pe toţi marinarii. Petre duse în sala echipajului cele două piei de panteră, ca să le prepare pentru tăbăcit.

— Se zăresc nişte vapoare George şi am fost nevoiţi să ne scufundăm numaidecât. Acum navigam spre Vest, în jurul insulei; acolo avem un canal foarte bun.

— Mai e furtună? întrebă George.

— Nu, marea e încă agitată, dar furtuna s-a potolit tot atât de brusc după cum a şi venit. Ei, acum avem toate speranţele să prindem pe bandiţi. Desigur că e vorba numai de o mică goeletă şi pe furtuna asta au trebuit să oprească, dacă n-or fi fost nevoiţi să caute adăpost în vreun port.

— Să sperăm că-i vom zări încă înainte de a se întuneca, zise George. Se prea poate să fi eşuat pe undeva şi noi să trecem noaptea pe lângă ei fără să-i vedem.

— Hm, asta ar trebui s-o spui căpitanului, — îl sfătui Petre. E drept, în cazul acesta, de cum s-o întuneca, ar trebui să stopăm, sau să navigam de-a lungul ţărmului de Sud al mării Sundei. Numai acolo trebuie să fi fost împinşi de furtună.

— Da, mă duc să-i spun tatei imediat, zise George şi alergă grabnic spre cabina de comandă. Când izbucni, arătând temerile sale, Farrow îi răspunse liniştit:

— M-am gândit eu la toate astea, dragă George. Când s-o înnopta, vom naviga foarte aproape de ţărm. Dacă cerul va fi înnorat, ne vom servi de reflectoare. Din fericire, cunosc foarte bine coasta deci nu trebuie să mă tem de stânci şi recifuri.

George rugă pe tatăl său să-l lase să privească prin periscop, cea ce Farrow îi încuviinţă cu plăcere. George văzu un canal destul de larg, în care valurile mici dar destul de înalte băteau în submarin. Două vapoare şi o goeletă mică se aflau în faţa submarinului şi se îndreptau şi ele spre Marea Sundei. Se vede că din pricina furtunii fuseseră împinse în canalul dintre insule, sau poate că au intrat de bunăvoie în acest canal, ca să caute adăpost de furia taifunului.

— Tată, uite colo o goeletă, o fi aceea pe care o căutăm noi?

— Nu, băiatule, goeletă asta, o cunosc prea bine. E condusă de un compatriot de al nostru, Heinz Salten. Când vapoarele se vor depărta îndeajuns, ne vom ridica la suprafaţă şi voi vorbi cu căpitanul, să fie şi el atent la vasul bandiţilor.

— Tată, trebuie să ne fi descoperit, strigă George. La pupă văd un bărbat foarte înalt şi lat în spate, care se uită încoace cu binoclul.

— Da, asta e cu putinţă, aprobă Farrow. Prietenul Salten ştie că noi ne aflăm mai totdeauna în apele acestea. Trebuie să fi zărit periscopul. La ce depărtare sunt vapoarele?

— Ah, goeletă merge mai încet. Distanţa între ea şi cele două

vapoare s-a mărit foarte mult. Dar tot ar putea să se mai vadă, dacă ne ridicăm la suprafaţă.

— Atunci trebuie să aşteptăm. Ne-am apropiat mult de goeletă?

— Cred că suntem la o sută de metri.

— Atunci trebuie să mă uit prin periscop, George, trebuie să regulez mersul submarinului.

Farrow se apropia de periscop şi imediat dădu comanda să încetinească mersul. După câteva minute porunci să cârmească la stânga şi zise lui George:

— Salten intră într-un golf mare pe partea stângă a canalului. Acolo avem marea liniştită şi putem să stăm frumos unul lângă altul. Nici vapoarele nu ne mai pot vedea de acolo.

Mai trecură zece minute şi Farrow dădu ordin de ridicare la suprafaţă. George se urcă cu tatăl său în turn şi, când se uită afară, văzu chiar în faţa lor, goeleta care înainta legănându-se încet pe valuri.

Farrow cârmi chiar alături de ea, apoi porunci să stopeze. Sus pe scara goeletei apăru o siluetă gigantică, cu faţa arsă de soare şi ochii albaştri-deschis, plini de bunătate.

— Bună ziua, Farrow, strigă uriaşul plin de bucurie, — bine că te mai văd câteodată. Cum o mai duci?

— Mulţumesc, foarte bine, dragă Salten. Trebuie să mai stăm de vorbă, ca altădată. Asta e fiul meu, pe care l-am adus din Cuxhaven; mai bine zis, l-am găsit în sfârşit în Oceanul Îngheţat, pe un narval. Din pricina furtunii fusese împins până acolo, împreună cu Petre.

— Ei drace! dacă nu e o glumă, băiatul tău a trecut prin o mulţime de aventuri. Îmi pare bine, tinere, să-ţi fac cunoştinţa.

George răspunse politicos la salut. Pe urmă Farrow urmă:

— Salten, am prins o sticlă plutitoare. Patru fete tinere au fost răpite la Sidney şi se află pe un vas care se îndreaptă spre Vest. Nu cred să se fi depărtat prea mult.

Farrow povesti pe scurt prietenului său cum fusese găsită sticla şi-i citi scrisoarea fetei.

— Aha, desigur că le duc la Singapore, mormăi Salten, după ce trase o înjurătură la adresa bandiţilor. Să ştii că viu şi eu, dragă Farrow, bandiţii n-or să ne scape. Trebuie să fie o goeletă mică şi deci, nu poate să ne fi luat cu mult înainte. Vasul meu merge bine, chiar dacă nu se poate măsura cu submarinul tău. Haide, să plecăm imediat! E mai bine ca tu să rămâi mereu în urma mea, doar n-avem nevoie să cercetăm decât partea de Sud a Mării Sundei.

— Nici nu mai am nevoie să mă scufund, zise Farrow. — căci cele două vapoare, care se află înaintea noastră, vor căuta să meargă pe linia de navigaţie obişnuită. Cum o să fie la noapte?

Salten se uită la cer şi zise hotărât:

— O să avem lumină de lună, asta e foarte bine. Aşadar haidem, dragă Farrow! Îmi cam închipui eu cine trebuie să fie. Dacă dau de goeletă căpitanului Brook, o percheziţionez.

— Ah, despre acest Brook am auzit şi eu vorbindu-se, în mod foarte defavorabil. El e capabil de o faptă atât de ruşinoasă. Să sperăm că vom avea noroc.

Submarinul se depărta încet de goeletă. Ambele vase întoarseră şi navigară cu viteză dea lungul canalului înspre Marea Sundei.

Farrow avusese dreptate. Cele două vapoare, de care nu voia să fie văzut, se îndreptau, cu toată viteza, spre linia obişnuită de navigaţie, depărtându-se de recifurile primejdioase ale insulelor.

Salten şi Farrow însă, cunoşteau foarte bine coasta şi ei îşi puteau permite să plutească pe lângă insule.

Prin binoclurile lor minunate puteau să mai vadă şi acum norii de fum ai fiecărui vapor, pe drumul obişnuit. Salten îşi zise că va recunoaşte goeleta căpitanului Brook după aceşti nori de fum, căci Brook nu avea motor Diesel, ca vasele moderne, ci se servea încă de un cazan cu aburi, vechi.

Cele două vase goneau de-a lungul coastei primejdioase, lăsând in urma lor o dâră de spumă. Mulţumită cunoştinţei lor exacte despre aceste ape, nu riscară să eşueze pe vreun recif, căci colţurile de stâncă cele mai primejdioase erau acum acoperite de valuri aşa fel încât nu erau de recunoscut.

Dar ceasurile treceau şi vasul căpitanului Brook nu se zărea. Nu văzură nici vreo altă goeletă, care să li se pară suspectă.

De multe ori vedeau nori de fum pe drumul de navigaţie şi Farrow alerga cu submarinul lui până in apropierea acestora, se scufunda şi observa vasul, atunci când norii de fum nu trădau prezenţa vreunui vapor uriaş, care venea din Australia.

Dar de fiecare dată erau vapoare de ale liniilor de navigaţie cunoscute, care excludeau de la început orice bănuială. Când se însera, cele două vase amice îşi micşorară viteza.

George era deznădăjduit. Crezuse cu siguranţă, că vor ajunge din urmă goeletă, dar acuma perspectiva de a o găsi scăzuse.

Luna răsări în curând şi împrăştia pe mare lumina ei blândă, aşa încât coastele insulelor se putea recunoaşte destul de bine. Dar acum era mai greu să supraveghezi linia de navigaţie, ce se afla la o mare distanţă şi Farrow se hotărî să se apropie de ea. Salten, trebuia să-i facă semn, printr-o rachetă luminoasă, dacă va descoperi goeletă suspectă.

— Tată, n-ar fi mai bine să ne îndreptăm cu toată viteza spre Singapore şi să ne punem la pândă în faţa portului? întrebă George. În acest caz goeletă nu ne va scăpa.

— Dacă nu va ancora în alt port, zise Farrow. În afară de asta, pe

teritoriul portului Singapore nu pot să întreprind nimic împotriva lui, fără să mă expun eu însumi. Dacă n-o vom găsi până mâine dimineaţă, Salten va trebui s-o ia înainte, cu toată viteza, şi să dea de ştire autorităţilor engleze; în acest caz, orice vas suspect va fi cercetat cu amănunţime. Aşadar, în orice caz, fetele vor fi salvate. Desigur că şi mie mi-ar fi mai plăcut să putem elibera noi singuri pe bietele fete. Atunci cel puţin am şti sigur că au scăpat de o soartă îngrozitoare. Să nu pierdem nădejdea.

Dar timpul trecea mereu şi nici Farrow nu zări vreun vas suspect, nici Salten nu trimise semnalul luminos.

Trecură iarăşi două ceasuri, când deodată, dinspre coastă, se ivi o goeletă mică. Imediat Farrow ordonă tunarului Jan Brike să stea de veghe la turn căci se gândea că un vas, care făcea comerţ de fete e şi bine înarmat.

Dar când se apropia goeleta, Farrow văzu că e a prietenului său Salten. Stopa numaidecât şi aşteptă goeleta, care se apropia încet.

— Farrow, n-am vrut să lansez o rachetă luminoasă, ca să nu atrag atenţia asupra mea, în mod inutil. Mi se pare că o să punem mâna pe bandiţi. La stânga noastră, pe un recif plan, se află o mică goeleta. Nici n-am vrut să mă apropii, ci am venit direct încoace. Cred că e mai bine să pornim împreună. Eu o să-i întreb dacă au nevoie de ajutor. Între timp, tu poţi să fii pe aproape şi, la nevoie să-i prinzi cu cangea.

— Bine, Salten, aşa să facem, aprobă Farrow.

Goeleta se întoarse iarăşi şi porni încet spre coastă. Farrow făcu un mic înconjur. Se gândea că goeleta prietenului său va fi descoperită mai curând şi bandiţii o vor ţine sub observaţie şi nici nu vor băga de seamă când se va apropia Farrow din partea opusă, cu submarinul.

Echipajul se înarma cu revolvere, şi bastoane de cauciuc. Acestea erau destinate să intre mai întâi în acţiune, în caz de luptă, căci Farrow dorea să evite pe cât posibil, să atragă atenţia vapoarelor ce s-ar afla prin apropiere şi de aceea n-ar fi vrut să se servească de revolvere.

Pentru ca să recâştige timpul pierdut cu ocolul, submarinul porni cu mare viteză; apoi, când începu să se zărească coasta, Farrow încetini mersul, coti la stânga, şi merse de-a lungul coastei.

În curând zări şi mica goeletă, care se afla pe recif. Lăsă elicea să meargă atât de încet, încât abia de mai putea cârmi submarinul; dar nu trebuia să se apropie prea mult de goeletă, ca să nu atragă atenţia sentinelei.

Acum se arătă şi vasul lui Salten şi căpitanul chemă cu glas tare goeleta eşuată. Farrow se folosi de ocazie, pentru ca să se apropie cât mai mult de vasul suspect. El cunoştea foarte bine reciful, pe care eşuase goeletă, de aceea merse aproape de marginea de Sud, deoarece

acolo stânca era foarte abruptă şi submarinul avea destulă adâncime de apă.

În felul acesta Farrow putea să stopeze chiar lângă prora goeletei. Marinarii săi, în frunte cu Petre, se pregăteau să se caţere sus. Lanţurile ancorei atârnau în jos, aşa încât era uşor să le apuce. Pentru un marinar nu era lucru greu să se urce pe vasul eşuat.

Vocea vibratoare a lui Salten răsună iar deasupra apei. Acesta se apropiase până ia vreo douăzeci de metri de goeletă. Acum trebuia să manevreze cu multă îndemânare, pentru ca, mânat de valuri, să nu fie izbit de vasul străin.

— Ce s-a întâmplat? urlă un glas răguşit de pe puntea goeletei.

— Aveţi nevoie de ajutor? Întrebă Salten — să vă trag de pe recif?

După o pauză scurtă, omul de pe goeletă strigă:

— Mă duc să întreb pe căpitan, mi se pare că nu-i place să fie ajutat.

— Bine, dar grăbeşte-te, strigă Salten, — n-aş vrea să-mi primejduiesc vasul fără nici un folos.

Cei de pe submarin auziră lămurit paşii greoi ai marinarului de sentinelă, răsunând câtva timp pe punte, apoi coborând o scară, în interiorul goeletei.

— Înainte! şopti căpitanul Farrow, — acum puntea e liberă. Repede, sus!

Petre fu cel dintâi care sări la balustrada goeletei străine. Poate că era o mare îndrăzneală, deoarece nu se stabilise încă dacă acest vas eşuat avea în adevăr pe bord fetele răpite.

Se putea să fie vorba şi de un englez, care ar fi avut dreptul să aresteze pe aceşti musafiri nepoftiţi. Ce plăcere i-ar face să câştige premiul, pe care guvernul englez îl pusese pe capul căpitanului Farrow!

Dar marinarii nu se gândeau la una ca asta; nici George, care sărise imediat după Petre pe puntea goeletei, nu se gândea decât la sărmanele fete răpite.

Luna lumina bine puntea şi îndrăzneţii aventurieri puteau să vadă lămurit deschizătura, care ducea în interiorul goeletei. Pe de lături, aproape de balustradă, se aflau suluri de odgoane şi la comanda lui Farrow, marinarii se strecurară pe nesimţite şi se ascunseră pe după ele.

Trecură câteva minute, apoi, în interiorul goeletei răsună un glas tunător, care se apropia tot mai mult. Pe scară se auziră paşi grăbiţi, o namilă de om apăru şi se repezi la pupa goeletei, fără să întoarcă capul. După el veni un ai doilea bărbat, care fu tot atât de grăbit încât nu avu vreme să se întoarcă.

— Ce s-a întâmplat? urlă namila spre Salten, — ce vrei de la mine?

Vorbise englezeşte şi Salten îi răspunse în aceeaşi limbă.

— Ah, căpitanul Brook, asta e o revedere neaşteptată. Voiam să dau o mână de ajutor unui vas eşuat, dar n-am crezut să au primit atât de puţin amabil.

— Bine, dar când eşti trezit din somnul cel mai bun, strigă Brook, cu vocea ceva mai potolită, dar încă destul de mânios. În furia lui părea să se amestece oarecare îngrijorare. Îţi mulţumesc, căpitane Salten, scap eu de aici, de îndată ce vine fluxul. Socotesc că marea e încă prea agitată; dacă m-ai trage acum de pe recif, te-ai primejdui şi dumneata.

— Dar asta e o nimica toată, căpitane Brook; oamenii mei or să-ţi arunce un odgon. E cât se poate de uşor să te trag de acolo. Pe urmă putem să pornim împreună spre Singapore.

— Nu, zău, îţi mulţumesc, vreau să aştept fluxul, altfel mi se strică tălpoaie vasului. N-am vrea să te reţin. De altfel, eu plec spre Răsărit, acuma viu chiar de la Singapore.

— Da? strigă Salten mirat, — credeam că veniţi din Australia.

— Ce... Ce? Din Australia? bâlbâi Brook, — de unde ai mai scos-o? Cine ţi-a mai făcut şotia asta? Viu de la Singapore, ai înţeles căpitane Salten? Cine ţi-a mai...

— Înainte, băieţi, şopti căpitanul Farrow. Trebuie să pătrundem în goeleta. Brook minte, se vede bine.

Petre lunecă spre deschizătură, George după el. Tânărul fiu al căpitanului găsise sticla plutitoare, de aceea se simţea dator să contribuie primul la salvarea sărmanelor fete.

Era o mare îndrăzneală să te cobori pe scăricică, în întunericul necunoscut.

Dacă fetele răpite se aflau în adevăr pe bord, echipajul se va apăra cu îndârjire, căci englezii ar face scurtă socoteală cu dânşii.

Din depărtare se auzea un râs zgomotos. Se vede că echipajul chefuia, ca să uite spaima ce le-o produsese eşuarea goeletei.

Îndrăzneţii aventurieri se opriră în josul scării. Afară de căpitanul Farrow, George şi Petre, veniseră încă cinci marinari.

Farrow aprinse lampa de buzunar. Se aflau într-un gang îngust, în care răspundeau mai multe uşi. Sala cea mare a echipajului părea să fie spre pupa, căci de acolo se auzea zgomotul chefliilor.

— Trebuie să aflăm unde au ascuns fetele, şopti căpitanul, — poate că Ie putem salva, fără să fim observaţi. Asta ar fi cea mai frumoasă farsă, pe care am putea-o face căpitanului Brook. Atenţie, puneţi-vă în gardă!

Farrow stinse lampa cu iuţeala fulgerului, căci clanţa unei uşi fusese apăsată cu putere. Marinarii se pitiră după scară, cât ai clipi din ochi. Acolo se afla un spaţiu, în care fuseseră îngrămădite frânghii şi odgoane.

O uşă se deschise scârţâind, râsul şi glasurile marinarilor se auziră

tare de tot, apoi o voce răguşită strigă:

— Aş de unde! Căpitanul nu poate să ne spună nimic. Haide John, adu-ne fetele. Lăsă că le vii tu de hac.

Nişte râsete brutale răspunseră la aceste cuvinte şi George, care spiona pe după colţ, văzu un bărbat voinic şi grosolan, care venea dea-lungul gangului, clătinându-se.

Se opri chiar lângă scară şi trase de două zăvoare mari.

Se auziră nişte ţipete puternice şi glas de femei. Uriaşul făcu încă un pas, clătinându-se şi urlă şi mai tare ca până acum:

— Tăcere! Dacă mai scoateţi o vorbă, vă ia mama dracului! Haideţi, ieşiţi repede. Auzit-aţi?

Zbieretul lui şi ţipetele fetelor trebuie să se fi auzit şi sus, căci Farrow şi oamenii săi auziră nelămurit vocea aspră a lui Salten:

— Căpitane Brook, ce sa întâmplat acolo?

— Nimic, zbieră Brook, înfuriat peste măsură, — asta nu te interesează. Vezi de treburile dumitale!

Beţivul tăcuse câteva minute, apoi izbucni în râs şi zise:

— Aş de unde! căpitanul n-o să ne spună nimic! Haideţi, fetelor, ieşiţi afară!

Apoi începu iar să zbiere. În furia lui nici nu auzi paşii greoi şi grăbiţi, cari veneau pe punte şi coborau acum scara. Era căpitanul Brook, care, în clipa următoare dădu uriaşului un pumn, de se rostogoli la o parte.

— Aţi nebunit? urlă căpitanul ca turbat — căpitanul Salten, se află chiar în faţa noastră, cu vasul lui. A auzit ţipetele fetelor. Dacă nu-l facem să plece, fără să mai bănuiască ceva, suntem pierduţi.

— Domnule căpitan, îl împuşcăm, strigă un marinar înalt şi vânjos, care apăru în uşa deschisă a sălii echipajului. În felul ăsta n-o , să ne dea de gol.

— Aşadar înainte! urlă Brook. Despre neascultarea voastră în ce priveşte fetele mai vorbim noi!

— Ce? urlă John, care îşi revenise după grozava lovitură de pumn a căpitanului. Vrei să ne ameninţi şi să ne baţi? Uite, asta e răsplata mea!

Beţivul se aruncase asupra căpitanului surprins şi-i dăduse două lovituri de pumn grozave, în obraz. Brook se împletici, gemând, dar John se îndreptă râzând spre încăperea, în care sărmanele fete ţipau iarăşi, înspăimântate.

Sus, pe punte se auziră două împuşcături, cari fură urmate de altele, drept răspuns. Se distingea bine sunetul diferit al împuşcăturilor. Aşa dar, căpitanul Salten voia să ia goeleta cu asalt.

Dar şi jos în gang răsună acum o împuşcătură. Căpitanul Brook îşi adunase toate puterile. Acum ştia bine că trebuie să lupte pe viaţă şi pe moarte.

Cu mâna sigură trase în uriaşul John, care fusese pricina descoperirii. În vreme ce uriaşul se prăbuşea horcăind, Brook se îndreptă spre scară.

— După mine! urlă el. Acum e acum!

Dar nu ajunse până la prima treaptă. În faţa lui se ridică trupul gigantic al lui Petre, bastonul de cauciuc vâjâi prin aer, se auzi o trosnitură înăbuşită, şi căpitanul Brook se prăbuşi fără o vorbă.

Marinarii de pe goeletă, care se dezmeticiseră deodată, se azvârliră cu un urlet turbat asupra lui Petre. Dar pe scară se iviră ceilalţi marinari şi se aruncară asupra lor cu bastoanele.

George văzu că marinarul înalt şi vânjos, care făcuse mai întâi propunerea să-l împuşte pe căpitanul Salten, se strecurase în camera fetelor. Poate că voia să omoare pe bietele prizoniere şi să le arunce pe furiş peste bord, pentru ca să nu-i trădeze, la caz că goeletă va fi luată de căpitanul Salten.

George sări imediat după el. Un spectacol îngrozitor i se oferi înaintea ochilor. Instinctiv simţise adevărul. Marinarul ţinea în mâna stângă o lampă de buzunar aprinsă, ale cărei raze cădeau pe chipurile celor patru fete, cari se îngrămădiseră îngrozite într-un colţ al micei încăperi. În mâna dreaptă însă, monstrul ţinea un pumnal strălucitor.

George se repezi cu iuţeala fulgerului, apucă braţul ridicat şi-l trase înapoi. Ticălosul se întoarse urlând de furie şi apucă pe George. Acesta observă numaidecât că avea în faţa sa un adversar cu mult superior.

Marinarul îl apuca cu atâta furie, încât George se văzu numaidecât in primejdie. Cu greu putu să pareze loviturile sălbatice ale adversarului său.

Situaţia lui devenea tot mai critică. Lampa căzuse pe jos, şi lumina această luptă sălbatică. Adversarul lui George se repezi iar, cu putere. George simţi pe limba un gust amar.

Dar imediat se trezi în el spiritul vechi de luptă, pe care-l moştenise de la strămoşi. Oare trebuia să găsească aici un sfârşit atât de mizerabil, sub loviturile de pumnal ale unui bandit, ale unui răpitor de fete?

George se smuci grozav şi se aruncă la pământ şi lovitura, care i-ar fi pricinuit o moarte sigură, căzu alături.

Acum însă, banditul înfuriat se aruncă asupra lui. Rezistenţa tânărului îl îndârjise grozav. În cariera lui sălbatecă, pentru prima oară i se întâmpla ca un om atât de tânăr să-i opună o rezistenţă atât de îndelungată.

Şi acuma părea că vrea să se bucure de chinul victimei sale. În acea clipă ar fi putut să isprăvească lupta, căci George era absolut fără apărare.

Greutatea giganticului său adversar, care îi pusese un genunchii în coaste, îi luă răsuflarea. Banditul ridică pumnalul ameninţător, făcu să

sclipească lama în lumina lămpii, apoi izbucni în râs şi strigă:

— Ei, băiete, acuma te învăţ eu minte! Ai crezut că mi te poţi împotrivi? Ha, ha, ai fi cel dintâi om, care ar scăpa de pumnalul meu. Dar nu, ai să zaci destul, când îmi vei simţi pumnalul, haide, ridică-te, ca să te nimeresc mai bine.

Cu o putere irezistibilă, uriaşul ridică pe George în sus. Mâna stângă strângea beregata tânărului cu atâta putere, încât George văzu jucându-i pe dinaintea ochilor rotocoale şi cercuri de foc.

Acum venise sfârşitul. De pumnalul acesta nu mai putea scăpa. Nimerise un adversar, care-i era cu mult superior.

Deodată se auzi o împuşcătură. Auzi glontele vâjâind lângă obrazul lui, apoi o lovitură surdă, — adversarul său rămase o clipă ca împietrit, apoi se prăbuşi fără o vorbă. Glonţul lui Petre îl nimerise drept în frunte.

— Totul e-n regulă, zise uriaşul, echipajul goeletei a fost învins.

George răsuflă din adânc, strânse mâna lui Petre cu căldură, apoi se îndreptă spre cele patru fete:

— Haideţi, domnişoarelor, sunteţi salvate!

Bucuria sărmanelor fete fu atât de mare, încât George începu să se teamă.

În cele din urmă izbuti să le liniştească. Apoi căută nişte frânghii şi legă pe beţiv, care începea iar să se zvârcolească.

Când se urcă pe punte, împreună cu prizonierele liberate, tatăl său, Salten şi Petre veniră să-l întâmpine.

— Băiatule, ai făcut un lucru de ispravă, izbucni Farrow, după ce fetele îi povestiră că George doborâse pe beţiv.   Şi noi ar fi trebuit să ne gândim la asta. Aşa dar, domnişoarelor, George v-a salvat într-adevăr, tot el a găsit şi sticla plutitoare.

George însă preferă să se sustragă cât mai repede dovezilor de recunoştinţă ale tinerelor australiene, cari îl copleşeau cu mulţumirile.

Salten trase goeleta lui Brook de pe recif şi o remorcă. Voia s-o predea, primului crucişător englez, pe care-l vor întâlni. Fetele voiau să ia, la Singapore, unul din marile vapoare, care merg spre Australia. După ce-şi luară rămas bun, Farrow porni înapoi. George nu-i mai da pace: voia cu orice preţ să se ducă la prinţul Ghasna.

Prinţul, îi era desigur foarte indiferent, principalul pentru el era s-o revadă pe frumoasa Sanja.

Sta alături de tatăl său, în turnul submarinului şi se uita înaintea lui, plin de bucurie. Oare şi frumoasa Sanja se va bucura atât, când îl va revedea?

George nici nu bănuia cât de schimbată va găsi înfăţişarea frumoasei insule şi către ce primejdii se îndrepta.

Aventurile submarinului Dox 005

Hans Warren

I
TEMERILE LUI GEORGE

— DE CE NU MAI plecăm o dată, tată? întrebă George, aproape cu frică, pe tatăl său.

Căpitanul Farrow şedea în cabina lui mică, aplecat asupra unei hărţi ciudate, care părea să fie veche de când lumea.

Tresări speriat, căci nu observase intrarea fiului său. Împături repede harta şi o strecură sub registrul de bord, parcă ar fi căutat cu tot dinadinsul s-o ascundă.

Respiră uşurat şi, privind pe tânăr, răspunse :

— Ah, tu eşti, George ! Ce mai nou, băiatule ?

— Tată, de ce nu plecăm odată? repeta George întrebarea. Ştii că prinţul Ghasna ne aşteaptă !

Căpitanul zâmbi şi zise pe ton glumeţ :

— De ce te-ngrijeşti de prinţ, George ? Sau te gândeşti mai curând la fiică-sa, frumoasa Sanja ?

George se făcu roşu ca focul. Fusese nevoit să şi-o mărturisească singur, că ducea dorul după frumoasa fată, după străina aceea, pe care o salvase din ghearele panterei negre.

George era tânăr încă — avea de-abia 18 ani — dar tocmai la vârsta aceasta spiritul lui era foarte sensibil la impresiile din afară; şi astfel se întâmplă că frumoasa indiană, care putea să aibă cam vreo 14 ani, făcuse o impresie atât de profundă asupra lui.

— Ei da, tată — mărturisi el sincer — mi-e dor şi de Sanja. Sufletul mi-e năpădit de o teamă nelămurită pentru dânsa. Biata fată trăieşte în mijlocul unei lumi sălbatice, — căci ştii şi tu doar că nu prea sunt vrednici de încredere băştinaşii acestei insule. Dac-ar afla că Ghasna cu oamenii săi şi Sanja, locuiesc ca fugari în văgăuna stâncoasă, vor căuta, de sigur, să puie mâna pe dânşii, ba poate chiar să-i omoare. Şi apoi, gândeşte-te ce multe animale sălbatice trăiesc prin bucata aceea de junglă, care înconjoară locuinţele indienilor noştri! Da, da, tată, inima-mi spune că Sanja e ameninţată de o primejdie !

— Ai dreptate, dragul meu — spuse Farrow, cu seriozitate — tânăra fată e veşnic înconjurată de primejdii mari; totuşi, sunt sigur că tatăl ei şi oamenii lui o vor ocroti şi o vor apăra până la ultima suflare, — voi da însă imediat ordinul de plecare, — aş fi vrut numai să mai rezolv o mică problemă.

— Am văzut că studiai o hartă veche, tată, spuse George. Pot să ştiu şi eu ce căutai, sau e vreo taină ?

— O taină e în orice caz, — o taină pe care zadarnic am căutat până acum s-o lămuresc. Harta aceasta am găsit-o pe un vechi vapor

francez, pe care l-am scufundat în vremea războiului, în Oceanul Atlantic. Căpitanul vasului a vrut să ne scufunde el, dar Jan Brike al nostru l-a ucis cu un glonte de puşcă, în aşa fel că atunci când se prăbuşi, scăpă din mână cârma. Prin asta, vaporul îşi schimbă brusc direcţia şi noi ne-am ales doar cu spaima. În cabina căpitanului am găsit, sub registrul de bord, harta aceasta, pe care am luat-o din simplă curiozitate. Pân-acum însă, am încercat zadarnic să descopăr taina ei.

— Pot s-o văd şi eu ? întrebă George, curios. Ştii doar bine că eu mă interesez de lucruri dintr-astea din trecut.

— Bine, dragul meu, aşează-te la masa mea, şi examineaz-o, spuse căpitanul, după oarecare şovăială. Poate că taina e atât de simplă încât tu o vei putea descoperi îndată. În vremea asta eu voi da ordinul de plecare.

Căpitanul Farrow se ridică de pe scaun şi George îi luă locul.

Pe hârtia care părea să aibă o vârstă respectabilă, el văzu labirintul insulelor din Oceanul Pacific la răsăritul Australiei. La o cercetare mai amănunţită, observă că harta originală era redesenată, căci cu toată execuţia îngrijită, la unele din insuliţe se zăreau liniile vechi, care nu fuseseră acoperite bine de cele noi.

Harta era acoperită cu litere încurcate, care n-aveau nici un înţeles. Probabil că era vorba de vreo comunicare transmisă pe calea aceasta şi autorul ei se folosise, desigur, de o scriere secretă foarte bună, de vreme ce căpitanul nu izbutise s-o descifreze în cursul anilor.

În partea de sus, pe stânga, era o imagine bine executată. În culori felurite, ea reprezenta golful unei insule, cu trei palmieri caracteristici.

George găsi acum sub hartă o foaie de hârtie, pe care tatăl său o acoperise cu diferite cifre şi litere. Bătrânul căutase să găsească cheia scrierii secrete, însă nici unul din sistemele cunoscute de el nu putea fi folosit în cazul de faţă.

Un hohot de râs îl trezi din meditaţiile sale. Ei, George — îi strigă tatăl său, care intrase pe furiş în cabină — a început să te intereseze şi pe tine misterul acesta? Sunt două ceasuri de când stai aici, — în vremea asta noi am ajuns în larg şi ne îndreptăm spre insula pe care trăieşte Sanja. Ei, dar ia spune, băiete, ai descoperit ceva ?

— Nu, tată, n-am înaintat nici c-un pas, răspunse tânărul. Şi cum vrei să-mi reuşească mie, câtă vreme tu ai încercat ani de-a rândul? Un singur lucru pot susţine, însă: inscripţia nu e atât de veche ca harta. Desigur c-ai observat şi tu că insulele sunt redesenate. Uneori se poate vedea liniile originare.

— Bravo, George, ai spirit de observaţie, spuse căpitanul, cu bucurie. Da, inscripţia nu poate fi veche. Eu cred că ea a fost făcută de căpitanul acela francez, care a luat cu sine taina în mormântu-i umed. Probabil că în cursul unei călătorii prin Oceanul Atlantic a descoperit

vreun mister pe una din insulele de-acolo, — un mister la care se referă această inscripţie.

— Ah ! de-am putea numai să descifrăm inscripţia! spuse George. Nu crezi şi tu, tată, că imaginea asta micuţă din colţul sting, e într-o legătură oarecare cu descifrarea inscripţiei despre numele insulei este cheia pentru rânduirea literelor ?

— Aşa cred şi cu, George, şi văd că ne potrivim în păreri. Dar cum se pun întrebarea: care din insulele astea multe poate fi cea căutată ? Cum vom găsi pe aceea ce cu pricina în această puzderie care există pe hartă?

— În registru de bord al francezului nu scria dincotro venea? întrebă, tânărul.

— Fireşte că scria, căci cum se putea să fie altfel? Ultimul port în care făcuse escală a fost Tesemboco, în Guadalcanar. Insula aceasta aparţine grupului insulelor Salomon.

— Oh, tată, atunci trebuie s-o pornim într-acolo.

— Şi cu Sanja ce faci ? întrebă căpitanul, râzând.

— Bine zici, şi pe Sanja trebuie s-o văd... răspunse George, gânditor. Dar ciudat, nu ştiu de ce mă simt mai mult îndemnat s-o pornesc spre insulele Salomon. Taina acestei hărţi a pus într-atâta stăpânire pe mine, încât gândul la Sanja a trecut, oarecum, pe planul al doilea. Nu-i aşa, tată, că vom putea pleca? şi într-acolo, după ce voi fi vizitat insula? Vreau numai să mă încredinţez, dacă Sanja e bine sănătoasă.

— Fireşte că aşa vom face, dragul meu, răspunse Farrow. Harta asta m-a interesat necontenit, — totuşi, nu m-am hotărât încă niciodată să vizitez grupul acela de insule, deoarece nu mi-a dat în gând ultima escală a vaporului francez. Acum nădăjduiesc şi eu că vom putea dezlega misterul Hărţii. În definitiv, cercetând cu atenţiune, am putea stabili drumul urmat de vasul francez.

— În cazul acesta, mă voi duce acum la culcare, tată, spuse George.

— Culcă-te şi dormi liniştit. Te voi trezi eu când vom fi în apropierea insulei în care se află Sanja.

George îşi luă noapte-bună de la părintele său, apoi se duse să se-ntindă în hamac, unde adormi numaidecât. Submarinul, însă neobosit ca întodeauna, alerga cu iuţeală spre răsărit.

În turn se aflau Rindow, primul ofiţer, şi Gerard Plundow, ajutorul de cârmaci. Sub conducerea lor vasul se afla în deplină siguranţă, astfel că Farrow putea sta liniştit în cabina lui, îndeletnicindu-se cu studiul hărţii.

George, însă, deveni de-odată neliniştit în somnul său. Se zvârcolea încolo şi-ncoace, încât Petre, care trecea întâmplător pe acolo, rămase locului şi-l privi îngrijorat.

— Sanja ! murmură George.

Uriaşul încruntă sprincenele de uimire, apoi zâmbi cu tâlc şi clătină capul :

— Ia te uită, vere, după cât s-arată, băiatul s-a cam îndrăgostit!

Deveni, însă, imediat serios, căci George se ridică brusc din culcuş şi după ce-l privi ţintă o clipă, zise :

— E în apropiere... trebuie să mă duc repede la tata!

Sări sprinten din hamac şi trecând în fugă pe lângă Petre; se îndreptă spre cabina căpitanului.

Farrow era tot în tovărăşia hărţii sale. Când George dădu buzna înăuntru, bătrânul tresări uimit şi privi cu spaimă la figura agitată şi ochii lucitori ai fiului său.

— Tată, trebuie să fie pe aproape — spuse George, repede — trebuie să-l prindem !

— Pe cine, dragul meu, ce s-a întâmplat? întrebă căpitanul. Nu cumva visezi, băieţaşul tatii ?

— Tată, am visat, dar simt că visul acesta e real. Sanja, tatăl ei şi oamenii săi sunt în mare primejdie. O corabie neagră cu pânze i-a răpit... trebuie să fie pe-aproape...

— Dar bine, băiete — râse Farrow — cum poate fi cu putinţă asta? Îţi închipui tu că vreun pirat îi va aduce la Singapore?

— Nu, se-ndreaptă spre răsărit, spuse George, cu hotărâre.

— Ei bine, atunci e absolut exclus, zise Farrow, râzând. Dacă această corabie neagră, despre care îndrugi tu, se află în apropierea noastră şi se-ndreaptă spre răsărit, atunci nici nu putea să fi fost încă pe insulă. Aşadar, visul tău ţi-a jucat o festă !

George rămase doar o clipă nedumerit. Apoi spuse apăsat:

— Tată, atunci corabia neagră le aduce primejdie. Trebuie s-o oprim !

— Dar bine, băiatule, nu pot să opresc un vas străin, bizuindu-mă doar pe visul tău !

Înainte ca George să aibă răgazul să-i răspundă, telefonul de pe masa căpitanului ţârâi prelung. Primul ofiţer vroia să-i facă o comunicare. Când Farrow duse receptorul la ureche, George se aplecă spre masă şi astfel auzi şi dânsul ce spunea Rindow.

— Căpitane, o corabie neagră cu luminile stinse a luat-o înaintea noastră. Aleargă foarte repede direcţia răsărit.

— Tată, asta e! strigă George, în prada unei agitaţii grozave.

— Viu imediat, răspunse Farrow ofiţerului.

Când Farrow şi George ajunseră in turn, Rindow comunică :

— Căpitane, corabia nu se mai vede decât foarte nelămurit, şi asta la intervale. Cerul e înnourat şi luna străbate doar din când în când printre nori.

Căpitanul privi cercetător bolta cerească. Aceasta nu prea avea înfăţişarea frumoasă; în locul luminii strălucitoare a nopţilor tropicale,

cerul era brăzdat de nouri grei, Care alergau vertiginos spre miazăzi.

— Tată, uit-o colo ! strigă George deodată. Ah! să rămânem pe urmele ei !

Printr-o spărtură de nori luna arunca lumina în jos. Marea era foarte puţin agitată.

Cu mult înaintea submarinului, aproape de tot de stâncile primejdioase ale nenumăratelor insule de coral, alerga o umbră neagră. Era o corabie de mărime potrivită, care desfăşura o viteză extraordinară. Luminile erau stinse, ceea ce dovedea că se afla într-o călătorie clandestină.

Aproape fără să vrea, Farrow dădu comanda pentru sporirea vitezei. Dar Plundow, timonierul spune îngrijorat:

— Căpitane, trebuie să ne lăsăm la fund. Nu prea cunosc bine drumul printre stânci. Ne-am putea lesne împotmoli.

— Bine! aprobă căpitanul. În cazul acesta vom putea spori şi mai mult viteza şi să rămânem la aceeaşi înălţime cu corabia. Dă-i drumul, Plundow !

Acesta răsuci cârma, dar în clipa când prora ascuţită a submarinului era îndreptată spre Nord, se-ntoarse brusc înapoi. Comanda tunătoare a lui Farrow: «Repede tribord, totul gata pentru a scufunda!» nici n-ar fi fost necesară pentru Plundow. Ca şi Rindow el văzuse nenorocirea venind şi-şi dădu seama imediat care era singura salvare.

Luna trimise din nou câteva raze luminoase deasupra mării. Şi atunci văzură marinarii noştri că o trombă uriaşe se năpustea asupra lor. Trebuia să se fi produs un ciclon grozav, şi dacă submarinul nu izbutea să se afunde la vreme, de sigur, că s-ar fi sfărâmat de malurile insulei apropiate.

Cu o repeziciune fantastică, oamenii se lăsaseră-n jos pe scara de fier. Plundow închise capacul turnului, în vreme ce pompele împingeau apă în tancurile de balast.

Nava începu să se afunde. Farrow stătea la periscop şi indica direcţia. Brusc, dădu comanda de stopare, apoi spuse :

— Aşa, în ultima clipă tot am scăpat. Suntem acum de desuptul recifului de coral, pe care tocmai voiam să-l evităm. Iată-ne la zece metri adâncime, — aici ciclonul nu ne mai poate face nimic.

Peste câteva clipe submarinul era la cincisprezece metri, când, de-odată, fu zguduit cu putere.

— Ah, stăm pe fundul stâncos, spuse Farrow. Să nădăjduim că ciclonul nu-şi va face mendrele printre stânci, — altfel apa ar putea să se agite prea tare.

— Tată — interveni George neliniştit — cât crezi că va trebui să rămânem sub apă? Corabia neagră ne poate scăpa în timpul acesta!...

— E îndoelnic dacă va scăpa de ciclon, răspunse căpitanul. Eu cred

că nu trebuie să-ţi fie nici o teamă de soarta Sanjei. Prea era cuprinsă de vâltoare corabia neagră şi nu va mai ieşi la suprafaţă. Peste vreo două ceasuri ne ridicăm iar, şi în timpul acesta marea se va fi liniştit puţin. Atunci, sunt sigur că vom da de epava ei.

II
O DESCOPERIRE GROZAVĂ

SUBMARINUL ÎNCEPU brusc să se mişte. Era ridicat în sus, apoi zvârlit din nou pe fundul stâncos. Trupul uriaş de oţel gemea, trosnea din toate încheieturile şi furia apei îl repezea când într-o parte, când într-alta.

— De necrezut! exclamă Farrow. Ciclonul trebuie să aibă o furie şi o putere extraordinară. Ei, da acum corabia neagră e cu siguranţă pierdută, George împotriva unui astfel de ciclon, nici cel mai bun vapor nu poate rezista.

— Şi totuşi va izbuti să scape, răspunse tânărul cu încăpăţânare. Tată, un simţământ nelămurit îmi spune că Sanja se află în mare primejdie şi sunt convins că această corabie o pricina. Când crezi că vom putea pleca mai departe ?

— Ciclonul pare să fie neobişnuit de puternic, spuse căpitanul cu seriozitate. Vor trece câteva ceasuri până să se potolească marea. Nu putem cuteza să ieşim prea devreme la suprafaţă, căci valurile ne-ar târî imediat spre cea mai apropiată insulă.

— Căpitane — interveni Rindow — eu cred că apa se va linişti repede. Peste două sau trei ceasuri vom putea ieşi la suprafaţă.

În clipa următoare însă, submarinul fu zguduit cu şi mai mare furie, şi Farrow spuse :

— Vedeţi, ăsta e al doilea ciclon şi pare să întreacă în putere pe cel dintâi, dacă poate ajunge până-n adâncimea asta. Şi, pe de altă parte, sunt convins că misterioasa corabie neagră, s-a zdrobit de mult de vreuna din stânci.

— Nu, tată, a scăpat cu bine de furia ciclonului, spuse, George, cu aceiaşi hotărâre de mai înainte. Să facem tot posibilul să ieşim cât mai repede la suprafaţă, îndreptându-ne spre insula pe care trăieşte Sanja.

Petre şi Plundow, superstiţioşi ca toţi marinarii îşi făcură semne pline de-nţeles. Ei erau convinşi că fiul căpitanului lor nu se-nşela deloc în presimţirile sale.

— Ai văzut-o, Gerard? întrebă uriaşul pe timonier.

— Da, Petre, răspunse Plundow, întunecat, şi mai ştiu ce-ai vrut să-

nţelegi cu întrebarea ta... Desigur, că nu voi mai fi mult timp printre voi...

Petre dădu din cap cu tristeţe şi-i măsură cu privirea pe căpitan, pe George şi pe primul ofiţer.

— Da, da — urmă Plundow, cu vocea înceată — nici ei nu vor mai fi mult timp printre voi. Ehei, camarade, frumoase timpuri am apucat noi, împreună.

Petre îşi întoarse capul, mormăind. Inima lui bună se potrivea la trupul său de uriaş, şi dânsul era acum convins că nu-l va mai vedea mult timp pe scumpul său George. Şi atunci luă hotărârea să fie cu mai multă băgare de seamă şi să-şi dea chiar viaţa, dacă prin aceasta ar fi putut să-l salveze pe George din vre-o primejdie.

Căpitanul Farrow se-ntoarse spre fiul său şi spuse:

— Georgică dragă, fii liniştit şi du-te de te culcă. Deocamdată trebuie să mai rămânem aici unde suntem, dar îţi făgăduiesc că ies la suprafaţă îndată ce va fi cu putinţă şi vom porni cu cea mai mare viteză spre insula pe care trăieşte Sanja. Te asigur că o vei regăsi veselă şi sănătoasă. Şi corabia neagră se va fi sfărâmat, desigur, pe aici prin apropiere.

George clătină însă capul şi zise:

— Nu, tată, nu este aşa, o simt. Da ai dreptate, voi încerca să dorm. Acum nu putem întreprinde nimic şi pentru mai târziu voi avea nevoie, probabil, de toate forţele mele.

Căpitanul Farrow clătină capul când tânărul plecă, apoi spuse încetişor lui Rindow.

— Ciudat lucru cum se moştenesc unele însuşiri. Bunica mea era, ca să zic aşa, o clarvăzătoare. Şi se pare că acelaşi lucru e şi cu George al meu. Şi asta ar fi un motiv ca să căutăm chiar să ieşim la suprafaţă cât mai repede. Rămâi d-ta aici, Rindow, mă duc ca să mă odihnesc şi eu niţeluş. Peste două ceasuri vin să te schimb.

Submarinul şedea acum complet liniştit când căpitanul veni să-l schimbe pe primul Ofiţer. Mai schimbară câteva cuvinte, apoi căzură la înţelegere să mai aştepte cel puţin un ceas cu ridicarea la suprafaţă. Chiar dacă ciclonul trecuse de mult, marea tot nu se putea linişti atât de repede.

Farrow se duse să controleze cele două sentinele, şi cu prilejul acesta trecu pe lângă hamacul lui George. Spre deosebire de cum îi era obiceiul, tânărul părea foarte neliniştit. Se zvârcolea în colo şi in încoace, bătea aerul cu pumnii şi rostea cuvinte întretăiate. Atâta doar se auzi lămurit : «Sanja» şi apoi: «corabia neagră».

Clătinând din cap, Farrow îşi urmă rondul. Petre stătea de veghe la prora submarinului. Căpitanul observă imediat că uriaşul era foarte neliniştit şi gânditor în acelaşi timp. El care văzu şi privirea tristă pe care credinciosul servitor o îndrepta asupra sa şi spuse deodată :

— Dar ce ai, Petre ? Te uiţi la mine de parcă aş fi un condamnat la moarte !

— Sfârşitul nostru e în mâinile Domnului, spuse uriaşul. E bine, însă, când suntem pregătiţi pentru drumul de veci şi să nu luăm în râs semnele care ni se arată!

— Ehei! exclamă Farrow, surprins, asta sună cam misterios, Aha! acum încep să-mi dau scama! Fireşte, Gerard Plundow, cu superstiţiile lui, o fi făcut din corabia ceea neagră, cine ştie ce comedie! Dar, dragul meu Petre, lucrurile se vor petrece cu totul altfel de cum gândiţi voi.

Căpitanul împărtăşi lui Petre părerile lui cu privire la corabie, şi căută să-l liniştească. Uriaşul păru convins numai pe jumătate, dar chipul său se înseninâ totuşi, şi când căpitanul sfârşi de vorbit, zise:

— Dacă e într-adevăr aşa, domnule căpitan, atunci echipajul corăbiei negre, să se ferească de mine! Vai şi amar de ei dacă vor cuteza să-i facă ceva domnului George!

Şi spunând aceasta, el întinse braţele vânjoase, ca şi cum ar fi avut de pe acum în faţa lui un duşman nevăzut.

Căpitanul se despărţi de Petre şi se duse în cabina sa. Harta cea veche era încă întinsă pe masă. Farrow o privi câteva clipe, apoi o împături şi o puse într-un dulăpior de oţel, din perete.

Se apropia timpul când el hotărâse să se ridice la suprafaţă cu submarinul. Puse în funcţiune soneria, şi în câteva minute echipajul fu pe picioare, gata să procedeze la cele de cuviinţă.

Când vasul începu să se ridice încetişor, George se afla în cabina de comandă. Marea trebuie să fi fost încă tare înfuriată, căci atunci când vasul se ridicase la cinci metri de suprafaţă, începu să se clatine îngrijorător.

— Hm! făceam mai bine dacă mai aşteptam niţel, spuse Farrow, privind prin periscop. Aş vrea să mă văd odată ieşit din labirintul acesta de stânci !

Când turnul submarinului atinse oglinda apei, Farrow dădu comanda să se dea presiune maximă motoarelor, ca să aducă vasul în larg, altfel valurile ar fi zvârlit vasul de coasta celei mai apropiate insule.

Sudoarea şiroia pe chipurile oamenilor din turn. Când în cele din urmă izbutiră s-ajungă in larg.

— George vom fi pe insulă de-abia mâine la prânz, spuse căpitanul fiului său. Du-te liniştit de te culcă. Dacă se va petrece vreun lucru de seamă, te trezesc eu, n-ai grijă !

Tânărul era, într-adevăr foarte obosit. Atâta vreme cât submarinul se aflase sub apă, somnul său nu prea fusese odihnitor. Acum era cel puţin în drum spre insulă. Era calm, când se-ntinse din nou în hamacul său.

Imediat, adormi adânc.

Se trezi, simţindu-se zgâlţâit de umăr. Petre stătea lângă el, şi spuse, râzând:

— Ai dormit bine, George. E aproape de amiază şi peste vreo jumătate de ceas vom ajunge la insulă,

— Asta zic şi eu c-a fost somn, George! îl întâmpină tatăl său, râzând. Uite, acum cotim în canalul care duce spre partea de sud a insulei.

Dar George se simţi cuprins deodată de un sentiment apăsător, pe care nu şi-l putea lămuri. O teamă grozavă pentru Sanja pusese stăpânire pe el şi zise cu glas rugător tatălui său :

— Nu vrei să pui în mişcare compresoarele talã? Trebuie s-ajungem cât mai repede la valea dintre stânci. Neliniştea mea pentru soarta Sanjei a atins culmea.

Farrow se uită la el cu uimire. Dar când văzu privirea rugătoare din ochii mari ai băiatului, aprobă doar din cap şi dădu comanda în sala maşinilor.

În clipa următoare submarinul o porni ca o săgeată.

Canalul fu trecut repede şi vasul intră în scobitura largă, la capătul căreia se afla golful închis de un şirag de stânci. În aceasta, prinţul Ghasna pusese să se facă o deschizătură tăinuită, prin care vasele mai mici puteau să pătrundă în golf.

De pe stânca dreaptă care se ridica la capătul golfului, ducea cărăruie şerpuitoare, spre locul unde George avusese aventura cu pantera neagră. (Vezi broşura 4).

Când submarinul se apropiase de zăgazul din stâncă, Farrow puse în funcţiune sirena, în urma acestui semnal, prinţul Ghasna nu va întârzia să-şi facă apariţia, pentru a lăsa liberă intrarea.

Dar timpul trecea, şi nimeni nu se arata sus, pe stâncă. Farrow repetă semnul de câteva ori. În cele din urmă, George spuse :

— Tată, presimţirea mea nu m-a înşelat, S-a petrecut ceva îngrozitor acolo. Hai să dăm drumul unei bărci de aluminiu şi să pornim până la zăgaz.

Căpitanul dădu imediat ordinul respectiv şi peste puţin Petre lăsă barca pe apă şi porniră la drum.

În barcă se aflau Farrow, George, doctorul Bertram şi Petre. Când ajunseră la peretele stâncos, George sări cel dinţii pe mal şi porni repede în sus, pe cărăruia şerpuitoare.

O luase cu mult înaintea celorlalţi, şi nu ţinea în seamă cuvintele de prevedere pe care Farrow nu-nceta să i le strige din urmă. Dorea s-ajungă cât mai repede şi s-arunce o privire în valea stâncoasă.

Când ajunse în vârful peretelui stâncos auzi un zgomot. Era ca şi cum un obiect de fier ar fi atins piatra. Putea să fie prinţul Ghasna, care venea acum să deschidă zăgazul, pentru a lăsa liberă trecerea

submarinului.

Totuşi George se hotărî să fie cu băgare de seamă. Trase repede pistolul din buzunar şi înainta cu precauţiune. Când fu aproape de capătul cărăruii, văzu o umbră care cădea peste marginea peretelui de stâncă. Era un cap omenesc, şi în clipa următoare, se ivi în faţa tânărului un băştinaş.

Uriaşul războinic avea drept îmbrăcăminte numai un şorţuleţ dinainte. Îşi petrecuse însă, in jurul mijlocului un brâu de piele, de care atârna două pistoale şi un cuţit. În mână avea o puşcă modernă, sistem «Mauser».

Când îl văzu pe George atât de aproape de dânsul, nu se speria deloc. Trase, însă, repede pistolul din dreapta şi-l îndreptă spre tânăr.

George i-o luă înainte, şi în clipa când îl văzu pe războinic, fu sigur că prinţul Ghasna fusese atacat de băştinaşii de pe ţărmul nordic al insulei. Temerile sale se adeveriseră şi, cuprins de o furie nemărginită şi de îngrijorare pentru Sanja, scoase revolverul şi trase.

Omul rămase câteva clipe nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ. Glontele lui George îl lovise la rădăcina nasului.

Farrow, doctorul şi Petre alergară acum în grabă la faţa locului. George rămăsese lângă mort şi se uita la armele moderne ale acestuia. De unde să fi pus mâna pe ele sălbatecul ?

Dar deodată îi dădu în gând că acesta ar mai putea avea tovarăşi care să-l atace la rândul lor. Începu să alerge în sus bucata ce mai era până în vârf şi cu o săritură îşi făcu vânt de partea cealaltă a peretelui de stâncă.

Priveliştea care i se înfăţişă era îngrozitoare: de pe locul unde fuseseră casele de lemn ale prinţului şi oamenilor săi se înălţau acum spre cer nouri groşi de fum.

Aşa-dar, băştinaşii atacaseră într-adevăr sălaşul ascuns, uciseră pe indieni şi incendiaseră clădirile.

George, rămase locului încremenit şi privi în jos. Tresări speriat simţind o mână grea pe umăr... Era Petre, care-l privea întristat.

III
DUŞMANII

— PETRE, PETRE, presimţirile mele! se tânguia George disperat. Oh! au ucis-o pe Sanja! Vino repede, trebuie s-o răzbunăm!

Cu sărituri uriaşe cobori cărăruia îngustă. Era cutezător din cale-afară să te avânţi în felul acesta pe drumul primejdios. Un singur pas greşit şi George ar fi căzut în prăpastie.

Petre îşi dădu seama că nimic nu l-ar mai putea opri pe tânăr. Cu tot trupul său de uriaş, el era destul de sprinten, şi se luă pe urmele tânărului, fără să-l piardă o clipă din ochi.

Căpitanul şi doctorul Bertram începură şi ei să alerge cât îi duceau picioarele. După cât se putea deduce, grosul trupei atacurilor se afla jos, în jurul caselor care ardeau. Dacă George le cădea în mână, l-ar fi ucis în doi timpi şi trei mişcări.

Petre ajunsese la două zeci de metri doar de George, când acesta se făcu nevăzut într-unul din desişurile din apropiere. Un simţământ de teamă puse stăpânire atunci pe inima credinciosului servitor, căci se gândi imediat la primejdioşii locuitori ai junglei. E drept că fiarele or fi fost ele speriate de zgomotul atacului şi de incendierea bungalow-urilor, dar nu mai puţin adevărat că asta le-o fi întărit în acelaşi timp.

Ajunşi la şes, Petre începu să alerge şi mai repede. Dacă George scăpa teafăr din junglă, apoi va avea, desigur, de furcă atunci când va da ochii cu băştinaşii.

Paşii uriaşi pe care îi făcea îl apropiară de tânăr şi în cele din urmă îl zări, în clipa când trecu de o cotitură a drumului.

De odată, George se poticni de o rădăcină groasă, pe care n-o băgase de seamă. Se lovi atât de puternic, încât căzu la pământ, în nesimţire.

În primul moment, Petre se speria grozav, dar apoi îşi dădu seama că întâmplarea aceasta salvase viaţa lui George; căci o clipă doar după ce tânărul se prăbuşise la pământ, dintr-un tufiş apropiat îşi făcu apariţia un tigru de o mărime extraordinară.

Când zări făptura nemişcată din faţa ei, fiara rămase locului, căci săritura fusese destinată pentru o pradă alergătoare. George ar fi fost pierdut dacă nu s-ar fi prăbuşit, căci altfel tigrul l-ar fi înhăţat la sigur.

Aşa însă, fiara rămase lângă el, oarecum nedumerită. În clipa următoare, Petre şi intervenise.

Înainte ca tigrul să-l fi observat, el îşi scoase pistolul de la brâu, apoi trase de două ori, cu iuţeala fulgerului.

Tigrul fu lovit din spate şi ambele gloanţe îi pătrunseră în corp. Petre se aruncase instinctiv în tufişul apropiat şi în imediata lui vecinătate trupul fiarei se prăbuşi, se zvârcoli câteva clipe, apoi se-ntinse cât era de lung.

Respirând uşurat, Petre se furişă afară dintre ramuri, îi zâmbi lui George, ridică apoi pistolul si trase. Glontele trecu pe lângă capul tânărului speriat, se auzi un pocnet înăbuşit, apoi un horcăit scurt şi o bufnitură.

Întorcându-se repede, George a văzut lângă el un băştinaş, îmbrăcat de asemeni numai cu un şorţuleţ, dar înarmat, ca şi celălalt, cu pistoale şi puşcă «Mauser».

În clipa următoare, uriaşul fu lângă George

— Să-l aşteptăm pe căpitan şi pe doctor — spuse el, gâfâind — mă tem că ceilalţi băştinaşi vin acum încoace. Împuşcăturile i-or fi făcut atenţi.

De-abia rostise vorbele acestea şi, la vreo opt metri de ei, se ivi chipul unui alt sălbatec. Şi în aceiaşi clipă chiar, el trase un foc din pistolul pe care-l avea gata pregătit, apoi dispăru cu iuţeala fulgerului după cotitură.

Glonţul său trecu deasupra capetelor lui George şi Petre, dar nici gloanţele cu care aceştia doi răspunseră imediat, nu nimeriră pe sălbatec.

În schimb auziră strigătele ascuţite scoase de acesta, şi Petre spuse, îngrijorat :

— George, aş fi de părere să ne întoarcem mai bine, căci dacă nu mă înşel îşi cheamă tovarăşi. Împotriva unor forţe mari nu putem face nimic, chiar dacă doctorul şi căpitanul ne-ar veni în ajutor.

— Petre, trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu Sanja! spuse tânărul, cu disperare. Vino, trebuie să mergem înainte. Sălbatecii o vor lua la sănătoasa când vor vedea cum împuşcăm noi.

— George, fii cuminte şi cu băgare de seamă! îl sfătui Petre. N-are nici un rost să ne jertfim zadarnic fără să folosim cu ceva Sanjei. După cum spuneai, ea e doar ameninţată de corabia neagră, ceea ce înseamnă că sălbaticei n-au omorât-o. Încrede-te în visul pe care l-ai avut, George, fii sigur că Sanja e încă în viaţă şi procedează cu cap!

Petre cuprinse braţul tânărului, şi se părea că vorbele sale înrâuriseră asupra lui — dar atunci se auzi departe de ei, dinspre bungalow-uri, un strigăt limpede, răsunător :

— George ! George !

— Sanja, e Sanja ! ţipă tânărul, în culmea bucuriei.

Şi smulgându-se din strânsoarea lui Petre, o luă la fugă de-a lungul cărăruii, spre locuinţele care ardeau.

Petre privi repede îndărăt şi văzând pe căpitan şi doctor apropiindu-se, alergă după George.

După ce trecu de cotitura după care dispăruse George, Petre îl văzu pe tânăr cam la vreo zece metri înaintea lui. Scosese şi al doilea revolver şi alerga cu atâta repeziciune, încât bătrânul servitor nu se putea ţine după el

— Ia seama ! răcni Petre deodată. Văzuse câteva siluete negre, care alunecau ca nişte umbre de-a curmezişul drumului. Deşi George îşi dădu seama de primejdia ce-l ameninţa, îşi urmă fuga necugetată.

În tufişurile de pe amândouă laturile drumului, se auzi un trosnet

de crengi.

O linişte ciudată puse stăpânire pe dânsul. Sanja îl strigase, aşa dar ea trăia şi el o va salva, pentru aceasta nu trebuia, însă, să procedeze uşuratic şi fără un plan bine stabilit.

Pe dată făcu stângă împrejur şi sări îndărăt. Instinctiv îşi dădu seama că trebuia să rămâie împreună cu Petre şi să aştepte sosirea tatălui său şi a doctorului, ca să un cadă jertfă duşmanilor vicleni, care, după cât se părea, aveau de gând să-i împresoare.

Dar aproape că era prea târziu. Când fu doar la câţiva metri de Petre, care se oprise imediat în loc, se iviră din tufişuri făpturi întunecate, care se năpustiră spre el. George trase cu iuţeala fulgerului, auzi ţipete, apoi porniră împuşcături şi din partea sălbatecilor; simţi o lovitură grea peste mâna dreaptă şi, spre nespusa lui spaimă, cineva îi smulse revolverul.

Din fericire, nu fusese rănit, astfel că trase repede pumnalul dăruit de Sanja şi lovi cu sete în grămada din apropierea lui. În acelaşi timp slobozi două gloanţe şi spre stânga, căci şi dintr-acolo se năpusteau sălbatecii asupra lui.

Pumnalul său nu dădu greş, căci uriaşul care-l atacase, se prăbuşi la pământ, horcăind. De asemeni şi gloanţele trase avură efect, doborând pe unul din duşmani. Ceilalţi se dădură înapoi şi atunci se auziră împuşcături repetate, slobozite de căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi Petre.

Cu răcnete înfiorătoare sălbatecii dispărură repede în tufişuri.

Trei dintr-unşii rămaseră întinşi pe cărare, pe când alţii se prăbuşiră în desişuri, după cum auzise George foarte bine. El se apropia de cadavrul unuia din ei, al cărui şorţ, împodobit cu scoici, dovedea că avusese un rang mai înalt. Întrucât revolverul lui George se stricase de pe urma împuşcăturii, tânărul se aplecă repede asupra cadavrului şi-i smulse de la brâu unul din revolvere.

O hârtioară căzu din brâu şi George o vâri în buzunar, aproape fără să-şi dea seama. Apoi se-ntoarse repede pe drumul pe care venise.

— Bravo George ! îi strigă tatăl său. Te-ai purtat ca un viteaz şi ai dovedit prudenţă în acelaşi timp. Petre mi-a spus că Sanja te-a chemat. Sunt sigur, dragul meu, că vei izbuti să eliberezi pe fiica prinţului, dacă vei fi de aici încolo tot atât de chibzuit. Acum trebuie să ne sfătuim ce avem de făcut. E prea primejdios să ne apropiem de sălbateci. Diavoli ăştia sunt vicleni de n-au pereche. Trebuie, deci, să ne înapoiam.

De jur-împrejur celor patru oameni, izbucniră flăcări. La o mică depărtare de cărăruie, sălbatecii incendiaseră tufişul. Înaintea lor se înălţau de-asemeni nouri grei de fum, din care ţâşneau limbi mari de foc. Locuinţele indienilor trebuie să fi căzut de mult pradă flăcărilor, — acum fuseseră cuprinse de vâlvătaie şi livezile, şi focul ajunsese

până-n junglă.

Căpitanul Farrow nu mai stătu mult pe gânduri, şi cu sărituri uriaşe luă drumul îndărăt; ceilalţi îl urmară pe dată, căci îşi dădeau seama că singura salvare era să ajungă la peretele de stâncă şi să treacă de partea cealaltă.

Dar duşmanii nu se lăsaseră: doborând copăcei tineri din tufiş, le dădură foc şi-i aruncară de-a curmezişul cărăruii. Cu sărituri de uriaş căpitanul trecu peste piedicile aprinse, dar fu înhăţat pe dată de nişte mâini puternice şi trântit la pământ. Mai avu doar răgazul să scoată un ţipăt de avertizare pentru ceilalţi, apoi primi în cap o lovitură puternică. Ameţit, se simţi, totuşi, ridicat şi dus pe sus, pe urmă îşi pierdu cunoştinţa.

Petre înţelesese bine strigătul stăpânului său. Încordându-şi puterile izbuti s-o ia înaintea lui George şi a doctorului, trecu al doilea peste ramurile de foc. Fu şi el înhăţat de câţiva sălbateci, dar nu se lăsă doborât.

Duşmanii săi se împrăştiară în toate părţile. Şi când Petre se văzu puţin liber, începu să tragă în dreapta şi-n stânga.

George fu al treilea oare sări peste baricada şi mai avu răgazul să tragă gloanţe asupra agresorilor, care dispărură în tufiş.

— Petre, unde e tata ? întrebă George, privind îngrijorat în jurul său.

— O fi luat-o înainte, zise doctorul Bertram, care sărise şi el acum peste baricada de foc. Grăbeşte-te George, altfel flăcările ne vor tăia retragerea !

Petre nu stătu mult pe gânduri. Îl apucă pe George de braţ şi-l trase după el. Deşi era şi dânsul îngrijorat de soarta căpitanului, trebuia să se gândească întâi să-şi puie în siguranţă propria lui viaţă.

Trecuseră, în sfârşit, până la bucata de junglă, dar nu trebuiau să rămână locului nici o clipă, căci vântul împingea marea de foc înaintea lor, şi animalele sălbatice începură să-şi facă apariţia prin tufişuri...

— Petre, unde e tata, strigă George pentru a doua oară şi încercă să se smulgă din strânsoarea de fier a uriaşului.

Dar credinciosul servitor îl ţinea vârtos. ÎI trase după sine şi spuse cu seriozitate :

— George, fii curajos! Tatăl d-tale, bunul nostru căpitan, a fost prins de sălbateci. Ai auzit doar strigătul său! A fost prins când trecea peste baricada de foc. Dac-ar fi fost ucis, ar fi trebuit să dăm de trupul său. N-am găsit însă nimic, şi asta înseamnă c-a fost numai ameţit şi târât de acolo. George, acum ni se impune în primul rând să ne păstrăm sângele rece şi să chibzuim bine la ceea ce facem. Singura posibilitate de a salva pe căpitan şi pe fiica prinţului, este de a înconjura cu submarinul insula, pentru a ataca dinspre Nord satul

sălbatecilor. Acolo îi vom găsi şi pe prizonieri.

— Ai dreptate, Petre! strigă tânărul, plin de nădejde. Repede, trebuie să ne grăbim. Mă tem, totuşi, că vom sosi prea târziu... Visul meu cu corabia neagră se adevereşte. Gândeşte-te, Petre, ce bine erau înarmaţi sălbatecii! Şi eu cred că în spatele lor stă căpitanul corăbiei negre...

— Tot ce se poate, interveni doctorul Bertram — dar în cazul acesta putem nădăjdui să-i găsim în viaţă pe prizonieri.

Petre şi George făcuseră vre-o douăzeci de metri pe cărăruia şerpuitoare care ducea în deal. Întoarseră capetele şi zăriră doi tigri care tocmai ieşiseră din junglă şi priveau neliniştiţi în jur. Cerbi şi porci sălbateci alergau aiuriţi la picioarele stâncii. Cele două fiare, însă, măsurau liniştit împrejurimile, apoi îşi aţintiră ochii scânteietori asupra celor trei oameni care alergau în sus, pe stâncă.

— Repede! Repede ! strigă doctorul Bertram. Vor apuca şi ei pe drumul acesta şi celelalte sălbăticiuni le vor urma.

Fugarii îşi îndoiră sforţările şi alergară cât îi ţineau picioarele.

IV
ÎN GHIARELE PRIMEJDIEI

CÂND AJUNSERĂ la prima cotitură a potecii, se uitară îndărât şi văzură cu groază că unul din tigri începuse să urce cărăruia. Câteva clipe doar va şovăi, apoi îşi va învinge teama şi se va repezi în sus, urmat de tovarăşul său şi de celelalte fiare.

— Sunt tigri javanezi, îşi dădu cu părerea doctorul Bertram.

Pe urmă o porni repede după cei doi tovarăşi ai săi, care i-o luaseră înainte.

Sub soarele arzător, bieţii oameni trebuiau să facă sforţări uriaşe, alergând în sus pe drumul îngust. La asta se mai adăuga fumul şi dogoreala junglei în flăcări, care se simţea până la ei.

Dar când fugarii ajunseră la a doua cotitură şi străbăteau în goană ultima parte a potecii, zăriră venind de jos in salturi uriaşe pe cei doi tigri pe care îi văzuseră la început.

Cei trei oameni priviră o clipă tabloul acesta înfiorător, apoi începură s-alerge în sus cu şi mai multă îndârjire. Trebuiau s-ajungă în vârful peretelui de stâncă, înainte ca primul tigru să se apropie.

Dar tocmai ultima parte a potecii era şi cea mai grea de străbătut şi numai după sforţări neînchipuite cei trei oameni aproape istoviţi, izbutiră s-ajungă sus.

Atunci, doctorul Bertram văzu cu spaimă că primul tigru se afla la cel mult zece metri în urma lor. Toată poteca mişuna acum de

animale, care urcau în goană, înnebunite de groaza focului.

— Repede ! Repede ! strigă Bertram.

— Dar am putea s-o luăm spre Nord pe creasta stâncii, spuse George.

Petre, însă, îl trase înainte şi gâfâi:

— Cu submarinul ajungem mai repede. Creasta stâncii era lată doar de zece metri.

Când Petre ajunse pe poteca aceasta, care ducea în jos spre golf pe partea de Sud, primul tigru sări pe platou, dinspre Nord.

Acum se punea chestia dacă fiara se va lua după cei trei fugari, sau va apuca pe poteca îngustă, spre Nord. Şi acolo trebuia să fie un drumeag care să ducă la insulă, altfel băştinaşii nu şi-ar fi putut duce la îndeplinire atacul asupra micei colonii a prinţului indian.

Doctorul Bertram, care venea cel din urmă, întoarse inc-odată capul, înainte de a dispare pe după marginea de Sud a stâncii. Atunci văzu cu uşurare că tigrul se oprise în loc şi privea în jurul său, chibzuind, probabil, dacă să se ia pe urmele fugarilor, sau nu.

Bertram comunică vestea aceasta celor doi tovarăşi ai săi, apoi îşi urmară cu toţii fuga în jos.

Petre tocmai trecuse de prima cotitură a potecii care cobora de vale, când se auzi pufăitul unui tigru. În clipa următoare, corpul vărgat al fiarei se prăbuşi cu zgomot în apa golfului.

Speriaţi, cei trei oameni îşi întoarseră privirile. Şi atunci văzură că şi al doilea tigru era în spatele lor şi ceva mai încolo se ivi capul unei pantere negre.

— Înainte! Înainte! răcni Petre.

Dar prea mult n-o mai putu ţine. Când ajunse la vreo douăzeci de metri deasupra golfului, se poticni. încercase el să se mai ţie, făcu încă vreo câţiva paşi, clătinându-se apoi îşi pierdu echilibrul cu desăvârşire şi se prăbuşi delături, peste marginea potecii.

Fiind un bun săritor, el făcu un viraj atât de îndemânatec în aer, încât sări cu capul înainte. Întâmplarea aceasta neprevăzută, îi dădu lui George ideea, că sistemul ăsta e cel mai sigur şi rapid de a ajunge jos. Întoarse capul şi strigă doctorului:

— Sar şi eu, fă şi d-ta la fel, doctore! Apoi îşi dădu drumul în adâncime.

Era şi dânsul un săritor bun, şi un astfel de salt nu era mare lucru pentru el, — dar doctorul Bertram se ocupase prea puţin cu sportul acesta.

De aceea el continuă să alerge în jos cât îl ţineau picioarele, dar când ajunse la a doua cotitură, se văzu nevoit să facă şi dânsul săritura primejdioasă.

O izbitură puternică îi nimeri din stânga, cu groază văzu un cap de tigru lângă picioarele lui apoi începu să se rostogolească. Căuta să se

agaţe cu disperare de ceva, auzi mugetul înfuriat al fiarei, pe urmă simţi cum se prăbuşeşte în adâncime, alături de tigrul în a cărui blană îşi înfipsese degetele.

Tigrul era mai greu şi zbura mai repede. Din cauza groazei de care era cuprins, doctorul Bertram nici nu se gândi să dea drumul animalului. În felul acesta, braţele îi fură trase înainte şi se pomeni în apă cu o admirabilă săritură a capului.

De-abia acum îşi descleştă mâinile din blana tigrului, şi înotă repede sub apă îndreptându-se spre golf.

Când ieşi la suprafaţă, îşi întoarse capul şi văzu o privelişte pe care nici în cele mai îndrăzneţe visuri ale sale nu şi-ar fi putut-o închipui.

Petre tocmai sărea eu capul înainte din mica barcă de aluminiu, căci primul tigru se pregătea cu labele să sară într-unsa. Ce se întâmplase?

Petre desprinsese imediat barca, apoi începuse să vâslească, pentru a veni în ajutorul lui George şi a doctorului, care ajunseseră şi ei jos.

Tigrul pusese însă şi el ochii pe barcă, se agăţă de dânsa şi în furia lui sfâşia învelişul de aluminiu. Apa pătrunse imediat înăuntru şi barca se afundă pe jumătate. Devenise, deci inutilizabilă, şi cei trei oameni trebuiau acum să înoate până la submarin.

Era un drum de vreo două sute de metri şi Petre nu stătu mult la gânduri. Începu să înoate imediat şi ceilalţi doi îl urmară.

Dar tigrul, care alunecase de pe barca ce se scufunda, se luă pe dată după înotători.

După cum se ştie, tigrii sunt înotători minunaţi. Doctorul Bertram văzu cu groază că fiara îl va ajunge imediat pe Petre, — şi în acelaşi timp auzi la stânga lui un plescăit.

Privit îndărăt, dar în clipa următoare se afundă în apă, căci al doilea tigru, pe care-l târâse după sine pe stâncă, era la o depărtare de câţiva metri numai de el.

Sub apa se-ntoarse, înotă în direcţia tigrului şi ieşi la suprafaţă în spatele acestuia.

Deodată, auzi izbituri puternice pătrunzând prin apă, se afundă iar repede şi înotă până când nevoia de a respira îl sili să revie la suprafaţă.

La câţiva metri de el se zvârcolea în apă tigrul. Dinspre submarin răsunară câteva împuşcături şi fiara îşi dădu sfârşitul.

Respirând uşurat, doctorul Bertram începu să înoate spre submarin, când, deodată, auzi în spatele său apa plescăind cu putere. Nici nu cuteză să se uite, căci era aproape sigur că altă fiară căzuse in apă.

Ba uită chiar că e ameninţat de o mare primejdie, căci văzu acum că tigrul celălalt era la o mică depărtare de George. Petre căuta să îndrepte atenţiunea fiarei asupra lui, afundându-se în apă, căci acum

înota în urma ei.

— George, George, în spatele tău! strigă Bertram.

Tânărul se-ntoarse, văzu tigrul în imediata lui apropiere, dar în aceiaşi clipă răsunară două împuşcături. Fuseseră trase de Petre, care-l salvase, astfel, pe iubitul său stăpân.

— Bravo, Petre! strigă doctorul Bertram. Dar se cutremură, auzindu-l pe George răcnind speriat:

— Doctore, la fund, repede, repede!

Într-adevăr, în spatele lui căzuse ceva în mare. Bertram nu mai căută să cerceteze ce se petrece şi se afundă imediat.

Era un scafandru desăvârşit. Când fu la câţiva metri sub apă, se lăsă pe spate şi privi în sus. Se aştepta să vadă deasupra-i trupul vreunui tigru sau al unei pantere negre, dar in loc de aşa ceva, văzu o umbră întunecată, care se năpustea pieziş spre dânsul. Cu groază, Bertram recunoscu în acesta un băştinaş, ţinând un pumnal în mină, cu intenţia vădită de a-l ucide sub apă.

În clipa când Bertram recunoscu pe duşmanul său, scoase repede revolverul si, înotând pe spate, trase.

Prin violenţa împuşcăturilor se afundă mai mult, dar spre marea lui bucurie văzu că-şi nimerise duşmanul, căci sălbatecul căuta s-ajungă repede la suprafaţă.

Începând să-i lipsească aerul, Bertram se ridică şi el din apă; când ajunse sus observă înspăimântat, că sălbatecul dispăruse din nou. Dându-şi seama de primejdie, Bertram se afundă iar. Alunecă vertiginos în adâncime, aproape vertical, ca să-l poată vedea, eventual, pe sălbatec. Şi într-adevăr, îl văzu, dar destul de departe de el. Ciudat era numai că vajnicul său inamic nu făcea nici o mişcare.

Cu toate acestea, doctorul mai slobozi două gloanţe, apoi se ridică iar la suprafaţă, şi apăru în spatele lui George, care îl aştepta.

— Ei, doctore — îi strigă tânărul — nici nu trebuia să te afunzi ultima oară. I-am trimis şi eu un glonte nemernicului. Când ieşise la suprafaţă era grav rănit. Mă bucur nespus c-ai scăpat teafăr. Acum să ne grăbim s-ajungem la satul sălbatecilor. Sărmanul meu tată şi Sanja...

Restul nu se mai auzi, căci vorbele fură acoperite de împuşcături care veneau din vârful stâncii. Acolo apăruseră câţiva băştinaşi, care trăgeau de zor spre cei trei fugari.

De pe submarin li se răspunse cu alte împuşcături, dar cu toate astea cei trei se văzură nevoiţi să se lase afund, căci gloanţele duşmanilor băteau aproape de tot de ei.

Când George se ridică iar la suprafaţă, auzi bubuiturile tunului de pe submarin. Jan Brike intrase în acţiune şi graţie îndemânării sale, prima granată se sparse tocmai la marginea de sus a stâncii, unde se adunaseră sălbatecii.

După ce norul de fum se împrăştie, sălbatecii intrară ca-n pământ. Trei cadavre atârnau cu picioarele în jos pe marginea stâncii şi două corpuri se prăbuşiră în golf.

George şi doctorul începură atunci să-noate repede spre submarin.

Petre le-o luase cu mult înainte, căci el n-avusese de întâmpinat primejdiile celorlalţi.

Era scris, se vede, ca doctorul şi George să mai aibă de pătimit ceva. Un strigăt puternic, venind din vârful stâncii, îi făcu să-şi întoarcă privirile.

Pe marginea stâncii, un băştinaş stătea cu spatele spre mare, şi ţinând braţul ridicat slobozi un glonte.

Un urlet înfiorător răspunse împuşcării, în clipa următoare, un trup negru se năpusti asupra sălbatecului şi drept urmare acesta se prăbuşi în adâncime, trăgând după sine o panteră uriaşă.

— Doctore — spuse atunci George — desigur că sălbatecul acesta e grav rănit. Îl vom salva şi el ne va spune ce s-a făcut tata şi Sanja.

— Ai dreptate, aşa vom face, răspunse Bertram.

Cei doi tovarăşi făcură stânga împrejur şi înotară înapoi. Văzură întâi pantera neagră ieşind la suprafaţă. Animalul privi neliniştit in jur, ca un păianjen care-şi caută prada.

Atunci se ivi din apă şi sălbatecul, la depărtare doar de vreo şase metri de panteră. Fiara înotă îndată spre el. În clipa aceasta George slobozi două gloanţe şi fiind ţintaş bun, acestea nimeriră în ţeasta animalului, care-şi dădu sufletul.

Urmat de doctor, George înotă acum, repede spre băştinaş. Individul plutea nemişcat deasupra apei, şi era gata să s-afunde din nou, când George îl apucă şi-l ţinu la suprafaţă.

Acum făcură nestânjeniţi drumul până la submarin. Petre, care se întorsese repede când auzise împuşcăturile lui George, le ajută şi el ultima bucată de drum, şi în cele din urmă se căţărată pe puntea submarinului, în vreme ce marinarii lăsaseră sus pe cel leşinat.

Primul ofiţer Rindow, luă comanda. Submarinul porni cu toată viteza din strâmtoare, pentru a ocoli insula.

Doctorul Bertram se lăsă în genunchi lângă rănit şi după ce-l examina zise lui George :

— E foarte îndoielnic dacă îşi va mai reveni. Rănile sunt prea grave. Dar voi încerca să-l readuc în simţiri, cel puţin pentru scurt timp.

V

ENIGMA CORĂBIEI NEGRE

UN MARINAR ADUSE repede medicamentele din infirmeria submarinului Doctorul depuse toate sforţările, dar nu ajunse la nici un rezultat. Rănile pe care i le făcuse pantera neagră erau prea grave, şi probabil că şi organele interne fuseseră atinse.

Ca un ultim remediu, medicul încercă o injecţie cu sare. După câteva clipe sălbatecul deschise ochii, privi rătăcit in jur şi prima sa mişcare fu aceea de a duce mâna la arme.

Doctorul Bertram, care cunoştea toate dialectele, intră imediat în vorbă cu el. Ştia bine că sălbatecul era pe moarte şi că nu era nici o clipă de pierdut.

Băştinaşul privi cu ochii zgâiţi când la unul, când la altul, apoi rosti câteva cuvinte, dădu clin cap la unele din întrebările medicului, deodată se-ntinse şi rămase nemişcat.

— S-a dus ! spuse Bertram. Păcat, a murit cu câteva clipe prea devreme. Am aflat, totuşi, unele amănunte importante. Deocamdată, scumpul meu George, nu trebuie să fim îngrijoraţi de soarta prizonierilor. Dar, tatăl tău, prinţul si Sanja sunt prizonieri! E ciudat, ai avut însă perfectă dreptate cu visul tău şi temerile de mai târziu! Corabia neagră joacă un rol curios în facerea asta. Căpitanul ei a fost botezat de sălbatecii insulei «Barbă de foc». El vroia să-i prindă pe indieni, de aceea le furnizase încă de mult arme băştinaşilor. Muribundul mi-a mai spus că acest căpitan va pleca spre răsărit cu prizonierii săi. Când l-am întrebat dacă «Barbă de foc» a mai dus cândva prizonieri spre răsărit, a dat doar din cap, apoi a trecut în lumea drepţilor. Aşa, acum trebuie să discutăm lucrurile în linişte. Vom îndepărta cadavrul, apoi vom porni la drum. Se prea poate să întâlnim curând corabia neagră şi să fim nevoiţi să ne lăsăm la fund. Haide, George, principalul e că tatăl tău şi Sanja trăiesc.

Tânărul îl urmă pe doctor, şi amândoi urcară în turn. Petre luă trupul neînsufleţit al sălbatecului şi-i dădu drumul în apă.

Rindow lăsă pe seama timonierului Plundow conducerea vasului. Acesta ştia că trebuie să-nconjoare cât mai repede insula, pentru a ieşi în calea corăbiei negre.

În cabina căpitanului, George stătea în scaunul tatălui său.

Peste câteva clipe sosi şi primul inginer, Hagen. Vestea luării ca prizonier a lui Farrow se răspândi cu iuţeala fulgerului în rândurile echipajului.

— Atâta vreme cât căpitanul şi ceilalţi prizonieri se află încă pe insulă, un atac din partea noastră i-ar pune în mare primejdie, spuse Bertram. Insularii îi vor ucide, sau îi vor ascunde atât de bine pe undeva, încât n-o să-i mai găsim niciodată, apoi vor susţine că nu ştiu de nimic. În consecinţă, trebuie să aşteptăm până vor fi cu toţii pe misterioasa corabie neagră. Fireşte, nu vreau să afirm că respectivul căpitan e un european, şi ca atare acolo vor fi în siguranţă, dar

presupun că se va feri să ucidă pur şi simplu nişte prizonieri fără apărare.

— Doctore, eu cred că nu trebuie să fim încă îngrijoraţi dinspre partea aceasta, interveni Rindow. Înainte ca noi să fi făcut ocolul insulei, ticălosul de căpitan va fi departe cu prizonierii săi. Avem noroc că ştim încotro se-ndreaptă. Îl vom ajunge noi cu siguranţă, dacă vom da drumul motoarelor cu toată presiunea. Dar să le lăsăm un suvenir domnilor sălbateci, ca să ne ţie minte cât or trăi.

— Ei, George, ce s-a întâmplat? întrebă deodată doctorul surprins.

Tânărul începuse să-şi golească buzunarele hainelor umede şi cu prilejul acesta dădu şi peste hârtiuţa care căzuse din chimirul sălbatecului pe care-l înjunghiase în junglă.

O desfăcuse cu nepăsare, dar când îşi aruncă privirea asupra ei, tresări şi scoase o exclamaţie de surpriză, căci în marginea de sus a hârtiei era imaginea unui golf, cu trei palmieri. Era o imagine la fel cu aceea de pe harta cea veche, pe care o luase căpitanul Farrow în timpul războiului.

Tânărul povesti celor de faţă despre ce e vorba. Toţi cunoşteau harta, căci Farrow îi pusese şi pe dânşii să încerce descifrarea scrierii. Pe hârtia pe care George o întinsese acum să se usuce, se afla de asemeni scrierea secretă.

— Asta-i extraordinar! exclamă Bertram. Cum de-a ajuns sălbatecul acela în stăpânirea hârtiei? De unde să ştie el să citească, — şi încă o scriere dintr-asta?

— Avea hârtia în brâul unde-şi ţinea revolverele, zise George, şi de acolo a căzut când i-am smuls arma. Bănuiesc, deci, că hârtia nu-i era destinată lui, ci ajunsese doar întâmplător acolo. Probabil că «Barbă de foc» uitase, când le-a adus arme sălbatecilor.

— Aşa trebuie să fie, zise doctorul. Sunt convins că scrierea asta ascunde ceva însemnat într-unsa. Te pomeneşti ca hârtia ne-ar putea arăta locul unde vor fi duşi prizonierii!

— Asta-i sigur, confirmă George. Spuneam eu tatei că trebuie să căutăm o insulă, pe care se află golful cu trei palmieri, a cărui imagine e pe hârtia asta. Numele acestei insule ne va da cheia descifrării scrierii secrete, — de asta sunt mai mult ca sigur. Şi apoi, am acum încă o confirmare a bănuielii mele. Vaporul francez scufundat de tata, venea din Tesemboeo, portul insulei Guadalcanar. Insula aceasta se află la răsărit de noi, în grupul insulelor Oceanului Pacific. Muribundul pe care l-am avut aici, spunea că prizonierii vor fi duşi spre răsărit. Acolo îi vom regăsi, deci, şi probabil că vom da de urma unei taine care dăinuieşte de mulţi ani.

— Aşa e, aşa e! aprobă Bertram.

— Dar cum vom proceda pentru eliberarea prizonierilor, când vom da de corabia neagră? întrebă inginerul Hagen. Se vor afla doar atunci

în mare primejdie, căci taina care se ascunde în dosul acestor capturi trebuie să fie grozavă. În unele insule ale Pacificului — cum ar fi, de pildă, insulele Salomon, — există vânători de capete. Pentru aceştia, un cap de alb are mare valoare.

— Domnule Hagen, s-ar putea să ai dreptate, zise George. Înainte de a fi venit pe submarin, am citit câteva cărţi interesante asupra vânătorilor de capete. Pentru dânşii, capul unui alb este un obiect de mare valoare, în special căpeteniile diferitelor triburi pun mare preţ pe capete de albi. Şi de ce n-ar face negoţ cu «Barbă de foc»? Ai dreptate domnule Hagen. Nu trebuie cu nici un chip să atacăm corabia, — am putea cel mult să-i eliberăm pe prizonieri prin viclenie. Indivizii care furnizează prizonieri vânătorilor de capete, nu se dau în lături să-i facă să dispară, când se văd în primejdie de a fi încolţiţi.

Se auzi soneria acusticului Rindow duse receptorul la ureche şi auzi glasul lui Plundow :

— Am ocolit insula!

— Bine, venim!

Ieşiră cu toţii din cabină. Peste câteva clipe fură în turn. Submarinul înainta de-a lungul coastei de Nord a insulei.

Ajunseră în cele din urmă la golful unde fuseseră surprinşi cu puţin înainte, de furtuna grozavă. Aici trebuia să fie satul, căci de acolo porniseră la pescuit, în urmă cu două zile, bărcile băştinaşilor. (Vezi broşura Nr. 4). Corabia neagră nu se vedea nicăieri. Aşadar prizonierii fuseseră predaţi lui «Barbă de foc» şi misteriosul căpitan socotise nimerit s-o şteargă cât mai repede, după ce băştinaşii îi vor fi povestit că nişte străini albi veniseră dinspre Sud. Poate că-l cunoştea chiar pe Farrow şi ştia că submarinul acestuia trebuia să fie pe aproape.

Deodată se auziră împuşcături de pe ţărm şi gloanţele zburară deasupra vasului.

— Foc ! comandă Rindow.

Şi cât ai clipi din ochi Jan Brike îşi şi alesese ţinta, — un grup de sălbateci, care trăgeau acum pentru a doua oară.

Un bubuit înfiorător sfâşia văzduhul şi după o secundă se văzu un nour gros de fum pe locul unde ţintise tunarul.

A doua ghiulea fu încărcată la repezeală. Ea se sparse în mii de schije pe ţărm, printre căsuţele de lemn, unde Brike zărise un nou grup de sălbateci.

— Deocamdată e de-ajuns, Jan! spuse Rindow. Fii însă pregătit, căci ne apropiem de ţărm.

Un marinar, cu care Jan Brike făcuse şcoală, dat fiind că avea un ochi foarte bun, luă loc la tunul de la pupă. Sub ocrotirea acestor doi tunari desăvârşiţi, o mică trupă putea cobori în linişte pe uscat.

George fu cel dinţii care sări pe ţărm. El vroia să se încredinţeze numai dacă tatăl său nu mai e aici, sau dacă nu cumva fusese ucis.

Petre îl urmă imediat, apoi veniră doctorul, Rindow, Hagen şi câţiva marinari. Câteva cadavre zăceau împrăştiate. Armele le fură luate, — poate va fi cu putinţă să se stabilească provenienţa lor.

Bordeiele fură cercetate sistematic, dar numai în grabă. Îşi puseseră doar în gând să urmărească corabia neagră.

În interiorul locuinţelor nu se găsi nimic. Două din ele ardeau, ca urmare a bombardamentului. Focul va cuprinde repede şi celelalte bordeie şi în felul acesta băştinaşi vor fi pedepsiţi îndeajuns pentru vina de a fi predat prizonierii lui Barbă de foc.

Sunând din corn, Rindow îşi adună marinarii pe ţărm. Nimeni nu aducea vreo veste de seamă, dar la sfârşit veni în fugă unul, care tocmai ieşise dintr-o colibă.

Ţinea în mână un obiect ciudat: raportă scurt că nu descoperise nimic, se adresă, însă, cu rugămintea de a-i fi îngăduit să păstreze pentru sine securea ciudată pe care o găsise.

Doctorul Bertram se uită o clipă la arma aceasta, apoi exclamă :

— George, iată dovada !

— Da, răspunse tânărul, securile acestea sunt purtate de vânătorii de capete. Cu tăişul ascuţit, ei spintecă şira spinării victimelor lor, Faptul că securea aceasta a fost găsită aici, e o dovadă îndestulătoare că «Barbă de foc» are legături cu vânătorii de capete.

Bertram înapoia marinarului securea.

— Să tragem nădejde că nu va fi nevoie să-i cunoaştem personal, spuse el. Dar acum pornim spre răsărit, spre insulele misterioşilor vânători de capete. Dea Domnul să izbutim să fi pedepsiţi îndeajuns pentru vina de a fi predat prizonierii lui Barbă de foc.

Mica trupă se îmbarcă în grabă pe submarin.

Marinarii înconjurară pe camaradul lor, care găsise arma aceasta ciudată, şi-i puseră felurite întrebări.

Jan Brike îşi întoarse şi el atenţiunea de la ţărm şi privea încordat la grupul de marinari care discutau. În schimb, tunarul de la pupă, nu-şi dezlipise privirea de la sat, care începu acum să ardă intens. Câteva clipe numai îşi îndreptă şi el ochii spre camarazii săi, şi această scurtă neatenţie fu de ajuns pentru ca viclenii sălbateci să caute să se folosească de ele...

Cu iuţeala fulgerului vreo douăzeci de bărbaţi alergară spre ţărm şi când tânărul marinar, înspăimântat îi descoperi, dânşii se aflau la o depărtare de zece metri numai de submarin. De după nişte colibe se ivi acum un adevărat stol de sălbateci. Marinarul scoase un strigăt puternic pentru a atrage atenţiunea celorlalţi, apoi îşi îndreptă ţeava tunului spre grămada băştinaşilor şi în clipa următoare ghiuleaua porni prin aer.

Un răcnet înfiorător acoperi bubuitul tunului şi sălbatecii se împrăştiară care încotro. Patru cadavre rămaseră întinse, alţi câţiva se

târâră cu greu de acolo, ceea ce dovedea că fuseseră atinşi mortal.

Dar primii douăzeci din ei ajunseră acum la submarin. Marinarii se întoarseră cu iuţeala fulgerului şi primiră lupta cu duşmanul primejdios.

Petre îşi golise gloanţele din revolvere, când cu lupta cu fiarele din junglă, şi nu mai avusese răgazul să şi le încarce. Se hotărî, însă, repede la ce avea de făcut: smulse din mâna marinarului securea vânătorilor de capete şi cu arma aceasta grozavă se năpusti asupra sălbatecilor care săriseră pe puntea submarinului.

Vitejii marinari, obişnuiţi cu lupta, nu numai că erau gata de apărare, ba se lansară chiar la bătaie cu sălbatecii.

Aceştia nu se aşteptaseră deloc la aşa ceva. Întărâtat Petre se năpustea atât de furios cu securea sa grozavă, încât chiar camarazii săi se dădeau în lături din apropierea lui, ca să nu fie atinşi din nebăgare de seamă.

Lupta sângeroasă nu ţinu decât câteva minute. Marinarii nu avuseseră nici o pierdere — dar câţiva fură atinşi uşor de gloanţe, căci deşi sălbatecii aveau puşti atât de moderne, nu se pricepeau să se folosească de ele.

Toţi oamenii se aflau pe punte, lângă parapet, cu spatele spre ţărm. Şi nimeni nu văzu că două făpturi întunecate se furişară pe punte, venind din partea cealaltă a submarinului.

Cei doi sălbateci urmăriră câteva clipe lupta sângeroasă, apoi unul din ei dispăru în turnul deschis al submarinului, pe când celălalt, un vlăjgan cât toate zilele, se apropie pe nesimţite de George, care tocmai îşi încărca revolverul.

Sălbatecul se afla doar la doi metri de tânărul Farrow, şi-şi trase de la brâu pumnalul.

În clipa aceea, însă, Petre întoarse întâmplător capul şi văzu primejdia grozavă de care era ameninţat tânărul său stăpân.

— George ! George ! răcni el cu o voce care ar fi putut trezi morţii din morminte.

În acelaşi timp, uriaşul zvârli securea-i grozavă înspre sălbatec.

Aceasta, văzând arma ucigătoare zburând spre el, se aplecă ca fulgerul — dar nu de-ajuns de repede, şi capătul de jos al tăişului ascuţit îi întinse umărul stâng, apoi făcu o tăietură adâncă în carnea de pe spate.

Aceste câteva clipe, cât sălbatecul fusese pus în imposibilitatea de atac, fură de ajuns pentru George. El se întoarse cu iuţeala fulgerului şi când sălbatecul se ridică din nou, îndreptând iar braţul cu pumnalul tăios, arma lui George scuipă foc.

Glonţul lovi pe ticălos în frunte. El rămase câteva clipe nemişcat, ochii săi măriţi de groază îl fixară, apoi se prăbuşi fără suflare la pământ. ia parte din nou la lupta împotriva sălbatecilor, dar acum nu

mai avu ce face, căci atacul fusese respins. Puţinii supravieţuitori o luară la fugă de-a lungul ţărmului, căutând să ajungă in tufişuri.

La comanda lui Rindow, marinarii coborâră în interiorul turnului. Trupul sălbatecului ucis de George fu aruncat peste bord şi marinarul îşi luă în primire securea, cu ajutorul căreia Petre îşi salvase stăpânul iubit.

Primul ofiţer dădu comanda punerii în funcţiune a motoarelor. Apoi luă conducerea şi submarinul se îndepărtă de ţărm, pornind cu toată viteza spre răsărit, către insulele acelea peste care plana un mister înfiorător.

Nici unul din oamenii echipajului, nu bănuia prezenţa pasagerului clandestin, care se furişase în turnul submarinului, în timpul luptei sângeroase care avusese loc pe puntea acestuia.

George se aplecă să ridice arma care-i căzuse din mână şi vru să ia parte din nou la lupta împotriva sălbatecilor, dar acum nu mai avu ce face, căci atacul fusese respins. Puţinii supravieţuitori o luară la fugă de-a lungul ţărmului, căutând s-ajungă in tufişuri.

La comanda lui Rindow, marinarii coborâră în interiorul turnului. Trupul sălbatecului ucis de George fu aruncat peste bord şi marinarul îşi luă în primire securea, cu ajutorul căreia Petre îşi salvase stăpânul iubit.

Primul ofiţer dădu comanda punerii în funcţiune a motoarelor. Apoi luă conducerea şi submarinul se îndepărtă de ţărm, pornind cu toată viteza spre răsărit, către insulele acelea peste care plana un mister înfiorător.

Nici unul din oamenii echipajului, nu bănuia prezenţa pasagerului clandestin, care se furişase în turnul submarinului, în timpul luptei sângeroase care avusese loc pe puntea acesteia.

Aventurile submarinului Dox 006

Hans Warren

I
UN MUSAFIR MISTERIOS

GEORGE sări în sus şi-şi duse instinctiv mâinile la beregată, simţind că i-o strângea cineva să-l înăbuşe. Dacă lucrul acesta s-ar fi întâmplat în somn, desigur că nu s-ar mai fi trezit.

Dar el era încă treaz, cu gândul dus la tatăl său şi la Sanja, şi tocmai era să aţipească.

Situaţia era critică. Pusese să i se aducă hamacul în cabina tatălui său, ca un semn de dragoste faţă de nefericitul prizonier al piraţilor de pe corabia neagră. Şi acum, singur în încăperea strâmtă, într-un întuneric de nepătruns, şi fără să fi auzit apropierea cuiva, se trezi cu gâtlejul strâns ca într-un cleşte. Încercă să îndepărteze mâinile misteriosului musafir, dar cu toată sforţarea uriaşă ce-o făcu, nu izbuti.

Simţea cum îşi pierde cunoştinţa încetul cu încetul, scântei şi roţi de foc i se învârteau în vârtej pe dinaintea ochilor şi sângele îi colcăia în urechi. Încordându-şi forţele, scoase un horcăit disperat, încercă din nou să îndepărteze mâinile care ameninţau să-l înăbuşe — şi deodată necunoscutul îi dădu drumul, îşi smulse mâna din pumnul lui George — apoi se făcu tăcere.

De afară, de pe gangul îngust care trecea pe dinaintea cabinelor ofiţerilor, se auziră paşi.

— Petre, Petre ! strigă George, cu glasul răguşit.

Dar numai atât putu să rostească, căci gâtul i se umflase de pe urma strânsorii grozave.

În clipa următoare uşa se deschise brusc şi Petre, pătrunzând în cabină, întrebă îngrijorat :

— George ce ţi s-a întâmplat? Nu cumva ai visat urât?

— Petre, este cineva în cabină, — izbuti să îngâne tânărul — era gata, gata să mă gâtuie...

— Trăsni-lar să-l trăsnească, exclamă uriaşul, apoi începu să pipăie pereţii ca să găsească comutatorul. Îl răsuci, dar lumină... ioc !

— Ei, dar ce-o mai fi şi asta? înainte a dea s-aduc lampa de buzunar.

— Nu, Petre, rămâi aici. Dacă ieşi afară, mă atacă din nou. Cercetează, poate că becul fost deşurubat. Ah! sunt zdrobit!

Încearcă să se ridice, dar căzu înapoi. Durerea de la gât îl făcu să geamă.

— Ei, dar chestia asta e ciudată de tot! spuse uriaşul, care tot mai credea că tânărul avusese numai un vis urât.

Făcu câţiva paşi în cabină şi pipăi să găsească lampa de pe masa de

scris.

După câteva clipe se făcu lumină. George îşi aruncă repede privirea în jur, dar... cabina era goală.

Îşi trecu mâna peste ochi, în vreme ce uriaşul începu să râdă şi spuse:

— Acum vezi şi d-ta, George, că nu-i nimeni aici. E drept că becul a fost puţin deşurubat, dar asta poate c-ai făcut-o chiar dumneata, când te-ai culcat.

— Petre, eram încă treaz când mi-am simţit gâtul apucat ca într-un cleşte. Uită-te şi tu cât e de umflat. Mă doare atât de grozav că de-abia pot vorbi.

Uriaşul se aplecă deasupra tânărului şi se dădu speriat înapoi.

— Într-adevăr! exclamă el. Se văd lămurit urmele degetelor. Asta e ceva... voi da imediat alarma.

Vru să se-ndrepte spre uşă, dar George îl opri :

— Stai, Petre, nu trebuie să mă laşi singur. Sunt încă prea slab şi nu m-aş putea apăra, dacă s-ar întâmpla să vie înapoi criminalul acela misterios.

— Fir-ar al dracului să fie! mormăi uriaşul, în timpul ăsta blestematul s-ar putea ascunde atât de bine, încât o să-l găsim cu greu, sau şi-ar putea căuta o poziţie de unde să se poată apăra când ne-om apropia să punem mâna pe dânsul. Dar stai, doctorul doarme alături. Îl voi trezi.

Izbi cu pumnul său uriaş în peretele de oţel care despărţea cabina căpitanului de aceea a lui Bertram.

— Domnule doctor, domnule doctor, repede, repede! strigă el cu toată puterea.

Efectul întrecu aşteptările sale. Doctorul dădu buzna în cabină, îmbrăcat sumar, şi în acel aş timp veniră în goană şi cele două sentinele de la pupă, cărora le urmă, după câteva clipe, primul ofiţer Rindow.

În timpul acesta George îşi supuse gâtul unui masaj în toată, regula, încât acum putu vorbi mai lesne şi istorisi celor de faţă aventura sa grozavă.

Rindow şi doctorul dădură şi ei din cap, cu neîncredere, pe câtă vreme marinarul care fusese de sentinelă, aprobă cu însufleţire. Dar când cei doi văzură semnele trădătoare de pe gâtul tânărului, Rindow începu să înjure, iar doctorul Bertram se puse să examineze pe pacient.

Văzându-l pe marinar că tot dă din cap în semn de aprobare, Rindow îl întrebă:

— Dar ce-i cu tine, Hagen? Faci impresia c-ai şti ceva despre individul misterios care a încercat să-l gâtuie pe George al nostru ?

— Aşa şi este, domnule Rindow, răspunse omul, cu ton serios.

— Ce? întrebă Rindow, aiurit. Ştii ceva despre omul acesta? Nu cumva vrei să susţii că ar fi un camarad de-al nostru.

— Ferească Dumnezeu, domnule Rindow! Asta este cu desăvârşire exclus. Dar în cursul celor două zile de când am părăsit insula pe care a fost făcut prizonier căpitanul nostru, am observat unele lucruri, care îmi clădeau de bănuit că un străin s-ar afla pe vasul nostru, Am vorbit despre asta cu camarazii mei, dar unii m-au luat în râs, iar alţii erau de părere că trebuie să fie ceva supranatural la mijloc. N-am raportat încă superiorilor, deoarece îmi spuneam că poate tot mă-nşel.

— Dar ce te-a făcut să presupui existenţa unui străin pe submarinul nostru? întrebă Rindow.

— În două rânduri am constatat că mi-a dispărut mâncarea pe care mi-o pusesem de-o parte. Camarazii m-au încredinţat că ei nu mi-au luat-o, şi n-am de ce să nu-i cred. Apoi, ieri mi s-a părut c-am văzut o umbră trecând prin faţa magaziei cu provizii. N-am spus nimic, însă, deoarece bănuiam vreo festă de-a camarazilor, îmi exprimasem doar faţă de dânşii bănuiala că s-ar afla un străin pe bord. Şi Plundow spunea... spunea că aceasta ar putea fi... căpitanul nostru! încheia Hagen, sfios.

— Plundow ăla e mai rău ca o muiere bătrână! spuse primul ofiţer, supărat. S-o fi gândind de-acum la spiritul căpitanului nostru, care e fără îndoială încă în viaţă. Dar să lăsăm fleacurile! Adună oamenii şi să facem o cercetare amănunţită a vasului.

— Petre, te poţi duce şi tu căci mă simt acum destul de bine, spune George. Dă-mi numai pistoalele de pe masa.

Petre ieşi, dar nu prea bucuros. Îl linişti însă faptul că-l ştia pe George un trăgător minunat.

Auzind semnalul de alarmă, tot echipajul se adună în sala cea mare. Rindow le povesti pe scurt ce se întâmplase, apoi îi împărţi în diferite puncte ale submarinului.

Oamenii ştiau că misteriosul străin era foarte primejdios, de vrem ce încercase să-l gâtuie pe fiul căpitanului lor iubit. Cu pistoalele în mână înaintau atenţi, cercetară cele mai neînsemnate unghere, şi după vreun ceas fură nevoiţi să constate că nici un străin nu se putuse furişa pe bord.

Dar deoarece Rindow îi încredinţase că George avea pe gât semne neîndoielnice de degete omeneşti, unii din ei rămaseră foarte îngrijoraţi şi se consfătuiră în şoaptă.

Gerard Plundow, însă, care era cel mai superstiţios dintre toţi, făcu o mutră plină de mister si spuse către prietenul său Jan Brike, care şi el credea în lucrurile supranaturale:

— Jan, Jan, pe mine nu mă poate înşela nimeni. Asta e spiritul căpitanului nostru. Vrea să-l ia pe fiu-şu la el. Dacă băiatul ar fi dormit, dus era!

Îşi propuse, în orice caz, să-i chestioneze amănunţit pe George, pentru a stabili dacă nu visase, totuşi.

În tot timpul cât rămase singur, tânărul îşi dăduse silinţa să se împotrivească oboselii care-l cuprinse aşa deodată.

Poate că gândurile care îl frământaseră în tot timpul cât stătuse întins în hamac, sau lupta cu misteriosul criminal era de vină, — fapt e că trebuia să depună toate sforţările ea să-şi ţie ochii deschişi.

Tresărea speriat uneori şi privea cu atenţie în odaia liniştită, apoi îşi lăsa din nou capul pe pernă, şi rămânea astfel clipe îndelungate.

Se scurse aproape un ceas în felul acesta. George aţipise din nou, de data asta ceva mai multişor. Când se trezi iar, se ridică în aşternut şi privi spre uşa, care era numai sprijinită.

Asta îl indispunea. De ce n-o lăsase deschisă Petre? Sau poate că oscilarea vasului o închisese?

Vru să sară jos din hamac, ca să deschidă uşa, dar când îşi trecu piciorul peste margine se cutremură şi întoarse repede capul. Avusese impresia că cineva se află în spatele său.

În clipa următoare ridică mâna în mod mecanic şi două împuşcături răsunară în încăpere.

Lipit aproape de hamac stătea un om, cu braţele ridicate ameninţător. Cele două gloanţe nimeriseră bine, căci înainte ca George să se fi recules din spaima sa, misteriosul individ se prăbuşi, scoţând un horcăit.

Uşa fu deschisă brusc, şi doctorul Bertram dădu buzna în cabină.

— Ce s-a întâmplat. George Ai visat ceva ?

— Nu, doctore — spuse tânărul sărind din hamac. Acum te poţi încredinţa cu proprii dumitale ochi, că nici înainte n-am visat. Asta e individul care a căutat să mă gâtuie.

— Aha! aşa e, un polinezian, exclamă doctorul, după ce aruncă o privire asupra celui neînsufleţit. Dar cum Dumnezeu de-a pătruns aici? Rasa lui populează insulele Oceanului Pacific, către care ne îndreptăm acum. Dar iată că mai trăieşte, poate că mai pot afla ceva de la el.

Bertram se lăsă în genunchi lângă rănit, iar George ridică de jos obiectul care-i căzuse din mână atunci când se prăbuşise. Era o secure ascuţită ca un brici, împodobită cu înflorituri ciudate, — o secure la fel cu cea pe care o găsise marinarul pe insula pe care fusese făcut prizonier căpitanul Farrow.

— Ia priviţi ! se adresă George către Rindow şi Petre care dăduse buzna în cabină. Astfel de securi întrebuinţează vânătorii de capete, după cum ne spusese doctorul. Am avut un musafir primejdios pe bord.

— Tăcere ! spuse Bertram. Vrea să vorbea: Rănitul horcăi ,doctorul îi puse o întrebare pe ton poruncitor, dar sălbatecul nu fu în stare să rostească decât frânturi de cuvinte. Apoi se ridică o clipă, dar căzu

imediat îndărăt.

— Păcat ! spuse Bertram şi se sculă pe jos. Tocmai în clipa hotărâtoare, moartea i-a încleştat gura. L-am întrebat pe ce insulă trăieşte, dar n-a rostiţi decât silaba "Mal" şi încă o dată "Mal". Păcat, păcat, căci am fi ştiut poate acum unde ni-e ţinta.

— O vom găsi oricum, spuse George, cu energie. Simt că-i vor regăsi pe tata şi pe Sanja. Sălbaticul acesta face parte, desigur, din echipajul corăbiei negre, o fi pierdut vasul poate, sau rămas din ordin, pentru a se furişa în submarinul nostru. Aş dori să ştiu numai unde se ascunsese.

— În dulapul căpitanului, interveni Petre arătând un dulăpior îngust. Şi uite colea jos un bilet pe care l-a pierdut probabil.

II
ÎN SITUAŢIE GREA

— DĂ-L ÎNCOACE, Petre. Poate avem mai mult noroc de data aceasta ! spuse George, repede.

Dar de-abia aruncă o privire asupra biletului mototolit, şi spuse, dezamăgit:

— E aceiaşi scrisoare secretă, care să găseşte pe harta veche şi pe hârtia pe care am luat-e de la sălbatecul acela din junglă. (Vezi broşura 5). Ah! de-am găsi insula, care are un golf cu trei palmieri! E mai mult ca sigur că numele ei formează cuvântul secret, cu care am putea descifra scrierea.

— Acum va trebui să ieşim cu vasul la suprafaţă, ca să-l aruncăm în mare, spuse George. Mi-ar fi neplăcut dac-ar rămâne aici.

El chemă doi marinari şi le ordonă să ducă mortul în turn. George însoţi transportul.

Rindow îl întrebă pe timonierul Plundew, unde se află distrugătorul care apăruse în urma lor când se lăsase întunericul.

— După cât se pare, s-a îndreptat spre Nord, răspunse cel întrebat. E mult de când nu i-am mai văzut reflectoarele. Cred, însă, că e bine să ne afundăm mai adânc şi să ne îndreptăm tot spre Nord, căci ajungem curând în marea Flores şi nu trebuie să ne apropiem prea de tot de coasta nordică a Australiei, căci acolo stau de veghe englezii.

Rindow privi câtva timp prin periscop, apoi spuse:

— Într-adevăr, nu se vede nimic. Cred însă, că vom avea ceaţă şi de aceea ar fi mai nimerit să ne îndepărtăm puţin de insulele care se află la dreapta noastră. E cert că şi comandantul distrugătorului a observat că se lasă ceaţa şi s-a îndreptat şi el spre larg. În sfârşit, deocamdată să ieşim la suprafaţă. Ce-o mai fi, vom vedea!

Rindow rămase la periscop, în vreme ce submarinul se ridica.

Când chepengul fu deschis, toţi respirară cu nesaţ aerul proaspăt al nopţii.

Petre luă pe umăr cadavrul şi urcă cu el scara de fier. Uriaşul sări cu el peste marginea turnului şi se îndreptă spre balustradă ca să dea drumul în apă trupului neînsufleţit.

Pe când se pregătea tocmai să îndeplinească operaţia aceasta, o fâşie orbitoare de lumină sfâşie întunericul şi-l învălui într-un mănunchi de raze. Era reflectorul distrugătorului englez, care, împotriva presupunerilor lui Rindow şi a timonierului, se aţinuse, totuşi, pe aproape. Mai mult ca sigur că ofiţerii observaseră — cu ajutorul ocheanelor de noapte — ieşirea la suprafaţă a submarinului şi îndreptaseră acum reflectorul asupra lui.

Un strigăt slab se auzi peste întinsul apei. Distrugătorul era prea departe pentru a fi posibila o înţelegere cu dânsul, dar era destul de aproape pentru a putea împiedica cu tunurile sale, o încercare eventuală de fugă a submarinului.

Strigătul voia probabil să-i dea, de înţeles lui Petre să nu arunce cadavrul în apă, dar uriaşul nici nu se sinchisi. Cu o mişcare hotărâtă ei dădu drumul mortului în mare, apoi făcu stânga-mprejur şi se întoarse în turn.

Un fulger trecu deasupra valurilor, o grenadă se afundă vertiginos în golful unde se afla submarinul, apoi urmă o bubuitură înfricoşătoare.

Rindow ridică imediat braţul drept, dând de înţeles inamicului că n-are de gând să fugă. Nici n-avea de ce s-o facă deoarece distrugătorul se apropiase mult şi tunurile sale erau, desigur, îndreptate asupra submarinului, gata să tragă la cel mai mic semn.

Uruitul maşinilor se auzea lămurit acum.

Distrugătorul se apropie tot mai mult şi se înţepeni cam la cinzeci de metri de submarin.

Marea era complet liniştită. Se auzi un glas tunător.

— Allo, căpitane Farrow, predă-te !

— Allo, distrugătorule, pentru ce ! răspunse Rindow, calm.

— Tunurile noastre sunt îndreptate asupra voastră şi vă găurim imediat vasul! strigă englezul.

— În cazul acesta veţi sări în aer în aceeaşi clipă! răspunse Rindow. Două guri de tun sunt îndreptate asupra voastră. Ce vreţi de la noi?

Cei de dincolo rămaseră tăcuţi câteva clipe; se sfătuiau probabil.

Apoi se auzi un alt glas, aspru:

— Am primit o radiogramă prin care ni se aduce la cunoştinţă că aţi tras cu tunurile asupra unui sat din Marea Sundei. Ne-am convins cu proprii noştri ochi de faptul acesta. În consecinţă, trebuie să ne daţi socoteală. Afară de asta, ştiţi prea bine că sunteţi căutaţi de la sfârşitul războiului. Submarinul vostru trebuie distrus. Totuşi, cred că veţi scăpa cu pedepse uşoare, căci aţi făcut şi mult bine. Poate că nici nu veţi apare în faţa justiţiei.

— Asta ar fi foarte drăguţ lucru, spuse Rindow, cu aceeaşi linişte de până acum. Totuşi, cred că şansele noastre sunt egale. Până în momentul de faţă n-aţi pus încă mâna pe noi şi în clipa când veţi deschide ostilităţile prin focuri de grenade vom şti şi noi să răspundem la fel. Sunt însă dispus la tratative oneste, dar mă împotrivesc intenţiunii voastre de a ne trata ca prizonieri de pe-acum.

Din nou urmă o pauză scurtă. Englezii îşi închipuiseră, desigur mai lesnicioasă capturarea echipajului submarinului. Apoi glasul aspru se auzi din nou:

— Bine să tratăm. Vino pe bordul nostru: te încredinţăm că vei putea să te reîntorci în libertate.

— Regret — răspunse Rindow — căpitanul a fost luat prizonier de un pirat. Voi povesti cu plăcere toată întâmplarea, dacă vreo doi din ofiţerii dv. binevoiesc să ne viziteze. Fireşte, vă dăm cuvântul de onoare că domnii aceştia se vor putea reîntoarce liberi. Vă rog, luaţi repede o hotărâre, căci suntem, în urmărirea acestui pirat.

— Bine, vin, se auzi răspunsul de pe distrugător.

Se scurseră câteva minute. Rindow auzi zăngănitul lanţurilor cu care era lăsată pe apă o barcă de pe vasul advers. Zâmbind, el se adresă doctorului Bertram :

— Cred că primejdia a trecut şi de data aceasta. Nu trebuie, să pierzi curajul niciodată, ci să înfrunţi întotdeauna pe inamic. Pentru orice eventualitate, însă, îl voi spune lui Jan Brike să nu piardă din ochi distrugătorul. Dacă o fi vreo viclenie la mijloc putem cel puţin să ne răzbunăm.

Dădu comanda respectivă, apoi rămase în aşteptare. Într-aceastā barca distrugătorului se apropie şi după câteva minute acostă lângă submarin, sub protecţia reflectorului.

În afară de vâslaş, în barcă se afla un singur ofiţer. Acesta salută politicos când fu lângă balustrada submarinului, şi zise:

— Căpitan Builder. Îngăduiţi să vin la bord? Şi fără să mai aştepte răspunsul lui Rindow încalecă balustrada şi se îndreptă spre turn. Rindow, Bertram şi Jan se recomandară, apoi primul ofiţer îl invită pe englez să poftească în interiorul vasului.

Politicos cum era din fire, îl lăsă pe străin să meargă în faţă şi înainte de a coborî şi dânsul, aruncă o privire cercetătoare în jur şi

şopti ceva ofiţerului secund, Brunn.

Luară loc cu toţii în cabina căpitanului şi Rindow povesti în câteva cuvinte ultimele întâmplări. Eliberarea celor patru fete australiene era cunoscută ofiţerului (Vezi broşura 4) şi el încredinţa pe gazdele sale că fapta aceasta fusese întâmpinată cu admiraţie şi recunoştinţă în toată Anglia.

Apoi Rindow ţinuse să vorbească despre misterioasa colonie a prinţului indian Ghasna, din interiorul insulei. Povesti despre atacul indigenilor, de dispariţia căpitanului, ceea ce făcuse necesară bombardarea satului.

Englezul îşi luă notiţe, când Rindow aminti că băştinaşii erau bine înarmaţi cu puşti Mauser şi revolvere automate. Despre împuşcarea polinezianului de către George, nu suflă nimic şi când termină de vorbit, englezul rămase şi el tăcut câtva timp, apoi spuse, şovăind:

— Domnii mei, dac-ar fi ca eu singur să pot lua hotărâri, mi-aş urma drumul şi aş raporta că n-am dat peste dv. înţeleg prea bine râvna dv. de a porni spre răsărit pentru a-l elibera pe viteazul căpitan şi pe indienii de care mi-aţi vorbit. Mi-aşi prelua eu însumi sarcina aceasta, dar îmi dau seama că nu mă voi putea apropia de corabia neagră, fără a pune în primejdie viaţa prizonierilor. Ştii şi dumneata domnule Rindow, că în calitatea mea de ofiţer trebuie să mă supun ordinelor şi să vă aduc la Singapore. Dar îţi mărturisesc sincer că mi-ar fi foarte plăcut dac-aş putea găsi mijlocul să vă las liberi şi în acelaşi timp să nu-mi calc datoria. Fiecare ceas pierdut primejduieşte tot mai mult viaţa prizonierilor: şi căpitanul Farrow se bucură de simpatia tuturor ofiţerilor englezi.

Telefonul de pe birou zbârnâi uşor. Rindow luă receptorul, primi o comunicare, apoi spuse
zâmbind:

— Căpitane Builder, bucuria asta v-o pot face. Observaţii c-am început să plutim ? Presupunerile mele au fost, deci întemeiate. Vroiam numai să câştig timp, căci văzusem venind dinspre Sud un zid de ceaţă, care a devenit acum atât de gros, încât reflectoarele de pe vasul dv. nu mai pot străbate prin el. Vom face numai un drum scurt, ca să ieşim din bătaia tunurilor dv. Apoi vă veţi putea reîntoarce şi nimeni nu vă va face imputări pentru faptul că natura a fost mai puternică decât necesitatea deosebită de a ne facă prizonieri. Mi-a făcut o plăcere deosebită sa vă fac cunoştinţă şi regret că stăm faţă-n faţă ca duşmani.

Builder se întunecă puţintel, apoi zâmbi şi dânsul şi spuse:

— Şiret ăi fost, n-am ce zice ! Am căzut în cursă ca un prost. Dar e vina mea, căci n-am ţinut seamă de condiţiile atmosferice. Acum   mă bucur cu adevărat că veţi avea prilejul să vizitaţi insulele Pacificului şi vă doresc din toată inima să izbutiţi a elibera pe căpitan şi pe prietenii

voştri indieni. Misiunea mea mă duce numai până la strâmtoarea Torres, unde voi ajunge într-o jumătate de ceas. Dacă până acolo nu vă reîntâlnesc, atunci va trebui să-mi depun mandatul în mâinile autorităţilor australiene, care vor trimite probabil un distrugător pe urmele voastre.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan, spune Rindow.

— Ei, dar ce s-a întâmplat colo sus?

— Domnule căpitan, trebuie să urcăm repede pe punte. Marinarii care v-au adus aici ameninţă să tragă asupra noastră şi prin strigăte puternice au indicat distrugătorului locul unde se află submarinul. Veniţi repede, trebuie să împiedicăm cu orice chip fapte nechibzuite!

Urcară la repezeală pe punte şi căpitanul englez îşi linişti oamenii. Ca ofiţer conştiincios, ar fi trebuit poate, să tragă consecinţele, în cazul când distrugătorul ar fi fost avantajat oarecum faţă de submarin. Dar el văzu imediat că aruncătoarele de torpile ale submarinului aveau o ţintă bună, căci reflectoarele distrugătorului nu ajungeau până la submarin, în schimb ofereau o ţintă minunată, deoarece se vedeau ca doi ochi de foc în plămada cetii.

De pe distrugător pătrundeau chemări înăbuşite. Builder sări repede în barcă şi strigă rămas bun ofiţerilor duşmani. În clipa urmă o ceaţa groasă înghiţise submarinul, Rindow dădu o comandă în sala maşinilor şi motoarele începură imediat să duduie. Cu viteză nebună porniră spre Nord-est, direct către strâmtoarea Torres. Ceaţa înăbuşea zgomotul motoarelor şi în afară de asta, trebuia să dureze câtva timp până ce căpitanul englez să ajungă pe vasul său. În timpul acesta depărtarea dintre cele două vase va fi destul de mare.

Doctorul Bertram spuse, râzând:

— Rindow, ai lucrat ca un adevărat maestru! Pe legea mea, mă vedeam de pe acum la Singapore, în faţa Curţii Marţiale. Pe căpitanul nostru nu l-am mai fi revăzut niciodată, desigur.

— Aşa gândeam şi eu, spuse Rindow cu seriozitate, şi de aceea am pus totul pe o singură carte. Nădăjduiesc că acum vom avea chiar un sprijin cu ajutorul englezilor. E sigur că Builder va atrage atenţia Australienilor asupra corăbiei negre.

— Să sperăm! răspunse Bertram, cu convingere. De l-am vedea odată liber pe căpitanul nostru! Din fericire, Builder a recunoscut că un atac deschis asupra corăbiei, ar primejdui viaţa prizonierilor. Ştie el desigur foarte bine că numai noi. cu submarinul nostru, avem şansa să ne apropiem de corabia neagră.

— Şi aşa vom face chiar ! spuse Rindow, înciudat. Avem împotrivă-ne un duşman cum puţini sunt. Radiograma sa adresată englezilor, prin bare le anunţă că am bombardat satul e o dovadă. Ştia, fireşte că asta ne-ar putea vârî într-o situaţie grea. Aş dori numai să ştiu ce are

de gând să facă cu prizonierii.

Bertram coborî glasul, şi şopti :

— Rindow, mă tem că-i lasă pe seama vânătorilor de capete, care pun mare preţ pe căpăţânile de albi... Dar tăcere, vine George.

III
TAINA HĂRŢII

TÂNĂRUL URCĂ scara foarte agitat şi spuse dintr-o suflare:

— Domnii mei, puteţi veni niţel în cabina tatei? Am găsit cheia scrierii secrete.

— Cum, George, ai izbutit într-adevăr? întrebă doctorul Bertram. surprins. Felicitările mele!

— Sălbatecul pe care l-am împuşcat mi-a dat cuvântul care formează cheia scrierii secrete.

Coborî îndărăt scara din turn, urmat de Bertram şi primul ofiţer Rindow.

Pe masa de lucru a căpitanului se aflau harta şi cele două hârtii pe care le luase tânărul de la sălbateci. Pe un carnet George scrisese soluţiile celor două scrieri secrete dar înainte de a le citi, spuse :

— În faţa tatei deja mi-am exprimat părerea că un anumit cuvânt trebuia să dea rânduirea literelor izolate, şi din desenele care se aflau atât pe hartă cât şi pe cele două bilete, bănuiam că acest cuvânt ar putea fi numele unei insule care prezintă un golf cu cei trei palmieri ciudaţi. Ar fi trebuit, deci, să căutăm toate grupele de insule, până vom fi descoperit, întâmplător, un astfel de golf: dar atunci ar fi fost prea târziu pentru prizonieri. Căci viaţa lor e în mare primejdie, deoarece, căpitanul corăbiei negre îi duce plocon vânătorilor de capete. Sălbaticul care a încercat să mă gâtuie şi pe care l-am împuşcat, a răspuns numai prin "Mal" la întrebarea d-tale, doctore. M-am apucat să observ pe harta noastră cea nouă numele tuturor insulelor din Oceanul Pacific şi mi-a atras atenţia Mallicolo, în grupa de insule a Noilor Hebride. Am încercat să descopăr ceva cu acest cuvânt, dar nu era cel potrivit. Pe urmă am dat de Malaita, în grupul insulelor Salomon. Şi cu numele acesta aveam cuvântul care descifrează scrierea secretă. Şi într-adevăr, Malaita se află la Nord de Guadalcanar, şi de pe această insulă a plecat vaporul pe care l-a scufundat tata în timpul războiului şi în a cărui cabină de comandă a

găsit harta aceea veche. Pe hartă se află numai o notiţă scrisă de căpitanul francez, dar ea ascunde o taină grozavă. Cuprinde următoarele:

"Gaston Roule şi soţia sa vor fi..."

Zbârnâitul telefonului întrerupse lectura tânărului. Rindow puse repede mâna pe receptor, dar scoase o exclamaţie de surpriză când luă cunoştinţă de comunicare. Apoi spuse iritat:

— Repede pe bord ! Ceaţa a fost împrăştiată de vânt. Distrugătorul englez se află la vreun kilometru îndărătul nostru, dar a prins în raza reflectoarelor sale corabia neagră. Trebuie să pornim îndată într-acolo căci acum prizonierii sunt în mare primejdie.

George scoase o exclamaţie de spaimă. Era de temut ca nu cumva căpitanul acestui vas misterios să arunce pur şi simplu peste bord pe prizonierii săi, pentru a putea întâmpina cu toată liniştea o eventuală percheziţionare a corăbiei sale.

Tânărul urcă în fugă scara de fier a turnului Rindow venea după el, iar doctorul cu ceilalţi doi tovarăşi ceva mai în spate.

Corabia neagră se afla cam la patru sute metri de submarin. Conurile de lumină ale reflectoarelor distrugătorului o prinseseră în raza lor.

Şi acum porni o ghiulea de pe vasul de război englez. Aceasta căzu în apă aproape de tot de corabie.

Rindow dădu o poruncă scurtă timonierului Plundow, apoi submarinul făcu un viraj ascuţit şi se îndreptă spre vasul misterios.

— Du-te jos, doctore! îi strigă Rindow lui Bertram, care îşi scosese numai capul peste marginea turnului. Brunn, du-te şi d-ta jos căci e foarte probabil că va trebui să ne lăsăm la fund, pentru a putea să ne apropiem neobservaţi de corabie Plundow, trebuie să mergem în aşa fel încât corabia să vie între noi şi distrugător şi atunci nu vom fi luminaţi de reflectoare. Ah! încearcă să fugă!

Vasul misterios nu reacţionase deloc la bombardamentul distrugătorului. Făcu un viraj brusc şi observatorii de pe turnul submarinului văzură lămurit că valuri spumegânde se înălţau în urma sa.

Îşi căuta salvarea prin fugă, — ceea ce însemna că, pentru moment, nu exista nici o primejdie pentru prizonieri. Pe de altă parte, căpitanul englez ştia că printr-un adevărat bombardament va primejdui viaţa prizonierilor.

Cu ajutorul compresoarelor pe care genialul inginer Hagen le adaptase la motoarele Diesel submarinul atinse o viteză care n-ar fi putut fi întrecută de cel mai rapid vapor din lume Dar spre nespusa lui uimire, Rindow fu nevoit să-şi dea seama că vasul misterios îl întrecea. Aceasta era însă o dovadă că făcea afaceri necurate, căci pentru călătorii normale n-ar fi avut nevoie de o asemenea viteză

fantastică.

Rindow chemă repede în turn pe bătrânul Jan Brike, tunarul.

— Jan, trebuie să oprim corabia în loc, spuse el. Ai fi in stare să distrugi, cu o ghiulea, elicea, când ne vom fi apropiat de ea ?

— Asta o pot face şi de-aici, răspunse bătrânul. Dar tot e mai bine să ne apropiem, căci atunci nu-l mai poate zvârli peste bord, pe bunul nostru căpitan. Dar lasă că aranjez eu treaba!

Liniştit, bătrânul se caţără peste marginea turnului şi se îndreptă spre tunul de la proră. Aşadar, corabia neagră nu mai putea dispare acum, în nici un caz; singurul pericol care mai exista, era ca misteriosului căpitan să-i dea în gând să-şi arunce, vasul cu totul în aer, când se va vedea pierdut.

George părea să ghicească gândul primului ofiţer, căci spuse:

— Domnule Rindow, mă tem că prizonierii sunt pierduţi chiar dacă am izbuti să oprim în loc corabia. Mai bine mi-ar părea dacă ar dispare din faţa noastră şi a distrugătorului. Ştiu doar acum unde-l putem regăsi.

Rindow mormăi o înjurătură printre dinţi, îi era peste mână, fireşte să lase prada din gheare, dar pe de altă parte, temerile lui George erau si ale sale.

Pentru a treia oară porni o grenadă de pe distrugătorul englez, şi se afundă în apă în imediata apropiere a corăbiei. Era vădit lucru că Builder căuta să cruţe vasul duşman.

Submarinul se apropiase până la două sute metri de corabie, Jan Brike îi strigă lui Rindow:

— Să trag acum, domnule Rindow? Suntem destul de aproape pentru a putea împiedica orice act de violenţă împotriva căpitanului nostru.

— Şi dacă ticălosul îşi va arunca vasul în aer? întrebă Rindow.

Tunarul trase-o înjurătură... marinărească apoi spuse:

— Domnule Rindow, îmi voi împacheta la loc tunul meu scump. Trebuie să-i lăsăm să dispară apoi să-l urmărim şi vom izbuti să-l eliberăm pe căpitan de abia când va fi adus pe uscat.

— Ah ! uite că natura a hotărât ea însăşi, spuse Rindow, cu satisfacţie. Acum, cel puţin, nu-mi pot face imputări că m-am lăsat pe tânjală. Plundow, virează repede, direcţia Nord-est! Repede, căci te pomeneşti că ne acostează corabia pe noi!

Vântul îşi schimbase direcţia şi peretele gros de ceaţă pe care-l gonise spre Sud până de curând, se târa acum înainte.

Reflectoarele distrugătorului apărură deodată iarăşi ca nişte puncte mici, corabia neagră dispăru şi în clipa următoare fu şi submarinul învăluit în pătura lăptoasă.

Rindow ordonă să se oprească imediat compresoarele. Acum se auzi în apropiere un duduit de motor şi peste câteva minute o umbră

trecu ca vântul pe dinaintea submarinului. Era misteriosul vas, cu prizonierii la bord.

Zgomotul produs de maşina corăbiei negre devenea din ce în ce mai slab şi cei din turn hotărâră să coboare în interiorul vasului.

Doctorul Bertram aştepta în cabină. Îl întrebă pe Rindow cum a decurs aventura cu vasul misterios şi aprobă în totul vederile celor doi tovarăşi ai săi cu privire la întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Şi acum, dragă George — se adresă el apoi tânărului — să-ţi vedem înţelepciunea! Ai fost întrerupt pe când citeam despre un anume Roule şi nevastă-sa.

George luă biletul pe care îşi notase soluţiile scrierii secrete şi spuse :

— Inscripţia de pe hartă glăsuieşte: *"Gaston Roule şi soţia sa sunt ţinuţi prizonieri de căpetenia Bati. Acolo sunt în siguranţă împreună cu fetiţa lor Jeanette. Milioanele ne aparţin. Henry o va ţine pe căpetenie necontenit în dispoziţie bună: acum e război şi sunt multe capete omeneşti de care nu se sinchiseşte nimeni. Cheia este numele golfului".*

— Fierar a dracului, asta e ceva! exclamă Bertram după ce tânărul sfârşi de citit. Rindow, acest Henry n-are să fie căpitanul corăbiei negre, care trebuie să-i procure mereu capete proaspete căpeteniei Bati.

— Asta reiese şi din cele două bilete pe care le-am luat de la sălbateci, zice George. Primul, găsit la individul împuşcat în junglă, glăsuieşte:

„Henry, Roule vroia să dispară. Bati l-a ucis, de asemenea şi pe nevastă-sa. Vino repede aici şi adu marfă nouă! Bati e furios pe Jeanette".

— George, trebuie să expunem echipajului toată chestiunea, fu de părere doctorul Bertram. În felul acesta îi vom câştiga de partea noastră şi la caz de nevoie vom scoate chiar şi pe dracul din iad cu ajutorul lor.

— Chiar aşa vom face, răspunse tânărul. Dar acum ascultaţi care-i conţinutul celuilalt bilet, pe care sălbatecul l-a pierdut în cabina asta. Într-unsul găsim şi numele omului care se ţine pe lângă căpetenia Bati. Iată ce scrie :

„Henry, mai dau încă şi biletul acesta lui Boro. Pericolul creşte. Bati are de gând s-o ucidă pe Jeanette la prima sărbătoare, şi noi mai avem nevoie de dânsa, în cazul când semnătura ei va fi necesară. Vino repede, Henry, şi adu cu tine câţiva porci lungi. Nici eu nu prea mă mai simt sigur. Bati a început să devie neplăcut.

Raul”.

— Aceste e conţinutul ultimului bilet, pe care Boro — ucis de mine — trebuia să-l prezinte căpitanului corăbiei negre. Prizonierii sunt pradă căpeteniei Bati. Poate că ne va fi posibil să ţinem acelaşi drum cu corabia neagră căci nu este exclus ca insula pe care trăieşte Bati să

fie în altă parte, şi Malaita să fi fost aleasă numai ca cheie pentru descifrarea scrierii secrete.

Corabia are viteză mare, e drept — spuse Rindow — dar submarinul nostru e şi mai rapid. Şi ticăloşii aceştia — răcni el deodată, furios — s-au întovărăşit într-adevăr cu vânătorii de capete. Şi aceşti vânători de capete mai sunt şi canibali.

— Canibali ? întrebă George, îngrozit. De unde ştii asta, domnule Rindow?

— Are dreptate — interveni doctorul Bertram -— trebuie să fie vorba de canibali. Asta o dovedeşte expresia „porci lungi", folosită de Raul ăla. Este denumirea pe care o dau oamenilor, insulari mâncători de oameni din insulele Oceanului Pacific. Nu va fi deloc uşor să-i eliberăm pe prizonieri, din moment ce vor fi pe insulă şi în puterea căpeteniei.

— Domnule doctor — spuse George, cu ochii scânteietori — cred, totuşi că echipajul submarinului nostru îl va scoate de acolo pe tata, chiar de s-ar afla în puterea a zece căpetenii.

— Da, da aşa cred şi eu, răspunse Bertram numai că n-ar trebui să ne închipuim sarcina prea uşoară. Dar am o ideea bună. Căpeteniile de triburi ale fiecărei insule trăiesc în veşnică duşmănie de moarte între ele. în consecinţă, ar fi bine, poate, dacă ne-am putea asigura sprijinul vreunei căpetenii, împotriva lui Bati. Fireşte, un asemenea ajutor, este întotdeauna foarte primejdios, căci s-ar putea uşor întoarce împotriva noastră. Capetele albe au curs foarte ridicat la vânătorii de capete. Da, da, dragă George, văd că te îngrozeşti. Pentru insularii aceia, cel mai frumos trofeu este o căpăţână omenească, afumată la un foc bun... Atât şi nimic mai mult !

— Domnule Rindow, când vom ajunge la insula Malaita? întrebă George, nerăbdător.

— Pe cât va fi posibil vom merge cu viteza maximă, răspunse primul ofiţer. În cazul acesta poimâine după amiază vom putea fi pe insulă. Poimâine în cursul zilei va trebui să încercăm a ţine sub ochi corabia neagră, ca să nu pierdem vremea căutând-o. Ah. Brunn are o veste nouă!

Rindow dădu mulţumit din cap când atârnă receptorul.

— Ceaţa a fost alungată tot mai departe de vânt, spuse el. Distrugătorul englez e la vreo doi kilometri în spatele nostru. Noaptea e luminoasă şi putem merge cu toată viteza. Ne vom ţine aproape de corabia neagră, chiar dacă pentru moment n-o vedem. Să n-ai grijă. George, vom face noi tot ce e cu putinţă, să-i eliberăm pe tata si pe prietenii indieni.

GEORGE se trezi târziu în ziua următoare. Submarinul trecuse strâmtoarea Torres şi când tânărul intră în turn, Rindow arătă cu mâna în zare şi spuse:

— Vezi punctele alea de colo, George? Sunt insulele arhipelagului Louisiada. Poate că ajungem la Malaita în timpul nopţii căci am mers bine... Ah! uite că vine doctorul. Ei, dar de ce faci o mutră atât de serioasă, doctore? Ce s-a întâmplat?

— Rindow, moartea a fost în spatele nostru spuse Bertram, cu voce înceată. Tocmai mi-a comunicat bucătarul Gerlach că vroia să înceapă tancul al doilea cu apă de băut. După cum ştii l-am umplut — ca şi primul — înainte de a ne fi îndreptat spre insula prinţului Ghasna. Din fericire Gerlach e un om foarte prevăzător. I s-a părut suspect faptul că din apă ieşea un miros ciudat si aceasta a fost un motiv îndestulător să mă încunoştinţeze. La început, nu m-am gândit la nimic rău, crezând doar că mirosul venea de la nişte plante, care crescuseră în jurul izvorului din care am luat apa. Apoi, însă mi-am adus aminte de ticălosul acela de Boro, care a încercat să-l gâtuie pe George al nostru, şi atunci am examinat cu atenţiune apa aceasta. Şi vă pot spune că ne-am fi dus pe copcă cu toţii, dacă am fi consumat din apa aceasta. A fost otrăvită cu plantele acestea, pe care le-a aruncat într-unsa, desigur, Boro. E un soi de cucută, care creşte pe insulele acestea.

— Dumnezeule ! exclamă Rindow — ce de păţanii ne este dat să întâmpinăm în călătoria asta! Slavă Domnului că Gerlach e atât de prevăzător din fire. La o astfel de nemernicie nu m-aş fi aşteptat, pentru nimic în lume. Dar, în sfârşit, doctore, primejdia a trecut, din fericire. Oamenii să golească tancul şi să-l cureţe bine. Şi acum va trebui să oprim la prima insulă şi să luăm apă proaspătă. Asta ne va întârzia, ceea ce e rău. Dar vom merge o bucată, punând în funcţiune compresoarele şi ne vom scoate pârleala.

Lipsa apei de băut, nu întârzie să se simtă căci şederea în interiorul submarinului, unde aerul era înăbuşitor, producea sete şi Gerlach se văzu nevoit să jertfească o cantitate din preţioasa de apă minerală, care nu se putea înlocui atât de uşor.

În cursul după-amiezii se apropiară de insulele arhipelagului Louisiada. Rindow alese o insulă micuţă, dar acoperită de vegetaţie bogată.

Submarinul se apropie de insulă. Ca la mai toate insulele de corali, şi aceasta avea un golf, în care apa chiar putea să se apropie mult de tot. Echipajul — cu excepţia a doi marinari, care fură lăsaţi de pază pe bord — luă cu sine găleţile de pânză. Dacă găseau în apropierea golfului un izvor curat, umplerea tancului putea fi efectuată în două

ceasuri.

Fiecare marinar avea la brâu două pistoale şi un cuţit mare. Câţiva ţintaşi buni, printre care George şi Petre, purtau carabine.

În stânga ţărmului era o îngrămădire de pietre mari şi plate, pe care vreun capriciu al naturii le aruncase acolo, probabil Doctorul Bertram îşi trăda imediat interesul pentru ele şi voi să se apropie ca să le cerceteze, dar Rindow îi spuse, râzând:

— Doctore, acum e mai important căratul apei, decât pietrele de colo. Vei avea destul timp să le examinezi, înainte de a pleca de aici. Trebuie să vii cu noi şi să ne ajuţi să găsim un izvor, căci d-ta ştii mai bine ca oricare altul ce plante cresc prin apropierea apei. În felul acesta putem economisi timpul.

— Ei da, ai dreptate ! răspunse doctorul. Deşi, aş fi vrut să privesc de aproape pietrele astea ciudate. Stai! exclamă el deodată, încetişor. Rindow, d-ta singur spuneai să fiu cu băgare de seamă la cel mai mic indiciu suspect. Ei bine, sunt aproape sigur că una din pietre s-a mişcat. Să fie oare broaşte ţestoase a căror carapace au o înfăţişare atât de ciudată ?

— Cum ai spus, s-a mişcat o piatră? întrebă Rindow. surprins. Doctore, cred că ţi s-a părut şi aici broaşte ţestoase nu pot fi, căci prea sunt neregulate pietrele. Poate că vreo reptilă s-a mişcat şi d-ta ai avut impresia că era piatra. Astfel de iluzii optice sunt foarte posibile.

— Hm! nu prea cred să fi fost iluzie optică. Spune Bertram. Am văzut lămurit cum se mişca piatra aia din faţă. Ah! Rindow, ai văzut acum? Bolovanul din dreapta, la marginea tufişului, s-a mişcat şi el.

— Scoateţi pistoalele! porunci primul ofiţer, iartă-mă doctore, că m-am îndoit în primul moment de observaţia d-tale. Camarazi, e ceva necurat aici, să nu fie la mijloc vreo nouă drăcovenie de-a insularilor.

Vru să se îndrepte spre bolovani, dar Petre strigă repede :

— Domnule Rindow, ia seama! Tocmai am văzut mişcându-se două pietre colo la stânga. Rămâi pe loc, putem vedea şi de aici ce se ascunde îndărătul lor.

Petre îşi scoase carabina de pe umăr. Toţi priveau cu încordare la pietrele care se aflau la vreo douăzeci de metri depărtare. În urma împuşcăturii lui Petre, trebuia să se arate dacă se ascunde vreo viclenie omenească sub bolovanii mişcători.

Glontele porni, şi toţi văzură lămurit cum izbi pământul în imediata apropiere a marginii din faţă a primului bolovan. Un nouraş de nisip se ridică — apoi se petrecu ceva neaşteptat.

Piatra zbură în sus. Experimentaţii noştri aventurieri îşi dădură seama îndată că nu era piatră, ci un acoperământ uşor din lemn sau piele, în aşa fel vopsit, încât îţi lăsa impresia că ar fi o piatră albă.

O făptură înaltă, neagră, sări în sus, se răsuci de câteva ori, ţinându-şi mâinile la faţă, apoi se prăbuşi greoi la pământ.

— Atenţie la celelalte pietre! strigă Rindow. În aceeaşi clipă toate „pietrele" săriră în sus şi cu răcnete sălbatice o trupă de vreo cincizeci de negri, goi-puşcă, se năpusti spre micul grup de expediţionari.

— Foc! comandă Rindow.

Atâta aşteptau doar oamenii. Pistoalele şi carabinele se ridicară şi după câteva clipe răsună prima salvă.

Vreo douăzeci de sălbateci se prăbuşiră în ţarină, zvârcolindu-se. Ceilalţi, însă o zbughiră în desiş. Ar fi fost treabă uşoară pentru marinarii noştri să-i cureţe pe toţi, dar Rindow fu de părere că se vărsase până acum destul sânge omenesc.

— Ei, dragii mei, cred că ne putem muta ghidul de a lua apă de aici, spuse dânsul după ce ultimul duşman dispăruse în tufiş. Trebuie să căutăm, o insulă mai puţin primejdioasă ca asta.

— Domnule Rindow — fu de părere bătrânul tunar — eu cred că nebunii ăia s-au ascuns atât de adânc în tufiş, încât nu mai avem de ce ne teme. Dar aş putea să trimit vreo două granate spre interior, ca să-i fugărim şi mai mult.

Rindow nu ştia ce să facă pentru moment. Doctorul Bertram îl scoase însă din încurcătură, şi asta fără să vrea.

Condus de instinctul său de cercetător el pornise spre ţărm, unde se aflau ciudatele „pietre", şi începu să le examineze. Nu se îngrijea de loc că pentru scopul acesta trebuia să treacă printre sălbaticii împuşcaţi de marinari. Nu se gândea la nici o primejdie şi apoi ce puteau să-i facă morţii îngrămădiţi acolo?

Dar se întâmplă altfel. Fu smuls cu brutalitate din contemplarea ciudatelor „pietre", prin apariţia, în spatele său, a trei sau patru făpturi omeneşti; înainte să-şi poată da seama despre ce este vorba, fu apucat de braţe vânjoase şi târât în grabă spre tufiş.

— Ia seama, doctore! răcni Petre care observă cel dintâi atacul acesta neprevăzut.

Ridică arma, nu cuteză însă să tragă, căci glonţul l-ar fi putut nimeri pe Bertram. Ceilalţi marinari duseră şi ei armele la ochi, dar îşi dădură şi ei seama că ar fi primejdios să tragă.

— Înainte, după ei! răcni primul ofiţer.

Petre fu cel dintâi care se repezi în tufiş. În urma lui veneau marinarii.

Dacă sălbaticii l-ar fi târât în tufiş pe bietul doctor, salvarea lui ar fi fost aproape imposibilă. Se aflau încă Ia depărtare de câţiva metri de peretele de verdeaţă. Vor izbuti oare să pătrundă înăuntru?

— Doctore, împotriveşte-te din răsputeri! răcni Petre.

De-abia acum păru Bertram să se fi trezit din spaima sa. El urmă imediat sfatul lui Petre: îşi înfipse picioarele în nisip şi prin mişcări violente încercă să-i îndepărteze pe sălbatici.

Cu prilejul acesta observă că duşmanii lui erau răniţi. Şi asta îi

dădu noi speranţe.

Izbuti, într-adevăr, să îndepărteze pe unul din sălbatici. Individul se clătină câţiva paşi pe picioare, dinspre ţărm trosni imediat o împuşcătură şi glonţul tras de Jan Brike nimeri în plin.

Doctorul Bertram se bucură, crezând că va izbuti să se elibereze şi de ceilalţi, dar sălbaticii păreau să fie numai uşor răniţi. Fu înhăţat îndată clin nou şi îl traseră înainte cu înverşunare extraordinară.

Petre rămase locului. Datorită împotrivirii de scurtă durată a doctorului, izbutise să se apropie, ridică iar carabina, glonţul porni şi un al doilea sălbatic căzu grămadă in ţarină. În aceeaşi clipă, cei doi sălbatici rămaşi în viaţă îl traseră cu putere pe prizonier în tufiş.

Petre se năpusti după ei. George era pe urmele lui. Marinarii care porniseră odată eu dânşii, erau Ia doi paşi.

Acum, însă, tufişul se însufleţi. Făpturi tuciurii îşi făcură apariţia, suliţe şi cuţite scânteiară în aer, — şi doctorul părea pierdut.

Se auzi o comandă a primului ofiţer. O slavă bubui, din frunzişul des răspunseră strigăte, câţiva indivizi se prăbuşiră, iar ceilalţi se făcură nevăzuţi tot atât de repede cum apăruseră.

În faţa lui Petre, a lui George şi a marinarilor nu mai rămase nici un tuciuriu.

Petre şi George îşi aruncară imediat carabinele pe umeri şi smulseră pistoalele de la brâu. În tufiş nu se puteau folosi de arme cu tragere lungă.

Sălbaticii ridicară ameninţător suliţele să le azvârle, dar în aceeaşi clipă trosniră pistoalele. Efectul fu fulgerător. Răniţi de moarte, şi urlând înfiorător, ei o luară la fugă îndărăt în tufişurilor.

Petre se năpusti în luminişul în care dispăruseră cei doi sălbatici cu doctorul. Cu iuţeala fulgerului ridică pistolul şi un uriaş care stătuse la pândă, cu cuţitul în mână, căzu la pământ.

George îl urmă de aproape pe credinciosul său servitor.

O împuşcătură de revolver răsună în imediata lui apropiere. Cotind pe lângă o tufă, îl văzu pe Petre înaintea sa. Un luminiş se ivi si de-a lungul lui era târât doctorul Bertram de cei doi sălbatici, care îl atacaseră. Se aflau la cincisprezece paşi numai de Petre, care trase foarte liniştit. George văzu cum sălbaticul din dreapta, se clatină. Acum vajnicul Petre trase şi în ultimul său inamic. Doctorul era liber, căci împuşcătura nu-şi greşise ţinta.

Cu paşi gigantici, doctorul porni înapoi de-a lungul luminişului.

— Ei, dragă doctore, pasiunea dumitale pentru cercetări ştiinţifice era cât p-aci să te coste capul! îi spuse George, râzând. S-o pornim repede îndărăt, căci sălbaticii vor căuta desigur, să răzbune moartea atâtor tovarăşi de-ai lor. Ia-o înainte, doctore, noi vom asigura retragerea din spate.

George ar fi vrut într-adevăr să rămâie cel din urmă, dar bătrânul

Petre îl împinse înainte pe cărăruia îngustă. Şi înainte ca uriaşul să pornească şi el la drum, îşi mai întoarse odată capul, văzu la o mică depărtare făptura unui tuciuriu şi trase un glonţ într-acolo.

Dar rezultatul împuşcăturii nu fu cel aşteptat. Sălbatecul pe care-l nimerise, scoase un ţipăt răsunător. Era un ţipăt de durere, dar şi de furie, căruia îi urmă un al doilea.

Şi atunci ţâşniră din tufişuri, sălbatici şi, cu paşi gigantici, porniră de-a lungul cărăruii. Petre descărcă repede toate gloanţele din încărcător, dar spre spaima lui văzu că insularii nu se mai dădeau înapoi acum. Bătrânul îşi spuse că-l rănise probabil pe conducătorul tribului, care şi trimisese acum oamenii să-i urmărească cu înverşunare.

Porni în fugă după tovarăşii săi, îşi încarcă revolverul şi strigă celor din faţa lui :

— Repede, repede, înainte, sunt în spatele nostru !

Ceilalţi îi urmară sfatul şi eu toată iuţeala sa de picior, Petre nu-i mai putu ajunge. Îi revăzu de-abia când ajunseră pe ţărm, alături de camarazii lor, care stăteau cu armele gata de tras. Uriaşul strigă din nou:

— Vin, luaţi-o înainte, repede !

Apoi îşi încorda toate puterile şi peste câteva clipe se afla şi dânsul în mijlocul celorlalţi. Rindow ştia că putea avea încredere deplină in toate privinţele în credinciosul lor Petre, de aceea porunci cu energie :

— Înapoi pe vas! Repede, eu vin la urmă!

Oamenii făcură stânga împrejur şi alergară spre submarin. Atunci se porni din tufişuri o grindină de pietre, care şuierară prin aer.

Câţiva oameni fură nimeriţi, de asemenea Rindow şi doctorul Bertram care fură atinşi la cap.

— Foc! răcni Rindow, apoi fu gata să se prăbuşească.

Dar Petre îl apucă de spate şi-l reţinu. Uriaşul îşi goli repede încărcătorul pistolului spre tufiş, apoi îl trase pe ofiţer spre submarin. Cu o mână îl ţinea pe acesta, iar cu cealaltă îl sprijinea pe doctor, care şi dânsul ameninţa să se poticnească.

Marinarii trăgeau acum salve regulate înspre desiş. Brunn, ofiţerul secund, preluase imediat comanda.

Unul după altul marinarii urcară pe punte, se aşezară în linie de bătaie şi ţinură sub foc continuu tufişul. În felul acesta preîntâmpinară un al doilea atac al insularilor.

— Domnule Brunn, să fac ceva curăţenie? întrebă Jan Brike. Poate că tot vom putea aduce apă după aceea?

— Nu, căci nu ştim câtă populaţie are insula. E posibil că cei de până acum să fi fost numai o avangardă. Înainte, băieţi, la maşini! Plundow, la cârmă! Trageţi înainte, par să fi primit întăriri !

De abia sfârşi Brunn vorba, şi ţărmul fu acoperit literalmente de

sălbatici. Motoarele submarinului începuseră şi duduie, vasul se pusese în mişcare, dar o ploaie de pietre se porni deasupra punţii şi câţiva marinari fură loviţi.

Traseră acum ultimele gloanţe, apoi fură nevoiţi să facă o mică pauză pentru a-şi încărca armele; cu toate că tuciurii aveau pierderi simţitoare, ei nu se retrăgeau, ci veneau tot mai aproape de ţărmul golfului.

Ridicară braţele şi pietrele albe făceau un contrast izbitor în mâinile lor negre. Situaţia era nespus de primejdioasă, căci submarinul nu se putuse îndepărta prea repede. Atunci, Brunn dădu comanda:

— Brike, foc!

Când norul de fum şi nisip răspândit de granată se risipi, sălbaticii erau departe, fugind spre tufişul ocrotitor.

În pâlnia făcută în pământ de bomba care explodase, zăceau îngrămădite trupuri sfărâmate.

— Băieţi, înăuntru repede ! comandă Brunn. Trebuie să ne aşteptăm la vizita vreunui vas australian, atras de bubuitul tunului. Repede jos, şi fiţi gata să ne afundăm.

Deşi mulţi marinari erau răniţi, comanda fu totuşi îndeplinită cu precizie şi toţi coborâră la iuţeală scăriţa dreaptă de fier care ducea în interiorul submarinului.

Petre îl duse pe Rindow şi pe doctor la loc sigur, pe când pe punte urma încă lupta cu insularii. Uriaşul veni acum în turn şi-i comunică lui Brunn :

— Domnului doctor îi merge mai bine. L-a examinat pe domnul Rindow şi a spus că va trebui să stea în pat până mâine.

— Bine, Petre, în cazul acesta va trebui să iau eu comanda până mâine. Sunt de părere să ne îndreptăm spre prima insulă mai mare şi să luăm apă de acolo. Uite, am ieşit în sfârşit cu bine din golf. Dar... iată şi mult-aşteptatul vas de război australian rapid. Fiţi gata pentru afundare!

Torpilorul — pe care încercatul marinar îl cunoscuse după coloana de fum ce se-nălţa spre cer — se vedea doar ca un punctuleţ.

— Aha! acum a intrat in golf, zise Brunn. Cercetările vor ţine câtva timp şi peste puţin vom putea ieşi iar la suprafaţă. Păcat numai nu vom putea acosta undeva, să luăm apă. În sfârşit, să mai aşteptăm, poate tot avem noroc!

V
CERCETĂRI ANEVOIOASE

SUBMARINUL MAI CĂLĂTORI sub apă încă un ceas, apoi Brunn dădu comanda de ieşire la suprafaţă, după ce se încredinţa bine că torpilorul dispăruse cu desăvârşire.

Noaptea se apropia şi nu mai era necesară atâta atenţie. Afară de asta era şi timpul să ajungă într-un loc de unde să se poată aproviziona cu apă proaspătă. Propunerea fu făcută de Petre şi Brunn o aprobă. Tancurile trebuiau umplute, fie ce-o fi.

Înainte de a se lăsa întunericul, uriaşul descoperi spre Sud o insuliţă, unde acostară. Avea înfăţişarea la fel cu aceea unde avuseseră de întâmpinat aventura cu sălbaticii, dar descoperiseră curând o strâmtoare în desiş, care părea să ducă adânc în interiorul insulei.

— Ura, domnule Brunn strigă Petre, după cât se pare, acolo curge o apă, care izvorăşte din interior. Admirabil, vom putea lua apă chiar pe întuneric, fără să fim nevoiţi a părăsi vasul.

— Da, dacă am putea pătrunde atât de adânc, până când apa va fi complet limpede şi neamestecată cu apa mării, atunci ar fi într-adevăr admirabil, spuse Brunn. În sfârşit, vom vedea.

După socoteala lui Brunn, mai erau încă zece minute până să se lase noaptea. Dar trebuia să intre în fluviu la lumina zilei, căci pe întuneric ar fi prea primejdios. Gura fluviului era largă şi observând apa de culoare închisă, ofiţerul secund îşi dădu seama spre nespusa-i mulţumire, că era şi destul de adâncă.

Submarinul înainta încet în interior. Cei din turn îşi scoaseră pistoalele şi priviră cu încordare de ambele părţi ale tufişului.

Fluviul făcea acum o cotitură. Apa era încă de ajuns de adâncă, dar Brunn lăsă maşinile să meargă încet, pentru ca să fie posibilă în orice clipă o frânare bruscă. Şi aşa se şi întâmplă, când trecură în cele din urmă de cotitură.

Submarinul se opri lângă un bloc uriaş de stânci, care se ridica în mijlocul albiei fluviului. Era destul loc de trecere de ambele părţi, dar Brunn nu vroia să fie prea cutezător.

— Atenţie ! spuse Petre.

Uriaşul descoperi o lotcă, afundată în apă pe partea dreaptă a uriaşei stânci.

Brunn, care încercase apa şi o găsise bună, vroia să înceapă cu pomparea. Dar situaţia se schimbase dintr-o dată. Lotca nu era singură; doi tineri îndrăgostiţi se aflau undeva pe stâncă.

Fără să aştepte vreo comandă. Petre ieşi pe puntea submarinului. Prora era numai la doi metri de stânci, aşa că nu era prea greu de sărit pe ea. George îl urmă.

Uriaşul se urcă pe parapet şi dintr-o săritură fu în vârful stâncii. George chibzuia cum să se facă înţeles de băştinaşii aceştia, dar Petre

rezolvă problema fără multă bătaie de cap.

Sări jos şi în clipa următoare fu lângă cei doi tineri care rămaseră încremeniţi. Uriaşul întinse pistolul spre ei şi spuse în limba engleză :

— Staţi liniştiţi că nu vi se va întâmpla nimic!

Ca să se facă înţeles mai bine duse un deget la gură şi agită arma în mână. Spre neţărmurita lui uimire, tânărul tuciuriu bâlbâi într-o englezească stricată:

— Ce vreţi ? Ce-am făcut noi ?

— Repede în lotcă! ordonă Petre. Vâsliţi spre vas! Tovarăşul meu vă împuşcă dacă încercaţi să fugiţi!

Arătă cu mâna în sus şi tânăra pereche zări un alb cu arma îndreptată spre ei. Ascultători se urcară in lotcă şi vâsliră spre submarin.

Cei doi tineri fură întâmpinaţi cu entuziasm şi doctorul Bertram începu să-l chestioneze pe bărbat în limba maternă. Petre şi George se întoarseră într-aceasta pe punte, tocmai când se întunecase de-a binelea. Dar asta nu-i împiedica de la lucru.

După două ceasuri tancurile erau umplute cu apă dulce, tot timpul aproape, doctorul stătuse de vorbă cu tânăra pereche. Când totul fu gata de plecare — răsărise şi luna, scăldând totul în lumină — îşi luă rămas bun de la cei doi amorezi, care o luară în grabă spre ţărm.

Submarinul porni încetişor de-a îndărătelea ca să iasă din fluviu. Doctorul Bertram spuse lui George şi lui Brunn :

— Am aflat lucruri foarte interesante. În râul acesta vine adesea corabia neagră să ia apă. Puţinii locuitori ai insulei — care s-au refugiat încoace de pe una din marile insule vecine, — nu s-au arătat niciodată,   pentru că nu vroia să atragă atenţia nici unui om asupra lor. Lucrul cel mai însemnat, este că misterioasa corabie, a fost pe aici cu câteva ceasuri înaintea noastră. Tânărul care în patria lui a venit adesea în contact cu marinari şi a învăţat de la ei puţin englezeşte, cunoaşte bine pe căpitanul ei. Îl descrie ca un bărbat înalt, cu păru roşu şi barbă. Şi astăzi a auzit de pe ţărm numele Malaita, rostit în nenumărate rânduri. Aşadar, se potriveşte cu ceea ce ştim noi: acolo îl vom şi elibera pe căpitanul nostru.

— Fireşte! strigă George. Se apropie deznodământul şi nu trebuie să pierdem nici o clipă. Oh, poate că mâine seară îl vom avea pe tata... şi pe Sanja printre noi.

— Şi pe Sanja ! repetă doctorul Bertram, zâmbind. De dragul ei e doar toată expediţia asta! Aşa, dragă George, acum vom îmbuca ceva şi apoi... în hamac! Mâine vom avea o zi grea, dacă ajungem corabia neagră.

Cu o foame de lup, George înfulecă mâncarea pregătită, se duse apoi în cabină şi se întinse în hamac.

Dormi liniştit până dimineaţă şi când Petre veni să-l trezească, se

simţea bine dispus şi plin de forţe noi.

Tânărul îşi făcu repede toaleta şi luă dejunul adus de Petre. Apoi se duse în turn. Rindow şi Brunn veniră de pe punte, urmaţi de Plundow.

Ofiţerii salutară pe tânăr, apoi Rindow zise :

— George, mulţumeşte-i lui Brunn. A mers atât de repede în timpul nopţii încât acum avem în ochi corabia neagră. Trebuie să ne lăsăm la fund, ca să nu-i dăm de bănuit.

Ordinele fură date şi minunatul submarin alunecă repede în adâncime.

— Se vede Malaita! anunţă Brunn, care privise prin periscop. Ah! corabia a pornit-o spre Sud. Are de gând, probabil, să înconjoare insula. E sigur că prietenii căpitanului locuiesc în partea de răsărit. Dar pentru noi e tot una, ne-am putea ridica acum la suprafaţă. Ce părere ai Rindow?

— Un moment! (Se duce la periscop şi privi şi el). Apoi spuse: Da, ai dreptate. Corabia a şi ajuns în colţul de Sud şi trebuie să dispară din moment în moment. Şi atunci vom putea să câştigăm avansul pe care-l are asupra noastră.

După vreo jumătate de ceas, submarinul atinse coasta de Sud a insulei şi făcu ocolul ei. Rindow ţinea vasul la o distanţă cam de două sute de metri de ţărm, căci nu vroia să se expună a se trezi pe negândite cu vreun bombardament din partea corăbiei negre.

O înfrigurare generală cuprinse întreg echipajul submarinului. Marinarii erau pregătiţi pentru debarcare, aveau puşti şi revolvere apoi desagi cu merinde si pâine. Era foarte posibil ca şederea pe insulă să se prelungească şi să fie nevoie de un atac asupra satului vânătorilor de tapete.

Rindow, care privea prin periscop, scoase deodată o exclamaţie. Apoi dădu lui Rindow comanda să întoarcă.

— Corabia stă într-un golf îngust şi adânc, spuse el. Prizonierii sunt duşi pe uscat, — i-am văzut pe căpitanul nostru şi pe prinţul Ghasna. Trebuie să acostăm în golfuleţul pe lângă care tocmai am trecut. Aşa vom putea să ne alăturare convoiului, care va aduce pe prizonieri în satul vânătorilor de capete şi să-i eliberăm. Trebuie să-i atacăm pe neprevăzute pe bandiţi şi pe prietenii lor tuciurii.

Primul ofiţer dădu comanda de încetinire a vitezei, apoi aceea pentru ieşirea la suprafaţă. Echipajul se caţără repede pe punte.

Submarinul se afla acum într-un golf de formă rotundă, în apropierea ţărmului. Făcând cât mai puţin zgomot, săriră pe uscat cei doi ofiţeri, doctorul Bertram şi George, şi încă zece oameni, printre care, fireşte şi bătrânul Petre.

Curajoşii bărbaţi se apropiară de tufişul care se afla la mică depărtare de ocean, Petre care mergea alături de George, doctorul şi Rindow. Descoperi curând o potecuţă, care părea să fi fost foarte

folosită.

La o comandă şoptită a lui Rindow, marinarii scoaseră revolverele: prevederea e mama înţelepciunii!

Brunn încheia mica trupă. Înainte de a intra şi el în tufiş îşi mai întoarse odată privirea spre golf. Submarinul se şi lăsase la fund, şi numai periscopul se mai vedea la suprafaţa apei.

Dar în clipa următoare sări speriat în lături şi intră repede în tufiş pentru a nu fi văzut, căci prin faţa golfului, aluneca... corabia neagră.

Ce se întâmplase? Să fi observat căpitanul submarinului şi să-i fi dus în grabă pe prizonieri înapoi pe bord, Brunn spuse vestea aceasta celorlalţi, din om în om, şi Rindow răspunse pe aceeaşi cale.

Primul ofiţer era de părere că prizonierii fuseseră predaţi căpeteniei Bati. Corabia se grăbise să plece numai pentru că bănuia submarinul pe urmele sale fără să presupună c-a şi sosit.

Mica trupă pătrunse acum în desişul întunecos, cu atenţia încordată la cel mai mic zgomot suspect. Erau bărbaţi viteji, dar marinari de meserie, nepricepuţi în tainele pădurii. Altminteri ar fi trebuit să prindă foşnetele uşoare, care răsunau de jur împrejur — de asemeni ar fi văzut poate, din când în când doi focoşi care fulgerau în întunericul desişului.

Cunoaştem toţi monştrii mărilor şi primejdiile la care se puteau aştepta din partea lor, dar glasul codrului nu-l cunoşteau.

Ei nu auziseră încă niciodată cum pădurea virgină se trezeşte la viaţă de abia când se lasă întunericul, cum zumzetul insectelor — care se numără cu miliardele — se transformă într-un concert curios, cum maimuţele ţipă pornind la vânătoarea de noapte şi ce strigăte curioase scot păsările de pradă în goana lor după insecte.

Ajunseră curând într-un mic luminiş, Rindow îşi opri tovarăşii şi zise :

— Camarazi, trebuie să fim cu cea mai mare băgare de seamă. Fireşte, pe căpitanul nostru şi pe ceilalţi prizonieri trebuie să-i eliberăm cu orice preţ. Dar ca să ajungem la rezultatul acesta, ne trebuie pe lângă vitejie şi oarecare viclenie. Ne aflăm într-o pădure străină, înconjuraţi din toate părţile de primejdii din pricina fioroşilor vânători de capete. Fiţi atenţi la fiecare zgomot suspect, la fiecare mişcare a tufişului. — Petre, ce s-a întâmplat?

Din două sărituri puternice, uriaşul atinse marginea luminişului şi privi ţintă printre ramurile unui tufiş. Ceilalţi rămaseră liniştiţi, căci ştiau acum că Petre trebuie să fi descoperit ceva.

Bătrânul ţinea revolverul pregătit, căuta să pătrundă frunzişul cu privirile sale ascuţite, — dar nu văzu nimic.

Prevăzător întinse mâna stângă şi dădu în lături ramurile. Dar deoarece nu se arăta nimeni, vârî mâna mai adânc în frunzişul verde şi împinse la o parte aproape jumătate de tufiş. De data aceasta, se

auzi ceva asemănător cu hămăitul unui câine, apoi un fâşâit printre ramuri.

Petre îşi retrase mâna şi veni îngrijorat la tovarăşii săi.

— Am văzut mişcându-se ceva printre ramuri — spuse el, încetişor — şi dacă nu mă înşel, am auzit şi un zgomot slab. De aceea, m-am gândit să cercetez ce se petrece. A fost, însă numai o vulpe sau alt animal asemănător care a zbughit-o repede.

— Ah ! exclamă doctorul, te pomeneşti c-o fi fost un câine sălbatec. Întâmplător ştiu că vânătorii de capete au câini sălbatici, pe care îi întrebuinţează adesea şi la ospătările lor.

— Aşa e, zise Petre, de asta am auzit şi eu, când am fost odinioară pe aici. Dacă nu mă înşel au şi un nume: "prânzul cu câini al bărbaţilor".

— Asta ar fi foarte neplăcut — spune Rindow — căci ar fi indiciu că am fost, poate, descoperiţi Dar n-avem încotro, — am intrat în horă, trebuie să jucăm. Avem o ţintă de ajuns, pentru care se cere toată energia. Deci încă odată, camarazi: fiţi cu băgare de seamă, nu treceţi nimic cu vederea şi trageţi fără să staţi pe gânduri de îndată ce observaţi ceva suspect. Şi acum cu Dumnezeu înainte!

Plini de curaj îşi urmară drumul însufleţiţi de dorinţa eliberării scumpului lor căpitan.

Aventurile submarinului Dox 007

Hans Warren

I
ÎN ŢINUTURI SĂLBATICE

MARINARII, obişnuiţi cu întinsul larg al apelor, nu se prea simţeau bine văzându-se siliţi să umble pe furiş printre copacii pădurii seculare.

Căldura umedă, presentimentul primejdiilor care îi aşteptau, grija pentru viaţa căpitanului lor, — toate acestea îi deprimau foarte mult. Când ieşiră din regatul mangrovelor, intră în acel al nucilor de cocos şi al copacilor uriaşi. Vegetaţia era atât de bogată, încât poteca pe care mergeau li se părea un adevărat tunel cu pereţi de verdeaţă.

Petre povestise multe tovarăşilor săi despre cele ce se petreceau aici, căci el mai fusese prin locurile acestea, înaintea războiului, cu un vas de comerţ.

— De-am şti măcar ce fel de zgomote sunt astea care se aud de jur-împrejurul nostru! spuse ofiţerul secund, Brunn. Doctore, dumneata eşti doar şi zoolog, n-ai putea să ne spui dacă e vorba de animale ori altceva?

— Nu prea cunosc sunetele astea, răspunse Bertram, uneori îmi vine să cred c-ar fi papagali, alteori aş putea să jur că sunt oameni.

— Băştinaşii de pe aici glăsuiesc câte odată ca papagalii, îşi dădu cu părerea Petre. Aş îndrăzni să susţin chiar că suntem împresuraţi din ambele părţi de blestemaţii vânători de capete. Trebuie numai să ne ferim de securile lor, cu care obişnuiesc să despice oamenilor şira spinării, de la ceafă, în jos. Asta e sportul lor preferat. Aţi văzut doar cu toţii securea pe care am pus mina pe insula aia din Marea Sundei !

Într-adevăr, marinarii îşi aduceau aminte de securea ascuţită ca briciul cu coada de lemn lustruit, încrustat cu sidef. O lovitură dată cu această armă grozavă, şi nenorocitul nu mai are răgaz să scoată un geamăt.

— Astea-s prostii, Petre! spuse Rindow, supărat. De ce anume ţii cu tot dinadinsul să consideri întreprinderea noastră mai primejdioasă decât e în realitate. Fireşte, ştim cu toţii că nu e de glumit cu sălbaticii aceştia — dar nici cu noi nu prea e de şagă, mai ales când e vorba să-l salvăm pe scumpul nostru căpitan.

Cuvintele acestea avură darul să mai îmbărbăteze pe marinari care cam începuseră să-şi piardă curajul, când Petre vorbise despre arma grozavă a vânătorilor de capete.

Brunn intenţiona să repete şi el apelul făcut de Rindow, întărind curajul oamenilor, când micul convoi se opri brusc. Un luminiş se ivi în faţa celor din primele rânduri, şi zgomotele ciudate răsunau acum mai puternic şi mai desluşit de jur-împrejur.

În aceeaşi clipă, însă, amuţiră şi zgomotele misterioase, de parcă nici n-ar fi existat. Deodată se aşternu o linişte ciudată în desiş şi marinarii priviră nedumeriţi în dreapta şi în stânga, spre pereţii de verdeaţă în spatele cărora se ascundeau taine care puteau să-i coste viaţa.

După câteva clipe de aşteptare încordată, Rindow făcu alt semn cu mâna şi păşi mai departe, urmat de George.

Primul ofiţer scoase deodată o exclamaţie de scârbă şi se luă repede după un animal care apăruse înaintea lui, în iarba luminişului. George observase şi el o dihanie asemănătoare, şi sări înaintea ei, ca s-o gonească.

Dar guzganii aceştia — căci guzgani erau — care măsurau cel puţin o jumătate de metru, nu prea erau dispuşi să se lase goniţi. Dimpotrivă, se pregătiră imediat de contraatac. George încercă să sară în lături, scârbosul şobolan îl ajunse însă repede şi-şi înfipse dinţii în cizma stângă.

Cu toată pielea groasă a acesteia, ei pătrunseră până la picior şi-i făcură o rană dureroasă. În aceeaşi clipă, Rindow scoase şi dânsul un ţipăt de durere: celălalt guzgan îl atacase muşcându-l de gleznă.

Scârboasele animale se retraseră apoi, rămânând, totuşi, în poziţie de luptă şi privind cu ură la oamenii care cutezaseră să se măsoare cu ele.

Câteva împuşcături ar fi fost de ajuns pentru a-i răpune, dar asta ar fi făcut zgomot şi cu nici un chip nu trebuia atrasă atenţia vânătorilor de capete.

— Ptiu, drace! astea-s jivine primejdioase, spuse Rindow cu scârbă. George, hai să-ţi panseze doctorul rănile.

— N-avem timp de asta acum, răspunse tânărul. Trebuie să mergem înainte. Tata şi Sanja sunt în primejdie.

Mica trupă porni din nou la drum. Şi, ca şi cum ar fi fost un făcut, ciripitul şi zgomotele misterioase se auziră din nou în tufişuri. Doctorul Bertram clătină capul şi zise:

— Ciudat lucru. Aş putea jura că e chiar un stol de papagali care s-au luat după noi.

— Domnule Brunn, am văzut doi ochi de foc chiar acum în tufişul de colo, şopti unu din marinari, secundului.

— Să mergem repede înainte! porunci acesta. Primul ofiţer trebuie să ştie de ce-i vorba.

Vestea fu transmisă de-a lungul micului convoi. Dar înainte ca Rindow să poată lua vre-o hotărâre, George îl apucă de braţ şi arătă cu mâna spre un tufiş din dreapta luminişului.

— Colo jos, domnule Rindow, şopti el, agitat. Vezi ochii aceia de foc?

În întuneric, din spatele ramurilor dese, luceau două perechi de

ochi. Apăreau nespus de misterioşi, cu deosebire în situaţia primejdioasă în care se aflau prietenii noştri.

— Or fi niscaiva animale, şopti doctorul Bertram. Ochii omeneşti nu lucesc în felul acesta.

— Atunci să ştiţi că sunt câinii vânătorilor de capete, îşi dădu cu părerea Petre. Din câte am auzit, javrele acestea ar fi pe jumătate sălbatice.

— S-o luăm înainte ! ordonă Rindow. Să nădăjduim că nu ne vor ataca. Dacă se va întâmpla totuşi, atunci va trebui să ne apărăm numai cu cuţitele.

Ordinul acesta fu trecut şi el din om în om şi marinarii scoaseră la iveală cuţitele lor de vânătoare. Rindow privi o clipă în juru-i, apoi păşi spre o deschizătură dintre tufişuri, la capătul luminişului. Această deschizătură se afla pe partea dreaptă şi era de presupus că de acolo ducea o potecă spre satul vânătorilor de capete.

Dar deodată, luciră iarăşi ochii verzi în imediata apropiere a deschizăturii şi primul ofiţer şovăi o clipă, înainte de a se hotărî să meargă înainte. În faţa lui se făcea o potecă îngustă, care părea să nu fi fost prea umblată, şi marinarii noştri se simţiră acum ceva mai în siguranţă. Aici nu puteau fi atacaţi prin surprindere.

De-abia păşiră însă cu toţii câţiva metri pe poteca îngustă şi tufişurile începură să foşnească de amândouă părţile. Făpturi micuţe, miţoase, se aruncară lacome asupra marinarilor. Erau, perfizii câini sălbatici ai băştinaşilor care duceau o existenţă mizerabilă, veşnic cu frica-n sân pentru viaţa lor. Petre povestise camarazilor săi că vânători de capete organizau uneori ospeţe, la care bărbaţii mâncau numai friptură de câine.

Câţiva marinari căpătară muşcături la picioare, dar nici unul nu se folosi de arme de foc. În schimb, cuţitele erau mânuite cu îndemânare şi câte una din jivine se prăbuşea rănită de moarte, pentru ca imediat să fie sfâşiată de tovarăşii ei.

Folosindu-se de faptul că animalele rămaseră in urmă ca să se ospăteze din leşurile tovarăşilor ucişi, mica trupă a vitejilor marinari porni înainte pe potecă, dar larma produsă de câini, scheunatul şi lătrăturile lor, trebuie să fi dat de veste băştinaşilor că se apropiau oameni străini pe poteca prea puţin folosită.

Marinarii îşi iuţiră paşii, şi în cele din urmă o luară chiar la fugă, dar căldura apăsătoare făcea ca sudoarea să curgă şiroaie de pe ei.

Poteca făcea acum o cotitură spre răsărit. Ducea din nou spre mare şi Rindow deduse din asta că vor da acum sau de satul vânătorilor de capete, unde stăpânea Bati, sau de convoiul care trebuia s-aducă pe prizonier.

Perspectiva din urmă i-ar fi fost mai plăcută căci în sat erau, desigur, atât de mulţi sălbatici, încât eliberarea prizonierilor ar fi dus

la lupte crâncene. Dacă, însă convoiul ar fi putut atacat în mijlocul desişului, pe poteca îngustă, ar fi fost mult mai lesne să pună pe goană şi să-i elibereze pe prizonieri.

Primul ofiţer fu străbătut de înfiorare, gândindu-se la ceea ce scria pe harta veche şi pe hârtiile găsite de George la cei doi sălbatici, (Vezi broşura 6).

Cufundat în gândurile sale el mergea în fruntea convoiului, când auzi deodată de ambele laturi ale potecii sunete ciudate.

De data aceasta sunetele erau mai lămurite, şi Rindow rămase locului imediat, făcând semn şi celorlalţi să se oprească. Marinarii strânseră cuţitele în mâini şi înălţară braţele, pentru a fi gata imediat să înfrunte un atac.

N-avură s-aştepte prea mult. Tufişurile începură să foşnească din nou apoi câinii sălbatici se năpustiră iarăşi asupra micii trupe.

De astă dată, însă, nici unul din marinari nu fu rănit. Cuţitele intrară imediat în funcţiune, animalele scăpate cu viaţă săriră speriate în lături, pentru a se arunca asupra celor ucise, fără să ţină seamă de larma înconjurătoare.

Îndrăzneţii marinari îşi dădură instinctiv seama că această larmă era produsă de vânătorii de capete, care asmuţeau câinii asupra lor. Dar de vreme ce insularii aveau atâta frică de dânşii, încât nu cutezau să-i atace făţiş, desigur că nu erau atât de primejdioşi precum se susţinea îndeobşte.

Rindow găsi pe dată cuvintele potrivite :

— Camarazi — spuse el — băştinaşii trebuie să ne fi observat chiar din clipa când am pus piciorul pe insulă. Pân-acum n-au cutezat să ne atace, şi nici nu vor cuteza, dacă vom proceda cu energie şi-i vom elibera pe prizonieri. Scoateţi cuţitele şi revolverele de la brâu. Fiţi fără cruţare! Ca să ajungem la un rezultat, trebuie să fim fără milă!

Primul ofiţer porni din nou la drum, urmat de ceilalţi. Nu se mai simţeau înfricoşaţi de hăulelile care sporeau din ce în ce mai mult. Ştiau că vânătorii de capete îi urmăreau de aproape, dar mai ştiau în acelaşi timp că temuţii sălbatici nu cutezau să-i atace.

Până acum nu mai avuseseră de furcă cu asemenea duşmani, şi nu ştiau cât de vicleni erau insularii aceştia, care obişnuiau să dea atacul numai atunci când nu prezenta nici un pericol pentru dânşii. Vânătorii de capete nu ştiau ce-i frica, moartea nu-i înspăimânta, dar erau prevăzători şi de aceea cu atât mai primejdioşi.

ÎN SATUL VÂNĂTORILOR DE CAPETE

POTECA DEVENI CEA MAI LARGA, şi se îmbucă deodată cu altă potecă, care părea să fie foarte umblată.

Rindow stătu să chibzuiască câteva clipe. Privi în amândouă părţile, apoi se hotărî să apuce drumul spre Nord-est. Trebuia s-ajungă curând la mare şi numai acolo putea fi satul tribului.

Ofiţerul secund, Brunn, care venea în urma celorlalţi, se-ntorcea adesea, dar nu zări nici urmă de sălbatic. Hăulelile amuţiră şi ele şi o tăcere adâncă plutea peste pădure.

— Li s-a făcut frică şi au rămas în urmă, zise în şoaptă un marinar.

Rindow confirmă vorbele sale, pentru a întări curajul oamenilor, dar doctorul Bertram se adresă lui George, care mergea înaintea lui :

— George, să fii cu cea mai mare băgare de seamă. Vânătorii de capete sunt mai primejdioşi decât bănuim noi.

Tânărul dădu din cap.

Singura grijă pe care o avea acum era să nu fie prea târziu; păşea grăbit, şi i-ar fi luat-o înainte chiar şi lui Rindow, dacă Petre, care venea după dânsul, nu l-ar fi reţinut cu forţa.

Şi poate că totuşi s-ar fi smuls din strânsoare, dacă poteca nu s-ar fi sfârşit în mod brusc.

În faţa lor era satul vânătorilor de capete, George rămase cam dezamăgit când văzu mizerabilele colibe de stuf care serveau insularilor drept locuinţe. Aşadar, aici îşi duceau traiul faimoşii vânători de capete despre care auzise atâtea lucruri fantastice!

Deodată, însă, răsări în faţa sa o casă mare, care-l uimi peste măsură. Avea o suprafaţă de cel puţin douăzeci de metri pătraţi, cu acoperişul înalt şi ascuţit. Marginile tălpoaielor erau sculptate şi vopsite în roşu şi negru, într-un chip sălbatic.

— Doctore, ce să-nsemne asta? întrebă el în şoaptă pe Bertram.

— Trebuie să fie o casă Kanu, răspunse medicul. După câte am auzit, fiecare sat al vânătorilor de capete are diferite case dintr-acestea, şi cea mai mare este clubul bărbaţilor. Dac-om avea timp, trebuie s-o cercetăm mai de aproape. Pe cât se vede nu e nimeni în sat.

Într-adevăr, o tăcere de mormânt domnea pretutindeni. Marinarii îşi aruncară privirile în fiecare colibă; nu se vedea decât pardoseala de lut, plină de murdărie, şi unelte primitive. Nici un obiect mai de seamă.

Petre istorisi că insularii dorm dezbrăcaţi pe pământul bordeielor. În aceste ţinuturi tropicale, n-aveau nevoie de paturi.

Unul din marinari privi într-o colibă mai mărişoară şi se dădu speriat înapoi; apoi îşi chemă în şoaptă tovarăşii, şi umil după altul se

uitară înăuntru, înspăimântându-se la rândul lor.

În semi-întunericul care domnea în colibă, obiectele care atârnau de tavan făceau o impresie fantomatică. Se puteau vedea acolo numeroase capete omeneşti, meşteşugit uscate şi conservate, — capete de băştinaşi şi de europeni.

— Asta trebuie să fie coliba unui vrăjitor, spuse doctorul Bertram. «Dracul-dracilor», aşa îi spun consătenii săi. Fiecare trib are câţiva «draci» dintr-aceştia.

— După ce-l vom fi eliberat pe căpitan şi pe ceilalţi prizonieri, va trebui să încercăm să luăm cu noi capetele albilor, propuse Rindow. Vom face pentru ei un mormânt pe o insulă oarecare. M-ar mustra conştiinţa să-i las aici, în stăpânirea canibalilor.

— Cred că vom mai găsi şi alte capete în sat, îşi dădu cu părerea doctorul. Colecţia cea mai bogată o vom afla în casa regelui Bati, precum şi în celelalte case ale «dracilor». Dar înainte de toate trebuie să-i găsim pe prizonieri. Rindow, tare mă tem că vânătorii de capete i-au măcelărit în desiş.

— Aşa mi se pare şi mie, spuse primul ofiţer. În cazul acesta nu ne mai rămâne alta de făcut, decât să ne luăm după ei. De-am avea numai pe cineva între noi care să cunoască cum stau lucrurile pe aici !

Marinarii luară la rând colibele, dar nu găsiră nici urmă de fiinţă omenească, în ele.

— Ar fi trebuit să ne uităm în Kanu-ul cel mare. Auzisem cândva că prizonierii sunt ţinuţi acolo, când sunt hărăziţi pentru vreun praznic mare. Dar slabă nădejde ca să-i mai găsim în sat; ar trebui, poate, să-i căutăm în desiş, zise Bertram.

— Domnule doctor, interveni Petre, mie îmi povestea odată un timonier de pe un vapor, care venea pe-aici să recruteze muncitori pentru plantaţii, că şefii de triburi din insula Malaita sunt ai dracului de vicleni şi prevăzători. Cică ăştia ar avea în interiorul insulelor, la marginile locuinţelor, locuri întărite unde se retrag atunci când se află în primejdie. Se prea poate ca bunul nostru căpitan să fi fost dus acolo, împreună cu ceilalţi prizonieri.

— După ce vom fi cercetat cu amănunţime tot satul, spuse Rindow, v-a trebui să căutăm drumul pe care ar fi putut să-l ia. Atât de bine n-or fi ei în stare să facă să dispară urmele, mai ales că duc şi prizonieri cu dânşii. Înainte, deci! Să privim niţeluş în Kanu-ul cel mare. Sunt curios să ştiu ce-or vedea acolo.

Mica trupă se apropie cu băgare de seamă de casa cu pricina, care făcea o impresie sinistră chiar pe dinafară.

Păşiră înăuntru şi rămaseră locului. Văzură acolo Kanu-uri lungi, subţirele — «Kanu-uri de război»- după cum îi lămuri doctorul Bertram, în şoaptă. Prorele lor încovoiate aminteau de gondolele veneţiene şi erau împodobite cu încrustaţii de sidef cu desene

primitive.

De tavan atârnau capete de duşmani ucişi precum şi trupuri mumificate. Doctorul Bertram explică în şoaptă celorlalţi că acestea din urmă aparţin strămoşilor căpeteniei, a «Regelui Bati», cum îl botezaseră.

Prietenii noştri descoperiră şi de astă dată, printre trofeele înfiorătoare, capete de europeni.

— Ptiu, drace! făcu Rindow. Asta e o adevărată casă a morţi. Miroase chiar a stârv. Sst! Ce-a fost asta?

Un sunet slab răsună în casa întunecoasă. Toţi îşi încordară auzul, sunetul se repetă foarte lămurit.

— E un geamăt omenesc! spuse George, N-or fi oare prizonierii printre Kanu-uri ?

Marinarii se împrăştiară în toate părţile şi peste câteva minute se auziră exclamaţii de triumf, căci dăduseră peste câţiva indieni care zăceau la pământ, legaţi şi cu căluşe în gură.

— Ura! Uite-l şi pe căpitanul nostru! se auzi deodată glasul unui marinar.

George se năpusti cu iuţeala fulgerului spre cel care strigase, dar se poticni de o bârnă şi în cădere se izbi cu capul de prora ascuţită a unui Kanu.

Cercuri de foc începură să i se rotească pe dinaintea ochilor, auzi un ţipăt sălbatic, apoi înjurăturile înăbuşite ale tovarăşilor săi, câteva împuşcături — şi îşi pierdu cunoştinţa.

Vânătorii de capete îi păcăliseră pe bieţii marinari. Când aceştia se răspândiseră şi se aplecară asupra prizonierilor care zăceau împrăştiaţi printre bărci, din interiorul acestora se ridicară deodată făpturi negre, în pielea goală.

Numai trei marinari — printre care şi Petre — izbutiră să se folosească de arme, dar apoi fură şi ei doborâţi cu beţe de bambus, şi cu o îndemânare extraordinară legaţi cu funii împletite din fibre de cocos, chiar înainte de a fi apucat să se dezmeticească.

În strigăte de triumf şi răcnete sălbatice, vânătorii de capete târâră pe prizonieri afară, pe locul din faţa casei. Căpitanul Farrow, prinţul Ghasna şi indienii acestuia avură aceeaşi soartă. Fură aşezaţi la rând, unul lângă altul, apoi un băştinaş bătrân şi slab păşi în faţa lor.

Sălbaticii se liniştiră. Bătrânul era Bati, căpetenia tribului. Privi timp îndelungat spre prizonieri, apoi dădu o poruncă scurtă.

Războinicii se puseră îndată pe lucru şi scoaseră căluşurile prizonierilor. Dar mâinile şi picioarele le rămaseră legate, aşa cum fuseseră aduşi pe bordul corăbiei negre.

Bătrânul şef aşteptă liniştit până se termină lucrul, apoi ridică braţul şi ţinu o cuvântare. Vorbea în englezeasca stâlcită care fusese introdusă în imperiul insular de neguţătorii albi. Era un jargon pe care

marinarii îl pricepeau foarte bine.

Bati începu prin a lăuda tribul său viteaz, care devenise atât de mare şi puternic, încât toate celelalte triburi ale Malaitei se temeau de el. Apoi scoase în evidenţă că numai strămoşii săi — ale căror trupuri mumificate atârnau de tavanul casei sale — făcuseră tribul mare, şi stărui cu deosebire asupra faptului că sub domnia sa ajunsese în culmea înfloririi.

După o scurtă pauză de efect, în timpul căreia războinicii aplaudară cu însufleţire, bătrânul spuse mai departe că tribul devenise îndeajuns de puternic sub conducerea sa înţeleaptă, pentru a putea pune la respect pe nepoftiţii albi, care veniseră în număr mare şi înarmaţi până-n dinţi. Spunând acestea, arătă spre grupul marinarilor şi Rindow simţi un fel de ruşine, că sălbaticii izbutiseră, într-adevăr, să-i biruiască.

Apoi Bati, continuându-şi discursul, spuse că peste două zile va avea loc o serbare, urmată de un praznic; la această serbare urma să se servească — de obicei — carne de câine. Dar, de data aceasta ţinea să fie înlocuiţi câinii prin numeroşii prizonieri pe care îi avea în mână, dând astfel o strălucire cu totul deosebită ospăţului.

Perspectiva aceasta nu prea încânta pe prizonieri, căci ştiau prea bine că insularii nu cunosc nici un fel de cruţare. Carnea lor era destinată oalelor de fiertură, şi capetele, bine afumate, vor împodobi colibele căpeteniilor şi ale sfetnicilor acestora.

Cu groază, George ascultă şi el partea aceasta a cuvântării. Avusese mare noroc băiatul, căci atunci când îşi pierduse cunoştinţa în cădere, se rostogolise până la un Kanu şi nu fusese observat de sălbatici, când aceştia se năpustiseră asupra lui Rindow şi oamenilor săi.

Deşteptându-se apoi din leşin, rămase buimăcit câteva clipe, apoi îşi dădu seama cu spaimă că se afla în casa sinistră şi simţi în mod instinctiv să trebuie să se fi petrecut ceva grozav.

Auzi glasul vorbitorului de afară şi începu să se târască cu băgare de seamă până spre ieşire, de unde putea să vadă ce se petrece dincolo.

Se stăpâni cu toată energia ca să nu se năpustească afară, când îl zări pe tatăl său, apoi pe prinţul Ghasna şi pe ceilalţi tovarăşi.

Din cuvântarea căpeteniei tribului află că toţi urmau să fie ucişi şi se cutremură de groază când Bati spuse că prizonierii trebuiau să rămână, până în ziua serbării, afară la soare, pentru ca să le devină mai fragedă carnea.

Dar odată cu groaza care-l cuprinse la auzul acestor cuvinte, se trezi într-unsul o bucurie tainică. Poate că izbutea în timpul nopţii să elibereze pe prizonieri!

Deodată, însă, se simţi iarăşi străbătut de o spaimă de moarte: de-abia acum observă lipsa Sanjei, a aceleia pe care o iubea în taină

fusese oare ucisă de sălbatici?

Era cât p-aci să făptuiască o nechibzuinţă, dar îşi aduse aminte la vreme că pe insulă se mai afla prizonieră încă o fată tânără. Jeanette Roule, care era, de fapt, cauza indirectă a nenorocirii atâtor oameni.

George rămase nemişcat pe loc. Stătea pitulat lângă unul din Kanuuri, stăpânit de teama să nu dea peste dânsul vreun sălbatic.

Aşteptarea sa plină de răbdare fu răsplătită în curând. Un european veni în grabă din tufiş, rupse rândurile vânătorilor de capete şi se apropie de «Regele Bati».

Era un bărbat cu faţa arsă de soare, al cărui păr creţ, negru, cu reflexe albăstrii, trăda că este de la Sud. Începu cu o înjurătură franţuzească, apoi o dădu pe jargonul englezesc care se vorbea pe aici şi se adresă pe ton semeţ căpeteniei:

— Unde a rămas căpitanul, unde este fata ?

Bati îl învrednici numai cu o privire fugară, îşi sfârşi în linişte cuvântarea, şi de-abia când europeanul — care nu era altul decât «Gaston», care făcea pe curierul căpitanului Henry — duse mâna la revolver spuse :

— Căpitan plecat. Luat la dânsul fata. Unul din războinici săi îi şopti la ureche câteva vorbe, după care Bati adăugă :

— Căpitan avut la el încă altă fată.

George văzu lămurit că figura europeanului se înroşi, cu toată culoarea ei închisă. Se vede treaba că Henry îi jucase o festă, căci se întoarse repede şi măsură cu o privire pe insulari.

Aceştia făcură mutre nevinovate şi se uitară numai la căpetenia lor, ceea ce-i făcu pe european să se liniştească. El nu văzuse că în vreme ce se întorcea, bătrânul Bati ridicase mâna.

— În cazul acesta, căpitanul se va reîntoarce curând, spuse el într-o doară, observându-l pătrunzător pe şef. Atunci voi pleca cu el.

Bati izbucni în râs. Chipul său brăzdat de zbârcituri strălucea de o bucurie drăcească şi zise :

— Căpitan nu se mai întoarce.

— În cazul acesta, plec cu primul vapor de comerţ, spuse Gaston liniştit.

Bătrânul râse din nou şi în aceeaşi clipă căpitanul Farrow şi câţiva marinari strigară.

— Atenţiune, în spatele d-tale !

În spatele lui Gaston se furişase un vânător de capete, ţinând în amândouă mâinile câte una din securile grozave cu care sălbaticii aceştia obişnuiesc să-şi ucidă victimele. Se pregătea să lovească, dar Gaston, prevenit de strigătul căpitanului Farrow, se întoarse repede, îşi scoase cu iuţeala fulgerului revolverul din buzunar şi înainte ca mizerabilul să se poată da în lături, glontele îi găuri ţeasta.

Gaston se întoarse din nou. Acum îşi dădea seama că era

condamnat să moară aici şi într-unsul se trezise curajul disperării.

Aşa a fost scris să fie, căci un al doilea glonte pornit din revolverul lui Gaston, îl nimeri pe Bati în frunte şi-i nărui pentru vecii-vecilor visurile de mărire şi glorie.

Francezul mai avu răgazul să descarce încă două gloanţe care nu-şi greşiră ţinta, apoi fu împresurat de vânătorii de capete, un cuţit cât toate zilele fulgeră în aer şi nenorocitul azvârlit de soartă prin locurile acestea, se prăbuşi fără să scoată un geamăt.

III
UN ATAC NEAŞTEPTAT

CU RESPIRAŢIA TĂIATĂ, George privi la scena aceasta grozavă. Pentru dânsul era prea târziu să se dea înapoi, căci asta ar fi atras asupră-i atenţia unui băştinaş bătrân care se îndrepta tocmai spre casa în care se afla el. Aşa că rămase nemişcat la locul său, ţinându-şi răsuflarea când vânătorul de capete intră înăuntru şi trecu pe lângă el.

George privi din nou afară, pe locul liber dinaintea casei. Tânărul care-l omorâse pe francez, stătea acum în faţa cadavrului bătrânului şef. Îşi aruncă privirea asupra europeanului neînsufleţit şi un zâmbet ciudat se întipări pe chipul său energic. Un zâmbet care trăda mulţumire şi triumf.

Apoi îşi înălţă capul, se întoarse spre vânătorii de capete şi le adresă câteva cuvinte, care fură întâmpinate cu aplauze însufleţite şi exclamaţii de bucurie.

Tânărul sălbatic se întoarse iar şi-şi aţinti privirile străpungătoare asupra prizonierilor.

— Tatăl meu, Bati, s-a dus la strămoşii săi — spuse el în englezească pocită, — şi în curând va atârna alături de ei, sub acoperământul acestei case. Baro este acum căpetenia puternicului trib, şi el va asculta de cuvintele tatălui său. Peste două zile veţi fi jertfiţi pentru praznicul nostru; până atunci veţi rămâne aici la soare.

Făcu un gest sfidător cu mâna înspre cei hărăziţi morţii, se întoarse din nou spre supuşii săi şi le ţinu o lungă cuvântare. Probabil că le expunea programul său de domnie, cum se fac, de obicei în asemenea împrejurări.

George se târî încetişor îndărăt, până nu mai putu fi văzut de cei de-afară, apoi se ridică şi privi cu atenţie peste marginea Kanu-ului, căutând să-l descopere pe bătrânul care trecuse pe lângă el. Dar nu-l zări.

Tânărul se întoarse iarăşi la postul său de observaţie şi privi afară.

Noul şef al tribului se îndrepta acum spre o colibă înaltă, însoţit de câţiva bătrâni care păreau să fie înalţi demnitari ai tribului.

O mulţime de femei şi copii se iviră dintre colibe îndreptându-se spre locul unde erau adunaţi ceilalţi.

Femeile şi copiii începură să-i batjocorească pe nefericiţii prizonieri, fără ca vreunul din războinici să-i împiedice. Pe George îl cuprinse atunci o furie grozavă şi fu cât pe ce să înfăptuiască o nechibzuinţă, trăgând asupra lor.

Dar când tocmai ridicase revolverul, se întâmplă ceva la care nu s-ar fi aşteptat nici viteazul şi prevăzătorul trib al vânătorilor de capete. Un adevărat nor de săgeţi se abătu deodată din desiş sau dintre colibele de stuf.

Morţi şi răniţi, bărbaţi, femei şi copii se prăbuşiră la pământ. Cu urlete sălbatice, năvăliră apoi indivizi negri, goi, şi se aruncară asupra locuitorilor satului, cu cuţitele ridicate.

Ce se întâmplase? Explicaţia e simplă: un alt trib atacase prin surprindere pe acesta de aici şi acum se încinse o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Pentru moment, George nu ştia ce să facă; nu cuteza să iasă afară şi să-i elibereze pe prizonieri, căci în jurul lor se dădea înverşunata luptă.

Dar dacă vor ieşi învingători cei din tribul străin, exista primejdie ca, în beţia biruinţei, să ucidă pe loc pe nefericiţii captivi, pe câtă vreme căpetenia cea nouă le acordase un răgaz de două zile.

George auzi îndărătul său un zgomot uşor, se întinse repede la pământ şi se lipi de Kanu-ul lângă care stătea. Era bătrânul vânător de capete, care trecuse în grabă de cealaltă parte a bărcii, pentru a lua parte şi el la lupta care avea loc afară. Nu ajunse însă departe; un tânăr din tribul duşman se ivi îndărătul lui, ridică securea şi în clipa următoare bătrânul zăcea în ţărână.

Lui George începu să-i fie teamă că învingătorii vor pătrunde şi în casa unde se afla el, îl vor găsi şi îl vor ucide. Dar presupunând chiar că vor cruţa pe prizonieri şi pe el împreună cu ei pentru a-i lua în satul lor, tot erau pierduţi. Trebuia deci, să rămână liber, cu orice preţ.

Când văzu acum că tânărul şef al tribului, care luptase ca un turbat, căzu şi el sub lovitura temutei securi, ştiu bine că cei din Malaita vor fi învinşi.

Se târî repede până la capătul celălalt al casei şi-şi făcu loc afară prin peretele de stuf. Ajunse într-un mic luminiş, la marginea căruia începea o pădure deasă. Cu sărituri repezi, George dispăru printre copaci.

Vuietul luptei devenea din ce în ce mai slab. Mai rămăseseră prea puţini din locatarii satului atacat. În curând, ultimul va fi ucis sau luat

prizonier. Şi gândindu-se la asta, George fu cuprins de o îngrijorare fără margini pentru soarta prizonierilor.

În cele din urmă, teama de soarta acestora şi grija pentru tatăl său învinseră. Dacă nu-i putea salva, cel puţin să moară împreună cu dânşii, sau să trimită înainte pe lumea cealaltă cât mai mulţi vânători de capete.

Părăsi ascunzătoarea, se furişă înapoi şi se târî în casa de unde plecase. Cu băgare de seamă îşi căută un loc potrivit de unde să poată privi spre câmpul de luptă. Măcelul încetase, căci locuitorii satului fuseseră înfrânţi definitiv.

George văzu că năvălitorii erau mai mărunţi decât învinşii, — în schimb păreau mai vânjoşi.

George îşi scosese amândouă revolverele şi aşteptă încordat şi cu sânge rece desfăşurarea evenimentelor. Recunoscu acum şi pe căpetenia tribului străin. Era mai mic de statură decât supuşii săi, dar părea mai inteligent şi mai energic decât ei. Păşea domol printre şirurile de morţi şi răniţi, privea cercetător pe fiecare rănit în parte, apoi spunea doar un cuvânt războinicilor care îl urmau şi rănitul era sau legat sau — George se cutremura de groază — era scăpat de chinuri cu o lovitură de cuţit.

Deodată se opri în faţa prizonierilor albi şi a indienilor. Pe chipul său se oglindi o bucurie mare... şi George ridică încetişor revolverele. Dar când auzi primele cuvinte pe care le adresă prizonierilor, el lăsă mâinile jos. Căpetenia victorioasă începu în jargonul englezesc :

— Aro ştia că va găsi mulţi bărbaţi albi care vor servi războinicilor săi drept hrană, la ospăţul cel mare care va avea loc peste două zile. Aro ştia că în curând, capetele lor îi vor împodobi coliba.

George pricepu acum că prizonierii vor fi târâţi de învingători în satul lor şi că se vor bucura şi acolo de un răgaz de două zile, înainte de moarte.

Trebuia să găsească acum un mijloc să se pună în siguranţă şi se târî cu băgare de scamă îndărăt în semiîntunericul ocrotitor al casei cu Kanu-uri. În timpul acesta continua să asculte cu încordare la ceea ce spunea Aro. Şi află că şeful tribului observase de ani de zile sosirile de prizonieri aduşi de corabia neagră, dar de-abia astăzi socotise că a venit timpul pentru atac, după ce spionii săi îi anunţaseră sosirea corăbiei cât şi-a submarinului care o urmărea. Îşi zise că se va produce probabil o luptă între cele două vase şi îşi puse în gând să se folosească de faptul acesta, dând năvală în sat.

Atâta mai auzi doar George din cuvântarea victoriosului şef, apoi se furişă din nou prin spărtura din peretele de stuf, străbătu în goană luminişul, după ce se încredinţa mai întâi că nici un băştinaş nu se află prin apropiere.

Se pregătea tocmai să se caţere într-unul din arborii uriaşi, dar se

răzgândi brusc, spunându-şi că de la înălţimea aceea nu va putea vedea atât de uşor ce drum apucă tribul victorios cu prizonierii.

Stătea încă nehotărât şi chibzuia, când auzi deodată zgomote, ce veneau dinspre sat: ţipete, chemări poruncitoare ale căpeteniei.

Apoi o larmă confuză. Împins de curiozitate, el se furişă până la marginea pădurii de unde putea să vadă ce se petrece pe locul liber din faţa casei cu Kanu-uri. De unde se afla acum, privirea lui ajungea până la mare şi într-o clipă îşi dădu seama de cauza gălăgiei: la vreo doi kilometri depărtare de insulă îşi făcuse apariţia un vapor de război, care se apropia cu mare viteză.

În primul moment, George se bucură de evenimentul acesta, spunându-şi că salvatorii neaşteptaţi vor încheia repede socotelile cu toate triburile insulei. Dar apoi îşi mai spuse că vasul care venea nu putea să fie decât englezesc, şi englezii nu-i vor elibera pe căpitanul Farrow şi pe prinţul Ghasna, — prizonierii şi-ar fi schimbat numai stăpânul.

Tânărul văzu pe câţiva din învingători ducând în grabă de acolo prizonierii, în vreme ce alţii încărcau în spinare trofeele sinistre, capetele învinşilor — îndreptându-se cu toţii spre un loc ce nu era departe de postul de observaţie unde se afla dânsul.

Acum putea cuteza să se furişeze până-n locul acela, căci în fuga lor vânătorii de capete nu-l vor băga de seamă. Se strecură binişor printre copaci şi printr-o spărtură a peretelui de verdeaţă, zări valul fugarilor.

Convoiul dispăru în semiîntunericul pădurii dese. O linişte sinistră se făcu în jurul lui George, care tot chibzuia ce să facă.

Dar în aceeaşi clipă auzi dinspre mare bubuitul tunului, apoi ghiulele se sparseră în mijlocul satului. Îşi dădu imediat seama că-l aşteaptă moartea, dacă mai stă pe gânduri.

A doua ghiulea şuieră prin văzduh şi se sparse în apropiere, dar el şi ajunse pe potecă, şi o luă grăbit înainte. N-avea să se teamă acum c-ar putea cădea în ghearele vreunui sălbatic, căci ghiulele îi sileau pe vânătorii de capete să fugă cât îi ţineau picioarele. Englezii trăgeau acum în pădure, spunându-şi desigur, că locuitorii satului vor apuca drumul acesta. Şi George se văzu şi el silit să alerge pentru a-şi salva propria lui viaţă.

Încă o ghiulea se sparse aproape de el, culcând la pământ câţiva copaci, apoi englezii părură să se fi răzgândit, şi nu mai traseră decât asupra satului. George îşi încetini fuga. Trebuia să fie aproape de vânătorii de capete, care nu putuseră alerga prea repede cu prizonierii lor în spinare.

Cu pumnalul în mână mergea pe lângă copaci privind cu atenţie, când Ia dreapta, când la stânga. Poteca ducea spre Nord-vest, aşa dar satul vânătorilor de capete trebuia să se afle în interiorul insulei, undeva în munţi.

La o cotitură George se trezi faţă în faţă cu un sălbatec. Cei doi se priviră înspăimântaţi.

IV
O RECUNOAŞTERE PRIMEJDIOASĂ

NICI O CLIPĂ NU ŢINU UIMIREA CELOR DOI, — apoi sălbaticul ridică securea grozavă.

Dar oricât ar fi fost de repede mişcarea, George i-o luă totuşi înainte.

Cu o repeziciune şi o putere pe care ţi-o dă numai disperarea, George se repezi cu pumnalul spre duşmanul său.

Un horcăit înfiorător şi nefericitul se prăbuşi în ţarină.

Apoi George o porni repede de-a lungul potecii. În spatele său, dinspre sat, se auzeau împuşcături repetate. Ce să fi însemnat asta, habar n-avea, căci locuitorii satului erau unii morţi iar alţii luaţi prizonieri de către învingător.

El nu ştia că o echipă de marinari de pe crucişătorul englez împuşca porcii care mişunau printre colibele de stuf: acesta era procedeul obişnuit, când un sat al vânătorilor de capete urma să fie pedepsit, dintr-un motiv oarecare.

George rămase locului şi ascultă, căutând s-audă dacă împuşcăturile se apropie.

Când fu încredinţat că englezii au rămas pe ţărm, îşi urmă drumul înainte şi ajunse deodată într-un luminiş mare, de unde porneau o mulţime de poteci în toate direcţiile.

Se opri locului câtva timp, apoi se dădu câţiva paşi înapoi în desiş, căci îşi spunea că aici vor fi pus sălbaticii de pază pe vreunul de-ai lor şi sentinela aceasta l-ar putea zări de cum va străbate luminişul.

Tot chibzuind, George se lipi de o tufă deasă printre ramurile căreia putea cuprinde cu privirea luminişul, fără să fie zărit. Îşi frământa creierul în căutarea unei ieşiri, căci nu trebuia să şovăie mult, pentru a nu pierde urma acelora pe care îi urmărea. Un sentiment nelămurit îl sfătuia să nu părăsească poteca pentru a intra in luminiş.

Trebuia să găsească vreo viclenie prin care să-l facă pe omul de pază să-şi trădeze locul unde se află. Fără să vrea, vârâse mâna stângă printre crengile tufişului şi tot pipăind la întâmplare dădu peste o grămadă de fructe, asemănătoare nucilor. Şi atunci îi veni ceva în gând: rupse ca la vreun pumn din aceste nuci şi începu să le arunce repede în desişul din faţa locului unde se afla. Se aplecă, pe urmă, în aşa fel ca să poată cuprinde cu privirea luminişul. Tactica lui fu

încununată de succes.

Ca ieşit din pământ, uri sălbatic în pielea goală se ivi în luminiş. Purta numai un şorţ din fibre de nuci de cocos în jurul şoldurilor, în care era înfipt un cuţit cât toate zilele, şi cu amândouă mâinile ţinea securea grozavă.

Rămase nemişcat ca o statuie, ciuli urechile apoi îşi roti ochii în toate părţile. George îşi oprise răsuflarea şi chibzui acum să-l facă nevătămător pe războinicul acesta sălbatic care era, desigur, cu mult mai puternic decât dânsul.

Zadarnic se frământa George, gândul salvator nu vroia să vie şi atâta vreme cât sălbaticul stătea în luminiş, nu putea întreprinde nimic. Tot ce-i rămânea de făcut, era să observe pe care potecă dispare sălbatecul, apoi să se ia după dânsul şi să-l răpună pe la spate.

Probabil că sălbaticul se încredinţase acum că nu-l ameninţă nici o primejdie apropiată, şi că auzul îi fusese înşelat doar de nişte zgomote de animale, căci coti la stânga şi păşi spre o potecă ce ducea spre Nord-vest.

Ce era de făcut? George îşi spuse că nu-i rămânea altceva decât să se ia pe furiş după sălbatic, doborându-l la repezeală. Vânătorul de capete se afla acum la doi paşi numai de poteca pe care vroia s-apuce şi George se pregătea să-l urmeze, — când interveni ceva care-l scoase pe tânăr din încurcătură.

Când sălbaticul se afla între cele două tufişuri care mărgineau de o parte şi de alta poteca, crengile tufişului din dreapta se desfăcură brusc, omul ridică repede securea, dar totuşi nu destul de repede.

Se prăbuşi mototol, fără să scoată un geamăt. Un vânător din vreun trib duşman înlăturase piedeca din calea lui George şi cu o lovitură sigură despică în două trupul sentinelei.

Oricât ar fi fost de mulţumit tânărul, de ajutorul venit la timp, se simţi, totuşi, cutremurat de groază când văzu cum străinul reteză din câteva tăieturi capul-trofeu al victimei sale, şi dispare din nou în tufişul de unde venise.

Cutremurându-se de groază, îşi întoarse repede privirea de la tabloul înfiorător din faţa lui, şi examina tufişul în care dispăruse străinul, dar nu putu observa nici cea mai mică mişcare printre ramuri.

Şi atunci hotărî să iasă în luminiş. Cu pumnalul în mână, gata să lovească, o luă încet înainte, fără să piardă o clipă din ochi tufişul. Şi când ajunse în imediata apropiere a acestuia, scrută cercetător ramurile, ascultă cu încordare, — nu observă însă nimic suspect. Vină torul străin o ştersese repede cu prada sa. Se temea poate să nu fie urmărit de tovarăşii celui ucis.

George porni repede la drum, ca să recâştige timpul pierdut.

Poteca urca din ce în ce mai mult şi pământul negru era amestecat

cu pietre, ceea ce însemna că duce în munţii care se ridicau în interiorul insulei. Acolo trebuia să fie satul tribului victorios şi George se gândi cu tristeţe că eliberarea prizonierilor devenea astfel şi mai grea.

Cu forţa nu era nimic de făcut, căci fireşte că satele din munţi erau bine apărate.

Tânărul îşi încetini acum paşii, spunându-şi că ceilalţi îşi vor fi încetinit şi dânşii mersul deoarece căpetenia se simţea apărată de posturile pe care le pusese din loc în loc. George dădu în curând peste bananieri şi alţi arbori sădiţi de mâna omenească, şi deduse din faptul acesta că se afla în apropierea satului vânătorilor de capete.

Şi aici trebuiau să fie santinele; după câteva clipe de chibzuială, George părăsi poteca şi se furişă fără zgomot printre tufişurile apropiate.

Din depărtare se auzi deodată lătrat de câini. George îşi spuse că acum ar fi cel mai bun prilej să se furişeze, căci câinii erau desigur, ocupaţi să-i salute în felul lor pe războinicii care se întorceau cu prizonierii. Şi apoi larma pe care o făceau animalele era atât de mare, încât santinele eventuale probabil că nu vor băga de seamă apropierea sa.

Deodată, însă, auzi un murmur de apă; probabil că prin apropiere cobora din munţi un pârâiaş. Aceasta era un avantaj mare pentru dânsul, căci putea să urce prin albia apei, fără să lase urme pentru câini, iar pe de altă parte susurul apei va înăbuşi zgomotul paşilor săi.

George apucă repede la dreapta, se furişă printre tufe dese şi ajunse la pârâiaşul pe care-l bănuise. Fără să stea mult pe gânduri intră în apa care-i ajunse până la genunchi si se ţinu pe lingă tufişurile care mărgineau malurile.

Lătratul câinilor devenea tot mai puternic. Tânărul auzi lămurit glasurile cu intonaţie ciudată ale vânătorilor de capete; urâtă de orice precauţie şi păşi mai repede, — ţinutul începu să se lumineze înaintea lui, razele soarelui străbătură prin frunzişul des şi după ce trecu de o tufă înaltă, se opri speriat în loc.

În faţa lui era satul vânătorilor de capete, aşezat pe un platou foarte lat, pe a cărui margine de Nord se ridicau pereţi înalţi de stâncă.

George, care se retrăsese iarăşi sub ocrotirea tufişului, nu putu să vadă prea mult. Puţinele colibe ale satului erau lipsite de viaţă. Toţi locuitorii păreau a se fi adunat în mijlocul satului; privind mai atent peste vârfurile copacilor, George văzu acoperişul unei case cu o zugrăveală bizară.

Asta ora în mod sigur «clubul» tribului, şi tânărul îşi spuse că prizonierii vor fi aşezaţi in faţa acestei case să se prăjească la soare şi expuşi batjocurii femeilor şi copiilor învingătorilor.

Ce să facă acum?

Tânărul luă brusc o hotărâre energică: o să pătrundă singur în satul vânătorilor de capete fie ce-o fi. Pentru asta nu trebuia să aştepte întunericul nopţii, deşi mai erau cel mult două ceasuri până atunci, — căci nu era de ajuns să se încredinţeze numai unde fuseseră duşi prizonierii ci, dacă era cu putinţă, să vadă şi unde rămăseseră armele lor.

Ceea ce îl îngrijora erau numai câinii. Cum să înşele mirosul acestora? Şi apoi, îmbrăcămintea sa de culoare deschisă nu-l va trăda în mijlocul sălbaticilor goi, cu pielea neagră? Desigur, — pentru a împiedica aceasta trebuia să se asemene şi el cu el.

Îi veni un gând salvator. Pământul din pădure era negru şi umed. Ce-ar fi să-şi frece stofa hainelor, faţa şi mâinile cu pământ dintr-acesta? Da, aşa va face. Şi fără să mai stea o clipă pe gânduri se furişă îndărăt în pădure, ca să aducă la îndeplinire planul.

V
EROISMUL LUI GEORGE

PESTE CÂTEVA MINUNTE se afla într-un luminiş în care creşteau buruieni cu nemiluita. Tânărul se lăsă în genunchi şi smulse din pământ câteva din ele.

După cum presupusese, pământul dedesubtul lor era negru şi umed. Dar mai făcu o descoperire, care-l umplu de bucurie.

Fără să vrea, strivise între degete câteva buruieni şi simţi un miros tare, ca de mentă. Instinctiv, se aruncă la pământ şi se tăvăli printre plante. Mirosul acesta puternic avea să-i sperie pe câini, îndepărtându-i de el. Şi când hainele îi vor fi negre, animalele nici nu vor cuteza să se apropie.

Peste câteva minute îmbrăcămintea fu complet îmbibată de sucul plantelor şi George nădăjduia că mirosul va ţine până va fi izbutit să-i elibereze pe prizonieri. Îşi scoase apoi hainele şi începu să le frece de zor cu pământul negru. Acesta era atât de gras încât vopsea de minune, şi stofa albă deveni în curând neagră ca smoala.

Se îmbrăcă repede, apoi îşi frecă faţa şi mâinile cu pământ. Făcuse totul pentru a-şi asigura succesul şi nu-i mai rămânea decât să ajungă neobservat în sat.

Pentru moment, primejdia cea mare o constituiau paznicii de la marginea satului. Dar trebuia să încerce totul. Se întoarse la pârâiaş şi merse prin apă până la tufa sub ocrotirea căreia cercetă din nou satul.

Hohotele de râs şi chiote veneau dintr-acolo. Se vede că vreun sălbatic iscodise vreo tortură deosebită pentru prizonieri.

Cu o hotărâre repede George păşi spre platoul liber şi o luă spre copacii şi tufele care mărgineau satul. În mâna dreaptă avea pumnalul, iar cu stânga ţinea strâns patul revolverul. Trebuia să fie fără cruţare, dacă nu izbutea s-ajungă neobservat în sat.

Inima-i bătea să-i spargă pieptul când ajunse în faţa tufişelor, de trecerea cărora depindea, desigur, salvarea prizonierilor şi a sa proprie.

În faţa unei tufe mari de la marginea apei, George se opri. Acum e acum! Îşi stăpâni bătăile inimii şi cu respiraţia oprită ascultă să prindă cel mai uşor zgomot.

Nimic nu se mişca în jurul său, numai dinspre sat se auzea iarăşi râsul acela satanic. Momentul era potrivit. El îşi încovoie puţin trupul, strânse mai tare armele şi se furişă înainte. Ajunse la marginea tufei.

Spre nespusa-i bucurie, nu zări pe nimeni, începutul era făcut, deci. Se luă după sunetele ce veneau din casa unde se adunase întreg satul.

Peste puţin, George văzu printre tufe spatele casei.

Trebuia să găsească o ascunzătoare bună de unde să poată observa tot ce se petrece. Examina gânditor casa cea mare şi privirea sa se opri la streaşină acoperişului. Planul lui era gata.

Se furişă repede spre casă şi se uită printr-o deschizătură. Încăperea era goală. În satul de pe ţărmul mării, casele mari sunt destinate pentru adăpostirea Kanu-urilor; aici, însă ele serveau numai ca locuri de adunare.

Dar şi aici — ca şi dincolo — atârnau la grinzile tavanului capete omeneşti şi trupurile mumificate ale fostelor căpetenii.

George lărgi încetinel una din deschizăturile făcute în stuf, până izbuti să se furişeze înăuntru. Potrivi totul la loc, ca nu cumva să bage de seamă cineva. Apoi se caţără binişor pe peretele din spate al casei, până ajunse la grădina care unea cele două capete ale ei. Atârnat de aceasta izbuti s-ajungă în partea din faţă şi sprijinindu-şi picioarele pe o bârnă pusă de-a curmezişul dădu puţin la o parte stuful scoase capul afară prin acoperiş şi privi atent pe locul liber din faţa casei.

Prizonierii erau toţi acolo, liniştiţi, în bătaia soarelui dogoritor. În puţin timp de când se aflau aici trebuie să fi suferit totuşi mult, şi George se gândi cu groază la chinurile ce aveau să le mai îndure în zilele următoare.

Privirea tânărului căzu apoi asupra locuitorilor satului. Bărbaţi şi femei stăteau laolaltă, privind la lupta înverşunată dintre două femei goale care îşi puneau la contribuţie pumnii, picioarele şi unghiile ascuţite.

Tot satul izbucnea în hohote sălbatice de râs, când una din adversare izbutea să dea o lovitură care s-o facă pe cealaltă să scoată ţipete de durere.

George îşi întoarse privirea cu scârbă de la scena aceasta, şi se uită

iarăşi la prizonierii lui scumpi. Cum ar putea să-i scape? Iată întrebarea întrebărilor. Dar unde se aflau armele lor?

Iscodi cu băgare de seamă în jurul său şi cu nespusă satisfacţie zări ceva mai departe o colibă mai mărişoară, lângă intrarea căreia se aflau îngrămădite armele prizonierilor.

Aceasta era, desigur, coliba căpeteniei, care luase, fireşte, partea leului din pradă.

Cât ar fi vrut George să dea de înţeles captivilor că se află în apropierea lor! Dar asta ar fi fost prea primejdios. În schimb, tânărul observă că Petre ridica din când în când capul, privind neliniştit în juru-i. Lipsa lui George atrăsese, desigur, atenţia uriaşului şi Petre îl cunoştea destul de bine pe dragul lui, pentru a nu presupune că se află prin apropiere.

Uneori, bătrânul şoptea ceva lui Rindow, care se afla alături de el, şi primul ofiţer vorbea apoi încetişor cu căpitanul Farrow. Toţi trei ridicau atunci capetele şi priveau împrejur.

Din păcate, ei erau aşezaţi cu spatele spre casa în al cărei acoperiş se ascunsese George. Aşa că nici n-ar fi putut vedea dacă le-ar fi făcut vreun semn cu mâna.

Cele două femei care se luptaseră cu înverşunare, spre hazul nespus al negrilor, se prăbuşiră la pământ, sfârşite de oboseală. Evenimentul fu întâmpinat cu urale nesfârşite, după care şeful tribului îşi făcu loc prin mulţime, ridică mâna şi se făcu linişte.

Căpetenia ţinu o cuvântare lungă, primită cu aplauze zgomotoase de supuşii săi. Când sfârşi şi arătă cu mâna spre prizonieri, strigăte de veselie sfâşiară văzduhul. Spusese probabil poporului său că peste două zile prizonierii vor servi drept friptură la praznicul cel mare al tribului.

Întrunirea se sfârşi. Locuitorii se duseră la colibele lor şi pretutindeni domnea mare însufleţire, toţi oamenii ţopăiau şi se veseleau şi peste tot se aprinseră locuri la care se frigeau porci. Şi în faţa colibei şefului fusese aprins un foc mare.

Trecuse de miezul nopţii, când focurile începură să se stingă, unul după altul. Numai acela din faţa colibei căpeteniei ardea încă. Era alimentat necontenit de un sălbatic care făcea de santinelă. Pe acesta George trebuia să-l facă nevătămător.

Şeful tribului dispăruse de mult în colibă şi probabil că dormea acum, visând la izbânda pe care o repurtase tribului duşman

George se târî până la peretele lateral al casei, şi se lăsă jos pe stâlpul din ungher. Trebuia să străbată locul din faţa casei ca s-ajungă în spatele santinelei, dar se bizuia pe deghizarea ce şi-o făcuse.

Nu trecu mult şi ajunse la ţintă. Dar de data aceasta nu vroi să-şi omoare duşmanul. Ţinea revolverul de ţeava, în mâna dreaptă, şi când fu îndărătul santinelei, care moţăia, îl izbi cu toată puterea în tâmplă,

cu patul armei.

Sălbaticul scoase doar un geamăt nedesluşit şi ar fi căzut în flăcări dacă George nu l-ar fi apucat repede, trăgându-l îndărăt.

Se auzi un zgomot uşor în coliba căpeteniei. Sări repede la o parte şi se lipi de peretele colibei.

În clipa următoare şeful ieşi afară, păşi spre foc şi se aplecă asupra omului neînsufleţit. Dar George era în spatele său şi cu patul revolverului izbi cu toată puterea pe care o avea într-unsul. Ştia că se afla acum aproape de ţintă şi un incident cât de mic ar fi stricat totul.

Acest mic incident se şi produse imediat. Se părea că fapta îndrăzneaţă a tânărului fusese zadarnică şi tot curajul său vrednic de laudă nu-i ajutase la nimic.

În spatele său apărură făpturi întunecate, care se apropiau încetişor de dânsul, ţinând în mâini securile grozave care despică dintr-odată trupul nenorocitei victime.

Erau locuitori din sat care probabil nu participaseră la zaiafet, altminteri ar fi fost şi ei beţi de vinul de palmieri care se bea pe-acolo.

Probabil că auziseră zgomotul luptei scurte dintre George şi cele două victime ale sale. Se aflau numai la doi paşi în spatele viteazului tânăr... când Petre recunoscu pe George în făptura neagră care doborâse cu atâta îndemânare pe santinelă şi pe şeful tribului.

Până atunci nu-şi lămurea toată întâmplarea aceea; bănuia că există vreo neînţelegere între băştinaşi şi că se aplanase în felul acesta.

Dar pâlpâiala scurtă a focului lumină profilul tânărului străin, a cărui acţiune trebuie să fi părut foarte curioasă prizonierilor. Recunoscând pe dragul lui stăpân, Petre strigă repede :

— George, în spatele tău ! Repede, repede !

Cu toată îngrijorarea de care era cuprins pentru fiul căpitanului său, bătrânul fu, însă, destul de prevăzător. Un altul ar fi strigat, desigur, în gura mare, dar Petre se gândi imediat la situaţia în care se aflau prizonierii.

Nu trebuia să-şi strige spaima în gura mare ci trebuia să fie prevăzător, dacă o salvare mai era cu putinţă.

El incluse ochii fără voie, căci îşi dăduse seama imediat de situaţia în care se afla George. Era exclus cu desăvârşire, ca tânărul să se poată apăra împotriva celor cinci vânători de capete care veneau tiptil în spatele său.

Fireşte, i-ar fi putut culca la pământ într-o clipă, căci George era un ţintaş minunat, — dar el nu trebuia să împuşte, căci ar fi sculat tot satul în picioare. Şi Petre fu cuprins de groază, gândindu-se la ce-ar fi urmat.

Dar când deschise ochii rămase încremenit în faţa tabloului ce i se înfăţişa.

Cu uimire de nedescris, el văzu că George juca un rol ciudat.

Încălecase peste trupul neînsufleţit al căpeteniei, dădea din mâini şi scotea exclamaţii care nu aparţineau nici-unui limbaj omenesc.

Apoi ameninţă cu braţele pe cei cinci vânători de capete, care rămaseră încremeniţi locului, şi-l priveau fără să priceapă ceva. Nu ştiau nici cine e, nici ce caută pe-acolo, dar cu simţurile lor primitive îl socotiră, probabil o fiinţă supranaturală.

George arătă cu mâna spre cel care se afla în fruntea micului grup, un individ uriaş şi vânjos, care părea să se bucure de oarecare trecere printre semenii de trib.

Făcu apoi un semn energic şi arătă trupul căpeteniei, scoase câteva exclamaţii ameninţătoare şi insularul se apropie încetişor.

Ceilalţi patru, cărora nu le fusese adresată invitaţia, păreau foarte mulţumiţi de asta. Se dădură îndărăt cu câţiva paşi şi lăsară în jos braţele cu securile grozave.

Petre privea cu atâta încordare, încât ochii îi ieşeau aproape din orbite. Ce se va întâmpla acum? Fireşte, George era pentru moment la adăpostul primejdiei, dar cât timp îşi va putea juca rolul? Cei cinci sălbatici vor recunoaşte curând că dânsul era un alb, care pătrunsese în sat cu scopul de a elibera pe prizonieri.

Fără să vrea Petre scoase un geamăt înăbuşit, dar geamătul acesta salvă întreaga situaţie. Cei patru vânători de capete înaintară câţiva paşi, şi uriaşul, care stătea acum în faţa lui George, îşi întoarse şi el privirea spre Petre.

Nici nu-i trebuia altceva lui George. Îşi dădu seama că nu e observat de nimeni şi ridicând revolverul, pe care-l ţinea de ţeava, izbi cu toată puterea în tâmpla sălbaticului. Trupul uriaş se prăbuşi într-o clipă şi rămase ţeapăn lângă acel al căpeteniei.

Cei patru tovarăşi rămaseră trăsniţi când întoarseră capetele. Dar George nu le dădu prea mult răgaz. Cu o prezenţă de spirit uimitoare, îşi continuă opera, până la sfârşit. Se prefăcu şi el speriat peste măsură, agită braţele ca un ieşit din minţi, scoase câteva sunete nearticulate, — apoi se roti de trei ori cu iuţeala fulgerului, pentru a se prăbuşi în cele din urmă lângă bunul său servitor.

— Petre — şopti dânsul — acum e acum!

Cu pumnalul ascuţit pe care-l avea de la Sanja, tăie legăturile uriaşului.

Acesta îşi dădu imediat seama de avantajul pe care-l avea acum. E drept, membrele îi erau încă înţepenite de pe urma legăturilor şi de chinurile îndurate sub razele soarelui arzător, dar voinţa învinse totul. Era vorba doar de salvarea tuturor. Se aplecă spre tânăr şi-i şopti:

— George, fi atent să nu ne scape din mână unul din sălbaticii de colo. Să tragi atunci fără milă. Pe ăştia patru îi iau în seama mea. Dumneata caută de eliberează-i pe ceilalţi.

Înainte ca tânărul să poată răspunde ceva, uriaşul se ridică repede

de jos. În mâna lui lucea acum securea grozavă a insularului pe care-l doborâse cu atâta dibăcie George.

Tânărul urmă imediat sfatul uriaşului, şi se târî spre tatăl său şi-i tăie legăturile. Când îşi întoarse privirea, văzu cu groază pe Petre izbind cu securea în ultimul din cei patru vânători de capete.

Ceea ce făcuse Petre era o faptă pe care numai disperarea o poate mijloci. După ce ultimul duşman căzu la pământ alături de ceilalţi, Petre se întoarse liniştit lângă el şi luă parte la eliberarea prizonierilor. Înainte de asta, însă, mai dădu câte o lovitură în tâmplă căpeteniei, santinelei şi uriaşului. Acum nu mai era de temut că se vor trezi înainte de vreme, pentru a putea împiedica fuga prizonierilor.

Marinarii ca şi indienii, dădură dovadă de o tărie vrednică de admirat. Cu toate suferinţele prin care trecuseră în ultimele ceasuri, ei se ţinură bine pe picioare şi erau gata să înfrunte noi primejdii.

Prinţul Ghasna se adresă căpitanului Farrow:

— Lăsaţi-i pe indienii mei să meargă înainte, viteazul vostru George îi va călăuzi. Nici o santinelă nu-i va observa, ei, însă, le vor observa pe toate.

Aşa se întâmplă. Sub conducerea lui George, care avea în spatele său patru indieni, mica trupă se îndreptă repede spre ieşirea din sat.

Intrară în pădure. Mai merseră o bucată pe lângă apă, străbătură apoi desişul şi apucară pe lângă apă, străbătură apoi desişul şi ajunseră pe poteca ce ducea spre satul de la ţărmul mării.

De-abia acum George se apropie de tatăl său şi de prinţul Ghasna, cărora le povesti pe scurt cum izbutise să nu fie prins de sălbatici. Prinţul Ghasna mulţumi călduros pentru salvarea sa şi-i rugă pe prietenii săi să pornească acum vânătoarea împotriva corăbiei negre, deoarece căpitanul Henry îi răpise fiica.

— Fireşte că ne vom lua după el, strigă George, înainte ca tatăl său să fi avut timpul să răspundă. Va trebui să plătească pentru toate crimele sale. Şi în primul rând Sanja să fie eliberată. Era tristă când a plecat?

— Nu, dragul meu, răspunse prinţul. Ea susţinea necontenit că George ne va salva în cele din urmă. Şi asta s-a şi întâmplat, numai că ea a fost răpită înainte, de Henry acela. Dar locotenentul Rindow mi-a spus că ştiţi locul de unde obişnuieşte să se aprovizioneze cu apă corabia neagră. Acolo vom putea pune mâna pe el.

— Domnule căpitan — spuse Rindow — aş pune rămăşag că cei de pe corabie, au transmis iar o radiogramă crucişătorului englez, prin care se spune că am fi în satul vânătorilor de capete. Te pomeneşti c-o fi spus că am vândut prizonierii sălbaticilor.

— Nu, părerea mea este că satul acesta se făcuse vinovat mai de mult de vreo nelegiuire, interveni doctorul Bertram. Deduc asta din faptul că crucişătorul a început imediat bombardamentul. Aşa se face

totdeauna.

— Atenţiune! spuse George, încetişor. Ne apropiem de sat. În cinci minute vom fi acolo.

Ajunseră din nou într-un luminiş şi Rindow se opri şi examina locul. În pădurea asta totul părea să fie împotriva lor, până şi Natura parcă urzise o conspiraţie contra prietenilor noştri, căci întunericul sinistru care domnise până acum sub coroanele uriaşilor arbori, făcu loc deodată unei lumină palide. Cerul căpătase o înfăţişare ameninţătoare, ciudată.

Ei nu puteau vedea decât o fâşie a boltei, printre ramurile copacilor, dar această fâşie îţi strecura fiori în trup când o priveai: strălucea de o lumină palidă, gălbuie, ceea ce-l făcu pe Petre să spună:

— Drace! asta nu miroase a bine. Domnule căpitan, dacă nu mâ-nşel vom avea o furtună cum puţine am întâlnit până acum. Să rămânem mai bine sub copaci. Dacă pornim spre luminiş suntem ameninţaţi de trăsnete.

— Da, Petre, ai dreptate, aprobă Farrow. Băieţi, împrăştiaţi-vă, nu trebuie să rămânem cu toţii în acelaşi loc. Repede, furtuna e gata să izbucnească! Dumnezeule !...

Fraza fu întreruptă de bubuitul tunetului care urmă unui fulger orbitor. Şi fulgerul acesta fu urmat imediat de jerbe întregi de alte fulgere, cum se întâmplă de obicei în furtunile tropicale. Întunericul fu sfâşiat de douăzeci, treizeci de fulgere, tunetele bubuiau fără încetare, mugind de parcă sta să se prăbuşească cerul.

Un frig grozav se lăsase deodată.

De partea cealaltă a luminişului, bubui deodată un tunet atât de grozav, de-i făcu pe toţi să se cutremure. Orbiţi de lumina puternică a fulgerelor închiseră ochii şi o scurtă rugăciune fu murmurată de buzele unui marinar. Un palmier înalt, spintecat până la rădăcină de un trăsnet îngrozitor, se prefăcu pe dată într-o faclă verzuie. Focul se propagă cu repeziciune la ceilalţi arbori, care din cauza soarelui arzător al tropicelor, erau uscaţi ca scândurile.

— Dumnezeule ! exclamă Petre. Trebuie să plecăm de aici. Se vede că suntem blestemaţi să nu mai scăpăm de pe insula as...

Vorba îi fu întreruptă de bubuitul tunetului. Furtuna părea să se fi dezlănţuit acum cu toată furia, dar avea şi partea ei bună, căci adevărate torente de apă începură să cadă asupra pădurii cuprinsă de flăcări.

Ce-i îngrijora mai mult, însă, pe prietenii noştri, era faptul că armele lor avea de suferit de pe urma potopului de apă. Ca la o comandă ei traseră pistoalele şi le ascunseră sub braţe, pentru a le apăra întru-câtva de umezeală.

Ploaia mai răpăi un timp cu toată furia, după care încetă din senin. Farrow respiră uşurat, şi spuse :

— Înainte, băieţi, poate că furtuna asta a avut şi partea ei bună. Dacă vor fi fost ceva duşmani în drumul nostru, desigur c-au căutat să se pună la adăpost. Să încercăm s-ajungem repede la ţărm, camarazii or fi îngrijoraţi.

Păşi repede spre luminiş, urmat de ceilalţi.

Peste puţin ajunseră în faţa satului. Se simţea miros de pârjol în aer şi totul părea mort.

Cu multă băgare de seamă, expediţionarii porniră spre ţărm. Nici urmă de crucişător pe tot întinsul mării. Farrow luă lampa electrică a lui Rindow şi dădu câteva semnale convenţionale înspre larg. Repetă de trei ori semnalele şi după vreo cinci minute luci pe mare un alt semnal luminos, dar cu totul diferit.

— Totul e în regulă, vine Hagen! zise Farrow, mulţumit.

Era o măsură de prevedere ca fiecărui semnal convenit, celălalt să-i răspundă în alt mod. În felul acesta orice înşelătorie era exclusă.

— Aduceţi două kanu-uri din casa de colo ! porunci Rindow marinarilor săi. Vom ieşi în întâmpinarea submarinului.

— Sau staţi, vin şi eu!

Vroia să ia cu sine capetele albilor, dar englezii i-o luară înainte. Se mulţumiră să împingă pe apă două Kanu-uri mari în care se aşezară cu toţii, apoi îşi luară rămas bun de la insula pe care înduraseră atâtea grozăvii.

Aventurile submarinului Dox 008

Hans Warren

I

O LUPTĂ SUB APĂ

PETRE URCĂ CEL DIN URMĂ în turnul submarinului. Dădu un picior zdravăn Kanu-ului, cu oare veniseră până la vas şi nu se putu reţine să mormăie:

— Praf să s-aleagă de insula asta blestemată cu sălbatecii ei cu tot! Ce treabă mai e şi asta să tai capetele oamenilor şi să le afumi pe urmă! Şi după ce-ţi omori duşmanii să-i mai şi mănânci! Ptiu, drace! Drept să spun, nu prea i-am cunoscut bine pe nemernicii ăştia când am mai fost pe aici înainte de război. Hm! Parcă mă şi simţeam fără cap colo în munţi, legat de mâini şi de picioare. De n-ar fi fost George al nostru atât de viteaz şi deştept, eram acum pe lumea cealaltă. (Vezi broşura 7 : „Printre vânătorii de capete").

Uriaşul puse piciorul pe prima treaptă a scării de fier ce duce înăuntrul submarinului, vrând să coboare după camarazii eliberaţi, care ajunseseră înaintea lui jos, dar mai şovăia încă neştiind dacă Farrow vroia să rămâie cu vasul la suprafaţă.

O rază orbitoare de lumină se lăsă deodată asupra apei, şi se fixă pe cele două Kanu-uri de război care lunecau încetişor spre mal, la depărtare de cel mult douăzeci de metri de submarin.

Petre îşi dădu seama îndată de situaţie. Crucişătorul englez, care bombardase în cursul după-amiezii satul vânătorilor de capete, reapăruse.

Pe Petre îl străbătu un fior de spaimă prin tot trupul. Vasul englez venise din Australia şi ştia deci că Farrow se îndreptase cu submarinul său spre insulele acestea. Avea şi el misiunea să-l caute pe căpitan, ca să-l ia prizonier împreună cu întregul echipaj al vasului. Ce vroiau să ştie Englezii că oamenii aceştia făcuseră numai bine în drumul lor, — submarinul le stătea ca un spin în cale, şi trebuia să fie distrus cu orice chip.

Crucişătorul nu putea fi departe. Desigur că se furişase iarăşi pe lângă o insulă, ocrotit de întuneric, şi se aciuise în vre-un golf. Semnalele luminoase date de căpitan inginerul Hagen, ca să se apropie, trebuie să fi fost văzute de pe puntea vasului englez.

Era un noroc că lumina reflectorului se oprise imediat pe cele două Kanu-uri; prin asta, atenţia Englezilor fu îndreptată pentru un timp.

Petre nu îndrăznea să dea alarma cu glas tare, căci auzea lămurit de pe crucişător o voce aspră de comandă. Nici nu era însă nevoie, căci aproape imediat o ghiulea vâjâi prin aer, de pe bordul crucişătorului.

Petre văzu gura tunului şi socoti la vreo optzeci de metri distanţa la care se afla vasul. Ghiulelele nimeriseră Kanu-urile şi în câteva clipe le

scufundară. Reflectorul îşi va plimba acum lumina nai departe se va opri asupra golfului şi va descoperi turnul submarinului. Şi atunci totul era pierdut.

— Petre, ce s-a întâmplat? strigă căpitanul Farrow din interiorul submarinului.

— Crucişătorul englez, la optzeci de metri depărtare de noi, a scufundat cele două Kanu-uri, cu care am venit încoace! răspunse uriaşul, aplecându-se pe gura turnului.

Apoi coborî repede scăriţa, închise chepengul turnului şi-l înşurubă.

— Pregătiţi pentru scufundare! se auzi imediat comanda căpitanului.

Din sunetul glasului său, echipajul îşi dădu seama că ameninţă o mare primejdie şi ca urmare ordinele fură executate cu o precizie matematică.

Pompele împinseră apa în tancurile de balast şi căpitanul observa cu încordare barometrul, privind din când în când şi prin periscop.

Iată, însă, că barometrul arătă cinci metri adâncime. Turnul se afundase sub apă, şi numai periscopul mai ieşea puţin la suprafaţă. Dar căpitanul Farrow îl trase repede înăuntru, căci reflectorul duşman rătăcea acuma peste valurile întunecate, apropiindu-se de punctul unde dispăruse în apă submarinul.

Acesta atinse adâncimea de opt metri: Farrow, însă, ştia bine că lumina puternică putea străbate în apa limpede a golfurilor insulelor Pacificului, până la mari adâncimi. Ar fi fost lesne, deci ca scheletul enorm al vasului să fie văzut.

Încredinţă repede lui Rindow conducerea, apoi, urmat de George, porni spre cabina de la proră, unde erau cele două ferestre; dădu în lături obloanele de oţel şi în aceeaşi clipă văzu că temerile lui erau întemeiate.

Apa în jurul vasului era puternic luminată; razele reflectorului pătrundeau, deci, foarte adânc şi se putea ca cei de pe crucişător să vadă submarinul ca o umbră întunecată. Faptul că lumina rămânea fixată pe acelaşi loc, dovedea că bănuiala căpitanului Farrow era adevărată.

Submarinul atinsese zece metri adâncime, când căpitanul hotărî să facă o încercare pentru a vedea dacă presupunerea lui e îndreptăţită. Dădu comanda:

— Încetişor înainte !

Electromotoarele începură să zbârnâie. Vasul alunecă în linie dreaptă şi peste câteva clipe apa deveni mai întunecată. Va izbuti oare să-i înşele pe Englezi?

Farrow respiră uşurat când apa rămase acuma complet întunecată şi nestrăvezie. Apoi ceru lui Rindow, prin acustic, să privească prin periscop. Răspunsul nu se lăsă aşteptat: submarinul ieşise din câmpul

luminos al reflectorului.

— Introduceţi spre bord, în întâmpinarea crucişătorului! ordonă căpitanul.

Ştia bine că trucul acesta oferea singura posibilitate de salvare. Englezilor nici nu le va da prin gând că Farrow va trece cu vasul său prin faţa lor, în loc s-o ia la fugă în direcţie opusă.

Tatăl şi fiul priviră cu încordare prin cele două ferestre în apa neagră. Vor izbuti oare să scape de urmărirea crucişătorului?

— Tată, mi se pare că înaintăm ! spuse George, vesel.

Deodată, însă, scoase o exclamaţie de surpriză şi dezamăgire, căci apa se luminase din nou. Englezii descoperiseră iarăşi matahala suspectă, şi bănuiau desigur că nu poate fi vorba decât de mult-căutatul submarin al căpitanului Farrow.

Dacă îl vor sili, prin împuşcături, să iasă la suprafaţă, va fi luat cu siguranţă prizonier împreună cu întreg echipajul şi vasul va fi scufundat. Şi atunci cine să mai salveze pe Jeanette Roule şi pe fiica prinţului indian, Sanja, răpită de fiorosul căpitan Henry pe misterioasa corabie neagră? Iar fiul său va fi nenorocit pentru toată viaţa, căci în inimile celor doi tineri se născuse o dragoste din cele mai trainice.

În faţa acestei situaţiuni, căpitanul luă o hotărâre disperată :

— Înainte, cu toată viteza! comandă el cu energie.

Se bizuia pe faptul că Englezii nu vor putea urmări cu reflectorul lor goana submarinului; şi chiar dac-ar trage, le-ar veni greu să nimerească din cauza repeziciunii cu care s-ar urma descărcăturile tunului.

Submarinul zbura ca o săgeată, şi peste câteva clipe apa se-ntunecă din nou. Cei dinăuntru auziră lămurit ecoul împuşcăturii.

— Mai adânc! comandă Farrow.

Căpitanul privi indicatorul barometrului şi văzu că se aflau la doisprezece metri adâncime. Acum nu mai aveau de ce se teme.

Dar ce se lumină din nou în faţa lor. Englezii îşi îndreptaseră reflectorul în direcţia unde bănuiau că pornise submarinul, şi acesta fu nevoit să străbată iarăşi prin câmpul de lumină.

Pentru a doua oară răsună ecoul unei împuşcături şi în clipa următoare submarinul fu zguduit din încheieturi şi azvârlit ca o coajă de nucă. Tunarul englez trebuie să fi tras drept în jos în apă, dar probabil că granata explodase în apropierea sau dedesubtul submarinului, pe fundul mării, căci cei doi observatori de la fereastră, văzură lămurit înălţându-se din adânc o volbură de nisip.

Submarinul se clătină o clipă; căpitanul se temu să nu se fi defectat elicea, dar minunatul submarin se şi puse în mişcare.

— La tribord ! comandă Farrow.

Vasul întoarse repede şi porni ca o săgeată în direcţia crucişătorului. Apa devenise turbure acum prin masele de nisip

ridicate de explozie şi Englezii nu mai puteau vedea încotro apucase umbra uriaşă a submarinului. Din nou se auzi ecoul unei împuşcături, dar de data asta explozia se produse mai departe, aşa că vasul nu se resimţi de loc de pe urma ei.

Apa se întunecă iarăşi. La cincisprezece metri adâncime, submarinul gonea spre crucişător; o nouă împuşcătură clătină vasul şi Farrow constată că se găseşte în imediat apropiere a crucişătorului.

— La babord, rămâneţi la cincisprezece metri! strigă el în tubul acustic.

Submarinul execută mişcarea şi porni ca o săgeată prin apă. Auziră încă trei împuşcături, dar cea din urmă atât de slabă, încât nu mai era nimic de temut din partea crucişătorului.

Căpitanul era atent, însă. Mai rămase o jumătate de ceas sub apă, după care dădu comanda de ieşire la suprafaţă.

Se întoarse cu George în turn, înălţă periscopul şi privi cu atenţie printr-unsul; departe, îndărătul său, văzu o dungă subţire, luminoasă rătăcind pe mare în cercuri largi: era reflectorul crucişătorului care tot căuta submarinul dispărut.

Acum nu mai era nici o primejdie pentru ieşirea la suprafaţă; toţi răsuflară uşuraţi când Petre deschise chepengul turnului şi aerul proaspăt al nopţii pătrunse în valuri înăuntru.

— Aşa George, ţie îţi datorăm viaţa, zise căpitanul fiului său. Te-ai arătat chibzuit şi curajos ca un adevărat bărbat. Trebuie să-ţi mărturisesc toată admiraţia mea, băiete, şi sunt nespus de mândru că am un fiu atât de viteaz.

Rindow şi doctorul Bertram îşi exprimară şi ei recunoştinţa în cuvinte de mulţumire, iar bătrânul Petre strigă „Ura!" în cinstea dragului său George, care-i scăpase pe toţi de soarta grozavă ce le era hărăzită pe insula vânătorilor de capete.

Bătrânul tunar, Jan Brike, ieşi „în front" şi, în numele întregului echipaj declară că toţi sunt gata să pornească pe urmele corăbiei negre şi să elibereze pe cele două fete prizoniere.

Cuvintele acestea îl bucurară pe George mai mult decât toate mulţumirile lor. Oricât ar fi fost de mare fericirea de a-şi fi salvat tatăl şi tovarăşii de aventuri. În inima lui mai rămăsese durerea pentru Sanja, care se afla în puterea fiorosului căpitan Henry.

Doctorul Bertram îl sfătui să se ducă la culcare; noaptea era pe sfârşite şi emoţiile prin care trecuse înrâuriseră asupra nervilor tânărului nostru erou.

George ascultă sfatul şi întinzându-se în hamac, adormi imediat.

Se trezi pe la amiază.

Petre pândise momentul acesta şi cum deschise ochii tânărul său stăpân îi şi aduse dejunul, pe care acesta îl înfulecă cu poftă.

Când se urcă în turn, fu întâmpinat cu dragoste de tatăl său, de

Rindow, doctorul Bertram şi prinţul Ghasna. Vremea era minunată şi submarinul plutea spre o insuliţă împădurită.

— Unde ne aflăm ? întrebă tânărul, mirat.

— Ne îndreptăm spre sud, după cum văd, adăugă el, aruncând o privire pe compas. Parcă era vorba să pornim spre arhipelagul Louisiada, în insula unde se găseşte apă de băut? Acolo vine adesea şi corabia neagră ca să ia apă, după cum ne-au spus cei doi tineri îndrăgostiţi! (Vezi broşura 6.)

— Acolo vom şi ajunge — răspunse căpitanul — căci ne aflăm în urma corăbiei negre. Petre a văzut-o în zorii zilei, îndepărtându-se spre sud. O poţi vedea şi tu uitându-te cu ocheanul, ca un punct negru, pierdut în depărtare. Trebuie să rămânem la oarecare distanţă de ea, ca să nu ne vadă.

George duse repede ocheanul la ochi şi descoperi un punct mic, negru: era corabia căpitanului Henry, pe bordul căreia se afla draga lui Sanja.

La gândul acesta George scrâşni din dinţi şi strânse cu furie nestăpânită mânerul pumnalului, dăruit de frumoasa fiică a prinţului indian. Căpitanul Farrow ghici îndată ce se petrece în sufletul său, îi puse mâna pe umăr căutând să-l mângâie.

— Fii liniştit, dragă George, orice s-ar întâmpla, o vom scăpa pe Sanja din mâinile călăilor. A, dar parcă şi-a încetinit viteza... Luă ocheanul din mâna lui George şi după ce privi câtva timp, zise: Ciudat, trece încetişor pe dinaintea noastră spre insula a doua. Uite că se îndreaptă spre uscat! A, ancorează... George, poate că nu va trece mult şi le vom putea elibera pe cele două fete. Vom merge acum spre insula din faţa noastră, vom străbate pădurea şi de acolo vom putea observa corabia fără să fim zăriţi.

La comanda lui Farrow, submarinul îşi schimbă direcţia în aşa fel ca insula să vină între corabia neagră şi urmăritorii ei, apoi minunatul vas se-ndreptă încet spre mica limbă de pământ.

Un golfuleţ cu ţărmul neted le oferea putinţa să debarce. În genere, malurile insulelor Oceanului Pacific sunt atât de înalte, încât submarinul avea la dispoziţie destul apă ca să acosteze direct la ţărm.

De data asta, însă, lucrurile stăteau altfel. Petre, care alergase spre partea dinainte a punţii şi observa adâncimea mării, strigă:

— Opriţi !

Căpitanul transmise ordinul mai departe şi vasul stopa brusc.

Până la ţărm mai erau vre-o treizeci de metri; debarcarea ar fi fost posibilă, deci, numai cu ajutorul bărcilor de aluminiu. Farrow dădu ordinul să se aducă pe punte două bărci; nu vroia să debarce cu prea mulţi oameni, căci prin ţinutul acesta trebuia să fii cu ochii-n patru. Fără să-ţi dai seama când cum, te puteai trezi cu vânătorii de capete în spinare.

Nici nu sfârşi bine să dea ordinul că se şi ivi din desiş un sălbatec. Era gol-puşcă şi trupul său tuciuriu sclipea în razele soarelui; în jurul gâtului purta un colan ciudat din colţi de porc mistreţ.

Individul era neînarmat. Privi prosteşte spre submarin, apoi scoase o exclamaţie de surpriză şi... se aruncă în apă, înotând cu turbare spre vas.

— Aha ! vrea să ne facă o vizită, zise căpitanul Farrow — bună idee, n-am ce zice !

— Se vede treaba că a mai avut de-a face cu albii — fu de părere Rindow — căci părea bucuros când ne-a văzut. Şi adicătelea, de ce n-ar exista şi o excepţie printre vânătorii de capete ?

— O fi cum zici d-ta, dar nu strică să fim prevăzători, răspunse Farrow şi trase revolverul de la brâu. Deşi pare neînarmat, nu e exclus să aibă un cuţit atârnat în spate.

— Tot ce se poate, încuviinţă doctorul Bertram. Cu prea multă încredere nu trebuie să-i învredniceşti pe sălbatecii ăştia! Ei, George, ce faci acolo?

Tânărul scosese fulgerător pumnalul dăruit de Sanja, se caţără cu îndemânare peste marginea turnului şi alergă spre balustradă.

— George, bagă de seamă! strigă Petre, scoţând şi el cuţitul. Lasă că-l atac eu!

Era prea târziu, însă. Instinctul îl îndemna pe tânăr să lucreze fără să se gândească la primejdie. Cu un salt de acrobat îşi făcu vânt în apa golfului şi când reapăru la suprafaţă era numai la câţiva metri de duşman, în întâmpinarea căruia se aruncase, îndemnat numai de dorinţa de a apăra viaţa sălbatecului neînarmat, pe care-l pândea o moarte grozavă.

Căpitanul Farrow scoase un ţipăt de spaimă, apoi ridică revolverul şi trase unul după altul câteva focuri. Rechinul uriaş plescăi speriat din coadă când îl loviră gloanţele, dar prada apropiată îl întărâtă prea mult, ca să dea înapoi. Ca fulgerul se năpusti spre George, care-l aştepta liniştit, cu pumnalul în mână.

II
PE URMELE CĂPITANULUI

ÎMPREUNĂ CU PETRE, George făcuse adesea execuţii de spintecare a unui rechin; se cerea pentru asta să fii bun înotător şi înainte de toate să ştii să păstrezi sânge rece. Acuma, însă, situaţia era cu totul altfel. Pe atunci, Petre făcea pe rechinul şi se lăsa „spintecat" de George, — dar de data asta tânărul avea în faţă o veritabilă hienă de mare, cu care nu mai încăpea joacă.

Nici nu auzea măcar strigătele înspăimântate de pe turnul submarinului şi nici zgomotul ce-l făcea Petre în apă, apropiindu-se de el. Toată atenţiunea lui era aţintită asupra monstrului care se apropia.

Iată-l că se aruncă pe spate pentru a se putea folosi de colţii puternici care sânt în partea dindărăt a capului, — şi acuma venise momentul pentru George să se dea în laţuri şi să înfigă în acelaşi timp pumnalul în trupul rechinului.

Dacă nu se folosea de toată forţa şi sânge-rece, era pierdut; o singură muşcătură a monstrului îi va desprinde braţul de trup.

Dar curajosul tânăr ştia ce are de făcut. Se feri de muşcătura ameninţătoare aruncându-se repede în lături, apoi înfipse pumnalul ascuţit, adânc în carnea albă a rechinului. În acelaşi timp înotă înainte cu braţul stâng şi monstrul care se zbătea îşi despică singur trupul în tăişul ascuţit al pumnalului. Totuşi, George nu făcuse treaba cum trebuie.

Pumnalul rămase înfipt în pieptul rechinului şi George, care ţinea strâns mânerul, fu târât de monstrul turbat.

Părea pierdut, căci rechinul începu să se lase afund. Dar tocmai atunci se ivi şi Petre lângă el, se aruncă de partea cealaltă a, monstrului, îi înfipse adânc cuţitul în carne şi într-o clipă oţelul despică trupul până la coadă.

Rechinul se zvârcolea cu turbare şi George trebui să dea drumul pumnalului, căci altfel era pierdut. Se-ndepărtă repede, până ieşi din vârtejul produs de zvârcolelile monstrului rănit de moarte, şi strigă Uriaşului :

— Petre, pumnalul meu e înfipt în trupul rechinului. Trebuie să-l iau înapoi, căci e de la Sanja.

Sălbatecul, care provocase fără să vrea lupta aceasta dintre George şi rechin, înota a-cum spre salvatorul său. Îl privi în ochi cu recunoştinţă şi zise într-o englezească stricat :

— Haku aduce pumnal. Maşter salvat Haku, Haku este întotdeauna recunoscător.

Îşi aţinti ochii mari şi negri asupra monstrului care se afunda zbătându-se, apoi alunecă sub apă ca un peşte. Rămase câteva clipe în apropierea rechinului, apoi ieşi la suprafaţă şi întinse lui George pumnalul. Tânărul, fericit peste măsură, luă arma ce-i era atât de scumpă şi zise :

— Îţi mulţumesc, Haku. Vroiai parcă să vii pe vasul nostru?

— Da, Haku vrut să vie pe submarin. Fără să-şi mai spuie ceva, cei doi înotară spre vas, urmaţi de Petre. — Dar aici, George avu să întâmpine figura supărată a tatălui său. Sfios se apropia de dânsul şi cu o privire rugătoare îi întinse mâna.

— Tată — spuse el cu seriozitate — nu ştiu singur cum s-a făcut, dar parcă m-a îndemnat ceva să mă arunc asupra rechinului. Poate că

a fost o presimţire că Haku ştie ceva despre corabia neagră. Haku e numele aceluia pe care l-am salvat.

Farrow strânse în tăcere mâna fiului său. Trecuse printr-o mare spaimă, dar nu se gândea să-i facă imputări.

Îşi îndreptă apoi privirea spre băştinaşul care sărise sprinten parapetul vasului. Era un bărbat ca de vreo treizeci şi cinci de ani, înalt şi vânjos. Avea trăsături plăcute şi făcea o impresie bună.

— Haku, vino mai aproape, zise Farrow, cu bună-voinţă. Vreau să te întreb câte ceva,

Negrul se supuse şi cu o disciplină pe care n-ai fi bănuit-o la dânsul se opri drept în faţa căpitanului.

— Bravo, aşa-mi place! exclamă Farrow, vesel. — Aşadar, te numeşti Haku! Ia spune, dragă, trăiesc mulţi semeni de-ai tăi pe insula din faţa noastră ?

— Da, maşter, Haku este căpetenia lor. Maşter poate debarcă liniştit. Noi nu luăm capete de la albi, nici nu „kai-kai" (mâncăm) porc-lung.

— Asta-i foarte frumos din partea voastră, răspunse Farrow, cu ironie. Aşadar, nu obişnuiţi să mâncaţi came de om ca locuitorii celorlalte insule de pe aici. Aş vrea să te cred, dar parcă nu mă lasă inima...

— Haku spune, maşter poate să vie, răspunse băştinaşul, cu ton serios. Maşter va vedea singur.

Scoase un ţipăt ascuţit şi desişul de pe mal se însufleţi imediat. Ca ieşiţi din pământ stăteau acolo vreo cincizeci de indivizi, împodobiţi cu găteli barbare. Ridicară braţele şi izbucniră într-un urlet care aducea pe departe cu un „ura !"

— Bine Haku, vom veni! spuse căpitanul după oarecare chibzuială. Dar ţin să-ţi atrag atenţia că la cea mai mică încercare de trădare, vă arunc pe toţi. Ai înţeles ? — înainte, băieţi, coborâţi în bărci! Luaţi, însă, fiecare din voi câte două granate de mână.

În prima barcă se aflau căpitanul, George, Rindow, doctorul Bertram, prinţul Ghasna, Petre şi doi marinari. În a doua era inginerul Hagen cu şapte marinari. Pe bordul submarinului rămaseră secundul Brun cu restul oamenilor din echipaj şi indienii prinţului. Jan Brike, tunarul, pregătise pentru orice eventualitate tunul, de la proră. La cel de la pupă pusese un tânăr marinar care se pricepea în meserie.

Bărcile se-ndepărtară. Căpitanul Farrow stătea lipit de Haku şi ţinea revolverul strâns în mână. În tot cazul era o cutezanţă mare din partea lor, căci securile grozave ale vânătorilor de capete loveau atât de neaşteptat, încât nu mai aveai când să scoţi arma sau să arunci granata.

Haku ghici gândurile căpitanului, şi când debarcă pe ţărm rămase locului şi zise cu oare-care amărăciune în glas :

— Maşter nu crede Haku. Maşter va vedea Haku nu spune minciuni. Maşter tânăr — arătă spre George — salvat viaţa la Haku, Haku mult recunoscător La el.

George se apropia de tânăr şi-i întinse mâna:

— Haku — spuse el prietenos — eu am încredere în tine şi mă bucur că te-am putut salva de la moarte. Am făcut experienţe proaste, şi pe insula Malaita era cât p-aci să ne lăsăm capetele. De-aceea tata e atât de bănuitor.

— Oh! maşteri au fost la Malaita! exclamă Haku, surprins. Acolo rău, foarte rău. Kai-kai big felloic men! o dădu el pe englezeşte.

— Da — zise Farrow, pe Malaita se mănâncă oameni. Aşadar, Haku, vei înţelege de ce sunt atât de bănuitor. Mă bucur, însă, că pe la voi lucrurile stau altfel.

— Haku fost la Englezi. Haku fost poliţai, spuse individul cu mândrie. Maşter vine şi vede cum locuieşte Haku.

— Aha! făcu doctorul, încetişor, soldat în poliţia coloniilor. Ei, în cazul ăsta putem avea încredere într-unsul. deşi tot e o îndrăzneală din partea noastră să mergem în desiş. Dar n-avem încotro, trebuie s-ajungem în partea de sud a insulei ca să putem spiona de-acolo corabia neagră.

Haku porni în fruntea trupei. O potecă îngustă ducea spre sud. Era atât de îngustă încât de-abia puteau merge alături doi oameni.

Aerul era fierbinte şi umed în desiş; după zece minute de mers forţat, un luminiş mare se ivi în faţa lor. Nu-şi putură reţine o exclamaţie de surpriză, căci se aşteptase să dea peste colibe primitive de stuf, în care băştinaşii trăiesc ca animalele. Dar în locul acestora văzuse case idilice din bambus, construite după moda europeană. Şi tot satul îţi făcea o impresie de ordine şi curăţenie exemplară.

Haku strălucea de bucurie văzând uimirea musafirilor săi.

— Haku învăţat multe de la Englezi — zise el cu mândrie.

— Văd şi eu, răspunse Farrow, cu seriozitate. La asta nu m-aş fi aşteptat. Dar ia spune-mi, din ce trăiţi voi pe aici?

— La noi este porci, fructe, prindem peşte; aici nu vine vapor, rămânem între noi. Asta-i bine.

— Şi de unde aveţi cuţitele şi uneltele? întrebă căpitanul arătând spre aceste obiecte, care se aflau înaintea câtorva case.

— Haku adus multe lăzi mari când întors în patrie, răspunse căpetenia. Noi nu mai avem nevoie de nimic, vapoare poate rămâne unde sunt.

— Ei, dar proviziile astea n-or să ţie cât lumea, zise căpitanul.

— Atunci Haku pleacă în alte insule şi face schimb.

Câteva femei ale tribului aduseră fripturi de porc şi nişte frunze mari, verzi, altele veneau cu fructe minunate. Haku îi invită stăruitor să mănânce şi musafirii nu se lăsară mult rugaţi.

Când terminară masa, Farrow zise:

— Haku, trebuie să pornim neapărat spre coasta de sud a insulei. Am venit după o corabie neagră care a ancorat de curând pe insula clin spate. Pe bordul vasului se află două fete, pe care vrem să le salvăm.

— Ah! Haku cunoaşte bine corabia neagră, strigă căpetenia. Maşter merge cu mine, eu arăt la dânsul. Corabia neagră vine des aici. Haku crede nu lucru curat acolo.

— Ai observat ceva deosebit?

— Marinari de pe vapor duc lăzi pe uscat. Şi oameni, prizonieri. Corabie neagră nu-i bun!

— Ah! ar fi minunat dacă am regăsi acolo pe bietele fete! zise Farrow. Repede, trebuie să punem vasul sub observaţie, poate că putem salva pe Sanja şi Jeanette fără să le primejduim viaţa.

George mergea alături de Haku, care-şi conducea musafirii pe o potecă îngustă ce ducea spre sud. Insula nu prea era mare, căci după douăzeci de minute de mers, Haku se opri şi ridică mâna în semn de avertizare. Apoi arătă spre dreapta şi stânga.

De ambele părţi porneau poteci pe care marinarii se împrăştiară. În faţa lor se afla ţărmul coastei de sud, despărţit printr-o fâşie de tufiş. Printre ramuri se putea privi bine spre mare.

Insula de jos era la o depărtare de vre-o jumătate de kilometru. Corabia neagră ancorase la marginea de nord, lângă ţărm, de care era legat cu o podişcă scurtă.

Pentru moment nu era nimic pe bord. Numai la pupă stătea un bărbat îmbrăcat cu haine de culoare închisă şi privea cu ocheanul spre nord.

— Aha! ne caută pe noi! zise căpitanul. Dac-ar şti că suntem atât de aproape! Dar ia staţi niţel!

Sentinela de pe corabie îşi îndreptă brusc privirea spre ţărm. Ridică mâna şi făcu un gest scurt. Imediat se iviră doi bărbaţi din desiş şi se îndreptară spre podişcă.

Primul avea statură de uriaş şi părea să fie foarte puternic. Era descoperit şi cu toată depărtarea la care se afla, marinarii avură impresia că părul capului era roşu ca focul.

— Asta-i căpitanul Henry! zise Farrow. După câte ştim, are părul roşu şi barba la fel. Şi figura e întocmai după cum ne-a fost descrisă. Dac-aş fi ştiut că e pe uscat, aş fi venit pe sub apă lângă corabie şi l-aşi fi luat prin surprindere.

— Dar bine, tată, atunci ar fi fost Sania în mare primejdie, zise George. Sunt încredinţat că a târât-o pe insulă, împreună cu Jeanette. După cum ne spunea Haku, ducea adesea prizonieri acolo.

— Hm! aşa pare să fie. zise Farrow. Dar chestia e: ce facem acum? După cât s-arată, are de gând să plece. — Da, aşa este. Uite că ridică

podişca! Ei, ce facem? Să-l urmărim cu submarinul sau să cercetăm mai întâi insula?

— Eu sunt de părere să cercetăm insula, zise George. căci corabia o vom găsi noi oricum în arhipelagul Louisiada, când va veni să ia apă.

— Sunt şi eu de părerea lui George, zise doctorul trebuie să aflăm în orice caz taina care se ascunde pe insula de colo. Şi dacă le găsim pe fete într-adevăr, atunci ne vom putea război fără cruţare când ne-om mai întâlni cândva cu blestemata aia de corabie neagră.

— Şi d-ta ce părere ai, dragă Rindow? întrebă căpitanul pe primul ofiţer.

— Vasul a şi plecat — răspunse acesta — şi oricum îl vom pierde din vedere până să fi ajuns noi în submarin ca să ne îmbarcăm. Deoarece ştim că vom da de dânsul în arhipelagul Louisiada, sunt şi eu de părere să pornim în cercetare spre insula din faţa noastră. M-aş bucura mult să le găsim pe bietele fete.

— Mie nu-mi prea spune inima că fata mea ar fi pe insulă, interveni prinţul Ghasna, cu tristeţe. Va trece încă mult timp până-mi va fi dat s-o revăd.

— Inima te înşeală adesea, Alteţă, zise George. Nu trebuie să plecăm de aici până nu vom fi cercetat insula. Altminteri ne vom face, poate, imputări amare mai târziu.

— Asta aşa e, dragul meu — răspunse prinţul, cu seriozitate, dar totuşi eu nu cred s-o regăsim atât de repede pe Sanja.

— Chiar aşa să fie, vom găsi cel puţin pe insulă un fir conducător, de care să ne putem ajuta. E mai mult ca probabil că banditul ăsta de Henry mai are şi alte ascunzători, de care am putea afla pe insulă. Dar crezi tu, tată, că locuiesc acolo oameni de-ai lui?

— Dacă sunt şi prizonieri, atunci nu poate fi îndoială. De aceea trebuie să fim cu mare băgare de seamă când vom pătrunde în insulă. Ar fi recomandabil să facem asta pe întuneric, — dar atunci e sigur că nu vom găsi poteca ce duce în interiorul insulei, şi apoi am pierde şi prea multă vreme. Vom face în aşa fel, să aducem încoace cele două bărci, dea curmezişul insulei. Ne îmbarcăm pe ele şi străbatem repede cei cinci sute de metri care sunt până acolo. Înainte, băieţi! Aduceţi bărcile! Dragă Rindow, du-te şi d-ta şi spune-i lui Brun să rămâie liniştit pe submarin, căci noi vom întârzia până seara cu cercetarea insulei. Dacă, totuşi, va ţine mai mult, să vie cu vasul într-acolo.

— Haku merge şi el, se rugă negrul. Bărbaţi din tribul Haku ajută la dus bărci.

— Cu atât mai bine, — nu mai e nevoie să iei prea mulţi oameni, dragă Rindow, zise căpitanul. Cred şi eu că supuşii lui Haku vor duce mai uşor bărcile pe potecile alea înguste.

Rindow se-ndepărtă repede cu Haku. Ceilalţi rămaseră după copaci şi observau insula. Trecu vreun ceas, dar în tot timpul acesta nu se

arătă nimic suspect dincolo.

În cele din urmă sosiră şi oamenii lui Haku, cu cele două bărci. Le puseră repede pe apă şi tot aşa de repede marinarii săriră în ele şi porniră spre insula misterioasă.

Cea dintâi ajunse la ţărm barca vâslită de Petre, cum era şi de aşteptat apoi sosi şi inginerul Hagen cu a lui.

— Repede în tufişuri! ordonă căpitanul Farrow. Trebuie să vedem dacă nu s-a ascuns nimeni pe acolo.

George fu cel dintâi. Ajunse în tufişuri cu mult înaintea celorlalţi şi descoperi imediat o potecă îngustă care ducea în interiorul insulei. Înainta puţin pe potecă, apoi se împiedică de ceva şi se-ntinse cât era de lung.

În aceeaşi clipă se auziră dinspre ţărm strigăte de spaimă, apoi trosnituri şi foşnete ciudate. George se ridică repede şi se-ntoarse.

Văzu atunci un trunchi înalt de palmier, prăbuşindu-se deasupra potecii.

Şi acuma văzu la pământ o funie din fibre do cocoş, de care se împiedicase. Funia asta trebuie să fi îndepărtat ţăruşul care ţinea copacul în picioare.

— Drace! ai scăpat şi de data asta ca prin urechile acului, dragă George! zise Petre, care se apropiase. Nici nu-ţi poţi închipui ce spaimă am tras când am văzut copacul prăbuşindu-se.

— Te cred, scumpul meu Petre, zise George, mişcat. Ei, să fim mulţumiţi că s-a sfârşit cu bine. Dar nu cred să fie vreo santinelă pe aici, — căpitanul Henry îşi închipuie că-şi poate apăra poteca prin şiretlicuri dintr-acestea.

Căpitanul Farrow şi ceilalţi veniră în fugă. George se simţi mişcat văzând chipurile lor înspăimântate. Asta era o dovadă cât de mult ţineau la dânsul.

— Steaua d-tale e norocoasă, tinere prieten, zise prinţul Ghasna. Sanja mea se roagă necontenit Atotputernicului să te apere de rele.

George îşi simţi inima năpădită de o văpaie dogoritoare şi chipul Sanjei îi apăru aievea în faţă. Ea se gândea mereu la el, — chiar tatăl ei i-o spunea... Se-ntoarse repede, ca să nu-şi trădeze emoţia şi porni înainte.

— Poate că tot o găsim aici pe Sanja! strigă el peste umăr.

III
ÎNGROPAŢI ÎN NISIP

OCHII TUTUROR ISCODEAU în toate părţile. Îndrăzneţii marinari

formau un lanţ lung care şerpuia pe poteca îngustă dintre tufişuri.

La o comandă a căpitanului Farrow, transmisă din om în om, toţi scoaseră revolverele sau ţineau în mâini o granată, gata de aruncat. Prima jumătate a convoiului observa partea dreaptă a potecii, cealaltă jumătate, partea stângă.

O tăcere apăsătoare domnea peste pădurea seculară. Nici-o vietate nu dădea semne de viată. Marinarii erau leoarcă de sudoare.

Deodată se lumină în partea dinainte şi în faţa lor se ivi un şes întins, cu multe colibe şi câteva şoproane lungi.

La o nouă comandă a lui Farrow, marinarii se împrăştiară la marginea luminişului, apoi lanţul porni mai departe, spre satul din mijlocul pădurii seculare.

Nici un semn nu arăta c-ar fi oameni pe acolo. Probabil că marinarii dăduseră peste vre-un depozit al căpitanului Henry colibele acestea erau dovada că se-ntorcea din când în când aici, cu oamenii săi. În nici un caz nu era un sat al vânătorilor de capete, ci mai curând unul de oameni pe care căpitanul său, schimbându-le obiceiurile, cum se-ntâmplase cu tribul de sub conducerea lui Haku.

Dar dacă satul ar fi fost locuit, ar fi trebuit să se arate cel puţin câini sau porci. Atât de repede n-ar fi putut dispare un trib întreg, pentru ca să-ntindă o cursă eventualilor musafiri.

Marinarii ajunseră la primele colibe pe care le cercetară cu deamănuntul. Erau amenajate după cerinţele europene, dar... pustii. Praful gros de pe obiecte dovedea că nu locuise de mult nimeni în ele.

Ajunseră şi la şoproanele cele lungi şi căpitanul Farrow deschise cu băgare de seamă una din uşi. Încăperea mare, luminată de sus, era plină cu lăzi şi baloturi. Era un depozit întreg cu tot soiul de obiecte destinate să servească negoţului de schimb pe insulele Oceanului Pacific. Tutun, unelte, podoabe ieftine, stofe şi mărunţişuri felurite, în stare să câştige inima naivilor sălbateci. Poate că Henry acesta făcea şi negoţ adevărat, pentru a ascunde afacerile întunecate la care se deda. Sau poate fusese cândva negustor cinstit şi alunecase pe panta crimei când i se oferi perspectiva să puie mâna pe milioane prin sechestrarea Jeanettei Roule.

În orice caz, descoperirea aceasta era de mare însemnătate, căci era o dovadă că Henry venea uneori pe aici. Şi apoi, în praful care acoperea podeaua şopronului se vedeau lămurit urmele picioarelor a doi bărbaţi. Căpitanul Henry venise probabil cu însoţitorul său şi inspectase în grabă depozitul, căci urmele se opreau la capătul şopronului, de unde se-ntorceau spre ieşire. De aici Farrow şi Rindow intrară în al doilea şopron, care şi el era plin cu tot soiul de mărfuri. Farrow se adresă, râzând, lui Rindow spunând că-i va da lui Haku ideea să ia în stăpânire toate bunurile adunate aici; în felul acesta nu va mai avea nevoie să întreprindă călătorii lungi pentru a se

aproviziona cu obiectele de care avea nevoie tribul său.

Toate colibele fură cercetate cu amănunţime, dar nu se găsi nimic de seamă. Marinarii rămaseră în faţa celui de-al doilea şopron şi Farrow spuse:

— Păcat, am fi putut să ne scutim vizita aceasta. Dar avem cel puţin conştiinţa împăcată. Ei, acum, s-o pornim repede înapoi şi să ne luăm după corabie. A apucat drumul spre vest aşa că e de presupus că se va opri în arhipelagul Louisiada, ca să ia apă.

George era foarte amărât.

— Păcat! — oftă el — eram aproape sigur că o voi găsi aici pe Sanja. Va fi mult mai greu s-o eliberăm de pe corabie; mă tem ca ticălosul acela de Henry să nu-i facă vreun rău când va vedea că ne apropiem de el.

— De asta să n-ai teamă, băiete — căută să-l liniştească Farrow — când corabia va fi acolo vom găsi noi mijlocul să ne apropiem neobservaţi de ea. Ei, dar acu să plecăm, căci nu mai avem ce căuta aici.

— Tată, spuse de-odată George, care în timp ce vorbea căpitanul se uitase cu atenţie în juru-i — colo mai e potecă, ce pare că duce spre sud-vest. Poate că mai găsim un al doilea luminiş, în care se află prizonierii. Hai să pornim pe poteca asta!

— Hm ! ai dreptate, băiatule, zise căpitanul; poteca de colo pare să fie şi mai lată. Desigur că e drumul principal spre luminişul ăsta. Probabil că Henry s-a oprit aici sus, numai pentru a face o mică vizită comorilor sale. Înainte, deci!

George o şi pornise. Iscodi cu privirea în amândouă părţile, când ajunse pe poteca ce părea largă şi bătătorită. Dar şi aici se vedea că drumul acesta nu fusese umblat de multă vreme, căci buruienele creşteau în voie, fără să fi fost strivite de picior omenesc.

Şi tânărul păşea voiniceşte înainte, urmat de tovarăşii săi. Merseră timp de douăzeci de minute, pe drumul drept ca o panglică, apoi o fâşie de pădure îl închise cu totul. Când George se strecură printre ramuri, se opri uimit.

Descoperise locul unde căpitanul Henry îşi adăpostea desigur corabia, când rămânea mai mult timp pe insulă. Văzu înainte-i un golf larg, înconjurat din toate părţile de tufe şi copaci. În partea de sud se arăta un canal îngust, care ducea, desigur, în mare. Era o ascunzătoare minunată, căci dinspre mare nimeni n-ar fi putut vedea golful şi vasul ancorat acolo. La picioarele lui George se-ntindea o plajă largă de vreo cincizeci de metri, acoperită cu scoici şi iarbă de mare, o dovadă că era spălată de flux.

George privi cu atenţiune plaja aceasta şi se înfiora. Văzu un şir întreg de pari, de care atârnau bucăţi de cârpe, din care... ieşeau la iveală oseminte omeneşti.

— Ptiu. drace! mormăi Petre, care se afla alături de George, — asta cam seamănă cu un câmp de execuţie. Hm! colo jos luceşte ceva... vreo bijuterie. Să fi murit şi femei pe aici ?

— Băieţi, asta-i culmea grozăviei? strigă în aceeaşi clipă căpitanul Farrow, cu glasul înăbuşit de emoţie. Acest căpitan Henry e un monstru. Nu vedeţi după stâlpii aceia că fluxul urcă cel mult la un metru? Nenorociţii care au fost legaţi aici trebuie să fi fost sfâşiaţi de crocodili sau rechini.

Se auziră exclamaţii de groază şi dezgust. Dar George şi cu Petre şi alergaseră spre plajă.

— Tată, colo luceşte o bijuterie — strigă el — pare să fi murit şi femei pe aici. Să mergem să examinăm fiecare par, poate găsim unele obiecte după care să putem recunoaşte pe bietele victime.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse Farrow. Înainte, băieţi, cercetaţi toţi parii.

Marinarii săriseră pe plajă şi alergară spre stâlpii cu pricina. Unul singur rămase de căruţă, — maşinistul Kard, care se rostogoli şi scoase un strigăt de furie, căci îşi cam scrântise piciorul drept. Dar se ridică imediat şi începu să-şi frece piciorul cu furie.

George ajunse la parul cel mai îndepărtat Atunci auzi în jurul său strigăte puternice, întoarse speriat privirile spre tovarăşi şi văzu că numai partea superioară a trupurilor lor mai ieşea la suprafaţă din nisipul plajei, înspăimântat se dădu înapoi şi în acelaşi moment scoase şi el un strigăt puternic.

Se afundase subit într-o gaură pe care n-o observase şi în câteva clipe fu îngropat până la şolduri în nisipul moale.

Instinctiv se ţinu încleştat de par dar asta nu-i fu de nici un ajutor, căci continua să se afunde tot mai adânc.

— Camarazi, strigă căpitanul Farrow, am căzut într-o cursă drăcească. Pe plaja asta se găsesc o sumedenie de gropi umplute cu nisip mişcător, din care aproape că nu există scăpare, şi parii aceştia sunt în aşa fel aşezaţi încât oricine vrea să-i privească mai de-aproape trebuie să nimerească într-o astfel de groapă a morţii. Nu vedeţi că osemintele sunt legate cu sârmă de parii care sunt destinaţi să atragă pe eventualii vizitatori ai plajei, care trebuie să nimerească în gropile acestea primejdioase? Dar să nu ne pierdem curajul. Ţineţi-vă bine de pari! Ah, simt teren sub picioare, — voi la fel?

Câţiva marinari confirmară. Căpitanul Farrow stătea până la piept în primejdiosul nisip mişcător, — şi acuma simţi teren solid sub picioare. Nu mai era tras în adânc, cum se-ntâmplă de-obicei cu victimele acestui nisip.

Unul după altul, marinarii spuseră că dăduseră şi ei peste pământ, — şi George de-asemenea, dar el se afundase până aproape de umeri.

— Trebuie să facem totul să ieşim din mormintele astea, strigă

căpitanul. Poate că ne putem căţăra pe pari.

Dar oamenii îşi dădură seama îndată că gropile fuseseră făcute cu o viclenie drăcească de căpitanul Henry. Parii erau înfipţi uşor în nisip şi când bieţii marinari, pe jumătate îngropaţi, încercară să se caţere pe ei, nu făcură decât să-i afunde mai adânc.

Erau, deci, prizonierii nisipului mişcător şi cu groază se gândiră la vorbele căpitanului. Când se va produce fluxul, apa le va ajunge până la gât şi, odată cu ea, vor veni desigur crocodilii şi rechinii.

— Kard, strigă Farrow, rămâi acolo! În nici un caz să nu vii pe plajă. Aleargă repede la barcă, du-te până la insula de sus şi adu-i pe camarazi cu submarinul. Veţi găsi uşor intrarea în golf. Grăbeşte-te, însă, căci peste un ceas vine fluxul şi până atunci trebuie să fiţi aici.

Deşi îl durea piciorul, maşinistul o luă la fugă îndărăt. Farrow se-ntoarse spre tovarăşi şi zise:

— Aşa, camarazi, e drept că situaţia în care ne aflăm nu prea e plăcută, dar avem cel puţin siguranţa salvării. Tovarăşii noştri de pe submarin ne pot trage afară, dacă se vor apropia de noi cu bărcile de aluminiu în timpul fluxului. Fiţi curajoşi, deci, căci nu e decât un mic accident.

Câţiva marinari începură să râdă şi să facă glume. Farrow făcu tot ce-i sta în putinţă să întreţină moralul oamenilor săi.

Chiar atât de uşoară nu era salvarea. O cât de mică întârziere a submarinului şi crocodilii, aduşi de flux, vor avea un ospăţ îmbelşugat.

Erau complet lipsiţi de apărare, căci revolverele zăceau în nisipul mişcător, împreună cu brâurile de care atârnau. Chiar dacă le-ar fi putut scoate afară, nu se puteau folosi de ele, fiind înfundate cu nisip.

George stătea mai prost ca toţi, căci se adâncise mai mult ca ceilalţi şi de-abia respira, din cauză că nisipul îi apăsa coşul pieptului.

Căpitanul privea îngrijorat spre dânsul. Dacă venea fluxul, el era cel mai ameninţat, căci apa i-ar fi ajuns îndată la gură şi nas.

Tânărul părea că nici nu bănuieşte primejdia, glumea cu Petre pe care-l avea de vecin şi care se molipsi curând de buna dispoziţie a tânărului său stăpân.

Căpitanul Farrow îşi ascundea cu greu neliniştea, îşi dădea seama de primejdie grozavă care-i ameninţa, ştiind prea bine că o cât de mică întârziere însemna moartea.

Socoti în gând cât timp îi trebuia lui Kard ca să vie cu ajutorul necesar şi constată cu spaimă că de-abia ajungea un ceas pentru asta, ţinând seamă şi de faptul că din cauza piciorului pe care şi-l scrântise, bietul maşinist nu va putea alerga prea repede.

Îngrijorat peste măsură, privi din nou spre George. El va fi cea dinţii victimă, înecat de apa fluxului înghiţit de crocodili.

Farrow mai încercă odată să se caţere pe stâlpul care, de-altfel, nu mai ieşea decât foarte puţin deasupra plajei, — dar cu încercarea sa

nu făcu decât să-l afunde cu totul în nisip. Parii aceştia trebuiau să fi fost foarte ascuţiţi, altfel nu s-ar fi putut înfunda atât de uşor, şi faptul acesta intrase, desigur, în socotelile căpitanului Henry.

Farrow privi la ceasul-brăţară şi se speria. Trecuse aproape un ceas. Se uită la tovarăşii săi şi văzu că deveniseră cu toţii serioşi. Auziseră doar de la dânsul că în cel mult o oră se va produce fluxul.

— Curaj, camarazi! căută el să-i îmbărbăteze. Submarinul nostru trebuie să sosească din moment în moment. Şi nu-i cine ştie ce lucru grav dacă ne vom uda puţintel ; soarele ne va usca pe urmă repede.

— Dacă între timp nu se vor ospăta crocodilii cu trupurile noastre! zise un marinar, cu un râs silit.

— Ce spui tu e o prostie, Long, răspunse căpitanul. Aşa de repede nu prea vin crocodilii, dac-or fi existând prin golful acesta. Şi apoi, e de ajuns să răcnim la ei, ca să-i întoarcem din drum.

— Vine fluxul, căpitane! strigă un alt marinar.

— Şi uite colo-n faţa noastră un crocodil! zise un al treilea. Voi scoate revolverul!

Dar după câteva clipe strigă speriat :

— Nu pot scoate braţul din nisipul ăsta blestemat, — mi-e lipit parcă de trup. Căpitane, ce-i de făcut?

— Rămâi liniştit, Hobe, răspunse Farrow. Submarinul trebuie să sosească din moment în moment. Cel puţin o jumătate de ceas va mai trece până să ne ajungă fluxul. Şi chiar atunci mai avem timp, căci crocodilii se vor retrage dacă vom răcni la ei şi vom agita braţele;

Farrow privi, totuşi, speriat, la fluxul care se apropia. Apa golfului se umfla încet, ce-i dreptul, dar Hobe văzuse bine: la marginea apei se aflau crocodilii. Căpitanul văzu lămurit şase monştri dintr-aceştia, şi se temea c-ar putea fi mai mulţi în golf.

— Aşadar, camarazi — strigă el — acuma va trebui să luptăm împotriva crocodililor armele noastre vor fi: glasul şi braţele. Va fi ceva original. Dar înainte de toate să nu ne pierdem capul, de scăpat scăpăm, n-aveţi grijă!

Vorbele sale, însă, nu prea avură efect. Câţiva marinari râseră, dar râsul lor era silit. Şi chiar chipurile tuturor căpătară o expresie de îngrijorare, căci apa înainta tot mai mult — şi pe ţărmul golfului se târau monştrii înfiorători.

Una din târâtoare părea a fi ochit prada, căci ieşi brusc din apă şi alergă înspre bieţii captivi. După ea veneau alte cinci, şase, şapte, toate făcură câţiva paşi, apoi rămaseră locului, liniştite, la depărtare de douăzeci de metri numai.

— Când voi spune „trei" începeţi să răcniţi cu toţii şi agitaţi braţele! porunci căpitanul.

Aşa se şi întâmplă. Larma grozavă pe care o făcură marinarii şi gesturile sălbatece cu braţele, avură succesul dorit. Fioroasele

târâtoare făcură stânga împrejur şi se aruncară în grabă în apa spumegândă.

Marinarii izbucniră într-un râs vesel. Nu se aşteptaseră la această izbândă împotriva duşmanului de temut. Şi acuma speranţa îi însufleţi din nou, — căci îşi spuneau că până vor fi acoperiţi de apă va veni şi submarinul atât de mult aşteptat. Cât despre crocodilii, nu se mai temeau. Dar timpul trecea şi apa înainta tot mai mult. Deodată crocodilii apărură din nou deasupra valurilor. Li se stârnise iar pofta, se vede, căci se târâră pe plajă până ajunseră la cel mult zece metri de nenorociţii marinari. Erau vreo zece exemplare hidoase şi numai înfăţişarea lor făcea să-ţi îngheţe sângele în vine.

Farrow dădu din nou comanda : „răcniţi şi agitaţi braţele !" De data asta, însă, rezultatul nu se produse atât de repede uriaşele şopârle se dădură înapoi, dar mult mai încet ca înainte şi intrară în apă, cu şovăială. înţeleseseră, se vede treaba, că răcnetele marinarilor nu le puteau face nici-un rău.

După cinci minute se aflau din nou în faţa marinarilor şi numai la şase metri depărtare, fără să se mai sperie de ţipetele şi gesturile disperate ale acestora.

Situaţia devenea ameninţătoare. Ce era de făcut?

IV
O NOUĂ NENOROCIRE

— Camarazi! strigă doctorul Bertram, ei nu ne vor face nimic până nu vom fi înconjuraţi de apă. E o imposibilitate pentru un crocodil, să ne smulgă, de pildă, un braţ, pur şi simplu. Cel mult dacă-l poate înhăţa în apă, apoi se roteşte repede în jurul lui însuşi şi în felul acesta îl rupe din încheietură.

Doctorul Bertram avea cunoştinţe zoologice, dar perspectiva pe care le-o înfăţişa nu prea era o mângâiere, şi unul din marinari strigă imediat :

— Eu una ştiu, domnule doctor: mai bine mi-ar place să-mi smulgă dintr-odată braţul, decât să mi-l răsucească aşa cum spuneţi dv. Dar n-avem încotro, trebuie să aşteptăm până ce o înainta îndeajuns apa.

— Până-atunci va sosi submarinul nostru, căută să-i liniştească din nou căpitanul. Nu vă pierdeţi curajul, căci poate tot nu suntem pierduţi!

Minutele deveniră ceasuri acum. Nimeni nu mai râdea, nimeni nu mai glumea şi toţi priveau spre monştrii din faţa lor care pândeau doar clipa ca fluxul să înainteze.

— Uite-i, se apropie! strigă un marinar. Crocodilii se lăsau duşi de

apă, unii dintr-unşii îşi deschideau gurile enorme din care ieşeau la iveală nişte colţi grozavi.

Farrow privi din nou cu îngrijorare spre fiul său. Apa înaintase atât de mult încât îi ajungea bietului George până la subţiori. Era în primejdie să se înece, înainte de-a veni salvarea. Dar căpitanul îşi spuse că o astfel de moarte ar fi mai bună decât să fie sfâşiat de colţii monştrilor.

Aceştia se apropiaseră până la patru metri şi numărul lor se urcase la vreo douăzeci. Priveliştea era atât de înfiorătoare, încât numai bărbaţi cu nervii de oţel, cum erau marinarii noştri, ar fi putut-o privi, fără să îngheţe de spaimă.

— Căpitane, ni se apropie sfârşitul! strigă unul din marinari, care era mai aproape de crocodili. Păcat, viaţa noastră a fost atât de frumoasă după război! — Camarazi, pentru viaţa aceasta, trebuie să fim recunoscători numai căpitanul nostru. La sfârşitul ei, se cuvine să-i arătăm mulţumirea noastră. Să strigăm în cinstea lui de trei ori ura!

— Ura! Ura! Ura! răspunseră toţi în cor.

— Aşa, acuma n-au decât să vie crocodilii, Dar, din cauza strigătelor tunătoare care izbucniseră din piepturile lor, crocodilii se speriară din nou, şi porniră în grabă înapoi în golf.

— Camarazi, vă mulţumesc! rosti căpitanul, mişcat. Şi vedeţi, că răsplata a şi venit. Acum putem nădăjdui iar, căci va mai trece câtva timp până ce crocodili vor cuteza să se apropie din nou, şi în vremea asta, nu se poate să nu sosească submarinul.

— Ar fi şi timpul, — zise George, râzând — altminteri îmi trece apa peste cap.

Într-adevăr, apa se urcase atât de mult în vremea asta, încât îi ajunsese la gât. Toţi marinarii admirau curajul şi sângele rece al camaradului lor, care aştepta moartea cu seninătate.

— Bravo George! strigă Petre. Să ne luăm pildă de la d-ta. Voioşia să nu ţi-o pierzi chiar când eşti la un pas de moarte. Aha ! uite-i că vin iar... afurisite lighioane! Se vede treaba că s-au răzgândit şi şi-or fi spus că au destulă apă ca să ne răsucească frumos mădularele. Domnule căpitan, dragă George, camarazi, — să ne luăm rămas bun! Dea Domnul ca trecerea în lumea cealaltă să ne fie uşoară!

— Da, camarazi, se pare că ne-a sunat ceasul! zise căpitanul. Vă mulţumesc pentru credinţa cu care m-aţi slujit atâta vreme. Să nădăjduim, că ne vom reîntâlni într-o lume mai bună.

Crocodilii erau la un metru depărtare. Căscaseră boturile grozave şi nenorociţii marinari, lipsiţi de apărare, priveau încremeniţi la colţii puternici care peste o clipă aveau să le sfâşie carnea.

Aproape de tot de George un crocodili uriaş îşi deschise botul. Dar tânărul — deşi în apă până la bărbie — nu se iasă intimidat de pericolul ameninţător. Lovi cu putere în apă cu amândouă mâinile şi

animalul se dădu îndărăt. Se aşteptase, desigur, la o pradă mai uşoară,

— Bravo, George! răcni Petre şi făcu la fel cu tânărul său stăpân. Camarazi, imitaţi-l ne George al nostru, căci dihăniile astea sunt laşe.

Apa stropea acuma sub loviturile puternice, ale marinarilor şi toţi scoaseră strigăte de triumf când crocodilii se dădură înapoi, speriaţi.

Dar nu pentru multă vreme. Trecură doar câteva minute şi grozavele făpturi se înapoiară, în linie dreaptă spre ei; de data asta, îşi pierduseră cu toţii speranţa. Câţiva marinari închiseră ochii ca să nu vadă grozăvia şi buzele tuturora murmurară rugăciunea: „Tatăl nostru care eşti în ceruri..."

Simţeau ca o uşurare rostind cuvintele acestea de credinţă care le aminteau de vremea copilăriei îndepărtate.

O bubuitură sparse văzduhul. Deasupra capetelor celor condamnaţi la moarte vâjâi obuzul... Apoi trosniră focuri de armă şi în aceeaşi clipă plescăi în jurul lor.

Crocodilii înspăimântaţi, se întoarseră repede spre locul unde apa era mai adâncă. Şi în golf, lângă canalul dinspre sud, se afla submarinul!

Jan Brike îşi încărca tocmai tunul, iar câţiva marinari stăteau lângă el şi cercetau apa, cu carabinele încărcate. Alţii lăsară în apă cele două bărci de aluminiu.

— Ura ! strigă Petre, suntem salvaţi !

Era o muncă nespus de grea dezgroparea nenorociţilor, căci nisipul mişcător nu prea vroia să dea drumul victimelor sale. Singura posibilitate de salvare fu ca bărcile să stopeze una la dreapta şi alta la stânga şi o lopată aşezată de-a curmezişul lor, pe care marinarii îngropaţi se ridicară, ajutaţi de camarazii lor din bărci.

Primul fu eliberat George, care se afla în situaţia cea mai primejdioasă, căci apa îi ajunsese la gură. Lucrul a mers lesne cu dânsul, căci era uşurel băiatul şi marinarii îl traseră cu toată puterea.

Submarinul se apropiase şi mai mult. în cele două bărci de aluminiu nici n-aveau loc cu toţii şi primi salvaţi au trebuit să fie duşi pe bord, pentru ca să se poată proceda la liberarea celorlalţi. Şi când toţi fură pe punte, căpitanul Farrow luă cuvântul:

— Camarazi, Dumnezeu ne-a ocrotit, salvându-ne de la o moarte grozavă, să-i mulţumim cum se cuvine.

Curajoşii bărbaţi, oţeliţi în lupta vieţii, împreunară mâinile şi buzele lor murmurară o rugăciune.

— Aşa — zise Farrow apoi — acuma pornim iar după corabia neagră. După ce vom fi eliberat pe bietele fete, căpitanul Henry va trebui să-şi ia pedeapsa pentru nelegiuirile făptuite. Kard, îţi mulţumesc în numele tuturor; sunt încredinţat c-ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să vii cu ajutorul de care aveam nevoie.

— În drum, m-am poticnit încă odată — spuse marinarul — şi m-

am izbit atât de tare cu capul de un copac, încât am rămas câtva timp în nesimţire. Mi-era tare frică să nu vie prea târziu ajutorul, din vina mea.

— Nu poate fi vorba de vină, Kard, răspunse Farrow. Ţi-ai făcut mai mult decât datoria şi îţi mulţumesc. — Dar acum la drum! Dragă Brun, păstrează d-ta comanda până ce vom fi schimbat de haine. Nisipul ăla blestemat aproape că ne-a intrat în pori. Scoate submarinul din golf şi ia drumul spre arhipelagul Louisiada.

Marinarii salvaţi intrară în interiorul vasului să-şi schimbe îmbrăcămintea. Căpitanul avusese dreptate: nisipul fin părea să fi pătruns în toţi porii. O baie era absolut necesară şi Farrow le spuse:

— Camarazi, trebuie să ne îmbăiem numaidecât, altfel e primejdie să ni se inflameze pielea. După ce vom fi părăsit golful şi vom ajunge la larg, voi opri puţin vasul ca să facem o baie în mare. Veniţi pe punte!

Ofiţerul secund Brun şi timonierul Plundow făcură ochi mari când îi văzură venind pe camarazii lor, goi-puşcă. Farrow îi lămuri pe scurt că trebuie să facă neapărat o baie.

În curând părăsiră golful şi pluteau în larg. Cercetară zarea cu ocheanele, dar nu se zărea nici un vapor. Căpitanul lăsă vasul să se îndepărteze ca la vreo jumătate de kilometru, apoi dădu comanda de oprire. Crocodili nu prea erau pe aici şi cât despre rechini, aveau grijă camarazii care stăteau lipiţi de parapet cu armele gata să tragă.

Era o adevărată plăcere pentru bieţii oameni să se zbenguiască acuma în apa călduţă, după clipele de groază prin care trecuseră. Cel mai vesel dintre toţi era George. Tot timpul cât simţise moartea lângă dânsul se gândise numai la Sanja, pe care n-ar fi putut-o salva. Dar acuma se schimbaseră lucrurile şi inima îi râdea de bucurie. Căpitanul Henry trebuia pus cu botul pe labe.

În faţa lui văzu deodată o băşică mare sclipind în toate culorile. Ciudata plăsmuire a Naturii aluneca încetişor pe valurile uşoare şi George hotărî s-o ducă doctorului Bertram, căruia avea să-i facă desigur plăcere.

Înotă cu putere şi repede ajunse în apropierea băşicii, care avea mărimea unui cap de copil. Auzi însă în spatele său glasul îngrozit al doctorului :

— George, George, înapoi, nu te atinge de ea!

Era, însă, prea târziu. Tânărul ajunsese prea aproape de tentaculele care atârnau în apă din această caracatiţă de mare. Animalul încolăci îndată câteva tentacule în jurul picioarelor şi braţelor sale.

George scoase un strigăt de groază. Tentaculele acestei caracatiţe sunt acoperite cu băşicuţe care la cea mai mică atingere înfig un ghimpe mic şi otrăvit în trupul victimei. Otrava este un acid,

asemănător cu acel al urzicii, dar cu mult mai puternic. Orice peşte care vine în atingere cu dânsa este paralizat pe dată sau omorât şi chiar vieţuitoarele mai mari simt efectul îngrozitor al acestor tentacule lungi.

George se cufundă imediat. Durerile groaznice care îi străbătură trupul îl parlizaseră complet.

Din fericire, trase cu dânsul sub apă primejdiosul animal şi acolo caracatiţa îşi desprinse tentaculele din jurul trupului tânărului.

Petre nu observase că George se apropiase de caracatiţă, altminteri i-ar fi reţinut la timp, căci le cunoştea efectul tentaculelor otrăvite.

Uriaşul înotă repede într-acolo, făcu un ocol în jurul animalului, apoi se lăsă afund. Văzu trupul alb al lui George la câţiva metri adâncime şi apropiindu-se cu atenţiune de el, îl aduse la suprafaţă şi-l trase până la submarin.

Din cauză durerilor grave era aproape leşinat şi ne înstare să se mişte. Doi marinari îl culcară în hamacul său şi doctorul Bertram începu imediat tratamentul necesar.

Întâmplarea aceasta făcu să le piară celorlalţi pofta de baie. Când toţi marinarii fură pe punte, ofiţerul secund Brun, care cerceta zarea cu ocheanul, strigă deodată :

— Se vede venind un vapor dinspre vest. Ah! probabil că e corabia neagră, care se îndreaptă cu viteză înspre noi.

— Ne lăsăm la fund imediat! comandă căpitanul. Mă îmbrac repede!

În vreme ce marinarii care făcuseră baie se îmbrăcau, vasul începu să se afunde. Farrow, fu cel dintâi gata. Când submarinul atinse o adâncime de şase metri, el înălţă periscopul numai până la oglinda apei, apoi se îndepărtă cu vasul din drumul corăbiei.

Elicea lucra doar cât era de trebuinţă ca să ţie submarinul în loc. La o depărtare de vreo patru sute de metri corabia trecu ca o nălucă, îndreptându-se spre insula pe care Farrow cu oamenii săi erau să-şi găsească moartea.

La prora vasului negru căpitanul văzu stând în picioare un bărbat de statură uriaşă, în haine descinse. Era cu capul gol şi observa cu ocheanul insula de care era doar la o depărtare de o jumătate kilometru. Barba şi părul îi înconjurau chipul ca un foc viu. Era căpitanul Henry, bărbatul misterios şi plin de cruzime.

Farrow nădăjduia că el tot le va aduce, probabil, pe insulă, pe cele două fete. Altfel ce rost avea întoarcerea lui acuma? Sau să fi băgat de seamă că submarinul îl urmărise? Şi prima sa vizită pe insulă să fi fost numai o viclenie, pentru a-i atrage pe urmăritori în cursa grozavă din nisipul mişcător ?

Uriaşul cu părul roşu ridică braţul în semn de comandă şi corabia îşi schimbă imediat direcţia. Căpitanul Henry privise cu ocheanul în

punctul unde debarcase Farrow cu oamenii lui. Şi atunci Farrow căpătă convingerea că Henry nu debarcă pentru că trunchiul de palmier căzuse la pământ. Ticălosul ştia acuma că nişte străini au călcat pe insulă şi nădăjduia, desigur, că au fost îngropaţi în nisipul mişcător.

— Înainte ! comandă Farrow.

Din nenorocire, trebuia să meargă sub apă şi de aceea nu putea să desfăşoare toată viteza. Dar în nici un caz nu vroia să lase un avans prea mare corăbiei negre.

Trase periscopul de tot înăuntru ca să nu fie observat de căpitanul Henry, aşteptă un sfert de ceas, apoi îl înălţă din nou şi văzu ceea ce se aşteptase să vadă: corabia neagră o luase cu mult înaintea submarinului. Era la vreo trei kilometri distanţă şi alerga cu viteză fantastică spre vest.

Căpitanul Farrow rămase sub apă, numai până când corabia neagră se văzu ca un mic punct în depărtare. Apoi dădu ordinul de ieşire la suprafaţă şi porniră cu viteză sporită în urma ei. Comanda în turn fu luată de Rindow. El trebuia să se ţie la distanţă de inamic, pentru ca Henry să nu poată observa în nici-un caz submarinul care-l urmărea.

Farrow se duse în cabina unde zăcea George. Morfina pe care i-o administrase doctorul îşi făcuse efectul şi George dormea liniştit.

La întrebarea îngrijorată a căpitanului, doctorul făcu o mutră serioasă.

Părăsiră cu toţi cabina şi Farrow se duse în turn. Submarinul alerga cu toată viteza — fără ajutorul compresoarelor — dar corabia de-abia se zărea ca un punct neînsemnat prin ocheanul puternic.

— Asta nu face nimic, zise Farrow, răspunzând unei observaţi a lui Rindow. Înainte de a se întuneca vom merge o bucată de drum cu compresoarele şi în felul acesta ne scoatem noi paguba. Nici n-aşi vrea s-ajung la insulă înaintea ei, căci s-ar putea să treacă de noi. Poate că are de gând să meargă direct la Singapore sau în alt port mare.

— Atunci ne va scăpa din mână tocmai în timpul nopţii, zise Rindow. N-ar fi mai bine să punem în funcţie compresoarele şi să pornim repede, ocolind corabia, apoi să ne aşezăm la pândă în strâmtoarea Torres? În felul acesta vom şti dacă vine, înainte de-a se înnopta. Dacă nu s-arată, atunci e sigur că s-a dus pe insulă să ia apă.

— Eu am credinţa că tot pe insulă se va duce, zise Farrow. Nu trebuie să forţăm prea mut compresoarele, căci se strică motoarele. Dacă vom observa pe întuneric ca totuşi nu s-a dus pe insulă, atunci pornim cu toată viteza prin strâmtoarea Torres. În felul acesta, o luăm în primire mâine dimineaţă.

— Da, e bine şi aşa, aprobă Rindow. Să nădăjduim că afacerea cu blestematul ăsta de căpitan se va sfârşi de data asta.

— E şi timpul, zise căpitanul. Va plăti el cu vârf şi îndesat, n-avea

grijă. Şi acum, dragă Rindow, pune-l pe Brun să te înlocuiască pentru câteva ceasuri. După cele ce-am pătimit pe insulă, avem dreptul la puţină odihnă. Spre seară ne reluăm posturile.

Leacul prinţului Ghasna avu efect mai bun decât se aşteptase el însuşi, căci când Farrow se urcă în turn spre seară... fu întâmpinat de George, care-i zâmbi cu voioşie.

— Într-adevăr, n-a prea fost frumos asta, tată, zise tânărul, dar acum sunt iar sănătos tun. I-am şi mulţumit prinţului Ghasna, căci doctorul Bertram mi-a povestit totul. Iată, colo-n faţa noastră e corabia neagră şi după cât se vede a lăsat-o mai încet.

— Aha! asta înseamnă că vrea s-ajungă pe insulă cum s-o întuneca, zise căpitanul cu satisfacţie. Tocmai după cum am bănuit şi eu. Ei, acuma putem înainta şi noi mai încet, căci suntem la cel mult douăzeci de kilometri de insulă. Deocamdată să mergem la masă, ca să fim întăriţi pentru luptă.

Marinarii mâncară în două echipe. Farrow le explică amănunţit planul său: vor merge sub apă, se vor opri în apropierea corăbiei când aceasta va fi ajuns pe insulă şi vor pândi prilejul pentru a se furişa neobservaţi pe bord.

Prinţul Ghasna, care ascultase în tăcere, luă cuvântul:

— Domnule căpitan, lasă asta pe seama servitorilor mei. Ei se pricep să se strecoare fără zgomot pe corabie şi sentinelele nu vor avea răgazul să scoată nici-un ţipăt când vor fi atacate.

— Dar trebuie să merg şi eu! zise George, cu hotărâre. Vreau să le eliberez eu-însumi pe cele două fete.

— În cazul acesta trebuie să mă duc şi eu, căci nu te pot lăsa singur, dragă George, interveni Petre.

— Voi aţi putea cel mult să stricaţi toată treaba, zise căpitanul Farrow.

Prinţul Ghasna stărui pentru ei şi căpitanul se învoi.

— În orice caz, eu voi ţine tunul pregătit, zise Jan Brike. Dacă va fi nevoie reped o ghiulea în coasta corăbiei.

— Ca să sărim şi noi în aer, zise Farrow, râzând. Ei, dar asta vom vedea noi când vom fi la faţa locului.

Când se lăsă întunericul se ivi şi insula în faţa lor. Corabia neagră îşi schimbase direcţia îndreptându-se spre insulă.

Submarinul porni încet înainte. Întunericul era atât de adânc, că-l puteai tăia cu cuţitul. Dar în curând avea să se ivească luna.

Căpitanul Farrow dădu ordin de scufundare, în turn apărură patru servitori ai prinţului Ghasna. Erau goi-puşcă şi trupurile lor luceau de o grăsime cu care se unseseră. Îşi înfăşuraseră în jurul şoldurilor câte o funie de culoare închisă, în care era înfipt pumnalul.

— La babord! comandă de-odată căpitanul. Luna se ivise pe cer şi Farrow zări gura fluviului în care trebuiau să intre. Submarinul

alunecă încetişor în fluviu. Luna îl lumina, făcându-l să strălucească de parc-ar fi fost de argint.

Căpitanul Farrow era acum cu ochii-n patru. Nu putea să mai treacă mult timp până să apară corabia, căci nici căpitanul Henry nu-i era cu putinţă să înainteze prea departe în fluviu.

Nici nu-şi isprăvi bine gândul că masa neagră a corăbiei şi apăru la cotitură. La pupă stătea un bărbat şi privea ţintă deasupra apei.

Farrow aşteptă liniştit şi observă cu atenţie malul. Atunci văzu acolo izbucnind un foc şi un grup de sălbateci se iviră, făcând semne spre corabie.

Submarinul se afla în imediata apropiere a vasului misterios dar puntea lui era la vreo doi metri sub apă, căci turnul înalt era şi el acoperit. Şi căpitanul se speria puţin văzând că o barcă se lasă în apă în apropierea periscopului.

Trase repede înăuntru periscopul, în momentul când Henry cu doi oameni coborâră în barcă. După câteva minute înălţă periscopul din nou şi atunci văzu barca la mal. Căpitanul Henry şi însoţitorii săi debarcară, întâmpinaţi cu bucurie de băştinaşi, pe urmă se făcură nevăzuţi în pădurice.

Acuma era prilejul nimerit pentru eliberarea bietelor fete. Farrow comunică în grabă tovarăşilor săi ceea ce văzuse, apoi pompele începură să dea afară apa din tancurile de balast şi vasul se ridică încetişor la suprafaţă.

Petre se afla sub chepengul turnului şi desfăcuse încuietorile. Dedesubtul lui, pe scăriţa de fier stăteau doi din indienii prinţului Ghasna.

Turnul ieşise din apă şi uriaşul ridică greoiul capac, apoi puse piciorul pe punte. În urma lui veneau cei patru servitori. Puntea corăbiei negre era la vreo patru metri deasupra lor, dar asta nu constituia nici o piedica pentru curajoşii indieni. Unul din ei se aşeză cu picioarele pe umerii tovarăşului său şi ceilalţi doi urcară această scară vie şi traseră apoi sus pe tovarăşii lor. Cel din urmă îşi încleşta mâinile de picioarele aceluia pe care-l ţinuse pe umeri.

Pe când George ieşea afară din turn, uriaşul privea uimit la dibăcia cu care se căţăraseră Indienii pe puntea vasului duşman şi chibzuia cum să facă pentru a ajunge şi ei împreună cu George pe punte.

N-avu însă nevoie să-şi frământe mult creierii, căci o funie groasă se lăsă în jos de pe corabie până aproape de turnul submarinului, apoi unul din Indieni se aplecă peste balustradă făcând semne în jos. După o clipă dispăru iarăşi.

— Repede sus, George! şopti Uriaşul. Te urmez şi eu.

Cu o dibăcie de necrezut tânărul începu să se caţere pe funie şi când ajunse la balustradă sări peste ea, se aplecă însă repede şi scoase pumnalul de la brâu. Aruncă o privire în juru-i şi se înfioră. În

imediata lui apropiere zăcea un trup nemişcat, — un european. Era prima sentinelă, pe care indienii îl cruţaseră.

De-odată George auzi paşi care veneau dinspre pupă.

— Alo, Gaston! strigă un glas, în limba franceză.

Îndărătul unei grămezi de lăzi care se aflau pe punte, se ivi un bărbat, ţinând arma sub braţ. Rămase o clipă locului observând lipsa camaradului său, apoi luă repede puşca în mână şi porni mai departe. În spatele lui apăru atunci o umbră, sentinela se opri, şi în clipa următoare se prăbuşi pe punte, fără să scoată un geamăt. Indianul, însă, care-l omorâse ca pe o muscă, puse încetişor jos puşca nenorocitului. I-o smulsese din mână înainte de a se prăbuşi, vroind să evite zgomotul pe care l-ar fi făcut în cădere.

— Drace ! şopti Petre, apropiindu-se de George, asta n-am fi putut-o face noi. Şi acum, înainte! Trebuie să căutăm chepengul care duce în interiorul vasului.

Porniră într-adevăr, dar de-odată se ivi o umbră lângă ei şi George ridică repede pumnalul. Umbra, însă şopti:

— Sahib, fii liniştit, Kohma găsit chepeng.

Tânărul dădu doar din cap; era uimit peste măsură de dibăcia acestor indieni.

Păşind fără zgomot, indianul porni înaintea lor. În partea din faţă a corăbiei era o gheretă mică în care se afla o uşiţă. Aceasta era deschisă şi din adâncime pătrundeau fluierături uşoare. Aşadar şi acolo se afla o sentinelă.

— Sahib vine după mine! şopti Indianul, şi dispăru în întuneric.

Cu băgare de seamă George pipăi drumul şi găsi scăriţa dreaptă care ducea în jos. Coborî şase trepte, apoi ajunse într-un gang luminat de o lampă atârnată de tavan.

Un individ, uriaş umbla în sus şi-n jos, ţinea o puşcă sub braţ şi fluiera încetişor. Dinspre capătul gangului se auzeau convorbiri gălăgioase, râsete şi zăngănit de vase.

George stătea nedumerit. Cum puteau ei să atace sentinela aceasta? Un strigăt cât de slab şi tovarăşii din sala de mâncare vor da buzna afară.

Individul ajunse la căpătui gangului apoi se întoarse, păşind agale. Indianul se apropia cu paşi de pisică de el, cuţitul scânteie câteva clipe, şi uriaşul se prăbuşi fără un geamăt.

Indianul trase binişor pumnalul din ceafa nenorocitului şi George nu se putu opri să facă o apropiere între acest indian şi primejdioşii vânători de capete, care îşi ucideau victimele cu securea lor grozavă.

Indianul arătă în tăcere spre o uşă din partea dreaptă a gangului, prevăzută cu zăvoare trainice pe care Petre le trase îndată. George întredeschise uşa şi şopti:

— Sanja, domnişoara Jeanette, sst! tăcere... aici sunt liberatorii

voştri.

Un suspin înăbuşit fu singurul răspuns ce-l căpătară. De-abia acum deschise uşa cu totul şi în clipa următoare... Sanja îl cuprinse de gât.

— Ştiam că vei veni, dragul meu George, îi şopti la ureche. Ştiam că mă vei elibera!

Petre îi turbură pe cei doi tineri din fericirea lor, şoptind:

— George, treaba asta o poţi face tot atât de bine mai târziu. Repede sus! Da, da, domnişorica mea, cred că vă bucuraţi, spuse el apoi, când îi sări şi luă în braţe pe tânără fată. Dar acuma fiţi liniştite, până ajungem pe vasul nostru. Oh! repede îndărăt!

Cu o împinsătură, Petre zvârli tânăra pereche înapoi în încăperea care servise până atunci de închisoare celor două fete. Târând-o de braţ pe tânăra franceză o zbughi şi dânsul înăuntru, urmat de indianul care omorâse sentinela.

O uşă se deschise cu zgomot şi vocile de adineauri se auzeau acum mai lămurit. Apoi răsunară paşi apăsaţi de-a lungul gangului.

— Ei, Gaston! răcni un glas aspru, uite ici un pahar şi pentru tine. Ce fac porumbiţele tale? Mai gunguresc...? La naiba, Gaston, dar ce-i cu tine? Băieţi, veniţi încoace, ah! ah! Gaston e mort! Zăvoarele sunt trase, repede băieţi!

Cu tot curajul său, George se vedea pierdut. Acum veneau marinarii corăbiei şi va urma, desigur, o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Petre rămase si el buimac şi nu ştia ce-i de făcut. Dar indianul — care părea să cunoască şi limba franceză — nu-şi pierduse deloc cumpătul.

În clipa când îl auzi pe marinar strigând că zăvoarele au fost trase, el deschise uşa cu putere. Ca o umbră se furişă afară şi după câteva clipe marinarul rămase cu strigătul pe buze: îl doborâse ca pe un pui de găină.

Petre se cutremură din creştet până-n tălpi. El era destul de înăsprit în lupta vieţii şi văzuse moartea de atâtea ori încât nu-l mat înspăimânta. Dar cruzimea aceasta faţă de vreun duşman îl scotea din fire.

Totuşi, acum era vorba numai de salvarea celor două fete şi trebuiau să fie mulţumiţi dacă vor ieşi teferi din corabia neagră.

O clipă doar şovăi uriaşul, apoi o zbughi şi dânsul în gang, unde ajunse la vreme pentru ca să apuce braţul unei namile care se pregătea să înfigă pumnalul în trupul indianului.

Kohma era tocmai în luptă cu un alt individ uriaş, pe care-l trânti însă la pământ cu un pumn repezit în gât. În clipa următoare se-ntoarse repede, căci acum se afla Petre în mare primejdie. Banditul pe care-l împiedicase să lovească în Indian îşi smuci pumnalul din lemnul peretelui, unde se înfipsese, şi se pregătea să-l repeadă cu furie în Petre. Cu o mişcare fulgerătoare uriaşul feri lovitura, dar după o clipă

se văzu iar ameninţat, de data aceasta fără posibilitate de apărare.

Instinctiv închise ochii, căci sfârşitul părea de neînlăturat. Numai de l-ar vedea salvat pe George, apoi s-ar fi dus bucuros în împărăţia veciniciei!

Deodată deschise iar ochii, căci lovitura aşteptată mi se produse. Şi atunci văzu pe agresorul său prăbuşindu-se, cu ochii închişi şi galben la faţă, în timp ce Kohma, indianul, îşi desprindea încet mâna de pe gâtlejul potrivnicului său.

Răsuflând uşurat, Petre porni înainte. Văzu numai trei marinari, care erau, însă pe jumătate beţi. Încercau să-şi scoată revolverele, dar până să izbutească ei, uriaşul se şi înfipse în faţa lor şi pumnalul său zdravăn izbi de două ori şi doi indivizi se prăbuşiră cu zgomot

Al treilea fu luat în primire de Kohma. Ca un şarpe alunecă indianul pe lângă Petre, ridică braţul şi strânse cu putere gâtul adversarului.

— Sahib, repede să plecăm! şopti acum Kohma, — repede ne aşteaptă altă primejdie.

Indianul, care deşi se adăpase la cultura europeană, păstrase totuşi un anumit instinct al poporului său, ghicise cu drept cuvânt primejdia, căci în clipa când George se pregătea să iasă cu cele două fete din cămăruţa îngustă se auzi un sunet care-i îngheţă sângele în vine.

Era şuieratul unui şarpe întărâtat. Sunetul venea din spatele celor trei tineri. Probabil că vre-un om din echipaj se afla într-o încăpere ascunsă şi dăduse drumul reptilei când socotise momentul nimerit.

George scoase repede lampa de buzunar şi făcu lumină. Văzu o cobră uriaşă care se ridicase în spatele Sanjei.

Grozavă reptilă părea să fie întărâtată la culme şi numai lumina care izbucnise subit o reţinu o clipă să-şi înfigă dinţii otrăviţi în carnea tinerei fete.

Rămase ca împietrit, ţinând lampa îndreptată asupra fioroasei reptile şi aştepta s-o vadă repezindu-se pentru muşcătura mortală.

Dar atunci scânteie ceva în raza lămpii. Înainte ca tânărul să-şi poată da seama ce era, văzu capul şarpelui zburând într-o parte, şi trunchiul zbătându-se cumplit pe podea.

Apoi Kohma sări prin faţa lui, îşi smulse pumnalul care se înfipsese în peretele cămăruţei şi zise liniştit :

— Sahib, repede sus !

Cu mâna sigură el retezase capul şarpelui.

— Dar ce facem cu individul care a dat drumul şarpelui? întrebă George.

Un ţipăt slab fu răspunsul la această întrebare îndreptăţită. El se întoarse repede şi-l văzu pe Kohma scoţându-şi mâna dintr-o deschizătură mare, care apăruse dintr-odată în peretele din stânga al încăperii.

— Sahib, omul acesta nu mai poate face nimic. Acum să plecăm repede... zise indianul.

— George, du-mă de-aici şopti Sanja.

Tânărul o luă de mână şi o trase spre scară. Urcară cu băgare de seamă şi când George privi în sus doi indieni stăteau lângă uşă, şi se înclinară când îl văzură.

Atunci el pricepu că e linişte desăvârşită pe punte şi alergă repede cu Sanja până la parapet, unde era fixată funia pe care se urcase. Tânăra indiană se lăsă în jos cea dinţii şi fu întâmpinată de tatăl ei, care o duse imediat in turn. Apoi urmă George, primit cu bucurie de căpitanul Farrow.

Plângând, tânăra Jeanette îi căzu în braţe.

— Oh, de-ai fi putut salva şi pe părinţii mei, zise ea. Nu voi mai avea nici o clipă de bucurie în viaţă.

— Toate durerile sunt trecătoare, căută s-o mângâie Farrow. Culcă-te acum, şi doctorul nostru îţi va da ceva ca să te linişteşti. Mâine vom vorbi despre toate.

În vremea asta urcară pe vas şi cei patru indieni. Căpitanul nu mai avea de ce să se ferească de corabia neagră şi submarinul porni înapoi, cu mare viteză. O gură de tun era îndreptată asupra vasului misterios şi Jan Brike se afla la postul său.

Zgomotul motoarelor se auzea până la mari depărtări. Pe puntea corăbiei se produse o vie agitaţie şi peste puţin apăru la mal şi Henry, care sări repede în barcă cu cei doi tovarăşi ai săi şi se îndreptă spre corabie.

Submarinul era acuma la o depărtare de vreo şaizeci de metri şi când Henry apăru la pupa vasului său, căpitanul Farrow îi strigă:

— Predă-te, căpitane Henry, căci eşti pierdut. Tunul e îndreptat asupra vasului dumitale.

— Ha, ha! atunci veţi arunca în aer şi pe cele două fete! răspunse nemernicul.

— Lasă că am avut noi grijă să ţi le smulgem din gheare! strigă Farrow.

Henry se făcu nevăzut. După câteva minute se auziră de pe corabie răcnete de furie. „Barbă de foc" reapăru şi strigă:

— Asta mi-o vei plăti tu cu vârf şi îndesat!

Smulse repede o puşcă din mâna unui marinar şi trase spre Farrow. Dar Petre smuci pe căpitan deoparte, apoi ridică braţul drept, în care ţinea un revolver. O detunătură... şi căpitanul Henry se prăbuşi pe puntea vasului său.

Petre nu se gândise că echipajul duşman e tot atât de necruţător faţă de sine-însuşi, ca şi faţă de alţii. Oamenii aceştia preferau să moară, decât să cadă prizonieri. În vreme ce căpitanul Henry răcnea încă, izbucni din pântecele corăbiei o coloană uriaşă de flăcări. Petre

îl trase în grabă pe Farrow în turn şi închise capacul. Submarinul fu zguduit din încheieturi, şi pe punte căzură bucăţi de lemn şi fierărie. Apoi auziră explozia.

Căpitanul Henry trebuie să fi prevăzut un asemenea sfârşit. Marinarii săi făcuseră să explodeze bomba.

Când submarinul ieşi la suprafaţă după câtva timp, nu era nici urmă de corabia neagră. Căpitanul Henry duse cu sine taina în mormântul său din adânc.

Aventurile submarinului Dox 009

Hans Warren

I
CE POVESTEŞTE JEANETTE ROULE

DATORITA PRAFULUI DAT DE DR. BERTRAM, tânăra franţuzoaică salvată din ghearele căpitanului Henry, dormise bine peste noapte şi a doua zi dimineaţă se trezi complet restabilită.

Rindow şi Brun cedaseră cu dragă inimă fetei cabina lor comună. Primul ofiţer îşi instalase un hamac în cabina doctorului, iar Brun dormi împreună cu George.

Era pe la amiază. Submarinul părăsise arhipelagul Louisiada şi se-ndrepta spre sud, în marea Coraliilor. În mijlocul nenumăratelor stânci şi grupuri de insule, cărora îşi datora marca numele, se afla şi ascunzătoarea căpitanului Farrow, „Insula odihnei".

Încă în noaptea când corabia căpitanului Henry sărise în aer (Vezi broşura 8), Farrow, prinţul Ghasna, George, cei doi ofiţeri şi doctorul Bertram se consfătuiră şi se hotărâră să rămână pe insulă câtva timp. Aveau cu toţii nevoie de puţină odihnă, căci trecuseră, sărmanii, prin atâtea primejdii şi necazuri, cum puţini oameni au avut de îndurat în viaţa lor.

Tânăra Jeanette Roule, care trăise ani îndelungaţi cu părinţii ei pe blestemata insulă Malaita, avea şi ea nevoie să-şi întărească nervii, zdruncinaţi de pe urma morţii grozave a nefericiţilor ei părinţi ucişi de Bati.

Şi cum spuneam, fala se trezi a doua zi dimineaţa oare-cum înviorată, şi o rugă pe Sanja să-l cheme la dânsa pe căpitanul Farrow, căruia îi spuse:

— Aseară eram prea iritată şi n-am putut să vă mulţumesc aşa precum s-ar fi cuvenit. Eliberarea noastră prea a venit pe neaşteptate. Afară de asta, eram prea îndurerată la gândul că părinţii mei n-au putut fi şi ei salvaţi; Ie-a fost însă sortit să-şi găsească moartea pe Insula fioroşilor vânători de capete. Acum mă simt în stare s-o fac, şi deşi durerea pentru pierderea părinţilor va dăinui pururi în inima mea, vreau, totuşi, să încerc a salva comoara, din pricina căreia şi-au pierdut dânşii viaţa. Înainte de toate, însă, ţin să vă mulţumesc, domnule căpitan, atât d-voastră cât şi oamenilor d-voastră pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. V-aşi ruga să-mi povestiţi cum aţi aflat despre soarta noastră?

— Pentru asta ar fi nevoie să vii în cabina mea, răspunse Farrow. Aşi dori să te prezint tovarăşilor mei, precum şi fiului meu George, care a avut rolul cel mai însemnat în salvarea d-tale.

Jeanette Roule, o fată de o frumuseţe rară, cu părul negru ca pana corbului şi ochi ce aruncau văpăi, — nu stătu mult la gânduri şi-l

urmă pe căpitan. Sanja îi însoţi şi ea.

Întâlnindu-l pe Petre, Farrow îi dădu însărcinarea să aducă dejunul pentru cele două fete. Uriaşul sosi cu mâncarea, tocmai când căpitanul îi prezentă pe oamenii săi şi pe George tinerei franţuzoaice.

După ce bietele fete mâncară, Farrow povesti pe scurt peripeţiile prin cari trecuseră. Când ajunse Ia episodul cu luarea Iui ca prizonier, îl lăsă pe Rindow să urmeze, şi acesta istorisi totul, scoţând în evidenţă vitejia lui George.

Frumoasa fată arunca priviri de admiraţie spre tânăr, dar acesta se simţi foarte stânjenit, căci observase că Sanja se cam încrunta... Dar când primul ofiţer vorbi despre întâmplările de pe insula Malaita, stăruind asupra faptului că toţi îşi datorau viaţa lui George, fiica prinţului indian se lumină la faţă şi-l privi pe tânăr cu ochi scânteietori. Nu era numai recunoştinţă şi admiraţie în privirile ei, şi George îşi dădu lesne seama de aceasta... Când Rindow sfârşi de povestit, căpitanul zise:

— Şi acuma, domnişoară, după ce-ai auzit prin câte am trecut noi, să ne spui şi d-ta care este taina care te-a adus împreună cu bieţii d-tale părinţi, în puterea fiorosului căpitan Henry.

Cu glas mişcat, frumoasa Jeanette începu:

— Căpitanul Henry era bun prieten cu tata. Şi asta până când părinţii mei s-au căsătorit. Mama îmi povestise pe insula unde am fost duşi, că Henry fusese îndrăgostit de ea, şi căutase să-i obţină mâna. Dar nu izbuti şi atunci se născu în sufletul lui ura aceea grozavă împotriva părinţilor mei. El nu-şi trăda însă simţămintele şi urmă să vină în casă Ia noi, chiar şi după ce m-am născut eu.

Bunicul meu fusese şi el căpitan de marină. La bătrâneţe s-a retras pe Insulele Loyalty, din Oceanul Pacific, şi-i scrisese de acolo tatălui meu să vină la dânsul cu nevasta şi copilul, deoarece avea să-l facă un om foarte bogat. Dar bunicul pusese condiţia ca să nu moştenească el bogăţiile ce-l aşteptau pe insulă, ci să le ia în primire şi să le administreze pentru mine. Deoarece se simţea bolnav, bunicul le dăduse în păstrare unui vechi prieten care avea însărcinarea să le predea tatălui meu, în prezenţa mea sau a mamei mele, sau — dacă mă va trimite pe mine, când voi fi mare — să le iau personal în stăpânire.

După primirea scrisorii bunicului, părinţii mei au plecat imediat la Saigon, — oraşul unde mă născusem eu — pe corabia prietenului lor, căpitanul Henry, căruia i-a povestit norocul ce dăduse peste ei. Faptul se petrecea în timpul războiului, de aceea căpitanul Henry trebuia să fie cu băgare de seamă, căci torpilatoarele germane făceau nesigură călătoria pe apele Pacificului. Din pricina asta, tata nu fu surprins că drumul durează atâta şi că vasul făcea un ocol. Şi bietul meu părinte şi-a dat seama de trădarea mişelească a căpitanului Henry, de-abia

când am fost predaţi cu toţii căpeteniei Bati de pe insula Malaita. Henry vroia să pună mâna pe comoara destinată nouă, dar întrucât îşi spunea că are nevoie de semnăturile noastre, i-a cerut lui Bati să promită că nu ne ucide. Se obliga în schimb să-i furnizeze prizonieri, ceea ce a şi făcut. Îl lăsa pe insulă pe Gaston, unul din oamenii săi, care avea să fie pentru noi un paznic chiar mai crud decât vânătorii de capete. Toate astea le-am aflat mai târziu, căci aveam numai doi ani când se petreceau aceste lucruri. Şaptesprezece ani am trăit pe insula aceea de groază, dar părinţii mei mi-au dat o educaţie bună, căci Gaston primea cărţi, de câte ori Henry venea cu corabia lui. Scrisoarea pe care i-a furat-o tatei, îi fusese furată şi lui, şi o dată cu ea harta pe care era indicat, într-o scriere secretă, locul unde ne aflam.

— Aha! O întrerupse căpitanul Farrow, vădit interesat — harta aceea am găsit-o eu, în timpul războiului, pe un vapor france. Prin urmare, căpitanul Henry nu mai avea nici o hârtie la mână, cu ajutorul căruia să ia în primire comoara.

— Întocmai, răspunse fata. Henry, uitase numele insulei pe care locuia bunicul meu. A încercat în fel şi chip să afle de la tata secretul, dar n-au izbutit. În schimb, bătrânul Bati, avea să devină tot mai primejdios, până când, părinţii mei au făcut o încercare disperată de fugă, în cursul căruia au fost ucişi de sălbatici. Şi eu aş fi fost moartă acum, ucisă de bătrânul Bati, dacă nu mi-aţi fi venit în ajutor, domnii mei. E drept, în mod indirect, silindu-l pe Henry să lucreze repede, ceea ce l-a făcut să mă ia cu dânsul pe corabie, de unde m-aţi eliberat acum.

Ochii frumoasei fete se-îndreptară, cu priviri pline de recunoştinţă, de la unul la altul, dar zăboviră mai mult asupra lui George, ceea ce o făcu pe Sanja să încrunte iar sprâncenele. Căpitanul băgă de seamă şi zâmbi pe furiş. El ştia că tânăra fiică a prinţului indian era îndrăgostită de băiatul său, şi că George îşi dăruise inima lui neprihănită acestei copile din ţara soarelui. Ce va ieşi din această poveste de dragoste, nu putea să prevadă nici el. Hotărî, însă, să lase lucrurile în voia lor. După concepţia europeană, Sanja era un copil încă, şi George, deşi viteaz şi cu mintea coaptă, n-avea, totuşi, decât optsprezece ani. De ce dar să turbure el iubirea aceasta nevinovată? Apoi, prinţul şi Sanja vor părăsi în curând submarinul şi atunci idila aceasta va lua sfârşit prin forţa împrejurărilor. Prinţul Ghasna se uită şi el pe furiş la fiică-sa. Zâmbi discret, dar ochii săi se aţintiră cu recunoştinţă la George, care-i scăpase în câteva rânduri fata de la moarte.

Farrow clătină capul fără, să vrea. Se gândea oare prinţul la o eventuală căsătorie a Sanjei cu George? După toate aparenţele, aşa părea să fie. În sfârşit, cine poate cunoaşte viitorul?...

Se întoarse spre tânăra Jeanette şi zise:

— Domnişoară, noi nu ne-am făcut decât datoria de oameni, şi nu cerem nici o recunoştinţă în schimb. Dar ia spune-mi, te rog, ai chibzuit ce vei face de-acum încolo? Fireşte, sunt dispus să te duc oriunde vrei, chiar şi la Saigon, dacă mai ai cumva rubedenii pe acolo.

— La Saigon mă voi duce mai târziu, domnule căpitan, deocamdată aşi îndrăzni să vă adresez rugămintea să mă duceţi pe insulele Loyalty. Ţiu mult să iau în stăpânire comoara bunicului meu, căci la Saigon am un unchi căruia îi merge foarte prost şi aş putea să-i viu în ajutor. Pe de altă parte, să răsplătesc şi pe vitejii d-voastră marinari, cari m-au salvat de la o moarte sigură. Vă rog din suflet, domnule căpitan, împliniţi-mi această dorinţă!

— O voi face cu plăcere, domnişoară — răspunse Farrow — dar înainte de a porni la drum doresc să-i las pe oamenii mei să se odihnească vreo 2-3 zile pe „Insula odihnei". Şi-au câştigat cu prisosinţă dreptul la aceasta. Apoi trebuie să punem în ordine şi submarinul, căci şi el a avut de-îndurat destule. În al treilea rând prinţul Ghasna se va hotărî şi dânsul acuma unde vrea să rămână.

— Da, domnule căpitan — zise prinţul — doresc să discut în linişte cu d-ta chestia aceasta.

— Atunci suntem înţeleşi, domnişoară — se adresă Farrow din nou tinerei fete — ne vom îndrepta acum spre „Insula odihnei" şi acolo m vom îngădui un repaos de câteva zi!e. După aceea pornim spre insulele Loyalty, cari se afla cam la o mie două sute kilometri de sălaşul nostru. In timpul acesta vom chibzui în linişte cum putem mai bine lua în primire comoara.

— Vă sunt nespus de recunoscătoare, domnule căpitan! zise Jeanette. Când urmează să ajungem pe „Insula odihnei"?

— Peste trei ceasuri suntem Ia destinaţie. Va fi interesant pentru d-ta să. O clipă te rog!

Telefonul de pe birou zbârnâi. Farrow luă receptorul, apoi strigă în aparat:

— Plundow, închide imediat turnul şi pregăteşte totul pentru scufundare!

Apoi se adresă musafirilor săi:

— Mă veţi ierta că vă părăsesc; un distrugător australian a apărut la orizont şi e mai nimerit să ne abatem din calea lui. Să nădăjduim că duduile se vor simţi tot atât de bine sub apă ca şi la suprafaţă. Doctore, îţi las în grijă pe musafirii noştri.

Urmat de Rindow şi Brun, căpitanul părăsi cabina. George ţinea s-o conducă pe Sanja în cabina ei. Ştia din proprie experienţă că e greu până te obişnuieşti sub apă. De aceea, şopti la urechea lui Bertram:

— Domnule doctor, n-ai cumva vreun praf de dormit pentru duduile noastre? N-aş vrea să Ie văd înfricoşate.

— Se va face, dragă George, zise doctorul. Aşa, domnişoarelor,

acuma culcaţi-vă în hamacurile d-voastră. D-ta, George, nu mai ai ce căuta pe aici!

Tânărul o mai privi odată lung pe Sanja, apoi porni spre turnul de comandă. Submarinul se afla acu sub apă, şi numai periscopul mai ieşea la suprafaţă.

— Cred că ne-a văzut, spuse Farrow, tocmai când intrase George. Plundow îmi spunea că distrugătorul a apărut subit îndărătul insulei la stânga noastră, şi acuma se îndreaptă cu viteză spre noi. Trebuie să ne afundăm şi mai mult.

Submarinul atinse curând douăzeci de metri. După vreo zece minute se auzi lămurit zbârnăitul elicelor distrugătorului. Submarinul ea însă în siguranţă.

Desigur că ofiţerii vasului australian observaseră direcţia luată de submarin şi se ţineau acum după el, socotind că Farrow tot va ieşi la suprafaţă în cele din urmă.

Dar tocmai bucata asta de drum pe care o mai avea de străbătut submarinul era foarte primejdioasă. De aceea, Farrow ordonă încetinirea vitezei, apoi se adresă lui Rindow:

— Mă voi duce în cabina de la proră şi voi trage obloanele de la ferestre. Reflectorul nu-l pot pune în funcţiune, căci lumina ar putea fi zărită de cei de pe crucişător. Dar, deoarece apa e străvezie, nădăjduiesc să pot observa la vreme eventualele piedici ce ni s-ar ivi în cale. În ori-ce caz, trebuie să rămânem la viteza redusă, de acum.

George îl urmă pe tatăl său în cabina de la proră. Căpitanul trase obloanele de oţel şi o lumină mată se aşternu în faţa lor. Totuşi, se puteau observa obiecte mai mari, Ia o depărtare de zece metri. Şi asta era de ajuns, pentru ca să se poată feri la vreme de vreo primejdie.

Căpitanul Farrow ţinea pâlnia telefonului la gură, pentru a putea comunica imediat cu primul ofiţer, când ar fi fost nevoie de schimbarea direcţiei. George îşi luase locul la fereastra de la babord; vroia să facă totul ce-i stătea în putinţă, pentru a feri de primejdie submarinul pe care se afla scumpa lui Sanja.

Vasul înainta încetişor sub apă. În câteva rânduri, căpitanul fu silit să ocolească stânci şi dădea ordinele necesare prin acustic.

— Păcat — zise George — vom pierde mult timp până să sosim pe „Insula odihnei”. Mă tem că duduilor noastre nu le va prii şederea prea îndelungată sub apă.

— Ce să-i faci, dragă George, n-avem încotro! Dar tot e mai bine aici, decât să fie luate prizoniere de urmăritorii noştri. Ah! babord!

Strigă comanda în acustic şi glasul său trăda o mare agitaţie. Totul trebuia să-i dea de înţeles lui Rindow că se ivise o piedică primejdioasă înaintea submarinului.

Cu o smucitură, vasul se răsuci în loc. Căpitanul nu se înşelase: văzuse o masă întunecată — o stâncă de coral — aşezată tocmai de-a

curmezişul direcţiei pe care o luase submarinul.

— Vezi, George — zise căpitanul, când se apropiară de zăgazul stâncos — acesta e un fenomen care survine adesea pe aici. Uneori, cutremurele locale submarine determină schimbarea caracterului numeroaselor stânci de corali şi peste noapte apar insule, cari dispar; apoi tot atât de neaşteptat. Ştiu sigur că acum trei luni, masivul acesta nu exista, ceea ce înseamnă că în timpul acesta forţele vulcanice l-au împins în afară. Ei drace! Dar ştii că se întinde mult spre răsărit. Hm! e într-adevăr, foarte ciudat. Cotiţi spre babord! strigă el iar în acustic.

Submarinul se răsuci aproape în aceeaşi clipă. O luă înapoi pe drumul pe care venise, căci masivul ciudat se întindea şi spre nord.

— Pare că am nimerit într-un crater de vulcan, zise căpitanul. Acum trebuie s-o luăm spre nord, până vom putea ocoli pe dinafară peretele de stâncă. După cât se pare, un vulcan vroia să se înalţe aici, dar marea i-a împiedicat dezvoltarea. — Ah! dar ce-o mai fi şi asta?

Submarinul începu să fie zguduit cu putere. În acelaşi timp apa deveni tulbure în faţa ferestrelor şi peste câteva clipe se făcu întunecată de tot, ba părea chiar că o masă neagră se lipise de geamuri.

— Stopaţi! comandă Farrow în acustic. — Rindow, undeva pe aproape trebuie să fi făcut erupţie un vulcan. Ne aflăm într-o plămadă de nămol negru. Ah! devie primejdios, trebuie să ieşim la suprafaţă. Goliţi tancurile!

Puternicele pompe electrice începură imediat să împingă apa din tancurile de balast. Submarinul se clătina înfricoşător: prin apropiere trebuie să se fi produs vreo catastrofă cosmică.

Acum nu mai exista alegere: chiar dacă distrugătorul australian se afla pe-aproape, nu puteau risca să rămână cu submarinul în apă.

Zguduiturile deveneau tot mai puternice şi vasul juca în apă ca un dop de plută, căci atunci când stătea pe loc, cârma era de prisos. Şi cu cât se înălţa, cu atât se clătina mai tare. Trebuia să urce la suprafaţă şi să vadă ce anume se petrecea, — trebuia s-o ia îndată la fugă pentru a scăpa din apele furioase.

II
ÎN VULCANUL MARIN

— HAIDE, GEORGE, trebuie să urcăm în turn! zise Farrow, trăgând obloanele de oţel ale ferestrelor. Acuma numai Dumnezeu ne mai poate ajuta să scăpăm cu bine din această catastrofă a Naturii.

— Tată, zise George, numai de nu ne-ar descoperi distrugătorul australian! Ar fi grozav să fim luaţi tocmai acum prizonieri, împreună cu prinţul Ghasna!

— Cred că şi crucişătorul va fi silit să fugă de aici, răspunse Farrow. Dar ori-cum o fi, în apă nu putem rămâne. Periscopul sus!

După cum arăta barometrul, submarinul se afla Ia patru metri sub suprafaţa apei. Periscopul fu înălţat şi Farrow privi în afară.

— Dumnezeule! exclamă el în clipa următoare. Repede sus! Direcţia nord-vest, toată forţa la maşini!

Electromotoarele începură să funcţioneze imediat. Minunatul vas se înălţă vertical şi cârmi spre direcţia indicată de Farrow.

— Ce s-a întâmplat, căpitane? întrebă Rindow.

— S-a ivit un vulcan din mare, răspunse Farrow, cu ochii nedezlipiţi de pe lentila periscopului. Suntem închişi de jur-împrejur, numai pe marginea de nord-vest mai e o mică deschizătură. Poate că ne vom putea strecura printre-însa.

— Se vede vasul australian? întrebă George.

— Nu, se află în afara craterului. Ah! E prea târziu, uite că se ridică un nou creştet! Luaţi seama, vom îi zguduiţi! Toată forţa la maşini!

De-abia rostise cuvintele acestea şi submarinul fu azvârlit ca o coajă de nucă. Dar motoarele care funcţionau la maximum împiedecară ca să fie izbit de peretele dinspre partea opusă.

Vârtejul grozav ţinu ca la vreun sfert de ceas, apoi marea se linişti. Farrow dădu comanda să se deschidă chepengul turnului.

— Acum suntem prizonieri cu adevărat, spuse el cu un zâmbet amar. Erupţia vulcanică ne-a împresurat cu ziduri înalte de corali. Ne putem totuşi socoti fericiţi că am scăpat cu viaţă.

Aerul care pătrundea prin turn era foarte greu şi încărcat cu vapori de pucioasă. Bieţii marinari tuşeau necontenit. Cu toate astea, nici-unul nu se gândi să se puie la adăpost în interiorul vasului, ci-l urmară pe căpitan.

Priveliştea era cât se poate de interesantă. Cu jumătate de ceas în urmă văzuseră spre vest un şir de insuliţe, dar acuma erau înconjuraţi de ziduri înalte de corali. Meterezul care se ridica la vreo şase metri deasupra apei, se-ntindea în cerc în jurul unui sân de mare, care avea un diametru de cel puţin două sute de metri.

Mare noroc avusese submarinul că se nimerise să fie tocmai în centrul cutremurului, altminteri ar fi fost, desigur, sfărâmat de masele de corali care ţâşniseră din adânc, sau poate azvârlit la cine ştie ce înălţime.

O adiere de vânt ce venea dinspre nord, alungă vaporii de pucioasă cari pluteau peste întinderea mare de apă. Câtva timp domni tăcere pe punte, apoi Farrow luă cuvântul:

— Ne vom apropia de zidul care ne tine prizonieri. Se prea poate să fie atât de slab, încât să izbutim să-l aruncăm în aer. Rindow, cârmeşte spre nord-vest, acolo unde s-a înălţat ultimul creştet! Băieţi, înapoi în submarin! Poate că distrugătorul e pe aproape şi vom fi nevoiţi să ne

afundăm repede. Viteză redusă la maşini!

În vreme ce marinarii coborau în submarin, acesta se-ndreptă încetişor spre marginea de nord-vest a meterezului. Farrow şi George rămaseră la proră şi observau cu atenţie apa, că să poată descoperi la timp primejdiile.

Erupţia făcuse ca zidul să se înalţe vertical din mare, aşa că submarinul putu să se apropie până fu aproape lipit de perete. Acesta avea aci o înălţime de vreo patru metri şi nu era greu să ajungi pe creştet, de pe puntea vasului. Farrow îl chemă pe Petre, a cărui statură şi forţă erau nimerite pentru scopul acesta.

Zidul de corali avea multe spărturi şi ieşituri, dar acestea nu erau destul de pronunţate pentru a îngădui unui om să se caţere pe zid fără să fie sprijinit de jos.

— Tată, mă voi căţăra eu — zise George — căci sunt cel mai uşor şi Petre mă poate sprijini de pe punte.

— Hm! cam ai dreptate, băiete, zise căpitanul. Petre, cere să ţi se dea o cange de jos!

Uriaşul se-ntoarse repede cu o cange lungă.

— Fii cu băgare de seamă, însă! îl sfătui Farrow pe fiul său, care se şi urcase pe parapetul vasului. Se prea poate ca distrugătorul să fie pe-aproape.

— Da, tată, voi fi cu băgare de seamă, făgădui tânărul.

Puse piciorul într-o adâncitură a peretelui stâncos, se apucă de o ieşitură şi urcă o bucată. Petre vârî cangea sub cureaua de piele a tânărului şi-l împinse încet dar sigur pe zidul drept.

Ajunse în vârf, înălţă cu atenţiune capul, dar în clipa următoare strigă speriat:

— Petre, repede îndărăt! Tată, distrugătorul e numai la cincizeci de metri; tocmai a dat drumul unei bărci pe apă.

Cu iuţeala fulgerului George trase capul îndărăt, în clipa când făcu descoperirea pe care o comunicase tatălui său. Petre îl lăsă să alunece repede jos, iar căpitanul alergă spre turn.

Acuma trebuiau să se lase afund în grabă, căci nu va trece mult şi vasul australian va ajunge la zidul de stâncă. Cum puse piciorul pe punte, George porni şi el în goană spre turn, urmat de Petre.

În câteva clipe coborâră scara, iar Uriaşul înşurubă chepengul. Farrow îndreptă submarinul o bucată spre sud, apoi dădu comanda pentru scufundare.

Cu prora înainte, minunatul vas alunecă în apa turbure a craterului marin. După câtva timp căpitanul ordonă să se stopeze maşinile, şi vasul se lăsă încetişor în adânc.

Fireşte, trebuia să fie cu băgare de seamă, căci suprafaţa craterului putea să fie acoperită cu vârfuri ascuţite, care ar fi găurit lesne învelişul submarinului, dacă acesta ar fi pornit-o prea repede. De

aceea dăduse comanda ca pompele să lucreze încet de tot, pentru ca la rândul lui şi vasul să se afunde încet. Era un noroc că prin erupţia vulcanului apa fusese amestecată cu nămol negru, aşa că Australienii n-ar fi putut să descopere cheresteaua uriaşă a submarinului, chiar dacă ar fi trecut o barcă deasupra zidului şi ar fi pus să cerceteze suprafaţa apei din crater.

Când ajunseră la zece metri adâncime, Farrow dădu ordin să se oprească pompele. Acum se aflau în siguranţă, nimeni nu-i putea descoperi aici şi Australienii vor bănui, desigur, că submarinul fusese distrus de erupţia vulcanului.

Totuşi, mai exista un pericol foarte mare. Dacă vulcanul acesta nu se liniştise încă, dacă se mai producea o erupţie, — atunci soarta vasului era pecetluită.

Dar Farrow nu împărtăşi nimănui temerea aceasta. Cu figura zâmbitoare se adresă tovarăşilor săi:

— Acuma vom rămâne câtva timp liniştiţi aici jos. Cred că distrugătorul se va retrage curând. — Ei, George, de-aş fi în locul tău m-aşi duce să văd ce fac fetele. Desigur că zguduirile vasului le-au trezit din somn şi vor fi tras o spaimă!...

George îşi dădu seama că tatăl său are dreptate şi porni imediat spre cabina celor doi ofiţeri, în care locuiau fetele. Doctorul Bertram îl întâmpină în uşă.

— Totul e în regulă, George, zise el râzând. Praful meu îşi menţine încă efectul. Fetele habar n-au prin ce-am trecut. Cred că-l nu se vor trezi decât atunci când vom fi ajuns pe „Insula odihnei". Distrugătorul nu va rămâne prea mult în faţa zidului vulcanic.

— Ah! am uitat să spun tatei că zidul nu e atât de gros; cu o ghiulea îl putem zvârli în aer. Mă bucur din inimă că Sanja şi Jeanette n-au simţit primejdia. Doctore, crezi că vulcanul s-a liniştit acum?

— Hm! să nădăjduim, George, răspunse Bertram, cu şovăială. Aşa-ceva nu se poate prevedea. Prin regiunile astea, scoarţa pământească e foarte subţire. Dar se poate presupune că după erupţia puternică de acum, vom avea linişte. De-altfel, prea mult timp nici nu vom rămâne pe aici.

Însoţit de doctor, George se înapoia în turn şi comunică tatălui său că meterezul de stâncă are o grosime de cel mult un metru şi jumătate. O ghiulea ar fi în stare să facă o spărtură destul de mare pentru a îngădui submarinului să treacă printr-însa.

— Ideea e bună, spuse Farrow dar o brazdă adâncă i se săpă în frunte.

Mai bucuros ar fi fost s-audă că zidul e mai gros, căci faptul că era subţire, constituia o dovadă că erupţia nu fusese destul de puternică, şi că prevestea o alta de proporţii mai grozave. El nu-şi exprimă, însă, faţă de nimeni temerea asta, dar George, cu spiritul său de observaţie,

îşi dădu seama imediat de îngrijorarea tatălui său, şi întrebă:

— Tată, bănuieşti, desigur, o nouă erupţie a vulcanului?

— Da, dragul meu, degeaba aş căuta să ascund grija ce mă frământă. Erupţia dinainte n-a fost decât un început. Şi unde mai pui că ne aflăm tocmai în centrul vulcanului! Singura noastră nădejde e apropiata plecare a distrugătorului australian. — Ah! cred că e prea târziu! Pare că şi începe.

O zguduitură uşoară cutremură submarinul. Era, ca şi cum ar fi fost izbit de un val molcom, pornit din adâncime. Chipurile bărbaţilor deveniră serioase, deşi liniştea se întinse din nou în ligheanul imens.

Dar ei nu bănuiau că această zguduire era preludiul unei erupţii ce mocnea în adânc.

— Trebuie să ne ridicăm la suprafaţă, zise Farrow. Nu putem întâmpina primejdia cu braţele încrucişate, şi să pierim probabil în chip atât de grozav.

— Tată! strigă George, mi-a venit o idee. Distrugătorul australian se află la nord-vest, iar noi vrem să mergem spre sud-est. În cazul acesta slobozim o ghiulea sau două în partea dinspre   sud   a zidului, şi ne tăiem astfel drum liber. Australienii vor crede că vulcanul a făcut din nou erupţie şi o vor lua la goană. Şi în timpul acesta noi vom fi ieşit, din fortăreaţa asta.

— Bravo, băiete, ideea e într-adevăr genială, spuse căpitanul, entuziasmat. Te pomeneşti că ne-ai salvat înc-odată cu iscusinţa ta. Brike, pregăteşte tunul de la babord! Maşinile să meargă cu viteza redusă Ia jumătate! Plundow, babord! Trebuie să facem un mic semicerc, ca să ajungem în apropierea peretelui dinspre nord-vest. Dar să nu cârmeşti prea tare, ca să nu ne împotmolim!

Farrow putea avea deplină încredere în timonierul său. Acesta execută manevra cu o dibăcie uimitoare şi zise mulţumit:

— Domnule căpitan, pun rămăşag că suntem la cel mult doi metri de peretele nordic. Acuma îşi poate face datoria Jan Brike. Eu mă însărcinez să găsesc şi sub apă spărtura pe care o va face cu ghiulelele sale.

— Mai bine să nu-ncercăm, zise Farrow râzând, — te cred pe cuvânt. Pompaţi de zor, trebuie să ieşim la suprafaţă!

Şi vasul începu să se ridice. O nouă zguduitură uşoară cutremură submarinul. Acesta se afla numai Ia patru metri sub apă, când Farrow dădu lui Brike comanda să tragă.

Vasul fu zguduit, Brike trăsese amândouă torpilele dintr-odată.

— Porniţi încetişor înainte! Plundow, babord! strigă căpitanul.

În câteva clipe cele două torpile trebuiau să parcurgă ligheanul imens. Se va produce atunci o detunătură grozavă, şi va lua naştere un vârtej, care, însă, va izbi vasul din faţă.

În acelaş timp, Farrow dădu comanda de ridicare la suprafaţă. Când

se produseră exploziile torpilelor, submarinul era numai la doi metri sub apă.

— Toată forţa la maşini! comandă căpitanul şi înălţă periscopul.

Se uită prin el şi scoase o exclamaţie de bucurie. Submarinul înainta spre o deschizătură largă. Acum se produse vârtejul datorit exploziei, dar vasul nu se alese decât cu o zdruncinătură uşoară. Farrow privi repede înapoi şi văzu un marinar care sări de pe zidul de stâncă. Presupunerea lui George se îndeplinise, deci, întocmai.

Cu toată viteza, submarinul se-ndreptă spre deschizătura largă din zidul stâncos. E drept că mai exista un pericol: dacă explozia nu fusese destul de adâncă, se putea să mai fi rămas în spărtură câteva colţuri ascuţite, care ar fi putut spinteca uşor fundul submarinului. Dar Farrow procedă cu îndemânare şi îndreptă vasul tocmai spre mijlocul spărturii.

Acuma era momentul cel mai primejdios. Vor izbuti să treacă? Şi ce era în dosul zidului de stâncă?

Spintecând valurile, submarinul alunecă prin deschizătură; atunci Farrow scoase o nouă exclamaţie de bucurie. În faţa lor se deschidea marea liberă.

— Domnule căpitan, răcni Petre în jos, distrugătorul se-ndepărtează în spatele craterului. Ah! repede afund, vulcanul!

Uriaşul smuci chepengul turnului, închizându-l, şi se năpusti pe scăriţa de fier. Farrow nu şovăi nici o clipă. Putea să aibă deplină-l încredere în Petre: dacă el răcnise, cerând ca vasul se va lăsa afund, desigur că ştia el de ce.

Comenzile fură date şi submarinul porni în jos; de odată fu prins de o forjă năvalnică şi adus în poziţie aproape verticală.

Trebuie să fi fost un vârtej puternic, dar în cele din urmă scăpă şi de primejdia asta.

Când se adunară toţi iar în cabina de comandă, Petre zise:

— Toată apa din crater s-la ridicat. Erupţia vulcanului trebuie să fi fost foarte puternică. Valul năprasnic a ţâşnit prin spărtura pe care au făcut-o torpilele noastre.

— Şi acum putem spune cu drept cuvânt că am fost salvaţi în ultimul moment mulţumită ideii pe care a avut-o George, zise căpitanul. Camarazi, tot lui îi datorăm şi de data asta viaţa.

Credinciosul Petre izbucni într-un „ura” răsunător şi ceilalţi marinari făcură la fel.

George se furişă repede afară. Se simţea stingherit de manifestaţiile de recunoştinţă ale camarazilor, dar în acelaşi timp vroia să vadă dacă nu cumva scumpa lui Sanja fusese trezită de zguduitura pe care o suferise submarinul.

III
O AVENTURĂ GROZAVĂ

TIMP DE DOUA ZILE, vitejii marinari îşi îngăduiră un repaus bine meritat pe „Insula odihnei”.

Jeanette Roule, care-şi trăise aproape toată viaţa printre vânătorii de capete, nu-şi mai găsea astâmpăr şi în dimineaţa zilei a treia veni la Farrow şi-i se adresă rugător:

— Domnule căpitan, sunt poate nedreaptă că ţiu să răpesc odihna vitejilor dv. marinari. Dar e ceva care nu mă lasă să stau locului. Nu vreţi să plecăm spre insulele Loyalty? Aşi dori să pun mâna cât mai repede pe comoara bunicului meu şi să plec apoi la Saigon, unde am rubedenii.

— Fireşte, duduiţă — răspunse căpitanul — putem pleca încă astăzi. Am băgat de seamă chiar că oamenii mei nu se prea împacă cu odihna. Au prins năravul aventurilor, — ce să-i faci! Azi după-amiază pornim, — până atunci va fi gata şi inginerul Hagen cu examinarea submarinului.

Bucuroasă peste măsură, tânăra fată alergă la Sanja ca să-i comunice vestea apropiatei plecări. La rândul ei, Sanja îl anunţă pe prinţul Ghasna, care se duse imediat la Farrow.

— Dragă căpitane, aud că vrei să pleci azi după-amiază, zise el. In ceea ce mă priveşte, trebuie să-ţi comunic că n-am hotărât încă ce voiau face. Aş merge cu dragă inimă cu Dv., dar mă tem că vă vom stânjeni, căci şi aşa e destul de restrâns spaţiul pe submarin.

— De loc, prinţe, spuse căpitanul. Vasul nostru e amenajat pentru un echipaj de şaizeci de oameni, dar de obicei nu avem mai mult de patruzeci, cel mult cincizeci. Şi apoi, în vremea războiului aveam uneori pe bord treizeci până la patruzeci de prizonieri. Loc e berechet, n-avea grijă! Mă tem numai ca vom întâmpina noi primejdii în drum, la care n-aşi vrea să te expun, şi cu atât mai puţin pe fiica d-tale.

Prinţul Ghasna zâmbi:

— Dragă căpitane, tocmai Sanja ţine mai mult să ia parte la noua expediţie. M-a rugat atât de fierbinte, încât n-am încotro şi trebuie să-i sprijin cererea. Oamenii mei pot rămâne aici, ţi-aş fi, însă, foarte recunoscător, dacă m-ai lua pe mine şi pe Sanja.

— Prinţe — răspunse Farrow — aş dori să vorbesc odată deschis cu d-ta. Ai observat, desigur, că Sanja şi George se iubesc. E o iubire naivă, dintr-acelea prin care trec toţi tinerii. Mă tem, însă, că sentimentul acesta se va întări cu timpul, dacă vor fi mereu împreună.

Ghasna deveni serios şi răspunse:

— Căpitane, oare o astfel de iubire naivă, cum spui d-ta, nu e tot ce există mai frumos pe lume? De ce i-am împiedica? Nimeni nu se poate împotrivi la ceea ce-i este scris. Şi te rog să-mi spui drept, căpitane, ţi-ar fi neplăcut să capeţi de noră o indiană? Fireşte, deocamdată nu poate fi încă vorba de aşa ceva, dar cred că într-o bună zi tot acolo vom ajunge. Un bătrân derviş de-ai noştri, a prezis că fata mea se va mărita cu un european. Eşti împotriva amestecului de rase sau de părere poate că viteazul d-tale George nu se potriveşte pentru o indiană?

— Dar de loc, prinţe, răspunse Farrow, repede. Dimpotrivă, nici nu mi-aşi putea închipui ca fiul meu să cuteze a-şi ridica ochii la fiica d-tale. Cred, totuşi, că nu e încă timpul să vorbim despre asta. George al meu are de-abia optsprezece ani şi trebuie să facă ceva în viaţă, înainte de a se gândi să se unească cu o fată atât de frumoasă şi de neam. Mă bucur, însă, din toată inima că gândeşti aşa cum te-ai exprimat, prinţe. Cu atât mai mult atunci, nu vreau să expun primejdiilor o fată, pe care o voi numi, poate, într-o zi fiica mea. Căci chestia cu comoara domnişoarei Jeanette, nu e atât de simplă precum şi-o închipuie ea. S-au scurs doar atâţia ani la mijloc! Bunicul o fi murit de mult şi va fi predat bogăţiile vreunui prieten. Şi câte nu s-au putut întâmpla în acest timp! Căpitanul Henry a fost el destul de dibaci şi a încercat, desigur, totul, pentru a pune mâna pe comoară. Şi dacă n-a izbutit el, ne va veni şi nouă foarte greu, dacă nu chiar imposibil, să reuşim. În primul rând, expediţia noastră va fi legată de mari primejdii. Ştii doar şi d-ta, prinţe, că banul e ochiul dracului, că trezeşte cele mai rele porniri din om. Aici trebuie să fie vorba de o comoară imensă, dobândită prin cine-ştie câte crime. Şi iată de ce socot c-ar fi nimerit ca Sanja să rămâie aici, pe „Insula odihnei”. Prinţul Ghasna zâmbi din nou:

— Dragă căpitane, n-o vom putea îndupleca pe Sanja. Ea vrea să fie necontenit pe lângă George al ei... Şi apoi, gândeşte-te şl d-ta că dacă interprinderea noastră e într-adevăr atât de primejdioasă precum presupui, s-ar prea putea să nici nu ne mai în toarcem. Şi atunci? Da, atunci Sanja va trebui să-şi ducă viaţa aici, departe de lume, singură şi părăsită. Nu, căpitane, ne-am lua o răspundere prea mare. Dacă va fi să ne pierdem viaţa, să aibă şi Sanja aceeaşi soartă.

— Hm! din acest punct de vedere ai cam avea dreptate, răspunse căpitanul. Bine, veniţi şi Dv. Dea Domnul să izbândim!

În cursul după-amiezii minunatul submarin părăsi golful larg, îndreptându-se spre brâul de corali care îl apăra de mare.

„Insula odihnei”, ascunzătoarea sigură a căpitanului Farrow şi a oamenilor săi, trebuia să fi fost cândva o insulă foarte mare, împresurată din toate părţile de stânci uriaşe, adevărate bariere, cari

s-au tot lărgit odată cu scufundarea treptată a terenului.

Un capriciu al naturii a lăsat insula aceea mare în mijlocul lagunelor întinse, a săpat apoi tunelul subpământean prin stânca de corali, pe unde submarinul putea pătrundea neobservat în interiorul insulei.

De când un monstru marin pătrunsese prin tunel şi George fusese ameninţat de o moarte groaznică, gura tunelului fu prevăzută cu un grilaj solid, opera genialului inginer Hagen.

Pe insulă rămâneau necontenit de pază câţiva marinari, cari făceau cu schimbul, de câte ori submarinul pornea într-o nouă călătorie. Doi marinari însoţeau vasul, într-un sampan (barcă) până la zăgazul de corali.

Cam la o sută de metri de zidul acesta stâncos, căpitanul Farrow stopa maşinile şi cei doi marinari o luară înainte cu barca lor uşoară. Cu ajutorul unui mecanism ingenios, ei ridicară grilajul de la gura tunelului şi atunci căpitanul îşi părăsi postul din turn şi coborî scăriţa de fier. Petre închise chepengul, apoi pompele puternice împinseră apă în tancurile de balast şi minunatul vas dispăru încetişor sub apa liniştită a golfului.

Farrow se-ndreptă spre cabina de la proră, urmat de George. Pentru acesta, aici era şederea cea mai plăcută, căci prin ferestrele boltite pe cari le construise Hagen de ambele părţi ale prorei, putea admira lumea minunată a adâncurilor mării, cu atât mai lesne cu cât erau aici şi două reflectoare cari luminau apa pe o mare distanţă.

Lămpile electrice aruncau mănunchiuri de raze cari, la fel cum farurile moderne de automobile pătrund prin ceaţă, nu reflectau prin apă.

— Porniţi maşinile la jumătate! Comandă Farrow.

Electromotoarele intrară în funcţiune şi submarinul porni încetişor spre zidul de corali, prin care ducea tunelul subteran. Cete întregi de peşti coloraţi alergau în lumina reflectoarelor, oferind o privelişte atât de interesantă, încât George privea uimit prin fereastra din stânga.

Gura întunecată a tunelului se căscă şi submarinul fu înghiţit, curând pentru a reapare de partea cealaltă.

Ca orice bun căpitan de submarin, Farrow cruţa şi el pe cât posibil bateriile care furnizau curentul electric, pentru lumina necesară în timpul submersiunii. De aceea, de îndată ce trecu tunelul, scoase submarinul la suprafaţă.

Fireşte, trebuia să fie cu băgare de seamă; se înălţă încetişor, ridică periscopul şi numai după ce se încredinţa că nu se zăreşte nimic suspect, ieşi cu totul deasupra apei.

Era lesne cu putinţă ca distrugătorul australian, — de care scăpaseră numai datorită erupţiei vulcanului, — să dea târcoale pe a-colo, cu gând să găsească epava mult-căutatului submarin; căci

Australienii, cari se aflaseră în imediata apropiere a vulcanului, socoteau desigur că submarinul fusese distrus pe urma catastrofei.

Doctorul Bertram îşi făcu apariţia în turn, unde se afla şi Farrow.

— Acuma ne putem considera în siguranţa, căpitane, zise el. Englezii şi Australienii vor fi desigur bucuroşi că vor putea de-acum încolo să oprească goana aceastâ continuă după noi. Dar ce-s vinovaţi comandanţii, când aşa au primit ordin!

— Ai dreptate, doctore, răspunse Farrow, n-au făcut-o din voia lor, asta ne-au şi spus-o câţiva. Fireşte că acum trebuie să luăm măsuri ca sa nu ne vadă din nou, altminteri începe iar vânătoarea. Ar fi minunat dacă distrugătorul australian va fi împrăştiat în toată lumea vestea sfârşitului nostru.

— Ei, dar cineva tot se va bucura la vestea asta, zise doctorul cu amărăciune. E o persoană din Cuxhaven...

— Ştiu, dragă Bertram, îl crezi pe ticălosul ăla de avocat. Mă gândisem eu de mult să mă duc odată la Cuxhaven, ca să-i mai retez niţeluş ghearele lui Werner ăla. Şi o voi face chiar, după ce vom aranja chestia cu comoara Jeanettei Roule.

— Hm! căpitane, dar ce părere ai d-ta, în definitiv, de afacerea asta? întrebă doctorul. Nu ştiu ce să zic, dar mie îmi cam apare misterioasă. Nu cred că-l vom găsi pe bunicul Jeanettei Roule pe insulele Loyalty.

— Nici eu nu cred, dragă doctore, zise Farrow. Vom întâmpina, desigur, greutăţi mari, poate chiar şi primejdii. Pân-acum nici nu ştim ceva despre comoară. Cu toate astea, din cauza ei am avut de pătimit atâtea, în mod indirect. Dumnezeu ştie ce va mai fi de-aci încolo!

— Părerea mea — zise doctorul — e s-o ducem pe fată în insulele Loyalty. Dacă nu găseşte pe bunicul ei, o lăsăm acolo, sau îi mai facem o ultimă favoare şi o transportăm la unchiul ei din Saigon. Cu asta ne vom fi făcut datoria faţă de ea.

— Nu, dragă doctore, zise Farrow, râzând. În felul acesta nu ne-am făcut datoria. Am intrat în horă şi trebuie să jucăm! Vreau să zic că trebuie s-o punem pe tânăra fată în stăpânirea comorii, sau să ne încredinţăm că, este cu desăvârşire pierdută.

— Şi asta înseamnă că vom fi pătimit pe degeaba, pân-acum, răspunse Bertram.

— Da, aşa e, doctore. Dar ce simţământ e mai frumos decât acela de a fi salvat de la o moarte groaznică o fiinţă omenească? Asta face mai mult decât toate comorile de pe lume.

— Fireşte, căpitane, la asta nu m-am prea gândit. Aşa e, într-adevăr. Nici n-am fi putut dobândi ceva mai preţios decât conştiinţa de a fi salvat o viaţă de om. Totuşi, aş fi mai mulţumit, dacă i-am putea ajuta tinerei franţuzoaice să intre în stăpânirea comorii, din pricina căreia părinţii ei şi-au dat viaţa şi ea însăşi a fost nevoită să-şi

piardă tinereţea printre vânătorii de capete.

— Să sperăm, doctore, că totul va ieşi bine, zise Farrow. În ceea ce mă priveşte, nu-mi fac prea mari iluzii, şi cred că venim cu câţiva ani prea târziu pentru a putea salva comoara. Dar fireşte că trebuie să încercăm totul, înainte de a ne da bătuţi. Dacă timpul va fi prielnic şi dacă nu vom întâlni în drum vre-un vapor duşman, putem fi mâine seară pe insulele Loyalty, unde vom porni îndată cercetările,

— Ştii pe care anume insulă trebuie să debarcăm? întrebă Bertram.

— Asta nu ştiu încă, e drept, dar presupun că va trebui să alegem insula San Vincent, din Noua Caledonie. Numai acolo ar fi putut să-şi stabilească sălaşul bunicul Jeanettei.

— Hm! treaba asta nu prea e lipsită de primejdie, căpitane, căci acolo se află un mic port pentru escadrele franceze. Părerea mea e că va trebui să ocolim o bucată şi să ajungem în port pe uscat. Domnişoara Jeanette nu-ţi poate da nici-o indicaţie unde a locuit sau lecuieşte încă bunicul ei?

— Despre asta nici n-am întrebat-o încă, — eram doar atât de ocupat în cele două zile! Voi căuta să-mi fac timp şi să mai stau niţel de vorbă cu ea. Cred că noaptea asta vom merge bine, căci mi se pare că vom avea cer înstelat şi lună plină. Aşa că, mâine pe la prânz vom şi putea vedea insula.

— Eh! de ne-am vedea odată înapoi, cu comoara aceea! zise Bertram. Tare mă tem, însă, că nu va merge atât de lesne!

— Doctore, drept să-ţi spun, teama asta mă stăpâneşte şi pe mine. Ba chiar am presimţirea că ne vârâm într-o aventură foarte primejdioasă. De aceea, mai mulţumit aşi fi fost ca prinţul şi fiică-sa să fi rămas pe „Insula odihnei”, — trebuia însă să-i iau, după convorbirea importantă pe care am avut-o cu Ghasna. Ce vrei, doctore, împotriva soartei nu poţi lupta; a fost scris să fie aşa şi pace! De aceea şi pornesc la drum cu încredere deplină şi liniştit.

— Bravo, căpitane, aşa-mi placi! Credinţa nu trebuie să ţi-o pierzi niciodată, căci atunci totul s-a sfârşit. Aha! Petre ne pofteşte la masă. E încă destulă lumină şi am putea mânca aici pe punte, la aer liber.

— Ai dreptate, doctore, aşa vom face. Nu se vede nici un vas străin pe tot întinsul mării, aşa că n-avem de ce ne teme. Poate veni şi echipajul pe punte.

Dădu comanda respectivă şi submarinul stopa imediat. Pe punte era loc pentru toţi. Se adunară în grabă, bucuroşi de prilejul ce li se oferea de a respira puţin aer curat. Căpitanul cu ofiţerii, inginerul Hagen, doctorul, George, prinţul Ghasna şi cele două fete, luară loc lângă turn. Petre făcea pe chelnerul, îngrijindu-se ca dragul lui George să capete tot ce era mai bun. Dar nici pe Sanja n-o neglija... Bătrânul îşi dăduse seama că George o iubea pe fată şi ăsta era un motiv îndestulător pentru el s-o îndrăgească ca şi pe tânăr.

Cu vreo jumătate de ceas înainte de a se lăsa întunericul, Farrow încheia pauza. Marinarii coborâră în turn, pentru a-şi relua posturile.

Jan Brike începu să-şi facă de lucru din senin pe la tunul său. Farrow nu-i zise nimic, ştiind că bătrânul avea uneori inspiraţii subite. Era stăpânit de gândul că se apropie vreo primejdie şi începu să examineze toate piesele tunului, îl încărca pentru probă, ţintea, — în sfârşit: făcea în aşa fel ca şi cum ar fi avut duşmanul în faţă.

Se întâmplase câte odată ca această teamă a lui să salveze vasul din mari primejdii. De aceea nimeni nu râdea când Jan Brike se pornea să-şi dichisească tunul, netam-nesam.

— Căpitane, zise doctorul, văzând-o pe Jeanette coborând în turn, — vroiai parcă s-o mai întrebi câte ceva pe fată cu privire la bunicul ei?

— Aşa e, răspunse Farrow, să mergem în cabina mea şi acolo vom ţine un mic sfat de război. Jan e doar pe punte şi în el putem avea deplină încredere.

— Tată, eu voi rămâne în turn, zise George. Jan e ocupat cu tunul său, aşa că nu-i va mai rămâne răgaz să fie atent şi la altele.

— Bine, drăguţul meu, rămâi sus. Consfătuirea noastră nu va ţine mult. Doctore, ia-o d-ta înainte!

Bertram coborî scăriţa de fier şi Farrow îl urmă. Acum nu mai era în turn decât George şi Jan Brike la tunul său de la proră.

Tânărul lăsă privirea să-i alunece peste întinsul apei. Spre apus se vedeau câteva insule de corali, pe lângă care, se desluşeau de asemeni câteva dungi negre la orizont, cari păreau să fie tot insule. În schimb spre sud şi est marea era liberă.

Câteva clipe George îl privi pe bătrânul Jan Brike, care tocmai vâra o granată pe gura tunului. Omul ăsta nu se simţea sigur până nu-şi ştia tunul încărcat.

George zâmbi, apoi se întoarse şi privi spre nord. Marea căpătase o culoare închisă. Tânărul se simţi de-odată cuprins de un sentiment ciudat, pe care nu şi-l putea lămuri. I se părea că-l ameninţă o primejdie apropiată... Cercetă cu privirea de jur-împrejur, dar nu zări nici-un vas străin. Insulele din spre vest şi nord erou prea îndepărtate, pentru ca să poată veni vre-un pericol dintr-acolo.

Neliniştit, George privi din nou spre nord, de unde adia un vântuleţ care încreţea suprafaţa apei.

Instinctiv coborî privirea în apa din jurul vasului şi se înfiora. Un corp enorm, de culoare albicioasă, se furişase parcă dedesubtul submarinului.

— Ei, şi ce-i cu asta! îşi zise apoi George şi zâmbi. Chiar dacă o fi o balenă, ce rău poate face dânsa învelişului solid de oţel al submarinului?

O balenă? George chibzui câteva clipe. — Nu, o balenă nu putea să

fie, căci ar fi trebuit să se întoarcă pe spate, ca să-şi arate burta. Era, desigur, un alt soi de monstru marin, dar un exemplar de o mărime colosală.

Ce putea să fie? George zărise în fugă numai corpul albicios, totuşi observase că era vorba de un monstru al apelor, de proporţii neobişnuite.

Privi repede îndărătul său, dar marea era liniştită. Căută să scruteze adâncul, dar nici acolo nu zări corpul acela albicios care-l speriase atât de mult. Se sili să râdă, nu prea izbuti însă.

Jan Brike auzise exclamaţia tânărului, şi-şi îndreptă privirea spre turn.

— Ce s-la întâmplat, domnule George? strigă el.

— Ah! Nu-i nimic, Jan! răspunse tânărul, silindu-se să pară liniştit. Am văzut numai un peşte uriaş înotând dedesubtul submarinului, dar a dispărut spre sud.

— Aşa, aşa! mormăi tunarul. Ei, ceva tot trebuie să fie.

Apoi şopti pentru sine, ca să nu-l audă tânărul:

— Eu cred că şi aici şi-a vârât codiţa casierul ăla bătrân, Seels; tot prin locurile astea s-a întâmplat doar că i-a smuls lui George al nostru harta din mână, — harta aceea pe care trebuia s-o arunce mai întâi în mare, pentru ca să putem găsi „Insula lui Satan” (Vezi broşura 1). Ehei, trebuie să fiu cu băgare de seamă!

Cu mişcări liniştite îşi roti tunul în aşa fel încât să fie îndreptat spre mare, trecând pe lângă turn. Orice primejdie pământească ce l-ar ameninţa acum pe George, va fi înlăturată cu ajutorul tunului. Dar dacă e vorba de ceva supranatural?... Jan Brike se scarpină Ia ceafă şi căzu pe gânduri.

Pentru orice primejdie care ar fi venit din partea oamenilor, Jan Brike era gata ori-când cu tunul său. Dar cu lucruri dintr-alea supra-pământeşti, nu vroia s-aibă de a face.

George, însă, văzuse totuşi manevra bătrânului tunar. Zâmbi, căci asta îi dovedea grija pe care i-o purta bătrânul. Toţi marinarii îl iubeau şi-l idolatrizau, nu numai pentru că era fiul căpitanului lor, ci şi pentru că se arătase viteaz şi vrednic de a fi iubit.

George nu vroia, însă, să dea de înţeles lui Jan că observase grija ce i-o purta, de aceea întoarse din nou capul spre nord. Insulele îndepărtate se zăreau mai lămurit, dar marea devenise şi mai întunecată.

Din submarin se auzi de-odată glasul Sanja.

— George, George, pleacă repede de-acolo! strigă ea înspăimântată. Repede, repede, George!

Înmărmurit, tânărul se aplecă şi privi în jos. Frumoasa fiică a prinţului indian stătea cu braţele întinse dedesubtul lui şi strigă din nou:

— George, fugi George, fugi cât mai e timp! Tânărul zâmbi, vru să strige în jos că nu-l ameninţă nici-un pericol, — dar glasul îi amuţi în gâtlej. Un şarpe rece şi fioros îi cuprinse gâtul tăindu-i respiraţia.

Încordându-şi puterile încercă să se ţie de marginea turnului, dar o forţă uriaşă îl smulse de partea cealaltă şi-l izbi să-i sfărâme capul.

Nenorocitul bătu aerul cu braţele şi ca prin ceaţă văzu în jurul său şi sub el un mănunchi de şerpi groşi, albicioşi, cari se ridicau din mare la înălţime de vreo opt metri.

Îngrozit de moarte îşi dădu seama că-l fusese înhăţat de un polip uriaş. Aşadar, ăsta era monstrul pe care-l zărise furişându-se dedesubtul submarinului.

Fioroasa dihanie trebuie să se fi înţepenit câtva timp sub vas, ieşind Ia iveală apoi de partea cealaltă, pentru a-şi înhăţa prada pe care pusese ochii.

În mai puţin de o clipă, George îşi dădu seama de lucrul acesta, apoi simţi iar o izbitură puternică, închise ochii şi... o bubuitură grozava: sfâşia văzduhul.

Dar braţul uriaşului polip strângea ca într-un cleşte gâtul bietului băiat, care-şi simţea sfârşitul aproape. Mai încercă să dea din mâini cu disperare, căută să se smulgă din cleştele acela fioros, când... strânsoarea grozavă slăbi de-odată. În clipa din urmă George se încleşta cu mâinile de marginea turnului.

Respiră adânc aerul răcoros al nopţii. Înaintea privirilor sale totul era încă învăluit în ceaţă, dar întorcându-şi capul văzu monstrul alunecând încetişor pe lângă submarin.

Grozavele braţe zăceau moi deasupra apei şi trupul care măsura vreo şase metri se afundă încetişor în mare.

— George, George, eu am presimţit asta! murmură Sanja.

Urcase sprintenă scări la turnului şi cuprinse cu braţele-i fragede mijlocul tânărului.

— O, Dumnezeule atotputernic, îţi mulţumesc din suflet că l-ai ocrotit!

— Sanja — murmură George, de-abia auzit — scumpa mea fetiţă, dacă monstrul acela m-ar fi târât în mormântul umed, singurul regret ce l-aşi fi avut ar fi fost aceia că trebuie sa plec de lângă tine.

— Ce-i acolo?... George, ce s-a întâmplat?...

Strigătele acestea veneau din interiorul valsului.

Sanja îşi desprinse repede braţele din jurul tânărului, ochii-i minunaţi se aţintiră cu dragoste asupra lui George şi buzele murmurară:

— Iubitul meu!

Apoi cobori în grabă scăriţa de fier.

— George a fost atacat de un polip, spuse ea căpitanului. Oh! a fost groaznic!

Farrow se repezi în sus pe scară şi-l găsi pe fiul său frecându-şi gâtul cu mâna stângă-l, iar cu dreapta făcând semne lui Jan Brike.

Bătrânul tunar dădu din cap, îşi încarcă din nou tunul şi mormăi:

— Ehei! bănuiam eu că Seels ăla dă târcoale pe-aici. Să fie sănătos! Dar orice jivine o mai trimite, să fie el sigur că Jan Brike Ie vine de hac!

IV
INSULA CU STAFII

MARE VESELIE domni pe submarin când echipajul află din ce primejdie grozavă scăpase iubitul lor George. Bătrânul Brike deveni şi mai respectat şi era neîndoios că de-acum încolo mulţi marinari vor începe să creadă în superstiţiile sale.

Nu era oare un adevărat semn ceresc că fără
nici un motiv temeinic încărcase tunul, ba îndreptase chiar şi ţeava în direcţia turnului? Numai câteva clipe de şovăială şi polipul l-ar fi smuls pe George din turn, dându-l pradă unei morţi înfiorătoare. Era o adevărată minune că-l scăpase.

Sanja se făcuse nevăzută. Acum, când George era salvat, ea se linişti şi furişându-se în cabină se întinse în hamac, visând la iubitul ei.

Când bătrânul tunar veni jos, căpitanul îi strânse călduros mâna şi-l bătu pe umăr.

— Jan, îţi mulţumesc! zise el numai, dar aceste câteva cuvinte preţuiau mai mult pentru bătrânul Jan, decât un discurs întreg.

Camarazii îi strânseră şi ei mâna, apoi Farrow îl trimise pe Plundow, timonierul, în turn.

Motoarele fură puse în mişcare şi submarinul se îndreptă cu toată viteza spre răsărit, în direcţia insulelor Loyaltg.

— Tată, ţi-a dat ceva amănunte domnişoara Roule asupra ţintei noastre? întrebă George.

— Da, băiatule; într-un medalion care trecuse nebăgat în seamă, ţinea ascunsă o scrisoare a bunicului ei. Bătrânul scrie fiului său — adică tatălui Jeanettei — să se adreseze unui birtaş cu numele de Lucien Petit. Acesta are un restaurant pe insuliţa Uvea, în Noua Caledonie, care poartă numele — ia aminte, dragă George! — „La Polip”. Tocmai în clipa când citeam partea aceasta din scrisoare bubui granata lui Brike, care te-a salvat din îmbrăţişarea prea puţin plăcută a polipului.

— Domnule căpitan — interveni Jeanette — mă tem că prin rugămintea mea v-am adus pe toţi în mare primejdie. Poate că mult

căutata comoară nu merită sacrificiul unor oameni atât de viteji. Cred c-ar fi cu putinţă să-mi ating ţinta prin intervenţia guvernului, francez şi atunci aş intra în posesiunea moştenirii fără să vă expun pe d-voastră atâtor primejdii.

— Nu, domnişoară — răspunse Farrow, râzând — odată ce ne-am hotărât să te punem în stăpânirea comorii, trebuie să ducem interprinderea la bun sfârşit. Suntem obişnuiţi cu primejdiile şi ele nu ne-ar putea abate din cale. Aşadar, cunoaştem acuma ţinta: restaurantul „La Polip”, pe insula Uvea.

Tânăra fată mai făcu unele obiecţiuni, căpitanul însă le respinse pe toate, iar George zise râzând că era foarte curios să cunoască şi al doilea polip...

Farrow o trimise apoi pe fată să se culce, iar el dădu ordinele trebuincioase pentru noapte, împărţind santinelele la posturile lor. După aceea se duse în turn pentru a-l pune pe Plundow la curent cu itinerariul exact.

ÎI găsi pe timonier discutând de zor cu Jan Brike. Dar la intrarea sa, cei doi amuţiră.

Jan Brike şi Gerard Plundow erau cei mai superstiţioşi oameni din tot echipajul. Adeseori îi mustrase el, auzindu-i trăncănind Ia prostii de-ţi era mai mare dragul.

Acum, însă, îşi putea da seama lesne că discutau despre monstrul acela grozav, pe care Jan îl doborâse cu tunul său. Se simţea însă atât de recunoscător faţă de bătrânul tunar, încât renunţă să-l mai mustre de data aceasta. Comunică numai pe scurt celor doi lupi de mare ţinta exactă a călătoriei, — dar când aminti că Lucien Petit avea un birt cu firma „La Polip”, Jan Brike scoase un fluierat uşor, iar Gerard Plundow un „Aha!” semnificativ. Căpitanul râse şi zise:

— Ei, băieţi, George al meu a scăpat de primul polip, şi cred că nici al doilea nu-i va face vre-un rău. Peste două ceasuri viu să-l te schimb, Plundow.

Coborî scara şi se îndreptă spre cabina lui, în care-l aşteptau cei doi ofiţeri. Farrow le spuse că va conduce el însuşi vasul timp de-l două ore apoi va fi schimbat de Rindow, pe care-l va înlocui Brun.

George se culcase. Ca urmare a primejdiei prin care trecuse, nervii lui erau foarte zdruncinaţi. Doctorul Bertram îi dete un somnifer şi-i întinse aproape cu sila în hamac.

Cei doi ofiţeri plecară şi Farrow luă o carte din bibliotecă. Era prea iritat ca să poată dormi.

După doua ceasuri, când se duse să-l schimbe pe Plundow, îi găsi tot discutând foarte aprins cu Jan Brike. Mustrându-i cu blândeţe, îi trimise pe amândoi Ia odihna, apoi se aşeză Io cârmă şi rămase cu ochii aţintiţi în zare.

Era o noapte minunata. Luna făcea ca apa să scânteieze în mii de

diamante, iar peştii jucăuşi săreau în aer pentru a înghiţi vreo prada sau cădeau ei înşişi victimele altuia mai puternic.

Farrow respira din adâncul plămânilor. Ce viaţa minunata duceau el si prietenii săi! Liberi si neatârnaţi, fără nici un stăpân pe cap, - ce altceva putea fi mai frumos?

Iar primejdiile care pândeau Ia flecare pas nu făceau decât să sporească farmecul acestei vieţi. Altfel, prea ar fi fost plictisitor.

În noaptea aceea frumoasa, gândurile i se duceau înapoi. Cât de greu se hotărâse atunci, cu ani în urmă, să dispară cu submarinul! Dar mustrările pe care şi le făcuse la început se şterseseră de mult. Salvase doar atâtea vieţi omeneşti, şi asta răscumpăra din plin totul.

Întrucât vremea era frumoasa, putea să dea drumul maşinilor cu toată viteza. Îşi făcuse socoteala că era cu putinţa să ajungă pe insulele Loyalty a doua zi la prânz. Dar pe Uvea nu trebuiau să se arate decât odată cu lăsarea nopţii, căci francezii de acolo l-ar fi luat la ochi submarinul.

Farrow se sperie când Rindow apăru deodată în turn. Atât de repede se scurseseră cele doua ceasuri? Şi el care visase în tot acest timp!

Calculă repede poziţia submarinului şi spre marea lui uimire constata că se aflau mult mai aproape de cât crezuse de Insulele Loyalty.

Se simţi cam obosit şi se îndrepta spre cabina sa. Se întinse în hamac şi adormi imediat, dor tot felul de vise nu-l dădură pace. Îl vedea mereu pe George, încolţit de primejdii mari, — aşa că se simţi uşurat când se trezi.

Privi cadranul fosforescent al ceasului brăţară şi văzu că dormise numai patru ore. Acum Plundow trebuia să-l schimbe din nou pe secundul Brun.

Farrow simţea că nu mai putea rămâne în cabina. Se ridica repede si ieşi pe culoar. Înaintea lui, două umbre se îndreptau spre turn : Plundow şi Jan Brike.

— El, Brike — îl striga căpitanul — la somn nici nu te mai gândeşti?

— Nu, domnule căpitan, mormăi bătrânul, încurcat. Voiam să merg cu Plundow în turn, am nevoie de aer curat. Nici eu nu ştiu ce-i cu mine. O fi de vina polipul.

Diplomat cum era, nu preciza de care polip e vorba, dar Farrow bănui uşor că nu poate fi decât birtul francezului Petit, căci pe celălalt polip îl doborâse doar el cu tunul.

Căpitanul nu zise nimic. Chiar şi el visase ceva nu tocmai limpede, şi nu prea ţinea să insiste asupra superstiţiei bătrânului.

Cei trei bărbaţi urcară scăriţa de fier, iar când ajunseră sus, Brun îi comunică Iui Farrow că totul era în ordine. Plundow luă din nou în

primire cârma şi secundul rămase şi el sus, căci prea era frumoasa noaptea aceea, ca să se închidă în submarin.

O tăcere deplina domnea în turn, fiecare gustând din plin farmecul naturii. Deodată, Jan Brike scoase un uşor fluierat, arătă spre nord-est şi rosti cu glas sugrumat:

— Bănuiam eu că se va întâmpla ceva. Domnule căpitan, ne aflam pe drumuri foarte primejdioase.

Farrow nu răspunse. Toţi priveau cu încordare înaintea lor. Departe, spre nord, se vedea o lumina ciudată. Nu putea veni de la vreun vapor, căci părea să plutească deasupra apei. Uneori se stingea, apoi iar apărea, luminoasa şi plutitoare.

— Acolo trebuie să fie o insula, zise Farrow. Ne vom apropia de ea, ca să ne lămurim.

— Domnule căpitan, nici să nu vă gândiţi Ia asta, spuse tunarul, îngrijorat. Pe marea asta se petrec lucruri necurate. Întrebaţi-l pe Pater, căci şi el a fost pe aici înainte de război. Colo trebuie să fie nişte stânci netede şi foarte primejdioase. Şi mai ştiu că un bric francez o dispărut fără urmă, tot într-o noapte frumoasa ca asta. E pericol să ne împotmolim, dacă mergem într-acolo.

— Ah! Acum ştiu! exclamă Rindow, care stabilise poziţia vasului. Acolo se afla stâncile Nereus, Jan are dreptate, e un tărâm primejdios. Dracu' ştie ce-o fi însemnând lumina aia!

— Da, da, dracu' ştie, zise Jan Brike cu jumătate de gură.

— Fireşte, pentru Jan al nostru, nici nu se putea să fie altfel, spuse Farrow, râzând. Eu sunt aproape sigur că vreun biet pescar caută să ademenească peştii, aprinzând un foc pe ţărm. Dar lui Jan i s-a năzărit că e un drac. Dacă mergem încet, ajungem fără nici o primejdie Ia insula sau la vasul pe care se află pescarul. Ţin mult să-l încredinţez pe Jan că e vorba de un om şi nu de un diavol, cum îşi închipuie el.

— Domnule căpitan, e ceva necurat la mijloc, zise Jan. pentru a doua oară. Renunţaţi la gândul de o merge într-acolo.

Farrow comandase deja prin acustic ca maşinile să meargă cu viteza redusa. Iuţeala vasului se micşora pe data şi căpitanul, care luase cârma în primire, porni spre lumina aceea ciudata. Toţi priveau cu încordare înaintea lor, nimeni nu rostea un cuvânt. Numai Jan Brike mormăia ceva ca pentru sine.

Bătrânul tunar părea să fi avut dreptate. Farrow, care privea acum la suprafaţa apei din faţa submarinului, răsuci repede cârma. După culoarea schimbată a mării, recunoscuse şirul de stânci, pe lângă care vasul trecuse acum atât de aproape încât de pe parapet se putea atinge uşor stânca de coral colţuroasă, care era Ia cel mult o jumătate de metru sub apă.

Şi după ce moi înainta câţiva metri, Farrow se văzu silit să schimbe din nou direcţia submarinului, căci şi acolo se ivise un gherdap

ascuns.

— Drace! am scăpat ca prin urechile acului, zise Rindow încet. Nu e atât de uşor să treci pe aici. Atenţie!

Avertismentul era de prisos, căci Farrow văzuse şi el noua piedică: o stâncă uriaşă, care stătea de-a curmezişul în apă.

Fu nevoit să cârmească vasul spre nord, merse vreo sută de metri în direcţia aceasta, apoi o altă stâncă îl sili să facă un unghi drept spre est.

Lumina cea misterioasa era acum la o depărtare de numai o jumătate de kilometru. După toate aparenţele, era vorba de un foc de lemne şi Farrow părea să fi avut dreptate când presupunea că vreun pescar încerca să momească peştii astfel.

Dar atât de departe de Noua Caledonie? Asta este ciudat. Până la insulele Loyalty mai erau pe puţin trei sute de kilometri. Un pescar n-or fi putut străbate o asemenea distanţa cu o barcă. Şi chiar daca ar fi fost cu putinţă — presupunând că ar fi avut vreme buna — peştele pescuit i s-ar fi stricat pe drum.

Cine ştie ce taină se ascundea aici!

Farrow încetini şi mai mult viteza motoarelor, căci nu voia să atragă prea devreme atenţia misteriosului pescar, care îşi făcea de lucru pe stânca aceea singuratica.

Căci stâncile păreau a-şi fi găsit aici un teren prielnic, asemenea ciupercilor din pădure. Aproape în flecare minut, căpitanul trebuia să cârmească şi era o adevărata minune că vasul nu venea în atingere cu vârfurile ascuţite, care parcă stăteau la pândă sub oglinda apei.

Rindow şi Brun priveau prin ocheanele de noapte la focul acela ciudat. Acum se făcuse din nou bezna ; şi o exclamaţie de mirare le scapă amândoura în acelaşi timp.

— Căpitane, zise apoi primul ofiţer, omul de colo nu e un băştinaş, ci un individ de statură uriaşă, un adevărat colos. Şi nici nu pescuieşte, cum presupuneai dumneata, ci se uita la un obiect pe care-l ţine deasupra focului. Ah! dar uite că ne-a zărit.. A făcut o mişcare iute cu mâna şi focul s-a stins ca prin farmec.

— Am impresia că vasul s-o împiedicat de ceva moale, zise Forrow, cu glas serios. Poate că e o funie întinsă sub apă şi în legătură cu barca lui. Atingerea frânghiei ar putea fi un semn pentru omul acesta ciudat. Altfel nu poate fi.

Farrow trebui să stopeze brusc, căci Ia o mică depărtare de vas văzuse acum un adevărat labirint de stânci, printre care submarinul nu s-or fi putut strecura cu nici un chip.

— Ce-or fi să ne îmbarcăm pe barca de aluminiu? propuse Rindow.

— Domnule căpitan, să nu mergi acolo! interveni pentru o treia oară Jan Brike. N-am pierdut nimic pe aici, aşa că nici nu avem ce căuta. Aţi văzut cum s-o stins focul, numai cât a făcut o mişcare cu

mâna?

— Ia moi tacă-ţi gura, Jan! striga Farrow, cu asprime. Îşi lese omul din sărite când te tot aude îndrugând la prostii! Omul o fi aruncat un pumn de nisip peste foc, şi tu foci din asta o întreagă comedie. Că nu se îndeletniceşte cu lucruri curate aici, e limpede, căci altminteri nu şi-ar fi instalat sistemul acesta de poză. Dor, într-o privinţă, tot are dreptate Jan: nu avem ce căuta acolo, aşa că o să ne vedem de drum! Totuşi, îmi voi însemna locul acesta, şi poate că la lumina zilei ne vom abate cândva şi pe aici. Aha! uite că iar dă semne de viaţă!

Dinspre tufiş se auzi un sunet ciudat, ba chiar fioros. Jan Brike începu să mormăie, căci sunetul acesta neaşteptat dădea apă la moara superstiţiilor sale.

— Hm! nişte oameni slabi de înger, care ar nimeri întâmplător pe aici, ar lua-o desigur la fugă, zise Farrow, râzând. Ei, hai să-l facem totuşi pe plac lui Jan. Dar cum isprăvesc cu afacerea cealaltă, tot mă întorc eu şi aici.

Printr-un viraj dibaci, submarinul se strecură printre stânci ; în urma Iui se auzi un hohot de râs, care părea cu adevărat venit din iad.

Şi râsul acela sinistru se mai auzi încă de două ori, până când Farrow ieşi in sfârşit din labirintul de stânci şi îndreptă vasul din nou spre răsărit, în direcţia insulelor Loyalty.

Când se aflară cam Ia vreo cinci sute de metri de locul cu pricina, tunarul izbucni înspăimântat :

— la te uita, diavolul a aprins Iar focul! Domnule căpitan, am făcut bine c-om luat-o Ia sănătoasa. Ascultaţi-mă pe mine, e mult moi bine să nu ne mai întoarcem niciodată pe aici!

— Adevărat, focul arde la fel de viu ca mai înainte, spuse Farrow. Ciudat, foarte ciudat. Nu se poate, trebuie să-l văd odată mai de aproape pe uriaşul ăla. O să vină ea şi vremea o sta.

V
RESTAURANTUL „LA POLIP”

FĂCÂND UN VIRAJ SPRE NORD, prin aşa-zisele recifuri franţuzeşti, submarinul ocoli insula Noua Caledonie. Ajunsese încă da la amiaza pa teritoriul acesta francez, şi acum plutea foarte încet, pentru a ajunge abia pe întuneric pe Insuliţa Uvea.

Datorita Iui Jan Brike şi Plundow, întâmplarea cu „stafia” de pe stâncile Nereus se răspândise ca fulgerul în rândurile echipajului. Marinarii îşi vorbeau în şoaptă, făcând fel de fel de presupuneri. Doctorul Bertram, care aflase şi el, îl ruga pe căpitan să-i descrie exact

ce se întâmplase.

Farrow era mânios, îi spuse pe scurt că bănuia existenta unul individ pe insulă, care urmarea probabil vreun scop necurat Şi pentru a-i înspăimânta pe eventualii vizitatori, scotea sunetele acelea ciudate. Iar la oameni ca Brike şi Plundow, scamatoriile acestea se prindeau.

Cei doi marinari, auzind vorbele căpitanului, se îndepărtară tăcuţi, dar după felul în care dădeau din cap, se vedea bine că era greu să-i scoţi dintr-ale lor.

Cu puţin înainte de a se înnopta, se servi cina, căci în timpul nopţii fiecare trebuia să fie la postul lui. Farrow hotărâse ca o barca de aluminiu să pornească spre insula; în afară de el, aveau să se îmbarce în ea doctorul Bertram, George, Rindow şi Peter. Submarinul avea să rămână în apropiere de port, pentru a le veni în ajutor, în caz de nevoie.

Începu să se întunece. Vasul se afla cam la o suta de metri de insula împădurită. Cu ajutorul ocheanelor de noapte, Farrow şi ofiţerii săi cercetară pădurea cea deasa, care se întindea până aproape de mal.

Vreme de un ceas merseră de-a lungul insulei şi deodată se iviră nişte lumini. Acolo trebuia să fie portul unde se afla restaurantul „La Polip”.

Submarinul se apropie şi mai mult de ţărm şi cei de pe bord putură vedea lămurit că se aflau într-adevăr în faţa locului căutat

Se părea că pe Insulă se petrecea de zor, căci răzbătea de acolo un vuiet de glasuri, întrerupt de râsete şi chiote. Jan Brike făcu o mutră cum numai el ştia să facă şi mormăi ceva nedesluşit.

Natura părea să vină şi ea în ajutorul îndrăzneţilor marinari, căci domnea un întuneric să-l tai cu cuţitul.

Două bărci de aluminiu, gata montate, se aflau pe punte, Una trebuia să servească de rezervă, deoarece se putea întâmpla ca mica trupă să piardă barca, prin cine ştie ce împrejurare.

Prima barcă fu lansată la apă, iar cel cinci oameni luară loc în ea, şi Peter începu să vâslească spre ţărm. După câteva minute se aflau la chei.

Statură la pândă un timp, dar gălăgia venea de departe. Farrow se căţără atunci pe digul de piatră şi după câteva clipe strigă în jos:

— Veniţi, nu se vede nimeni!

Peter priponi repede barca, apoi se alătură celorlalţi. Căsuţele de lemn erau destul de departe una de alta. Dintr-una răzbătea lumină, dar înăuntrul ei nu se vedea nici un semn de viaţă. În schimb, dintr-o casă marc se auzea o larmă grozavă. Acolo trebuia să fie restaurantul căutat.

— Păcat, zise Farrow, am venit probabil prea devreme ! Am impresia că e vreo sărbătoare pe aici. Mi-ar fi plăcut mult mai mult dacă l-am fi găsit singur pe francezul acela pripăşit prin locurile astea,

Lucien Petit.

— Eu zic că e posibil ca apariţia noastră să fie tocmai acum mai puţin luată în seamă, îşi dădu cu părerea Rindow. La o serbare vin de obicei persoane străine. Doctore, dumneata trebuie să fii purtătorul nostru de cuvânt, căci vorbeşti bine franţuzeşte.

— Bine, vom vedea noi, spuse Farrow. S-o luăm înainte, băieţi, poate că avem noroc.

Tot vorbind, cei cinci oameni se apropiară de casa aceea luminata. Dăduseră într-adevăr peste locul căutat, căci pe o firma mare de deasupra uşii principale era zugrăvit un polip uriaş, ţinând un vapor între tentaculele sale.

Zugravul respectiv şi-o fi închipuit poate că născocise vreo fantezie, dar George zâmbi în sinea lui când văzu imaginea aceasta, căci el se încredinţase nu de mult că un polip e în stare şi de aşa ceva.

Intrând pe uşă îi izbi un miros greu de tutun. Când cei cinci marinari îşi croiră drum printre mese, apropiindu-se de tejghea, gălăgia se potoli ca prin farmec.

Doctorul striga un „buna seara” prietenos, dar numai câteva glasuri îi răspunseră. Clienţii nu se mai gândeau să reînceapă discuţia şi se uitau bănuitori la străinii care apăruseră atât de neaşteptat în mijlocul lor.

Îndărătul tejghelei largi stătea un individ înalt, dar atât de slab, încât te speriai văzându-l. Copul lui aducea cu al unui vultur.

— Ce doresc domnii? întreba el politicos, dar bănuitor.

Farrow comanda pentru toţi rachiu şi-l invita şi pe cârciumar să bea cu ei. Apoi întrebă într-o doară:

— Probabil că e vreo sărbătoare pe la dumneavoastră? Am auzit veselie şi nu ne-a răbdat inima să trecem fără să intram.

— Da, da, e o mica sărbătoare, şi râse de parcă ar fi nechezat un cal. Azi se împlineşte anul de când „Grosul” a făcut un pic de loc pe aici, în felul lui. Hihi! de aia benchetuim şl noi...

— Aşa, atunci, hai noroc, domnule birtaş, şi să dea Domnul să te bucuri încă multa vreme de sănătate şi voie buna, zise Farrow.

Ciocniră cu toţii. Clienţii păreau să se fi liniştit puţin, căci reîncepură să discute.

Farrow mai ceru un rând şi nu-l uita nici pe birtaş. Ca marinar, trebuia să te pricepi la băutură, iar în cazul de faţă era cu atât mai multă nevoie să bea, cu cât trebuia să câştige încrederea patronului. Dar ce mutra va face Lucien Petit când îl vor întreba aşa, deodată, de comoara bătrânului Roule!

Doctorul ciuli urechile. La o masă din apropiere, un bătrân se răsti Ia tovarăşii săi :

— Ei aş, n-ore decât să se bucure şi Gaston, dar eu, unul, vă spun că n-are dreptate. De bietul Petit cel tânăr îmi pare rău, şi-a pierdut

moştenirea părintească, fără să ştie măcar cum. Dar Pierre Neveux ăla a avut un motiv cu totul deosebit când s-a legat cu Lucien Petit. Bietul Petit era ca şi pierdut atunci, căci nici un om nu se poate apăra de blestematul ăla de uriaş.

— Nouă puţin ne pasă, zise altul de Ia aceeaşi masă. Acum cel puţin putem benchetui cu Gaston, şi asta nu ne costa nimic. Dor, ai dreptate, nu te poţi pune cu Neveux. Parcă văd şi acum când a pus Petit mâna pe armă şi cum uriaşul şi-a repezit pumnul asupra lui. Şi l-a dat gata cât ai zice câr.

— Ai auzit, căpitane? întrebă doctorul în şoaptă.

— Da, asta ne răstoarnă toate socotelile, zise Farrow. Trebuie să-l iscodim pe patron.

Se întoarse spre acesta şi-l întrebă:

— Undei Lucien Petit ? îl aducem salutări de la cineva.

Lunganul tresări, apoi zise cu glas răguşit :

— Lucien Petit? La cimitir, unde să fie ? S-a înhăitat cu Pierre Neveux şi asta nu i-a priit.

— Păcat! Dar rude nu ore ?

Individul făcu ochii mici, apoi răspunse scurt :

— Ba are, un fiu, în vârstă de douăzeci de ani. Locuieşte în apropiere de port. Voia să ia afacerea asta în seama lui, dor eu aveam o chitanţa veche de la Petit, pentru nişte bani pe care mi-i datora, aşa că am luat-o eu. Băiatul susţine că tată-său şi-ar fi achitat datoria, dar nu are nici o dovadă la mână. Moi zice că i s-au furat nişte hârtii importante. Aşa că vedeţi să nu vă-ncânte cu vorbe, domnilor!

— Puţin îmi pasă mie de treaba asta, spuse Farrow râzând. Ce aveţi voi între voi, vă priveşte. Dumneata trebuie să ştii dacă ţi-o plătit sau nu datoria. Dacă nu ştii dumneata, atunci ştie desigur soarta, care nu îngăduie să glumeşti cu ea. Ce am de plată?

Birtaşul păli. Cu glas tremurător, spuse suma neînsemnată cât făcea consumaţia, dar când Farrow şi tovarăşii săi se ridicară, el făcu semn către doi vlăjgani, care se apropiară, şi cărora le şopti ceva în grabă. Îşi frecă mâinile când îi văzu pe cei doi părăsind localul în urma străinilor.

— Aşadar, în ultima colibă de pe ţărm, zise Farrow. Trebuie să vorbim cu tânărul Petit, căci e sigur că i-au fost furate hârtiile privitoare Ia comoară. Uite că ne apropiem.

O colibă joasă, ca vai de ea, stătea izolată pe ţărm. Prin uşa deschisă se strecura o lumină slabă. Farrow bătu, apoi intră.

Un bărbat tânăr le ieşi înainte şi ochii lui negri se aţintiră asupra musafirului cu un fel de îndârjire şi furie:

— Ce doreşti, domnule ?

— Îl căutam pe Lucien Petit, răspunse Farrow, dar am aflat între timp că a fost ucis şi că au dispărut nişte hârtii importante. Ai auzit

cândva de la tatăl dumitale numele de Roule?

— Ah, pentru asta ai venit! zise tânărul cu tristeţe. N-ai noroc! Ala care o furat hârtiile trebuie să fie Pierre, ucigaşul tatălui meu. Pierre Neveux, monstrul cu chip de om! Cu un singur pumn l-a omorât pe bietul tata, apoi ne-a furat barca cu motor şi dus o fost!

— Un monstru? Era Neveux atât de înalt şi gros? întreba Farrow, cu interes.

— Era un elefant, nu un om. Se purta prieteneşte cu tata, care avea încredere în el, deşi eu îi spuneam mereu să se ferească de el. Comoara a dispărut, şi odată cu ea şi chitanţa prin care se dovedea că Gaston şi-a primit banii.

— Domnule Petit, zise Farrow, s-ar putea ca eu să ştiu unde se află acest Neveux. Vrei să mă însoţeşti, ca să-l silim să vorbească?

— Dar unde poate fi? întrebă tânărul.

— L-am văzut noaptea trecuta, departe de aici, pe o stâncă singuratica.

— Ah! O fi pe insula cu stafii, făcu Petit, speriat. Şi el să fie cel care caută acolo comoara! Bătrânul Roule a ascuns-o bine. După cum spunea chiar el. Domnule, merg cu dumneata, căci trebuie să-l răzbun pe bietul meu tată.

Peter, care stătuse lipit de uşă, se întoarse iute, se repezi afară din coliba, apoi se auzi un ţipat de groază.

Când Farrow şi ceilalţi sa năpustiră afară, văzură un individ tânăr pe care uriaşul lor pusese mâna.

— Stătea la pândă, îl lămuri Peter pe căpitan, şi el şi cel care aleargă acum spre cârciumă.

— Atunci trebuie să o întindem de aci, hotărî Farrow. Repede, lasă-l în plata Domnului, Peter! Hai, domnule Petit, poţi avea toată încrederea în noi, căci venim cu gânduri bune!

— Asta o simt şi eu, domnule, răspunse tânărul. Merg cu dumneavoastră. Oh, dacă moi dau o data ochii cu Neveux ăla, îi sar de gât, chiar de-ar fi de două ori mai puternic decât este. Vreau să-l răzbun pe tata.

— Asta vom vedea în curând, zise Farrow. Lasă totul baltă şi să plecam. Oamenii de pe aici nu trebuie să vadă pe ce cale am venit

O luară la fuga spre chei. Când Farrow coborî în barcă, auzi voci furioase, care se apropiau. Se vede că birtaşul îi convinsese pe oaspeţii săi să pornească în grabă în urmărirea străinilor.

Dar Peter apucase să îndepărteze barca de ţărm şi vâsleau cu putere. Când se zări turnul submarinului, tânărul Petit exclamă surprins;

— Ah! acum ştiu, dumneavoastră sunteţi vestitul căpitan Farrow. O, cu atât mai bucuros merg cu dumneavoastră, căci ştiu bine că bietul meu tată va fi răzbunat !

De pe ţărm se auzeau încă glasurile ameninţătoare ale urmăritorilor. Submarinul aluneca însă pe valuri, îndreptându-se spre nord, cu toată viteza.

Aventurile submarinului Dox 010

Hans Warren

I
O EXPEDIŢIE PLINĂ DE PRIMEJDII

NUMĂRUL CELOR DE PE SUBMARIN crescuse cu încă unul: Julien Petit, fiul aceluia căruia bunicul Jeanettei Roule îi încredinţase taina comorii sale.

După cum ne aducem aminte, Farrow dăduse de dânsul pe insula Uvea şi în noaptea aceea nu putu sta de vorbă cu el, căci avea să se îngrijească mai întâi de submarin, care trebuia scos din domeniul insulelor Loyalty, deoarece era posibil ca Gaston să fi dat de ştire autorităţilor.

Ocolind insula Noua Caledonie, vasul luă direcţia spre apus, unde se aflau stâncile Nereus. Înainta încet, căci căpitanul vroia să cerceteze la lumina zilei locul acela misterios, unde zărise apariţia fantomatică în cursul nopţii trecute!

Când se iviră zorile se găseau Ia vreo douăzeci de kilometri de stâncile Nereus. Plundow luă în primire cârma, iar Farrow se duse să ţie un mic sfat de război în cabina sa.

Jeanette Roule fu chemată şi ea, căci tânărul Petit îl cunoscuse pe bunicul ei. De-abia acum văzu Farrow că băiatul face o impresie cât se poate de bună, fiind înzestrat cu multă cultură, ceea ce era oarecum surprinzător la fiul unui simplu cârciumar.

Când i-o prezentă pe Jeanette, căpitanul observă cu mulţumire că cei doi tineri se priviră lung o clipă, apoi se arătară stingheriţi...

În afară de căpitan, se aflau în cabină cei doi ofiţeri, doctorul Bertram, prinţul Ghasna cu Sanja, George şi cei doi francezi. Farrow ceru lui Julien Petit să povestească în ce fel s-au petrecut evenimentele şi acesta începu:

— Aseară v-am istorisit pe scurt, domnule căpitan, că tatăl meu fusese tras pe sfoară de Gaston, proprietarul restaurantului „La Polip". Sărmanul meu părinte avea plantaţii mari pe insulă şi restaurantul îl luase de la un bun prieten care plecase în patrie. Avea însă de gând să-l predea, căci afacerea nu era de el.

Din cauza secetei care fusese într-un an, se văzu nevoit să împrumute ceva bani de Ia Gaston, care era pe atunci „în franci", cum se spune, deoarece pusese mâna pe o moştenire. Suma împrumutată i-o înapoia după câtva timp.

Pierre Neveux era prieten cu tata. Când bătrânul Roule încredinţase părintelui meu taina comorii sale, uriaşul trebuie să fi auzit şi el ceva despre chestia asta. Într-o bună zi căută pricină tatei şi tot certându-se îl ucise cu o lovitură de pumn.

În aceeaşi noapte se făptui o spargere în casa noastră şi a fost furată

o casetă în care se aflau toate hârtiile importante, printre care şi chitanţa lui Gaston, prin care se dovedea că a primit îndărăt suma împrumutată. La-nceput Gaston susţinu că pierduse poliţa tatei, dar acuma o scoase Ia iveală şi cum eu nu aveam chitanţa, el intră în stăpânirea restaurantului. Ba mai scoase la licitaţie şi plantaţiile noastre şi le cumpără pe un preţ de nimic.

Pierre Neveux, însă, dispăruse. În caseta furată se afla şi un desen pe care era însemnat, în scriere secretă, locul unde se păstra comoara. Asta e tot ce vă pot spune.

— Ziceai parcă ieri că toate aceste evenimente s-au petrecut în cursul anului trecut, zise Farrow. Când s-a răspândit ştirea despre „Insula cu stafii"?

— Acum vreo şase luni. Nişte pescari care se rătăciseră pe acolo şi care veniseră apoi la noi pe insulă au adus vestea. Dar nimeni n-avea poftă să facă cercetări la faţa locului

— Acolo trebuie să fie comoara, îşi dădu cu părerea Farrow. Făptura aceea uriaşă pe care am zărit-o, în cursul nopţii, nu poate fi decât Pierre Neveux, care caută acum să descifreze taina hărţii. Ei, dar las-că luăm noi îndărăt. Dacă n-o fi distrus celelalte hârtii din cufăr, îţi vei recăpăta bunurile, domnule Petit.

— Întotdeauna am crezut în izbânda dreptăţii, răspunse tânărul. Domnule căpitan, vă voi fi recunoscător toată viaţa pentru sprijinul ce mi-l daţi.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti, se împotrivi Farrow. Noi trebuie să-ţi mulţumim d-tale că ne-ai înlesnit să dăm de urma lui Neveux şi prin el de comoară.

— Da, domnule Petit, interveni şi Jeanette, d-l căpitan are dreptate. D-ta ne-ai pus pe urma cea bună. Dar, domnule Farrow, vrei într-adevăr să cercetezi insula? Nu e prea primejdioasă întreprinderea aceasta? Neveux ăla trebuie să fie grozav de puternic, dacă e în stare să doboare un om numai cu pumnul.

— Neveux seamănă mai curând cu o gorilă uriaşă, decât a om, zise Lucien Petit. Nu voi uita niciodată scena aceea îngrozitoare, când l-a omorât pe bietul tata. Am vrut să mă năpustesc asupra lui, nişte prieteni m-au împiedecat însă. Dar dacă l-oi mai vedea odată, trebuie să mă răzbun, chiar de-ar fi să-mi pierd viaţa.

Chipul tânărului francez căpătă o expresie de hotărâre sălbatecă.

— Of nici nu-ţi închipui cât de bine te înţeleg! zise Jeanette Roule. Eu aş face la fel dac-aş fi bărbat. De câte ori n-am vrut să înfig un cuţit în inima bătrânului Bati, căpetenia vânătorilor de capete, care mi-a ucis părinţii? Dar ce puteam să fac cu, o biată fată! Totuşi, te-aş ruga, domnule Petit, să nu te expui cu prea mare uşurinţă unei primejdii. Neveux îşi va lua el însă pedeapsa, căci există n dreptate dumnezeiască. Ar însemna însă, să te sinucizi de-a dreptul dacă ai

porni împotriva lui fără să fii bine pregătit, făgăduieşte-mi, te rog, că vei fi cu băgare de seamă!

Căpitanul Farrow zâmbi din nou văzând îngrijorarea tinerei fete pentru compatriotul ei.

— Ei, da, voi fi cu băgare de seamă, zise tânărul Francez, şovăind. Dar de pedeapsa tot nu scapă el!

— Şi autorităţile n-au intervenit deloc? întrebă Farrow.

— Neveux a dispărut imediat după crimă. Corabia cu motor a tatălui meu a luat-o cu dânsul.

— Putea s-o conducă singur? întrebă Farrow.

— Nu, era nevoie de cel puţin doi oameni, în afară de cârmaci. A mai luat cu sine doi băştinaşi pe care îi instruise dinainte: Poli şi Boiteux. Aceştia ştiau să mânuiască motorul.

— Atunci cred că mai sunt şi acum cu el, zise Farrow. După nume, e de presupus că acest Boiteux şchiopătează. Aşa e?

— Întocmai, domnule căpitan. Cu ani in urmă piciorul stâng i-a fost prins sub un copac în cădere, şi de atunci a rămas cu beteşugul acesta. Amândoi băştinaşii erau cunoscuţi ca oameni primejdioşi pe insulă. Au fost condamnaţi in câteva rânduri pentru crime, tâlhării şi altele.

— Cine se aseamănă se adună, spuse Farrow. Ştia Neveux cu cine se întovărăşeşte! E bine că ştim c-avem de-a face cu trei potrivnici.

Soneria telefonului de pe birou puse capăt discuţiei. Farrow luă repede receptorul şi ascultând comunicarea lui Plundow, tresări;

— Se văd stâncile Nereus. Trebuie să ne urcăm îndată în turn.

Ieşiră în grabă din cabina şi se duseră pe punte, unde se împrăştiară de-a lungul parapetului. Stâncile Nereus erau la o depărtare de cel mult două sute de metri.

Toţi priviră cu încordare într-acolo. Farrow şi cei doi ofiţeri se uitau cu ocheanele. Ţărmul pe lângă care trecuseră în noaptea trecută era acum pustiu.

Căpitanul se aşeză la cârmă. La lumina zilei, era o nimica toată pentru el să străbată trecătoare a primejdioasă.

Cu viteză redusă trecu prin canalul strâmt privind cu încordare apa dinaintea submarinului. Deodată, dădu comanda:

— Stopaţi! îndărăt, cu viteză la jumătate!

Elicea începu să se-nvârtească în sens invers şi vasul stopă.

— O funie groasă se află în apă în faţa noastră, zise el apoi. Probabil că e în legătură cu vre-un clopot de pe insulă, care are menirea să anunţe apropierea unor vizitatori nedoriţi. Ne-am izbit şi noaptea trecută de ea şi urmarea a fost că uriaşul a stins lumina.

— Aşa e, zise Rindow. Acum o văd şi eu. E foarte dibaci aşezată, în formă de spirală, ca să nu poată fi ruptă nici de vase cu adâncimea mare. Ce facem, căpitane?

— Trebuie să pornim spre uscat cu o barcă de aluminiu, răspunse

Farrow. La început mă gândeam să tai pur şi simplu funia, dar trebuie să fim cu băgare de seamă, ca să nu-l punem la bănuială pe Neveux. Dacă, de pildă, nu găsim nimic acum şi pornim înapoi, el va vedea imediat după funia tăiată, că, au fost străini pe aici. Se poate întâmpla ca peste zi să se fi ascuns şi numai noaptea să-şi facă mendrele pe aici. Şi acuma să nu ne mai pierdem vremea, băieţi. Montaţi repede două bărci!

— Cum, plecăm iar în două echipe? întrebă Rindow. Îţi închipui deci că Insula aceasta e populată de băştinaşi?

— Asta n-aş putea-o spune. Prevederea e însă mama înţelepciunii. Pân-acum aveam să ne temem de trei oameni, propriu-zis, dar Neveux ăla face el singur cât trei de-ai noştri, după cele ce-am aflat.

— Aşa şi e, domnule căpitan, interveni Julien Petit. Pentru a putea fi atacat, e nevoie de cel puţin trei oameni puternici. Eu aş recomanda folosirea armelor de foc, dacă va fi să ne luăm la luptă cu el.

— Fireşte, nu ne vom expune zadarnic primejdiei, spuse Farrow. Aşa, şi acum să ne formăm echipele! Rindow, d-ta conduci barca a doua, dar aţine-te pe lângă ţărm cu ea. Ia patru oameni înarmaţi cu carabine. Petre, tu ne vei conduce pe noi. Doctore, d-ta vii cu noi, căci vei avea misiunea să cercetezi locul unde se-aprindea şi se stingea focul acela misterios. Trebuie să aibă el o instalaţie specială, care produce fenomenul acesta, cu ajutorul căruia vrea să înfricoşeze pe cei slabi de înger. — Şi dv., duduilor, rămâneţi mai bine pe submarin — adaogă el, râzând, când Jeanette şi Sanja se pregăteau să coboare şi ele în bărci. — „Spectacolul" acesta nu e pentru fete tinere ca dv.

Cu greu izbuti să le hotărască să rămână pe vas. Se rezemată, însă, de parapet şi priviră îngrijorate după cele două bărci cari se îndepărtau.

Cutezătorii bărbaţi ţineau revolverele în mâini, gata să se folosească de ele la primul prilej. Barca în care se aflau căpitanul Farrow cu tovarăşii săi atinse ţărmul. Cealaltă barcă, în care era Rindow cu patru marinari, rămase la distanţă de câţiva metri. Oamenii ţineau carabinele pregătite şi observau cu atenţiune marginea desişului.

Farrow atrăsese atenţia lui George şi tânărului Petit să nu se aventureze singuri în desiş, care era la vreo cincisprezece metri de apă. Le vorbise chiar cu severitate şi tinerii făgăduită să asculte de sfatul lui.

Ţărmul fu cercetat cu amănunţime. George descoperi un loc care i se păru suspect: nisipul fusese presărat de curând, într-un pătrat cu forme aproape regulate. Începu pe dată să-l scormonească şi după câteva clipe scoase o exclamaţie de surpriză.

Dedesubtul păturii de nisip se afla lemn. Petre dădu repede la o parte tot nisipul, până ieşi la iveală o tăblie pătrată de scânduri. O

verigă de fier îngăduia deschiderea capacului. Fără multă greutate Uriaşul îl ridică şi atunci se arătă o groapă ai cărei pereţi erau înnegriţi de fum. Pe fundul gropii se vedea un praf de culoare gălbuie

Doctorul Bertram se apleca şi luă pe deget câteva firişoare din acest praf. După ce-l examina îşi dădu părerea:

— După cât s-arată pare să fie un praf sulfuros, inflamabil, asemănător pulberii bengalice, din care se fabrică artificiile. Acum pricep în ce mod aprindea şi stingea focul misterios uriaşul-fantomă: deschidea şi închidea capacul de lemn şi treaba era făcută. Praful arde înfundat când i se taie aerul, dar de îndată ce capacul e deschis, flacăra ţâşneşte cu putere. Simplu ca bună dimineaţa.

— Asta trebuie sa i-o spunem lui Jan Brike, făcu Farrow, râzând. Poate că se va vindeca niţeluş de superstiţiile sale. Dar spune-mi te rog, doctore, ce scop urmăreşte individul cu focul ăsta ciudat?

— Mă-ntrebi cam mult, căpitane, răspunse Bertram. Scopul n-o fi numai să-i sperie pe marinarii sau băştinaşii care ar trece întâmplător pe aici. Nici n-ar avea nevoie de asta, căci nimeni nu ştie de existenţa lui pe insulă. Trebuie să existe un motiv cu totul special, care-i sileşte să întreţină focul acesta. Domnule Petit, nu-ţi, aminteşti dacă bătrânul Roule a povestit tatălui d-tale ceva privitor la asta?

Tânărul francez dădu din cap, apoi spuse:

— Tocmai îmi amintesc a fi auzit odată o convorbire între Roule şi tata, în care bătrânul spunea că atrage încoace pe cineva. N-am prea priceput mare lucru.

— Tată, dar parcă s-a furat o hartă cu o inscripţie în scriere secretă? interveni George. Poate că scrierea secretă e aşa fel întocmită, încât e posibil să fie interpretată şi în mod greşit. Atunci s-ar lămuri faptul că uriaşul acesta misterios aprinde zadarnic focul în fiecare noapte.

— Bravo, George! — exclamă doctorul — fireşte c-aşa trebuie să fie. George, ne-ai mai înfundat odată, când cu scrierea secretă de pe harta cea veche. Da, căpitane, trebuie să punem mâna pe harta furată! Desigur că Neveux ăla se aţine prin desişul insulei; dacă dăm de dânsul, vom avea şi harta.

— Foarte adevărat, aprobă căpitanul. Se pune numai întrebarea; cum să-ncepem cercetările? Dacă Neveux locuieşte într-adevăr pe aici desigur că şi cei doi băştinaşi sunt eu el. În cazul acesta, însă, e foarte primejdios pentru noi să pătrundem în tufiş fără să luăm măsuri de precauţiune. Părerea mea este să ocolim întâi toată insula cu barca căci Neveux trebuie să fi ascuns pe undeva corabia cu care a venit aici. E de mare importanţă dacă izbutim s-o găsim.

— Fireşte, răspunse doctorul. La asta nici nu m-am gândit. Poate că Neveux locuieşte chiar pe corabie, unde se simte mai sigur şi mai comod decât în desiş. Păcat că nu putem face înconjurul insulei în

submarin!

— Ba putem foarte bine, răspunse căpitanul. Nici nu mă gândesc să fac treaba asta altfel decât cu submarinul. Putem rămâne destul de departe de insulă, pentru a nu fi nevoiţi să facem cunoştinţă cu stâncile. Cu ocheanele vom examina marginile insulei şi nu se poate să nu dăm peste ascunzătoarea corăbiei.

— Minunat! făcu doctorul, în felul acesta, primejdiile sunt aproape excluse. Dar... Hm! mi s-a părut numai sau am observat colo în tufiş ceva mişcându-se? Ba aş putea spune chiar că o pereche de ochi sclipeau printre ramuri. Să mă fi înşelat?

II
ASCUNZĂTOAREA

ÎNDĂRAT ÎN BARCĂ, REPEDE! Comandă căpitanul. Ordinul fu executat în grabă, căci în aer plutea ceva misterios. Doctorul nu se putea să se fi înşelat, deoarece era întotdeauna foarte prudent când afirma ceva. O pereche de ochi care iscodesc din tufiş însemna o mare primejdie.

Era posibil ca pe insula aceasta să locuiască vreun trib numeros. Un atac neaşteptat ar fi fost un dezastru pentru îndrăzneţii noştri marinari.

— Acum n-au decât să poftească! zise doctorul când barca se-ndepărtase de ţărm. Să sperăm că n-au arme moderne, altfel ne-ar putea găuri lesne trupurile.

— Dacă e într-adevăr un trib întreg pe insula nu prea cred să aibă urme de foc, răspunse Farrow, altfel ne-ar fi şi atacat. Dacă, însă, sunt numai Neveux cu cei doi oameni ai săi, nu vor cuteza să deschidă focul asupra noastră, cu cele trei arme pe care le-ar avea. Ne-ar putea nimeri, desigur, pe trei din noi, dar s-ar putea aştepta apoi la o salvă, care nu le-ar conveni deloc. — Înapoi, Rindow! — strigă el primului ofiţer, care se afla în cealaltă barcă.

Farrow rostise într-adins cu glas tare cuvintele acestea, pentru ca presupusa iscoadă să audă. Când ajunseră pe submarin, comunică tuturor planul pe care-l făurise.

Submarinul fu împins înapoi, până ajunse într-un golf mai larg unde putea să cârmească, apoi porni cu viteză redusă în jurul Insulei principale.

Plundow luase cârma. Căpitanul, ofiţerii, George şi doctorul stăteau la babord. Cu ocheanele lor puternice examinau ţărmul. Totuşi, deşi

nu-şi dezlipiră o clipă ochii de la mal, nu descoperiră nimic şi Farrow zise în cele din urmă:

— Misterioşii locuitori ai insulei nu vor putea alerga atât de repede prin tufiş, pentru a ne ţine necontenit sub observaţie. Sunt însă încredinţat că vom da de ei, dacă vom găsi locul unde îşi ţin ascunsă corabia. Pân-acum nu pare să existe pe insulă vreun golfuleţ care să servească acestui scop.

Farrow avea dreptate. Ţărmul larg înconjura insula păstrând o formă regulată, fără nici o scobitură. Submarinul apucase spre nord, plutind lin pe valuri, când Farrow descoperi printre numeroasele stânci un canal destul de larg, care ducea spre apus.

— Lăsaţi maşinile mai încet! comandă căpitanul.

Ţărmul nordic al insulei era scobit dar scobiturile nu erau destul de adânci pentru a oferi o ascunzătoare corăbiei furate de Neveux. Cu toate acestea, numai aici ar fi putut uriaşul să-şi ascundă vasul.

Cele cinci ocheane se-ndreptară spre ţărm şi deodată se ridicară în aer cinci braţe, iar Plundow strigă în acustic, fără să mai aştepte comanda căpitanului.

— Stopaţi imediat!

Apoi cârmi vasul spre o scobitură a ţărmului. Desişul înainta aici până în mare, aşa că nu exista nici un petec de pământ liber. De aceea, scobitura nu putea fi văzută decât dacă te aflai în imediata ei apropiere. Era destul de largă pentru a putea adăposti o corabie mică şi părea să înainteze cu vreo treizeci de metri în adânc. Acolo începea iarăşi desişul care trebuie să fi fost atât de sălbatec, încât nici un om nu l-ar fi putut străbate. Submarinul înaintat vreo douăzeci de metri înăuntru, apoi stopă.

— Ce părere ai, doctore, drumul ăsta duce mat departe sau nu? întrebă Farrow.

Bertram privi câteva clipe cu atenţie, apoi spuse cu ton hotărât:

— Da, căpitane, duce mai departe, spre vest. Asta se poate recunoaşte după faptul că tufişurile au toate direcţia spre vest.

— Cu atât mai bine! Porniţi maşinile încetişor! Băieţi, carabinele în mână! Fiţi însă cu băgare de seamă!

Urmat de George, cel doi ofiţeri, doctorul Bertram şi Julien Petit, căpitanul se-ndreptă spre prora submarinului. În vreme ce tovarăşii săi priveau cu atenţie marginile canalului, Farrow observa apa din faţa vasului. Se temea că Neveux pusese vreo mină pe aici, pentru a împiedica intrarea unui vas străin. Nu-şi exprimă temerea, dar cu atât mai atent era el însuşi.

În curând ajunseră la capătul de sud al canalului: acesta făcea aici o cotitură spre vest şi la o depărtare de vreo patruzeci de metri se continua cu un golf rotund, în care se afla o corabie mică cu motor.

— E corabia tatălui meu! strigă tânărul Petit, cu vocea sugrumată

de emoţie.

— Viteză redusă! comandă Farrow.

Până acum nu descoperise nici o cursă, dar îşi spuse că Neveux era destul de şiret ca s-o puie aici, căci atenţiunea oricărui vizitator nepoftit ar fi atrasă de corabia din golf, ceea ce l-ar face să treacă cu vederea piedicile eventuale. Din nefericire, apa era aici mai întunecată, căci copacii erau mai deşi şi acopereau cu frunzişul lor braţul acesta de mare.

Tovarăşii căpitanului păreau că nici nu se gândesc la primejdia aceasta. Se mirau probabil că Farrow înainta atât de încet cu valul, dar nu le trecea prin minte să observe apa. Pentru dânşii, primejdia putea veni numai din desiş. Acolo se puteau ascunde băştinaşi, care i-ar ataca pe negândite cu arme necunoscute lor.

Se cutremurară cu toţii, când Farrow strigă deodată:

— Opriţi maşinile! înapoi, cu viteza redusă! Descoperise o funie nu prea groasă, la vreo jumătate de metru sub apă. Vasul se opri Ia cinci centimetri doar de barajul acesta.

— Petre, adu o cange! strigă el, după ce submarinul dăduse îndărăt cu vreun metru.

Uriaşul plecă imediat, să îndeplinească porunca. De abia acum, văzură şi ceilalţi funia de culoare deschisă şi doctorul Bertram zise:

— Asta nu poate fi decât o instalaţie de semnalizare. Eu cred, căpitane, c-am fi putut trece peste dânsa, căci e în afară de orice îndoială c-am şi fost observaţi. Nu m-am înşelat deloc când am spus că doi ochi omeneşti ne privesc din desiş.

— Tot ce se poate, dragă doctore, răspunse căpitanul, luând cangea din mâna lui Petre — bănuiesc însă că afacerea asta de aci nu-i o simplă instalaţie de semnalizare. Pierre Neveux. — care desigur că locuieşte pe insulă — a căutat să-şi asigure refugiul, împiedicând intrarea oricărui nepoftit. Aşadar, părerea mea e că funia aceea e în legătură cu o mină, care ar fi explodat când am fi atins-o cu botul submarinului.

Se auziră exclamaţii de spaimă. Toţi se îngălbeniră, căci de-abia acum îşi dădeau seama de primejdia ce-i pândea.

Cu ajutorul cangei, căpitanul începu să tragă spre el funia. Era îndrăzneţ ceea ce făcea, deoarece numai atingerea aceasta uşoară ar fi putut face să explodeze mina. Farrow părea să fi ghicit îngrijorarea tovarăşilor săi şi zise:

— Nu trebuie să vă fie teamă, căci după cum cred eu, numai o izbitură puternică în focos, ar putea produce explozia. Altminteri nici Neveux n-ar putea părăsi golful cu bărcuţa pe care o vedeţi lângă corabie, care are desigur a adâncime de peste o jumătate de metru. De-aceea cred că putem ridica în sus funia fără nici o primejdie. Aha! uite că s-a şi făcut!

În mijlocul funiei atârna o sârmă groasă, de al cărei capăt inferior era fixată o cutie rotundă de metal. Petre se aplecă peste parapet şi apucă sârma.

— Atenţie! îi strigă Farrow, nu zgudui cutia! Aşa, e bine, acum putem vedea că sârma aceasta e formată dintr-un cablu izolat. Nu trebuie s-o tăiem. Ah! se desparte în două branşamente, — Petre, taie unul din ele! Aşa, totul! În asta nu mai poate face explozie mina. Acuma sârma cealaltă, dar fereşte-te s-o atingi cu lama cuţitului pe cea tăiată. Bun! Aşa! totul în regulă, aruncă în mare cutia! Ce să ne mai batem capul cu ea, ştim doar ce e!

Petre făcu vânt in apă maşinii infernale, apoi zise:

— Domnule căpitan, individul cu care avem de a face pare să fie grozav de primejdios. Cine ştie dacă n-a mai pus şi alte drăcovenii dintr-astea înaintea noastră!

— Nu cred. Şi-o fi spus, desigur, că una e de ajuns. Mina asta a pus-o numai pentru că se temea de eventuala urmărire a noului nostru tovarăş, domnul Petit. Bănuia el că tânărul va căuta să răzbune moartea tatălui său. Şi acuma să ne păstrăm sângele rece şi să fim cu băgare de seamă. Plundow comunică jos să fie pornite electromotoarele. Trebuie să evităm zgomotul motoarelor Diesel. Neveux locuieşte desigur prin apropierea corăbiei.

Submarinul străbătu golful şi acostă lângă corabie. Jan Brike îşi pregătise tunul pentru orice eventualitate şi cercetă cu ochii împrejurimile.

Marinarii strângeau carabinele în mână, căci se apropia clipa hotărâtoare.

Cele două fete erau jos, în cabină, şi căpitanul trebui să depună multă stăruinţă pe lângă ele ca să le facă să părăsească puntea. Prinţul Ghasna, însă, se alătură grupului din jurul lui Farrow. Ochii ageri ai indianului, obişnuiţi cu junglele patriei sale, descoperiră curând începutul unei poteci, mascată cu dibăcie prin ramurile împreunate ale copacilor. Dar tocmai aşezarea neobişnuită a ramurilor îi dădu de bănuit,

El nu rosti nici un cuvânt doar braţul lui Farrow şi arătă cu mâna într-acolo. Căpitanul pricepu imediat şi dădu din cap, apoi arătă şi el spre puntea corăbiei, lângă care se aflau. Micul vas trebuia să fie cercetat în primul rând căci era de aşteptat ca Neveux să stea ascuns în cabină.

Cu o mişcare a braţului, Farrow dădu de-nţeles marinarilor să fie cu băgare de seamă, apoi făcu semn tovarăşilor de lângă el şi se pregătea să se caţere pe puntea corăbiei.

Dar Petre i-o luă înainte. În mai puţin de un minut fu sus, şi pilda lui îi molipsi pe ceilalţi. Căpitanul îl urmă cel dintâi, apoi veni George, ofiţerii, doctorul şi prinţul.

Cu revolverul în mână, Petre porni spre uşiţa care ducea în interiorul bărcii. Ceilalţi scoaseră şi ei revolverele, căci îşi spuneau cu toţii că vor avea de luptat pe viaţă şi pe moarte dacă Neveux se afla acolo.

Uriaşul deschise uşa cu mare băgare de seamă. Dar cu toate sforţările sale de a nu face zgomot, ea scârţăi uşor. Toţi rămaseră locului, ascultând cu încordare. Nimic nu se mişcă pe micul vas. Căpitanul alergă în vârful picioarelor spre parapet şi strigă încetişor marinarilor de pe submarin:

— Fiţi cu ochii-n patru la desiş, aici nu se vede nimeni!

Se-ntoarse apoi la uşă, tocmai când George şi Petre dispărură printr-însa.

Uriaşul scoase lampa de buzunar şi făcu lumină. Apoi cobori scăriţa dreaptă, care scârţâia sub paşii săi. Lemnul era uscat din cauza căldurii tropicale.

George, care mergea în spatele său, rotea ochii în toate părţile, hotărât să tragă imediat ce s-ar fi întâlnit faţă-n faţă cu francezul.

Ajunseră jos, în gangul îngust care mergea de-a lungul corăbiei. La dreapta şi la stânga se afla câte o uşă care ducea, desigur, în nişte cabine mai mici; în fund era o altă uşă largă, îndărătul căreia se afla sala echipajului. Petre deschise cu băgare de seamă una după alta toate uşile şi lumină încăperile cu lampa ce-o avea în mână.

În sala echipajului văzură câteva lăzi mari, pe care nu le putură cerceta, însă. Nici o urmă de Neveux. Probabil că el îşi instalase locuinţa jos în magazie. Petre deschise chepengul care se afla în faţa uşii sălii echipajului. Între timp coborâseră şi căpitanul cu ceilalţi. Priviră cu toţii şi ascultară pe gura chepengului, dar nu descoperiră nimic. Atunci Petre şi George îşi luară inima în dinţi şi coborâră. În magazie nu se afla decât nisip pentru balast.

Cei doi se întoarseră sus şi porniră cu toţii să cerceteze lăzile din sala echipajului. În ele se aflau pachete învelite în hârtie impermeabilă şi care conţineau un praf galben. Doctorul examina praful şi zise:

— Am găsit! Asta e pulberea de care se foloseşte Neveux pentru focul cu care ne-a speriat şi pe noi. Domnule Petit, lăzile acestea se aflau pe corabie şi pe vremea tatălui d-tale?

— Nu, răspunse tânărul. Dar îmi amintesc acum că le-am văzut într-o magazie din curtea locuinţei noastre. Bătrânul Roule trebuie să le fi dus acolo înainte de a muri.

— Ciudat! făcu Farrow. Chiar dacă focul acesta trebuia să atragă-pe „cineva", cantităţile acestea atât de mari de pulbere galbenă tot îmi par pline de mister. Acum trebuie să căutăm să punem mâna pe harta pe care a întocmit-o bătrânul Roule. Dacă vom izbuti să descifrăm scrierea secretă, vom avea şi dezlegarea acestei, enigme.

Farrow îl rugă pe tovarăşii săi să se împrăştie şi să cerceteze cu de-amănuntul încăperile corăbiei. Se putea ca Neveux să fi ascuns harta într-un dulap din peretele vasului,

Dar cum se aşteptase căpitanul, nu se găsi nimic, Neveux îşi ascunsese numai corabia aici, apărând-o de vizitatori nepoftiţi prin mina ce-o pusese în canal. El însuşi locuia însă pe insulă, probabil în vreo colibă din apropierea ţărmului de Sud.

O cercetare a desişului era însă, plină de primejdii, căci submarinul fusese, desigur observat de ochii aceia care pândeau din frunziş.

Întorcându-se cu toţii pe puntea corăbiei, căpitanul zise lui Rindow:

— Dragul meu, d-ta sau Brun trebuie neapărat să rămână aici. Se poate să întâmpinăm pe insulă primejdii şi să avem nevoie de ajutor grabnic. Te rog, înţelege-te cu Brun, căci eu nu vreau să silesc pe nimeni. Ţiu totuşi să accentuez că şi acela care rămâne va avea de îndeplinit o misiune importantă. Desigur că Neveux a întins curse şi în desiş, în care putem cădea cu uşurinţă. De aceea, cel rămas aci trebuie să ne urmeze după vreo două ceasuri, cu o parte din oameni, şi după alte două ceasuri să pornească altă echipă.

— În cazul acesta se poate să cădem cu toţii în cursă, până nu va mai rămâne nimeni pe submarin, răspunse Rindow.

— Nu aşa, dragul meu. Trebuie să rămâie pe submarin atâţia oameni câţi — în cazul când nu se mai înapoiază nimeni din noi — să pornească cu vasul şi să alarmeze primul port englez. Asta ca cel puţin moartea noastră să fie răzbunată.

Rindow plecă să tragă la sorţi cu Brun. Acesta din urmă pierdu dar nu făcu nici o obiecţiune. După ce primi instrucţiunile căpitanului se retrase.

Farrow se adresă apoi tovarăşilor săi:

— În tufiş va trebui să păstrăm oarecare distanţă între noi, ca să nu cădem toţi în vreo cursă. Penultimul trebuie să-ntoarcă adesea capul ca să-l observe pe cel din urmă. La cel mai mic semn suspect trageţi fără şovăială. Şi acum, să pornim!

III
ÎNTÂMPLĂRI MISTERIOASE

STÂNCA DE CORAL pe care se formase în cursul veacurilor o vegetaţie bogată, înainta ca un povârniş în apă, încât corabia se lovea cu prora direct în ţărm. Marinarii noştri se lăsară uşor de-a lungul funiei cu care era priponită în jurul unui copac. Petre fu şi de data asta cel dintâi. El dădu în lături ramurile celor două tufişuri, care atrăseseră atenţia prinţului Ghasna, prin aşezarea lor ciudată:

Şi-ntr-adevăr, îndărătul Iui pornea o potecă îngustă care ducea vreo zece metri spre vest, apoi cotea spre sud. Era atât de strâmtă poteca

aceasta încât numai un singur om putea înainta pe ea.

În urma instrucţiunilor lui Farrow, mergeau unul după celălalt, la distanţă de doi metri.

Căpitanul pornise în frunte, urmat de George, pe care Petre, care venea după ei, nu-l scăpa o clipă din ochi. Uriaşul ştia de ce-i în stare tânărul care nu s-ar fi dat în lături să atace pe Neveux, individul ce dobora un om cu un singur pumn,

Julien Petit mergea în urma lui Petre, apoi veneau doctorul Bertram şi prinţul Ghasna: Rindow încheia convoiul. Prin distanţa ce o păstrau între ei, caravana forma un şir lung, în aşa fel că Farrow ajunse la cotitură atunci când Rindow de-abia păşise, pe potecă.

Înaintau cu mare băgare de seamă, căutând să nu facă nici cel mai mic zgomot. Din nefericire, pământul era acoperit cu crengi uscate care trosneau la fiecare pas al lor.

Când Rindow ajunse la cotitura de unde poteca mergea mai departe spre sud, căpitanul era cu vreo douăzeci de metri înainte şi dispăru din nou după o cotitură care se făcea pe dreapta.

Primul ofiţer se opri fără voie, căci auzi deodată foşnete şi trosnituri printre tufe; îi văzu apoi pe George şi Petre alergând în goană înainte şi auzi strigătul de spaimă al tânărului:

— Căpitanul a dispărut!

Rindow chibzui cu iuţeala fulgerului. Nu exista decât o singură posibilitate: Neveux să fi fost ascuns după cotitură şi la trecerea căpitanului pe acolo îl înhăţase, trăgându-l în desiş. Şi acum se putea ca cei doi băştinaşii, Poli şi Boiteux, să stea şi ei la pândă şi să cadă în spinarea celor care veneau în urmă.

Prinţul Ghasna se oprise şi el, privind nedumerit în juru-i. Atunci se auziră din nou strigăte, întâi unul de bucurie: „Aici e!", apoi altul: „Doctore! Doctore!"

Bertram alergă în direcţia de unde fusese chemat, urmat, de prinţul indian. Rindow, însă, rămăsese nehotărât. Căpitanul fusese găsit — îşi spunea el — dar probabil că i se întâmplase o nenorocire, ceea ce explica faptul că George strigase după doctor. Sau poate că uriaşul îl ucisese chiar?

Mai stătu câteva clipe pe gânduri, apoi hotărî să meargă înainte, căci tovarăşii săi nu mai dădeau semne de viaţă.

Dar de-abia făcu un pas şi se simţi apucat de o mână care se strecurase prin desiş. În aceeaşi clipă începu să-şi piardă cunoştinţa, căci mâna misterioasă îi strângea gâtul cu o putere grozavă. Se mai zbătu de câteva ori, apoi rămase ţeapăn, atârnând de braţul uriaş care-l târa în desiş.

Mica trupă a tovarăşilor se-ntorcea acum înapoi. Petre şi doctorul îl duceau pe braţe pe Farrow, care părea lipsit-de viaţă.

Când văzură cascheta primului ofiţer la pământ, Petre trase

o înjurătură. Zări imediat deschizătura din desiş pe unde fusese târât Rindow, lăsă jos trupul căpitanului şi, cu revolverul întins îşi făcu loc printre ramuri.

— L-am găsit! strigă el după câteva clipe. Doctore, vino repede, George, fii cu băgare de seamă pe potecă!

Doctorul dădu şi el drumul picioarelor căpitanului, pătrunse în desiş şi împreună cu Petre îl ridică pe Rindow şi-l duseră afară.

— Eu îl duc singur pe căpitan, zise Uriaşul. Domnule doctor, poate că-l puteţi duce împreună cu prinţul Ghasna pe domnul Rindow al nostru. George şi domnul Petit trebuie să observe să nu fim atacaţi pe la spate. Trebuie să ne-ntoarcem repede pe submarin.

Fără să aştepte vreun răspuns se lăsă în genunchi, ridică pe căpitan şi-l aşeză pe umărul său. Doctorul şi prinţul îl ridicară pe Rindow. George păşi în frunte cu revolverul întins, iar tânărul Petit venea după ei.

Mergeau cu paşi mari, stăpâniţi de teama unui atac din partea duşmanului viclean care se ascundea prin locuri nebănuite.

George respiră în voie când trecu ultima cotitură, de unde nu mai era decât o bucata mică de drum până la ţărm.

Când sări prin ultimele tufe, marinarii rămaşi pe vas ridicară carabinele în semn de salut. George le răspunse înclinând capul, dar oamenii se posomorâră când îl zăriră pe Petre ducând pe umăr trupul neînsufleţit al căpitanului şi îndărătul lui pe doctorul Bertram şi prinţul Ghasna cu Rindow.

Zeci de mâini se grăbiră să ia în primire cele două trupuri, le aşezară pe punte şi doctorul începu să le examineze cu toată atenţiunea.

Zarva care se stârnise atrase pe punte şi pe cele două fete. George le spuse ce s-a întâmplat, dar fu întrerupt de doctor care zise cu bucurie.

— Slavă Domnului, îşi revin în simţiri. Au fost ameţiţi numai din pricina apăsării pe artera cervicală. Trebuie să aibă o putere de Hercule omul acela care printr-o simplă strângere cu mâna poate lăsa în nesimţire oameni voinici cum sunt căpitanul şi primul ofiţer. Câteva clipe de-ar mai fi apăsat şi tovarăşii noştri ar fi fost morţi.

Aproape în acelaşi timp Farrow şi Rindow se ridicară, priviră aiuriţi în jur şi-ncepură să-şi frece gâtul. Căpitanul scoase un sughiţ, apoi întrebă cu glas răguşit:

— Ce s-a întâmplat.? Cum am ajuns aici? Rindow, ce-i cu noi?

Primul ofiţer tuşi, sughiţă, şi zise încet:

— Rămăsesem in urmă când ai fost atacat d-ta, căpitane. Tovarăşii porniseră cu toţii pe după cotitură şi tocmai mă pregăteam să vin după ei, când am simţit o mână încleştându-mi gâtul. Mi-am pierdut imediat cunoştinţa.

— Să mulţumim lui Dumnezeu că aţi scăpat cu atât, zise doctorul. Vă veţi restabili curând, numai că veţi mai simţi câtva timp o durere în gât.

Sprijinit de Petre căpitanul se ridică, se clătină câtva timp pe picioare, îşi recapătă apoi echilibrul şi zise:

— A doua expediţie în desiş trebuie s-o facem cu mai multă băgare de seamă; probabil că paralel cu poteca pe care am pornit noi mai este o altă potecă, de unde ne-a urmărit Neveux. Acum îl vom căuta în două echipe, ca să nu ni se mai poată întâmpla ce ni s-a întâmplat.

— Domnule căpitan, vă rog din suflet, lăsaţi comoara acolo unde e, interveni Jeanette Roule. Nu vă mai primejduiţi viaţa. Cât voi trăi aş fi nenorocită dacă vi s-ar întâmpla ceva d-voastră personal, sau unuia din vitejii dv. marinari. Duceţi-mă la Saigon şi sunt destul de tânără ca să-mi pot croi un drum în viaţă şi fără comoara aceasta.

Farrow râse din inimă şi se-ntoarse spre primul ofiţer, care se ridicase şi el de jos:

— Dragul meu, vrei d-ta să renunţăm la comoară, numai pentru că am avut de întâmpinat o mică neplăcere?

— Pentru nimic în lume! răspunse Rindow, râzând. Chiar dacă n-ar mai fi vorba de comoară şi tot m-aş înapoia acolo, ca să-i servesc o lecţie monstrului aceluia.

— Bravo! exclamă Farrow, la răspunsul asta m-am şi aşteptat. Vezi dar, dragă domnişoară, că avem acum două motive să pornim pe insulă. Nu-ţi face sânge rău, căci totul se va sfârşi cu bine. — Şi acum să formăm echipa No. 2, care va avea misiunea să înainteze pe cealaltă potecă, alături de noi. Sau mai bine facem altfel: pornim noi pe drumul cel nou, iar echipa No. 2 va merge pe unde am mers
mai înainte

— Căpitane — interveni Brun — n-ar fi de ajuns ca submarinul să rămână sub comanda Iui Jan Brike? Eu as ţine mult să iau conducerea echipei a doua.

— Ai dreptate, zise Farrow. Bine, caută-ţi şase oameni, — cred că vom fi destui paisprezece pentru a porni în căutarea blestematului aceluia de uriaş. Pe cei doi băştinaşi nici nu-i pun la socoteală, căci sunt laşi şi o iau la fugă când se văd atacaţi. Sunt de părere să facem o pauză de vreun sfert de ceas, pe urmă plecăm.

— Ah, Dumnezeule, unde-i domnul Petit? strigă deodată Jeanette Roule, îngrozita.

Toţi rămaseră încremeniţi câteva clipe, Farrow îşi reveni cel dintâi şi se adresă Iul George:

— Unde era Julien?

— Când am părăsit desişul se afla îndărătul nostru.

— L-aţi văzut voi ieşind din pădure? se adresă apoi Farrow către

marinari.

Nimeni nu-l văzuse pe tânărul francez şi nici nu băgaseră în seamă lipsa lui căci erau prea tulburaţi de cele întâmplate căpitanului şi primului ofiţer.

— Să ştiţi că a fost înhăţat şi el de Neveux zise Farrow, de abia stăpânindu-şi emoţia. Trebuie să pornim repede înapoi, poate mai izbutim să-l găsim în viaţă..

— Hm! Neveux îl cunoaşte bine, e doar fiul victimei sale şi nu prea cred să-l fi cruţat, spuse Bertram, în şoaptă. Trebuie însă să-l răzbunăm!

— Brun, alegeţi oamenii! zise căpitanul cu hotărâre. Repede, n-avem timp de pierdut. Ei dar ce s-a întâmplat?

Dinspre prora submarinului se auzeau strigătele înspăimântate ale marinarilor.

— Domnişoară Jeanette, domnişoară Jeanette, rămâi aci, venim îndată! strigă căpitanul. Ah! nu aude! Acum sarcina noastră va fi de două ori mai grea, căci Neveux o va prinde şi pe dânsa, — asta-i sigur. Va avea doi ostateci în mână, cu care ne va putea juca după plac.

Fără să fi fost observată de cineva, tânăra fată sărise peste parapetul vasului şi alerga în desişul insulei. Făcuse pasul acesta fără să chibzuiască prea mult, împinsă numai de-trebuinţa de a fi alături de Julien Petit, care începuse să-i fie drag.

— Repede, Brun! strigă căpitanul. Acum nu mai e timp de pierdut. Dumnezeule! Ce necugetaţi sunt tinerii. Să alerge de bunăvoie în ghearele duşmanului!

Farrow nu mai simţea nici o slăbiciune. Energia care era într-unsul o învinse curând. La fel şi Rindow, era din nou plin de vigoare şi dornic de luptă.

Brun îşi alesese cei şase oameni cari aveau să-l însoţească. Părăsiră în grabă cu toţii submarinul ca să pornească în căutarea tinerilor francezi.

Când ajunseră la potecă, Farrow luă cuvântul:

— Băieţi, să fiţi chibzuiţi în cele ce faceţi? Dumneata, Brun, porneşti cu oamenii pe care ţi i-ai ales, de-a lungul acestei poteci; noi o...

— Ah! Petre, ai şi găsit drumul?

Credinciosul bătrân nu stătuse să asculte cuvintele căpitanului, şi se furişase în desiş, iar peste câteva clipe scoase o exclamaţie de triumf. Farrow şi însoţitorii săi, îl urmară imediat pe Petre şi intrară şi dânşii pe o potecă tăiată foarte regulat prin desiş. Era cel mult la un metru distanţă de cealaltă potecă, pe care se afla acum Rindow cu oamenii săi, vegetaţia era însă atât de deasă, încât nu se puteau vedea unii pe alţii.

Prin strigăte scurte Farrow se puse în comunicaţie cu primul ofiţer.

Ambele echipe începură s-alerge de-a lungul potecilor, rămânând tot împreună, dar fără a se putea vedea.

Ajunseră repede la o deschizătură, prin care uriaşul Neveux îl târâse pe Julien Petit. Pălăria de pânză a tânărului era acolo pe pământ şi Petre descoperi apoi pe nişte crengi o bucată de stofă din rochia Jeanettei Roule. Era limpede acum că şi tânăra fată avusese soarta compatriotului ei.

— Brun, dumneata îţi urmezi drumul pe poteca unde te afli, chiar dac-ar fi să se despartă de a noastră, zise căpitanul. Presupun că poteca asta duce spre ascunzătoarea lui Neveux, pe când cealaltă, probabil, direct la coastă. Ne vom întâlni noi, chiar dacă ne despărţim pentru câtva timp. La drum!

Cele două echipe trecură şi pe lângă deschizătura pe unde prinsese Neveux pe Farrow şi Rindow. La cotitura unde îl atacase întâi pe căpitan, cele două drumuri se despărţeau. Poteca lui Brun apucă spre apus, pe când cealaltă ducea în interiorul insulei.

Farrow se consultă câteva clipe cu primul, său ofiţer.

— Brun, se poate că drumul pe care te afli dumneata să răspundă undeva pe coasta de vest a insulei. Degeaba doar n-o fi construit Neveux ăla poteca asta şi a întreţinut-o atât de bine. Urmează dumneata drumul până observi că duce într-adevăr spre vest, apoi înapoiază-te şi urmează-ne. Dacă, însă, vezi că drumul duce spre est, mergi înainte pe el.

— Bine, căpitane, răspunse Brun. Trag totuşi nădejde că-i voi cădea în spate afurisitului de Neveux. Probabil că şi-a construit drumul cel nou, pentru a putea ajunge mai repede în ascunzătoarea lui şi în acelaşi timp pentru a prinde mosafirii nepoftiţi care s-ar aventura pe poteca cealaltă. Înainte, băieţi! Se adresă apoi oamenilor săi; trebuie s-o pornim în marş forţat, ca să-l putem sprijini repede pe căpitan la caz de nevoie.

În pas alergător secundul porni cu cei şase oameni. Farrow se întoarse spre tovarăşii săi şi le zise:

— Îmi pare ciudat că Neveux nu s-a arătat până acum. Nici de cei doi băştinaşi n-am văzut vreo urmă. Să existe oare o a treia potecă, paralelă cu a noastră? Cine ştie dacă ticălosul acela nu ne urmăreşte in clipa aceasta, aşteptând prilejul să ne atace! Camarazi, se impune băgare de seamă şi să rămânem necontenit împreună. Şi acum, înainte!

Cu revolverele în mână porniră înainte, ascultând când la dreapta, când la stânga. Pe lângă altele, exista şi primejdia de a fi atacaţi cu săgeţi otrăvite sau pumnale de cei doi tovarăşi ai lui Pierre Neveux.

Poteca cotea acum spre est. Desişul era de ambele părţi atât de sălbatec şi des, încât chiar un uriaş de talia lui Neveux cu greu şi-ar fi putut croi drum prin el. Pentru a face un drum pe aici, ar fi fost nevoie

de forţa unui elefant.

Poteca mergea în zig-zag. Cu atât mai mult se impunea băgare de seamă, căci la fiecare cotitură putea sta la pândă uriaşul, pentru a pune mâna pe căpitan, care păşea în fruntea celorlalţi. De data asta va proceda, desigur, fără cruţare, omorându-şi imediat potrivnicul.

Petre venea acum în urma convoiului. Din partea lui nu aveau să se teamă prea mult camarazii, căci cu forţa-i uriaşă putea veni de hac uşor duşmanului.

Dar pe lângă forţă, mai avea şi putere de rezistenţă. Oricât de grozavă ar fi fost strânsoarea lui Neveux, pe el nu l-ar fi putut răpune şi i-ar fi rămas oricând destul timp să scoată pistolul din buzunar.

Mergeau strânşi unul în altul şi orice atac ar fi fost combătut cu puteri unite. De ambele părţi ale potecii era linişte completă. Pereţi întregi de liane şi scaieţi făceau aproape imposibilă trecerea unui om.

Timp de zece minute îşi urmară drumul, când Farrow se opri deodată. Dăduseră de un luminiş rotund, cu un diametru de vreo treizeci de metri. Pe partea cealaltă a luminişului se aflau două colibe mari construite din crengi şi acoperite cu frunze de palmier. Aşadar, aici era ascunzătoarea lui Pierre Neveux, — aici locuise peste un an de zile împreună cu demnii săi tovarăşi, în căutarea comorii bătrânului Roule.

— Băgaţi de seamă! şopti Farrow însoţitorilor săi. Gândiţi-vă că ţine în puterea lui pe cei doi tineri francezi. Trebuie să facem în aşa fel ca Neveux să nu ne zărească înainte de vreme! Împrăştiaţi-vă şi să pornim înainte!

Dar până a nu apuca ei să facă un pas, se auzi din coliba mare din stânga un glas care părea mai curând mugetul unui leu decât voce omenească:

— Îndărăt! Dacă mai faceţi un pas, Julien Petit şi tânăra domnişoară vor fi morţi. Mâinile mele strâng gâturile lor. Plecaţi de aici. Nu le voi face nimic, dar deocamdată mai am nevoie de dânşii. Plecaţi repede!

— De asta m-am temut eu, camarazi, spuse Farrow, încetişor. N-avem încotro, trebuie să ne supunem poruncii, să plecăm repede, altminteri primejduim viaţa bieţilor tineri.

Împotriva voinţei lor, ascultară ordinul căpitanului, căci îşi dădeau prea bine seama să nu se putea altfel. După ce străbătură îndărăt o bucată de drum, Farrow zise:

— Nu cred că cei doi băştinaşi ai Iui Neveux să priceapă limba noastră. Putem deci să rămânem aici şi să chibzuim în linişte ce e de făcut. După părerea mea, Neveux nu e un criminal propriu-zis, altminteri nu m-ar fi cruţat nici pe mine, nici pe Rindow. Drept e însă că pentru moment ne are la mână, căci nu putem întreprinde nimic împotriva lui, atâta vreme cât are în puterea lui pe cei doi ostateci. Să

nădăjduim că Brun va fi cu băgare de seamă, admiţând că va ajunge şi el în luminiş. Vom mai rămâne aici câtva timp poate că putem împiedica o nenorocire. Unul din noi, însă, trebuie să pornească înainte şi să vadă ce se petrece în luminiş. Ah! uite că George s-a şi pregătit pentru asta. Ei bine, fie şi aşa, tot nu-i chip să-l înduplec pe băiatul ăsta.

De-abia auzise propunerea căpitanului şi viteazul tânăr şi porni s-o aducă la îndeplinire, înainta până la capătul potecii, se aruncă la pământ şi se târî până zări luminişul.

— Căpitane — zise Rindow — eu mă bat cu gândul că rău am făcut lăsându-ne înfricoşaţi de monstrul acela. Ce ar fi să încercăm ajungem în luminiş, ocolind desişul? De unde putem şti că nu i-a şi omorât pe cei doi tineri şi a căutat numai să ne sperie? Dacă vom placa repede coliba din mai multe părţi, cu greu va găsi timp să se apere, — şi nici să execute ameninţarea faţă de tineri, în cazul că mai sunt în viaţă.

— Se poate să ai dreptate, dragă Rindow, dar nu trebuie să procedăm pripit. Până la dovada contrarie trebuie să luăm drept bună afirmaţia lui Neveux că tinerii francezi sunt nevătămaţi, dar că le primejduim viaţa dacă încercăm să le venim în ajutor. Fireşte, propunerea d-tale mă ispiteşte şi pe mine, totuşi vreau mai bine s-aştept până se-ntoarcă Brun. Atunci vom dispune de forţe noi şi ne vom putea dicta condiţiile.

— Tată, l-am zărit pe Brun printre tufişuri, de cealaltă parte a luminişului, strigă George. Privea deasupra frunzişului.

— Admirabil! exclamă Farrow, vesel. Acum putem îndrăzni să dăm atacul. Dragă Rindow, trebuie să ne împrăştiem de jur-împrejurul luminişului. Dar in primul rând, trebuie să-l punem la curent pe Brun cu situaţia. George, tu rămâi aici, — ah, a şi plecat! Ei, repede! Bine, Petre, rămâi tu în spatele lui George. Rindow, d-ta o iei la stânga, şi d-ta la fel, doctore. Bine, prinţe, rămâi şi dumneata cu aripa stângă, eu îi voi urma pe George şi Petre.

IV
UN PLAN ÎNDRĂZNEŢ

PE CÂND CĂPITANUL VORBEA ÎNCĂ, George şi Petre se făcură nevăzuţi în desiş. Rindow şi doctorul Bertram îşi croiau şi ei drum printre ramuri, de partea stângă a luminişului.

— Căpitane — zise prinţul — eu rămân mai bine aci. Uriaşul acela pare să fie un duşman foarte inteligent — dovadă întreaga lui

atitudine. Bănuiesc că şi-a aşezat pe aici pe aproape cele două ajutoare, care îi vor da de ştire imediat ce vom fi dispărut noi. Pentru paza flancului stâng al luminişului ajung domnii Rindow şi Bertram.

— Aşa e, prinţe, ai dreptate. — Ah! dar ce face George? Băiatul ăsta a înnebunit!

Căpitanul rostise cuvintele acestea cu glas înăbuşit. Prinţul Ghasna scoase şi el o exclamaţie de spaimă, apoi cei doi bărbaţi priviră ca împietriţi printre ramuri, spre luminiş.

Viteazul George făurise un plan genial şi era pe cale să-l aducă la îndeplinire. Încerca să-i înşele pe Neveux într-un mod ce ar fi stârnit râsul, dacă n-ar fi fost atât de primejdios.

Îndrăzneţul tânăr vroia eu orice chip s-o scoată pe biata Jeanette din puterea uriaşului. S-o fi scăpat din mâinile căpitanului Henry, numai pentru a o da pradă altui monstru cu chip de om? Nu, asta era cu neputinţă!

George smulse din pământ un copăcel înalt de vreo jumătate metru şi ţinându-l în faţă ca un scut de frunze porni spre colibele din luminiş. Îşi spunea că Neveux îşi va îndrepta atenţia îndeosebi spre marginea luminişului şi nici prin gând nu-i va trece că un singur om ar putea avea îndrăzneala să-l atace în felul acesta.

Petre, care venea în urma tânărului, rămase cu ochii holbaţi de uimire. Vru să strige ca să-l oprească de la fapta lui necugetată, dar se răzgândi, s punându-şi că prin aceasta n-ar face decât să atragă atenţiunea duşmanului.

Nu-i rămânea alta decât să se furişeze până la marginea desişului şi să observe de acolo luminişul. Cu revolverul în mână privea ţinta la coliba în care se afla uriaşul Neveux.

Deodată se auzi un ţipăt ciudat, tânguitor din luminiş. Ţipătul venea de aproape şi Petre ghicii imediat că cei doi băştinaşi — ajutoarele lui Neveux — erau ascunşi în tufele de la marginea luminişului, pentru a vesti stăpânului lor apropierea duşmanului.

Cu atenţia sporită, Uriaşul privi spre colibă. Şi într-adevăr, la una din ferestruicile acesteia apăru un chip care părea mai curând de animal decât de om.

Ochii pătrunzători, adânciţi în orbite, priveau cercetător în luminiş, apoi se aţintiră asupra tufişului în spatele căruia se afla Petre. Credinciosul bătrân ştia. acum că băştinaşul îl vă tráda pe George, prin semne. Chibzui cum să facă pentru a împiedica asta, când detună deodată o împuşcătura. Venea dinspre stânga: glontele fusese tras de prinţul Ghasna, care observase şi el primejdia de care era ameninţat tânărul.

La vreo zece metri de el, Petre auzi un ţipăt, pârâit de crengi rupte, apoi se făcu tăcere. Spionul fusese făcut nevătămător.

Credinciosul bătrân îşi întoarse acum privirea din nou spre colibă şi

nu mai văzu chipul monstruos care se ivise îndărătul ferestruicii. George, însă. Se apropiase până la câţiva metri de colibă. Se oprise şi părea să asculte ţinând revolverul întins.

Din nou se auzi strigătul ciudat; de data aceasta venea din partea cealaltă a luminişului, unde se afla Brun cu oamenii săi. El fu repetat de două ori, din ce în ce mai tare. Apoi urmară două împuşcături, dar nici un ţipăt de moarte.

George se repezi atunci înainte, ajunsese la uşa colibei şi dădu buzna înăuntru. Petre nu se mai putu stăpâni, sări şi el de la locul său şi din doi paşi fu la colibă. Din toate părţile trosniră acum crengile din tufişuri şi tovarăşii viteazului George alergaţi cu toţii în ajutorul camaradului lor.

Când Petre ajunse la intrarea colibei şi dădu buzna înăuntru cu revolverul întins, îl văzu pe George tăind funiile tânărului Petit, care fusese legat de o grindă.

Jeanette Roule era liberă. Stătea sprijinită de perete şi privea cu ochi strălucitori la tânărul erou.

— Dar unde-i Neveux? întreabă Petre, uimit. Doar nu putea să părăsească...

— A dispărut pe acolo, prin spatele colibei, îi tăie vorba Jeanette. A ridicat culcuşul de piei şi a coborât în pământ.

— Drace! asta-nseamnă că şi-a construit, un gang secret, subteran! făcu Petre cu ciudă. Desigur c-a şi dispărut în desiş. Şi eu care-mi făceam iluzii că am scăpat de toate primejdiile.

— Petre, principalul e că i-am putut elibera pe cei doi prizonieri, spuse George. Aşa, domnule Petit, ce ţi-a spus Neveux ăla? Ne-a strigat doar că mai are nevoie de voi.

— Ura! Ura! Ura! se auziră glasuri din faţa colibei.

Farrow dădu buzna înăuntru, urmat de prinţul Ghasna, doctorul Bertram şi cei doi ofiţeri.

— George, vroiam să te, dojenesc ta început pentru nesocotinţa ta — zise căpitanul — acum însă sunt iarăşi mândru de tine. Ai lucrat ca un adevărat erou de legendă. Dar unde-i Neveux ăla?

— A şters-o! zise Petre, posomorât. Tânăra domnişoară l-a văzut dispărând printr-un gang, subteran. Acum se află desigur la pândă în desiş;

— Ah! Proastă afacere! făcu Farrow. Totuşi, să scotocim coliba, poate tot găsim harta cea veche, care conţine taina comorii.

— Uite colo caseta furată de la tatăl meu! strigă Julien Petit şi ridică o casetă mică, aşezata într-uri ungher. Mi-a spus că toate hârtiile se află încă într-unsa. Harta n-a putut-o descifra decât în parte. Ne-a lăsat în viaţă numai pentru că vroia să mai afle câte ceva de la noi asupra comorii. Credea că noi ştim unde se află.

— Poate că izbutesc eu să descifrez scrierea! se grăbi să spuie

George. Asemenea lucruri erau interesate întotdeauna, îmi vei îngădui, domnule Petit, s-o văd?

Tânărul francez deschise caseta, scoase harta şi o întinse lui George, Apoi îşi făcu de lucru cu celelalte obiecte din caseta.

Nimeni nu vroia să-l tulbure prin întrebări; îşi îndreptau cu toţii atenţiunea spre George care desfăcuse harta cea veche.

Numai Jeanette Roule nu-şi lua privire, de la compatriotul ei. În cele din urmă se apropia, încetişor de el şi-l atinse capul cu mâna. Tânărul înălţă capul, apoi apucă mâna fetei şi o strânse cu multă căldură.

— Ah! e simplu de tot! exclamă în aceeaşi clipă George. E o scriere secretă care tocmai pentru că e atât de simplă e greu de descifrat. Cheia scrierii e cuvântul „Jeanette". Din citirea ei se mai poate afla că în fiecare noapte trebuie aprins un foc pe coasta de sud a insulei, până vine el. Dacă citeşti însă cum trebuie, afli că el va să vie dinspre partea de nord, că trece o dată pe lună şi debarca imediat dacă focul este aprins, Aşadar de la nord vine „El” — de sigur vreo corabie care are pe bord comoara. De vreme ce vine numai o dată pe lună — probabil nu într-o zi hotărâtă — trebuie-să aprindem locul în flecare noapte. Aşa se explică faptul că bătrânul Roule şi-a adunat provizia de pulbere galbenă.

— Ba nu, avea numai o ladă, după cum ne-a lămurit Neveux, zise Petit, care se liniştise. Uriaşul a izbutii să-şi procure alte cantităţi de pulbere, din Noua Caledonie, S-a dus cu o probă la un droghist şi acesta i-a fabricat cantitatea cerută.

— Şi acum, dragii mei, să ne reîntoarcem pe vasul nostru, zise Farrow. Dar de data aceasta trebuie să fim ceva mai atenţi. N-aş vrea deloc ca ticălosul de Neveux să mai puie mâna pe unul din noi. Vom merge strâns uniţi.

— Alteţă — se adresă George prinţului Ghasna — am să vă mulţumesc pentru faptul că l-aţi împuşcat pe băştinaşul acela care ara cât p-aci să mă dea de gol, Am recunoscut detunătura armei dv.

— Trebuia s-o fac, răspunse Indianul, cu modestie. Altfel te pierdem pe d-ta. Acum să pornim, căci avem drum lung înaintea noastră.

Mergând unul lângă altul, o luară pe poteca ce ducea la golful de nord al insulei. Jeanette şi Julien Petit mergeau în mijloc, încadraţi de ceilalţi.

Ajunseră cu bine pe bordul submarinului, unde nu-i mai ameninţa nici o primejdie.

— O greşeală tot am făcut — zise Farrow, cu părere de rău. Ar fi trebuit să cercetăm gangul subteran prin care a dispărut Neveux. Poate că l-am fi putut prinde.

— Domnule căpitan, e mai bine aşa, spuse tânăra Jeanette. Neveux

ăla e un om grozav de fioros şi ar fi ucis mulţi de-ai dv. înainte de a se da bătut. Acum nu ne mai poate fi primejdios.

— Să nu spui asta, domnişoară, răspunse căpitanul. Când nici nu te aştepţi poate ieşi din desiş şi să tragă asupra noastră. De aceea am face mai bine să părăsim golful chiar acuma. Trebuie să ne căutăm o stâncă aici în faţa insulei, pe care să putem aprinde focul. Petre, trebuie să luăm vreo câteva lăzi cu pulbere. Se poate întâmpla să fim nevoiţi să aşteptăm o lună întreagă aici.

— N-ar fi bine să scufundăm corabia sau să-i demontăm câteva piese, ca să nu se poată folosi de ea? întrebă Uriaşul.

— Nu, căci în cazul acesta vom fi răspunzători de moartea prin foame a lui Neveux. Câtva timp va putea trăi cu fructe, după ce i se vor fi isprăvit conservele, dar apoi nu va mai putea s-o ducă mult. Să lăsăm pe seama, destinului viaţa lui. Insula trebuie s-o părăsească, deoarece acum nu mai are nici o nădejde să ridice comoara. Dacă se va întoarce în Noua Caledonie, vor avea grijă autorităţile să-l prindă.

— Ei, Petre, dă-i drumul căci vrem s-o pornim!

În vreme ce Uriaşul dispăru sub puntea corăbiei, căpitanul îşi trimise oamenii în interiorul submarinului. Se temea de o încercare a Iui Neveux de a se răzbuna, furişându-se prin desiş şi să tragă de acolo înspre submarin.

Peste puţin se înapoia şi Petre, cu cele două lădiţe, pe car le duse în magazia vasului. Submarinul se-ndepărtă încet de ţărm şi ieşi din golf.

După ce străbătură canalul îngust, Farrow porni spre stânca cea mai apropiată. Aceasta avea o lăţime de vreo douăzeci de metri şi îndărătul ei se aflau, desigur, alte stânci, dar printre ele era un canal destul de larg, prin care putea trece cu uşurinţă ,,El", care trebuia să fie atras de foc. Suprafaţa stâncii era netedă şi uscată — foarte potrivită deci pentru a întreţine focul.

Stânca era cam la vreo sută de metri de Insulă şi cu greu ar fi putut nimeri glonţul lui Neveux până acolo. Prevăzător cum era, Farrow acostă submarinul de-a curmezişul, în aşa fel că turnul înalt îi apăra pe acei ce se aflau pe stâncă.

Maşinile stopară şi tovarăşii urcară pe punte. Farrow se caţără cel dintâi pe stâncă, urmat de George, Petre, doctorul Bertram, cei doi ofiţeri şi Julien Petit.

— Minunat! făcu doctorul. Aici putem aprinde focul cât se poate de bine. Lumina lui va răzbate departe şi vaporul pe care îl aşteptăm se poate strecura uşor printre stânci.

— A, ce-o fi asta? strigă deodată George, care înaintase până la marginea stâncii. Petre, n-o fi o epavă?

Într-o clipă alergară cu toţii într-acolo. Apa era liniştită şi se putea vedea până la fund. Adâncimea era aici de vreo douăzeci şi cinci metri.

Cam la o sută metri departe de stâncă, în imediata apropiere a unei alte stânci, ale cărei colţuri ascuţite stăteau la vreun metru sub apă, văzură un corp mare pe fundul mării.

— Adevărat, e o epavă! făcu Petre. Domnule căpitan n-o fi „El" ăla pe care ne-am hotărât să-l aşteptam? Poate c-a venit pe-aici cu ani in urmă şi s-a izbit de stâncă?

— Hm! nu e deloc exclus, zise Farrow. În orice caz trebuie să vedem ce-i cu epava asta. Petre, trebuie să-ţi arăţi din nou talentul de scafandru. Kard, maşinistul nostru, e şi el bun scafandru şi te poate ajuta.

— Minunat! făcu Uriaşul. Se va face! Mergem cu submarinul într-acolo sau cu barca de aluminiu?

— Vom ocoli stânca cu submarinul, zise Farrow. Din barcă nu vă vom putea sprijini prea bine în vreme ce veţi lucra sub apă. Dar trebuie să ne grăbim căci peste câteva ceasuri se lasă întunericul.

Din câteva sărituri Petre fu la submarin.

— Îl voi instrui eu pe Kard, spuse el. Putem aduce costumele de scafandru pe punte.

Înainte ca ceilalţi să fi ajuns la submarin. Petre dispăruse în turn. După câteva minute se întoarse cu maşinistul, care era aproape tot atât de înalt şi spătos ca el. Aduceau cu dânşii costumele de scafandru.

Nimeni nu se mai gândea acum la Neveux de pe insulă. Dacă într-adevăr comoara era în epavă, atunci vor putea, probabil, să plece cu ea chiar în seara aceea, fără să le mai pese de uriaş,

Farrow stătea în turn şi dădu comanda ca maşinile să meargă cu viteza redusă la jumătate. Trebuia să găsească o ieşire printre stânci pentru a ajunge la epavă. Cu multă îndemânare îşi conduse vasul şi în cele din urmă sosi la locul cu pricina.

V
O LUPTĂ GROZAVĂ

CÂND SUBMARINUL STOPA, Farrow urcă pe punte, se îndreptă spre proră, şi, împreună cu tovarăşii săi, privi în adâncime. Vasul era în aşa fel aşezat, încât babordul era îndreptat spre nord. Toţi stăteau acum aici, cu spatele spre insulă.

— Epava se află de cel puţin un an şi jumătate sub apă, zise doctorul; asta se poate vedea după grosimea păturii de scoici cu care e acoperită. Nu va fi prea uşoară munca lui Petre.

— Lasă că Petre ştie ce are de făcut, răspunse căpitanul. Şi acum, să începem! Ce...

Din turn răsună un strigăt de alarmă, Toţi întoarseră capetele şi văzură lângă ei un băştinaş, ţinând un pumnal în mână, gata să lovească în tânărul Petit.

Acesta părea pierdut, căci nimeni n-ar fi putut scoate revolverul atât de repede sau să se năpustească asupra agresorului, pentru a Împiedica crima.

George se afla cel mai aproape de tânărul francez. Îşi dădu şi el seama că o singură clipă ar putea fi hotărâtoare, de aceea nu mai pierdu vremea să-si scoată arma ci sări cu un ţipăt asurzitor în coasta sălbatecului. Pumnalul, îndreptat împotriva lui Petit, se abătu brusc, dar instinctiv agresorul îndreptă acum lovitura împotriva noului duşman.

Lui George, însă, nu-i scăpă mişcarea. În aceeaşi clipă se aruncă îndărăt şi pumnalul trecu doar la un centimetru de obrazul său; sălbatecul îşi pierdu echilibrul şi se clătină pe picioare. Răgazul acesta era de ajuns pentru ca George să scoată revolverul şi fără să mai ţintească, trase. Cu un geamăt înăbuşit individul se prăbuşi la pământ, scăpând pumnalul din mână.

Toţi priviseră ca împietriţi la scana aceasta. Când văzură deznodământul, scoaseră exclamaţii de admiraţie.

— George, eşti un bărbat în toată puterea cuvântului, zise căpitanul cu mândrie. Nici unul din noi n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Desigur că acesta e al doilea băştinaş al lui Neveux. Să sperăm că l-ai nimerit bine.

Doctorul Bertram se lăsă în genunchi lângă sălbatec şi-l examina. În timpul acesta Julien Petit se apropia de George şi-i întinse mâna.

— Domnule Farrow, îţi mulţumesc, spuse el cu simplitate. Nădăjduiesc să-mi pot arăta recunoştinţa odată şi odată.

— Dar bine, domnule Petit, nu mi-am făcut decât datoria. E sigur că Neveux l-a trimis înot pe sălbatec încoace, ca să te înjunghie. Am avut noroc că domnişoara Jeanette nu era pe punte, altminteri pe ea ar fi atacat-o întâi. Ei. doctore?

Bertram se ridicase:

— De trezit nu se mai trezeşte, asta-i sfânt. Glontele i-a atins inima. Câteva minute numai şi va trece în lumea drepţilor. George, mare noroc ai avut. Cum de-ai cutezat să-l ataci cu mâna liberă pe individul acesta primejdios?

— Am lucrat dintr-o pornire instinctivă, răspunse tânărul. N-am stat să chibzuiesc sau să fac un plan. Şi cu toate astea am nimerit. Prea plăcut nu-mi este că am ucis un om, dar n-aveam încotro. Ah! uite că-şi dă sfârşitul!

Băştinaşul scoase un horcăit, apoi întinse picioarele şi râmase nemişcat.

— Mort! spuse Bertram, aplecându-se deasupra trupului

neînsufleţit. Îl afundăm în mare, căpitane?

— Da, răspunse Farrow. S-a arătat viteaz; atacul lui împotriva noastră — pe care ne socotea duşmani, — a fost îndrăzneţ şi plin de primejdii. Ah! bine faci, Rindow, leagă-i bucata de fier de picioare. Să se ducă la fund.

Timonierul adusese o bucată grea de burlan, pe care o fixă de picioarele mortului. Trupul neînsufleţit fu ridicat de doi marinari şi dus la parapet. Farrow rosti o rugăciune scurtă, apoi băştinaşul fu cufundat în apa limpede. Avusese o înmormântare marinărească.

— Aşa, şi acum la lucru! zise căpitanul. Petre, îmbracă-ţi costumul! Ah! Kard a fost mai harnic, uite-l că-i gata.

Maşinistul înainta dinspre turn cu paşi grei. Părea o namilă înfiorătoare. Un marinar se apropie îndată de el şi-i legă funia de alarmă în jurul şoldurilor. Apoi deschise portiţa parapetului, maşinistul se aşeză pe marginea punţii şi-şi dădu încetişor drumul în apă.

— Ei, dar ştiţi că se pricepe băiatul! făcu Farrow, entuziasmat. Înainte vreme mergea mai greu. Bravo!

Petre îşi îmbrăcase şi el costumul în toată graba. Era gelos pe camaradul său mai tânăr, care i-o luase înainte. Se apropia de portiţa balustradei, se aşeză pe marginea punţii şi-şi dădu şi el drumul în apa limpede a mării. Ajunse curând jos şi se apropia de tovarăşul său. În mod obişnuit, scufundătorii — atunci când sunt mai mulţi — se înţeleg între dânşii lovindu-şi căştile în tactul alfabetului Morse.

Kard se şi urcase pe puntea înclinată a epavei. Găsi imediat chepengul, pe care îl deschise după multă trudă.

— Ah! îmi închipuiam că va merge şi mai greu, zise doctorul. Lemnul trebuie doar să fie umflat de apă. Cum Dumnezeu a dobândit maşinistul nostru atâta putere? Îmi face impresia că s-a făcut mai mare şi mai gros. Sau te pomeneşti că mai are aer în costum? Dar în cazul acesta ar fi trebuit să fie ridicat la suprafaţă. Ciudat!

— Da, ai dreptate, doctore, răspunse Farrow. Şi mie îmi face cu totul altă impresie Kard. Pare mai înalt şi mai gras decât uriaşul nostru Petre. Dar cred că n-ai greşit, doctore: trebuie să mai aibă aer în costum. Ei?

Exclamaţia lui era îndreptăţită, căci pe puntea epavei se petrecea acum ceva interesant. Petre se apropiase pe la spate de tovarăşul său — care tocmai vroia să coboare pe deschizătura chepengului — şi apucându-l de umeri îi comunică ceva prin lovituri de cască. Kard, însă, se smuci cu atâta putere, încât Petre se clătină pe picioare. Purtarea lui era într-adevăr foarte ciudată, căci atunci când Petre se apropia pentru a doua oară de el şi-i apucă braţul stâng, se smuci din nou cu putere.

Uriaşul se înfuria şi apropiindu-se pentru a treia oară de tovarăşul

său, îl apucă iar de braţul stâng. Şi atunci se petrecu ceva neaşteptat.

Cu iuţeala fulgerului Kard se întoarse, scoase iute cuţitul lung şi ascuţit pe care fiecare scafandru îl poartă la brâu şi lovi cu furie în Petre.

Acesta, însă, sărise repede, în lături, rămase câteva clipe ca împietrit, apoi venindu-şi în fire, trase şi el cuţitul.

Lamele lungi şi ascuţite scânteiară în apă în toate culorile curcubeului. Cei doi uriaşi se atacară cu furie, dar fără să se rănească. Erau amândoi îndemânateci în mânuirea cuţitelor şi se angajară într-un duel sub apă, cum rar s-a văzut.

Spectatorii de pe submarin rămaseră ca împietriţi. Ce se-ntâmplase cu maşinistul de-şi atacase pe neaşteptate tovarăşul? Să-şi fi pierdut oare minţile din cauza presiunii apei?

Dar Kard era doar un scafandru dibaci, cu care Petre făcuse şcoală. Ba uriaşul susţinea chiar că elevul său îl întrece în ce priveşte puterea de rezistenţă în apă. Sau poate că oboseala şi aventurile întâmpinate pe insulă în cursul expediţiei îi distruseseră nervii?

Doctorul Bertram chibzui repede dacă aceste eventualităţi erau posibile. Bolnav nu fusese însă niciodată maşinistul şi nici de malaria (friguri de baltă) nu suferise, ca cei mai mulţi din tovarăşii săi.

Atunci ce? Te pomeneşti că perspectiva de a da ochii cu o comoară atât de mare îl făcuse să-şi piardă judecata! Sau poate se născuse deodată lăcomia într-unsul şi vroia să puie mâna pe averile îngrămădite acolo, fără să se gândească cum că submarinul se afla deasupra lui.

Cei doi scafandri se năpustiră din nou cu pumnalele, unul asupra altuia. Păreau să lupte cu înverşunare şi asta se vedea după mişcările violente ce făceau. Îşi îngăduiră o pauză scurtă, apoi porniră iar unul împotriva altuia, fiecare căutând să înfigă cuţitul în trupul celuilalt, sau cel puţin să-i spintece costumul pentru a face loc apei să intre înăuntru.

— Au înnebunit amândoi! strigă Farrow înspăimântat. Trageţi-i repede sus!

Dar când cei doi marinari traseră de funii, şi-l ridicară pe Kard de vreun metru, acesta tăia dintr-odată funia şi sări înapoi pe puntea epavei. Cu cuţitul ridicat, se năpusti asupra lui Petre, care plutea la vreo jumătate de metru deasupra punţii corăbiei scufundate.

— Dă-i drumul în jos! strigă Farrow marinarului, care execută imediat ordinul. Petre dobândi teren sigur sub picioare şi pară cu îndemânare lovitura lui Kard, apoi luă el ofensiva.

— Domnule căpitan, domnule căpitan! strigă un marinar din spatele turnului.— Kard e aici, sub învelitoarea de pânză a costumului de scafandru. E ţeapăn ca un mort,

— Doctore, repede într-acolo! strigă Farrow, trăgând revolverul.

Am o bănuială grozavă: ăla de jos nu e Kard ci Neveux, care s-a furişat pe submarin împreună cu băştinaşul ucis de George. L-a ameţit pe bietul nostru maşinist şi a îmbrăcat el costumul de scafandru. A văzut costumele pe punte, pe când noi plecam de pe stâncă. Ah! Petre e într-o situaţie primejdioasă, — ba nu, ba nu, e mai îndemânatec decât monstrul acela! Aşa, acuma i-a dat o lovitură zdravănă!

Doctorul Bertram se îndepărtă repede, deşi ar fi vrut să privească şi el spectacolul care se desfăşura sub apă. Trebuia însă să vie în ajutorul lui Kard.

— Nu trage, domnule căpitan! strigă Rindow, văzându-l pe Farrow ridicând arma. În apă glontele deviază şi s-ar putea să-l nimereşti pe Petre al nostru. N-ar fi mai bine să-l tragem repede sus?

— Deloc, căci nu s-ar putea apăra timp de câteva secunde, ceea ce i-ar îngădui lui Neveux să-i înfigă cuţitul in trup. Oh! uite c-a alunecat bietul Petre, — ba nu, se ţine bine încă. Ah! bravo! e mult mai îndemânatec ca ticălosul acela! Aşa, acuma la atac! Dumnezeule! nu, nu! Ah! e în mare primejdie!

După ce se ferise de o lovitură furioasă a adversarului, Petre pornise la atac. Alunecase însă pe punte şi căzuse în cap. Vajnicul său duşman se năpusti atunci asupra lui, cu gândul să-i dea lovitura de graţie în spate.

Credinciosul bătrân părea pierdut, George scoase un strigăt de groază şi furie. Era gata-gata să se arunce cu capul în apă şi să vie în ajutorul bunului său Petre, care-şi primejduise de atâtea ori viaţa pentru el.

Nu-şi putea dezlipi privirile de la scena de groază. Acum... Acum... cuţitul lung se va înfige in trupul lui Petre!

Dar uite că Uriaşul făcu o mişcare fulgerătoare şi ca urmare Neveux alunecă şi dânsul lungindu-se lângă potrivnicul său.

Petre îşi răsuci trupul şi dădu uriaşului o lovitură grozavă, în braţul stâng. Vru să se ridice pe urmă repede, dar Neveux îl înşfacă, îl ţinu strâns cu mâna stângă şi izbi cu dreapta.

Petre nu putu să pareze lovitura aceasta, căci n-avea mişcările libere. Şi se părea că lupta va avea un deznodământ tragic pentru el.

— De ce n-aş trage? strigă Farrow, în culmea enervării. Poate că tot îl nimeresc pe blestematul acela de Neveux!

— Ah! iată că se schimbă lucrurile! strigă Rindow. Oh! Petre a lucrat bine, repede sus cu el!

Grozava luptă de sub apă fusese hotărâtă de soartă. În clipa când Neveux se pregătea să dea ultima lovitură, ieşi din gaura chepengului deschis de dânsul un şarpe lung, albicios, se zvârcoli câtva timp în gol, apoi se încolăci în jurul trupului ticălosului.

Neveux dădu imediat drumul lui Petre şi lovi cu turbare în reptilă. Degeaba. Dinăuntrul corăbiei ieşiră doi şerpi — lungi de cel puţin

cinci metri — şi se încolăciră în jurul lui. Toate trei reptilele îl smuciră cu putere şi într-o clipă dispărură cu el pe gura chepengului.

Petre fu tras repede la suprafaţă şi când îl întinseră pe punte şi-i scoaseră casca de pe cap, chipul său era galben şi tremura varga.

— Ptiu drace! exclamă el apoi, nici pe patul de moarte n-oi uita mutra care a făcut-o când l-a înhăţat polipul. Asta-i adevărată dreptate cerească. Dar ce-i cu Kard?

— E bine sănătos, se auzi glasul doctorului care venea dinspre turn. Ei, cum s-a terminat chestia colo jos? L-a învins Petre pe ticălosul de Neveux?

— A intervenit un al treilea în luptă — răspunse căpitanul — un polip uriaş care şi-a ales domiciliul în interiorul epavei. Probabil că apa a mâncat unul din pereţii corăbiei, îngăduind monstrului marin să pătrundă înăuntru. Petre, bănuiesc că te-ai speriat rău când ai dat cu ochii de tentacula grozavă?

— De ce-aş minţi, aşa a fost, răspunse bătrânul, întrebarea e: ce facem acum? Neveux nu mai poale fi salvat, căci geamul de la cască s-a sfărâmat din cauza izbiturii; trebuie să se fi înecat. Dar cum alungăm monştrii din epavă?

— De asta mă îngrijesc eu, interveni Jan Brike. Arunc jos o granată cu aprindere automată. Explozia nu va dăuna nici corăbiei, nici nouă, dar va pune pe goană polipul.

Viteazul tunar se îndepărtă repede şi după Câteva minute se înapoie cu o granată, prevăzută cu un mecanism de ceasornic. Jan potrivi explozia peste un minut, apoi îi dădu drumul în apă, Maşina infernală căzu pe fundul marii, exact dedesubtul epavei. Toţi priveau cu încordare în adâncime.

Exact după un minut, explozia se produse. O volbură de nisip acoperi câteva clipe corabia, apa ţâşni în sus şi submarinul se cutremură uşor.

— Ah! uite-l colo! strigă Petre, cu însufleţire. Cum s-a mai speriat sărăcuţul de el! Uriaşul polip ţâşni ca o torpilă. Strânse
tentaculele, înotă îndărăt, se aruncă în apă şi dispăru ca o cometă în adânc.

— Aşa, acuma îl voi scoate întâi pe Neveux, zise Petre. Nu cred ca polipul să se întoarcă, prea l-a înspăimântat explozia. Dacă Kard s-a înzdrăvenit, poate veni şi el. Trebuie neapărat să-şi ia costumul pe care i l-a furat Neveux. Sticle de rezervă pentru cască avem destule.

Îşi puse pa cap casca grea, Plundow i-o înşurubă, apoi viteazul bătrân se lasă afund pentru a doua oară. Era o mare îndrăzneală ceea ce făcea, căci se putea să fie ascuns un al doilea polip în interiorul epavei.

Ajunse pe punte, se apropia de chepeng privi o clipă înăuntru, apoi se făcu nevăzut. Luase cu sine o funie şi după câteva minute dădu

semnalul de ridicare la suprafaţă.

Trupul neînsufleţit a lui Neveux se ivi pe gura chepengului. Când fu ridicat pe puntea submarinului, văzură cu toţii că figura uriaşului avea o expresie liniştită, ceea ce dovedea că avusese o moarte uşoară.

Funia fu coborâtă din nou, de data aceasta cu o greutate atârnată de capăt. Nu trecu mult şi Petre dădu din nou semnalul de ridicare la suprafaţă. O casetă mare alunecă în sus prin apa şi marinarii o aşezară cu băgare de seamă pe punte.

Din nou fu lăsată funia si o a doua casetă fu ridicată în sus. Apoi apăru pe puntea epavei însuşi viteazul bătrân şi se lăsă tras la suprafaţă.

— Altceva nu mai e nimic, afară doar de lăzi cu marfă, pe care apa a stricat-o de mult, zise el. Unul din pereţii corăbiei este complet distrus. Casetele astea două le-am găsit într-un dulăpior de lângă cabină. Desigur că în ele se află comoara căutată.

În vreme ce-şi scotea costumul de scafandru, Plundow deschidea prima casetă. Jeanette Roule şi Julien Petit priveau cu încordare. Când capacul greu fu ridicat, amândoi tinerii scoaseră o exclamaţie de uimire. În faţa lor lucea aur, pietre preţioase scânteiau în mii de culori — comoara bătrânului Route fusese în sfârşit găsită.

Farrow dispuse să se aducă în cabina sa cele două casete.

Valoarea conţinutului lor era nepreţuită.

— Aşa, domnişoară, zise el apoi, acum eşti bogată şi lumea e deschisă pentru d-ta. Te vom duce la Saigon, la rudele d-tale, iar pe d-l Petit îl vom transporta înapoi pe insula Uvea, căci a redobândit chitanţa care dovedeşte că tatăl său şi-a plătit datoria.

Jeanette privi cu tristeţe la tânăr, apoi zise;

— Domnule Petit, pe Uvea nu te aşteaptă decât amintiri triste. Şi apoi, îţi vei face duşmani, venind să-ţi ceri înapoi dreptul d-tale. Ai ajutat la găsirea comoarei şi ţi se cuvine o parte dintr-unsa, care face mai mult decât proprietatea pe care o revendici pe insula Uvea. Vino şi d-ta la Saigon şi acolo vei putea să-ţi cumperi una nouă.

Frumoşii ei ochi priveau cu dragoste la el, Julien roşi, apoi îi întinse mâna:

— Da, domnişoară Jeanette, merg cu d-ta. Voi căuta să-mi înjghebez o viaţă nouă.

— Bravo! strigă Farrow. Totul e bine când sfârşeşte bine!

Aventurile submarinului Dox 011

Hans Warren

I

O DESCOPERIRE CIUDATĂ

SUBMARINUL străbătuse strâmtoarea Torres între Australia şi Noua-Guinee şi se afla în drum spre Saigon unde avea să-i lase pe Jeanette Roule şi tânărul Julien Petit.

În timpul nopţii vasul trecuse de strâmtoarea Torres; căpitanul Farrow nădăjduia că autorităţile erau încredinţate dispariţia „Dox"-ului, său, în urma erupţiei vulcanului marin dar pe de altă parte se putea ca autorităţile franceze de pe insula Uvea, să fi observat apariţia şi dispariţia vasului mult căutat, vestind apoi în lumea întreagă ştirea aceasta.

Jeanette stătea în turn alături de căpitan. Marea era liniştită, soarele lucea pe cerul albastru şi totul respira pace şi fericire.

— Cât e frumos! exclamă tânăra, fată. Oh! domnule căpitan, vă invidiez pentru viaţa ce trăiţi. Liberi şi independenţi, necontenit aventuri noi, alături de camarazii credincioşi şi viteji, ce şi-ar putea dori omul mai mult?

— Fireşte, duduiţă, aşa cum vezi dumneata viaţa noastră, e frumoasă. Dar nu trebuie să uiţi că suntem nişte prigoniţi, împotriva cărora aproape toată lumea a pornit vânătoarea. Partea cu adevărat frumoasă a vieţii noastre aventuroase este că am venit în ajutorul multor oameni şi numeroşi sunt aceia pe care i-am scăpat de la moarte sigură.

Jeanette aruncă spre căpitan o privire plină de admiraţie. Se uită la dânsul de parcă soarta i-ar fi dăruit un alt tată, în locul celui ucis de vânătorii de capete şi oftând din adâncul pieptului, îşi aţinti din nou privirea spre întinsul fără sfârşit al apei.

— Domnule căpitan, parcă se văd nişte insule acolo? spuse ea arătând cu mâna în zare. Vedeţi punctele acelea întunecate la dreapta şi la stângă noastră?

— Ai dreptate, domnişoară, sunt insule de corali izolate şi nelocuite. Vasul nostru va trece prin apropierea lor, pentru că pe calea aceasta evităm să ne întâlnim cu vapoarele liniilor regulate. Mai târziu, vom trece printre insulele Aroe, la nord, şi insulele Timorlaut, la sud. Apoi intrăm in marea Banda. Acum ne aflăm in marea Alfurei sau Harafura, cum se mai numeşte. Dar ce-o fi asta? exclamă el uimit şi duse repede ocheanul la ochi. Ah! Mi se pare că ne este dat să salvăm din nou pe nişte naufragiaţi.

Uite o plută, pe care atârnă o cârpă de o prăjină, şi văd şi un om.

Farrow îndreaptă vasul spre nord şi cârmi spre punctul negru care se zărea în apă. Apoi strigă în acustic:

— Rindow, George şi Petre să vină sus. Aduceţi pe punte şi barca

de aluminiu.

Porunca aceasta a căpitanului produse mare fierbere pe submarin. Ceva deosebit trebuie să se fi petrecut. Rindow, George şl Petre urcară în grabă scăriţa din fier ce ducea în turn, în urma lor veneau câţiva marinari cu diferite piese ale bărcii de aluminiu.

Farrow îşi dăduse seama imediat că nu va putea ajunge cu submarinul în apropierea plutei, căci aceasta se afla între numeroase stânci care formau un meterez în faţa insulelor izolate.

Cu viteză sporită vasul se apropia de locul cu pricina, şi Petre care avea privirea cea mai ageră strigă deodată:

— Domnule căpitan, omul de pe plută este un european. Un bărbat în vârstă cu barba căruntă. Atenţie, opriţi!

Dar Farrow zărise şi el stâncile ascunse sub apă şi strigă în acustic:

— Încetiniţi maşinile, daţi îndărăt!

În aceeaşi clipă aproape vasul frână şi opri la vreuna de stâncile primejdioase.

Marinarii montaseră între timp barca, o puseră repede pe apă şi Petre sări în ea urmat de George care strigă căpitanului:

— Tată, e de ajuns dacă mergem noi doi, în felul acesta ajungem mai repede la plută.

— Bine, dar grăbiţi-vă! zise Farrow.

Petre vâsli din toate puterile şi George stătea la cârmă. Nu trecu mult şi ajunseră lângă punte. Aceasta era construită în mod primitiv din lemn de bambus şi avea înfiptă în ea o prăjină din acelaşi material, de care era fixată o cămaşă albă, ruptă.

După ce porniră barca, Petre şi George păşiră cu băgare de seamă pe plută. Nu prea era uşor să-ţi ţii echilibrul pe ea şi ca să ajungă lângă trupul ce părea neînsufleţit, fură nevoiţi să se târască pe mâini şi pe picioare.

Nenorocitul care zăcea acolo părea să fi avut, de îndurat multe lipsuri. Pielea îi devenise fleşcăită ceea ce era o dovada că suferea de foame, iar firele albe din păr şi barbă erau desigur de provenienţa recentă.

— Bietul de el, multe trebuie să fi pătimit, zise Petre. Bagă de seamă, George; trebuie să-l ducem încetişor de aici, altminteri răsturnăm pluta. De necrezut cum îşi poate construi, cineva o astfel drăcie. De fapt, nici n-o putem numi plută căci nu-s decât nişte beţe de bambus, legate între ele. Atenţie!

„Drăcia” era gata-gata să se răstoarne pe când îl târau spre margine pe omul neînsufleţit. În felul acesta ar fi fost cu neputinţă să ajungă la barca lor şi după o clipă de gândire, Petre spuse tânărului;

— Domnule George, du-te în barcă, desfă funia şi ţine-te cu lopata lângă plută. Îl voi lua în braţe pe nenorocitul asta şi aşa voi ajunge la margine, unde vel fi dumneata cu barca.

În vreme ce Uriaşul ridică pe braţe trupul neînsufleţit, George sări sprinten în barcă. Acuma Petre păşi cu băgare de seamă şi pluta se aplecă ameninţător sub greutatea sa; George vâsli încetişor înainte, cârmi apoi de-a latul şi Uriaşul aşeză povara pe fundul bărcii, apoi sări el însuşi într-unsa, împinse pluta înapoi şi apucă lopeţile.

Vâslind cu putere se îndreptă spre submarin în vreme ce tânărul se ocupa de străin. De abia acum văzu că acesta avea o figură fină, inteligentă şi se părea să fie de condiţie bună.

— Petre, cred că am dat de o nouă enigmă, spuse el credinciosului său servitor, Sunt curios să aud ce ne va spune după ce doctorul Bertram, va izbuti să-l readucă în simţiri.

— După cât se arată, răspunse Uriaşul, nu-i dintr-aceia obişnuiţi să îndure mizeriile. Dar, tocmai astfel de oameni sunt uneori de-o rezistenţă uimitoare. Când urmăresc vreo ţintă, sunt însufleţiţi de un soi de fanatism care-i fac capabili de cele mai mari sforţări.

— Ai dreptate, Petre, are într-adevăr înfăţişarea unui fanatic. Ce l-o fi adus în regiunea asta pustie? Insulele alea mari de corali din faţa noastră sunt doar nelocuite?

— Aşa şi este, dar ştii şi dumneata domnule George, că tocmai asemenea insule exercită mari atracţii, pentru oamenii care sunt certaţi cu lumea;

— Vorbeşti de, acei indivizi care au venit oarecum în conflict, cu legile? zise George, râzând. Asta e drept. Dar vezi că eu nu cred că nenorocitul pe care-l avem aici să facă parte din clasa aceasta, face o impresie bună, cu toată înfăţişarea-i prăpădită.

— În sfârşit, vom vedea ce-i cu el, după ce domnul doctor îl va readuce la viaţă. Eu însă, tocmai în aceşti oameni cu înfăţişare distinsă nu prea am încredere, atunci când dau de dânşii în împrejurări atât de ciudate.

Ce căuta dumnealui pe o insulă pustie? Domnule George, nu te încrede în exteriorul unui om. Tocmai aceia care fac impresia bună în primul moment sunt de cele mai multe ori înşelători, care de abia
mal târziu îşi dau aramă pe faţă.

— Da, Petre, asta o ştiu eu, dar de data aceasta, cred că nu mă înşel. Trebuie să fie un om cult şi probabil foarte inteligent.

— Hm! Tot ce se poate, mormăi Uriaşul, numai că mi se pare bănuitor că-l găsirăm în starea ăsta, singur singurel, pe o plută care nici măcar, plută, nu e şi, într-un ţinut izolat de restul lumii. Ei, dar iată că am ajuns la destinaţie. Acum să-l vedem pe domnul doctor ce poate.

— Alo, George, pe cine aţi găsit? strigă căpitanul Farrow din turn.

— Pare să fie un bărbat distins şi cult, răspunse tânărul, în vreme, ce-l ajuta pe Petre să ridice trupul neînsufleţit pe care marinarii de pe punte îl luară imediat în primire.

— Petre crede că nu-i lucru curat cu el, dar vom afla noi îndată, după ce-l va readuce în simţiri doctorul Bertram. Cred că e însetat şi înfometat.

— Fireşte, spuse doctorul, care aruncase doar o privire asupra nenorocitului. Duceţi-l în cabina infirmeriei. Pare să fie foarte tenace, deşi puţintel la trup.

— Ăştia sunt cei mai primejdioşi, interveni Petre, şi eu aş fi cu mare băgare de seamă faţă de domnul acesta, distins. Nu ştiu de ce, dar am avut din primul moment simţământul că i-ar aduce vreo nenorocire domnului George al nostru.

— Bunul şi credinciosul meu Petre, ştiu bine că, mi-eşti sincer, spuse George. Dar ce să-mi facă mie nenorocitul acesta, aproape mort? Ar putea, să zică bogdaproste dacă doctorul Bertram l-ar readuce la viaţă. Crede-mă că e complet inofensiv,

— Asta aşa o fi, domnule George, dar eu mă bizui pe presimţirile mele. Bagă de seamă omul acesta te aduce în mare primejdie.

Căpitanul Farrow care ascultase discuţia, încreţi fruntea. E drept că-l ştia pe Uriaş cam superstiţios, chiar dacă nu aşa cum erau Jan Brike şi Gerard, Plundow, dar acum tonul cu care vorbea credinciosul servitor îl făcea să fie îngrijorat peste măsură

Apoi îşi mai spuse că într-o privinţă avea dreptate Petre. Era: ciudată; apariţia unul european înfometat, în ţinutul acesta pustiu. Te pomeneşti că o fi vreun ocnaş evadat din temniţele Australiei?

Nu trebuie să, te laşi înşelat de exteriorul unui om, cum bine zicea Petre, de aceea Farrow îşi chemă copilul la dânsul şi îi spuse încetişor:

— George. fireşte că nu vreau să zic nimic rău despre omul pe care l-am pescuit aici, ţin însă să-ţi atrag atenţia că nu trebuie să te laşi înşelat de aparenţe. Poate că tot are dreptate Petre cu presimţirea lui că te paşte o primejdie.

Tânărul râse, apoi zise:

— Tată; întâi să-l vezi şi d-ta şi te vei convinge că n-ai de ce să-ţi fie teamă; Fără îndoială că e un om foarte inteligent şi inofensiv. Eu îl iau drept savant.

— Aceştia sunt câteodată cei mai primejdioşi, interveni Petre care se apropiase. Ei îşi vâră în cap adesea un. lucru care-l aduce, în mare primejdie pe el înşişi şi pe aceia pe care a izbutit să-i convingă. Eu l-aş sfătui pe domnul George nici să nu se ocupe de savantul nostru.

— Dar, bine, Petre, zise căpitanul, râzând!, ce i-ar putea face lui George nenorocitul acesta, care-i mai mult mort decât viu? E prostie ceea ce spui tu. Fireşte, se întâmplă să ai uneori, o aversiune pentru un om numai ce l-ai privit odată, dar trebuie să te întrebi întotdeauna în ce măsură ţi-ar putea face rău acest om şi în cazul de faţă, bietul salvat chiar că nu poate întreprinde nimic împotriva noastră, sau numai a lui George.

— Nici nu e nevoie să întreprindă el însuşit răspunse Uriaşul. Dar nu e exclus ca, să-l vâre pe domnul George al nostru în vreo aventură, care, l-ar putea costa scump. Văd eu însă că nu prea vreţi să mă ascultaţi, de aceea voi fi cu băgare de seama şi voi şti să intervin când va veni momentul. Aş pune rămăşag că dreptatea va fi de partea bătrânului Petre al dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi îndreptându-se spre turn, coborî scăriţa în interior. Farrow privi gânditor după el şi se adresă lui George:

— Petre îl vede de obicei pe dracul mai negru decât e în realitate, dar în privinţa aceasta parcă, tot are dreptate: naufragiatul nostru ne-

ar putea băga în cine ştie ce aventură primejdioasă. N-ar strica să fim deci cu băgare de seamă. Avem acum o sarcină grea înaintea noastră, trebuie să-i ducem te Saigon pe cei doi tineri şi comoara regăsită. Lucrul acesta nu e chiar atât de uşor, căci trebuie să trecem prin Singapore, apoi dăm de ţinuturi franţuzeşti. De la ţinta aceasta nu trebuie să ne lăsam înduplecaţi de vreo povestire a omului care a apărut în chip atât de ciudat.

— Bar bine tată, de vreme ce nici nu l-ai văzut vreodată, cum poţi vorbi astfel? Tu ştii bine că şi eu sunt destul de prevăzător că, şi eu mă pricep puţintel la oameni deşi sunt încă tânăr. Omul pe care l-am salvat este cu torul inofensiv şi sunt convins că ne va lămuri cum, în ce fel a ajuns pe pluta unde l-am găsit.

— Să sperăm că aşa va fi. Într-o privinţă ai şi tu dreptate; trebuie; mai întâi să mă uit bine la el şi să văd câte parale face. Poate că m-am molipsit puţintel de la Petre de ţi-am vorbit în felul acesta.

— Pludow să vină sus! strigă el apoi în acustic.

Când timonierul îşi, făcu apariţia, Farrow îi dădu instrucţiuni să meargă numai cu un sfert din viteza normală ţinând direcţia spre vest. El îşi spunea că misteriosul necunoscut avea poate vreo taină prin ţinutul acesta căreia vroia sa-i dea de rost. De aceea, nu trebuia să se îndepărteze prea mult până ce nenorocitul îşi va reverii în simţiri.

Însoţit de George, căpitanul se îndreptă, spre cabina care servea de infirmerie. Încăperea mică era vopsită în alb şi doctorul Bertram îşi instalase acolo un laborator modest în care se aflau cu deosebire instrumente şi chimicale de tot soiul de care se ajuta în studiul animalelor rare.

Când tatăl şi fiul intrară, îl găsiră pe doctor ocupat să-l readucă în simţiri pe străinul misterios.

— A fost salvat tocmai la timp. Spuse el, căci dacă mai întârzia câteva ceasuri ar fi murit din cauza slăbiciunii. De cel puţin două zile cred că n-a mai pus nimic în gură.

Căpitanul privi cu milă la omul neînsufleţit, îşi dădu seama imediat că George nu-l judecase greşit. Avea o figură inteligenţă, serioasă şi făcea impresia unui învăţat. Ar fi fost cu, neputinţă să fie însufleţit de gânduri rele sau să comită o faptă care să-l pună în conflict cu legile lumii civilizate.

Doctorul Bertram îi făcu un masaj asupra muşchilor gâtului şi spuse mulţumit:

— Aşa, i-am turnat pe gât o porţie bună de supă întăritoare şi acum voi încerca să-l trezesc din leşin.

Spunând acestea începu să-i frece cu eter tâmplele şi-i ţinu sub nas un tampon de vată îmbibată cu o esenţă puternică.

După câteva minute omul începu să se mişte muşchii tresăriră, strănută cu putere, deschise ochii privi rătăcit în jur şi murmură:

— Boeja darăt.

George se uită la tatăl său. Pricepea el limba malaieză — această limbă primitivă, poate cea mai uşoara din lume — dar expresia asta n-o auzise niciodată.

Căpitanul clătină şi el capul cu mirare şi privi la străin, care închise,din nou ochii.

Doctorul Bertram tresări cu putere, se uită la pacientul său cu mult interes şi repetă:

— Boeja darăt. Într-adevăr, boeja darăt; a spus. Asta e din cate afară de surprinzător. Să fie oare cu putinţă ca el să fi văzut, ca ele să mai existe pe aici? Domnule căpitan, trebuie numaidecât, să rămânem în ţinutul acesta. Ar fi o, descoperire cum rar făcut. Să nădăjduim că n-a aiurat.

Cu o expresie absolut îngrijorată, se aplecă asupra leşinatului şi îi puse mâna pe frunte. Apoi clătină capul mulţumit şi zise;

— Nu are temperatură... A vorbit deci normal. Ah! Ar fi o descoperire extraordinară. Numai de s-ar trezi iarăşi cât mai repede. Trebuie să-mi dea lămuriri precise unde a dat de urma lor.

Începu să frece, din nou cu eter tâmplele leşinatului şi muia un alt tampon de vată, pe care îl puse sub nas..

II
MAI EXISTĂ BALAURI?

TATĂ, CE SĂ ÎNSEMNE expresia asta malaieză? întrebă George încetişor. Eu n-am auzit-o încă până acum. Boeja darăt! Desigur că doctorul ştie.

— Da, aşa se pare, răspunse căpitanul. De aceea m-a şi rugat să rămân cu submarinul în locurile acestea. De fapt, n-aş prea vrea s-o fac, căci acum de abia mi se precizează avertismentul credinciosului nostru Petre. „Boeja darăt" ce-o fi însemnând asta? Doctore... ah, e prea ocupat cu pacientul său. Să-i lăsăm deocamdată.

— Tată, de ce n-am rămâne aici? Plundow se poate roti cu submarinul în Ioc de câteva ori, până ce domnul acela se va trezi din leşin, Trebuie să-ţi mărturisesc că acum sunt foarte curios să lămuresc chestia asta ciudată.

— Hm! Tot Petre a avut dreptate cu presimţirea lui, zise Farrow. A spus-o doar direct că omul acesta, misterios te va băga în vreo primejdie; căci o mare primejdie trebuie sa fie legată de, vorbele sale, altminteri n-ar fi ajuns nici el în starea în care se află. Ei, dar ştiu eu bine că tu nu te laşi convins de sfaturi înţelepte, de aceea hai să

vedem ce-i cu taina aceasta care ne iese în cale. Voi da lui Plundow instrucţiunile cuvenite.

Aruncând o privire cam indispusă asupra străinului de care doctorul Bertram se ocupa cu grijă deosebită, Farrow, părăsi cabina şi se îndreptă spre turn pentru a da instrucţiuni timonierului.

În gang se întâlni cu Petre care îl întrebă cu sfială:

— Domnule, căpitan, unde-l debarcăm pe străinul pe care l-am găsit pe plută?

— Vom şti îndată, Petre. Deocamdată vom rămâne prin ţinutul ăsta până se va trezi.

Farrow porni cu paşi grăbiţi spre turn, urmărit de privirea gânditoare a Uriaşului. Acesta începu să se scarpine la ceafă şi mormăi:

— Tot bătrânul Petre pare să aibă dreptate. Domnul ăsta ciudat ne vâră într-o nouă aventură. Ei, dar lasă că veghez eu asupra lui George,

Căpitanul dădu în grabă instrucţiuni lui Plundow, apoi se întoarse în cabina infirmeriei. Voia să fie de faţă când străinul se va trezi din leşin,

În tot cursul drumului îşi frământă creierul, căutând să afle ce însemnau acele două cuvinte, care l-au tulburat atât de mult pe doctor.

„Boeja darăt”. Tradus - cuvânt cu cuvânt asta însemna crocodil de uscat. Dar aşa ceva nici nu există. Poate că nu auzise bine?

Nu, nu, în privinţa asta nu există îndoială căci doctorul repetase doar expresia; Trebuia deci să fie exactă. Dar ce să însemne, „crocodili de uscat"?. Sună cam ciudat şi periculos... în acelaşi timp.

Când intră. În cabină văzu că străinul stătea în capul oaselor. Se cam clătina încolo şi încoace, nu-i vorbă dar părea să aibă o energie uimitoare, căci privea liniştit în jur, dădu din cap şi zise apoi cu voce slabă:

— Sunt salvat, sunt pe un vapor. Vă mulţumesc, domnii mei! Sunt profesorul; Donald Barner din Melbourne. Suntem încă în marea Alfurei, în apropierea insulei de corali?

— Da domnule profesor, răspunse doctorul Bertram cu glas emoţionat. Vom rămâne chiar în ţinutul acesta până vă veţi fi restabilit pe deplin. Spuneţi-mi vă rog, domnule profesor, există într-adevăr pe insulele acestea „Boeja darăt"?

Profesorul se cutremură, se uită ţintă câteva clipe la chipul încordat al doctorului şi spuse apoi încetişor:

— Oh! Probabil că m-a luat gura pe dinainte din cauza temperaturii. Cine sunteţi d-voastră, domnul meu?

— Doctorul Bertram se recomandă medicul.

— Şi unde mă aflu? Întrebă apoi profesorul. Mă veţi ierta că nu răspund imediat la întrebarea d-voastră, căci pentru mine este vorba

de o chestie de cea mai mare însemnătate, pe care n-o pot încredinţa oricărui străin.

— Foarte, adevărat, se grăbi să răspundă doctorul — dar în noi puteţi avea deplină încredere. Eu nici n-aş putea face cunoscută lumii taina d-voastră, căci. n-am voie să mă arăt printre oameni. Spuneaţi că sunteţi originar din Melbourne, domnule profesor. În cazul acesta desigur ca veţi fi auzit de noi. Vă aflaţi, actualmente pe submarinul Dox de sub conducerea căpitanului Farrow. Uite-l acolo, împreună cu fiul său, George. Am studiat şi eu zoologia şi astfel se explică faptul că mă interesează foarte mult balaurii aceia ciudaţi despre;care aţi amintit,

Profesorul Barner, se cutremură, îşi ridică trupul şi mai mult şi privi lung spre căpitanul Farrow şi George. Apoi zise cu bucurie:

— Ah, d-voastră sunteţi, domnii mei? Sunt cât se poate de vesel că vă cunosc. De mult aveam dorinţa, să vin în contact cu d-voastră căci, deşi guvernul ţării mele pune totul în mişcare ca să pună mâna pe d-voastră, eu am fost întotdeauna un sincer admirator al faptelor d-voastră vitejeşti. Dar mai presus de toate trebuie să mărturisesc că v-am invidiat, căci datorită submarinului d-voastră puteţi vedea minuni de ale mării, care ne rămân ascunse nouă, muritorilor de rând. Da, domnii mei, d-voastră vă pot încredinţă fără aici o teamă descoperirea mea, ba chiar sper că veţi fi amabili să mă sprijiniţi.

Domnule doctor, este adevărat că am regăsit balaurii aceia, — „Boeja darăt” — cum sunt numiţi de băştinaşii din Komodo. I-am regăsit spun, pe insulele acestea pustii, şi încă nişte exemplare de o mărime cum nici n-aş fi bănuit că poate, exista. Ştiţi desigur şi d-voastră că pe insula Komodo aceşti urmaşi direcţi ai saurienilor primitivi ating o lungime de până la trei metri. Pe insulele acestea, am văzut exemplare de aproape cinci metri. Gândiţi-vă numai, domnule doctor: cinci metri! Va puteţi închipui aşa ceva? Doctorul Bertram îşi împreună mâinile de uimire.

— Nu, domnule profesor de aşa ceva n-am auzit încă. Cinci metri? E aproape de necrezut. Dacă nu mi-aţi spune d-voastră, domnule profesor, m-aş îndoi mult. Dar ştiu că d-voastră sunteţi un învăţat serios şi am citit vestita d-voastră lucrare asupra aricilor australieni. Credeţi într-adevăr că balaurii aceştia au o lungime de cinci metri?

Farrow clătină mirat capul văzând că profesorul părea să-şi fi învins cu totul slăbiciunea; Barner confirmă întrebarea doctorului cu un gest şi spuse vesel:

— Ah! Aţi citii lucrarea mea asupra ciudaţilor arici australieni? Mă bucur nespus de mult. Sunt de fapt, şi animale interesante, alături de ornitorinc, sunt singurele care depun ouă deşi sunt mamifere. Le-am studiat cu amănunţime. Dar să revin la balauri; am văzut într-adevăr un balaur care măgura cel puţin cinci metri, Din păcate n-am, putut să-l aduc cu mine, căci vederea acestui monstru i-a făcut pe însoţitorii mei indigeni să mă părăsească. Au rupt-o la fugă cu cele două bărci ale mele, luând cu dânşii preţioasa mea colecţie strânsă cu trudă, în cursul expediţiei, împreună, cu toate alimentele şi m-au lăsat singur cuc pe insula izolată.

O săptămână întreagă am trăit acolo. Din nefericire eu nu sunt om practic, şi niciodată nu m-am priceput să dobor un animal, ca să mă hrănesc cu dânsul. Am găsit doar câteva fructe; dar suferearn cumplit din cauza lipsei de apă. Dacă nu s-ar fi întâmplat să plouă de vreo două ori în timpul acesta, aş fi murit de sete.

Din fericire, aveam cuţitul Ia mine şi astfel am putut să tai de pe marginea insulei câteva beţe de bambus şi să-mi construiesc o plută.

Domnule doctor cred că voi fi repede din nou pe picioare şi va trebui să încercam numaidecât să prindem viu unul din aceşti balauri: Gândeşte-te numai la ce serviciu facem ştiinţei în felul acesta.

Profesorul Barner prea se-ncrezuse în forţele, sale. Îşi curmă vorba la mijloc şi căzu pe spate; un leşin adânc îl cuprinse.

— E o reacţie foarte firească, spuse doctorul Bertram. Profesorul va dormi acum liniştit câteva ceasuri, apoi îi voi da din nou puţină supă şi asta îl va face să-şi revină. Acuma trebuie să rămânem în orice caz aici, domnule căpitan. Avem într-adevăr o, datorie faţă de ştiinţă, să prindem unul din monştrii aceştia. Gândeşte-te numai că avem de-a

face cu ultimele rămăşiţe ale balaurilor antediluvieni, aşa cum ne sunt zugrăviţi în cărţile vechi. Zâmbeşti, după cum văd, dar e totuşi adevărat. George, o poţi confirma doar şi tu!

— Da, tată — zise tânărul, plin de însufleţire, — e adevărat. Pe insula Komodo au fost descoperiţi aceşti balauri-şopârle, animale care ating lungimea până la trei metri. Balauri veritabili, cu limba dublă. Oh, tată, trebuie să încercăm să punem mâna pe unul din exemplarele văzute de profesor. Gândeşte-te numai că sunt lungi de cinci metri! Adevăraţi monştri! Nu-i aşa că rămânem aici? Şi apoi, trebuie să mai încercăm să regăsim colecţia sărmanului profesor, căci ea este, probabil rezultatul unor cercetări trudnice, şi de lungă durată

— Hm! Tot a avut dreptate Petre al nostru, spuse căpitanul. Din cauza acestui profesor vom ajunge în mare primejdie, cu deosebire tu, George. Ei, dar n-avem încotro, trebuie să venim în ajutorul profesorului, al cărui nume îmi este şi mie cunoscut. Aşadar, până se va trezi dânsul, vom face încercarea să ajungem la insulă. George, vino cu mine în turn, să-mi mai povesteşti câte ceva despre aceşti balauri pe care vreţi să-i prindeţi, Văd că ştii multe şi n-ar strica să aflu şi eu.

Tatăl şi fiul, merseră în turn şi Farrow luă el
însuşi cârma şi ţinu direcţia spre insula îndepărtată, în a cărei apropiere fusese găsit profesorul australian.

Drumul era foarte primejdios, fiind presărat cu stânci ascuţite de corali care ieşeau din apă. Dar pentru un marinar bun, primejdia nu era atât de mare. Căpitanul Farrow le ghicea prezenţa numai la culoarea schimbată a apei.

Deşi îşi concentrase toată atenţia, Farrow asculta totuşi vorbele lui George, care-i povestea: cu însufleţire despre „balaurul" uriaş care face parte din familia Waranelor.

Când tânărul sfârşi de povestit, căpitanul spuse râzând:

— Acuma pricep interesul vostru pentru a pune stăpânire pe unul din aceşti monştri. Ceea ce mă uimeşte, este că credinciosul nostru Petre a avut o presimţire dreaptă. Profesorul Barner ne-a aruncat într-adevăr într-o aventură, care nu figura în programul nostru. Şi eu, care mi-am propus să-i aduc nevătămaţi ia Saigon pe cei doi tineri francezi cu comoara lor... Nădăjduiesc că vânătoarea pe care o pornim pentru a prinde unul din aceşti balauri nu ne va expune la primejdii mari, dar chiar în clipa de faţă suntem primejduiţi de nenumăratele stânci care se ascund sub apă, ca nişte duşmani vicleni. Ia te uită şi tu, George, ce-i dedesubtul nostru! Pericolele încep înainte de a păşi la întreprinderea propriu zisă.

— Dar bine, tată, am fi putut lăsa submarinul dincolo de brâul de stânci şi ne-am fi apropiat cu bărcile de aluminiu.

— Da, dragul meu, în împrejurări normale aşa aş fi făcut, răspunse

Farrow râzând. Dar nu-mi prea vine să crea că vei putea aduce pe o barcă mică un monstru viu, de cinci metri! Afară de asta, presupun că drumul navigabil e bun printre stâncile izolate pe care le avem în faţa noastră. Stâncile sunt numai pe aici. Profesorul spunea că însoţitorii săi au fugit acum vreo săptămână şi eu bănuiesc că, s-au ascuns pe vreo altă insulă. Trebuie doar să încerc a-i reda profesorului colecţia.

— O, tată, cât eşti de bun! exclamă George cu însufleţire. Acum sunt pe deplin convins că vom izbuti să prindem unui din balaurii aceia ciudaţi!

— Hm! Numai că nu ştiu unde am putea adăposti un monstru ca ăsta, dacă-l vom prinde într-adevăr viu, Ei, dar lasă că vom vedea, adăugă el repede, văzând figura dezamăgită" a lui George. Să ne vedem numai pe insulă. Până atunci te-ai mai putea duce să vezi, cum îi mai merge profesorului deşi sunt încredinţat că doctorul va depune toate sforţările să-l facă sănătos şi asta în propriul lui interes.

George; coborî imediat scăriţa de fier, iar căpitanul îşi îndreptă din nou atenţia asupra mării.

Vasul se afla la cel mult o sută de metri de insulă, dar tocmai aici stâncile păreau să fie mai numeroase. Farrow trebui să facă adevărate minuni ca să se strecoare cu submarinul printre ele.

Prinţul Ghasna, plictisindu-se în interiorul vasului, veni şi el în turn. Între el şi căpitan se crease o situaţie cam ciudată. Amândoi ştiau că George şi Sanja se iubeau cu pasiune: Dar îşi dădeau seama că deocamdată nu putea fi vorba de o căsătorie între cei doi, deoarece erau prea tineri.

Apoi mai era piedică rasei. Farrow nu-şi putea închipui ca fiul său să ia de soţie o indiană, deşi o iubea şi el din inimă pe frumoasa Sanja, tot aşa precum îl stima pe tatăl ei. Prinţul Ghasna, la rândul său, părea sa nu aibă nimic, împotriva unei legături între cei doi tineri, căci el ţinea la George din toate punctele de vedere. Dar rămânea retras, simţind rezerva tăcută a căpitanului.

Acum îl întrebă pe Farrow încotro se îndreaptă submarinul şi acesta îi povesti despre descoperirea profesorului şi rugămintea sa de a porni să vâneze unul din aceşti balauri ciudaţi. George, care se întorsese între timp, adăugă acestei povestiri cunoştinţele sale cu privire la specia aceasta aproape dispărută. Prinţul Ghasna se arătă interesat şi întrebă;

— V-aţi gândit de-acum cum veţi prinde monstrul? Şi dacă veţi izbuti într-adevăr; unde îl veţi adăposti? În submarin nu cred să fie loc.

— Da, la asta m-am gândit şi eu, spuse căpitanul. Cred că cel mai nimerit lucru e să lăsăm animalul pe insulă, sub paza profesorului şi să vestim autorităţile; australiene prin radiotelegrafie să vină să-l ia pe Barner.

— Oh! mă bucur nespus de aventura asta, zise George. Petre nu prea a avut dreptate cu presimţirile sale. Ce primejdie ar putea să existe pentru noi? Fireşte, balaurii-şopârle sunt foarte mari, sunt periculoşi dacă te apropii de ei fără băgare de seamă. Dar dacă deschizi ochii, nu se poate întâmpla nimic.

— Dar primejdia poate veni fi din partea sălbaticilor. care au luat profesorului colecţia sa de animale, zise Farrow. Bănuiesc că ei s-or fi aflând încă pe vreuna din insulele acestea. Profesorul trebuie să ne istorisească lămurit cum a venit aici.

— Tată am zărit în desişul de colo un cap omenesc! strigă deodată George. Era un sălbatec şi s-a ascuns repede când ne-a zărit: Oh, în cazul ăsta nu va trebui să ne pierdem vremea căutând colecţia profesorului, căci, cred că o vom găsi aici. Ciudat e însă numai faptul că sălbatecii nu au fugit.

— Da, e ciudat, zise Farrow, gânditor. Să fim cu băgare de seamă!

Cheamă imediat pe Jan Brike pe punte şi-l puse să pregătească tunul. Apoi îşi alese oamenii, cu care urma să debarce pe insulă.

— Poate că-i putem face profesorului bucuria să-şi regăsească lucrurile furate când se va trezi, spuse el. Ah! asta e minunat! ne putem apropia mult de tot de insulă şi de pe puntea vasului vom putea sări pe uscat.

Ca la mai toate insulele de corali, peretele cădea perpendicular în apă şi astfel submarinul putea acosta de-a latul ţărmului.

Cei zece marinari care trebuiau să debarce stăteau pe punte cu revolverele pregătite şi nu-şi dezlipeau ochii de la desişul care începea la cinci metri de ţărmul mării.

Rindow, care venise şi el în turn, spuse:

— Domnule căpitan, eu unul nu cred că oamenii aceştia să mai fie pe insulă. Profesorul ar ţi trebuit să-i descopere doar când a străbătui insula căutând hrana, Eu aş spune că sunt alţi sălbateci care trăiesc aici.

— Hm! nu-i deloc exclus, dragă Rindow, răspunse căpitanul. În tot cazul trebuie să fim pregătiţi să dăm ochii cu vreun duşman nebănuit. Ei, băieţi împrăştiaţi-vă de-a lungul ţărmului, la o distanţă de doi metri unui de altul. George, tu vei rămâne între mine şi Petre. Şi acum, înainte!

III
GEORGE ÎN PRIMEJDIE

CURAJOŞII BĂRBAŢI se apropiară cu multă băgare de seamă de desiş. În mâna stingă ţineau revolverele, iar în dreapta cuţitele

ascuţite cu care îşi tăiau drumul prin mărăciniş.

George uită curând de sfaturile tatălui său. El era cel mai sprinten dintre toţi şi se pricepea de minune, să se strecoare prin desiş, fără să-şi piardă timp cu înlăturarea piedicilor.

Astfel se întâmplă că le-o luase înaintea tovarăşilor săi. Ce-i drept era cu ochii în toate părţile, dar se gândea mai mult la şopârlele grozave, decât la sălbatecul al cărui cap îl zărise de pe puntea vasului.

Îmbătat de succesul pe care-l întrevedea, uitase cu desăvârşire că el singur era neputincios în faţa unui balaur dintr-aceştia. Era îndoielnic dacă un glonte al revolverului său - ar fi în stare să găurească platoşa monstrului. Şi apoi, era vorba să-l prindă de viu.

George deveni din ce în ce mai agitat cu cât pătrundea mai adânc în desiş. Observa cum adesea blocuri uriaşe de stâncă ieşeau din verdeaţa tufelor. După cât se arăta interiorul insulei era foarte stâncos, dar aici trebuiau să-şi aibă ascunzişul uriaşele şopârle.

Deodată îi apărură în faţă două blocuri deosebit de mari, printre care se căsca o deschizătură strâmtă. George nu stătu mult pe gânduri şi pătrunse într-unsa. Acolo era lumină mare, şi soarele pătrundea neîmpiedicat de frunzişul des al copacilor seculari. George văzu în faţa lui o potecă de piatră, lungă de cel puţin cinci sute de metri, la capătul căreia începea din nou peretele întunecat ai codrului.

Aici sălăşuiau desigur monştri, de aici pătrundeau în desiş, pentru a-şi căuta hrana. George sări sprinten din trecătoarea îngustă, dar când trecu de cele două blocuri mari, fu înhăţat de mâini puternice.

Făpturi, întunecate se iviră în faţa lui şi băiatul nu putea nici să tragă cu revolverul, nici să se folosească de cuţit, căci cei doi sălbateci care îl înhăţaseră dintr-o parte şi din alta păreau să fie meşteri în asemenea atacuri. Cunoşteau desigur şi pericolul unui revolver şi al unui cuţit, căci în clipa când puseră mâna pe George îi răsuciră braţul, cu atâta putere, încât bietul tânăr scăpă amândouă armele.

Nici de strigat nu putea să strige, căci un alt sălbatic îi apăsa beregata în aşa fel încât durerea şi lipsa de aer îl făcură să deschidă larg gura. Şi tocmai asta aşteptau adversarii săi, căci îi băgară imediat pe gură, un căluş, şi sub bărbie o frânghioară răsucită din fibre de cocos.

Cu o repeziciune uimitoare cei doi sălbatici care îl înhăţaseră îl trântiră cu faţă la pământ şi-i legară mâinile la spate încât bietul George gemu de durere.

Râzând de isprava făcuta, ei îl împinseră apoi pe potecă. În primul moment, tânărul se gândi să se împotrivească, spunându-şi că tovarăşii săi nu vor întârzia prea mult. Dar trebui să-şi dea repede seama că mai rău şi-ar fi făcut în felul acesta. Pământul era acoperit cu pietre colţuroase care n-ar fi făcut decât să-i însângereze picioarele, căci sălbaticii îl trăgeau cu atâta violenţă încât prin împotrivirea lui cu

greu i-ar fi putut reţine.

Din nefericire, nu apucară pe drumul drept pe unde ar fi putut fi văzut de tovarăşii săi, ci cotiră la stânga îndreptându-se spre nişte blocuri de stânci care formau o grupă ce-ţi lăsa impresia unor ace lungi.

Printre aceste stânci ducea o potecă şerpuitoare atât de strâmtă încât unul din sălbatici trebuia să o ia înainte în vreme ce al doilea venea în spatele lui George.

După primele clipe de spaimă, viteazul tânăr îşi recapătă sângele rece. Chibzui liniştit cum s-ar putea elibera din mâinile vrăjmaşilor, dar pentru moment nu găsi nici o soluţie.

Era şi curios să ştie unde îl vor duce apoi se mai întrebă dacă tovarăşii vor izbuti să-i dea de urmă.

Curajoşii bărbaţi nu posedau, din păcate, arta de a citi urmele; ei nu se pricepeau să se ia după un semn neînsemnat, urmărind astfel drumul apucat de duşmani. În consecinţa îl vor căuta zadarnic pretutindeni şi în timpul acesta sălbaticii puteau să-l ucidă.

Dar atunci îi veni în gând că se afla şi prinţul Ghasna în mica trupă de sub conducerea căpitanului şi asta-i dădu noi speranţe. Prinţul era un vânător iscusit şi cu experienţa care cutreierase junglele patriei sale urmărind tigri, elefanţi şi alte sălbăticiuni. Desigur că el va reuşi să găsească drumul pe care apucaseră sălbaticii şi atunci, va fi salvat,

Poteca, îngustă dintre stâncile ascuţite se apropia de sfârşit. Spre nespusa-i uimire George se văzu într-un cazan de stâncă de o rotunjime perfectă, cu un diametru de vreo cincizeci de metri.

Pereţi netezi şi drepţi, înalţi de vreo treizeci de metri îl înconjurau de pretutindeni. A se căţăra pe aceşti pereţi era o imposibilitate, căci de la cinci metri în sus erau atât de netezi de parcă ar fi fost poleiţi.

Crăpături mari, largi şi găuri se căscau în peretele din stânga şi în vreme ce, George le contempla uimit, unul din sălbatici scoase un ţipăt ascuţit şi aproape în aceeaşi clipă ieşiră din aceste crăpături făpturi negre.

Bietul tânăr numără unsprezece sălbatici care se uitau la el cu priviri, întunecate, apoi începură să,
discute foarte agitat, dar George nu pricepu nici o boabă din vorbele lor.

Băştinaşii aceştia nu erau malaiezi după cum crezuse la început ci aparţineau desigur rasei polineziene.

Şi George se simţi străbătut de un fior, gândindu-se că veneau probabil din Noua Guinee, unde canibalismul era în floare cu toată, lupta, autorităţilor de a-l dezrădăcina.

Sălbaticii aveau înfăţişare respingătoare şi fioroasă. În timp ce discutau aruncau priviri întunecoase asupra lui George care se cutremura fără voie. Ce-aveau de gând cu ei oare?

Nădăjduise că va putea fugi acum, dar cei doi sălbatici care îl trăseseră aici, îl apucară din nou de braţe strângându-l ca-n cleşti.

Cel mai înalt dintre dânşii, un individ uriaş, spătos şi cu mutra înfiorătoare părea să fie un fel de şef. El ridica mâna şi în aceeaşi clipă amuţiră toţi ceilalţi.

Apoi rosti câteva cuvinte care îi făcu mai întâi pe semenii ăi să holbeze ochii, dar după aceea bătură din palme şi începură să sară în sus de bucurie.

George îşi cam pierdu curajul. Sălbaticul acesta fioros părea să fi luat o hotărâre asupra soartei sale. Se întoarse spre tânăr, rânji sălbatic şi spuse într-o englezească pocită:

— Străin nu fost deştept venit aici. Străin trebuie moară acuma. Noi, însă, nu ucidem la el, el altfel moare. El poate luptă.

Se întoarse apoi din nou spre semenii săi şi le spuse câteva cuvinte. Doi dintr-unşi se îndreptară atunci spre poteca îngustă dintre stâncile cu înfăţişare de ace lungi. Ceilalţi însă păşiră spre peretele stâncos din dreapta. George fu trântit de cei doi sălbatici care îl înhăţaseră. De abia acum văzu el că în peretele înalt se afla o spărtură largă. Aceasta măsura cel puţin douăzeci de metri şi îndărătul el se aflĭ o prăpastie adâncă de zece metri;

Condus la marginea acestei prăpăstii, tânărul văzu cu uimire că şi jos era un cazan stâncos de formă rotundă, cu pereţi netezi şi drepţi. În aceştia, se aflau nişte găuri ciudate, înalte de vreo jumătate de metru. Toată priveliştea făcea o impresie ameninţătoare.

George simţea că aici îl aştepta o mare primejdie. Cuvintele căpeteniei acestor sălbatici erau lămurite: va trebui să moară, dar va avea de luptat ca să-şi apere viaţa. Nu cumva?

Nu cuteza să-şi sfârşească gândul. De fapt nici nu i se dădu răgazul, căci unul dintre indigeni îi tăie sfoara care-i fixa căluşul pe care-l scuipă imediat.

— Străin să strige! rânji căpetenia. Noi ascultăm plăcere.

Un alt sălbatic aduse o funie lungă şi trainică; ea îi fu încolăcită sub braţe, în jurul pieptului, apoi legăturile de la mâini îi fură tăiate. Era liber, dar doi băştinaşi îi ţineau încleştate braţele.

Căpetenia se apropie de marginea prăpastiei şi aruncă jos un cuţit.

— Străin, tu poate luptă acum. Jos!

La un semn, cei doi sălbatici îl lăsară liber, dar în acelaşi timp îi dădură un brânci, încât zbură deasupra marginii prăpastiei. Funia care-i trecea în jurul pieptului se întinse, George, atârnă în gol, apoi fu, lăsat repede în jos de sălbatici.

Când atinse fundul ciudatului cazan stâncos simţi un miros neplăcut, care-i apăsă plămânii. Bietul tânăr se înspăimântă presimţind o primejdie groaznică.

Făcu doi paşi înainte, ridică de jos cuţitul şi tăie funia care-i

împresura pieptul. Aceasta fu trasă în sus, dar George strânse, cu putere cuţitul şi-şi roti privirea în jur.

El numără opt găuri dintre acestea ciudate care se aflau în josul pereţilor netezi şi drepţi. Marginile acestor găuri, care păreau să se adâncească mult în stânci, păreau şlefuite, atât erau de netede.

George fu cuprins din nou de spaimă privind aceste găuri întunecoase. Din ele să vie oare pericolul? Şi atunci gândurile i se duseră fără voie la frumoasa Sanja, căreia îi dăruise cea dintâi iubirea a sa. O vă mai vedea oare, va mai auzi glasul ei dulce?

Apoi se gândi la tatăl ei, la mândrul prinţ indian şi-şi spuse că numai Ghasna l-ar putea ajuta, numai el ar fi în stare să găsească urmele slabe lăsate de băştinaşi pe pământul stâncos.

O nelinişte ciudată îl cuprinse pe bietul tânăr, pe care n-o simţise nici în cele mai primejdioase situaţii. Va trebui să moară, căci asta i-o spusese limpede căpetenia. Dar desigur că-l aştepta aici, o moarte cu toiul deosebită; altfel nu s-ar fi bucurat atât de mult sălbaticii când auziseră propunerea şefului lor.

O bănuială neliniştitoare punea tot mai mult stăpânire pe el. Trebuia să lupte după cum îi spusese căpetenia. Dar ce adversari pot exista pe aceasta insula izolată, nelocuită de oameni, din mijlocul mării Harafura? N-ar putea fi decât...

George nu izbuti să-şi sfârşească gândul căci în clipă aceea auzi de sus vocea tunătoare şi plină de batjocură a căpeteniei;

— Străin, îndărăt la tine, duşman tău, luptă!

George se întoarse repede, ridicând dreapta în care avea cuţitul, dar rămase ca paralizat... Avea senzaţia că-i alunecă sloiuri de gheaţă prin şira spinării, căci nu văzuse încă niciodată ceva atât de grozav.

Dintr-una din găurile peretelui stâncos apăru, capul unui monstru, care, rânjea la dânsul. Şi acest monstru era un balaur. Temerea, bietului,tânăr se dovedea îndreptăţită.

Numai, la trei metri de el stătea la pândă una din grozavele şopârle-balaur, „Boeja darăt” sau crocodil de uscat, cum le numeau băştinaşii din Insulele Indiilor olandeze.

George le văzuse reproduse prin cărţi de zoologie, dar atât de înfiorătoare nu şi le închipuise niciodată. Avea în faţa lui un balaur adevărat, cu limba dublă, în necontenită mişcare.

Ochii mari şi negri ai monstrului, adânciţi în orbite, priveau spre el cu o expresie grozavă.

Probabil că stătea pe gânduri dacă să-l atace pe omul din faţa lui, căci hrana-i obişnuită erau animalele pe care le găsea prin pădurea seculară.

Dar iată că face o mişcare înainte. George se cutremură văzând picioarele puternice, scurte, înarmate cu gheare ascuţite.

Fălcile grozave ale monstrului se deschiseră încet şi George văzu şirurile de dinţi puternici. În aceeaşi clipă îşi dădu seama că este complet dezarmat faţă de inamicul acesta.

Cu paşi greoi balaurul se puse în mişcare... Ce n-ar fi dat George să fi avut revolverul la dânsul. Poate că, cu ajutorul acestuia, tot s-ar mai fi putut apăra.

De sus se auzeau râsete batjocoritoare. George fu cuprins de furie sălbatică împotriva acestor băştinaşi fioroşi. Sângele îi clocotea în vine, sângele rasei albe, împotrivii unei semeţii care era încă atât de aproape de animalitate.

Fireşte, ştia că e sortit unei morţi sigure, fioroase. Împotriva duşmanului ce-l avea în faţă nu avea nici o armă de apărare. Dar sălbaticii aceia de sus, cu deosebire căpetenia nu trebuiau să triumfe atât de uşor asupra morţii lui.

George privi câteva clipe cuţitul lung şi ascuţit care-i fusese dat spre apărare. Apoi îl apucă de vârf, privi în sus şi văzu pe căpetenie întinzând capul peste marginea prăpastiei, pentru a contempla spectacolul sângeros ce avea să se desfăşoare acolo peste câteva clipe.

Încordându-şi muşchii, George întinse braţul drept, apoi aruncă cu toată puterea în sus cuţitul greu.

Pe când era copil încă, făcuse exerciţii de aruncare a cuţitului, pe care le citise cu lăcomie, ca toţi de vârsta lui.

Acum însă, împrejurarea era nespus de serioasă, acum nu mai avea drept ţintă vreun trunchi de copac ci era vorba să-şi îndeplinească răzbunarea, înainte de moarte.

Lama ascuţită se înfipse adânc în gâtul căpeteniei, în aceeaşi clipă chipul său rânjitor se împietri, trupul vânjos se clătină şi înainte ca semenii săi să-şi poată da seama ce se petrece, se prăbuşi cu un răcnet înfiorător în cazanul stâncos, în imediata apropiere a balaurului grozav. Şi asta fu salvarea bietului George. Cel puţin pentru moment. Căci şopârla monstruoasă îşi căscă larg fălcile, apucă între ele trupul neînsufleţit al sălbaticului şi-l târî în gaura rotundă din peretele stâncos.

Priveliştea era atât de grozavă încât George închise fără voie ochii. Cât de lesne ar fi putut fi el jertfa balaurului!

IV
O LUPTA DISPERATA

SĂLBATICII IZBUCNIRĂ ÎN URLETE de furie şi spaimă. Nu se aşteptaseră, desigur, la fapta îndrăzneaţă a aceluia pe care-l hărăziseră unei morţi înfiorătoare. Ridicară ameninţător cuţitele şi unii puseră mâna pe pietre, pregătindu-se să azvârle în George. Dar atunci, unul

din tovarăşii lor, un tânăr cu înfăţişare oarecum inteligentă, le adresă câteva cuvinte şi arătă spre un anumit loc din cazanul stâncos, în spatele lui George.

Imediat braţele ridicate se lăsară în jos şi pe chipurile sălbaticilor se întipări o bucurie feroce; unii începură să bată din palme şi toţi se aplecară peste marginea prăpastiei, privind spre locul arătat cu ochi strălucitori de bucurie.

Tânărul se simţi străbătut de un fior de gheaţă. Bănui pe dată că un nou monstru apăruse îndărătul său. Se întoarse repede şi văzu într-adevăr capul unui balaur ivindu-se dintr-o gaură a peretelui. Ochii mari şi negri, umbriţi de nişte sprâncene înfiorătoare, se aţinteau cu o expresie grozavă asupra tânărului, iar limba se mişca încolo şi încoace.

George ştia de prin cărţi că aceste şopârle erau
surde ca piatra. Balaurul nu fusese atras de strigătele sălbatice ale polinezienilor, ci desigur de chestia cu căpetenia.

Acum stătea în faţa bestiei înfricoşătoare, complet dezarmat şi în sine invidia soarta căpeteniei care scăpase de torturile acestea fără seamăn, căci el fusese mort când îl înhăţase monstrul.

„Boeja darăt” crocodilul de uscat;

Cu toată situaţia mai mult decât grozavă în care se afla, instinctul naturalistului se trezi în George, şi el îşi spuse că această denumire dată de băştinaşi era îndreptăţită.

Dar un crocodil n-ar fi putut face o impresie atât de grozavă ca aceşti urmaşi ai fioroşilor balauri, care din vremuri străvechi au înspăimântat omenirea.

Tânărul băştinaş care impusese linişte semenilor săi părea să fi preluat acum funcţia căpeteniei ucise.

Adresă din nou tovarăşilor săi câteva cuvinte, care fură întâmpinate cu hohote sinistre. Părea să fi făcut o propunere care fu pe placul sălbaticilor.

George văzu cu groază că balaurul uriaş înaintase cu vreo jumătate de metru şi picioarele-i dinainte, cu gheare ascuţite, ieşiseră din gaură.

Atunci zbură de sus un obiect uşor. Era o creangă de copac, dintr-un lemn tare ca fierul. Era lunga de vreo jumătate de metru şi fusese aruncată la picioarele lui George de sălbaticul care luase locul căpeteniei. George apucă creanga, aproape mecaniceşte. Aşa cum era, putea totuşi servi drept armă. Căpetenia cea nouă strigă de sus;

— Străinule, ţi-am dat armă, acum apăra-te!

Se exprimase într-o englezească perfectă pe care păreau s-o priceapă şi oamenii săi, căci izbucniră în hohote de râs. Îşi spuneau desigur că bucata aceasta de lemn nu va fi de folos tânărului.

Balaurul mai înainta puţin şi acum se afla cu jumătate de trup afară din gaură. Ca toate animalele de pradă din pădurile seculare, probabil

că îi era teamă de făptura omenească din faţa lui.

O rază de speranţă încălzi inima lui George. Dacă rămânea nemişcat, era posibil ca monstrul să se retragă în ascunzătoarea lui.

Cine ar putea descrie simţămintele cu care privea bietul băiat în ochii fioroşi ăi bestiei? Parcă ar fi fost unul din primii creştini pe care romanii îi azvârleau în arene pentru a fi sfâşiaţi de animalele sălbatice.

George îşi încleşta mâinile pe ramura ascuţită. Izbind cu dânsa s-ar fi putut poate apăra, i-ar fi fost poate posibil să nimerească unul din ochii monstrului şi să-l pună pe fugă.

Aproape instinctiv făcu un pas înainte şi... uriaşa şopârlă dădu înapoi speriată.

Bestiile acestea erau obişnuite cu prăzi care nu se pot apăra, dar de un om viu, care cuteza să le înfrunte, se temeau totuşi.

O bucurie sălbatică puse stăpânire pe George când văzu că monstrul bate în retragere. Se folosi de această împrejurare şi agitând braţele cu putere mai făcu câţiva paşi.

Balaurul scoase un muget fioros, apoi dispăru cu iuţeala fulgerului în gaură. George izbucni într-un râs triumfător, dar sălbaticii de sus îi răspunseră prin urlete de furie. Erau atât de întărâtaţi de norocul tânărului încât se pregăteau din nou să arunce cu pietre într-unsul.

Dar căpetenia tânără le vorbi iarăşi pe un ton aspru şi ei amuţiră îndată. Unul din ei însă, un uriaş cât toate zilele, în furia nestăpânită de care fusese cuprins înaintase prea mult spre marginea cazanului stâncos şi pierzându-şi echilibrul căzu în adâncime şi rămase ţeapăn.

George se uită la el nedumerit câteva clipe, apoi văzu că sălbaticul avea atârnat la brâu un cuţit lat şi ascuţit. Vru să se apropie de trupul neînsufleţit, dar râmase ţintuit locului, căci în aceeaşi clipă ţâşni dintr-una din găuri un alt balaur şi cu o repeziciune uimitoare înhaţă cadavrul, târându-l în ascunzătoarea de unde ieşise.

George răsuflă uşurat.

Sălbaticii de sus urlau de furie. Doi dintr-ai lor căzuseră jertfă monştrilor, dar europeanul rămăsese neatins în mijlocul cazanului stâncos.

Dar iată că din nou se auziră strigăte de bucurie şi George îşi dădu seama că apăruse un alt balaur. Se întoarse repede şi văzu ivindu-se în gaură monstrul pe care-l alungase cu puţin înainte, prin ameninţările sale cu ramura de copac. Fiara părea grozav de iritată şi înaintând cu paşi grei căscă fălcile şi se pregătea să-l înhaţe pe George, dar acesta făcu o săritură în lături şi evită primejdia.

Îşi dădea seama însă, că nu va putea s-o ducă mult în felul acesta. Cu toată mărimea ei fiara avea mişcările elastice ale unei şopârle şi în cele din urmă tot îl va înhăţa şi târându-l în peşteră, îl va sfâşia în zeci de bucăţi.

Balaurul făcu o nouă săritură şi izbi cu coada puternică, dar George se aşteptase la acest atac şi se dădu în lături cu iuţeala fulgerului. Avu însă nenorocul să alunece şi se lungi la pământ.

Asta însemna sfârşitul... încercă să se ridice dar fiorosul balaur se şi năpustise asupra lui.

Cu energia disperării George recurse la ultimul mijloc care l-ar fi putut salva. În vreme ce sălbaticii de sus izbucneau în urlete de triumf, el rămase liniştit în mâini şi genunchi şi când uriaşa şopârlă îşi deschise fălcile... întinse repede braţul drept în care ţinea ramura ascuţită.

Trase apoi braţul îndărăt şi se aruncă în lături. Era într-adevăr un act la care numai disperarea te poate îndemna.

Când fălcile puternice ale balaurului vrură să înşface trupul tânărului, colţurile ascuţite ale crengii i se înfipseră adânc în carnea de pe cerul gurii şi bestia rămase cu botul deschis.

Ca înnebunită fiara începu să alerge în jurul cazanului stâncos, rămânea din când în când locului şi întorcea capul încolo şi încoace, încercând zadarnic să închidă gura în care se înfipsese ţăruşul.

George rămase liniştit în mijlocul „arenei" şi privea sălbăticiunea. Văzu cu bucurie că alte şopârle îşi scoteau capetele pe găuri, dar se trăgeau înapoi speriate când dădeau cu ochii de fiara înfuriată.

Dar situaţia lui George redeveni primejdioasă din cauza sălbaticilor. Îşi dădură şi ei seama că prizonierul lor era pentru moment în afară de orice pericol. Atâta vreme cât bestia cu ţăruşul în gură alerga înnebunită prin „arenă", tovarăşele ei nu vor cuteza să iasă afară din bârloguri.

Începură deci să arunce cu suliţele în balaur dar acestea nu se înfigeau în platoşa tare, ci alunecau jos. George însă, sări repede în picioare şi puse mâna pe două suliţi. Trebuia să-şi apere viaţa căci era de aşteptat ca polinezienii întărâtaţi să-l ucidă şi pe el cu suliţele.

Cu iuţeala fulgerului zvârli în sus una din ele. Deşi nu era obişnuit cu astfel de arme, era însă ţintaş bun.

Cu un răcnet sălbatic, căpetenia tânără se clătină o clipă apoi se prăbuşi la pământ.

George zvârli a dona suliţă, care-şi atinse şi ea ţinta.

Acum însă, trebui să facă repede o săritură în lături, căci balaurul rănit se năpustea cu furie asupra lui. Chiar dacă nu putea să-l atace cu botul, era totuşi posibil să-l izbească de pământ sau să-l doboare cu coada puternică.

Scăpând de primejdia aceasta, George făcu câţiva paşi înainte şi ridică alte două suliţe. În aceeaşi clipă căzură de sus încă două. Sălbaticii îl ameninţau deci direct acum, dându-şi seama că europeanul, la chinurile căruia voiau să se distreze, le devenea primejdios.

George simţea că-i sunase ceasul din urmă. Duşmanii săi erau avantajaţi faţă de el căci se aflau sus, puteau sări în lături la nevoie şi afară de suliţi mai aveau la îndemână şi pietre.

În jurul lui ţopăia monstrul de a cărui ameninţare nu scăpase încă. Dar dacă s-ar linişti, întorcându-se în bârlog, atunci desigur că-şi vor face apariţia ceilalţi...

George sări înapoi în mijlocul „arenei". De aici îi putea observa bine pe sălbatici şi se putea apăra de atacurile lor.

Fără să stea pe gânduri zvârli în sus o suliţă, ţintind într-unui din polinezienii care tocmai se pregătea să arunce o piatră mare. Sălbaticul sări înspăimântat îndărăt şi astfel scăpă de o moarte sigură.

În clipa următoare un adevărat nor de suliţe şi pietre se abătu asupra bietului George. Izbuti cu greu să se ferească de armele ascuţite, dar câteva pietre îl loviră în umeri şi braţe.

Plin de furie faţă de sălbaticii vicleni, care voiau să se distreze pe seama lui, George zvârli în sus a patra suliţă. De data asta nimeri; un băştinaş căzu la pământ, cu gâtlejul găurit.

George se cutremură. Era ceva înfiorător să ucizi un om, chiar când eşti în legitimă apărare. Dar trebui să constate că prin aruncătura sa îndemânatică dobândea din nou un scurt răgaz căci ceilalţi sălbatici se dădură speriaţi îndărăt.

George răsuflă uşurat, aruncă o privire asupra balaurului care se oprise pentru o clipă din goana-i nebună şi se înspăimântă. Monstrul încerca acum să-şi smulgă aşchia ascuţită din gură, folosindu-se de picioarele dinainte.

George sări repede la dreapta şi la stânga şi ridică alte două suliţe. Dar în acelaşi moment, întorcându-şi capul, văzu că bestia izbutise să-şi scoată lemnul din cerul gurii.

Acum îşi îndreptă ochii grozavi asupra lui George şi căscându-şi fălcile sângerânde se năpusti spre el.

Tânărul ridicase braţul drept cu suliţa şi lăsă monstrul să se apropie până la doi metri. Apoi zvârli cu toată forţa arma grea în botul deschis al balaurului, şi aceasta se înfipse în gâtlej.

Cu iuţeala fulgerului George se aruncă apoi în lături, balaurul trecu ca o săgeată pe lângă el şi se lovi de peretele de stâncă. Se zvârcoli câtva timp încolo şi încoace, bătu pământul cu coada, apoi îşi dădu sufletul.

George se simţi uşurat. Primejdia trecuse deocamdată. În schimb, sălbaticii păreau a fi devenit turbaţi. Începuseră să urle înspăimântător, se apropiară de marginea cazanului stâncos şi ridicară braţele în care aveau suliţe şi pietre.

Din găurile peretelui ieşiră la iveală capetele hidoase ale balaurilor. Se părea că acum căpătaseră curaj, văzând trupul bestiei ucise.

George se vedea pierdut. Curajul aproape că-l părăsise cu totul. Ce

putea să facă?

Umerii şi braţele îl dureau îngrozitor, nu mai putea să lupte cu aceeaşi vigoare ca înainte.

O suliţă porni de sus ca un fulger. George făcu o săritură şi scăpă teafăr. Dar în aceeaşi clipă o piatră mare îl izbi în umărul stâng cu atâta forţă, încât se prăbuşi gemând de durere.

Polinezienii izbucniră în urlete de bucurie. George văzu că un balaur se târa afară din bârlog şi se îndrepta spre el.

Sălbaticii stăteau liniştiţi şi priveau la spectacolul ce li se înfăţişa. Acum, duşmanul alb nu se mai putea apăra şi era hărăzit unei morţi fioroase.

George îndura dureri cumplite, piatra trebuie a fi atins un centru nervos, căci îşi simţea braţul stâng ca paralizat. Dar zărind monstrul care se apropia, toată energia reînvie într-unsul şi întinse mâna spre suliţa care se afla lângă el. Şi-o trase repede, căci în aceeaşi clipă o piatră izbi coada suliţei şi o rupse în două.

Sălbaticii izbucniră în hohote de râs. Singura armă a albului fusese înlăturată.

Dar George nu se dădu bătut. Balaurul rămase speriat în loc când piatra căzu lângă el. George apucă atunci rămăşiţa ascuţită a suliţei şi cu toată forţa o azvârli în capul monstrului. Acesta scoase un răget asurzitor şi dispăru în bârlogul de unde ieşise. George mai avusese timp să vadă că-i nimerise ochiul sting.

Urmă un adevărat bombardament de pietre şi suliţe. Dar soarta părea că vrea să-l ocrotească pe viteazul băiat, căci scăpă teafăr, deşi nici nu încercase să se ferească de atacul polinezienilor.

Durerea de la braţul stâng îl mai lăsă niţel şi cu o mişcare vertiginoasă trase la el o suliţă şi sări în sus. Voia să se apere până în ultima clipă, voia să semene moartea în rândurile sălbaticilor, înainte de a cădea răpus de fioroasele şopârle.

Scoţând ţipete de spaimă, polinezienii se dădură repede îndărăt. Credeau probabil că tânărul european era în legătură cu diavolul, căci nu puteau pricepe cum scăpase până acum de atacurile lor îndrăzneţe.

George râse fără voia lui, deveni însă îndată serios. Câştigase un nou răgaz dar în cele din urmă tot va fi învins, dacă tovarăşii lui nu vor veni în timpul cel mai scurt.

V
BUCURIA PROFESORULUI BARNER

APOI ÎNSĂ GEORGE se duse cu gândul la cei doi sălbatici care dispăruseră pe poteca îngustă, dintre stâncile ascuţite. Marinarii vor avea de dus o luptă aprigă cu aceştia, căci ei cunoşteau toate tainele

stâncilor.

Fu trezit din gândurile sale de un hohot de râs care venea de sus. Privi într-acolo, dar se aruncă repede în lături, căci sălbaticii se apropiaseră de marginea prăpastiei şi fiecare avea câteva pietre în mâna stângă. Se porni un bombardament cu praştia, care-l făcu pe George să se cutremure, presimţind sfârşitul apropiat.

Cât va putea rezista acestui atac? Prin sărituri în zig-zag izbuti în primele momente să scape teafăr, dar îşi dădea bine seama că tot îl vor nimeri.

Deodată detunară două împuşcături. Doi sălbateci scoaseră strigăte de spaimă şi ridicând braţele se prăbuşiră la pământ. Unul din ei se zvârcoli şi alunecând peste marginea cazanului stâncos căzu în adâncime, rămânând ţeapăn lângă una din găurile balaurilor. În clipa următoare un monstru îl şi înhaţă şi dispăru cu dânsul în bârlog.

George nici nu observase spectacolul acosta de groază. El privea în sus... Sălbaticii dispăruseră ca prin farmec, se auziră câteva împuşcături, apoi apăru Petre pe marginea cazanului şi privi în adâncime.

— Ura! urlă el, George al nostru trăieşte. Ah, Dumnezeule sfinte! Ce monstru o fi şi ăsta!

Zărise balaurul ucis, apoi scoase un ţipăt de groază şi trase două gloanţe, care şuierară deasupra lui George şi tânărul văzu dispărând în gaură un alt monstru, care se pregătise să-l atace pe la spate.

Acum apărură şi ceilalţi tovarăşi alături de Petre. Izbucniră şi ei în strigăte de spaimă când zăriră monstrul ucis, apoi se auzi glasul lui Farrow:

— Să legăm curelele noastre una de alta, ca să-l putem aduce sus pe George.

— Nu aşa, tată — strigă tânărul, care se simţea iarăşi în puteri — mai întâi trebuie să tragem sus balaurul pe care l-am ucis eu. Doctore Bertram, dumneata te pricepi doar la preparat. Aş dori să-l păstrezi ca amintire în muzeul dumitale de pe „Insula odihnei".

— Fireşte că aşa voi face, dragă George, răspunse Bertram. Drace! un astfel de exemplar n-aş fi crezut să am vreodată.

— Doctore, mai trebuie neapărat să prindem şi unul viu, strigă George. În fiecare gaură din cazanul acesta se găseşte un balaur. Nu se pot aduce funii trainice de pe submarin? Afară de asta ar fi trebuit să fie câţiva oameni, căci va fi greu să tragem sus monstrul viu.

— George, în spatele tău! strigă căpitanul înspăimântat.

Ceilalţi scoaseră şi ei ţipete de spaimă, căci un alt balaur ieşise din bârlog. Dar George se specializase oarecum în lupta cu balaurii; apucă repede o suliţă şi se năpusti asupra fiarei care dispăru cu iuţeala fulgerului în gaura din care ieşise.

— George, trebuie să vii sus! strigă acum căpitanul cu asprime. Nu

poţi aştepta până vor veni oamenii cu funiile.

În timpul acesta tovarăşii îşi scoaseră curelele cu care erau încinşi şi le legară una de alta formând o funie destul de lungă. Petre şi căpitanul o ţinură de capăt şi George începu să se caţere pe dânsa.

— Copilul meu! exclamă Farrow, mişcat. Cât eram de îngrijoraţi de soarta la! Prinţului Ghasna ai să-i mulţumeşti că te-am găsit atât de repede. El a dibuit urmele? aproape invizibile lăsate de sălbatici pe pământul stâncos. Multe trebuie să fi îndurat tu, dragul tatei! adăugă el, aruncând o privire îngrozită asupra balaurului ucis.

— Da, a fost înfiorător, recunoscu George, dar lot nu m-au încolţit ele. Oh! cât se va bucura bietul profesor, când îi voi aduce un monstru dintr-aceştia viu şi nevătămat. M-am gândit eu cum să facem treaba asta. Dar acum să mergem repede să căutăm colecţiile furate. Bănuiesc că sălbaticii au adus lăzile aici în ascunzători le lor.

— Da, aşa e, răspunse căpitanul. Trebuie să fim însă cu multă băgare de seamă, căci se vor apăra desigur cu toată vigoarea, când vom pătrunde în crăpăturile stâncilor.

— Domnule căpitan, eu zic că vom avea de furcă, interveni Petre îngrijorat. Sălbaticii cred doar în mod sigur că vrem să-i ucidem şi se vor apăra ca atare. Nici în ăsta de aici pe care l-am împuşcat eu nu prea am încredere. Ia să-i iau eu cuţitul deşi pare în nesimţire.

Se aplecă asupra trupului uriaş, se ridică însă repede, dând din umeri:

— S-a zis cu el! spuse încetişor. Dar şi-a meritat soarta. Mizerabilii ăştia au vrut să-l dea pe domnul George al nostru drept hrană bestiilor alea de jos. Ei, dar ceilalţi în care am tras pare că s-au ascuns în bârlogurile lor! Hm! cum am face să ajungem la ei fără să ne primejduim prea mult viaţa?

— Am eu o idee! strigă George. Aceste crăpături în stânci şi găuri sunt desigur în legătură unele cu altele. Vom aduna crengi uscate şi frunziş şi-i vom afuma pur şi simplu. Nu-i nevoie să-i ucidem, îi lăsăm să fugă în plata Domnului.

— Hm! asta n-ar prea fi nimerit, căci ne-ar sări pe urmă în spate pe unde nici nu ştii, răspunse Farrow. Ar trebui să-i dezarmăm înainte de toate.

— Să facem o probă cu metoda lui George, fu de părere doctorul. Când se vor vedea în faţa revolverelor noastre, le va veni mintea la loc.

Marinarii se îndepărtară şi se întoarseră curând cu legăturile de ramuri uscate şi frunze. În faţa fiecărei a doua crăpătură aprinseră câte un foc zdravăn, aruncând deasupra frunze.

După cum prevăzuse George, fumul, gros şi pişcător se răspândi în interiorul stâncii. Prin crăpăturile în faţa cărora nu ardea focul, fumul ieşea afară în nori groşi.

Curând se arătă şi rezultatul. În mijlocul acestor nori de fum se iviră sălbaticii, ţopăind şi tuşind ca alte alea. Căzură repede în genunchi când văzură ţevile revolverelor îndreptate asupra lor.

Doctorul Bertram le vorbi cu ton poruncitor şi rezultatul fu că aruncară departe de ei suliţele şi cuţitele. Le mai puse câteva întrebări şi răspunsurile lor mulţumindu-l pe deplin se adresă lui Farrow.

— Cutiile de tablă ale profesorului se găsesc în interiorul stâncii într-o peşteră mică. Sălbaticii au crezut că se află într-unsele duhuri rele de aceea nici n-au încercat să le deschidă. Mult are să se bucure profesorul.

— Dar cum îi merge? întrebă George. Parcă era vorba să rămâi cu el, doctore?

— N-a mai fost nevoie, căci acum doarme un somn adânc, de însănătoşire. Mâine se va trezi probabil pe mai mult timp.

— Oh! trebuie să prindem un balaur viu! strigă George. Dar să-l scoatem deocamdată pe cel mort.

— Mai întâi să transportăm pe submarin cutiile profesorului, spuse Farrow. Apoi va trebui să aducem funii şi lanţuri. În tot cazul, e o enigmă pentru mine în ce fel vrei să prinzi tu viu un animal uriaş ca ăsta, George.

— Ştiu eu cum, tată. Am făcut doar cunoştinţă cu bestiile. Dar ia spune mai bine, ce facem cu sălbaticii?

Doctorul Bertram le mai puse câteva întrebări, apoi zise:

— Kanu-urile cu care au venit le-au ascuns la capătul de sud al insulei. Sunt dispuşi să plece imediat, nu cred să cuteze să mai vină înapoi.

— Bine, dar înainte de a pleca, să ne aducă afară cutiile profesorului, spuse Farrow. Îi vom duce apoi la Kanu-uri şi vor trebui să părăsească insula. După ce vom duce cutiile pe submarin, ne vom întoarce să scoatem balaurul mort.

— În cazul acesta, eu trebuie să rămân aici, căci ar fi păcat ca ceilalţi balauri să-l sfâşie pe cel mort.

Şi tânărul rămase lângă comoara sa dar se părea că monştrii nu cutezau să se apropie de tovarăşul lor neînsufleţit.

Sălbaticii intrară înapoi în peşteră de unde scoaseră la iveală cutiile profesorului Barner. Apoi fură conduşi la ţărm şi plecară în grabă.

Împreună cu George rămaseră doi marinari, cărora Farrow le dăduse instrucţiuni severe, pentru apărarea fiului său. Nu trecu mult şi tovarăşii se întoarseră. Cele douăsprezece cutii mari fură încărcate pe spatele marinarilor şi porniră cu toţii spre submarin. Doctorul Bertram făgădui lui George să aducă alaun (piatră acră) cu care să prepare pielea balaurului. Monstrul zăcea de câtva timp în bătaia soarelui şi era pericol să intre în putrefacţie. După vreo câteva sferturi de ceas, marinarii se înapoiară. Farrow adusese cincisprezece oameni, care

aveau să tragă în sus monstrul.

George insistă să coboare în cazanul stâncos pentru a petrece funiile şi lanţurile în jurul balaurului. Dar fireşte că n-ar fi putut face singur asta, de aceea cobori şi Petre cu el, care-şi adusese o pârghie de fier.

După multă trudă, treaba era făcută. Marinarii traseră apoi în sus povara şi când trupul uriaş zărea în faţa lor, pe pământ, doctorul Bertram spuse că pentru dobândirea unui astfel de exemplar, merită să înfrunţi primejdii şi să te expui tuturor oboselilor.

Împreună cu Petre şi încă doi marinari procedă la prepararea pielii ca s-o conserve de alterare, şi-i scoaseră platoşa de pe spate.

Farrow se adresă fiului său:

— Ei, dragă George, în ce fel gândeşti tu să prinzi viu un astfel de monstru? Unde l-am putea adăposti?

— Tată, am chibzuit bine la asta, răspunse tânărul. În primul rând trebuie să construim o cuşcă solidă, în care să-l vârâm. Cuşca va putea rămâne aici pe platoul acesta stâncos şi profesorul va sta desigur lângă dânsa până va veni un vapor din Australia, care să-l ia, aducându-i în acelaşi timp o cuşcă transportabilă din fier. Balaurul îl vom prinde cu un laţ, pe care-l vom arunca de sus, în jurul gâtului, în clipa când îşi va părăsi bârlogul. După ce-l vom strânge niţeluş îi vom arunca una din plasele elastice de care ne folosim la pescuitul în adânc. În aceasta se va prinde cu totul şi după ce-l vom vârî în cuşcă, i-o scoatem.

— Hm! e foarte frumos ce-ai spus tu, băiete, şi simplu în teorie, zise căpitanul, dar nu prea cred că un astfel de monstru se va lăsa prins în laţ. Ei, dar nu strică dacă vom încerca. Azi e târziu, dar cuşca tot o putem construi.

Dădu o poruncă marinarilor, care se îndepărtară imediat pentru a aduce de pe submarin uneltele trebuitoare şi sârmă groasă, cu care să se prindă între ele beţele de bambus.

După un ceas, marinarii se înapoiară, aducând cu ei toate cele trebuitoare. Cuşca fu construită cu multă iscusinţă. Era înaltă de un metru şi jumătate şi în loc de uşă avea acoperişul mobil. Asta era ideea lui George, care în felul acesta voia să scoată afară plasa.

Veseli şi bine dispuşi, se înapoiară la submarin, unde ajunseră către seară.

Sanja strânse veselă mâna lui George. Ea aflase de acum de primejdiile prin care trecuse iubitul ei şi-l conjură să fie cu băgare de seamă în ziua următoare, la prinderea balaurului viu.

Doctorul Bertram dispăru cu pielea balaurului în sala echipajului, unde avea să continue operaţia de preparare. Cu mare mulţumire constată apoi că profesorului îi mergea mai bine. Îşi exprimă părerea faţă de George că a doua zi va fi pe picioare.

— În cazul acesta, trebuie să prindem până atunci şopârla, spuse

tânărul. Doctore, vii şi d-ta mâine, nu-i aşa? Am făurit un plan ceva-ceva şi trebuie să-mi acorzi sprijinul d-tale, altfel nu-mi va da voie tata.

— Hm? cam ce-ai iscodit? întrebă Bertram neîncrezător.

— Vreau să ademenesc eu un balaur din bârlog, ca să cadă în laţ, zise George râzând şi o tuli din loc.

— Ia te uită, şi pentru asta îndrăzneşte să-mi ceară şi sprijinul... făcu doctorul.

Oricum, planul nu e rău, zise apoi, gânditor. George a făcut cunoştinţă cu bestiile şi nimeni altul nu s-ar pricepe mai bine să le vină de hac. Om trăi şi vom vedea.

Cum se iviră zorile, George fu în picioare. Presupunea, pe bună dreptate, că nu va fi atât de uşor de prins una din grozavele şopârle. În primul rând, marinarii n-aveau nici un fel de pregătire în această privinţă.

Douăzeci de oameni aveau să meargă de data asta, căci plasa de oţel, cu monstrul în ea, trebuia să fie trasă vreo zece metri în sus.

Fură luate, de asemenea, două cabluri elastice de oţel; la capătul uneia se fixase un inel prin care trecea laţul. Monstrul trebuia să fie tras din primul moment, pentru a se vârî imediat dedesubtul trupului plasa.

George nu spusese încă tatălui său cum avea el de gând să prindă bestia. Dar pe ascuns dădu unui marinar să ducă o funie de cânepă, cu ajutorul căreia avea de gând să coboare în „arenă".

Când ajunseră la platoul stâncos luceau în razele soarelui oasele balaurului ucis, din care doctorul Bertram luase doar pielea şi capul, pentru a le împăia. Mici animale de pradă şi insecte îndepărtaseră carnea în timpul nopţii şi doctorul Bertram declară cu bucurie că va lua cu sine şi scheletul monstrului, pentru a-l prepara.

— Ei, George, cum gândeşti să prinzi balaurul? întrebă Farrow pe fiul său.

— Foarte simplu, tată. Vom lăsa laţul în jos, până va ajunge în dreptul găurii. Al doilea laţ va trebui să-l ţină pregătit Petre, căci el e priceput în aruncarea laso-ului. Măsura aceasta e necesară pentru cazul când ar ieşi din bârlog un al doilea balaur. Apoi momim bestia afară, şi când va păşi cu picioarele înainte prin laţ, tragem în sus cu toată puterea. După aceea trebuie aruncată plasa şi vârâtă sub trupul animalului.

Farrow aruncă o privire de neîncredere fiului său.

— Dar cum vrei să momeşti bestia din bârlogul ei? Aşa de uşor n-o fi asta.

— Oh! cobor eu in cazan — zise George. Am făcut doar cunoştinţă cu ele. Nu-s chiar atât de grozave pe cât se crede.

Căpitanul se pregătea tocmai să-i impună tânărului renunţarea la

planul său, dar interveni doctorul Bertram, în care se trezise pasiunea naturalistului.

El explică lui Farrow că putea avea deplină încredere în iscusinţa lui George şi în cele din urmă, se dădu bătut:

— Ei bine, fie şi aşa. În definitiv, la o adică, suntem şi noi aici cu revolverele. Băieţi, fiţi gata!

Unul din laţuri fu lăsat în jos, în aşa fel ca să vină în dreptul găurii pe care o aleseseră. Patru marinari ţineau cablul iar ceilalţi stăteau la funiile plasei.

George se lăsă in jos pe frânghia de cânepă. Se simţi cam tulburat revăzând găurile fioroase care se căscau în peretele stâncos. Apoi, în timp ce privea bârlogul în faţa căruia atârna laţul, îşi spuse că aceste canaluri trebuie să ducă undeva afară; altminteri de unde să-şi procure hrana balaurii-şopârle?

Rămase în aşteptare pe fundul cazanului. Se părea însă că bestiile n-aveau de gând să se arate.

Atunci îi dădu în gând ceva. Strigă marinarilor de sus:

— Atenţie!

Apoi se aşeză pe vine în faţa bârlogului Ia vreo doi metri depărtare numai.

— George, ai înnebunit? strigă căpitanul. Scoală repede! Bestiile astea.

Dar nu-şi sfârşi fraza, căci în aceeaşi clipă ţâşni
un balaur uriaş din gaură.

Atât de repede şi neaşteptat se petrecu asta, încât George părea pierdut în primul moment.

Totuşi, viteazul tânăr îşi păstră prezenţa de spirit, în vreme ce Petre, care observase imediat primejdia, aruncă cu îndemânare al doilea laţ, George sări în sus şi începu să facă mişcări disperate cu braţele.

Şopârla se dădu speriată îndărăt, când presupusa pradă moartă se însufleţi subit, George strigă: „Trageţi!" şi marinarii traseră din toate puterile ridicând partea de dinainte a trupului monstrului.

Laţul lui Petre prinse şi el grumazul bestiei. Uriaşul trase cu atâta vigoare, încât balaurul trebui să iasă afară din bârlog.

Plasa fu aruncată, George o făcu să-alunece sub trupul animalului, care se zbătea cu furie, apoi se auzi o comandă, marinarii traseră, plasa se închise şi încetişor începu să urce în sus monstrul prins în cursă. George se caţără şi el pe funie şi când ajunse sus dădu o mână de ajutor celorlalţi.

Viguroşii bărbaţi depuseră o muncă titanică să vâre monstrul în cuşca ce i se pregătise. Plasa fu trasă afară, balaurul se zbătu, dar când încercă s-o zbughească în sus, capacul se închise cu putere deasupra lui.

— Drace! asta a fost muncă nu glumă! exclamă căpitanul. George, cum poate fi cineva atât de uşuratic? Cât pe ce să te înhaţe monstrul!

— E adevărat, a venit cam repede, tată, dar nici pe mine nu m-a surprins nepregătit, căci am avut prilejul să-i studiez toanele ieri. Principalul e, însă, că treaba s-a făcut, aşa că nu trebuie să fii supărat. Mă bucur nespus că-i vom face plăcere profesorului.

— Eşti un băiat bun, zise Farrow, cu mândrie, dar vreau să-mi făgăduieşti că nu vei mai fi atât de uşuratic pe viitor. Nu trebuie să te arunci de bună voie în ghearele primejdiei, oricât te-ai crede de viteaz şi fără frică.

— Da tată, îţi făgăduiesc, zise George cu seriozitate.

A doua zi, după-amiază, profesorul Barner putu întreprinde o plimbare mai lungă. Toată dimineaţa stătuse pe puntea submarinului şi se hrănise bine. Bucuria lui când îşi revăzu cuştile era de nedescris şi când George îi povesti că descoperise ascunzătoarea balaurilor, nu mai ştia ce să spună. Insistă ca tânărul să-l ducă acolo cu tot dinadinsul.

Porniră cu toţii, curioşi să vadă mutra profesorului când va zări balaurul viu prins în cuşcă.

Şi într-adevăr, bietul Barner îşi ieşi aproape din minţi de bucurie când dădu cu ochii de darul pe care i-l făcuse George.

După cum se aşteptase Farrow, savantul hotărî să rămână pe insulă până va veni un vapor australian să-l ia. I se dădură alimente din belşug şi prinţul Ghasna descoperi şi un izvor de unde se putea aproviziona cu apă proaspătă.

Căpitanul transmise imediat o radiogramă autorităţilor australiene, indică locul unde aştepta Barner sosirea vaporului, apoi îşi luară rămas bun de la profesor şi submarinul se îndreptă spre larg.

Aventurile submarinului Dox 012

Hans Warren

I
O NOUĂ AVENTURĂ

ASTA-I FOARTE NEPLĂCUT!. Zise căpitanul Farrow, dând din cap şi privindu-l pe inginerul Hagen. Ce-i de făcut? Şi crezi într-adevăr că nu putem executa noi singuri reparaţia?

— Pe „Insula odihnei" da, aici însă, ne lipseşte piesa principală, răspunse inginerul. Cel mai nimerit lucru ar fi sa ne întoarcem şi să pornim încetişor spre casă, ajutându-ne de motorul de la cârmă. Fireşte că nu prea e plăcută întârzierea asta, mai ales pentru tinerii francezi pe care ne-am luat sarcina să-i ducem la Saigon. Ei, dar o săptămână mai mult sau una mai puţin nu e cine ştie ce. Nu ne putem însă încumeta cu un singur motor la drum lung. Dacă vom fi descoperiţi, suntem pierduţi, căci submarinul nu poate merge decât cu viteza pe jumătate.

Farrow rămase câteva clipe pe gânduri, apoi zise:

— N-ai fi de părere să ne întoarcem spre Timor, dragă Hagen? în Kailako, teritoriu portughez, locuieşte un prieten al meu; are acolo o întreprindere comercială şi un petec de pământ, pentru exploatarea căruia întrebuinţează cele mai moderne motoare şi maşini. Pentru lumina necesară a montat dinamuri puternice care sunt puse în mişcare de motoare Diesel. Şi cred că la el vom putea găsi piesa care trebuie.

— Asta ar fi minunat! exclamă inginerul. Câştigăm astfel cel puţin trei săptămâni. Condiţia principală e, însă, să ne asigurăm tăcerea prietenului dumitale. Crezi că putem avea încredere într-unsul?

— Fără îndoială, răspunse Farrow. Fernando este un om de inimă şi mi-e bun prieten. I-am făcut pe vremuri un mare serviciu, pe care nu l-a uitat niciodată. La el suntem în deplină siguranţă.

— Hm! în cazul acesta ar trebui să acostăm în apropiere de Kailako şi să pornim în timpul nopţii cu o barcă de aluminiu spre ţărm, zise Hagen. Dar parcă-mi aduc şi eu aminte că l-ai salvat odată din mâinile unui ucigaş chinez, la Singapore, pe Fernando ăsta. Deşi erai şi dumneata urmărit de poliţişti, n-ai ţinut seamă de asta şi ai căutat să-l aduci pe el în siguranţa. Aşa e?

— Da, şi mi-a vârât repede în mână cartea lui de vizită, când i-a auzit pe poliţişti strigându-mă pe nume apoi mi-a spus că s-ar bucura mult să-l vizitez. I-am trimis câteva scrisori din Sumatra, pe când ne aflam acolo, la care am primit şi răspuns. Vom fi în siguranţă la el, n-avea nici o grijă!

— Atunci, s-o pornim; direcţia sud-vest! strigă Hagen, vesel. Mă bucur că vom fi repede gata.

Farrow dădu ordinele necesare, apoi zise:

— Voi comunica acum musafirilor noştri că voiajul va suferi o scurtă întrerupere. Puţin timp după ce se va lăsa întunericul vom fi la Timor, ceea ce e cât se poate de bine.

Hagen se înapoie în sala maşinilor, iar căpitanul se duse la musafirii săi. Le spuse în câteva cuvinte ce se întâmplase şi că vor suferi o întârziere de câtva timp, dar vestea aceasta nu întrista pe nimeni şi în special pe cei doi francezi. Aceştia, care păreau să se fi îndrăgostit, erau încântaţi de călătoria cu submarinul, cu atât mai mult cu cât întâmpinaseră aventuri care erau o distracţie pentru sufletele lor tinere. Călătoria decurse fără nici un incident. Două ore după ce se întunecă, submarinul se afla în faţa lui Kailako, o colonie mică pe coasta de răsărit a Timorului.

— Să nu debarcăm în număr prea marc, zise căpitanul, trebuie în primul rând să mă încredinţez că prietenul meu Fernando mai e aici. Trebuie să vii şi dumneata, dragă Hagen, căci va fi nevoie să-ţi cauţi singur piesa necesară. Şi dumneata trebuie să vii, doctore, poate că dăm de niscaiva băştinaşi cu care vei putea sta de vorbă. Ei, cât despre George, fireşte că va veni şi el, nu lasă el să-i scape prilejul. Aşa că repede, băieţi, aduceţi barca pe punte şi montaţi-o! Rindow, dumneata rămâi aici cu submarinul. Dacă observi ceva suspect, lasă-te la fund. Vezi deci să fii gata de afundare oricând.

Câţiva marinari aduseră la repezeală diferite părţi ale unei bărci de aluminiu, pe care o montară pe loc, apoi îi dădură drumul pe apă. Farrow, George, doctorul şi inginerul coborâră în barcă; Petre puse mâna pe lopeţi şi începu să vâslească spre ţărm. Uriaşul vâsli cu băgare de seamă, căutând să facă zgomot cât mai puţin.

Pe chei ardeau câteva lămpi electrice, dar Petre se pricepu să rămână în umbră, până ce barca acostă în cele din urmă lângă debarcaderul de bambus.

De pe ţărm se auziră glasuri. Oamenii pe care îi zărise căpitanul stăteau la capătul podeţului. Se apropiară cu barca de dânşii şi-i auziră şuşotind. Păreau foarte agitaţi. Afară de doctorul Bertram, nimeni nu pricepea ce vorbeau indivizii. Ceea ce însemna că erau băştinaşi.

Doctorul, însă, scoase în câteva rânduri o exclamaţie de mirare. Convorbirea străinilor trebuia să fie deci interesantă. Tovarăşii aşteptară liniştiţi, până când Bertram se aplecă spre Petre şi-i şopti la ureche:

— Petre, trebuie să ocolim podeţul, dar cât se poate de încet. E nevoie să ajungem la ultima casă care se zăreşte colo în faţa noastră. Repede dar cu băgare de seamă!

Petre făcu întocmai şi când ajunse la locul indicat de doctor, acesta zise încetişor:

— Căpitane, am sosit tocmai la vreme. Băştinaşii care lucrează pe

plantaţiile şi în antrepozitele lui Fernando plănuiesc o răscoală. Cred că în dosul mişcării se ascunde un concurent al portughezului nostru, căci i-am auzit vorbind de un anume Bahando, care a pus la cale răscoala. În noaptea asta, cam peste vreo doua ceasuri, urmează să fie atacată casa lui Fernando. Mă tem pentru viaţa lui, căci oamenii mei spuneau că trebuie să-i smulgă taina castelului din mare. Ce-ar fi să-l prevenim? Sau să venim cu submarinul încoace şi cu ajutorul marinarilor să potolim pe răsculaţi?

— Mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu Fernando, fu de părere căpitanul. Trebuie să ne informăm câţi muncitori are pe plantaţii şi în antrepozite. Vă mai rămâne apoi destul timp ca Petre să se întoarcă şi să aducă submarinul. Mă tem că afacerea asta poate fi neplăcută pentru noi, căci va trebui, probabil, s-o luăm repede la fugă, când se va afla că ne-am amestecat în treburile lor. Dar de făcut trebuie s-o facem, nu putem sta cu braţele încrucişate şi să privim cum Fernando e ucis de muncitorii săi, sau poate chiar supus la cazne. Bănuiesc lucrul acesta din urmă, din faptul că spuneau că vor să-i smulgă o taină. „Castelul din mare", asta, sună cam ciudat. Bravo, Petre, acum ne putem îndrepta spre ţărm. Ai ţinut barca în umbră... Ah! aşa e bine!

Uriaşul vâsli spre un grup de arbori, îndărătul căruia ardea o lampă electrică. Umbra copacilor înalţi cădea deasupra apei şi barca îndrăzneţilor marinari putea fi zărită de pe ţărm.

Când barca uşoară atinse malul, cei din ea ascultară câtva timp cu încordare, căci se putea întâmpla ca răsculaţii să fi pus vreo santinelă pe aici.

Dar totul rămase liniştit. În afară de bâzâitul insectelor şi ciripitul păsărelelor, nici un alt zgomot nu se auzea. Pe stânga, la vreo treizeci de metri depărtare, se afla un gard de mărăcini, înalt de doi metri. Deasupra lui se zărea acoperişul unei case albe, în care se mai vedea şirul de ferestre al etajului superior.

Ferestrele erau strălucitor luminate: probabil că Fernando avea musafiri. Deodată se auziră râsete, putându-se deosebi şi glasuri de femei.

— Asta-i cam neplăcut, zise. căpitanul; cum să ne apropiem neobservaţi de stăpânul casei. Muncitorii revoltaţi nu şi-ar fi putut alege o zi mai bună; pentru îndeplinirea planului lor se potriveşte de minune petrecerea din casă, căci panica ce se va stârni va face cu neputinţă o apărare. Dacă nu mi-ar fi teamă că şi servitorii sunt amestecaţi în complot, aş cere să fiu anunţat lui Fernando. Nu ne rămâne decât o singură cale. Petre, trebuie să rămâi aici şi la caz de nevoie să-i chemi în ajutor pe camarazi. Doctore, dumneata vei sta lângă mine ca să-i intimidezi pe băştinaşii care ar căuta cumva să ni se împotrivească. George, mi-ar fi foarte plăcut dacă ai rămâne şi tu aici.

Dacă va fi să cad în cursă împreună cu doctorul, ne-ai fi de folos fiind liber. Dumneata la fel, dragă Hagen.

Inginerul se declară dispus să rămână pe loc. Dar George nu prea era mulţumit. În cele din urmă îşi dădu seama că sarcina sa era destul de însemnată, aşa că se hotărî să rămână. Însoţit de doctor, căpitanul se îndreptă spre gardul de mărăcini. Poarta se afla de cealaltă parte a gardului. Farrow coti cu tovarăşul său pe după colţ, când George apucă deodată braţul Uriaşului şi zise încet:

— Repede, Petre, trebuie să pornim după ei! Asta nu-mi miroase a bine. Doctore, îi vei aduce înapoi pe camarazi, dacă va fi să ni se întâmple ceva. Haide, Petre!

Repede, dar cu băgare de seamă, tânărul sări pe ţărm, urmat de credinciosul servitor. Acesta văzuse şi el două făpturi întunecate care se furişară tiptil îndărătul căpitanului şi doctorului Bertram. Veniseră din partea cealaltă a gardului de mărăcini, dovadă că stătuseră acolo la pândă pentru a iscodi sosirea vreunui străin.

George şi Petre mergeau fără zgomot, ţinându-se în umbra gardului. Când cotiră pe după colţ, văzură pe căpitan şi pe doctor stând în faţa unei porţi cam la douăzeci de metri de ei. Trebuia să fie o poartă cu zăbrele căci făpturile lor erau viu luminate de o lumină ce venea dinlăuntrul curţii.

La numai zece metri de Petre şi George stăteau nemişcaţi cei doi indivizi care se luaseră după Farrow şi Bertram. După ce se sfătuiră câteva clipe între ei, scoaseră cuţitele de la brâu şi porniră înainte, mergând aplecaţi. Petre îl înghionti uşor pe George, apoi cu revolverele în mâini, îi ajunseră pe misterioşii urmăritori, care se aflau acum la cel mult cinci metri de Farrow şi doctor.

Deodată indivizii suspecţi auziră paşii din spatele lor şi se întoarseră repede. Era însă prea târziu. Revolverele îi loviră în tâmplă şi potrivnicul lui Petre se prăbuşi imediat fără să scoată un geamăt, în schimb, acela pe care îl luase în primire George se clătină numai câteva clipe, apoi îşi ridică braţul drept şi încercă să se apere cu cuţitul.

Dar nici Petre nu sta degeaba. Cit ai clipi fu lângă el, îl izbi cu patul revolverului şi-l culcă la pământ. Apoi îl opri pe George care vru s-o ia înainte şi-i şopti:

— Rămâi pe loc, domnule George, n-are nici un rost ce vrei să faci. Deocamdată, ce era de făcut s-a făcut. Uite că vin doi inşi din casă. O pornim înapoi, dar luăm şi pe leşinaţi cu noi. Sfoară am destulă.

Se aplecă şi ridică pe unul din cei doi pe care îl doborâse, apoi se întoarse spre George, care se căznea cu celălalt, şi-i zise:

— Lasă-l acolo, domnule George, vin eu imediat înapoi. Mai bine ia seama dacă doctorul şi căpitanul ajung fără nici o piedică în casă.

Îşi duse repede povara la barcă, îl legă şi-i puse un căluş în gură cu

ajutorul lui Hagen, apoi se duse să-l ia pe al doilea pe care îl tratâ la fel ca pe tovarăşul său.

— Aşa! făcu el mulţumit către inginer. Acum avea în mână doi ostateci, dacă va fi să i se întâmple ceva căpitanului şi doctorului. Sunt băştinaşii care au fost desigur trimişi în iscoadă de către răsculaţi. Probabil că au de gând să dea atacul în curând, altfel n-ar fi fost atât de grăbiţi să sfârşească atât de repede cu domnul căpitan şi doctorul nostru. Mare poftă aş avea să-i spânzur cu picioarele în sus după ce vom fi gata cu treaba de pe aici. Aha, uite-l pe domnul George: se înapoiază.

— Tata şi cu doctorul au fost primiţi foarte politicos de doi servitori şi conduşi în casă, zise tânărul. M-am strecurat până la poartă şi am observat totul. Să sperăm că tata se va întoarce în curând, fiindcă, ţin să vă spun, nu e lucru curat ce e pe aici.

— Eu, mai că m-aş duce la submarin să aduc cât mai mulţi camarazi, zise Petre. Mai sunt bărci de aluminiu pe pod. Submarinul s-ar putea apropia şi el, şi Jan Brike va avea probabil prilejul să-şi pună tunul în funcţiune. Ce părere ai dumneata, domnule George?

— Băştinaşii sunt de obicei oameni laşi, răspunse tânărul, cel puţin băştinaşi dintr-aceia care au lucrat timp îndelungat pe plantaţii şi în alte întreprinderi. Când vor vedea că răscoala lor a fost descoperită, că albii opun rezistenţă, atunci se vor retrage repede. Să aşteptăm mai bine până se întoarce tala.

— Asta aşa e, încuviinţă Farrow. Nu numai cu băştinaşi ci şi cu europeni se întâmplă la fel. O revoltă trădată sau aşteptată e înăbuşită, de la început. Mult timp nu cred să zăbovească nici căpitanul nostru, îl va preveni pe Fernando, se va interesa de piesa de care avea nevoie, apoi se va înapoia unde ne-a lăsat. Ah! îmi pare că-l şi văd!

O făptură venea de după colţul gardului înalt. Nu era, însă, căpitanul, ci un servitor al bogatului Fernando, care-i invită într-o englezească stricată să poftească în casă. Revolta — spunea el — nu va deveni în nici un caz primejdioasă, deoarece persoanele prezente sunt în număr îndestulător spre a-l ţine la respect pe muncitori. În ceea ce priveşte piesa de care avea nevoie inginerul pentru repararea submarinului, se găsea una de rezervă şi o va putea lua în primire.

Ultima frază îi linişti pe George şi însoţitorii săi. S-ar fi putut întâmplă ca Farrow şi doctorul să fi fost trădaţi din primul moment şi în cazul acesta căpitanul n-ar fi trădat inamicilor săi că venise încoace pentru a căuta o piesă de maşină, şi cu atât mai puţin că inginerul său îl aştepta la ţărm.

Cu toate acestea, Hagen zise încetişor în limba germană:

— Eu nu prea am multă încredere în timorezian; ar fi bine ca Petre să rămână aici, spre a ne putea veni în ajutor la caz de nevoie. Ce părere ai dumneata, George?

— Poate c-ar fi chiar mai nimerit dac-ar aduce încoace o mică trupă de marinari, răspunse tânărul. Nu prea îmi vine să cred ce spune ăla, cum că răscoala n-ar putea fi primejdioasă.

— Hm! şi eu sunt de părere că domnul George are dreptate! zise Uriaşul. Mă duc să iau vreo douăzeci de tovarăşi, cu care mă voi ascunde undeva, pe aici.

— Bine, zise Hagen. Să mergem, George!

— Mister nu vine? întrebă servitorul surprins.

— Nu, el pleacă înapoi, îi răspunse Hagen. Haidem, n-avem timp de pierdut.

Individul făcu o mutră care trăda că nu-i prea era pe plac rămânerea lui Petre, dar n-avu încotro, căci George şi Hagen o şi porniseră, în vreme ce Petre sări în barcă şi puse mâna pe lopeţi.

Stăpânit de o bănuială nelămurită, George se-ntorcea adesea, spionând pe servitor, Nu putea să uite cum se pregătiseră să se arunce cei doi timorezieni, cu pumnalele, asupra căpitanului şi a doctorului. Să fi avut servitorul acelaşi gând şi cu ei?

Când intrară în casă, fură întâmpinaţi de Farrow, doctorul Bertram şi un portughez înalţ, lat în spate. Fernando căci el era —avea o înfăţişare energică, inteligenta; un zâmbet binevoitor îi flutura pe buze.

— Acesta e aşadar fiul salvatorului meu, zise el şi strânse cu căldură mâna lui George. Mă bucur foarte mult că am prilejul să te cunosc, domnule Farrow. Doctorul mi-a povestit că semeni cu tatăl dumitale în ce priveşte vitejia şi iubirea aproapelui. Fiţi oaspeţii mei, domnilor! Aici nu vă pot face nici-un rău autorităţile. Ceilalţi musafiri, care se află la mine, nu ştiu nimic de prigoana pornită împotriva d-voastră de fostele puteri aliate în război.

— Domnule Fernando, luă cuvântul Hagen, n-naş putea mai întâi să-mi caut piesele de care am nevoie pentru repararea submarinului? Căci s-ar putea întâmpla ca atunci când se va produce revolta, magazia să fie prădată.

— Oh! domnule Hagen — râse Fernando, liniştiţi muncitorii s-au mai revoltat ei de câteva ori, pentru sporire de salarii. Revolta de azi va decurge la fel ca toate celelalte: câteva strigăte, cuţite şi bastoane, împuşcături de ameninţare din partea noastră şi rezultatul acelaşi ca întotdeauna: revoltaţii se vor împrăştia.

George întoarse brusc capul. Servitorul care-l adusese aici îşi reluă repede o mutră serioasă. Tânărul, însă văzuse destul. Dar nu se trădă şi sprijini cererea inginerului zicând:

— Domnule Fernando, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi rezolva cât mai grabnic chestia cu piesa. Fiţi atât de bun şi duceţi-mă la magazie.

Îl privi pe portughez cu atâta insistenţă, încât acesta îşi dădu seama

că tânărul avea să-i comunice ceva important. Se învoi imediat, îl respinse pe servitor care vru să meargă şi el, apoi îi conduse pe musafiri printr-o ieşire dosnică a casei spre o clădire mare la vreo 50 de metri în spatele grădinii.

II
RĂSCOALA

CÂND AJUNSE LA MAGAZIE, Fernando îl îndepărtă pe băştinaşul care făcea de sentinelă, descuie uşa şi intră cu însoţitorii săi înăuntru.

— Aveam impresia că vrei să-mi spui ceva important, se accesă el apoi lui George.

— Aşa şi este, domnule, răspunse tânărul. Părerea mea este că prea luaţi uşor plănuita răscoală. Am doborât doi băştinaşi care voiau să-i înjunghie pe tatăl meu şi pe doctorul Bertram mai acum un ceas. Servitorul, nostru Petre i-a legat şi i-a dus pe submarin, de unde se va întoarce cu douăzeci de oameni care se vor ascunde undeva pe aproape spre a ne putea sări în ajutor la nevoie. Dacă răscoala plănuită ar fi într-adevăr numai un
joc, cum presupuneţi, atunci cei doi timorezieni n-ar fi încercat să asasineze pe părintele meu şi pe doctor.

În vreme ce Fernando privea uimit la George, căpitanul Farrow se uită şi el cu o plivire recunoscătoare la fiul său şi zise:

— Aha! Astea au fost zgomotele ciudate pe care le-am auzit. Dar nu prea le-am luat în seamă, pentru că tocmai ni se deschisese poarta. Îţi mulţumesc, George. i-aţi văzut furişându-se după noi?

— Da tată, de abia aţi trecut după colţul gardului că au şi, răsărit ca din pământ.

— Asta îmi cam dă de gândit, zise Fernando. Sunt de părere să ne înapoiem repede în casă, domnilor. Trebuie să previn pe musafirii mei, printre care se află şi poliţaiul local. Poate că va fi nevoie să fac rost şi de arme, căci e posibil ca unii din bărbaţi să nu-şi fi luat revolverele cu ei.

— Ah! Uite şi lagărele de care avem nevoie! exclamă bucuros inginerul Hagen. Îmi daţi voie să iau unul, domnule Fernando?

— Ia două sau chiar mai multe, zise portughezul, poate că pe drum vi se mai întâmplă ceva. Eu îmi pot reînnoi stocul oricând de la Singapore sau Batavia. Dar repede te rog, căci am început să devin neliniştit.

Mulţumind călduros, inginerul luă două lagăre, care aveau o greutate respectabilă. George îi luă unul din mână, spunând în glumă:

— Dă-l încoace, domnule Hagen, poate că va fi nevoie să avem, 0 mână liberă, spre a putea trage cu revolverul. Aşa, şi acum să plecăm.

Cuvintele lui George aveau să capete în curând o confirmare, căci în clipa când Fernando împinse la loc uşa grea a magaziei izbucniră din noapte glasuri ascuţite, braţe omeneşti înarmate cu pumnale şi bastoane, se ridicară ameninţătoare.

Cu iuţeala fulgerului, ceilalţi scoaseră revolverele. Asta fu de ajuns pentru ca băştinaşii să sară repede în lături scoţând strigăte de spaima şi în clipa următoare se făcură nevăzuţi. Fernando râse, dar se vedea bine că râsul era silit.

— Ei, aţi văzut? zise el. Laşii ăştia o iau repede Ia fugă cum văd o armă de foc. Totuşi, adăugă el, mă mir că s-au încumetat la un atac făţiş, împotriva noastră, Hm! tot mai bine e sa ne grăbim să ajungem în casă.

Din depărtare se auzea un muget înăbuşit. În vreme ce mica trupă străbătea grădina îndepărtându-se spre casă, Fernando zise iritat:

— Nu m-aş fi gândit ca lucrurile să ia o întorsătură serioasă. Trebuie să mă îngrijesc ca fiecare din musafirii mei să aibă câte o armă la îndemână. Să nădăjduim că nici marinarii dumitale nu vor întârzia prea mult, domnule căpitan.

Când intrară în vestibulul casei, George văzu că servitorul care-i conduse aici, pe el şi pe inginer dispăru repede pe una din uşi.

— Domnule Fernando sunt sigur că servitorul dv. e înţeles, cu răsculaţii, zise ei repede. Are vreo înrâurire asupra lor?

— Cred că da, răspunse portughezul. A stat câţiva ani în Singapore, ceea ce pentru băştinaşi înseamnă că a fost în străinătate, a învăţat acolo ceva englezeşte şi datorită acestor fapte e privit cu respect de semenii lui. Hm! lucrurile ar putea să devină neplăcute pentru noi. Djowa acesta e în stare să ne facă mult rău.

— Să încuiem repede uşile! Strigă Farrow poruncitor. Zgomotul acesta înăbuşitor care se aude dovedeşte ca, se apropie o trupa mare. Repede, domnule Fernando, încuie toate uşile principale şi laterale! Ferestrele de la parter au obloane solide?

— Da, răspunse portughezul, care se şi îndepărtase spre fundul vestibulului. Se pot închide şi pe dinăuntru. Împrăştiaţi-va prin odăi, domnilor, eu voi lăsa jos la repezeală obloanele camerelor din jos.

Căpitanul încuie în vremea asta cu cheia uşa principală, trăgând şi zăvoarele. George, Bertram şi Hagen pătrunseră repede în odăile alăturate şi traseră obloanele de la ferestre. Larma se apropia din ce în ce. Se auzeau lămurit strigăte de luptă, pornite din piepturile a zeci de oameni.

Se întâlniră cu toţii apoi într-o odaie mare, cu patru ferestre, pe care le baricadară în grabă. Portughezul devenise foarte serios şi zise:

— Domnilor, aţi nimerit fără voie într-o situaţie primejdioasă. După cât se arată, băştinaşii şi-a ieşit din fire astăzi. Să pornim repede sus, căci trebuie să împart arme persoanelor care se află acolo.

Urcară scara în grabă şi pătrunseră într-o sală mare, de unde se auzea vorbă şi râsete. La intrarea străinilor, care purtau îmbrăcăminte marinărească, se făcu tăcere şi toate privirile se îndreptară uimite spre noii sosiţi.

— Domnule şi domnii mei, li se adresă Fernando, aceştia sunt nişte buni prieteni de-ai mei, pe care vreau să vi-i prezint mai târziu. Deocamdată, ne aşteaptă o sarcină mai importantă: e vorba să înfrângem o răscoală a muncitorilor! Auziţi, mulţimea se apropie. Lucrurile par să devină serioase. Cine n-are arme?

Farrow, i însoţitorii săi rămaseră surprinşi văzând că nimeni din cei de faţă nu se arată mirat; până şi femeile rămaseră liniştite. Era un contrast izbitor între societatea elegantă de aici şi vuietul mulţimii de afară care voia să atace casa.

Fernando vorbise în englezeşte; o tânără femeie, îmbrăcată într-o rochie albă i se adresă:

— Dă-mi un revolver, prefer însă un „Colt", căci am mai multă încredere în marfa engleză.

Atâta curaj la o femeie tânără şi frumoasă îl uimi pe căpitanul Farrow. El se apropie de dânsa şi, înclinându-se politicos, îi întinse unul din cele două revolvere „Colt" pe care le purta întotdeauna" cu sine.

— Poftim, stimata doamna, zise el cu amabilitate. Mă bucur că apreciaţi cum se cuvine o armă de foc. Ah! au intrat în acţiune? Daţi-vă la o parte de la ferestre, domnilor! Fernando, stinge lumina! Câţiva din bărbaţi se alăturară de el, de asemenea si femeile, care aveau arme de foc. Fernando, aştepta până ce toţi se lipiră de pereţi, lângă ferestre, apoi stinse lumina.

Câteva pietre zburară prin ferestre şi sparseră paharele şi sticlele de pe masă, fără a lovi însă pe nimeni din cei prezenţi în încăpere.

Fernando deschise uşa şi conduse afară pe cei care nu aveau arme.

— Ne întoarcem, zise el. Senior Bahando, încearcă dumneata să-i potoleşti pe răsculaţi cu vorbe bune. Poate că, în calitatea dumitale de poliţai îţi vor da ascultare.

Cu mare greutate, izbuti George să-şi înăbuşe un strigăt de uimire. Hagen, care stătea lângă el scoase o exclamaţie uşoara de surpriză. Bahando, era doar numele pe cate îl auzise doctorul când spionase convorbirea băştinaşilor adunaţi pe pod. După spusele lor Bahando era un conducător al revoltei.

Şi acest om era aici de faţă; ba încă era poliţaiul oraşului. De necrezut! Probabil, însă, că, doctorul nu povestise nimic, despre asta, altminteri Fernando n-ar fi fost atât de naiv. Tocmai când George se gândea la toate acestea, un glas aspru de lângă el strigă câteva cuvinte jos în grădină.

Acolo se adunase acum hoarda băştinaşilor răsculaţi. Geamurile se

prefăcură în ţăndări şi pietrele umpleau încăperea. Ele loveau şi jos în obloanele de lemn ale ferestrelor.

După ce poliţaiul sfârşi de vorbit, mulţimea izbucni într-un râs cu hohote. Apoi o adevărată ploaie de pietre zbură prin ferestre. George îşi trase capul îndărăt cu mare băgare de seamă, în vreme ce Bahando vorbea încă. În lumina slabă a lămpilor din grădină, el văzu că poliţaiul nu cutezase să privească afară pe fereastră, pe când li se adresa răsculaţilor.

Tânărul fu stăpânit de o bănuială puternică împotriva portughezului. Să se fi aşteptat el la aceasta ploaie de pietre?

Acum se adresă celor dinăuntru, în limba portugheză. Din păcate nimeni din marinarii noştri, nu înţelegea această limbă, dar din rândurile celor prezenţi se ridică un protest energic. Tânăra femeie, căreia Farrow îi dăduse unul din revolverele sale, strigă în englezeşte.

— Domnilor, poliţaiul propune să ne predăm fără luptă. Cred că nimeni nu va admite, lucrul ăsta?

— Nu, stimată doamnă, răspunse Farrow râzând. Am venit aici tocmai cu scopul să va înştiinţa de pericolul care vă ameninţă şi să vă dăm o mână de ajutor. Sub nici un motiv nu mă voi preda eu de bună voie în mâinile acestor băştinaşi.

— Bravo! se auzi un glas tunător. De aceeaşi părere suntem şi noi. Daca, însă, domnul poliţai vrea să se predea, nu are decât.

— E de la sine înţeles că rămân cu d-voastră, strigă Bahando cu glas plin de mânie, de data asta pe englezeşte. V-am făcut numai o simplă propunere, pentru a înlătura o vărsare de sânge. În realitate, băştinaşii sunt oameni blajini şi nu ne-ar fi făcut nimic; mâine lucrurile şi-ar fi luat înfăţişarea normală. Acum însă, vom avea de luptat şi de asta sunteţi d-voastră de vină, domnilor. Poftim, am bănuit eu.

În faţa fiecărei ferestre apăruse un cap negricios, apoi răsunară strigătele de război ale sălbaticilor care se căţăraseră pe scări. În aceeaşi clipă se auziră împuşcături, şi băştinaşii se făcură nevăzuţi, unii din ei plătiseră însă cu viaţa încercarea de a pătrund în casă.

— Poarte mai bine ar fi fost să intrăm în tratative cu ei, strigă Bahando. Ah! uite că se dezlănţuie furtuna,

Zeci de pietre de mărimea pumnului zburaseră prin ferestre. În acelaşi timp izbituri puternice zguduiră obloanele de la ferestrele parterului. Ocrotiţi de grindina de piatră, băştinaşii încercau să pătrundă în casă prin intrarea principală, în clipa aceasta, Fernando deschise uşa, urmat de musafirii săi, cărora le dăduse arme. Farrow se îndreptă repede spre el şi zise:

— Domnule Fernando, e mai bine să ne împărţim pe echipe. Etajul de jos trebuie şi el apărat de furia năvălitorilor. În felul acesta vom izbuti să

rezistăm, probabil până vor veni oamenii mei. George, vrei să rămâi aici sus?

— Da, tată, răspunse tânărul. Din locul de unde mă aflu pot zări pe unii din băştinaşi. Ah! uite-l colo pe servitorul trădător. Aţâţă oamenii. Acestuia, trebuie să-i fac eu de petrecanie.

Fără să mai stea pe gânduri, ochi şi trase. Ţintaş bun cum era, nimeri şi din grădină se auzi un ţipăt de moarte, urmat de urlete de furie.

— S-a făcut, zise George mulţumit. Nu l-am omorât, dar l-am scos din lupta. Ne va da lămuriri mai târziu, dacă nu cumva îl vor duce de aici tovarăşii săi. Ah! uite-i că se pornesc iar.

— În urma rănirii lui Djowa, răsculaţii rămaseră câteva clipe ca împietriţi. Acum, izbucniră în urlete de furie şi porniră în rânduri strânse împotriva casei, în vreme ce alţii izbeau ca nebunii în obloanele de la parter.

— Vedeţi, vă spuneam eu, strigă poliţaiul furios. Dacă m-aţi fi lăsat pe mine, i-aş fi liniştit eu.

George nu socoti nimerit să-i răspundă. Văzând că răsculaţii renunţaseră pentru moment să arunce cu pietre, se gândi să nu piardă prilejul să tragă câteva gloanţe. Se apropie repede de fereastra şi descărcă unui după altul cele două revolvere în mulţimea turbată. Observă că de la fereastra vecină fură trase câteva gloanţe. Acolo stătea tânără femeie căreia căpitanul îi dăduse revolverul. Dar observă ceva şi mai interesant, şi anume: femeia era singura persoană care trăgea.

O nouă ploaie de pietre se abătu în odaie. George îşi încarcă la repezeală revolverele, când femeia de lângă el strigă speriată:

— Nu mai am gloanţe.

— Vă dau eu, doamnă, se oferi George imediat. Îi înmână un pacheţel, apoi se înapoie la postul său de lângă fereastră. Acum, răsculaţii vor încerca din nou, desigur, să pătrundă în odaie.

— Atenţie! strigă George.

În clipa următoare se iviră la ferestre capetele băştinaşilor. O salvă detună şi duşmanii dispărură cu iuţeala fulgerului; unii se prăbuşiră morţi, iar cei rămaşi în viaţă izbucniră în urlete de furie.

Acum porniră împuşcăturile şi de la parter urmate de gemete de durere şi răcnete sălbatice. Izbiturile în obloane încetară, ca prin farmec, larma se potoli, un singur glas se auzi îndemnând mulţimea. Tânăra femeie care luptase cu atâta vitejie se adresă atunci lui George:

— Ah! Domnule, e tot Djowa acela pe care l-ai împuşcat dumneata. Păcat că nu l-ai nimerit mai bine căci acum îi îndeamnă pe răsculaţi să pună foc casei. Trebuie să luptăm din toate, puterile ca asta să nu se întâmple.

— Voi încerca eu să-l nimeresc cum trebuie

— Vă rog, nu faceţi nechibzuinţe, se auzi glasul poliţaiului. Voi încerca din nou să-i potolesc pe răsculaţi.

Strigă câteva vorbe celor de jos, dar în loc de răspuns se auziră urlete de furie. Doctorul Bertram îi şopti lui George:

— Au strigat că Bahando i-a trădat. Poate că mai sunt şi alta pe aici care pricep limba lor.

Aşa şi era, căci tânăra femeie întrebă imediat pe ton aspru:

— Domnule Bahando, ai auzit că oamenii te bănuiesc? Ce să însemne aceasta?

— Asta înseamnă că şi-au făcut fel de fel de gânduri când au văzut că vreau să tratez cu dânşii, răspunse imediat poliţaiul, şi apoi s-au văzut provocaţi la luptă de domnii aceia străini. Fireşte, eu aş fi adus lucrurile pe calea cea bună... Acum însă va curge sânge şi eu voi ieşi ţap ispăşitor. Toată vina o au străinii.

În vreme ce vorbea Bahando, George privise cu atenţie pe fereastră. Deodată ridică revolverul şi trase prin fereastră. Djowa, servitorul trădător, se prăbuşi cu un răcnet.

— Aşa, acum cred că nu-şi va mai îndemna oamenii să dea foc casei, căci l-am rănit grav. Îmi pare însă că e prea târziu căci îi văd venind cu crengi uscate şi beţe de bambus.

În vreme, ce o parte din asediatori se apropiau de casă cu legături de vreascuri, ceilalţi reîncepură bombardamentul cu pietre, încât cei închişi nu se puteau arăta la ferestre.

— Suntem pierduţi! strigă Bahando. Dacă nu m-aţi lăsat pe mine să aranjez lucrurile cum trebuie! Acum sufăr şi eu din cauza încăpăţânării acestor domni străini!

— Vă rog, domnule Bahando, zise cu asprime tânăra femeie, dumneata ne-ai fi predat pe toţi în mâinile băştinaşilor. Nu e nevoie cred să spun ce-am fi păţit atunci. Mie personal, moartea în flăcări îmi este mai plăcută decât soarta care o aşteaptă pe o femeie în mâinile acestor sălbatici.

Se auziră exclamaţii de aprobare din partea celorlalte femei. Unul din bărbaţi spuse şi el:

— Nici eu nu te înţeleg, domnule, Bahando. Tocmai dumneata, ca poliţai cunoşti mai bine ca oricare altul cruzimea acestor indivizi. Ştii prea bine că noi, albii, suntem priviţi ca nişte împilatori şi urâţi de moarte... Nu-mi vine sa cred că ai fi izbutit, prin tratative, să ne scapi din mâinile sălbaticilor, din moment ce ne-ar fi prins. Trebuie să fim recunoscători celor care ne-au prevenit la timp. Acum trebuie să ne căutăm o ieşire, altminteri ne prăjim cu toţii aici în casă. Ce propui dumneata, tinere erou?

— Trebuie să mai aşteptăm niţel, înainte de a încerca să ieşim, ceea ce ar putea să însemne distrugerea noastră, răspunse George. Nădăjduiesc că nu va trece mult şi vor sosi camarazii noştri, care-i vor

pune pe fugă pe timorezieni. Focul nu poate decât să ne servească, în felul acesta marinarii îşi vor dă seama cât de primejdioasă e situaţia noastră. Păcat numai că nu ne putem apropia de ferestre.

Deodată uşa se deschise cu putere şi Fernando strigă:

— Veniţi jos, domnilor. Trebuie să găsim o ieşire de îndată vor fi aici oamenii căpitanului. Am discutat planul în amănunţime. Comanda o va lua căpitanul.

— Eu nu mă supun nici unei porunci, strigă aspru Bahando. Eu aş fi potolit răscoala dacă m-aţi fi lăsat să lucrez după capul, meu, acum însă trebuie să-mi salvez pielea.

Se apropie de fereastră şi strigă tare:

— Jeli, Jeli!

— Acesta-i doar fratele lui Djowa! exclamă Fernando, uimit. Ce vrei de la dânsul?

— Treaba mea! răspunse Bahando, scurt. N-am poftă să mă sacrific de dragul d-voastră! Strigă din nou pe fereastră numele băştinaşului, dar ceilalţi care se aflau în cameră, păşiră încetişor spre uşă şi se furişară pe coridor, lăsând pe poliţai singur.

III
O LEGENDĂ

DOAMNELOR ŞI DOMNILOR, zise Fernando, când se adunară cu toţii în sala mare de la parter, vom forma două echipe. Una va rămâne sub comanda căpitanului Farrow, cealaltă...

— O voi conduce, eu, îl întrerupse George pe portughez. Puteţi avea deplină încredere în mine,

— Bravo! strigă domnul care-l lăudase pe George când se aflau sus. Eu mă alătur de dumneata, tinere erou.

Doamna cea tânără se declară şi ea de partea lui George, la fel făcură aproape toţi ceilalţi, astfel, că Fernando zise în cele din urmă că vor rămâne prea puţini sub conducerea căpitanului.

Căzură în sfârşit de acord şi George zise:

— Tată, să aşteptăm până vor veni camarazii noştri şi apoi să ieşim. Probabil că dânşii vor curăţa imediat partea din faţă a casei, astfel că vom putea ieşi prin uşa principală. Ce să ne mai împărţim în echipe?

— Ai dreptate, băiatule, la asta m-am gândit şi eu răspunse căpitanul. Dar vezi că mi-am spus că şi Petre îşi va împărţi oamenii în două grupe, pentru a elibera casa din ambele părţi. Ah! Se pare că domnul poliţai nu a avut nici un succes cu încercarea sa de a se salva.

Bahando alergă în jos pe scară. Dintr-o rană pe care o avea la tâmplă sângele curgea şiroi, ochii îi erau ca ieşiţi din orbite şi gura

căscată de spaimă. Când coborî ultimele trepte murmură în neştire:

— Nu vor să ştie nimic de mine. De asta e vinovat numai căpitanul acela străin.

Apoi păru că se trezeşte, când zări pe ceilalţi strânşi la un loc. Gura i se schimonosi într-un rânjet şi strigă:

— Aha! uite-i cum stau ca oile în grajdul cuprins, de flăcări. Eu aş fi pus la cale lucrurile cum e mai bine, dar străinul ăla de colo ne-a dat pe toţi pradă celei mai îngrozitoare morţi.

Spunând acestea arătă cu mâna spre căpitanul Farrow şi chipul i se schimonosi de furie. George se apropie de el şi striga cu mânie:

— Senor Bahando, probabil că erai în legături de prietenie cu răsculaţii. Când vom scăpa din primejdie va trebui să ne dai socoteală. Acum te rog să taci, ia ce vrei, dar nu cuteza să te împotriveşti măsurilor noastre de apărare:

Poliţaiul se uita mânios la tânăr. Apoi îşi luă o mutră serioasă şi zise politicos:

— Fireşte, tinere, nu voi întreprinde nimic ce ne-ar putea păgubi. Am încercat totul, pentru a aduce lucrurile pe calea cea bună. Tocmai am căutat să ajungă la o înţelegere cu fratele ticălosului acela de Djowa. E de la sine înţeles, domnilor, că nu v-aş fi lăsat la nevoie, chiar dacă în prada mâniei am strigat la început că voi încerca să mă salvez pe mine singur. Mă iertaţi, domnule căpitan, se adresă apoi lui Farrow, că m-am exprimat nepoliticos faţă de d-voastră, dar cred că nu mi-o luaţi în nume de rău. Voiam să rezolv incidentul pe cale paşnică, dar aţi intervenit d-voastră şi a trebuit să se verse sânge. De fapt, ar, fi timpul să vină ajutorul pe care-l aşteptaţi, adăugă ei privind cam speriat în jur, căci dacă nu mă înşel, focul s-a cam întins.

Şi într-adevăr aşa era. Un miros greu de fum, umplea încăperea, iar de afară se auzeau lămurit trosnete şi pârâituri.

— Hm! poate că tot va fi nevoie să ne căutăm ieşirea prin ambele părţi ale casei, zise Farrow Camarazii noştri! par să fi întârziat puţin. George, care parte a casei o iei pe seama ta?

Se întoarse apoi spre poliţai şi zise:

— Ne-am împărţit în două echipe, domnule Bahando, pentru a ne putea crea o ieşire prin ambele părţi ale casei, în acelaşi timp. Cărui grup vreţi să vă alăturaţi? Eu conduc echipa care va încerca să iasă prin uşa din dos, iar fiul meu se va pune în fruntea celeilalte.

Bahando privi bănuitor pe George, apoi zise cu şovăială:

— Mă iertaţi, domnule căpitan, i-aţi predat fiului d-voastră comanda unei echipe? Eu, e drept, am văzut că domnul acesta este viteaz şi chibzuit, dar, în calitatea mea de poliţai nu pot sta sub ordinele unui om atât de tânăr. Cred că recunoaşteţi şi d-voastră că am dreptate.

— În cazul acesta puteţi veni cu mine, zise Farrow zâmbind. Sau vă

hotărâţi să lucraţi pe socoteala proprie, ceea ce nu cred să vă mai convină.

— Fireşte că da, bâlbâi Bahando; m-am cam înşelat în ceea ce priveşte pe băştinaşii aceştia. Bine, domnule căpitan, mă alătur de d-voastră.

— Ura! strigă în clipa aceea George. Vin camarazii. Acum nu mai e nevoie să ne despărţim ei vor da atacul prin faţă. Tată, comanda o iei tu.

O salvă puternică sfâşie văzduhul. Câteva clipe domni tăcerea afară, apoi izbucniră răcnete de durere şi de spaimă. Larma grozavă acoperi pârâitul focului care lumina pe o mare întindere.

— Slavă Domnului! exclamă Farrow, pare că au şi fugit. În cazul acesta putem...

Căpitanul îşi întrerupse vorba, căci în aceeaşi clipă se auzi o hărmălaie de iad. Răsculaţii se reculeseră şi se năpustiră acum asupra marinarilor, care îi atacaseră atât de neaşteptat.

Împuşcăturile se înteţiseră, urletele timorezienilor se potoliră. Probabil că se retrăgeau, căci unul din asediaţi, care se dusese la uşa din dos, se întoarse cu vestea ca răsculaţii adunaseră în număr mare în spatele casezi

— În cazul acesta, trebuie să ieşim neapărat prin faţă! zise căpitanul Farrow. Urmaţi-mă!

Păşi spre uşa principală, o împinse cu putere şi prin asta dădu în laţuri mormanul de vreascuri aprinse, pe care răsculaţii îl îngrămădiseră aici.

Când apăru în uşă, luminat de flăcările înalte, izbucni un „ura" puternic;

Marinarii, sub conducerea secundului Brun se alezară în linie de tiraliori, ocrotiţi de copaci şi tufe. Deocamdată erau stăpâni pe situaţie.

Petre ieşi de la locul său, puse mâna pe un băţ lung de bambus şi îndepărtă şi mai mult vreascurile
aprinse din faţa uşii.

— Aşa, domnilor, acum drumul e liber, strigă căpitanul, vă rog, porniţi imediat spre marinarii mei, acolo veţi fi în siguranţă. Nădăjduiesc că le va fi venit mintea la loc răsculaţilor.

Asediaţii părăsiră repede casa şi se împrăştiară printre marinarii care stăteau pe după tufişuri. Primejdia nu trecuse încă cu totul, căci băştinaşii se îngrămădiseră în dosul casei, unde puteau, fi la adăpost de gloanţe.

Deodată ţâşni dinspre mare o rază orbitoare de lumină, care se plimbă câtva timp peste gardul de mărăcini, pentru a se opri în colţul din stânga. Exclamaţii de spaimă se auziră dintr-acolo şi asediaţii îşi dădură seama imediat că băştinaşii încercaseră să le sară în spate.

Farrow îi era foarte recunoscător lui Rindow — care se apropiase cu, submarinul pentru semnalul acesta, în afară de Fernando, nimeni nu ştia de unde vine această lumină.

Dar când se auzi dinspre, mare o bubuitură de tun, femeile — care înfruntaseră până atunci cu sânge rece primejdia — scoaseră strigăte de spaimă. În clipa următoare ghiuleaua explodă lângă gard.

Efectul fu uimitor: răcnete şi vaiete umpleau văzduhul, apoi băştinaşii o luară la fugă cât îi ţineau picioarele. Căpitanul izbucni în râs şi zise:

— Acum suntem în deplină siguranţă. Băieţi, trebuie să îndepărtăm de la ferestre vreascurile aprinse. Luaţi repede beţe de bambus şi puneţi-vă pe lucru, înainte ca focul, să pătrundă în casă.

În câteva minute treaba fu făcută. Sala de sus fu curăţată de pietrele pe care le aruncaseră băştinaşii şi, de vasele sparte.

Fernando îşi adună musafirii în sala aceasta, apoi îi prezentă căpitanului Farrow şi însoţitorilor săi. El nu aminti că îndrăzneţii marinari sunt urmăriţi de autorităţile franceze şi engleze, dar poliţaiul care se afla de faţă, găsi cu cale să ia cuvântul:

— Ah! Acesta e aşadar căpitanul Farrow, pe care-l, caută cu atâta îndârjire englezii şi francezii! Foarte frumos! Trebuie să vă pun sub pază, domnule Farrow, guvernul englez, cu care suntem în bune relaţii, ne va fi recunoscător dacă te voi preda.

În vreme ce portughezii scoaseră exclamaţii de spaimă, Farrow ramase liniştit şi zâmbi, apoi zise:

— Vom pleca îndată şi de la asta - nu ne puteţi opri, domnule Bahando. Dar poate că ar fi bine să ne povesteşti ce legături misterioase există între dumneata şi răsculaţi. Doctorul Bertram al nostru a surprins o convorbire între băştinaşi din care reieşea că dumneata ai fi provocatorul răscoalei. Ce ai de spus? Şi apoi, toate persoanele aici de faţă au auzit când băştinaşii te-au numit trădător N-ai nimic de răspuns?

Farrow vorbise cu toată seriozitatea, Poliţaiul lăsă ochii în jos şi pe chipul său se zugrăvi spaimă şi furie. În cele din urmă bătu din picior şi răcni furios:

— Domnule, nu înţeleg cum îţi îngădui să-mi vorbeşti în felul acesta? Dumneata eşti un om căutat aproape de lumea întreagă; ai contravenit legilor prin faptul că ai fugit cu submarinul dumitale. Cutezi dumneata să mă bănuieşti, pe mine, poliţaiul din Kalialko? Ia seama! Te declar arestat pentru îndrăzneala pe care ai avut-o să ridici astfel de acuzaţii asupra mea. Instrucţia asupra acestui caz va avea loc în curând; până atunci însă, trebuie să te pun sub pază severă ca să nu poţi fugi. Să nu îndrăzneşti a te împotrivi forţei publice, pe care o reprezint eu!

Portughezii aflaţi acolo rămaseră cu mutrele plouate. Bahando nu

răspunse nimic la acuzaţia ce i se adusese. În schimb aflaseră de la el că Farrow era un prigonit, că fostele puteri aliate îl căutau cu îndârjire.

Numai tânăra femeie căreia Farrow îi dăduse unul din revolverele sale se apropie de el, îi înapoie arma si zise:

— Domnule căpitan, eu am auzit despre dumneata. Mă bucură mult că am prilejul să te cunosc personal, căci am admirat, întotdeauna faptele dumitale vitejeşti. De asemenea, prezint omagiile mele curajosului dumitale fiu. Vă amintiţi de tânăra australiană Vivian Oakland, pe care aţi salvat-o? E prietena mea, am fost de curând în vizită la dânsa şi am vorbit împreună despre d-voastră.

Frumoasa femeie se întoarse spre Bahando.

— Domnul poliţai — i se adresă ea eu glas tăios — te bănuiam eu de mult că eşti în înţelegere cu băştinaşii pentru a-ţi îndeplini anumite scopuri. Ai vrut să-l ruinezi pe senior Fernando, pentru ca să înflorească afacerea fratelui dumitale. Cunoaştem noi cum stau lucrurile. Domnule Farrow, se adresa ea apoi lui George, dumneata eşti acela care l-a împuşcat pe Djowa; Crezi că a fost rănit mortal?

— Nu, asta nu cred, răspunse tânărul, trebuit să fie rănit grav, dar înadins am împuşcat în jos, ca să nu-l ucid. Mi-am spus că ar putea fi un martor preţios pentru noi. Mă duc să văd dacă nu-l pot găsi.

— Rămâi aici! strigă Bahando repede. Faci parte din echipajul submarinului şi te declar arestat şi
pe dumneata.

George îi râse în faţă, scoase revolverul de la brâu, apoi se îndreptă spre uşă, dispărând.

— Domnilor, vă cer să-mi daţi o mână de ajutor! se adresă poliţaiul, spumegând de furie către cei de faţă. Eu reprezint aici guvernul nostru! Căpitanul acesta m-a insultat cum nu se poate mai mult şi afară de asta e căutat de autorităţile franceze şi engleze. Eu l-am declarat arestat şi vă rog, domnilor, să purtaţi de grijă ca legile noastre să fie respectate.

Tânăra femeie râse cu poftă.

— Bahando, strigă ea cu asprime, eu cred că rolul d-tale s-a sfârşit. Degeaba cauţi să-ţi iei aere de autoritate, eu ştiu cine eşti. Ah! uite că vine tânărul Farrow! Aşa, acum va ieşi la iveală trădarea dumitale.

Bahando păli, ceilalţi aşteptau încordaţi. Uşa fu deschisă şi George intră strigând:

— Bahando, uite pe omul care te vă înfunda.

Doi marinari îl aduceau pe Djowa, al cărui chip avea o culoare pământie. Se vedea bine că nu mai avea mult de trăit. Când îl zări pe poliţai, faţa i se crispă de furie şi zise într-o englezească stricată:

— Ah! trădătorule, acuma suntem pierduţi cu toţii. Domnule, Fernando, el este vinovatul, el ne-a pus la cale. Voia să vă nimicească

pe d-voastră, ne-a făgăduit că la fratele lui vom duce o viaţă mai bună şi vom câştiga mai mult. Oh, glasul, apoi izbucni:

— Aiurează din cauza febrei; vreţi să daţi crezare acestui ticălos de băştinaş, domnilor? Acum mă scoateţi pe mine vinovat?

În clipa aceea uşa se deschise din nou şi Petre târî înăuntru un european care avea capul acoperit cu răni sângerânde.

— Am pus mâna pe el tocmai când voia să fugă dintr-un tufiş, zise Uriaşul. Era împreună cu doi băştinaşi, care mi-au scăpat însă, din păcate.

Bahando se făcuse şi mai palid când îl văzu pe noul sosit. Vru să se apropie de el, dar în aceeaşi clipă tânără femeie strigă:

— Acesta-i fratele lui. Oho! se lămureşte totul, a fost printre răsculaţi. Senor Fernando, poliţaiul nostru de până acum e demascat.

— Frate, ne-ai trădat! strigă furios rănitul. Totul ar fi mers bine Ah! Blestemat să fii! Ştiu că voi muri, dar înainte de a-mi da sufletul te voi nimici şi pe tine. Da, domnule, fratele meu, poliţaiul oraşului nostru, a pus la cale, şi a organizat răscoala. Voia să ucidă pe senor Fernando, dar înainte de a face asta voia să afle taina castelului din mare. Oh!

Se ridică deodată, faţa-i luă o expresie de groază, apoi căzu pe spate şi rămase nemişcat. Poliţaiul privi câteva clipe cu ochii holbaţi la fratele său mort, scoase cu iuţeala fulgerului revolverul din buzunar şi-şi trase un glonte în cap.

— A spus adevărul! mai rosti în ultimele clipe, apoi îşi dădu sufletul.

Musafirii îşi luară rămas bun şi căpitanul dădu fiecăruia doi marinari ca să-i însoţească.

Fernando îi duse pe Farrow, George, doctorul Bertram, Hagen şi Brun în cabinetul său de lucru, o încăpere aranjata cu mult gust.

— Domnilor, zise el, vă rămân veşnic recunoscător. Fără d-voastră aş fi fost pierdut. Dar înainte de a mă fi ucis aş fi fost torturat, pentru a mi se stoarce taina.

— Trebuie să fie o taină foarte însemnată, spuse căpitanul. Însuşi numele făgăduieşte mult: „taina castelului din mare", după cum spuneau băştinaşii.

— Aşa şi este, zise Fernando, cu seriozitate. E vorba de o legendă veche, răspândită printre oamenii de aici şi după care ar fi existat pe coastă un castel pe care marea l-a înghiţit deoarece prinţul care-l locuia a părăsit credinţa strămoşilor săi, urmărind prin asta să dobândească unele foloase de la cuceritorii străini. Credeam şi eu că e vorba numai de o legendă, dar acum sunt încredinţat că e şi o parte de adevăr. Povestisem cândva despre asta de faţă cu Bahando şi de la el trebuie să fi aflat băştinaşii.

— Chestia pare să fie foarte interesanta, zise Farrow. Crezi într-adevăr că din cauza unui cutremur submarin palatul vreunui

stăpânitor de odinioară să fi dispărut în mare?

— Da, răspunse Fernando. Totuşi, nu cred să fie vorba de palatul unui prinţ băştinaş, ci mai curând de al unui cuceritor străin, pe care şi l-a clădit aici în urmă cu sute de ani.

— Povesteşte-ne şi nouă ce ştii, domnule Fernando, se rugă George. Asemenea lucruri ne interesează foarte mult. Poate că putem cerceta palatul acesta cu ajutorul submarinului nostru. Poate că se ascund bogăţii mari în el!

— Aveam chiar intenţia să vă povestesc totul, rugându-vă să-mi daţi o mână de ajutor pentru lămurirea acestei taine, zise portughezul. După cum vă spuneam, consideram totul drept o legendă. Dar într-o zi făcui o descoperire interesantă.

Trebuie să amintesc că mă ocup mult cu zoologia, cu deosebire mă pasionează peştii. Acum patru săptămâni mă plimbam cu undiţa de-a lungul coastei, când simţii deodată un obiect greu, care se prinsese de cârlig.

Începui să-l trag în sus şi când se afla la vreo cinci metri sub apă văzui că era un sipet. Îmi veni atunci în gând legenda castelului scufundat, dar tocmai când voiam să apuc mânerul sipetului, sfoara undiţei se rupse şi „comoara", sau ce-o fi fost, căzu înapoi in adâncime. Fireşte că am încercat totul să o readuc la suprafaţă, a fost însă zadarnic. Cu ajutorul submarinului dumitale poate să dăm de urma castelului, domnule Farrow...

— O, da, tată! exclamă George, entuziasmat. Dacă marea nu e prea adâncă în locul acela m-aş duce eu cu Petre. Ştii doar că sunt un bun scufundător.

IV
CASTELUL DIN MARE

FERNANDO făcu o mutră uimită.

— Ce, băiatul dumitale e şi scufundător? exclamă el.

— Da, răspunse Farrow cu mândrie. Nu s-a lăsat până ce Petre nu l-a învăţat şi meseria asta. Ce să-i faci, zici tinereţe şi pace!

— Ştii dumneata, domnule Fernando, cât de adâncă e marea în locul unde ai găsit sipetul?

— Aproximativ douăzeci de metri, răspunse, portughezul.

— Oh! asta-i minunat? exclamă George, bucuros. Domnule Fernando, ai descoperit cumva şi castelul?

— Aş putea spune că da, răspunse gazda, chiar dacă nu l-am văzut, ceea ce e de la sine înţeles, dar într-un loc, aproape de unde am găsit sipetul, se înalţă din mare o stâncă până la vreo şase metri sub apă.

Stânca asta e atât de regulată, formează un dreptunghi, încât aş putea spune că este palatul despre care v-am vorbit.

— Oh, tată! Strigă George, mâine dimineaţă trebuie să ne lăsăm la fund. Cât de interesant va fi să cercetăm încăperi, vechi de sute de ani!

— Gândeşte-te, încă, băiatule, că poate fi şi primejdios, zise Farrow, îngrijorat. Astfel de încăperi servesc adesea de locuinţă monştrilor marini. Ai uitat de polipul care te-a înhăţat pe Pierre Neveux?

— Nu, tată, n-am, uitat, dar îţi tăgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă. E departe de aici locul cu pricina, domnule Fernando?

— Cu o barcă ajungem într-o jumătate de ceas, răspunse portughezul. Ah, scuzaţi-mă, domnilor, mi se pare că au venit poliţiştii din Kailako. Va trebui să redactăm un proces-verbal şi să transportăm morţii şi răniţii de aici.

— Vă vom ajuta şi noi, se oferi căpitanul. Marinarii mei vor aduna răniţii şi-i vor duce la spital.

— Petre a şi început s-o facă, zise Brun. Ne-a luat-o înainte.

Aşa şi era. Cei şase poliţişti, sub conducerea unui comisar portughez, nu mai avură să se îngrijească decât de transportarea cadavrelor, fraţilor Bahando. Comisarul încheie apoi un proces-verbal, pe care-l semna, însă, numai Fernando. Spuse că domnii străini erau musafiri, care plecau a doua zi,

Se făcuse târziu, când se duseră la culcare. Jumătate din marinari se întoarseră pe bordul submarinului, care se îndepărtă de locul unde acostase. Hagen se duse şi el pe bord căci voia să repare cât mai repede motorul defect.

Căpitanul, George şi doctorul Bertram rămaseră ca musafiri în casa lui Fernando, a cărui soţie era plecată în vilegiatură la Sumatra.

Câţiva servitori, rămaşi credincioşi stăpânului, făceau de pază în grădină.

Noaptea trecu în linişte. George se trezi cel dintâi, căci ardea de nerăbdare să pornească, în expediţia pentru găsirea castelului din mare.

Mâncară ceva în grabă, apoi mica trupă, însoţită de cei zece marinari porni spre ţărmul, unde se afta casa portughezului.

Marinarii se folosiră de bărcile de aluminiu, în vreme ce Fernando, căpitanul, George, doctorul şi Petre se urcară într-o barcă a celui dintâi. Submarinul nu se vedea, dar George zări curând periscopul, care se înălţa din apă, în depărtare.

Petre apucă vâslele şi o luă de-a lungul coastei, sub îndrumarea lui Fernando. Marinarii îi urmară, ştiind că şi submarinul va veni după ei, oprind într-un loc singuratic unde-i va lua pe bord.

După cum spusese Fernando, drumul nu ţinu decât o jumătate de

ceas.

— Aici jos se află blocul uriaş de stânci, unde bănuiesc castelul misterios, zise portughezul. După cum vedeţi formează un dreptunghi regulat, cum natura singură n-ar fi în stare să creeze. La vreo douăzeci de metri de locul acesta, am găsit sipetul, care s-a afundat apoi vertical.

Căpitanul Farrow cercetă cu privirea blocul dreptunghiular, care se afla la vreo şase metri sub apă, apoi zise:

— Aşa domnule Fernando, ai avut dreptate; aşadar crezi că apa e adâncă numai de douăzeci de metri în locul acesta?

— Da domnule căpitan, ştiu hotărât. De asemenea, nu cred să fie monştri de care vă temeţi. Ar fi trebuit să observ lucrul acesta, tocmai aici pescuiesc eu de obicei. Dac-ar fi vreunul din acei polipi uriaşi în interiorul castelului, nu s-ar găsi atâţia peştii căci instinctul i-ar face să-şi caute alt loc.

— E drept, confirmă căpitanul. Aşa, acum se poate apropia submarinul.

Farrow se ridică în barcă şi flutură batista de câteva ori. Era semnalul cuvenit. Periscopul începu să alunece la suprafaţa apei, după câteva minute se înălţa, până când se ivi turnul, apoi puntea şi Rindow salută marinăreşte de la postul de comandă. Submarinul stopă lângă barca portughezului. Primul ofiţer strigă:

— Buna dimineaţa, domnule căpitan, mă bucur că vă găsesc sănătoşi. Plecăm mai departe sau rămânem aici, până va monta Hagen lagărul cel nou?

— În cazul acesta vom rămâne aici până atunci, răspunse Farrow. Avem un proiect foarte interesant. Venim îndată pe bord şi-ţi vom spune despre ce e vorba.

Barca lui Fernando, fu priponită de parapetul submarinului, persoanele din ele urcară apoi pe puntea uşor bolită.

Farrow ordonă să fie scoase din magazie costumele de scafandru. Chemă la dânsul pe bătrânul Petre şi pe maşinistul Kard, cei doi scufundători ai submarinul, şi le zise:

— În locul acesta, la adâncime de douăzeci de metri, s-ar afla un castel vechi, scufundat acum câteva veacuri. În faţă lui trebuie să se găsească un sipet pe care domnul Fernando l-a ridicat nu de mult până aproape de suprafaţă, dar s-a rupt sfoara undiţei şi a căzut înapoi în apă. George al meu va coborî împreună cu voi şi vă rog să fiţi cu băgare de seamă; să nu i se întâmple ceva.

— Fireşte, domnule căpitan, se grăbiră să răspundă cei doi marinari. Atâta vreme cât vom fi în viaţă, nu i se poate întâmpla nimic rău lui, George.

— Vă mulţumesc, dragii mei, zise Farrow, mişcat. Ştiam că mă pot bizui pe vor. Opriţii pe George dacă va vrea să intre fără nici o

precauţiune în castel, dacă acesta există într-adevăr acolo. Într-o astfel de clădire e de la sine înţeles că primejdiile te pândesc la tot pasul.

Marinarii îl mai încredinţară o dată că-l vor păzi pe tânăr ca pe ochii din cap, apoi coborâră în submarin, ca să-şi ia costumele de scufundători.

— Tată, poţi avea deplină încredere că voi fi cu băgare de seamă. Te rog însă, să nu spui de faţă cu Sanja că acţiunea noastră ar putea fi primejdioasă. Vreau s-o scutesc pe biata fată de emoţii.

Farrow zâmbi şi-i făgădui.

În vremea asta marinarii demontaseră cele două bărci cu care, veniseră şi le aşezară la locul lor. Petre şi Kard ieşiră din turn, aducând costumele. Cu ajutorul câtorva camarazi, cei trei scufundători se echipară apoi păşiri spre portiţa parapetului. Petre îşi dădu cel dintâi drumul în apă, urmat de George şi maşinistul Kard, care era cam tot atât de înalt şi puternic ca Uriaşul.

— Priveliştea asta e cam ciudată, zise Fernando către căpitanul Farrow. Trei oameni teferi dispar în marea care ascunde primejdii pe care noi nici nu ni le putem închipui. Mai bine nu povesteam despre descoperirea mea. Este vreo primejdie pentru un scafandru adâncimea de douăzeci de metri?

— Deloc. E o nimica toată. O primejdie pentru un scafandru nu poate veni decât din partea feluriţilor monştri marini care prin regiunile tropicale, mai ales, ating dimensiuni fantastice. Nădăjduiesc că aici dată fiind adâncimea mică şi apropierea coastei; nu se găsesc astfel de monştri. Aha! Pare să fi ajuns jos, funiile de care sunt atârnaţi s-au mai destins.

— Cum de pot vedea ei în jurul lor la astfel de adâncime? întrebă portughezul;

— Lumina pătrunde la mare adâncime. De aici de sus nu putem vedea deoarece fundul pare să fie cam întunecat. Dacă ar fi pietriş alb, i-am putea zări lămurit pe scafandri. Acum nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm. Când unul din ei va trage de două ori de funie, înseamnă să dăm drumul în jos unui cablu de oţel, căci vor fi găsit ceva care trebuie ridicat la suprafaţă. Dacă trag de patru ori de funie înseamnă primejdie mare şi trebuie să-i scoatem repede la suprafaţă. Cazuri dintre acestea sunt cu adevărat periculoase, căci adesea scafandrul e reţinut de vreo piedică, noi însă tragem din toate puterile. Se poate întâmpla ca nenorocitul să fie rupt în două din cauza asta.

— Dumnezeule! exclamă Fernando aplecându-se peste parapet, atât de primejdioasă nu mi-aş fi închipuit eu acţiunea! Dacă aş fi bănuit, m-aş fi abţinut să amintesc despre presupusul castel. Dragă căpitane, acum când îţi datorez pentru a doua oară viaţa, aş fi nenorocit dacă i s-ar întâmplă ceva viteazului dumitale fiu.

— De ce ţi-e scris nu poţi scăpa, răspunse Farrow. băiatul se va întoarce teafăr, dacă nu i-a sunat încă ceasul, dar tot atât de bine se poate să alunece pe punte şi să i se tragă moartea de pe urma asta, dacă aşa i-e lui dat.

— Cum văd eşti fatalist, căpitane, zise Fernando căutând, să privească în apă. Ce n-aş da să fim eu cu dumneata. Pe mine însă soarta m-a...

Se întrerupse la mijlocul frazei şi tresari speriat. Apoi se aplecă mai mult peste margine, încât Farrow se temu să nu cadă în apă.

— Domnule căpitan, strigă el iritat, o umbră mare a alunecat în spatele stâncii şi s-a lăsat în adânc. A fost, a fost... un rechin uriaş.

Căpitanul se înfioră. Un rechin uriaş, unul din acei monştri grozavi care ating până la zece metri... Dacă i-a descoperit pe cei trei oameni pe fundul mării, unu din, ei e pierdut cu siguranţă.

Chibzui o clipă dacă să dea imediat comanda de ridicare la suprafaţă dar zise apoi că tocmai prin asta ar mări primejdia, căci rechinul, văzând că-i scapă prada, i-ar înhăţa în grabă, sfâşiindu-i.

După mişcările funiei, el văzu că George se îndepărtase de locul unde fusese la început, când atinsese fundul mării. Petre şi Kard însă, păreau să fie în acelaşi loc, căci funiile nu se mişcau.

Căpitanul strigă marinarilor care stăteau la funii, să fie atenţi la fiecare semnal al celor trei scafandri, apoi se aplecă şi el peste parapet şi încercă să răzbată cu privirea apa.

În aceeaşi clipă se cutremură, căci la vreo zece metri de la suprafaţă plutea trupul unui rechin monstru, aceste bestii fioroase ale mărilor.

Animalul se rotea cu furie încolo şi încoace şi se părea că pusese ochii pe îndrăzneţii scufundători, care îi încălcaseră regatul.

Ca împietrit privi căpitanul spre fiara monstruasă şi regreta acum că scafandrii nu erau legaţi prin telefon cu lumea exterioară, căci în felul acesta le-ar fi putut atrage atenţia celor de jos asupra primejdiei care-i ameninţa. Aşa însă, trebuia să privească neputincios cum monstrul se apropia de ei, gata să-i sfâşie.

Bietul căpitan se cutremură din nou, gemu şi apucă braţul lui Fernando, căci acum rechinul se năpusti ca o săgeată în adânc.

Când George se pomeni pe fundul mării, avu în primele clipe o senzaţie de ameţeală. Nu se folosise cum trebuie de rezerva de aer şi alunecase prea repede în adâncime, ajungând înaintea lui Petre, care îşi dăduse drumul cel dinţii de pe submarin.

Îşi reveni însă repede, privi în juru-i şi văzu în semiîntunericul ce domnea acolo, o masă uriaşa, înălţându-se doar la zece metri de el. Era stânca ciudată, pe care o observase de sus şi acum îşi dădu seama că portughezul avusese dreptate în presupunerea sa; căci acest bloc înalt avea în el deschizături care păreau lucrate de mâna omenească.

Mai ales uşi şi ferestre, prin care intrau şi ieşeau cârduri de peşti mici. Când îi zări, George îşi spuse imediat că această clădire străveche nu putea adăposti vreun duşman primejdios, de care peştii fug de obicei.

Petre veni lângă tânărul său stăpân, care îşi apropie casca de a lui şi ciocăni în tactul alfabetului Morse, folosit de scafandri:

— Petre, mă duc în palat. Aşteaptă-mă aici!

Înainte ca Uriaşul să fi putut spune ceva, George se şi îndepărtase şi cu oarecare şovăială păşi în deschizătura uşii. Forţa uriaşă care afundase pe vremuri castelul, zdrobise şi uşa. Canatul înalt, construit din metal preţios, se mişca încolo şi încoace, împins de curentul apei.

Metalul era căptuşit cu o împletitură de iarbă de mare, dar George văzu totuşi, în diferite locuri, figuri şi semne misterioase, cizelate în metal.

Din uşă, tânărul se mai întoarse o dată şi văzu că şi maşinistul Kard venise jos, alăturându-se lui Petre. Amândoi păreau să fi descoperit altceva, căci nici nu se uitau la el, ci se aplecaseră asupra unui obiect.

— Poate că o fi sipetul acela vechi, îşi zise George; apoi fără să-şi mai bată capul cu asta păşi încetişor în întunericul ce se casca în faţa lui.

Genialul inginer Hagen crease şi pentru scufundători lanterne, a căror lumină străbătea prin apă până la mari depărtări. George puse în funcţiune lampa şi se văzu într-o încăpere enormă, ale cărei coloane erau acoperite cu alge! Mai văzu apoi obiecte care cu toată pătura de scoici şi alge ce se aşezase deasupra lor, îşi păstraseră forma; erau scaune, bănci, mese, divane şi altele.

V
ÎN MARE PRIMEJDIE

PLIMBÂND LUMINA LANTERNEI prin încăpea enormă, George văzu zburând pe dinaintea peşti ciudaţi.

El se aşteptase să dea aici peste comori, dar de aşa ceva nici pomeneala.

Păşi încetişor înainte, atent la fiecare curent al apei. Trecând pe lângă o coloană puternică, acoperită cu scoici şi alge, piciorul i se poticni de ceva. În lumina lanternei văzu jos un paloş imens. Ciudat era însă că scoicile nu-l acoperise! Iar apa nu atacase oţelul lamei, lungă, de aprobe doi metri. George ridică arma. Dacă nu ar fi fost în apă, numai cu greu ar fi izbutit s-o mişte; căci trebuia să aibă o greutate enormă. Mintea-i fu străbătută de un gând, care-l făcu să se cutremure. Arma era prea grea spre a fi putut fi folosită în luptă. Să fi dat el aici peste aşa zis „paloş al călăului” sau „sabia dreptăţii", cum se numea în trecut?

Acum avea cel puţin o armă, care i-ar putea folosi mai bine decât

cuţitul lung ce-l purta la brâu. Cu acest paloş, uşor de mânuit în apă, îi va fi posibil să lupte chiar cu un polip uriaş, dacă se va ivi prilejul.

Ajunse în faţa unei deschizături care ducea într-o încăpere mică. Aici văzu mobile care căpătaseră forme ciudate, din cauza scoicilor şi acelor cu care erau acoperite.

După ce străbătu camera aceasta, George intră în cea alăturată, şi se dădu speriat îndărăt. Păşise într-o sală mare, în mijlocul căreia se afla o masă enormă înconjurată de fotolii încăpătoare, cu speteze înalte. În jurul acestei mese stătea o societate ciudată care l-ar fi făcut să se înfioare pe cel mai neînfricat om.

Erau douăzeci de schelete, pe jumătate acoperite eu resturi de îmbrăcăminte. Unii stăteau cu partea superioară a trupului pe masă, alături de vase de tot felul acoperite şi ele de scoici. Probabil că oamenii aceştia fuseseră surprinşi când pământul se căscase cu veacuri în urmă, pentru a înghiţi întregul castel.

În spatele fotoliilor zăceau de asemenea schelete pe jos, probabil ale servitorilor care tocmai aduceau mâncărurile. Tăcuta, adunare făcea o impresie înfiorătoare şi George se pregătea să se înapoieze când îşi opri privirea asupra scheletului care se afla într-un fotoliu mai mare decât celelalte.

Nu scheletul însuşi îi atrase atenţia — deşi era de o mărime neobişnuită — ci scânteierea ciudată ce radia de la oasele mâinii.

George îşi învinse teama uşoară ce-l cuprinsese şi porni încetişor în jurul mesei. Când se apropie de locul cu pricina observă că scânteierea ciudată venea de la un inel pe care scheletul îi avea în unul din degete. Nici măcar veacurile nu izbutiseră să stingă focul diamantului enorm şi să distrugă cizelaţiile minunate ale aurului.

O clipă tânărul şovăi să atingă mâna osoasă, apoi însă se simţi stăpânit de o dorinţă puternica de a avea giuvaerul acesta de mare preţ. Cu băgare de seamă îl scoase din deget şi dădu drumul mâinii înapoi pe masă.

Dar ce să facă acum cu inelul? Dacă l-ar vârî în brâu, ar putea aluneca repede afară. În deget nu-l putea pune căci era mult prea mare. Nu-i rămânea altceva de făcut, trebuia să-şi ţină degetul îndoit pentru ca inelul să nu cadă. Dar când îi trecu pe inelarul mâinii stângi, îl străbătu un fior de spaimă. Inelul se potrivea exact, deşi înainta părea atât de mare... George avu senzaţia că giuvaerul radia o căldură ciudată, care îi pătrundea în tot trupul.

Privi la inel şi îndreptă lumina lămpii asupra diamantului scânteietor, de formă pătrată. Şi văzu atunci oglindindu-se în piatră capul unui rechin uriaş. Apoi imaginea dispăru şi piatra urmă să-şi arunce fulgerele multicolore, de o limpezime ciudată.

George fu cuprins de nelinişte. Dăduse de unul din misterele în care India era atât de bogată.

Unde se aflau acum tovarăşii Iui, Petre şi Kard? Aproape că uitase de dânşii. Apoi se gândi iarăşi la rechinul uriaş pe care-l zărise în diamantul, inelului. Repede părăsi „sala morţilor". O putere misterioasă îl alunga de aici. Ţinea în mâna dreaptă paloşul, gata să se apere şi străbătu sala cât putu mai repede. Din ce în ce mai mult punea stăpânire pe el gândul că cei doi tovarăşi se aflau în mare primejdie. Altminteri ar fi venit alături de el, căci Petre nu l-ar fi lăsat singur atâta vreme.

Ajunse la intrarea principală şi... rămase împietrit locului văzând pericolul care-i ameninţa pe camarazii săi.

Petre şi Kard îl urmăriseră cu privirea pe George când acesta intrase în palatul străvechi. Erau scufundători experimentaţi şi ştiau că nu-l ameninţă nici o primejdie; altminteri, cum ar fi roit peştii atât de liniştiţi pe acolo? Vrură să-l urmeze dar maşinistul apucă deodată de braţ pe camaradul său şi arătă spre un obiect care se afla la câţiva paşi de ei. Petre recunoscu imediat că era un sipet mare şi vechi. Cei doi marinari păşiră într-acolo şi când ajunseră aproape de tot se opriră înfioraţi. Îşi spuseră că în urmă cu sute de ani, când marea înghiţise partea aceea de insulă, doi servitori duceau tocmai afară din palat sipetul acesta. Atunci fuseseră surprinşi de catastrofă.

Cei doi marinari priviră câtva timp scheletele servitorilor, conservate atâta vreme datorită emanaţiilor vulcanului care a provocat catastrofa. Apoi, se aplecară curioşi asupra sipetului, încredinţaţi că acesta conţinea mari bogăţii, altminteri cei doi servitori n-ar fi încercat să-l salveze în ultimul moment din palatul ameninţat. Dacă ar fi văzut însă ciudata adunare de schelete din sala cea mare, si-ar fi schimbat părerea, spunându-şi că aceşti doi oameni erau mai curând nişte hoţi pe care îi înghiţise marea, cu pradă cu tot.

Petre comunică prin lovituri în cască:

— Să fixăm funia în jurul lăzii, George al nostru este nevătămat.

Maşinistul dădu doar din cap, apoi cei doi oameni se puseră pe lucru. Erau aproape gata, când deodată Petre ridică brusc capul, apucă braţul lui Kard şi-l trase cu sine lungindu-se pe fundul mării.

Kard nu ştia ce să creadă la început şi-şi spuse că Petre leşinase probabil, din cauza oboselii — dar încremeni de spaimă când ridică privirea în sus... Un trup uriaş se îndrepta ca o săgeată în jos, — un rechin de o mărime înspăimântătoare.

Dacă Petre nu l-ar fi tras la pământ, monstrul l-ar fi sfâşiat în bucăţi. Kard căuta să se afunde cât mai adânc în pământul clisos. Singura teamă ce-o avea acum era ca monstrul să nu apuce funia de alarmă care-l lega de suprafaţă şi să-l tragă spre el.

Rechinul trecu pe lângă cele două funii, merse puţin înainte, apoi se înapoie. Căuta probabil prada ce-i scăpase în ultima clipă. Fireşte, nu putea să atace cele două trupuri pe jumătate afundate în pământul

moale. Prada ar fi trebuit să plutească în apă, ca s-o poată înhăţa cu dinţii pe care îi are în partea dindărăt a capului.

Acum însă, atinse funia pe care Petre o avea petrecută în jurul trupului şi cu o smucitură puternică Uriaşul fu ridicat o bucată în sus. Rechinul se năpusti spre el, socotind că avea în faţă o pradă uşoară. Petre îşi dădu imediat seama de primejdie, deschise ventilul şi aerul comprimat intra în costum. Fu ridicat în sus cu iuţeala fulgerului, dar dădu din nou drumul aerului afară şi se prăbuşi ca o piatră la fund.

Manevra asta zăpăci rechinul, care-şi căuta rătăcit prada. Acum Petre se temea ca monstrul să nu tragă de funia cu care era legat George. Înainte de a se afunda din nou în nămolul de pe fundul mării, Uriaşul văzu că nu era nici o primejdie din partea aceasta.

Rechinul continua să-şi caute prada şi ţâşni prin faţa intrării palatului scufundat. Petre îl urmărea fără să-l scape o singură clipă din ochi. Spre nespusa-i uimire văzu că monstrul, lung de peste zece metri, făcu deodată o mişcare sălbatică. Ca o săgeată se repezi prin apă, se întoarse iute îndărăt, năpustindu-se spre intrarea vechiului palat.

Acolo se afla George ...

Fără să ţină seama de primejdia care-l ameninţa pe el însuşi, Petre se ridică încetişor... mai bine să fie sfâşiat el în bucăţi decât să i se întâmple ceva scumpului său George.

Începu să facă mişcări puternice cu braţele, căutând să atragă atenţia rechinului asupra lui. Izbuti într-adevăr. Bestia se năpusti spre intrarea vechiului palat, îşi schimbă însă direcţia, îndreptându-se spre îndrăzneţul Uriaş, care-l înfrunta cu atâta bărbăţie.

Petre îşi făcuse planul ca în ultima clipă să se afunde din nou în nămol păcălind astfel pe rechin. Spre marea lui mirare văzu că George se repezi brusc înaintea rechinului şi-i înfipse în trup o lamă scânteietoare. În clipa următoare, un val de spumă îi acoperi vederea. Simţea cum apa se tulbura în jurul său şi îşi dădu seama că monstrul da cu furie din coadă, dar nu putea ghici ce făcuse George cu el.

Trăi câteva clipe de groază închipuindu-şi că rechinul înhăţase pe tânăr; apoi văzu animalul trecând ca o săgeată pe deasupra lui pierzându-se în nemărginirea întunecată a apei şi lăsând în urmă o dâră groasă, roşie.

Bunul Uriaş îşi zise că George izbutise să rănească monstrul; se ridică şi privi spre palat. Când apa din jurul său se mai limpezi, îl văzu pe tânărul Farrow stând liniştit în faţa intrării largi a palatului.

Stăpânit de o bucurie nespusă Petre ridică braţele, George îi răspunse în acelaşi fel, apoi se îndreptă încetişor spre cei doi tovarăşi, cărora le ajută să fixeze funia în jurul lăzii grele.

Căpitanul Farrow răsuflă uşurat când cei de jos dădură semnalul de ridicare la suprafaţă a funiei de rezervă. Ştia că primejdia trecuse şi

rechinul pe care-l văzuse fusese făcut inofensiv.

Sipetul greu fu tras în sus; în urma lui sosiră şi cei trei îndrăzneţi scufundători care renunţaseră să mai pătrundă în palatul străvechi, căci atacul rechinului le cam tăiase pofta.

După ce dezbrăcară costumele grele şi se adunară pe puntea vasului, Petre întrebă:

— Domnule George, ce ai făcut cu rechinul?

— I-am împlântat în trup un paloş, pe care l-am găsit într-una din încăperile palatului. Din păcate, mi-a smuls din mână arma minunată şi a luat-o cu el. Dar tot am adus ceva din palatul scufundat, un inel cum n-aţi văzut încă. Tată, am zărit oglindindu-se în el rechinul, înainte de a da ochii cu el. Asta e una din numeroasele minuni ale Indiei.

Prinţul Ghasna se apropie şi zărind inelul scoase o exclamaţie de mirare care nu se potrivea de fel cu firea lui liniştită.

— Domnule George, zise el apoi, inelul acesta este un giuvaer de preţ al familiei mele. Mai există încă un exemplar asemănător pe care-l poartă unchiul meu, acela care a cucerit puterea prin forţă. Acesta pe care-l porţi dumneata în deget a fost luat de unul din strămoşii mei care fusese nevoit să fugă de acasă, din pricina unor neînţelegeri familiale. El are însuşirea să se potrivească pe orice deget şi afară de asta, purtătorul lui poate zări în diamantul mare toate primejdiile de care e ameninţat. Domnule George, inelul acesta îţi aparţine acum şi prin el ai intrat de fapt în familia noastră. Mă bucur nespus de acest lucru.

— Alteţă, asta mă obligă să mă afund din nou în mare şi să încerc să vă aduc şi alte obiecte din castelul străvechi, zise George. Lucrul acesta trebuie doar să fie de mare interes pentru d-voastră. Inelul însă, nu-l pot primi căci este prea preţios. Vă aparţine doar d-voastră.

Vru să-l scoată din deget dar inelul părea turnat. Prinţul Ghasna zâmbi.

— Nu vrea să plece, zise el, şi-a găsit stăpânul. Păstrează-l, domnule George, căci îţi va aduce noroc şi-ţi va fi de mare folos. Nu uita că prin el ai intrat în familia noastră. Te rog să nu mai cobori în mare. Din câte ştiu, strămoşul meu a luat cu el la plecare numai un sipet plin cu lucruri de preţ şi care cred că se află acum în faţa noastră. Domnule căpitan, eu nu am nici un drept asupra acestor obiecte şi te rog să hotărăşti dumneata ce să se tacă cu ele. Totuşi, dacă se va afla printre ele un pumnal cu mâner de jad, în formă de tigru, aş cere să-mi fie dat. Acest pumnal este stema familiei noastre nobile, care a avut un rol mare în istoria Indiei.

Sipetul fu deschis, în prezenţa tuturor. Conţinea bijuterii de mare preţ şi la suprafaţă chiar se afla pumnalul amintit de prinţul Ghasna.

Farrow propuse ca prinţul să ia totul, dar acesta refuză cu energie.

În cele din urma se înţeleseră ca Ghasna să păstreze toate obiectele privitoare Ia familia sa, iar Fernando şi echipajul submarinului împărţiră monezile de aur şi argint, care formau cea mai mare parte a comorii.

Spre seară se despărţiră de Fernando şi submarinul porni în larg. Vestea răscoalei ajunsese la urechea autorităţilor engleze, care nu vor întârzia să trimită un vas de război. Căpitanul Farrow avea toate motivele să se ferească de această întâlnire.

Aventurile submarinului Dox 013

Hans Warren

I
NEGUSTORUL FU NANG

HM! NU-MI PREA MIROASE MIE BINE PE AICI:.. mormăie Petre, intrând împreună cu Farrow, George şi doctorul Bertram în micul restaurant, care stătea cam singuratic la marginea portului din Makassar, în insulele Celebes.

— Tăcere! îi şopti căpitanul, cred că-ţi dai seama că nu trebuie să-atragem atenţia asupra noastră. E destul de prost c-am fost nevoiţi să venim încoace, spre a ne cumpăra acid pentru acumulatori. Nu ştiu ce să zic, dar în drumul ăsta spre Saigon numai de buclucuri am dat.

Cei patru marinari, purtând haine civile, străbătură sala plină până la ultimul loc. Găsiră cu greu o masă. Alături de ei se afla o societate zgomotoasă si un bărbat înalt, blond, vorbea cu glas tunător. Părea să fie neamţ, dar vorbea englezeşte:

— ... am văzut-o doar eu ochii mei, tocmai spunea el, era o coadă lungă şi groasă de calcan, cu spinul acela uriaş înfipt într-unsa. A trecut aproape de tot de barcă, ridicând apa la câţiva metri înălţime. Marinarii s-au întors repede şi au vâslit ca nebunii înapoi la vapor. Dracu s-o ia nici pe corabie nu ne mai simţim în siguranţă şi-am face bine să ne cărăbănim de pe aici.

— Ei, da, există calcani care ajung la mărimi uriaşe, îşi dădu cu părerea unu din cei de faţă, un om mai în vârstă, cu barba albă şi figura inteligentă. S-au văzut cazuri când au smuls vaporul din ancoră şi s-au încolăcit în jurul lanţului. S-au prins calcani care aveau lungimea de nouă metri şi fără coadă măsurau şapte metri. Cred şi eu că marinarii au luat-o la fugă când dihania a început să dea din coada ei grozavă. Ceea ce mă miră, însă, e că s-a apropiat atât de mult de ţărm.. De obicei, nu prea se încumetă.

— Cu toate astea vasul nostru se găsea aproape de tot de ţărm când s-a ivit calcanul. Voiam să cumpărăm zahăr din birtul care se află pe acolo. Interesant e că localul acesta are un calcan zugrăvit pe firmă.

— Aşa e, am văzut şi eu casă aceea, interveni un alt marinar, un uriaş, cu părul roşu al cărui chip trăda brutalitate. E pe una din insulele alea mici, cam la vest.

— Cu alte cuvinte în arhipelagul Spermonde? întrebă bătrânul. Ce rost are acolo un birt? Cine Dumnezeu se abate prin locurile alea?

— Totuşi, se văd adesea bărci cu motor şi corăbii malaieze, răspunse roşcovanul. Nu-i duce tu grija birtaşului, îşi scoate el de-o pâine.

Bătrânul făcu o mutră serioasă şi clătină încetişor capul. Gestul acesta avu asupra roşcatului aceeaşi înrâurire pe care o are o basma

roşie asupra taurului.

— După cum văd, nu prea îţi vine că crezi, izbucni el şi lovi cu pumnul în masă, încât săriră în sus toate paharele. Când îţi spun, eu că mulţi negustori din Makassar şi marinari de pe vapoarele străine pescuiesc pe acolo, să ştii că aşa e. Ai înţeles?

— Eu locuiesc de patru ani aici în Makassar, răspunse bătrânul, liniştit şi umblu cu corăbioara mea adesea prin arhipelagul Spermonde, dar până acum n-am văzut pe nici unul pescuind pe acolo.

Uriaşul sări de pe scaun şi ridică pumnul, gata să-l repeadă în potrivnicul său.

— Ţi-ai pierdut minţile, Morton? răcni patronul.

Câţiva muşterii de pe la alte mese se ridicară de asemenea în picioare, speriaţi. Petre tocmai dusese la gură un pahar cu whisky, când se produse atacul roşcovanului. Fără să stea o clipă pe gânduri, îşi zvârli paharul drept în obrazul marinarului, apoi se ridică de la locul său şi cu o smucitură făcu să cadă în jos braţul ridicat. Morton — cum îl numise patronul — scoase un răget de taur. Whisky-ul tare îl orbise aproape şi începu să-şi frece ochii ca un disperat. Pentru moment era scos din luptă, dar când i se limpezi înaintea ochilor, se năpusti asupra lai Petre cu un strigăt răguşit. Era ceva mai înalt decât Petre, poate şi mai puternic. Uriaşul era însă mai sprinten şi antrenat în tot soiul de sporturi, printre care şi boxul.

Cei de faţă, care se aşteptaseră, desigur, să-i vadă încăierându-se, rămaseră cam dezamăgiţi când Morton îl doborât de Petre cu o singură lovitură în bărbie.

Cu toate acestea, spectatorii nu-şi precupeţiră aplauzele pentru Petre. Acesta zise însă patronului:

— Cine este Morton ăsta? Cred că va trebui să mă păzesc de el cât timp voi rămâne în Makassar, căci va căuta să se răzbune.

— Hm! Morton e timonier pe o corabie care aparţine chinezului Fu Nang, răspunse birtaşul. Pare să câştige bine la stăpânul său, căci totdeauna are franci.

— Aşa e, asta m-a surprins şi pe mine, interveni bătrânul căruia Petre îi luase apărarea.

Se apropie de uriaş, îi întinse mâna şi-i, spuse cu căldură:

— Mulţumesc, domnule.

— N-ai de ce, nu mi-am făcut decât datoria, răspunse Petre, simplu. Cu ăsta de colo nu cred să mai dau ochii vreodată, adăugă el, aruncând o privire marinarului care zăcea la pământ, fiindcă părăsim Makassar încă în cursul zilei de aii.

— Cu toate astea n-ar fi rău să te păzeşti, îl sfătui bătrânul. Morton e foarte răzbunător din fire şi viclean nevoie mare. Atâta vreme cât vei fi în Makassar, să nu te miri dacă o să te atace pe furiş Dacă eşti cumva străin pe aici, ţi-aş putea fi de vreun ajutor. Mă numesc Gerard

Koster, am fost marinar pe vremuri, acum însă mă îndeletnicesc cu negoţul, îţi stau cu plăcere la dispoziţie.

— Asta se potriveşte de minune, interveni Farrow... Poate că ne vei putea ajuta sa găsim ceea ce ne trebuie. Sunt de părere să plecăm, căci nu prea am timp de pierdut.

Morton zăcea nemişcat. Petre însă avea impresia că el se preface numai, aşteptând momentul prielnic să-l atace pe furiş, pentru a se răzbuna.

— Fireşte că putem pleca, răspunse Koster. Mă bucur din inimă c-am dat peste nişte oameni cumsecade. Sunteţi musafirii mei, până veţi părăsi Makassar-ul.

— Cu plăcere, domnule Koster, zise căpitanul, amabil. Iartă-mă că nu ne-am recomandat încă. O vom face când vom fi afară.

Ultimele cuvinte le rostise încetişor şi-l privi pe Koster cu înţeles. Căpitanul plăti, apoi se pregătiră să părăsească localul.

Petre nu-l slăbise o clipă din ochi pe Morton şi după ce făcu un pas spre uşă întoarse repede capul. Bănuise ei ce se va întâmpla: „leşinatul" se folosise de o clipă când nu era observat, sări în picioare şi trase repede un cuţit din buzunar. Dar n-apucă să tacă bine săritura, că Petre se şi repezi spre el.

Cu mâna stângă apucă dreapta lui Morton şi cu dreapta îl pocni încă o dată sub bărbie, culcându-l la pământ. Se aplecă apoi şi luă cuţitul, care-i scăpase din mână.

— Mai bine să-l păstrez eu, zise el, căci n-am poftă să mă trezesc ciopârţit

Fără să-i mai pese de victima sa, se întoarse şi-i urmă pe tovarăşii săi.

— Domnilor, zise Koster, când fură afară, v-aţi făcut din Morton ăsta un duşman înverşunat. Să fiţi cu mare băgare de seamă dacă aveţi drum prin locurile astea. Morton străbate adesea apele cu corabia chinezului şi se poate să vă mai întâlniţi cu el.

— Nu cred să ne mai revedem, răspunse căpitanul, zâmbind. Cât despre dumneata, sunt sigur că nu ne vei trăda. Probabil că ai auzit de numele meu, sunt căpitanul Farrow.

— Ah! Ce bine îmi pare! exclamă Koster, plin de bucurie. Sunt fericit, că vă cunosc, domnule căpitan. Am auzit despre faptele dumneavoastră vitejeşti şi v-am admirat sincer. Vă voi ajuta cât îmi va sta în puteri. Dar încă o dată: feriţi-vă de Morton. De acum încolo va trebui să mă păzesc şi eu de el.

Farrow prezentă bătrânului pe însoţitorii săi, apoi zise:

— De ce se înfuriase atât de rău Morton când spuneai că n-ai văzut niciodată corăbii în arhipelagul Spermonde? Trebuie să fie un motiv la mijloc. Aş dori să văd şi eu restaurantul acela, a cărui firma e un calcan. Apoi mă interesează şi faptul dacă există pe acolo un calcan

atât de uriaş cum povestise marinarul. Îmi pare foarte ciudat însă că monstrul trăieşte în ape atât de puţin adânci şi că a atacat corabia.

— Şi mie mi s-a părut ciudat, zise Koster. Toată chestia cu restaurantul singuratic şi furia lui Morton nu prea mi se pare lucru curat, orice aţi zice dumneavoastră.

— Lasă că mergem noi pe acolo şi om vedea ce e, zise Farrow. În primul rând chestia mă interesează foarte mult şi pe urmă aş dori să ţin seamă de prevenirea dumitale cu privire la Morton şi să încerc dacă nu cumva îl putem face nevătămător. Chiar dacă nu prea coborâm pe uscat, mai ales prin porturi, totuşi el poate fi o primejdie pentru noi.

— Foarte adevărat, domnule căpitan, încuviinţă Koster. Va încerca chiar să vă găsească, deşi nu prea îi va veni uşor. Dar ţineţi într-adevăr să mergeţi pe insula cu birtul singuratic? Aş zice să vă lipsiţi mai bine, căci am o presimţire că se petrec pe acolo lucruri nu prea curate.

— Tocmai de aceea mă interesează, zise Farrow râzând. Mai întâi să rezolvăm chestia principală pentru noi. Aş putea găsi pe aici două baloane cu acid pentru acumulatori?

— Fireşte, domnule căpitan: Fu Nang, chinezul despre care vorbeam le are în depozit. Hm! s-ar prea putea să dăm acolo de Morton, dar dacă ne grăbim, vom ajunge înaintea lui.

Şi-i voi spune chinezului ce fel de poamă e timonierul său.

Îi conduse pe prietenii noştri de-a lungul străzii principale şi în curând ajunseră în faţa unui soi de şopron lung, vopsit în alb, unde erau depozitele lui Fa Nang.

Căpitanul Farrow şi tovarăşii săi îşi dădeau bine seamă că trebuia să se ferească de răzbunătorul Morton, de aceea îşi ţinea revolverele la îndemână.

Negustorul Fu Nang făcea impresie bună în aparenţa. Era înalt şi subţire, purta un costum de tropice bine croit şi avea maniere distinse. Farrow, însă, care se pricepea la oameni, zări în ochii chinezului o expresie careul îndemnă să fie cu băgare de seamă. Îşi spunea că individul acesta ar face moarte de om, dacă ar fi să tragă ceva foloase de pe urma unei crime.

Când Koster ceru două tuburi de acid, chinezul făcu ochi mici şi-i măsură pe Farrow şi oamenii săi ca o privire care căuta să pătrundă în fundul sufletelor. Căpitanul avu o senzaţie neplăcută. Să bănuiască oare ceva chinezul ăsta despre submarinul căutat de autorităţi? În orice caz, cantitatea mare de acid cerută de Koster trebuia sa-i dea de bănuit. Dar Farrow se linişti repede. Ce-i putea face Fu Nang? Submarinul se afla afară din oraş, într-un golf ascuns privirilor. De asemenea, şi barca de aluminiu, cu care veniseră încoace, era la loc sigur. Koster va duce tuburile cu acid la barcă, apoi chinezul putea să

facă ce-o vrea. Se aflau aici pe teritoriu olandez şi n-avea să se teamă de nimic. Plăti preţul cerut, apoi Koster povesti lui Fu Nang chestia cu Morton.

Chinezul îşi exprimă imediat părerea de rău pentru cele întâmplate, făgăduind că-l va pedepsi aspru pe timonierul sau. Când însă, Koster pomeni de birtul singuratic, Farrow observă că privirea chinezului se întunecă. Nu cumva Fu Nang...?

Nu-şi putu ţese gândul în întregime, căci din uşa magazinului se auzi un strigăt de furie. În clipa următoare, Morton se năpusti asupra lui Petre, ţinând în mină un drug de fier cu vârful ascuţit.

Eroii noştri traseră imediat revolverele din buzunare, hotărâţi să-l culce la pământ pe timonierul înfuriat. Dar Fu Nang sări ca o pisică înaintea uriaşului. Farrow se aştepta ca în clipa următoare chinezul să se prăbuşească la pământ cu ţeasta sfărâmată, căci Morton era într-o stare încât te puteai aştepta la orice din partea lui. Fu Nang, aruncă numai braţul drept înainte, apucând gâtul marinarului. Era un atac folosit de popoarele asiatice şi care se întemeia pe cunoaşterea temeinică a anatomiei corpului omenesc.

Morton se clatină, scoase un horcăit înfiorător şi se prăbuşi greoi la pământ. Prin gura-i întredeschisă ţâşni sângele.

Fu Nang privi liniştit la victima sa, apoi, întorcându-se spre Farrow, făcu o plecăciune şi zise:

— Morton nu mai prezintă nici o primejdie pentru dumneavoastră, domnilor. Mi-am ţinut făgăduiala şi l-am pedepsit aspru. Graiul i-a pierit pentru totdeauna. Să pun să vă ducă baloanele cu acid pe vapor?

— Nu, mulţumesc, răspunse Farrow, politicos. Domnul Koster va avea bunătatea să le ia cu o trăsură.

Fu Nang zâmbi şi zise:

— Domnii mei, eu fac tot felul de afaceri şi ştiu să fiu discret. Puteţi avea deplină încredere în mine. Dar fie cum vreţi dumneavoastră, le voi ţine la dispoziţia domnului Koster. Vă pot, însă, împrumuta un cărucior, pe care mi-l va aduce înapoi domnul Koster.

— Da, asta mi-ar convenit căci economisim timpul,

Fu Nang chemă un servitor şi-i dădu o poruncă pe limba lui. Farrow regreta mult că nu ştia chinezeşte, căci Fu Nang vorbi cam mult servitorului, ceea ce i se păru suspect. Îl privi pe doctor, care ştia multe limbi şi observă pe chipul acestuia o expresie de încordare.

Servitorul se făcu nevăzut şi Fu Nang, zâmbind necontenit, se adresă din nou lui Farrow.

— Trebuie să-i explic în amănunţime cel mai mic lucru servitorului meu. Vă mai trebuie ceva, domnule? Mărfurile mele sunt de primă calitate, ceea ce vă poate confirma domnul Koster.

Farrow se gândi o clipă, dar nu-i dădu nimic în gând. Tocmai

atunci se înapoia şi servitorul, trăgând după el un cărucior mare şi solid. Cele două baloane fură încărcate. Koster şi Petre luară căruciorul şi plecară din prăvălie.

— Ah! aş avea nevoie de o sticluţă cu benzină pentru bricheta mea, se adresă doctorul lui Fu Nang.

Farrow fu cam surprins de cererea asta, căci aveau pe submarin benzină destulă. Dar se feri să pună vreo întrebare, sau să-şi trădeze surprinderea. Îşi spunea c-o fi având vreun motiv temeinic doctorul.

După ce acesta plăti sticla cu benzină, îşi luară rămas bun de la chinez. Morton zăcea nemişcat la pământ. Doctorul observă însă, în trecere, că respira din nou regulat.

Când se îndepărtară de prăvălia lui Fu Nang, căpitanul se grăbi să întrebe:

— Dragă doctore, ce spunea chinezul servitorului său? Doar n-ai cumpărat benzina de florile mărului?

— N-am priceput totul, căci prea vorbea repede, atâta doar am înţeles ca individul să ungă, roţile căruciorului cu nu ştiu ce fel de unsoare. Mi-am spus atunci că va îndruma un câine pe urmele noastre. Poate că Fu Nang bănuise cine suntem şi vrea să pună mâna pe premiul oferit de fostele puteri aliate. Privirile lui nu mi-au plăcut deloc.

— Nici mie, zise căpitanul. Şi eu am avat acelaşi gând cu dumneata. Fără îndoială că bănuieşte în noi pe cei căutaţi. Cine cumpăra atâta acid pentru acumulatori şi o transportă pe furiş? Vom curăţa roţile căruciorului de îndată ce vom ieşi din oraş.

Petre şi Koster erau cu mult înainte. Farrow, George şi doctorul se grăbiră şi-i ajunseră din urmă. Când fură la ultimele case ale oraşului opriră căruciorul şi spălară roţile cu benzină. Îşi urmară apoi drumul în linişte şi după o jumătate de ceas ajunseră la desişul în care îşi ascunseseră barca. Tovarăşii îşi luară rămas bun de la Koster, care-i încredinţa încă, o dată că nu va sufla nici un cuvânt despre local unde au fost transportate baloanele cu acid.

II
URMĂRIŢI DE POLIŢIE

CELE DOUA BALOANE fură încărcate în barcă, tovarăşii luară loc alături şi Petre, prevăzător ca întotdeauna, privi mai întâi printre crengile desişului spre largul mării. Deodată, scoase o exclamaţie şi spuse în şoaptă:

— Se vede o barcă cu motor, cu poliţişti olandezi şi vameşi.

Probabil că umblă după contrabandişti. Cred însă c-ar îi bine să ne păzim noi.

— Fireşte, zise Farrow. De fapt, nu ştiu dacă trebuie plătită vamă pentru acid de acumulatori, dar asta n-are de-a face. Oricum, e bătător la ochi să dea peste noi în bărcuţa asta, vâslind de-a lungul coastei. Trebuie să rămânem ascunşi până vor pieri în zare. Ei, iată-l pe domnul Koster că se întoarce.

Fostul marinar se apropie de ţărm, se aplecă şi zise încetişor:

— Domnule căpitan, pe câmp dau târcoale poliţişti, l-am văzut şi pe Fu Nang, cu un câine după el. Ne-au pierdut urma, căci aleargă fără rost, încolo şi încoace. Mă tem însă că vor veni spre, noi.

— Hm! ar fi cam neplăcut, zise Farrow. Dar ce putem face? Pe mare a apărut o barcă cu motor, cu poliţişti şi vameşi. Trebuie să ne ascundem cât mai bine, ca să nu ne poată găsi. Căruciorul unde l-ai lăsat, domnule Koster?

— L-am ascuns într-un tufiş şi trag nădejde că nu vor da de el. Cred, totuşi, că vor descoperi potecuţa pe care am apucat venind încoace. Poate că izbutiţi s-o luaţi de-a lungul ţărmului, ocrotiţi de crengile aplecate ale tufişurilor.

— În cazul acesta trebuie să vii neapărat şi dumneata cu noi, domnule Koster, zise căpitanul. Ai putea avea neplăceri dacă vor da de dumneata aici. Fu Nang va susţine, desigur, că ai ajutat la transportul celor două baloane cu acid. Când primejdia va fi trecută, te vom debarca pe uscat.

Koster urmă sfatul căpitanului şi sări în barca de aluminiu, care se scufundase mult sub povara pe care o ducea.

Când primejdia părea oarecum înlăturată, barca începu să înainteze puţin printre crengile tufişului şi ajunse la vreo cincizeci de metri de locul unde se oprise întâi. Printr-o deschizătură largă în frunziş, se putea vedea marea până la ţărm şi când George scoase cu băgare de seamă capul, zări barca îndepărtându-se direct spre, locul unde se aflau ei.

Se retraseră repede câţiva metri îndărăt şi rămaseră liniştiţi. Peste puţin timp auziră zgomotul elicei care se învârtea înapoi, ca să stopeze. Se auziră şi glasuri din ce în ce mai lămurite. Unul din ele spunea în olandeză:

— Fu Nang ne-a alarmat degeaba. Mă mir, căci el e de obicei vrednic de încredere.

— Domnule comisar, gândeşte-te, însă, cât de ciudat e faptul că străinii au cumpărat o cantitate atât de mare de acid. Numai un submarin are atâţia acumulatori, necesari călătoriei sub apă. Koster ăla, care a cumpărat baloanele, nu-i va trăda pe prietenii săi, dimpotrivă, va căuta să-i ocrotească, dacă e vorba într-adevăr dé căpitanul Farrow cu oamenii lui. Bănuitor e şi faptul că de la un loc se

pierd urmele roţilor. Fu Nang o fi având el dreptate în chestia cu benzina, indivizii au spălat roţile cu ea, dar asta înseamnă că Farrow pricepe chinezeşte. Să nădăjduim, însă, că Vassen şi poliţiştii vor sosi curând de pe câmp şi atunci vom vedea ce e de făcut.

Tovarăşii se priviră cu înţeles. După cât se părea, chinezul se afla în bune relaţii cu poliţia şi sub ocrotirea acestei prietenii îşi făcea în voie şi afacerile lai, mal mult sau mai puţin cinstite.

Se scurse vreun sfert de ceas în linişte, apoi se auziră dinspre ţărm crengi trosnind, foşnet de frunze şi glasuri omeneşti.

— Ei, Vassen, n-ai găsit nimic? strigă comisarul din barcă. Ce Dumnezeu, Fa Nang e om de încredere!   Ce-ar fi să dăm drumul câinilor să cerceteze tufişurile? Astfel trebuie să dăm de ei.

— Da unde or fi lăsat căruţul chinezului? întrebă Vassen. Nu prea cred să se fi îndreptat încoace. Mai mult ca sigur c-au făcut un ocol şi-or fi acum pe malul celălalt. Ştiau pesemne că vor fi urmăriţi de câinele chinezului, la ce alta să fi cumpărat benzina, dacă nu pentru a spăla roţile?

— Drace! parcă aş zice că ai dreptate, Vassen! mormăi comisarul. Acum e, desigur, prea târziu, cine ştie pe unde o fi ajuns submarinul! Pe Koster ăla o să-l luăm noi la zor să ne spună unde au fost duse baloanele. De vreme ce suntem aici, nu strică să dam drumul câinilor să cerceteze desişul. Stai că venim pe ţărm să discutăm planul în amănunţime. Se auzi lămurit cum traseră barca lângă ţărmul de corali şi cum coborâră apoi, discutând ca însufleţire între ei.

După câteva clipe de chibzuială încordată, George ridică brusc capul şi-l privi pe tatăl său cu ochi scânteietori.

— Tată, zise el, am născocit un plan minunat. Barca poliţiei a rămas fără pază şi mă gândesc să le joc un renghi. Voi înota într-acolo şi le voi strica motorul, tăind numai conducta de benzină, care e de aramă. Treaba va merge uşor, apoi ne cărăm de aici. Va trebui să trecem prin deschizătura din tufiş, dar ei nu ne vor putea urmări, căci, până să-şi facă reparaţia, noi vom fi pe submarin.

— Hm! ideea ta nu e rea, zise căpitanul, dar e cam primejdioasă. Dacă te descoperă, suntem şi noi pierduţi, căci atunci vor şti olandezii că ne aflăm pe aproape.

— Tată, să n-ai nici o grijă, fac eu treaba lesne, zise tânărul, plin de încredere. Ştii doar că mă pricep la înot şi la afundare în apă. Poate că nici nu va fi nevoie să pătrund în barcă, ci să le stric numai elicea pe dinafară sau să găuresc fundul.

— Bine, aprobă Farrow, codindu-se. Numai, vezi să nu fii descoperit, căci atunci suntem pierduţi cu siguranţă.

George începu să se dezbrace şi zise:

— Pierduţi am fi dacă vor da drumul câinilor să cerceteze desişul. Inteligentele animale ne vor adulmeca urma, asta e în afară de orice

îndoială. Sunt încredinţat că planul meu e bun şi voi purta eu de grijă să reuşească.

— Domnule Koster, zise acum Farrow, cred că cel mai nimerit lucru ar fi să mergi cu noi. Ai auzit că poliţia nu te va lăsa cu una, cu două,

— Nu, domnule căpitan, autorităţile nu-mi pot face nimic. Cine m-ar fi putut opri să-ţi dau o mână de ajutor pentru transportarea celor două baloane cu acid? Plecaţi sănătoşi, eu cobor aici şi mă duc la locul unde am lăsat căruciorul, căci trebuie să-l duc înapoi chinezului. Aş merge cu plăcere cu dumneavoastră, în arhipelagul Spermonde, dar mi-e cu neputinţă să-mi părăsesc afacerile. M-a bucurat mult cunoştinţa dumneavoastră, domnule căpitan.

— Dacă veţi mai veni cândva prin Makassar, vă rog să nu mă ocoliţi.

— Bine domnule Koster, să nădăjduim că ne-om revedea, zise Farrow cu căldură. Primeşte mulţumirile mele pentru ajutorul pe care n-i l-ai dat!

Îşi strânseră mâinile, apoi Koster ieşi din barcă şi rămase nemişcat, în loc. Nu trebuia să atragă atenţia poliţiştilor prin zgomotul ce l-ar fi făcut tăindu-şi drum prin tufiş. Va aştepta deci, până ce George va îndeplini planul îndrăzneţ.

Farrow, fu cuprins de îngrijorare, văzându-l pe, fiul său, gol puşcă, dându-şi drumul în apă, înarmat cu un cuţit. Tânărul îşi primejduia viaţa şi inima lui de părinte cu greu se lăsase înduplecată.

Dar George era plin de încredere în sine, îşi dădea bine seama că salvarea tuturor atârna de, el.

Ţărmul cădea drept în jos şi apa avea câţiva metri adâncime. Trebuia, deci, să înoate, şi era împiedicat s-o facă din pricina crengilor ce atârnau până la suprafaţa mării. Ajunse eu bine la capătul deschizăturii din desiş, unde se afla barca poliţiei.

Aceasta era la vreo şase metri de el şi George observă cu bucurie că nu era nimeni într-unsa. Se uită la stânga şi văzu doi poliţişti stând pe ţărm, cu spatele spre apa, aplecaţi printre crengile tufişului, iscodind cu privirea.

Probabil că aşteptau sosirea câinilor, astfel că nu va trece mult şi aceştia vor porni să descopere locul unde se ascunseseră urmăriţii. George trebuia, deci, să se grăbească, dacă ţinea să-i salveze pe ai săi.

Îşi umplu plămânii cu aer, apoi se afundă în apă, înotând spre barca cu motor. Deşi apa sărată a mării îi ardea ochii, George îi ţinea totuşi deschişi, ca să vadă încotro merge. Ajunse cu bine sub carena bărcii şi ieşi la suprafaţă în dreptul pupei, unde era ascuns de privirile poliţiştilor.

Se înălţa, eu băgare de seamă şi privi peste marginea bărcii. Avusese noroc căci se afla în apropierea motorului şi tot acolo era şi

conducta de benzină. Tânărul erou arunca o privire în jur, se ridică apoi cu totul şi peste câteva clipe era în barcă. Se lasă cu pântecele pe punte şi fără să stea mult pe gânduri se apucă de treabă. Cu ajutorul cuţitului pe care-l luase, tăie fără mare greutate conducta de arama. Nu se mulţumi, însă, numai cu atâta. Dacă se afla vreun mecanic iscusit printre poliţişti nu-i va fi greu să lege conducta la loc şi astfel motorul nu va fi lipsit de combustibil. De acea îl mai tăie într-un loc, şi scoase o bucată lungă de un metru din ea.

Mulţumit cu lucrul său, se pregătea tocmai să se înapoieze când observă că barca era prevăzută cu reflectoare, care se alimentau cu carbid. Aşadar se aflau şi tuburi de cauciuc. Orice mecanic se va gândi să înlocuiască repede bucata de conductă a motorului cu tuburile reflectoarelor. Aşa că trebuia să facă ce-o face şi să scoată motorul din funcţiune.

Nu putea să înainteze spre proră, unde se aflau reflectoarele, căci l-ar fi putu zări lesne poliţiştii. Apoi, chiar dacă ar fi izbutit să îndepărteze tuburile de cauciuc, se găseau, probabil altele de rezervă.

Privirea, lui George se opri asupra carburatorului, deşurubă repede capacul şi scoase afară piesele. Aşa, acum motorul era cu neputinţă de întrebuinţat pentru câtva timp.

Vru să se îndepărteze, dar un nou gând îl opri în loc. Vasul acesta, fiind în serviciul statului, era, prevăzut cu piese de rezervă, pentru cazul când pornea la drum lung. Carburatorul, ar putea deci, reparat la iuţeală şi atunci toată munca lui ar fi fost zadarnică.

Fără să stea pe gânduri, George tăie toate cablurile care porneau cilindri şi magnetouri. Cu asta făcuse destul şi nu-i mai rămânea decât să fugă.

Înălţă capul cu băgare de seamă şi privi spre ţărm. Cei doi poliţişti de paza stăteau încă în poziţia de la început, cu spatele spre, apă. Dar George auzi dinspre tufiş lătrat de câini şi asta-l îndemnă să se grăbească!

Se ridică de tot în picioare şi întinse braţul spre marginea deschizăturii, unde bănuia că se află barca de aluminiu. Apoi arătă spre celălalt capăt al deschizăturii şi făcu repede câteva mişcări cu braţele, cum fac înotătorii. Vroia să dea de înţeles prin asta că va înota spre partea cealaltă, unde se va urca în barcă, la adăpostul privirilor poliţiştilor.

Spre marea lui bucurie, văzu că barca începu să alunece fără zgomot printre crengile tufişurilor. Petre se pricepea să vâslească repede.

Cu băgare de seamă George sări, peste marginea vasului şi se lasă în apă. Acum nu se mai afundă, ci înotă, la suprafaţă. Avea cel mult şase metri de înotat. Ajunse cu bine la punctul pe unde trebuia să treacă barca, dar deodată se auziră de pe mal strigăte puternice:

— Opreşte! Opreşte!

În aceeaşi clipă Petre începu să vâslească cu putere şi barca de aluminiu porni ca o săgeată. De pe mal, însă, detunară, împuşcături.

George se gândi cu spaimă că vreunul din ai săi ar putea nimeri tocmai când era aproape de salvare. Dar cei doi poliţişti erau prea uluiţi de ivirea neaşteptată a bărcii, pentru a mai sta să ochească. Trăgeau la nimereală.

După câteva clipe, barca trecu pe lângă George care se încleştă cu mâinile de margine şi ajutat de Petre sări înăuntru.

— Bravo, băiatule, halal să-ţi fie! zise Farrow. Văd după chipul tău strălucitor că treaba s-a făcut. În ce fel ai stricat motorul?

George povesti pe scurt cele întâmplate.

— Drace! exclamă doctorul Bertram, zău că eu n-aş fi fost în stare. George, ai dovedit încă o dată că eşti un băiat inteligent şi îndemânatic, cum nu-s mulţi ca tine.

Tânărul răspunse cu modestie că nu făcuse decât, ceea ce ar fi făcut oricare altul în locul lui, apoi puse şi el mâna pe o lopată şi-i ajută lui Petre, care lovea apa nebuneşte.

Căpitanul şi doctorul Bertram dădură si ei o mână de ajutor, căci trebuia s-ajungă cât mai repede pe submarin, înainte ca poliţiştii să pornească în urmărirea lor cu altă barcă.

Se înţeleseră dinainte să se reîntoarcă pe întuneric în golful dosnic, unde se afla submarinul. Acum, nu le rămânea altceva, de făcut. Nu se puteau încumeta să se aciuieze pe undeva tot restul zilei, căci poliţiştii, ajutaţi de reflectoare, vor cerceta coasta şi în timpul nopţii, pentru a da de urma bărcii de aluminiu.

Era o mare îndrăzneală din partea lor să vâslească pe aici ziua în amiaza mare, căci se putea să fie descoperiţi de vreo corabie care trecea întâmplător, în drum spre portul apropiat.

Din fericire, pluteau, pe lângă tufişuri dese, ale, căror ramuri se aplecau până aproape de mare.

În sfârşit, ajunseră şi la golful ascuns în care se afla minunatul lor „Dox". Periscopul se înălţa din apă, ca la vreo zece centimetri. Îndată ce barca intră cu viteză în golf, submarinul se urcă la suprafaţă. Un om stătuse necontenit la periscop, deoarece primul ofiţer Rindow ţinuse seama şi de eventualitatea că tovarăşii săi s-ar putea întoarce înainte de vremea hotărâtă.

Câţiva marinari ieşiră imediat pe punte. Cele două baloane cu acid fură transportate în interior, barca de aluminiu fu dusă sus şi demontată.

După câteva minute totul, era în ordine, chepengul turnului fu închis, iar pompele puternice pompară apa în tancurile de balast. Submarinul se lăsă afund încetişor şi în curând nu se mai vedea decât periscopul ieşind la suprafaţa.

III
SCĂPAŢI CA PRIN URECHILE ACULUI

INGINERUL HAGEN luă imediat în primire cele două baloane cu acid, pentru a-şi pune în ordine acumulatoarele.

Submarinul trebuia să rămână până seara pe fundul golfului, iar în timpul nopţii urma să plutească la suprafaţă cu motoarele diesel, pentru ca în felul acesta acumulatoarele să se încarce din, nou.

La periscop stătea de veghe un om, care cerceta marea. Farrow porunci marinarilor însărcinaţi cu slujba aceasta să-i dea de veste imediat ce vor observa ceva suspect.

Trecuse vreo jumătate de ceas de la înapoierea
bărcii de aluminiu, când omul de la periscop comunică jos cu glas tare:

— Căpitane, văd corăbii şi o barcă cu motor.

Farrow se repezi la periscop şi zâmbi în felul lui, zărind, în barcă poliţişti. Barca părea escortată de
cele două corăbii.

Închise ochii, orbit de lumina puternica a soarelui care ieşise dintr-un nor şi nimerise cu razele puternice direct în lentila periscopului. Căpitanul îl trase îndată în apă, trebuind să fie cu băgare de seamă, căci se putea ca poliţiştii sau marinarii să-l zărească. Dădu ordin oamenilor să nu mai înalţe periscopul, apoi se îndreptă spre cabina acumulatoarelor, unde inginerul Hagen era ocupat.

— Vom putea merge câtva timp sud apă, dragă Hagen? Au destul curent acumulatoarele?

— Exclus, domnule căpitan. Mai avem atâta curent cât să putem pompa afară apa din tancuri.

— Hm! asta-i cam neplăcut, se prea poate ca periscopul să fi fost observat, când razele, au căzut pe lentilă. Aş dori să mă îndepărtez puţin de local, unde ne aflăm. Eii, dar n-avem încotro, trebuie să ne lăsăm în voia norocului.

Totuşi, căpitanul era oarecum neliniştit. Era aproape sigur că poliţiştii cercetaseră coasta cu toată atenţia, pentru a descoperi vreo urmă a bărcii dispărute. Nu cumva zăriseră strălucirea trădătoare a lentilei periscopului?

Dar în definitiv, ce voiau de la el? Avea doar dreptul să rămână pe fundul golfului, chiar dacă fostele Puteri aliate porniseră vânătoarea împotriva lui. Apoi îi dădu însă în gând că autorităţile olandeze ar putea presupune că face contrabandă cu submarinul său şi în cazul acesta, aveau dreptul să-l silească să iasă la suprafaţă, pentru a supune vasul unei cercetări amănunţite.

De fapt, ar fi trebuit să-şi anunţe sosirea căpeteniei, portului Makassar,

cum fac toate vasele. Deoarece n-o făcuse, era în dreptul lor să-l bănuiască de contrabandă şi să-l tragă la răspundere.

Poate că totuşi va reuşi să iasă la suprafaţă când se va întuneca şi să se sustragă urmăririi.

Încercă să se liniştească în felul acesta, dar mereu îi revenea gândul că îl ameninţă o mare primejdie, din cauza periscopului trădător. Se sfătui cu Rindow, expunându-şi temerile pe care le avea; primul ofiţer zise râzând:

— Domnule căpitan, peste patru ceasuri se întunecă. Cum ne vor putea opri două corăbii şi o barca cu motor? Vom ieşi la suprafaţă şi vom porni la drum, fără să ne sinchisim de ele. Să mai aşteptăm două ceasuri, până ce soarele se va lăsa spre apus, apoi vom scoate periscopul afară şi vom vedea cum stăm. Dacă ne va ameninţa într-adevăr vreo primejdie vom avea timp atunci să ne sfătuim.

— Hm! la drept vorbind, aşa ar fi, răspunse căpitanul, dar inima îmi spune că am păţit-o de data asta. Ei şi! Nu-i un motiv să ne pierdem curajul, am fost noi şi în situaţii mai primejdioase şi cu toate astea ne-am priceput să ieşim cu faţa curată.

— Voi dispune să se servească cina mai devreme, zise Rindow, căci îndată ce se va întuneca vom avea de lucru. E păcat, totuşi, să nu ne putem schimba locul acum, adăugă el, gânditor, căci dacă periscopul a fost observat, poliţiştii nu se vor da în lături să cerceteze fundul golfului. Ne aflăm la o adâncime de douăzeci de metri, de văzut nu ne pot vedea, dar au ei alte mijloace să stabilească unde ne aflăm.

— Nu ne-am putea înălţa cu vreo doi metrii? întrebă Farrow, îngrijorat. Poate că vreun curent prin golful ăsta, care ne va împinge ceva mai departe. M-am gândit şi eu că vor încerca să sondeze fundul golfului. Au şi dreptul să ne silească să ieşim la suprafaţă, de vreme ce ne bănuiesc de contrabandă.

— Mă duc să vorbesc cu Hagen, domnule căpitan, zise primul ofiţer. Aici stăm pe nămol, dar e aproape sigur că e vreun curent mai sus.

După câteva minute pompele goliră o cantitate de apă din tancuri, până ce submarinul se ridică vreo doi metri. Când zgomotul pompelor încetă, Farrow şi Rindow observară cu încordare barometrul, în cabina de comandă.

— Ah! minunat! exclamă deodată Rindow. Barometrul, care indică exact, oscilaţiile vasului şi situaţia sa în apă, se mişcase uşor, dar ăsta era un semn că submarinul fusese prins de un curent.

Încotro va târî monstrul de oţel nu puteau şti. Nu ştiau nici dacă se apropiau de ţărm sau erau duşi spre larg. În orice caz, îşi schimbau poziţia şi asta era lucrul principal pentru moment,

Trecu o jumătate de ceas. Aparatul oscila relativ des, dovadă că curentul era destul de puternic. Deodată simţiră o smucitură şi în

aceeaşi clipă Farrow şi Rindow strigară într-un singur glas:

— Ne-am împotmolit!

Aşadar, curentul târâse submarinul spre ţărm. Farrow chibzui câteva clipe apoi zise:

— E mai bine aşa. Cred că ne-am îndepărtat o bună bucată de locul de unde eram înainte. Poliţiştilor nu le va mai da prin gând să ne caute în apropierea ţărmului. Vom rămâne aici liniştiţi până se va înnopta de tot. Suntem la optsprezece metri adâncime. Şi atât e de ajuns.

— Eu aş propune să înălţăm periscopul, domnule căpitan, zise Rindow. Poate că ne găsim într-un punct unde soarele nu ne mai pot ajunge.

— Hm! m-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow. Să încercăm, cu nădejdea în Cel de sus.

Periscopul fu înălţat cu băgare de seamă. Căpitanul privi cu încordare prin el, tot înălţându-l centimetru cu centimetru. Apa devenea tot mai limpede în faţa câmpului vizual. Acum periscopul atinse aproape suprafaţa şi tot mai încet învârtea căpitanul roata cu ajutorul căreia era ridicat periscopul.

În cele din urmă ieşi cu totul deasupra apei, şi atunci Farrow se încredinţa de două lucruri: în primul rindea fuseseră târâţi o bucată bună spre ţărm, şi în al doilea rând că pe locul unde se aflase înainte dădea târcoale barca cu motor.

Deoarece razele soarelui nu mai cădeau în punctul în care se afla submarinul, Farrow putut să-şi îndrepte fără frică periscopul spre barca cu motor. Şi atunci văzu că poliţiştii făceau sondajul în golf, ceea ce însemna că tot zăriseră lentila periscopului.

Spre a nu se expune din nou primejdiei, căci era posibil ca unul din poliţişti să descopere întâmplător periscopul, Farrow îl trase în apă.

— Admirabil! exclamă Rindow când căpitanul îi povesti cele văzute. Acum rămânem liniştiţi aici până se vă lăsă întunericul, apoi vom porni la drum.

— Ia dumneata comanda, iar eu mă duc în sala, de mâncare. Cred că George se află cu musafirii noştri. Domnişoara Jeanette Roule şi Julien Petit au trecut|prin multe, şi ştiu prin câte vor mai trece, până se vor vedea la adăpost sigur cu comoara lor. Nici prinţul Ghasna cu fiică-sa nu se vor putea plânge că s-au plictisit.

— Dar ţineau cu orice preţ să meargă cu submarinul, răspunse Rindow, zâmbind. Aventuri au căutat, aventuri au găsit.

Căpitanul îl găsi într-adevăr pe George în sala de mâncare, împreună cu musafirii submarinului. Doctorul Bertram, care se afla şi el acolo, povestea tocmai despre fapta vitejească a lui George, datorită, căreia scăpaseră de urmărirea poliţiştilor olandezi.

Frumoasa Sanja îşi privi iubitul cu atâta admiraţie, încât tânărul se

înroşi până în albul ochilor. Prinţul Ghasna şi căpitanul Farrow priviră zâmbind la copii lor. Cât de frumoasă era această dragoste nevinovată!

Căpitanul comunică, în câteva cuvinte musafirilor săi în ce situaţie se aflau; Din principiu spunea întotdeauna adevărul, oricât ar fi fost de neplăcut. Oaspeţii săi aveau nervi tari şi afară de asta ţinea să le atragă atenţia asupra primejdiei care-i ameninţa, pentru ca să ştie ceri aşteptau.

Numai că situaţia nu era atât de gravă pentru moment, ca să existe motiv de îngrijorare, şi oaspeţii primiră vestea cu multă linişte şi sânge rece. Prinţul Ghasna zise:

— Eu cred totuşi, domnule căpitan, că oamenii aceştia nu ne pot face prea mult rău. Ce au să facă daca vei porni cu submarinul pe întuneric? Cu tunul nu au dreptul să te oprească. Da ia apune mai bine ce părere ai d-ta despre chinezul acela Fu Nang şi de timonierul său Morton, căruia i-a luat graiul după cum ne povesteşte doctorul Bertram?

— Din faptul că i-a luat graiul, strângându-l de beregată, deduc că Morton vorbise prea mult cu privire la birtul singuratec din arhipelagul Spermonde. Poate că Fu Nang se temea să nu mai spună şi altele într-un moment de furie, de aici trag concluzia că există o legătură între Fa Nang şi birtul cu pricina,

— Tocmai ce voiam să spun şi eu domnule căpitan, răspunse prinţul. După cum ne-a istorisit doctorul, ai de gând să dai de rostul acestei taine?

— În orice caz, vreau să încerc, zise Farrow zâmbind. Oricum trebuie să trecem prin arhipelagul Spermonde, căci nu putem lua drumul obişnuit, care duce mai la sud de insulte. Cu prilejul acesta vom putea cerceta de aproape birtul acela şi poate avem norocul să vedem calcanul uriaş care s-ar putea arăta pe acolo.

— Hm! păcat că nu putem prinde monstrul, interveni doctorul. Ar fi o piesă rară pentru muzeu.

Cu prilejul, acesta Bertram ţinu o adevărată dizertaţie asupra calcanilor, care era atât de interesantă, încât ascultătorii regretară când Petre, împreună cu încă un marinar, deschise brusc uşa, aducând mâncarea.

Nu mai era mult până să se lase seara. Atunci se va vedea dacă poliţiştii olandezi vor fi în stare să ţină în loc „Dox”-ul lui Farrow.

Mâncară în grabă, apoi căpitanul se scuză faţa de musafiri şi se îndreptă spre cabina de comandă, urmat de George, care ţinea neapărat să fie în turn când submarinul va ieşi la suprafaţă.

Se scurse un sfert de ceas. Inginerul Hagen vesti că acumulatoarele fuseseră încărcate cu acid. În acumulatorul de rezervă avea atâta curent cât trebuia pentru pomparea apei din tancurile de balast.

Afară trebuia să se fi întunecat, de-a binelea. Căpitanul scoase

periscopul la suprafaţă şi stabili că într-adevăr se înnoptase. Nu putea descoperi nimic in jurul vasului, căci cerul era acoperit cu nori şi apa era tot aşa de neagră ca şi cerul.

Dar de ambele părţi ale golfului, cam la o sută de metri depărtare do capătul lui văzu câteva puncte luminoase. Erau farurile celor două corăbii care escortau barca cu motor.

Aşadar, mai stăteau încă la pândă, însă la distanţă una de alta şi chiar dacă ar avea reflectoare pe bord, Farrow va cuteza să le înfrunte.

Încredinţându-se că nu-i ameninţă nici o primejdie prin apropiere, Farrow dădu comanda de ieşire la suprafaţă. Pompele puternice intrară în funcţiune şi goliră apa din tancuri. Vasul se ridică repede iar Petre se şi afla sub capacul turnului, pe care-l ridică in clipa în care submarinul atinse oglinda apei.

Aerul răcoros al nopţii era o adevărată binefacere. Căpitanul, George şi Rindow urcară şi ei în turn, în urma lor venind Jan Brike, tunarul, care zise cu glas sfios:

— Domnule căpitan, am stat atâta vreme sub apă, încât aş vrea să văd dacă tunurile mele n-au avut nimic de suferit.

Râzând, Farrow îi încuviinţă cererea, ştiind cât de mult ţinea bătrânul la „căţelele” sale, cum le botezase el.

Căpitanul dădu apoi o comandă în sala maşinilor şi vasul începu să alunece pe apă, îndreptându-se spre ieşirea golfului.

Farrow, George şi Rindow cercetară marea cu ocheanele de noapte. Afară de cele două corăbii, la dreapta şi la stânga lor, nu se mai vedea nimic.

— Ciudat! murmură Rindow, ce gânduri or fi având? Trebuie doar să-şi închipuie că vom căuta s-o ştergem pe întuneric.

— Poate presupun că ne-am îndepărtat pe sub apă, de vreme ce nu ne-au găsit în golf, îşi dădu cu părerea George.

— Ei ştiu că am cumpărat acid şi îşi vor fi spus... Ah! ce-a fost asta?

Submarinul se lovise de o piedică elastică, probabil de o funie, pe care prora ascuţită o tăiase desigur. Dar funia aceasta trebuie să fi fost în legătură cu o instalaţie de semnalizare, căci acum se auzeau de pe ţărm strigăte.

În acea clipă, reflectoarele de pe cele doua corăbii intrară în funcţiune, îndreptându-şi luminile asupra submarinului.

— Opreşte, căpitane Farrow! răcni un glas poruncitor. Nu poţi înainta. Priveşte înaintea dumitale, sus în plasă atârnă explozibile care îţi vor sfărâma vasul în bucăţi dacă vei încerca să treci mai departe. Predă-te, eşti arestat!

Cele două reflectoare îşi micşorară câmpul de raze şi luminară la vreo cincizeci de metri de submarin o plasă mare de pescari, care fusese atârnată între cele două corăbii şi care ieşea acum încetişor din mare. În plasă erau fixate numeroase mine explozive, care ar fi fost în

stare să sfarme submarinul în mii de bucăţi.

— Predă-te! Se auzi din nou glasul. Eşti bănuit de contrabandă. Am un mandat împotriva dumitale şi a echipajului şi mai am însărcinarea să-ţi distrug vasul. Guvernul olandez va aproba cererea noastră de extrădare.

— Aba, sunt englezii! exclamă Farrow. Au fost
înarmaţi în mod special pentru vânătoarea asta împotriva noastră. Acum am căzut cu adevărat în capcană. Nu vreau să întrebuinţez forţa, altminteri aş putea să bombardez cele două corăbii. Hm! cred că n-avem încotro, trebuie să ne predăm.

— Domnule căpitan, omul vorbea englezeşte, dar eu am impresia că am recunoscut glasul lui Fu Nang. Te pomeneşti că este în solda englezilor! Dar acesta nu-i un motiv să ne lăsăm prinşi, zise doctorul Bertram.

— Căpitane Farrow, te predai sau nu? se auzi din nou vocea.

— Domnule căpitan, spune nu, strigă Jan Brike de la proră. Am pus tunul la punct şi voi face p spărtură în plasă.

— Jan, zise Farrow vesel, apoi, ridicând glasul: Fu Nang, nu mă poţi opri. Jan, foc!

Granata vâjâi prin aer. O coloană înaltă de flăcări ţâşni în faţa submarinului şi văzduhul fu cutremurat de explozia şirurilor de mine din plasa adversarului.

Prin faptul că explozibilele erau la mică distanţă între ele, explozia se transmisese la celelalte şi coloanele de flăcări se întinseră de ambele, părţi ameninţând corăbiile.

— Înainte cu toată viteza! Răcni Farrow în sala maşinilor.

Motoarele începură să duduie şi vasul porni ca o săgeată spre spărtura pe care o făcuse Jan Brike în plasă şi care se lărgea din clipă în clipă, înghiţită de flăcări...

Reflectoarele celor două corăbii se îndreptară imediat asupra bărcii. În aceeaşi clipă încetară exploziile minelor din plasă, căci Fu Nang, prudent, nu le aşezase prea aproape de corăbii,

Jan Brike, îndreptă o dată ţeava tunului spre dreapta, apoi spre stânga şi ameninţarea ăsta mută, văzută la lumina reflectoarelor, fu înţeleasă imediat.

După un sfert de ceas de goană nebună, Farrow spuse să se oprească compresoarele. Cu viteză redusă, minunatul submarin se îndreptă spre arhipelagul Spermonde.

IV
CALCANUL

PÂNA LA CELE DINTÂI INSULE ale arhipelagului Spermonde avem cel puţin cincizeci de kilometri, zise Farrow tovarăşilor săi din turn.

Acum vom merge cu viteză redusă, căci trebuie să ne oprim din insulă în insulă, ca să dăm de birtul cu firma „La Calcan".

— Se prea poate să întâlnim în dram corabia lui Fu Nang, Zise doctorul Bertram. Dacă este într-adevăr vreo legătură între el şi birtul singuratec de acolo, ar fi firesc să se ducă să-i facă o vizită. Şi nădăjduim că vom întâlni şi calcanul uriaş.

— Asta se pare să te intereseze mai mult ca orice, zise Farrow râzând. Eu însă n-aş dori să dau ochii cu dânsul când ne vom afla într-una din bărcile noastre, de aluminiu! Acum, să orânduim paza de noapte, pentru ca să ne putem odihni cu schimbul. Cine ştie ce primejdii ne mai aduce ziua de mâine!

— Fu Nang pare să fie într-adevăr un adversar foarte periculos, zise Rindow. Chestia, cu plasa minată e o dovadă de viclenie asiatică ce zace într-unsul. Apoi, sunt încredinţat că stă în raporturi bune nu numai cu guvernul olandez, ci şi cu englezii. Nu cred să fi vrut să ne sperie numai când ne-a ameninţat cu mandatul de arestare şi cererea de extrădare.

— Eu, drept să vă spun, nu pot să cred că englezii, atât de mândri de felul lor, să lege tovărăşie cu un chinez, răspunse Farrow. După părerea mea, a vrut numai să ne sperie pentru ca să ne predăm mai uşor. Ce şi-o fi spus ticălosul, când l-am strigat pe nume? Ei, vom vedea noi cum stau lucrurile, când vom mai da ochii cu dânsul. Deocamdată sa orânduim paza de noapte.

Lucrul se făcu repede şi tovarăşii se despărţiră, ducându-se în cabinele lor.

Brun, ofiţerul secund, care avea ultimul schimb înainte de ivirea zorilor, dădu buzna în cabina lui Farrow.

— Domnule căpitan! strigă el, o corabie a trecut aproape de tot de noi. I-am predat lai Plundow cârma, cu indicaţia să urmărească vasul. Am bănuit că este vorba de corabia lui Fu Nang.

— Bravo, Brun! strigă căpitanul sărind din hamac; Acum nu vom avea mult de căutat ca să găsim insula. Cât este ceasul?

— Mai este o jumătate de oră până la ziuă.

— Bine, sunt gata îndată. Întreabă-l, te rog, pe inginer dacă acumulatoarele sunt destul de încărcate pentru ca să putem duce un timp sub apă, căci nu trebuie să fim văzuţi cu nici un chip de corabie.

Brun părăsi cabina şi Farrow se îmbrăcă în grabă. Când intră în turn, respiră cu nesaţ aerul proaspăt al dimineţii. Plundow salută, arătă cu mâna înainte şi zise:

— Acolo e, domnule căpitan. Am dat ordin ca motoarele să-şi sporească viteza, căci acela aleargă, nebuneşte. Trebuie să cunoască bine labirintul de stânci de pe aici. Eu n-aş prea cuteza în timpul zilei să merg cu astfel de viteză printre gherdapurile care se ivesc la orice pas. Dar lasă că mă ţin eu după dânsa şi nu ni se poate întâmpla

nimic.

Căpitanul era totuşi, neliniştit, când îşi roti privirea în jurul său. La dreapta şi la stânga se zăreau gherdapuri lungi şi late, care constituiau o primejdie mare pentru submarin. Clătinând capul, el zise timonierului:

— Va trebui să ne afundăm, Plundow. Poate că sub apă pericolul e mai mic.

— Hm! ştie Dumnezeu, răspunse marinarul, gânditor: Totuşi! Viteză redusă la maşini! strigă el în acustic, curmându-şi vorba.

Corabia din faţa lor îşi micşorase viteza.

— Ah! exclamă Farrow, te pomeneşti că sunteţi aproape de ţinta. Aha, acolo se zăreşte.. o insulă probabil că e chiar aceea pe care o căutam.

Secundul Brun sosi în turn.

— Acumulatoarele sunt încărcate, domnule căpitan, zise el. Putem călători sub apă câtva timp.

— Acum poate nu va mai fi nevoie, zise căpitanul. Cred că suntem la ţintă şi va trebui să ne lăsăm la fund..

— Domnule căpitan, interveni Rindow, în cazul acesta va fi nevoie să ne căutăm un colţişor liniştit printre stânci, căci aici, pe drumul navigabil, nu trebuie, să rămânem, deoarece s-ar putea să fim acostaţi de corabie când se va înapoia.

— Ai dreptate, Rindow, răspunse Farrow. Uite acolo, insula pare să aibă un golf adânc, în care ne putem ascunde. Îndată ce vom ieşi din drumul navigabil, ne lăsăm la fund.

Peste cinci minute se zăriră forma unei insule. Corabia dispăruse în spatele ei. Farrow luă cârma, şi dădu comanda de scufundare. Era şi timpul, căci de-abia dispăru turnul sub apă, şi zorile se iviră brusc, cum se întâmplă de obicei la tropice.

Submarinul se lăsă la zece metri sub apa şi Farrow zări în periscop corabia, care ancorase în faţa unui golf larg. O barcă fu lăsată la apă. Fu Nang, pe care căpitanul îl recunoscu bine, coborî în ea, apoi apăru la parapet Morton, care ducea în braţe o legătură grea, coborî şi el în barcă.

Farrow fu străbătut de un fior când văzu că Uriaşul Morton răspundea chinezului doar prin gesturi schimonosindu-şi faţa în chip groaznic şi făcând mişcări disperate cu braţele. Aşadar, Fu Nang nu minţise, spunând că timonierul său nu va mai vorbi niciodată.

Farrow dădu din cap gânditor. Morton acesta trebuie să poarte o ură de moarte stăpânului său, care îl nenorocise pe toată viaţa, şi numai motive foarte puternice îl puteau îndemna să rămână alături de el. Aceste motive n-ar putea fi decât de natură criminală.

Corabia se afla la vreo cincizeci de metri de submarin. Morton îndreptă barca spre ţărm. De-abia acum îşi aţinti Farrow privirea într-

acolo şi zări îndată coliba ascunsa pe jumătate în, desiş, deasupra căreia atârna o tablă pe care era zugrăvit un calcan ţepos.

Când barca opri la ţărm, Fu Nang sări imediat pe uscat şi se îndrept spre ciudatul birt, urmat de Morton, care purta pe braţe pachetul greu, de formă lunguiaţă.

Uşa colibei se deschise şi un chinez pipernicit se ivi în prag. Se înclină de câteva ori până la pământ în faţa lui Fu Nang, se dădu în lături din uşă şi negustorul păşi înăuntru. Morton şi birtaşul îl urmară.,.

În turnul submarinului veniseră în vremea asta cei doi ofiţeri, George, Hagen şi oaspeţii străini. Farrow le comunică cele văzute, adăugind:

— Acum ne vom aşeza undeva pe fund, până se va îndepărta corabia, Apoi voi porni cu o barcă spre birt. Fireşte că va trebui să ieşim la suprafaţă, la stânga golfului, ca să nu ne poată vedea chinezul acela pipernicit...

Periscopul fu tras înăuntru, căci se putea să-l vadă marinarul de pază de pe puntea corăbiei.

Cu viteză redusă, Vasul porni apoi spre capătul de sud al golfului. Farrow calculase bine distanţa, căci atunci când dădu comanda de oprire şi înălţă din nou periscopul văzu că se afla la cel mult zece metri de golf. Apa era aici întunecată, datorită ramurilor ce se aplecau deasupra ei, astfel că nu era primejdie să ţină periscopul la suprafaţă şi să observe corabia, care se afla la vreo şaizeci de metri pe dreapta lor.

După o jumătate de ceas, barca în care se afla Fu Nang şi Morton se ivi iar, îndreptându-se spre corabie. Marinarul de pe punte lăsă jos o scară de frânghie, pe care Fu Nang se caţără ca o pisică, urmat de Morton, care de data asta era fără pachet.

Farrow mai aşteptă un ceas până ce corabia se îndepărtă de tot, apoi ridică submarinul, la suprafaţă. Acum avu mult de furca cu echipajul, căci toţi voiau să meargă pe uscat. Farrow hotărî că în afară de el, va merge numai George şi Petre.

— Ne vom da drept naufragiaţi, al căror vas a eşuat pe undeva prin sudul acestei insule, zise el. Asta e mai puţin bătător la ochi şi nu trebuie să fim prea mulţi în barcă, deoarece corăbiile care vin de obicei pe aici au echipaj redus.

— Domnule căpitan, zise Rindow, sunt de părere să vă urmăm sub apă, până vom putea observa birtul din capătul golfului, unde am stat mai înainte, în felul acesta vă vom putea veni în ajutor la nevoie.

— Bine, dragă Rindow, răspunse căpitanul, după câteva clipe de chibzuială. Dar încă ceva: dacă se va întâmpla ca barca noastră să fie distrusă de vreun accident, vino după noi cu doi tovarăşi, care rămân la alegerea dumitale,

— Ah! te gândeşti la calcanul uriaş? întrebă doctorul. În cazul acesta va trebui să mă iei pe mine, dragă Rindow. Dar dacă monstrul s-ar găsi într-adevăr pe aici, ar fi atacat cu siguranţă barca chinezului.

— Nu m-am gândit numai la calcan, răspunse Farrow. S-ar putea ca Fu Nang să fi întins ceva curse, care să împiedice pe musafirii nepoftiţi să viziteze birtul misterios.

— A, uite că barca e gata montată. Coboară, George, şi dumneata ne vei urma, Rindow. Te rog însă să fii prevăzător nu înainta prea mult.

— Voi face cum e mai bine, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

De-abia se îndepărtă barca de aluminiu şi el dădu comanda de afundare.

Petre, vâsli încetişor de-a lungul desişului. Farrow orânduise lucrurile în felul acesta, pentru ca să dea impresia că au un drum lung în urma lor şi sunt obosiţi. Astfel socoteau să îndepărteze bănuielile chinezului. Când ajunseră la capătul golfului şi zăriră coliba cu calcanul pe firmă, căpitanul strigă tare, jucându-şi rolul de minune:

— Camarazi, văd acolo o casă. Ah! pare să fie un birt. Ura! suntem salvaţi!

Vorbise în englezeşte, socotind că chinezul pricepea limba. Când Petre îndreptă barca spre ţărm, uşa colibei fu deschisă brusc şi micul chinez tresări, zărind pe-cei trei bărbaţi.

— Alo! strigă Farrow spre el. Suntem naufragiaţi. Se găseşte ceva de mâncare la a-ta?

— Da, Mister, vă ofer îndată, spuse chinezul.

Dispăru în colibă şi căpitanul se adresă zâmbind
tovarăşilor săi:

— Deocamdată stăm bine. Acum putem cerceta coliba, fără să dăm de bănuit. Nu prea cred să vină vase pe aici, după cum susţinea Morton. Birtul acesta serveşte pentru cine ştie ce afaceri misterioase.

Barca se afla la vreo douăzeci de metri de ţărm când George, care întoarse capul întâmplător, scoase un ţipăt de spaimă şi răcni la Petre:

— Repede!

Fără, să se întoarcă, Uriaşul lovi apa cu putere, încât barca fu azvârlită înainte. În clipa următoare o izbitura grozavă pe marginea din spate a bărcii, o afunda în apă.

Ceea ce văzuse George ivindu-se din mare era o coadă uriaşă de calcan cu ţepi ascuţiţi. Dacă nu i-ar fi atras atenţia lui Petre şi dacă acesta n-ar fi vâslit cu putere, coada grozava ă monstrului ar fi izbit drept în mijlocul bărcii, şi atunci cei din barcă ar fi fost pierduţi. Dar şi aşa se aflau într-o situaţie primejdioasă. Un calcan care cu o simplă lovitură de coadă poate afunda o barcă cu trei persoane trebuie să fie atât de mare, încât lesne ar putea înghiţi un om. Când ieşiră din nou

la suprafaţa apei, începură să înoate din răsputeri spre ţărm. Ajunseră cu bine şi priviră înapoi înfioraţi. Barca se afundase, făcută praf de izbitura aceea grozavă.

— Ciudat, zise George, palid încă de spaima prin care trecuse. Nu se mai vede nici urmă de calcan, deşi apa nu-i deloc adâncă. Să se-fi îndepărtat atât de repede?

— A fost într-adevăr calcanul, întrebă Farrow. Nici nu am avut timp să întorc capul, atât de repede s-a întâmplat. Ne-ai salvat încă o dată viaţa, George.

— Domnule căpitan, dacă nu m-a înşelat auzul, izbitura a avut un sunet metalic, zise Petre. Să aibă monştrii, aceştia o coadă atât de tare?

— Ştie Dumnezeu, dar ai dreptate, răspunse Farrow. Suna de parcă o bară metalică ar fi lovit barca. Hm, cine ştie ce taină s-o fi ascunzând pe aici! Să-l anunţăm acum pe Rindow.

Se aşeză în faţă lui Petre, care-i servi de adăpost ca să nu-l vadă chinezul din birt şi făcu semnalele convenite spre mare.

— Acum să aşteptăm urmarea, zise el apoi. Începutul a fost deştul de bun. Nu vom putea spune că n-am întâlnit şi un calcan în aventurile noastre.

Toţi trei, se îndreptară spre birt. Când ajunseră la câţiva paşi de intrare, chinezul apăru cu o măsuţa, pe care se aflau castroane şi căni de lut.

— Mister vor binevoi să mănânce în aer liber, zise el cu zâmbetu-i asiatic. Coliba mea e prea murdară pentru boieri.

Aşeză masa, la câţiva metri de intrarea birtului şi se pregătea să se întoarcă în casă, când băgă de seamă că Farrow şi tovarăşii lui erau uzi leoarcă, întoarse repede privirea spre mare şi întrebă speriat:

— Mister, unde a rămas barca d-voastră? De ce sunteţi aşa de uzi? S-a arătat din nou...?

Amuţi şi privi întrebător, spre căpitan.

— Da, zise acesta, s-a arătat din nou. De aceea atârnă aici chipul asta de tabla, pentru că pe ţărm locuieşte fratele său, monstrul?

— Fratele? făcu chinezul uimit. Cum ponte fi un monstru viu frate cu un chip de tablă? Aveţi totuşi dreptate, Mister, urmă el, calcanul se aţine adesea pe lângă ţărm. De câte ori ancorează vreo corabie prin golf, tremur de frică să nu cadă vreun marinar pradă dihaniei. De aceea aş dori să mă şi mut de pe aici.

— Cu alte cuvinte, a înghiţit şi oameni, dihania? întrebă Farrow, foarte interesat.

— Din nenorocire, aşa e Mister, răspunse chinezul, cu o plecăciune adâncă. Până acum a sfărâmat trei bărci şi i-a ucis pe oamenii de pe acestea. A fost chiar o barcă a poliţiei printre ele.

Se înclină iar şi se îndreptă spre colibă:

— Mă duc să aduc scaune pentru d-voastră.

— Drace! Cum văd eu e foarte interesant pe aici! zise Farrow. Suna ca un fel de ameninţare când spunea de barca poliţiei care a fost nimicită de calcan. Hm! trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Dar bine tată, ce vină are bietul chinez, dacă monstrul a sfărâmat o barcă a poliţiei? întrebă George. Nu era s-o păţim şi noi la fel?

— Multe vrei tu să ştii, băiatule, răspunse Farrow gânditor. Poate că tot există o legătură între chinezul de aici şi monstrul din mare. Acum să ne aşezăm la masă. Fiţi cu băgare de seamă, însă nu vă atingeţi de mâncare şi băutură.

George mai vru să pună câteva întrebări, dar chinezul tocmai ieşea pe uşa colibei.

V
O TAINĂ ÎNGROZITOARE

ADUSE TREI SCĂUNAŞE DE TRESTIE pe care le puse în jurul mesei. Farrow se aşeză în aşa fel, încât să aibă sub ochi intrarea colibei. În castroane se afla mâncarea obişnuită prin insulele Pacificului: orez cu carne de cocoş. Cănile erau umplute cu vin de palmier.

Când chinezul se îndepărtă, vărsară încetişor vinul pe jos, apoi Petre scormoni la repezeală pământul cu piciorul şi îngropa mâncarea în gaură.

Când birtaşul se înapoie după câtva timp, străchinile şi cănile erau goale. Chinezul zâmbi şi dădu din cap, iar Farrow îi răspunse râzând:

— Bun a fost! Dar ia spune: cum am putea pleca de pe insulă? Nu-i rost să vină vreo corabie pe aici, care să ne ducă la Makassar?

— În ultimul timp au trecut prea puţine corăbii, răspunse birtaşul, strângând vasele de pe masă. Puteţi însă rămâne câtva timp la mine dacă vă cere inima. Poate să vină în curând o corabie, căci aştept merinde de la Makassar, pe care mi le trimite marele negustor de acolo, Fu Nang. Poate că-l cunoaşteţi şi dumneavoastră?

— Fireşte că-l cunoaştem, răspunse Farrow cu bucurie prefăcută. În cazul acesta stăm bine. Dar în ce fel vom omorî timpul până atunci? Vânătoare nu se face pe aici?

— Nu, Mister, golful este însă un loc cât se poate de bun pentru pescuit.

— Foarte mulţumim, răspunse Farrow, râzând. N-aş mai vrea să mă întâlnesc cu calcanul. Trebuie să fie a dracului de mare dihania. Când ne-a izbit cu coada barca, parcă ar fi fost un drug de fier şi nu o coadă de calcan. Apoi m-a mirat faptul că a dispărut atât de repede. Ar fi trebuie să simţim mişcările trupului său uriaş, căci ne aflam deasupra

lui. Ha! mai că-mi vine să cred că era numai coada acolo...

Chinezul zâmbi şi el, dar căpitanul zări în ochii lui o expresie de spaimă şi bănuială. Îşi reveni repede însă şi zise:

— Vă puteţi culca în nisipul fierbinte pentru ca hainele să se usuce repede. Somnul v-ar prii după spaima pe care aţi tras-o cu calcanul şi naufragiul. Vă doresc somn lung şi uşor, domnilor.

Se îndreptă spre colibă, ducând vasele cu el. Farrow se ridică, făcu un semn tovarăşilor săi şi merse câţiva paşi spre spatele casei. Se aşeză pe nisipul cald. George, Petre se lăsară lângă el şi căpitanul şopti:

— Acum ştiu cu cine am de-a face. În mâncare sau în vin era otravă, cu care voia să scape de noi. Nu degeaba ne-a dorit „somn uşor", şmecherul! Cu asta s-a trădat. Hai să ne întindem pe nisip şi să ne prefacem că dormim.

Înainte de a se întinde, Farrow privi deasupra golfului şi zări periscopul. Făcu câteva semne liniştitoare, apoi toţi trei se întinseră în nisip şi închis seră ochii pe jumătate.

Zărind pe cei trei oameni nemişcaţi, spuse:

— Ei, Mister, cum v-a priit mâncarea şi băutura? Ha, ha! somnul vostru va ţine cam multişor. În apa e însă mai rece şi apoi mai e calcanul. Hi, hi! deşteptul acela de colo pare să fi bănuit ceva, noroc c-a mâncat şi el. Altfel ar fi trebuit să întrebuinţez praful meu care costă cam mult. Mult are să se bucure Fu Nang, i-am salvat încă o dată taina. Acum să-i arunc in apă.

Îl apucă pe George de picioare şi-l târî de-a lungul ţărmului. Mergea fără să bănuiască nimic şi nu văzu că George scosese revolverul, iar Farrow şi Petre se ridicară pe nesimţite. Uriaşul se luă cu paşi mari după el.

Când fu aproape de tot, chinezul auzi zgomot de paşi în spatele lui şi se întoarse repede. Ca fulgerul vârî mâna dreaptă in mâneca largă a braţului stâng, dar în aceeaşi clipă se auzi o împuşcătură şi braţul chinezului căzu în jos. Apoi, Petre, care se apropiase de tot, îi repezi pumnul sub bărbie, nemernicul se rostogoli ca o minge şi fu cât pe aci să cadă în mare.

— De ce ai tras, domnule George? întrebă Uriaşul. Ce zor aveai să faci asta?

— Da, zise Farrow, care se apropiase şi el, puteai să economiseşti glonţul, dragă George.

— Cred că împuşcătura mea a fost foarte folositoare, răspunse George zâmbind. N-aţi auzit că blestematul ăsta vorbea de o otravă foarte scumpă? N-aţi văzut mişcarea fulgerătoare spre mâneca stângă? Pun rămăşag că avea acolo o otravă, cu care voia să scape de noi în ultimul moment.

— Poate ai dreptate George, zise Farrow speriat. Am mai putea învăţa multe de la băiatul meu, Petre.

— Da, domnule căpitan, trebuie să recunosc şi eu, răspunse Uriaşul. Acum să-l facem cu desăvârşire nevătămător pe chinezul nostru.

— Petre, fii cu băgare de seamă! strigă George, când credinciosul servitor vru să apuce braţul stâng al birtaşului care zăcea la pământ. Uiţi că are probabil otrava în mânecă. Mai bine lasă-mă pe mine s-o fac.

Îl dădu la o parte pe Uriaş, apoi suflecă cu atenţie mâneca chinezului şi arătă tatălui său şi lui Petre un borcănaş dintr-o sticlă foarte subţire, care conţinea un lichid verzui.

— Asta trebuie să fie o otravă grozavă, care te ucide în mai puţin de o clipă, zise el. Mai bine să distrugem borcănaşul.

Îl apucă cu multă băgare de seimă şi-l azvârli în mare. Spărgându-se, se auzi o pocnitură uşoară, apoi se ridică un nor verzui care se lăţi repede, dar fu împrăştiat de vânt.

Petre se aplecă atunci deasupra chinezului şi cu sforile pe care le avea în buzunar, îl legă fedeleş.

Farrow făcu un semn spre golf şi peste câteva momente submarinul se ridică la suprafaţă, capacul turnului fu deschis şi câţiva marinari se iviră cu diferitele părţi ale câtorva bărci de aluminiu.

Căpitanul şi însoţitorii săi aşteptară pe ţărm sosirea celor trei bărci, în care se aflau Rindow, doctorul, câţiva marinari şi oaspeţii submarinului care nu voiau să scape prilejul de a lua parte la această nouă aventura.

— Domnule căpitan, întrebă doctorul curios, a fost într-adevăr un calcan? Rindow l-a văzut şi spune că coada lui strălucea ca argintul. Asta nu se poate, căci calcanii au coada neagră. Sau poate o fi vreo specie necunoscută?

— Aşa cred şi eu, dragă doctore, răspunse căpitanul râzând. Poate că voi avea prilejul să vă prezint această specie, dacă bănuielile mele se vor dovedi întemeiate. Acum să pornim la cercetarea colibei, sunt curios să văd ce ascunde aici Fu Nang.

Se îndreptară cu toţii spre colibă şi când Petre vru să intre, George îl împinse în lături:

— Asta nu se poate, Petre, lasă-mă pe mine.

Înainte de a păşi pragul însă, cercetă cu băgare de seamă intrarea. Era a precauţiune îndreptăţită, căci îşi spunea că Fu Nang o fi căutat să-şi apere taina de musafiri nepoftiţi. Într-adevăr, descoperi o sârmă subţire, neagră, care de-abia se deosebea în pervazul de bambus al uşii. George se dădu un pas îndărăt, trase revolverul şi zise:

— Am văzut aici o sârmă, care-mi pare cam suspectă. Voi trage un glonţ într-unsa, apoi vom vedea ce se va întâmpla. Daţi-vă, însă înapoi, poate va fi nevoie să fugim repede.

Ridică arma, ţinti şi trase. Fusese o împuşcătură de maestru, căci

sârma fu ruptă de glonţ şi în aceeaşi clipă izbucniră cu toţii în strigăte de spaimă. Prin faţa lui George zbură în jos o matahală mare, grozavă, înfigându-se adânc în pământ. Era ... Calcanul de metal care servise de firmă şi de capcană în acelaşi timp. Vârful cozii lui ascuţite ar fi tăiat în două trupul omului pe care ar fi căzut.

— Trebuie să-l luăm ca amintire, zise George. A dracului capcană, n-am ce zice. Dacă aş fi pus piciorul pe prag, bucăţi m-ar fi făcut. Acum cred c-am scăpat de asemenea surprize.

— George, fii cu băgare de seamă! îl preveni Farrow. Eu cred dimpotrivă, că Fu Nang a pus în coliba asta mai multe capcane primejdioase. Mare taină trebuie să fie ce ascunde el aici!

— Fireşte că voi fi cu băgare de seamă, răspunse tânărul. Doctore, împrumută-mi lampa d-tale de buzunar, căci e întuneric al naibii în colibă.

Bertram îi dădu lampa şi George lumină mai întâi interiorul colibei, înainte de a pătrunde înăuntru. Era foarte simplu mobilată: într-un ungher un culcuş, un fel de dulăpior cu vase şi sticle în celălalt, o masă şi câteva scaune.

George îşi îndreptă atenţia deosebită asupra podelei. Aceasta era din pământ bătut, fără nici o crăpătură. Vreo trapă secretă, prin care ar fi putut cădea în adâncime nu se zărea.

Liniştit oarecum, George păşi cu hotărâre înăuntru, urmat de ceilalţi, afară de fete, pe care nu voiau să le expună la primejdii.

Coliba fu cercetată cu de-amănuntul, dar nu găsiră nimic suspect.

— Trebuie să existe vreun gang sau ieşire secretă, zise Farrow, căci mă întreb unde a rămas pachetul greu pe care l-a adus Morton?

Un marinar vesti că chinezul pe care-l lovise Petre era pe moarte şi-şi exprimase dorinţa să fie aşezat în culcuşul său, ca să-şi dea acolo sufletul.

— Fireşte, zise căpitanul, aduceţi-l înăuntru pe nenorocitul acela. O fi el criminal, dar în faţa morţii trebuie să-i respectăm dorinţa.

Muribundul fu adus pe braţe de doi marinari în colibă.

— Mister! gemu el zărindu-l pe căpitan, aşezaţi-mă pe pat şi lăsaţi-mă să mor în linişte acolo. De ce m-aţi omorât?

Marinarii vrură să-i îndeplinească dorinţa, dar George strigă în aceeaşi clipă:

— Staţi! Să cercetăm întâi culcuşul. Oricât ar fi fost de greu pumnul lui Petre, galbenii aceştia nu mor aşa de uşor. Vrea probabil să ne împiedice să-i cercetăm culcuşul. Aşezaţi-l deocamdată pe un scaun şi ţineţi-l bine.

Chinezul bolborosi câteva cuvinte pe limba lui şi doctorul Bertram zise imediat:

— George, ai avut într-adevăr dreptate. Te-a înjurat de mama focului, dovadă că presupunerea ta este îndreptăţită. Aşa băieţi, se

adresă el apoi marinarilor, în franţuzeşte, aşezaţi-l în apropierea ferestrei. Mă voi uita la chipul lui, în vreme ce va fi cercetat culcuşul. Poate că descopăr ceva după schimbarea feţei sale. George, să ne comunici tare, în englezeşte, tot ce vei găsi suspect.

Tânărul îndepărtă păturile cu care era acoperit culcuşul. Ieşi la iveală scheletul de bambus al patului care părea înfipt în pământ. Când atinse una din vergelele transversale, văzu că se învârteşte. Imediat strigă în englezeşte:

— Ah! cred că am găsit. Vergeaua din mijloc se mişcă şi voi încerca s-o scot din perete.

Fireşte că se feri s-o facă, aşteptând să audă dacă doctorul observase ceva din jocul feţei chinezului, într-adevăr, Bertram strigă:

— Stai, George, nu face asta. S-a speriat de moarte când ai amintit de vergeaua aceea.

Doctorul vorbise în franţuzeşte şi chinezul nu-l pricepuse. George zise acum în englezeşte:

— Nu, am aici altceva, voi încerca întâi ci asta. E vorba de o vergea lungă, în care e sculptat un calcan. Ah! cred c-o pot trage în sus.

— Aşa da! strigă Bertram, a făcut o mutră furioasă şi dezamăgită.

George trase cu putere de vergea şi zise:

— Aşa e, am dat de un chepeng. Ah! dar ce-i acolo jos?

Din încăperea pe care o, descoperise George se auzeau gemete înăbuşite şi zgomote uşoare. Îndreptă lumina în jos şi zări trei oameni, legaţi de mâini şi de picioare şi fixaţi de pereţii micii carcere. Erau o femeie şi doi bărbaţii europeni, cum recunoscu de îndată George după îmbrăcămintea în bună stare a femeii, căci bărbaţi erau numai în zdrenţe.

George rămase îngrozit de priveliştea pe care o
avea înaintea ochilor. Comunică tovarăşilor săi ce
descoperise şi cu greu izbuti căpitanul să-i potolească pe marinari, care voiau să-l spânzure pe chinez de un copac.

Petre îşi dădu drumul în carcera întunecoasă şi o dezlegă întâi pe femeie. Nenorocita, aproape leşinată, fu dusă în colibă, unde doctorul Bertram izbuti în curând s-o liniştească. Mai greu merse treabă cu cei doi bărbaţi care se pare că petrecuseră mai mult timp în carcera înfiorătoare.

După mai multe sforţări, vrednicul doctor îi readuse la viaţă. Ei povestiră atunci că de multă vreme exista în Makassar o bandă de pungaşi sub denumirea Calcanul.

Unul din cei doi bărbaţi era chiar prefectul de poliţie, care lucrase cu sârguinţă la prinderea bandei. Când auzi că Fu Nang ar fi autorul acestei crime, aprobă din cap şi zise:

— Da, domnilor am bănuit asta. Cu puţin înainte de a fi prins şi când am pătruns într-o noapte, singur, în biroul lui să caut dovezi, am

fost doborât de un individ uriaş, roşcovan.

— Acela a fost Morton, zise Farrow.

— Cui trebuie să mulţumesc pentru salvarea noastră? întrebă prefectul, care-şi mai revenise.

— Hm! nu ştiu dacă va fi plăcut, zise Farrow râzând, numele meu l-aţi auzit desigur şi veţi şti că sunt căutat de fostele puteri aliate. Sunt căpitanul Farrow.

— Ah! mă bucur din suflet că datorez salvarea mea unui om de valoarea dumneavoastră, răspunse prefectul cu însufleţire. Vreţi să ne duceţi la Makassar? Aş dori sa-l fac nevătămător pe Fu Nang şi asta cât mai repede.

— Fireşte că vă vom duce acasă, răspunse căpitanul.

Celălalt european, un negustor bogat şi tânăra doamnă al cărei soţ era de asemenea foarte bogat, mulţumiră şi ei călduros salvatorilor lor.

George însă nu-şi găsea liniştea din pricina calcanului.

— Tată, zise el, ai făcut unele aluzii privitoare la coada unui calcan uriaş, fără trup. Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Hm! Voiam şa spun că presupusul calcan nu e decât o apărătoare pe care şi-a fabricat-o Fu Nang, aşezând-o aici în mare. Apărătoare pentru chinezul nostru, dar sperietoare pentru străinii care ar dori să intre în golf. Dacă într-adevăr au fost sfărâmate corăbii de arma, aceea grozavă, printre care şi o barcă a poliţiei, asta n-aş putea s-o afirm.

— Ce-aţi spus? Ce-i cu barca aceea a poliţiei? întrebă prefectul curios. O barcă de-a noastră a dispărut în arhipelagul Spermonde, nu de mult şi au pierit toţi oamenii din ea.

Farrow îi povesti despre calcanul uriaş, văzut pe aici şi prefectul îl asculta cu atenţie.

George se declară mulţumit cu lămuririle tatălui său, apoi se întoarse în colibă, se apropie de chinez şi zise:

— Te voi lega acum aici, apoi voi înţepeni o funie de vergeaua patului şi după ce voi ieşi din colibă voi trage. În felul acesta vei fi ucis.

Spunând acestea privise cu atenţie la chinez, dar ceea ce văzu pe chipul său nu era spaimă de moarte ci mai curând furie. Atunci îşi zise că nu e nici un pericol pentru dânsul şi apropiindu-se de pat răsuci vergeaua transversală, încolo şi încoace. Se auzi o trosnitură uşoară, apoi un chepeng mare se deschise în podea. Alături de carcera unde zăcuseră europenii se afla o a doua încăpere, ceva mai mare. Îndreptând lumina într-acolo, George văzu o maşinărie ciudată cu felurite curele şi sfori. Îl chemă pe inginerul Hagen, care-i explică imediat că acesta trebuie să fie mecanismul care scotea la suprafaţa mării coada de metal a calcanului. Îi lămuri totul cu de-amănuntul,

apoi strigă celor de afară să privească cu atenţie înspre apă.

Când începu să tragă de una din curelele mecanismului, se ridică încetişor din mare coada unui calcan uriaş, apoi se afundă repede înapoi, zvârlind apa la mare înălţime. Lămuriseră şi taina aceasta. Căpitanul Farrow era foarte mulţumit de isprava sa, datorită căreia salvase de la o moarte groaznică trei oameni. Se îmbarcară cu toţii pe submarin şi spre seară ajunseră la Makassar. Prefectul şi cei doi europeni coborâră pe uscat, după ce-şi luară rămas bun de la mărinimoşii lor salvatori, cărora le mulţumiseră din nou.

Peste câteva săptămâni, Căpitanul Farrow citi într-o gazetă care-i căzuse întâmplător în mână că Fu Nang cu tovarăşii săi fuseseră spânzuraţi.

Aventurile submarinului Dox 014

Hans Warren

I.
ÎN MAREA CHINEI

MĂ BUCUR NESPUS că Jeanette Roule şi Lucien Petit au ajuns cu bine la ţărm cu comoara, zise căpitanul Farrow primului ofiţer Rindow.

— Da, domnule căpitan, oricât ar fi fost de plăcut să-i avem la bord, mă bucur şi eu că am scăpat de această răspundere. Şi am mai avut noroc că am scăpat din portul Saigon. Vai, dacă autorităţile franceze ar fi bănuit prezenţa noastră! Ce ne-ar mai fi urmărit!

— Cu siguranţă că ar fi încercat orice ca să pună mâna pe noi, zise Farrow, râzând. Acum mai avem de furcă şi cu Singapore. Mă tem că tot vor fi aflat francezii despre vizita noastră. Tinerii francezi, pe care i-am debarcat peste noapte, vor povesti cu siguranţă rudelor lor despre noi. Şi astfel va ajunge în curând la urechile autorităţilor, care, fireşte, nu vor pregeta să anunţe pe englezi prin telegrafia fără fir despre prezenta noastră în marea din Sudul Chinei.

— Hm! se poate să aveţi dreptate, domnule căpitan, zise Rindow, grav şi în acest caz trebuie să fim pregătiţi. Englezii ştiu doar că navigam mai cu seamă în Oceanul Pacific. Ar fi trebuit s-o luăm la Nord de Borneo şi să ne îndreptăm apoi spre marea Celebes.

— La început acesta era şi planul meu, zise căpitanul, căci chiar de atunci am avut presimţirea că vom avea de furcă în portul Singapore. Dar pe mine mă interesează un lucru, pe care l-am observat în drumul spre Saigon. De aceea am ales acelaş drum pentru întoarcere.

— Iertaţi-mă domnule căpitan, zise Rindow, uimit, puteţi să-mi spuneţi ce aţi observat?

— Fireşte, dragă Rindow, d-ta şi tovarăşii noştri trebuie să ştiţi. Am vrut mai întâi să discut chestiunea numai cu d-ta, căci nici eu nu ştiu încă ce atitudine trebuie să iau. Acum ne apropiem de insulele Natoena, de acolo tot mai avem cinci sute de kilometri până la Singapore. Pe când ne îndreptam spre Saigon, eram tocmai de veghe în zori, când am trecut pe la aceste insule. La o mare depărtare de mare, am văzut un punct, pe care cu ajutorul binoclului, l-am recunoscut: era un vas chinezesc, cu pânze, numit joncă, din acelea care nu se văd decât pe fluviile sau poate şi pe coastele Chinei. Aceasta mă izbi de la început, dar mi-am spus că se poate să fie a vreunui negustor chinez stabilit pe una din insule şi care în amintirea patriei sale şi-a construit o astfel de barcă. Mai pe urmă însă, am făcut o descoperire ciudată. Enorma pânză de catarg atârna în voie, ceea ce însemna că acolo, în insule, nu sufla vântul de nicăieri. Apoi — nu-mi venea să-mi cred ochilor — jonca se puse în mişcare. Naviga tot mai repede, până când dispăru îndărătul unei insule. În timpul mersului,

pânza se umflă, dar în direcţie contrară. Aşadar pânza era mişcată din pricina vitezei, fără ca ea să fi împins jonca.

— În cazul acesta, jonca o fi avut un monitor, zise Rindow.

— Fireşte, astfel nici nu e cu putinţă, încuviinţă Farrow. Ceea ce m-a mirat şi mai mult, e că această joncă chinezească e prevăzută cu un motor destul de puternic. Aşa ceva nu se vede prin alte locuri, fără ca îndărătul acestui fapt să nu se ascundă un scop bine determinat. Tot drumul n-am avut linişte din pricina asta. În aceste mări dai de tainele cele mai ciudate, mai primejdioase şi mai neînţelese. De aceea am ales drumul care trece prin Singapore. Sper să mai văd odată jonca.

— Domnule căpitan, zise Rindow cu gravitate, ştiu că de multe ori presimţiţi unele lucruri, prin urmare vom avea o nouă aventură. Colo, departe, înaintea noastră, se arată primele insule ale grupului Natoena. Vreţi să ne apropiem de ele?

— Desigur, dar în acelaşi timp să ne pregătim de scufundare. Dacă vom da iar de enigmatica joncă, o vom urmări sub apă. Poate că ceea ce pun la cale e o prostie, poate că vă expun primejdiei fără nici un folos, dar ce vrei? Un simţământ pe care nici eu nu-l înţeleg, mă sileşte s-o fac. Ţine direcţia sud-est, dragă Rindow, eu mă duc să dau de veste tovarăşilor noştri.

Rindow cârmi în direcţia sud-est, apropiind submarinul de insule. Motoarele încetiniră la un sfert de viteză. Submarinul aluneca încet şi lin la suprafaţa mării, muiată în aurul răsăritului de soare.

Ofiţerul simţi din nou cât de frumoasă era viaţa lor liberă, cu toate primejdiile care li se iveau în cale. Să călătoreşti în voie pe mările nesfârşite şi minunate, veşnic prins în mreaja altor aventuri, în tovărăşia celor mai buni prieteni şi celor mai credincioşi — ce putea să existe mai frumos pe lume?

În acest timp, căpitanul Farrow sta de vorbă în cabina sa cu prinţul Ghasna, fiica sa, doctorul Bertram şi bineînţeles George. Le spunea despre jonca, care-i atrăsese atenţia, apoi le împărtăşi dorinţa sa de a descoperi misterul acelei jonci.

După aceea întreabă pe prinţ:

— Prinţe, ştii că de când ne-am cunoscut am trecut adesea prin mari primejdii. Te rog, în calitate de oaspete, să hotărăşti dacă vrei să pornim în căutarea joncii. N-aş vrea să vă expun vreunei primejdii, pe d-ta şi fiica d-tale, numai de dragul unei toane de-ale mele.

— Domnule căpitan, atât eu cât şi fiica mea luăm parte cu bucurie la toate expediţiile d-voastră. Te rog, să crezi că şi noi avem firi de aventurieri şi ne alăturăm cu bucurie de d-voastră, când e vorba să dezlegăm vreun mister. Aşadar, te rog să urmăreşti jonca care ţi-a atras atenţia!

— Ah, domnule căpitan, strigă Sanja bucuroasă, trebuie s-o urmărim neapărat. Ştii oare că nu mă tem de nimic, că pot întâmpina

liniştită cele mai mari primejdii — atât timp cât e George lângă mine.

Fata roşi şi spunând ultimele cuvinte, mai cu seamă că tânărul fiu al căpitanului, cu ochii strălucitori de bucurie, îi strângea încetişor mâna. Prinţul Ghasna zâmbi şi zise:

— Vezi, dragă căpitane, acum trebuie să-ţi aduci proiectul Ia îndeplinire. Aşadar, să pornim in urmărirea joncei misterioase!

Dacă ar fi bănuit câtuşi de puţin primejdiile pe care aveau să le întâmpine, poate că prinţul n-ar fi vorbit cu atâta încredere. Aşa însă, enigma sa se transmise tuturor. Farrow îi zâmbi bucuros şi George, care tot mai ţinea mâna frumoasei Sanja, strigă vesel:

— S-ar putea să fie o joncă de contrabandă, care are pe bord multe obiecte frumoase chinezeşti. Bucuros aş dărui Sanjei unul din ele, drept amintire.

— Să sperăm că totul o să meargă bine, dragul meu, zise căpitanul. Acum mă duc în turn.

— Putem veni şi noi? întreabă prinţul.

— Hm, când ne vom apropia de insulele către care ne îndreptăm acum, trebuie să fim oricând pregătiţi de scufundare, răspunse Farrow. În acest caz nu mai puteţi rămâne în turn. Până atunci însă mai e vreo jumătate de ceas şi putem sta în acest timp sus cu toţii.

Grupul de prieteni părăsi cabina spaţioasă, în care luaseră masa şi urcară în turn.

— Spre sud-est, anunţă Rindow, nimic nou.

Respirau cu plăcere aerul proaspăt al dimineţii.

Priviră cu mult interes la punctele îndepărtate care reprezentau grupul insulelor Natoena. Aşadar acolo se afla misterioasa joncă chineză, prevăzută cu un motor puternic.

Farrow cerceta cu ocheanul canalele înguste care se întindeau printre insule. Văzu diferite bărci de pescari şi pe oameni zorind după treburi. Era cam dezamăgit că jonca pe care o căuta, nu voia să se arate cu nici un chip. Acum trei zile, în drum spre Saigon, o văzuse la aceeaşi oră.

Submarinul se apropia tot mai mult de insule, trebuia să se scufunde, pentru a nu fie văzut de pe ţărm. S-ar putea ca în timpul războiului mondial să se fi adus şi ocheane pe aceste insule singuratice.

— Trebuie să ne scufundăm, declară Farrow tovarăşilor săi şi vom putea naviga astfel printre insule. Poate că vom izbuti să descoperim jonca tocmai în portul în care se adăposteşte. Chiar dacă facem un mic ocol, n-are nici o importantă, tot vom ajunge destul de devreme în Insula Odihnei, la căminul nostru.

Părăsiră cu toţii turnul şi după câteva minute puternicul submarin se afla sub oglinda mării. Numai periscopul se ridica drept deasupra apei. Căpitanul Farrow cerceta cu amănunţime diferitele canale, care

treceau printre insule. În zadar spera să-şi vadă aşteptările împlinite. Submarinul se apropia acum de primul canal dintre insulele de la Nordul arhipelagului. Farrow intră în canal cu viteză redusă.

Era o îndrăzneală din partea tui, căci nu cunoştea deloc drumul. Ştia însă că tocmai această regiune era plină de stânci şi colturi primejdioase. Imediat dădu ordin să se micşoreze mai mult viteza.

Aveau însă noroc. Canalul era îngust, dar foarte adânc. Prinţul Ghasna, Sanja, George, Rindow şi Petre aşteptau cu înfrigurare îndărătul căpitanului, care cerceta cu ocheanul ambele maluri ale canalului. Se vedea acum un canal care despărţea primele două insule de cele următoare, care se aflau ceva mai la o parte. Farrow dădu ordin să mai încetinească mersul motoarelor, apoi, când submarinul trecu pe sub acest canal, privi cu atenţie la dreapta şi la stânga. Deodată strigă prin tubul acustic lui Plundow, timonierul:

— Atenţie la cârmă!

Numaidecât submarinul cârmi la dreapta şi o luă spre Sud, prin canalul dintre cele două insule.

— Colo departe se află o insulă mai mare în faţa canalului, de-a lungul căruia navigam în acest moment, explică Farrow tovarăşilor săi. Acolo se zăreşte şi o barcă, dar nu ştiu dacă e jonca pe care o căutăm, deoarece acum nu are pânze. E însă primul vas care se vede şi de aceea o să-l cercetăm mai de aproape.

Submarinul aluneca încet de-a lungul canalului, prea încet pentru nerăbdarea pasagerilor săi. Farrow le spuse că mai sunt patru sute de metri până să poată vedea bine vasul pe care îl descoperise.

Trecură zece minute, apoi Farrow strigă:

— Asta e, am recunoscut construcţia, e o joncă chinezească. Nu lipsesc nici ochii de balaur de la proră. Păcat, acum se desprinde de la ţărm, aşadar nu mai pot vedea ce se petrece acolo. Totuşi e ciudat că a ancorat în această insulă singuratecă, într-un loc atât de pustiu. Da, acum porneşte, a cârmit... Scufundarea! strigă Farrow în sala maşinilor. Se îndreaptă chiar spre noi!

Minunatul submarin se scufundă. Farrow stătuse pe gânduri, dacă să facă această manevră, dar nu-i rămânea altceva de făcut. Canalul era atât de îngust, încât cu greu s-ar fi putut feri de joncă, şi nici nu vroia să se apropie prea mult de ţărm. Acolo puteau apare gherdapuri care i-ar fi sfărâmat vasul.

Spera însă că acest canal va fi destui de adânc ca să poată lăsa jonca să treacă deasupra submarinului. Trebui să se coboare, deoarece nici periscopul nu putea să-l lase afară, căci de la distanţa la care naviga jonca, putea fi văzut.

Când barometrul arătă cincisprezece metri, Farrow porunci să oprească submarinul. Pompele electrice care aspirară apa din balansuri tăcură, tot astfel şi motoarele electrice, care puneau în

mişcare elicea.

Căpitanul retrăsese cu totul periscopul. Dacă jonca nu avea o prea mare adâncime de plutire, acolo unde se coborâse submarinul era de ajuns. Toţi ascultau cu încordare, deoarece ştiau că în acest moment, jonca misterioasă trebuia să treacă chiar deasupra submarinului. Oare se aflau la o adâncime destul de mare, sau poate că tălpoaie joncii va atinge turnul submarinului? În acest caz nu mai era scăpare: masele de apă vor năvăli asupra lor cu o furie a tot-nimicitoare. Un zgomot uşor se apropia, devenind tot mai tare.

— Ei drăcie! Strigă Rindow, jonca trebuie să aibă un motor foarte puternic. Dar ne aflăm la o adâncime destul de mare şi nu ni se poate întâmpla nimic.

Jonca alunecă deasupra submarinului, după cum se putea distinge din zgomotul, mai intri crescând, apoi descrescând, al elicei.

Imediat, Farrow dădu ordin de ridicare. Când periscopul ajunse la suprafaţa mării, căpitanul văzu că jonca cârmea spre Vest, în canalul prin care venise el din marea de Sud. Chibzui, apoi dădu viteză submarinului, îndreptându-se spre insula, de la care venise jonca.

Acolo avea destul loc să întoarcă, pe când în canalul îngust n-ar fi fost cu putinţă. În câteva minute ajunse iar într-un canal, care se întindea la Est şi la Vest de insula cea mare. Căpitanul îşi dădu seama numaidecât de ce jonca nu luase acest drum, căci de amândouă părţile drumul era închis de stânci de corali.

Un golf mare, din care pornise jonca îi îngădui să facă un mic ocol şi după ce întoarse submarinul porni cu mare viteză în urma joncii.

Misteriosul vas trebuia să aibă un motor foarte puternic, care îi permitea să înainteze cu o viteză extraordinară. Farrow nu se gândea să se ridice la suprafaţă, căci nu vroia să fie văzut de echipajul de pe joncă. Tocmai în aceste mări trebuia să fie cu foarte multă băgare de seamă. Aici Anglia stăpânea peste tot, fie prin forţa militară, fie prin cea comercială. Aşadar submarinul fu nevoit să navigheze sub apă, deşi în acest mod nu putea atinge viteza dorită. Când cârmi în canalul care ducea spre vest, jonca nu se mai vedea decât ca un punct.

— Ei drăcie! strigă căpitanul, trebuie să aibă un motor neînchipuit de puternic, căci aleargă cu cel puţin treizeci de noduri. La asta nu m-aş fi gândit niciodată, căci toată construcţia ei pare greoaie. Pe sub apă nu ne putem apropia de ea, dimpotrivă, rămânem tot mai în urmă. Dar nici la suprafaţă n-aş vrea să mă ridic, căci cei de pe joncă trebuie să aibă ocheane bune. Păcat, nu e chip să-i urmăresc. Afară de asta jonca pare să ia direcţia spre Singapore şi în acest caz la ce bun să mă vadă? Ei, dar ce-i de făcut?

— Tată, am putea să cercetăm insula, de la care a pornit jonca, propuse George. Poate că acolo vom da de secretul acestei jonci.

— E o idee bună, răspunse căpitanul. Jonca tot n-o mai putem

ajunge, să vedem cel puţin ce a făcut în insula asta singuratecă şi părăsită. Aşadar, vom intra din acest canal în mare şi acolo vom întoarce.

— Atunci am putea foarte bine să ne ridicăm la suprafaţă, zise George. De ce am mai sta sub apă?

— Dragul meu, nu ştim ce primejdii ne ameninţă aici, zise căpitanul, mai bine să fim prevăzători. În golful din care a pornit jonca, ne vom ridica la suprafaţă, dar până acolo să mergem mai bine sub apă.

Submarinul ajunse curând în largul mării şi descrise un arc, pentru a se întoarce iarăşi în canal.

Mai înainte însă, căpitanul Farrow mai aruncase o privire prin periscop şi zise:

— Într-adevăr, e ciudată viteza pe care o desfăşoară jonca. Mi se pare că navigând chiar deasupra apei, am fi fost siliţi să ne folosim de compresoare, pentru a ne apropia de ea. Acum sunt curios să văd ce vom descoperi pe insulă.

Submarinul se îndreptă liniştit spre insula de la care pornise jonca. Aceste insule păreau părăsite şi despărţite de orice zonă de circulaţie. Din când în când Farrow clătina din cap. Ce-o fi făcând jonca enigmatică în insulele acestea singuratece?

În sfârşit ajunseră iarăşi în canal. Căpitanul micşoră viteza, apoi, când fură în golf, dădu ordin de oprire. Prin periscop privi cu multă atenţie desişul, care se întindea la o depărtare de vreo cincizeci de metri de ţărm şi părea de nepătruns.

Nu observă nimic suspect, numai o potecă îngustă, care despica desişul chiar în direcţia punctului său de observaţie. Pe acolo trebuie să fi pătruns în desiş călătorii de pe joncă. Marinarii noştri văzuseră multe, în călătoriile lor îndrăzneţe şi Farrow se gândi numaidecât că pe această insulă se află, un depozit clandestin de mărfuri de contrabandă, pe care jonca le transporta Ia Singapore sau în alte porturi.

Aceasta era explicaţia şi la drept vorbind, Farrow nu mai avea nici o poftă să cerceteze lucrul mai de aproape. Ce-i păsa lui de faptele contrabandiştilor? Asta era treaba guvernelor respective, care, din păcate îl duşmăneau cu atâta înverşunare. N-au decât să-şi bată singuri capul să prindă jonca! Căpitanul vorbi în acest sens cu tovarăşii săi şi propusese si plece mai departe ca si ajungă cât mai curând la adăpostul lor, „Insula Odihnei”.

— Nu, tată, zise George, aş vrea să văd ce se petrece pe insula asta. De asemenea sper că am să găsesc ceva frumos ca să-i dăruiesc Sanjei, bineînţeles plătind, nu pe degeaba. Te rog, tată, să debarcăm!

— Hm, desigur că aici au rămas santinele, zise Farrow, şi se poate să dăm de o mare primejdie. Dar, poate că e totuşi destul de interesant

să cercetăm insula mai de aproape. Aşadar, cu ajutorul lui Dumnezeu, vom încerca.

Căpitanul mai privi odată desişul, apoi dădu ordin să se golească tancurile. Submarinul se ridica încet. Petre urcase scara de fier şi de îndată ce turnul ieşi deasupra mirii, deschise chepengul.

II.
O PRIMIRE SĂLBATECĂ

PESTE CÂTEVA MINUTE era cu toţii în turn şi privea spre insula din apropiere. În desiş nu era nici o mişcare şi Rindow spuse:

— Ciudat lucru: jonca abia a părăsit golful acesta, aşadar, trebuie să fi fost câţiva oameni pe ţărm. Şi acum totul e ca mort. Ăsta nu-i lucru curat.

— Da, dragă Rindow, încuviinţă căpitanul, se pare că-n aer pluteşte ceva sinistru. Mi se pare că îndărătul acestor tufişuri stau la pândă vrăjmaşi, care abia aşteaptă să debarcăm. Adică, de ce ne-am expune noi primejdiei?

— Acum după ce ne-am arătat, zise George, trebuie sa debarcăm pe insulă. Cine ar putea fi aici? Poate câţiva paznici, cu care isprăvim numaidecât.

— Bine, băiete, zise Farrow cam nemulţumit, am ajuns până aici, acum o să mergem şi mai departe. Petre, două bărci, să debarcăm în număr cât mai mare.

Marinarii aduseră repede cele două bărci de metal.

— În prima barca vom lua loc noi, hotărî căpitanul, adresându-se lui Rindow, fiului său George şi Iui Petre. În barca a doua se va urca Hagen cu cinci marinari.

— În cazul acesta vom merge cu voi, zise doctorul Bertram fără să mai aştepte răspunsul, se urcă în prima barcă.

Căpitanul râse. Ştia că doctorul nu va renunţa pentru nimic în lume să meargă şi el.

Cele două bărci se îndreptau încet spre ţărm. Desigur că tunarul Jan Brike nu îndrăznea să alerge la turnul de la proră, căruia îi lua învelitoarele ce-l acopereau ori de câte ori navigau pe sub apă. Jan Brike era un bătrân soldat pentru care arma lui era totul. La el se adeverea vechea vorbă soldăţească şi anume că arma e logodnica soldatului. Numai că arma lui Jan Brike era un tun de şaptezeci şi cinci de mm.

Puntea submarinului se acoperise de marinarii care nu erau de serviciu în sala de maşini. Fiecare îşi luase carabina, deoarece pe insulele acestea singuratice, în aceste ţinuturi sălbatice, te puteai aştepta oricând la vreun incident sau la vreun atac mişelesc.

Când Hagen şi cei cinci marinari se urcară în barca a doua, Sanja se repezi după ei.

— Domnule Hagen, protestă ea cu energie, trebuie să mă luaţi cu d-voastră. Mi-e grijă de George si nu vreau să rămân aici.

Pe când vorbea, împinse cu putere barca, depărtând-o de submarin şi se aşeză pe barca îngustă lângă Hagen, care rămăsese cu gura căscată.

— Hm, da, domnişoară, nu ştiu zău...

— La vâsle! strigă Sanja marinarilor, care se supuseră numaidecât acestei porunci.

Prima barcă ajunsese la ţărm şi cei dinăuntru coboară. Marinarii trebuiau să se grăbească ca să-şi ajungă tovarăşii.

Hagen dădu din umeri şi îndreptă barca în direcţia celeilalte, pe care o şi priponise Petre. Căpitanul Farrow se uita cu uimire la tânăra prinţesă, apoi zise:

— Prinţesă, asta nu merge!

Dar Sanja se îndreptă cu un zâmbet radios spre George, care-o privea şi el plin de uimire, îi luă mâna şi zise cu simplitate:

— Mă tem de soarta lui, vreau să fiu lângă el.

Farrow răspunse, clătinând din cap:

— Bine, prinţesă, rămâi la noi! Dar tu, George, răspunzi de viaţa prinţesei. Aşadar nu fi atât de îndrăzneţ ca de obicei, fii prudent şi chibzuit şi ocroteşte pe prinţesă!

— Tată, răspunse George, nu e nevoie să-mi aminteşti de asta. Cât trăiesc eu, nu i se poate întâmpla Sanjei nici un rău.

— Bine, o să căutăm să ne ferim cât mai mult, zise căpitanul, zâmbind. Aşadar, înainte!

Încet şi cu mare băgare de seamă, căpitanul păşi pe poteca îngustă dintre tufişuri, urmat de tovarăşii săi, care erau şi ei precauţi. Era o mare îndrăzneală să pătrundă în acest desiş, căci în această sălbăticiune puteau să-i pândească primejdii care să izbutească pe neaşteptate.

Nu se vedea nici o mişcare, desişul era tăcut şi liniştit, nu se auzea nici un glas, nici un ţipăt de fiară, — dar această tăcere era cu atât mai înfricoşătoare pentru oamenii care pătrundeau în desiş. Imediat în urma căpitanului păşea George, alături de care se alipise Sanja.

După tânăra pereche care abia de putea păşi pe cărăruia îngustă, venea Petre, care nu-şi lua ochii de la ei. Apoi doctorul Bertram, Hagen şi marinarii. Micul convoi îl închidea Rindow, primul ofiţer.

Erau toţi deprinşi să înainteze pe o cărare atât de îngustă, într-un desiş de nepătruns şi înăbuşitor, la care puteau să-i pândească mii de primejdii, fie din partea fiarelor, fie a oamenilor. În sălbateca Malaita, faimosul sălaş al vânătorilor de capete, au cunoscut doar toate grozăviile pădurilor.

Şi cu toate acestea, aerul fierbinte şi umed se aşează greu pe plămânii lor, obişnuiţi să respire aerul atât de proaspăt al oceanului, iar ochii lor, deprinşi cu depărtările nesfârşite simţeau un fel de usturime, la vederea pereţilor verzi, de ambele părţii ale potecii.

Mergeau încet în urma căpitanului şi a fiului său George, care îşi câştigase dragostea marinarilor prin curajul şi sângele rece ce-l arătase în toate împrejurările. Ei ştiau că Farrow şi George vor lupta din răsputeri ca să-i apere de orice rău şi că şi-ar pune viaţa în pericol pentru a-i salva.

În faţa lor se deschise un mic luminiş. Se vede că un incendiu făcuse acest gol în mijlocul desişului căci trunchiurile palmierilor dimprejur erau înnegriţi pe o parte.

Căpitanul Farrow se opri, după ce înaintase câţiva paşi în acest luminiş, în care crescuse iarbă nouă. Se întoarse spre George şi zise încet:

— George, focul acesta care a nimicit desişul în acest loc s-a produs acum câteva zile, poate o săptămână. În iarba proaspătă se mai văd bine resturile carbonizate ale tufişurilor şi copacilor tineri, nimiciţi de flăcări. Dar cu ce scop au croit luminişul? Sau poate ca focul să fi luat naştere numai din imprudenţa cuiva care a trecut pe aici.

George apucă braţul căpitanului şi ascultă cu încordare.

— Tată, ai auzit? Parcă ar fi gemut cineva aici, aproape de tot. Auzi! Iar...

Farrow dădu din cap şi scoase revolverul. Auzise un geamăt adânc, care venea din partea opusă a luminişului. Dar experienţa îi spunea că trebuie să se aştepte şi pe aici la vreo cursă, pe care indigenii o pregăteau poate străinilor.

George îşi scoase arma. Sanja trecu la stânga lui şi-l apucă de braţ, deoarece ştia că nu trebuie să stingherească pe tânărul ei iubit în mânuirea armei. Micul convoi aflǎ numaidecât că s-a întâmplat ceva. Şi marinarii îşi dădură osteneala să păşească cu şi mai multă băgare de seamă.

Când Farrow ajunse în mijlocul luminişului, rămase locului câteva clipe, arătând la pământ. Acolo se vedea bine un loc circular, având în mijloc nişte vreascuri arse, iar de jur împrejur, un şanţ în lărgime de jumătate metru. Aşadar părerea căpitanului se adeverea. Scânteile ce s-au împrăştiat în jur, au aprins desigur tufişurile din apropiere.

Înaintau încet. Iarăşi se auzi geamătul sinistru din tufiş. George făcu un semn Sanjei ca s-o liniştească, apoi îşi desfăcu braţul stâng din strânsoarea mâinii ei şi apucă revolverul. Poate că aceste gemete care cereau ajutor, erau într-adevăr o cursă a indigenilor, care voiau prin aceasta să atragă atenţia străinilor.

Nu-i putea însă păcăli aşa de uşor. Se apropiară de tufiş cu cea mai mare băgare de seamă, Farrow dete la o parte primele crengi ale

tufişului, ţinând revolverul pregătit în mâna dreaptă.

Apoi tresări, băgă revolverul în toc şi vârî amândouă mâinile în tufiş. Cu multă băgare de seamă scoase ia iveală un trup omenesc, pe care îl aşeză alături, pe iarba nouă şi deasă.

Era un kuli chinezesc, îmbrăcat cu o haină simplă de pânză albă murdară. Partea de sus a îmbrăcămintei era înnegrită de sânge închegat, care cursese dintr-o rană adâncă de la tâmplă.

Doctoral Bertram îşi făcu Ioc prin micul grup şi se apleacă asupra rănitului, care scotea câte un geamăt fără să dea alt semn de viată.

După ce examină în grabă rana, Bertram clătină din cap, apoi îşi scoase briceagul şi despică haina năclăiţă de sânge.

Pe piept nu se vedea nici o rană, dar, când doi dintre marinari întoarseră pe rănit, la un semn al doctorului, şi acesta îi despică haina pe la spate, descoperiră o rană mică din care izvora sângele.

— Înjunghiat în plămâni cu pumnalul, constată doctoral cu siguranţa expertului — nu mai e nimic de făcut, în curând îşi va da sufletul. Rana de la cap a fost provocată, pe cât se pare, de o aruncătură de suliţă al cărei vârf ascuţit i-a atins tâmpla. Mai că aş spune că suliţa a fost aruncată din spate, asta se vede după forma rănii.

— Hm, ciudat! zise căpitanul Farrow, să dăm tocmai peste un chinez rănit de moarte, după ce jonca misterioasă a părăsit insula. Aşadar, după cât se pare, e un om din echipaj şi rănile pe care le-a primit din spate dovedesc că a fost lovit de indigeni, pe când fugea. Dragii mei, asta dovedeşte în acelaşi timp că întreprinderea noastră e foarte primejdioasă. Echipajul joncii chinezeşti trebuie să fi ajuns, din vreo pricină oarecare, în conflict cu indigenii, conflict care s-a terminat cu uciderea acestui kuli. Prin urmare, ne aşteaptă şi pe noi mari greutăţi. Doctore, rănitul îşi mai recăpăta cunoştinţa?

— Nădăjduiesc, domnule căpitan, zise Bertram, în nici un caz însă nu-l mai putem salva. Pumnalul i-a străbătut plămânul, nu mai are decât câteva minute de trăit. Probabil că, puţin înainte de a murit îşi va mai veni odată în simţiri.

— Poate că atunci ne va spune ce căuta aici jonca. Ar putea să ne mai spună câte ceva despre indigenii care l-au atacat.

Înconjurară cu toţii pe muribund, care dintr-un moment într-altul trebuia să-şi dea sufletul. Poate că-i va scuti de mari primejdii, dacă va mai avea putere să vorbească — şi dacă va voi.

Doctorul Bertram strecurase în gura chinezului câteva picături de coniac, din termosul lui. Acum ridică mâna şi toţi ceilalţi se aplecară puţin, ca să asculte cuvintele ce le va rosti muribundul. Acesta deschise încet ochii, privi în juru-i şi şopti:

— Şu-Ne, diavolul, oh...

Un horcăit grozav fi întrerupse vorba, trupul lui se contractă,

săltându-se, apoi nenorocitul îşi dădu sufletul, pe când dintre buze îi ţâşni un şuvoi de sânge.

— Păcat! zise încet doctoral Bertram, lăsând din braţe trupul chinezului, pe care, de milă, îl sprijinise.

Voia să spună ce e cu acest Şu-Ne, şi moartea i-a închis gura.

— Dar, cel puţin acuma ştim numele unui chinez de care trebuie să ne ferim, îl vom găsi noi pe Şu-Ne. Căpitane, eu mi-am făcut datoria. Vrei să mai cercetăm insula, sau să ne întoarcem?

— Hm, la drept vorbind n-aş vrea deloc să mai înaintăm, zise Farrow, şovăind — căci sunt sigur că vom da de mari primejdii. Faptele acelui Şu-Ne nu prea ne interesează, treaba autorităţilor, pe care le putem înştiinţa prin radio. Desigur, nu le vom comunica, decât după ce vom trece de Singapore, ca să nu poată găsi locul în care ne aflăm. Aşadar, ne întoarcem. Aici nu avem ce căuta. Şu-Ne va da socoteală autorităţilor de isprăvile lui pe această insulă.

— Tată, să îngropăm pe nenorocitul asta, propuse George, acum că l-am găsit, să-i facem şi acest ultim serviciu.

— Bine, George, încuviinţă Farrow, asta-ţi face cinste. Nu ştiu dacă acest om a fost rău, dacă a fost vreun tâlhar sau vreun ucigaş, dar moartea iartă totul. Să odihnească dar aici, până în ziua în care va apare înaintea zeilor sau a strămoşilor săi. Acum să ne grăbim, locul nu mi se pare tocmai sigur. Chinezii au fost nevoiţi să fugă, deoarece au fost atacaţi de indigeni, după cum ne dovedeşte mortul acesta. Aşadar s-o luăm la picior!

Marinarii săpară cu cuţitele o groapă puţin adâncă, în care puseră trupul chinezului. Doctorul percheziţionase buzunarele mortului şi printre alte obiecte scoase şi o piatră neagră şi turtită, care era acoperită de figuri şi semne ciudate.

— Foarte interesant, zise dânsul, se vede că acest mort era membru al unei societăţi sau secte. Mai pe urmă voi încerca să descifrez semnele de pe piatră. George va putea să mă ajute, căci el a dezlegat nişte scrieri secrete, pe care nu le-am putut tălmăci ani de zile.

George ascultase cu atenţie vorbele doctorului şi interesul său se deşteptă numaidecât. Dacă-i vorba de taine, apoi las pe el! La drept vorbind nu se ocupase niciodată de inscripţii chinezeşti, dar citise destul despre numeroasele societăţi secrete, atât de răspândite în China. Cu ajutorul doctorului, spera să descifreze semnele de pe piaţă.

Înmormântarea simplă şi grabnică a chinezului făcuse pe marinarii noştri să uite oarecum de locul unde se aflau. Ei nu mai erau atât de atenţi la cele ce se petreceau în jurul lor.

George fu cel dintâi care îşi dădu seama de aceasta. Fără să se gândească la ceva, se depărtase puţin de tovarăşii săi, ca să privească mai de aproape frunzele unui tufiş care îl izbiră prin forma lui deosebită. Chiar şi Sanja îşi luase ochii de la el în acest moment,

deoarece îşi îndreptase privirile spre groapa primitivă, în care era coborât trupul chinezului.

George nici nu fu în stare să scoată un strigăt.

Cineva îl strângea de gât cu putere extraordinară, care-l înăbuşea. Aproape îşi pierduse cunoştinţa, nu putea nici să se zbată, ca prin aceasta să atragă atenţia prietenilor săi. Fără cel mai mic zgomot fu tras în tufişul, în faţa căruia se oprise. Ochii lui îngroziţi priveau feţele acelea sălbatece şi negre, grozav de desfigurate cu nişte dungi albicioase. Apoi nu mai ştiu nimic. Leşinase.

Nici nu simţi când fu ridicat de doi sălbateci voinici şi purtat în fugă nebună de-a lungul unei cărări înguste şi şerpuite. Răpitorii se afundau tot mai adânc în pădure, cărarea se întretăia adesea şi sălbatecii luau mereu altă direcţie.

În sfârşit se opriră în faţa unui tufiş enorm. Mai mulţi sălbateci se înghesuiau în jurul lor, despicau crengile tufişului şi prin cărarea îngustă, George fu dus într-un luminiş, la capătul căruia se aflau nişte colibe mici, pe jumătate ascunse în iarbă.

Când se trezi din leşin, George văzu în jurul său cam treizeci de sălbateci. Toţi erau goi, purtând numai un mic şort jurul şoldurilor. Corpul lor era zugrăvit în dungi albe peste tot. George se sperie. Numaidecât îşi dădu seama că se afla în mâinile alfurilor, locuitorii primitivi ai insulelor Celebes şi ai arhipelagului. Asta se vedea după statura lor mijlocie, după pielea lor de un cafeniu deschis, după părul negru şi expresia lor inteligentă şi serioasă.

Dar, din mişcările lor se vedea influenţa sălbatecilor din Noua Guinee şi din această pricină, tânărul se înspăimântă. Mai de mult se vorbea despre alfurii din Celebes că erau tot atât de cruzi ca şi dajacii din Borneo, care tăiau capetele vrăjmaşilor morţi. Cu toate că guvernul era de părere că acest grozav obicei dispăruse, George văzuse cu ochii lui grozăviile de pe Malaita. Ce rău îi părea acum că nu-l avea lângă el pe doctorul Bertram, căci sălbatecii vorbeau cu însufleţire între ei, dar, din păcate, George nu înţelegea nici un cuvânt.

Din mişcările lor vioaie, care deveneau ameninţătoare, când se uitau la dânsul, George prevedea că va avea o soartă tristă. Îşi dete seama că şi el era considerat drept un vrăjmaş, pe care voiau să-l înlăture, întocmai ca pe sărmanul kuli, care fusese nimerit de armele indigenilor, pe când fugea. Acest Şu-Ne era aşadar vinovat şi de situaţia lui primejdioasă. Ce o fi păcătuit acest chinez, pentru ca indigenii aceştia, care trebuie să fi venit în contact cu civilizaţia, să fie atât de răi cu duşmanii lor?

Oare tovarăşii săi observaseră dispariţia lui? George îşi aminti lămurit că fusese apucat de gât şi tras în tufiş, pe când tovarăşii lui erau ocupaţi să îngroape pe chinez. Nimeni n-a putut să observe şi

sălbateci au fost destul de prevăzători, ca să nu lase nici o urmă.

Oare n-ar fi mai bine să strige, ca să-şi îndrepte tovarăşii pe urmele lui? Chiar dacă-n sălbăticia asta sunetele nu puteau pătrunde departe, s-ar putea ca ei să se afle în apropiere, conduşi de Sanja, a cărei dragoste ar descoperi şi urma cea mai mică.

Credinciosul Petre şi-ar da toată osteneala să-l elibereze, fără să mai vorbim de tatăl său şi ceilalţi.

Un sălbatec care sta în apropierea lui, rezemat în suliţă şi-l observa cu atenţie, păru că-i ghiceşte gândul, se repezi la George, smulse din pământ un ghemotoc mare de iarbă şi-l îndesă cu ciudă în gura deschisă a prizonierului. Afară de asta, apropie ameninţător vârful suliţei în beregata lui George, care înţelese şi părăsi gândul să mai strige după ajutor. Împinse încet cu limba bulgărele de iarbă de pământ, simulă un acces de tuse şi-l dete cu totul afară. Apoi făcu un semn sălbatecului care-l observa cu asprime, strânse buzele tare şi întoarse capul la o parte.

Poate că păzitorul lui a înţeles vorba lui mută, şi-l lăsă fără căluş. George îşi dădu abia acum seama că era legat cobză. Nici nu observase că funiile subţiri şi tari de fibre de cocos îi tăiau adânc carnea de la încheieturile mâinilor şi picioarelor.

Aşadar era lipsit de orice apărare, deşi privind în jos, constată că cele două revolvere, precum şi pumnalul pe care i-l dăruise Sanja Ie avea încă la brâu.

Pumnalul! George chibzui niţel. Oare îi va fi posibil să scoată puţin din teacă lama ascuţită a pumnalului şi să frece cu dânsa funiile ce-i legau mâinile de piept? Dacă-i rămâneau cele două revolvere, sălbateci nu aveau decât să se apropie, el îi va ţine la distanţă cu cele 14 gloanţe, pe care le avea în cele două încărcătoare, până când tovarăşii lui vor fi atraşi de zgomotul împuşcăturilor.

George se prefăcu că închide ochii, dar pe sub gene observă pe sălbatecul care-l păzea, în vreme ce tovarăşii săi se certau într-una. Băgă de seamă că, deşi erau atât de înverşunaţi, îşi dădeau toată osteneala să vorbească cât mai încet. Aşadar ei se temeau să nu atragă pe tovarăşii săi, vorbind prea tare. Paznicul său îl privi câteva minute cu multă atenţie, părând că observă fiece mişcare a prizonierului. Apoi când George rămase nemişcat, îşi întoarse capul şi ascultă cu încordare la discursurile pe care le ţineau sălbatecii.

George trăgea cu urechea, stătea tot nemişcat şi sălbatecul îi mai aruncă câteva priviri pe furiş. În cele din urmă păru că se linişteşte, prizonierul căzuse desigur iar în nesimţire, căci nu se mişca deloc şi sta cu ochii închişi.

Cu mişcări infinit de încete, George duse mâinile spre brâul în care era înfipt pumnalul Sanjei. Darul prinţesei, trebuia să-i aducă scăpare.

III.
O FUGĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ

DISPARIŢIA LUI GEORGE fu observată mai întâi de Sanja. Prinţesa se uită în jurul ei cu priviri rătăcite, pe când trupul chinezului era lăsat în groapă. Deodată scoase un ţipăt:

— Domnule căpitan, Petre, unde e George?

Se produse o zăpăceală de nedescris. Cu toţii strigară numele tânărului lor tovarăş, alergară de colo până colo în luminiş, căutară zadarnic prin tufişurile din împrejur, până când la glasul energic al căpitanului se făcu linişte.

— Camarazi! zise el cu gravitate, trebuie să băgăm de seamă, să fim calmi. George al nostru a dispărut, sălbateci care l-au ucis pe acest chinez, trebuie să-l fi atacat pe la spate. În nici un caz nu l-au omorât, altfel nu s-ar mai fi ostenit să-i ia corpul cu dânşii. Aşadar e prizonier în mâinile lor. Camarazi, trebuie să-l eliberăm şi... repede. Dar pentru aceasta e nevoie să ne regăsim calmul. Trebuie să descoperim urmele pe care desigur că le-au lăsat răpitorii lui. Aşa, vă mulţumesc. Prinţesă, unde l-ai văzut pe George al nostru ultima oară?

Cu toată tulburarea şi teama care o stăpânea, simţi ca o mângâiere, faptul că tatăl lui nu vorbea de George al lui cu „al nostru". Acest unic cuvânt îi da asigurarea că Farrow nu se împotrivea dragostei lor. Birui vitejeşte lacrimile, care i se urcau în gât şi arătă tufişul, lângă care îl văzuse pe George pentru ultima oară.

— Fireşte, mormăi doctorul, ăsta e un tufiş ciudat de tot. George s-a apropiat să-l observe mai bine. Eu aş fi făcut la fel, dacă-l vedeam mai înainte.

— Iată câteva crengi rupte, îl întrerupse Petre, care se apropiase de tufiş. Ah, uite şi o bucăţică de pânză, e din cămaşa lui George. D-le căpitan, aici e o cărăruie îngustă, care începe îndărătul tufişului

— Stai! porunci căpitanul cu energie, văzând că Petre vrea s-o ia pe cărare. Mai întâi trebuie să ne împărţim bine rolurile. Am păţit destule cu indigenii din Marea de Sud ca să ştim că trebuie să fim cu multă socoteală şi băgare de seamă, dacă nu vrem să împingem pe George fii vreo mare primejdie. Aşadar eu iau conducerea. Tu, Petre, mă urmezi imediat. Dragă Rindow, d-ta vei avea grijă de Sanja, care trebuie să se ţină tot pe lângă d-ta. Hagen, d-ta închei grupul. Câţiva oameni trebuie să rămână aici, în luminiş, căci se prea poate ca sălbateci să treacă pe aici, să încerce un atac asupra submarinului. Băieţi, ştiu că toţi aţi dori să veniţi cu noi, dar nu se poate. Cel puţin patru oameni trebuie să rămână pe loc. Repede, trageţi la sorţi, să vedem cine mă va întovărăşi, şi cine rămâne.

Marinarii ştiau că trebuie să procedeze cu cea mai mare iuţeală. În câteva clipe se hotărâră şi Farrow porni pe cărarea îngustă, străbătând

tufişul, în care dispăruse George.

Imediat după Petre, care urma pas cu pas pe căpitan, venea Sanja, care tremura din tot corpul. Rindow păşea alături de ea, căci trebuia s-o apere de orice primejdie. Farrow era de un calm extraordinar şi toţi îl admirau pentru aceasta. Era doar în joc viaţa unicului său copil şi cu toate astea era atât de stăpânit, de prevăzător şi chibzuit, încât cu toţii simţiră cât de mult se puteau încrede în el.

Trecu un sfert de oră, plin de teamă. Căpitanul se stăpânea cu toată energia, ca să-şi păstreze calmul şi să rămână prevăzător, lucru necesar pentru izbânda întreprinderii sale. Ştia bine că orice nesocotinţă punea în primejdie viaţa lui George — dacă fiul său mai era în viată.

Acest gând îl urmărea necontenit. Văzuse pe chinez murind, aşadar, ştia că indigenii de pe acea insulă nu stau la gânduri să curme o viaţă omenească. George al său era acum în puterea acestor sălbateci, pentru care o viată de om nu înseamnă nimic.

Prea mult se gândise la fiul său şi de aceea nu fusese destul de atent pe cărare. Petre fu acela, care salvă viaţa căpitanului său, căci deodată, dintr-un tufiş se ivi un braţ cafeniu, în pumnul căruia strălucea lama unui cuţit. Grozava lovitură se îndreptă spre spatele căpitanului, întocmai cum fusese lovit şi sărmanul kuli.

Dar Petre, care ţinea în mâna dreaptă revolverul, iar în stânga un cuţit enorm, în clipa în care văzuse braţul sălbatecului ieşind din tufiş, ridică cuţitul. Indigenul scoase un strigăt grozav, arma îi sări cât colo şi vru s-o ia la fugă. Cuţitul lui Petre, care pătrunsese adânc în braţul lui, îl ţinu însă bine. În clipa următoare, uriaşul marinar apucă cu mâna stângă braţul sălbatecului şi-l trase din tufiş pe cărare. Era un bărbat tânăr al cărui trup fusese zugrăvit cu multă artă.

Doctorul i se adresă în limba malaieza, pe care sălbatecul o înţelese.

— De ce ai vrut să ucizi?

— Nu putem suferi pe albi, zise sălbatecul cu încăpăţânare — ei ne iau tinerii!

— Ei drăcie, ce-o mai fi şi asta? Zise căpitanul, uimit, când doctorul îi tălmăci aceste cuvinte, rostite într-un anumit dialect. Albii le iau tinerii? Nu cumva o fi vreo ispravă de a faimosului Şu-Ne? Bine, asta o s-o lămurim noi. Te rog, întreabă-l dacă ştie ceva despre soarta lui George.

Când doctorul puse această întrebare sălbatecului, ochii acestuia scăpărări.

— Da, exclamă el triumfător, am prins un alb şi-l vom sacrifica lui Muntumuntu.

— Ei drăcie, strigă doctorul. George e în mare primejdie, dacă prizonierul nostru nu vrea să ne trădeze locul în care se află. George e

sortit să fie jertfit lui Muntumuntu — zeul suprem al alfurilor. Acest zeu suprem locuieşte în aer, fii aşa numitul „Kasandukkan”. Foarte interesant...

— Dragă doctore, îl întrerupse căpitanul, zău nu avem vreme să ascultăm o dizertaţie asupra zeilor acestor alfuri. Mai bine întreabă pe prizonier, unde se află George. Poate că facem schimb de prizonieri.

Doctorul vorbi multă vreme cu alfurul, apoi zise necăjit:

— Am făcut o captură foarte bună, căci tânărul acesta e fiul cel mare al şefului de trib. Dar nici nu vrea să audă de vreun schimb, preferă să moară, numai ca George să fie sacrificat zeului, pentru a uşura soarta tuturor tinerilor pe care i-au capturat străinii. Refuză cu îndărătnicie să ne arate locul în care a fost târât George.

— Bine, o să-i găsim noi urma, zise căpitanul. Dacă pătrundem în tufişul acesta din care l-a scos Petre pe sălbatec, vom descoperi drumul pe care a venit. Petre, leagă-l; dar mai întâi să-i pansăm rana.

Doctorul avea întotdeauna cu el o trusă de pansament. Bandajă braţul rănitului, cu mulţi grijă, lucru care păru că umple de mirare pe alfur. Petre îl legă apoi cu mâinile la spate. Căpitanul Farrow pătrunse în tufiş, când dădu la o parte crengile mlădioase, văzu înaintea lui o potecă îngustă, care părea foarte umblată, căci era complet curăţată de spini şi plante agăţătoare.

Alfurul îşi muşcă buzele, când Petre îl împinse şi pe el în tufiş. Căpitanul, care se întoarse spre tovarăşii săi, observă şi zise cu bucurie:

— Aha, se pare că suntem pe drumul cel bun, prizonierul s-a trădat. Acum, uşor, cu atenţie camarazi, nu trebuie să primejduim viaţa lui George.

Micul grup înaintă încet de-a lungul potecii, în faţă era căpitanul, după el prizonierul, pe care Petre îl păzea bănuitor, apoi Sanja, pe care Rindow o supraveghea aproape tot atât de atent. Hagen încheia şi de astă dată convoiul.

Cu toţii erau plini de speranţă, căci credeau că acum îl vor elibera pe George din mâinile sălbatecilor şi-l vor scuti de soarta de a fi sacrificat zeului Muntumuntu.

•••

George întinsese în sfârşit mâinile până la cingătoare. Făcuse această mişcare atât de încet şi prudent încât paznicul său nu observă nimic, deşi arunca din când în când câte o privire prizonierului. George însă făcea mereu pe leşinatul, înşela prin aceasta pe paznic şi observă că acesta asculta tot mai atent la discuţiile tovarăşilor săi.

Mâna dreaptă a lui George cuprinse mânerul pumnalului. Fu cuprins de un sentiment de siguranţă, se gândi la Sanja şi se hotărî să scape cu orice preţ din mâinile acestor sălbateci.

Scoase numai puţin lama din teacă apoi stătu iar liniştit şi observă pe paznic. Acoperi cu amândouă mâinile pumnalul pentru ca strălucirea lamei să nu-l trădeze. Bănuiala lui era foarte întemeiată căci sălbaticul aruncă iar o privire spre prizonier apoi îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra discuţiilor dintre ai săi. Un sălbatec, care se deosebea prin înălţime, vorbea cu multă însufleţire.

Atunci George trecu funia ce-i lega mâinile peste lama ascuţită a pumnalului. Mâinile lui erau acum libere. Apucă numaidecât pistoalele şi le scoase din toc. Aşa. Le va arăta el îndată sălbatecilor cine e.

Se ridică repede. Paznicul său, care-i număra mişcările cu coada ochiului, împietri de groază când văzu revolverul îndreptat spre el. George puse repede revolverul din stânga pe genunchi, smulse pumnalul din teacă şi-şi tăie cu iuţeala fulgerului funiile de la picioare. Apoi sări în picioare şi zise:

— Plecaţi de aici!

Fără să vrea se servise de limba malaiează şi spre marea mulţumire, văzu că sălbaticii îl înţeleg. Aceştia tresărită, priviră câteva secunde ţintă la ţevile ameninţătoare ale revolverelor, apoi se furişară şi dispărură în tufişuri.

George râse cu îndrăzneală. Acum era însă foarte primejdios pentru el să se întoarcă prin desiş. Din fiecare tufiş puteau să-l atace sălbaticii. Îndărătul fiecărui copac se putea ascunde unul pentru ca să pună mâna încă o dată pe el. Dar va fi cu băgare de seamă.

Era prevenit. Acum armele lui ar răspunde numaidecât dacă vreo mână ucigaşă l-ar mai apuca de beregată. Numai de stiletul ascuţit al sălbaticilor trebuia să se teamă. O lovitură sigură şi puternică putea să-i străbată inima. S-ar prăbuşi, fără să poată scoate un strigăt — şi Sanja nu l-ar mai vedea deloc.

Trebuia s-o ia spre nord, acolo era ancorat submarinul în golf. Găsi repede poteca pe care-l târâseră sălbaticii. Desişul era de ambele părţi atât de încâlcit încât se simţi mai în siguranţă. Părea aproape imposibil ca un om să poată pătrunde fără zgomot prin zidul acesta de verdeaţă.

Oricum trebuia să se gândească la santinelele pe care sălbaticii le-au pus pe drum, ascunse în câte un tufiş, în aşa fel încât el să nu le poată observa decât atunci când, odată cu foşnetul crengilor, braţul negricios s-ar fi abătut cu stiletul ascuţit asupra lui.

Se gândi dacă n-ar fi bine să dea alarma printr-o împuşcătură. Cu siguranţă că-l căutau şi erau ei înşişi în mare primejdie. Pe de altă parte însă, trăda şi sălbaticii şi locul în care se afla.

Aceste gânduri îi străbăteau creierul, în vreme ce alerga cu băgare de seamă de-a lungul potecii. Deodată se gândi cu teamă la Sanja. Numai de n-ar face vreo nesocotinţă de grija lui!

Trecea pe dinaintea unui copac uriaş când auzi în spatele lui un foşnet uşor. Cu iuţeala fulgerului întoarse capul, sări într-o parte şi scăpă ca prin urechile acului de stiletul unui sălbatic, care pândise după copac. Otelul ascuţit îi sfâşie însă mâneca dreaptă a cămăşii.

Fără să ochească, George trase cu mâna stângă. Alfurul scoase un ţipăt de mânie şi de durere, stiletul sări cât colo şi apucă cu mâna stângă încheietura sângerândă a mâini drepte. George văzu această mişcare apoi sălbaticul dispăru în tufiş. Trupul său negricios pieri în peretele de verdeaţă, ca un şarpe mlădios.

George nu se opri. Alergă înainte şi inima-i bătea de bucurie, căci în depărtare se auzeau glasuri de oameni. Aşadar tovarăşii veneau să-l întâmpine, acum era salvat. Răspunse din toate puterile, dar, cu toată bucuria nu uită să fie cu băgare de seamă.

Strigătele tovarăşilor săi se apropiau mereu. Acum nu mai puteau fi decât la o sută de metri. Deodată se auzi un strigăt, care exprima mânie şi uimire. Trebuie să se fi întâmplat ceva şi bucuria lui George se schimbă într-un sentiment de spaimă. Oare o fi izbutit vreun sălbatic ascuns prin tufişuri să ucidă cu stiletul pe vreunul din tovarăşi? Sau vreunul din ei fusese smuls din grup? Poate Sanja?

George alerga cât putea pe cărare. Acum îi era totuna, nu se mai gândea că de-a lungul potecii puteau să se a fie santinele de-a le sălbaticilor.

— Vin, vin! strigi el din toate puterile.

După câteva minute se izbi de tatăl său. Căpitanul îl strânse o clipă în braţe apoi zise cu glas înăbuşit:

— George, Sanja a dispărut!

O clipă, totul păru că se învârteşte în jurul lui George. Se uită îngrozit la tatăl său fără să poată rosti un cuvânt. Apoi îşi aduni, puterile.

— Cum de-a fost cu putinţă? zise el în cele din urmă. N-aţi păzit-o?

— George, răspunse Rindow, nu mi-am luat ochii de Ia ea, aş fi apărat-o cu preţul vieţii mele, dacă vreun sălbatic ar fi atacat-o. Când ai tras d-ta cu revolverul, a dispărut. Cum vezi, cărarea duce aici o bună bucată spre vest, înainte de a coti spre sud, în locul unde ai apărut d-ta. Împuşcătura d-tale s-a auzit dinspre sud şi Sanja a strigat: „Ah, mergem greşit, George e în pericol acolo!” Până să-i pot explica, ce zic? până să fac o mişcare, s-a strecurat în tufişul acesta. Când am vrut s-o urmez, am fost aruncat îndărăt printr-o lovitură puternică în piept, în acelaşi timp Sanja scoase un ţipăt uşor, apoi văzui două mutre negricioase care dispărură cu ea în desiş.

— De ce nu s-a luat nimeni după ea? strigă George şi se pregăti să pătrundă în desiş.

Dar Farrow îl opri:

— Nu, George, nu trebuie s-o punem pe Sanja în primejdie. Daci ne

luăm acum după sălbatici şi-i ajungem, vor ucide-o cu siguranţă cu o lovituri de stilet, pentru ca apoi să fugă mai departe nestingheriţi. Crede-mă, băiete, în clipa asta nu e în primejdie. Am prins pe fiul şefului, care m-a atacat pe mine, atac pe care viteazul Petre l-a zădărnicit. Acesta a povestit doctorului că tu trebuia să fii jertfit unui zeu, pe care îl adoră alfurii. La fel se va întâmpla cu Sanja. Aşadar, deocamdată nu e chiar în primejdie de moarte. Sărmanul meu copil, acum trebuie să procedăm cu şiretenie. Forţa şi nesocotinţa nu ne folosesc la nimic, prin aceasta nu facem decât să primejduim viaţa Sanjei.

— Ai dreptate, tată, zise George scrâşnind din dinţi, trebuie să fiu calm. Să mergem în luminişul din care am izbutit să fug. Ah, pumnalul Sanjei mi-a adus salvarea şi acum ea însăşi e la mâinile acestor sălbatici! Tată, prizonierul acesta nu ne va spune oare unde se află lagărul tribului?

— Nu, băiatule, l-am întrebat noi asta. Dar e hotărât mai degrabă să moară decât să-şi trădeze neamul. În orice caz, avem un zălog bun, căci acum sălbaticii voi şti că tânărul se află în mâinile noastre. Şeful tribului va prefera să o elibereze pe Sanja, decât să-i omorâm feciorul...

— Dar nu ne putem lăsa la nădejdea asta, zise George, noi nu cunoaştem obiceiurile acestor alfuri. Poate că pentru ei e o cinste să poată muri de mâna duşmanului. Haideţi la luminiş, de acolo vom căuta mai departe.

George se aşezi în fruntea convoiului. Acum nu mai era băiatul îndrăzneţ, care nu stă mult pe gânduri, dacă o întreprindere e periculoasă sau nu. Devenise un bărbat socotit, care vrea să salveze tot ce are mai drag.

Dacă Sanja nu se va întoarce, el nu va mai putea să se arate înaintea prinţului. George păşea ca o fiară de pradă, gata de luptă. Toţi muşchii îi erau încordaţi, ca o panteră s-ar fi aruncat asupra oricărui sălbatic care i-ar fi tăiat calea.

Dar alfurii păreau că s-au retras cu desăvârşire. Micul convoi ajunsese fără nici o greutate în luminişul în care fusese dus George. Era pustiu. Nici un zgomot nu trăda prezenţa sau apropierea duşmanului.

— Staţi! zise George. Acum să căutăm urma. Când am ameninţat pe sălbatici cu revolverele, au dispărut cu toţii în desişul de colo, dinspre est. Prin urmare satul lor trebuia să se afle într-acolo. Trebuie să fie şi poteci, căci n-am auzit nici un foşnet de crăci. Doctore, nu vrei să mai încerci odată, dacă prizonierul vrea să vorbească? Dacă îi făgăduim să-i redăm libertatea, o să ne spună unde se află satul.

Doctorul vorbi stăruitor cu fiul şefului. În cele din urmă strigă clocotind de mânie:

— Nu-i nimic de făcut. Putem să-l torturăm, că tot n-o să ne spună nimic. Mereu îmi explică acelaşi lucru: că trebuie să se aducă o jertfi zeului Muntumuntu. Să căutăm singuri, el nu ne va ajuta.

— Da, zise George cu energie. Tată, trebuie să ne împărţim rolurile, dar mereu să rămânem câte doi. În caz de atac, ne vom putea ajuta unul pe altul. Eu aş vrea să merg cu Petre.

— Bineînţeles, dragul meu. Rindow, noi vom rămâne alături şi vom lua cu noi pe prizonier. Nouă n-o să ne scape, în nici un caz. George, ne regăsim aici. Dacă vreunul din grup va avea noroc să izbândească, va trage de trei ori cu arma şi pe urmă ne putem aduna din nou.

Grupurile împărţite pătrunseră în tufişurile în care dispăruseră sălbaticii. După cum spusese George, aici se aflau multe cărări care porneau dintr-un luminiş şi se desfăceau în formă de stea.

— Haide Petre, zise George, mi se pare că trebuie să mergem drept spre răsărit, s-o luăm pe cărarea asta. Pare ceva mai largă decât celelalte.

Cei doi tovarăşi se strecurară tăcuţi prin desişul înfiorător, pornind spre răsărit, pe cărarea îngustă, privind bănuitori la fiecare tufiş, trăgând cu urechea la orice foşnet.

IV
VITEJIA LUI GEORGE

CĂRAREA ERA MAI LUNGĂ decât socotise George. Acesta păşea înaintea lui Petre, care-l păzea.

Deveni tot mai prudent şi mai bănuitor. Dacă într-adevăr se apropiau de sat, era fără doar şi poate că vor da de santinele. Alfurii vor avea în vedere că îndrăzneţii străini vor încerca orice, ca să elibereze pe prizonieri. Deodată se opri, căci auzise nişte strigăte scurte, cam încetară brusc.

— Petre, şopti el tulburat, aceste strigăte păreau vesele, triumfătoare. Bagă de seamă, suntem în apropierea satului, acum au ajuns cu Sanja şi văzând-o, sălbaticii au scos aceste strigăte de bucurie. Păcat că tovarăşii noştri n-au luat şi ei acest drum, noi doi suntem prea slabi faţă de un trib întreg.

— Asta să n-o spui, zise Uriaşul cu necaz, m-aş măsura şi singur cu diavolii ăştia. Chiar d-ta, dragă George, ai văzut cum au fugit dinaintea pistoalelor d-tale. Nu putem însă întreprinde nimic prin violenţă, pe Sanja trebuie s-o eliberăm prin viclenie. Să mergem mai repede, poate că santinelele, pe care le-au pus, sunt în acest moment cu mai puţină băgare de seamă.

George porni mai departe. O linişte sinistră domnea acum în desişul verde şi încins, străbătut de o lumină verzuie. Nici o rază de soare nu pătrundea prin frunzişul des al copacilor uriaşi. Aerul era

fierbinte şi înăbuşitor şi cei doi tovarăşi erau lac de sudoare. Mai merseră vreo zece minute apoi ajunseră într-un luminiş scăldat de soare. Locul era primejdios. Colo, în desişul din faţă, se aflau cu siguranţă, santinele care vor vedea pe orice nou-venit. George şi Petre se pitiri instinctiv în tufiş, aşa încât să nu fie văzuţi, dar să poată supraveghea luminişul printre crengi.

— Petre, acum nu putem întreprinde nimic, zise George cu tristeţe, nu am putea să ne apropiem neobservaţi de sat. Am presimţirea că se află acolo, îndărătul peretelui de verdeaţă. Dumnezeule, ce să facem? Doar nu putem aştepta aici, până se întunecă, mai avem câteva ceasuri. Până atunci monştrii aceştia ar putea-o ucide pe Sanja mea. Petre, nu ştiu ce să fac...

— Dragă George, cred că vremea ţine cu noi. Nu observi ce furtună se porneşte? Uite cum se acoperă cerul George, simt că o să fie o furtună grozavă. Iată, s-a şi dezlănţuit!

— La ce ne va folosi?

— Foarte mult. Sălbaticii se tem de obicei de furtună, ei cred că vreun zeu de-al lor se ascunde îndărătul ei. Aşadar, ne putem apropia, fără grijă de sat. S-or fi ascuns cu toţii în colibe.

— Da Petre, se poate să ai dreptate, strigă George şi santinelele vor fugi numaidecât. Să sperăm că furtuna va fi destul de puternici.

— Aşa mi se pare, uite că începe.

Luminişul dinaintea lor se întunecase de tot, atât de mult se înnorase. Un fulger orbitor sfâşie întunericul, un tunet îngrozitor, de parcă s-ar fi cufundat pământul, răsună aproape imediat. George şi Petre se dădură înapoi fără să vrea, căci trăsnetul se abătuse peste un palmier uriaş de partea cealaltă a luminişului. Acum ploua, aşa cum plouă numai la tropice, unde totul, viaţa şi moartea, naşterea şi pieirea, e supus puterii arzătoare a soarelui. Se părea că o mare întreagă cade din cer.

Snopi de fulgere brăzdau cerul întunecat, câte treizeci de fulgere în acelaşi timp. Tunetul bubuia fără încetare, mugetul grozav lovea dureros urechea, snopii orbitori înţepau ochii.

Lui George îi venea să chiuie de bucurie. Pe această furtună grozavă, care părea un adevărat cataclism, trebuia să izbutească planul lor, să se apropie neobservaţi de satul alfurilor. În nici un caz sălbaticii nu vor rămâne la posturile lor, poate că în această furtună ei vedeau supărarea vreunui zeu, din pricina prinderii tinerei fete.

George se cutremura la acest gând — se poate ca aceşti sălbatici să creadă că acel zeu cere jertfa fragedei vieţi, pentru ca să se potolească.

Apucă braţul lui Petre şi-l trase înainte. Petre îl urmă fără împotrivire. Dacă s-ar mai afla vreo santinelă de partea cealaltă, apoi de aceasta nu s-ar împiedica ei. Chiar de ar trage cu arma, zgomotul împuşcăturii s-ar pierde m mijlocul acestor tunete grozave.

Când păşiră în luminiş fură aproape zvârliţi la pământ, atâta era de mare puterea şuvoaielor de apă, care cădeau din cer. Luminişul era inundat ca de lumina unui reflector uriaş, atât de multe şi mari erau fulgerele ce brăzdau cerul. George şi Petre fură nevoiţi să închidă ochii, pe când treceau cu paşi enormi luminişul, încovoindu-se sub greutatea maselor de apă care se abătea asupra lor. Era şi primejdios, căci, pe aceasta suprafaţă netedă ei erau în acest moment, singurele ţinte. Ce uşor putea să-i lovească trăsnetul! Ajunseră însă cu bine de partea cealaltă a luminişului şi se opriră sub un copac mai mic. Chiar alături de ei se afla trunchiul uriaş al palmierului trăsnit, despicat până aproape de pământ. Acum trebuiau să se deprindă iarăşi cu întunericul care domnea sub acoperişul de verdeaţă. Îndărătul lor se afla marea de lumină a fulgerelor.

Nimeriră tocmai o cărare destul de largă, care ducea spre răsărit. Înaintară încet, cu revolverele în mâini, privind bănuitori la fiece copac, la fiece tufiş. Ajunseră apoi la o poiană mai mare care era de asemeni străbătută de lumina orbitoare a fulgerelor. Snopi de lumină săgetau cerul fără încetare şi masele de apă cădeau, de parcă cerul voia să-şi verse toate ploile dintr-odată. În luminiş se aflau numeroase colibe, dar nu se vedea nici ţipenie de om. Acum trebuiau s-o găsească pe Sanja. George îl trase pe credinciosul Petre în luminiş şi arătă spre colibele din dreapta. Petre înţelese că trebuia să le cerceteze pe toate. Fireşte, era cât se poate de primejdios, căci se putea ca sălbaticilor să le piară frica de furtună la vederea străinilor.

Petre voia tocmai să se depărteze, când George îl opri iar arătându-i o colibă care se ridica pe partea cealaltă a luminişului şi se deosebea de celelalte prin mărimea ei. Aceasta era, de bună seamă, coliba şefului şi după toate probabilităţile, acolo se afla şi Sanja. Se îndreptară numaidecât într-acolo. Furtuna le fusese într-adevăr prielnică. Nu auziră nici un strigăt de spaimă sau mirare din colibă. Cu siguranţă că sălbaticii s-au retras în vreun dos întunecos al colibei lor şi aşteptau tremurând să treacă furtuna.

Când George şi Petre ajunseră la coliba cea mare, tânărul împinse cu hotărâre rogojina de ierburi ce astupa intrarea. Fulgerele orbitoare luminară interiorul şi George se repezi, cu un strigăt de bucurie spre fiinţa albă, care era legată de un stâlp din mijlocul colibei. Era o nesocotinţă din partea lui. Ar fi trebuit mai întâi să se încredinţeze unde se afla stăpânul colibei, şeful tribului. Dar în această clipă, George nu se gândi de loc la el, nu vedea decât pe scumpa lui Sanja, pe care voia s-o scape negreşit.

Credinciosul său Petre văzu un trup înalt şi negricios care se îndrepta încet spre George. Văzu lama strălucitoare a stiletului, în mâna şefului.

Împuşcătura nu fu auzită căci tunetul bubuia fără încetare. George

nu auzi nici strigătul pe care-l scoase căpetenia când stiletul îi căzu din mâna lovită de glonţ. El nu vedea nici acum trupul negricios al căpeteniei, tăie funiile care o legau pe Sanja de stâlp apoi luă în braţe fata care tremura din tot corpul şi o strânse la piept.

Petre puse şi el mâna şi-l trase afară din colibă. Pentru moment primejdia era înlăturată.

Alergară printre colibe spre desişul apropiat. Câţiva inşi se arătară printre copaci. Ridicară iute pistoalele dar, spre marea lor bucurie recunoscură pe tovarăşii lor care ajunseseră în acelaşi timp, de pe alte cărări. Erau acum cu toţii la un loc. Nu lipsea nici fiul căpeteniei, pe care îl făcuseră prizonier.

Căpitanul Farrow îşi scoase cuţitul şi tăie funiile ce legau mâinile prizonierului apoi îi arătă colibele şi-l îmbrânci uşor.

Sălbaticul nu se clinti, se vede că nu ştia ce să facă cu aceşti străini care îl prinseseră şi acum îi dădeau drumul. El era deprins altfel. Nu văzuse niciodată ca un prizonier să fie eliberat.

Prietenii noştri dispărură însă repede pe cărarea pe care veniseră George şi Petre. Când nu se mai văzură, fiul căpeteniei pomi şi el şi-i urmă şovăind. Cu toată frica de furtună, se strecură pe urmele străinilor.

Micul convoi străbătu în grabă desişul. Mergeau cam de vreo zece minute când furtuna încetă deodată. În clipa următoare, soarele strălucea din nou. În luminişul prin care trecură, pământul scotea aburi sub razele lui fierbinţi. În curând, toată ploaia care căzuse, se va evapora. Când ajunseră la golful în care se afla submarinul, de pe punte se auziră strigăte de bucurie, Tovarăşii de pe vas fuseseră îngrijoraţi căci micul grup al marinarilor lipsise foarte mult. Se urcară iute în bărci.

Tocmai când voiau să pornească, Petre, care se întorsese din întâmplare spre ţărm, strigă tare:

— Atenţie!

În acelaşi timp îşi scoase revolverul. Din desiş se ivi fiul căpeteniei care ţinea acum amândouă braţele ridicate şi palmele întinse. Prin asta voia să spună că n-are gânduri duşmănoase. Căpitanul îi făcu semn să se apropie.

— Doctore, vorbeşte dumneata cu el.

Urmă o convorbire, apoi Bertram zise uimit:

— Domnule căpitan, presimţirea d-tale că jonca chinezească ar ascunde o taină, ne-a dus la o descoperire importantă. E vorba de o crimă dezgustătoare care n-ar trebui să se mai întâmple în zilele noastre. Acest chinez face comerţ de carne vie, mai bine zis de sclavi. Cu oamenii lui prinde pe sărmanii băştinaşi şi-i vinde. Sunt toţi bine înarmaţi — ca la douăzeci de oameni — şi acum e a patra oară când răpesc un mare număr de băştinaşi.

— Dumnezeule, mai există astfel de crime? zise Farrow tulburat. Şi la ce servesc sărmanii prizonieri?

Doctorul vorbi iar cu fiul căpeteniei, apoi zise:

— Mi-a povestit că unii s-au întors înapoi, după o lipsă de trei ani. Sunt duşi la Singapore, sau pe vreo altă insulă şi acolo trebuie să muncească trei ani la plantaţii. Şu-Ne pare să fie furnizor de muncitori care sunt foarte căutaţi. Pe drum, lasă pe sărmanii prizonieri să rabde de foame şi sete, până când declară de bună voie, că se angajează să servească trei ani de zile. Dar putini dintre ei supravieţuiesc acestor munci neobişnuite, într-o climă nesănătoasă.

— Ei drăcie! Atunci chinezul e pur şi simplu un mare ticălos. În orice caz, mijloacele sale sunt nebuneşti. La una ca asta nu m-am aşteptat, atunci când am văzut jonca pentru întâia oară. Bine, spune indigenului că voi rezolva eu chestia asta. Voi da de ştire autorităţilor despre isprăvile lui Şu-Ne. Acum înţeleg primirea ce ni s-a făcut. Sălbaticii au crezut, cu siguranţă, că şi noi prindem oameni şi-i vindem pentru a fi puşi la muncă.

Doctorul Bertram vorbi cu însufleţire fiului mai mare al căpeteniei şi chipul acestuia se lumină tot mai mult. Se înclină de mai multe ori, cu braţele întinse, apoi se întoarse şi dispăru în tufiş.

— De acum încolo vom găsi aici întotdeauna o primire prietenoasă, lămuri doctorul, — fiul căpeteniei se pune chezaş pentru tot tribul său. Vom fi trataţi întotdeauna ca prieteni. Aşadar am găsit şi aici un adăpost bun căci alfurii vor să ne apere şi împotriva oricărui duşman pe care l-am avea. L-a impresionat foarte mult faptul că l-am pansat, dar şi mai mult, că d-ta, domnule căpitan, i-ai redat libertatea. Şi acum să plecăm. Vom telegrafia chestiunea autorităţilor olandeze sau engleze. Dumneata ce zici?

— O vom face cu siguranţă, încuviinţă Farrow, dar nu ştiu dacă ne vor da crezare. Acest Şu-Ne şi-a luat toate măsurile şi noi nu-i vom putea face nimic. Dacă va susţine că n-am spus adevărul, deoarece noi suntem nişte fugari căutaţi de autorităţi, îl vor crede. Va găsi el un pretext, de pildă că am avut vreun conflict cu dânsul şi de aceea vrem să-l denunţăm. Cel mai nimerit ar fi să-l prindem chiar noi. Cu siguranţă că pe jonca sa are şi un aparat de radio telegrafic şi dacă interceptează radiograma noastră, va scăpa numaidecât de prizonieri, cu alte cuvinte, îi va arunca peste bord.

— Exact cum făceau mai înainte vânătorii de sclavi, americani şi spanioli, zise doctorul, necăjit. Poate că are şi aceeaşi organizare, care se vedea mai înainte pe vapoarele de sclavi, prin care putea face să dispari toţi prizonierii, când se apropia vreun vapor de război.

— Cum făceau? întrebă George, curios.

— O, aveau o metodă rafinată, spuse doctorul, în fundul vasului, în care erau transportaţi sărmanii prizonieri, se afla în podea un chepeng

mare. Pe acest chepeng se termina un lanţ greu, îngreunat încă prin nişte greutăţi. Când un vapor de război se arăta fără veste, ca să percheziţioneze pe negustorul de sclavi, chepengul era deschis, pur şi simplu. Sărmanii negri erau legaţi de lanţul cel mare prin nişte lanţuri mai subţiri. Masa de greutăţi dispărea apoi mare cât ai clipi şi toţi prizonierii erau târâţi la adâncime. Lucrurile se petreceau atât de repede şi de simplu, încât inventatorul acestui dispozitiv drăcesc era grozav de mândru de ideea lui.

— Dumnezeule, toate acestea s-au întâmplat într-adevăr? întrebă George, mişcat. Oamenii aceştia trebuiau spânzuraţi.

— Da, dacă ar mai fi avut un sclav pe bord, ar fi fost spânzuraţi cu siguranţă, zise doctorul. Acesta e şi motivul pentru care bieţii oameni trebuiau să dispară atât de repede. Poate că acest chinez are un dispozitiv asemănător şi în acest caz nu trebuie să punem în pericol pe sărmanii alfuri. Domnule căpitan, n-ar fi mai bine să ancorăm în vreun port olandez şi să facem denunţul în scris? Poate la Makassar? Şeful poliţiei de acolo, pe care l-am salvat din primejdie, ne este foarte recunoscător.

— Hm, aceasta e poate calea cea mai bună, dar vom încerca totuşi să-l prindem pe chinez. Până la Singapore avem cinci sute de kilometri. Cu toată viteza joncii sale, poale că tot îI vom ajunge, dacă ne servim şi de compresoare.

— Poate că vom izbuti, dar în acest caz ar putea să arunce prizonierii în mare. Când va vedea că-i urmărim, s-a isprăvit cu bieţii alfuri.

— Ei drace, la asta nu m-am gândit. Păcat! Atunci tot trebuie să facem un denunţ la Makassar. Drept să-ţi spun, mult aş fi dat să mă răfuiesc cu ticălosul acela. Mi se pare că e mai rău decât un asasin.

— Desigur, căci el ucide în masă, zise Bertram cu gravitate şi o face pentru bani.

— Lasă că guvernul o să-i taie pofta. Aşadar să ne întoarcem! Acum trebuie să căutăm să ajungem nestingheriţi la Makassar. Haide, Petre!

Cele două bărci rămăseseră la ţărm, în timp ce căpitanul vorbea cu doctorul. Dar Petre strigi iarăşi:

— Atenţiune!

Farrow întoarse capul şi zări iar pe fiul căpeteniei, care se apropia de ţărm, cu braţele ridicate. Bărcile stopară şi doctorul chemă pe alfur.

Bertram făcu o mutră foarte mirată căci sălbaticul dădu drumul unui torent de cuvinte. Doctorul se întoarse spre căpitan şi zise:

— Lombe, acesta e numele indigenului, ne imploră să-l luăm cu noi. Ar vrea să meargă Ia sud, pe o insulă mare, unde, zice că se mai găsesc oameni din tribul său. Ar vrea să-1l debarcăm acolo.

— Nu zău, strigă Farrow, uimit, Cam ce crede el? Doar nu putem să ancorăm în fiecare insulă, ca să căutăm alfurii răpiţi. Dac-ar şti

numele insulei!

Doctorul întrebă pe băştinaş. După câteva clipe de gândire, alfurul strigă radios:

— Singapore!

— O, Doamne, tocmai Singapore, de care trebuie să ne ferim ca de foc! Hai să-i facem plăcerea. Bine, să vină cu noi, dar întreabă-l doctore, dacă a dat de veste tatălui său. Altfel alfurii vor crede că noi l-am răpit.

Drept răspuns la întrebarea doctorului, Lombe scoase un strigăt. Din desiş se ivi căpetenia, care se înclini, cu braţele întinse.

— Bine, atunci e-n regulă, zise Farrow, şi aventura noastră pe această insulă a fost mai frumoasă decât ne aşteptam. Am venit la duşmani şi lăsăm în urma noastră prieteni. Haide Lombe!

La un semn al căpitanului, tânărul băştinaş se urcă în barca acestuia pe care cu câteva ceasuri mai înainte ar fi vrut să-l ucidă. Luă loc alături de doctor cu care începu să vorbească tot mai însufleţit.

Tovarăşii rămaşi pe submarin căscară ochii când văzură alfurul zugrăvit pe trup. Se fereau cam cu frică din calea lui, până când Farrow îi adună pe toţi şi Ie spuse ce nelegiuiri săvârşise chinezul Şu-Ne împotriva tribului Iui Lombe.

Cu toţii deveniră prietenoşi faţă de băştinaş, care trebuie să se fi încredinţat că străinii sunt foarte deosebiţi între ei.

V
JONCA LUI ŞU-NE

ÎMPREUNĂ CU DOCTORUL, Petre conduse pe noul vizitator prin submarin. Acesta trebuia să se obişnuiască mai întâi cu întunericul, cu şederea în interiorul submarinului, căci vasul va trebui să se scufunde de mai multe ori, când va ajunge în apropiere de Singapore. Lombe era foarte curajos. Poate că-şi închipuia că vreo divinitate răutăcioasă crease acest vapor ciudat, dar nu arătă nici un fel de nelinişte, deşi muşchii încordaţi trădau tulburarea lăuntrică care-l stăpânea.

Când submarinul se puse în mişcare, când motoarele diesel porniră, un tremur violent îi străbătu corpul. Doctorul căută să-l liniştească şi Lombe se stăpâni cu toată puterea. Apoi zâmbi doctorului şi se linişti de tot.

Vizită toate încăperile submarinului şi trebui să intre chiar şi la sala maşinilor şi să privească motoarele uriaşe, a căror mişcare îl umplea de mirare. Apoi, cei doi tovarăşi îl duseră în turn şi Lombe văzu insula sa pierzându-se în zare.

— E foarte interesant, zise doctorul lui Farrow, arătând cu un gest spre Lombe, care privea acum afară, cuprins de admiraţie. Voi nota tot ce-mi va povesti despre obiceiurile tribului său. Gândeşte-te, domnule

căpitan, bunicul său mai obişnuia să taie capetele duşmanilor morţi, ca şi dajacii din Borneo. Până la Singapore pun eu stăpânire pe el şi nu-l mai slăbesc cu întrebările.

— Foarte bine ai să faci, doctore, cel puţin ştiu că va fi în pază bună. Aşa, acum am trecut de insule şi putem pune în funcţiune compresoarele.

Minunatul submarin ajunsese în larg. Farrow dădu un ordin la sala maşinilor şi vasul porni înainte ca o săgeată.

— Drace, vrei să-l ajungi pe chinez? întrebă doctorul.

— Gândeşte-te la primejdia sărmanilor alfuri. Nu vreau să ajung mult mai târziu decât dânsul la Singapore, dar aş fi preferat să ajungem, neobservaţi, înaintea lui acolo. Dacă Lombe va face denunţul la autorităţi, englezii ar putea să-l ia în primire pe chinez. Desigur că vom da lui Lombe o scrisoare şi explicaţiile necesare.

— Ha, ha, ce o să se mai bucure englezii, când or vedea că submarinul căpitanului Farrow le-a trecut pe dinaintea nasului! zise doctorul vesel. Tare-aş vrea să vid ce mutră o să facă.

— Cei mai mulţi ofiţeri de marini se vor bucura, cu siguranţă, căci şi ei preţuiesc un astfel de curaj. Am văzut doar cât de bine le pare că nu sunt nevoiţi să ne prindă. N-ai vrea să scrii, dragă doctore, procesul verbal asupra aventurii noastre de pe insulă? Acum e timpul cel mai potrivit, poate că mai târziu vom fi nevoiţi să ne scufundăm, sau vom fi urmăriţi.

— Bine, dar în acest caz trebuie să-l ţii pe Lombe în tot acest timp pe lângă d-ta, o să se plictisească mult în cabină, când m-o vedea scriind.

— Atunci spune-i dumneata.

Bertram vorbi cu alfurul, dar Lombe nu voia să se deşartă de dânsul ci-l întovărăşi în cabină. Doctorul era doar singura fiinţă pe bord, cu care putea să vorbească. Pentru el, străinul reprezenta acum o parte din patria lui, deoarece-i vorbea în limba lui.

Farrow îi petrecu cu privirea apoi, cu un zâmbet, spuse lui Rindow:

— Doctorul e fericit că poate afla ceva nou. Dar unde o fi George?

— A dus-o pe Sanja la tatăl ei, răspunse Rindow, zâmbind. Domnule căpitan, mi se pare că-n curând vom serba logodna.

— Da, da, încuviinţă Farrow, se pare că sunt foarte îndrăgostiţi unul de altul, cât despre logodnă, cred că amândoi sunt prea tineri. Vor trebui să mai aştepte câţiva ani. Ei, dar ce s-a întâmplat?

Ochiul lui ager de marinar descoperise un punct ciudat, departe pe mare. Imediat duse ocheanul la ochi, scoase un strigăt de uimire şi zise :

— Rindow, e un vapor care arde. Uite, acum vântul a împins Ia o parte norul de fum. Dumnezeule, e joaca, chinezului! Rindow, să ştii că nu e lucru curat. Numai de-am putea să, înaintăm mai repede!

— Domnule căpitan, peste cinci minute ne apropiem, zise ofiţerul calm, până atunci vasul se mai ţine deasupra apei. Se văd oameni pe bord?

— Fumul a acoperit din nou jonca, ah, acum se zăreşte prora, da, se văd nişte forme omeneşti. Nu par deloc să fie chinezi. Nu, Rindow, sunt alfuri!

— Să ştii că prizonierii au scăpat şi s-au repezit asupra chinezilor, zise Rindow. Şu-Ne o fi dat foc vasului pentru ca alfurii să piară şi ei.

— Da, se prea poate, noroc că-l avem pe Lombe pe bord, altfel am ajunge şi noi la cea mai mare primejdie din pricina alfurilor. Aceştia trebuie să fie îndârjiţi la culme. Poate că vor crede că şi noi vrem să-i luăm prizonieri şi ne atacă şi pe noi.

— Asta ne-ar mai lipsi, o mică revoltă pe bord, zise Rindow râzând. Ah, acum văd şi eu nişte forme negricioase. Uite... o flacără a ţâşnit prin chepengul din faţă şi alfurii trebuie să se refugieze spre pupă, cu tot fumul ce-i înăbuşă. Să sperăm că vom ajunge la timp, altfel oameni se vor asfixia.

Submarinul gonea lăsând spume pe oglinda netedă a mării. Se apropiau tot mai mult de jonca incendiată, care era învăluită într-un nor de fum des.

— Nu trebuie să ne apropiem prea mult, zise Farrow, se prea poate ca Şu-Ne să aibă materii explozibile Ia bord. Trebuie să luăm pe alfuri cu bărcile. Spune să aducă repede patru bărci pe punte! Desigur că nu le vor vâsli decât doi oameni!

Marinarii aduseră în grabă bărcile uşoare pe punte şi Ie montară repede. Cam la cincizeci de metri de jonca incendiată, Farrow dădu elicea înapoi şi stopă.

În prima barcă de aluminiu, care fu lăsată în apă, luară loc George şi Petre. O împinseră în mare, înainte ca Farrow să Ie poată spune ceva. Petre vâsli din răsputeri şi se apropie de jonca în flăcări a cărei proră fu iarăşi limpezită de fum, de suflarea vântului. Apucă un odgon, care atârna la proră şi amândoi se căţărară sus cu multă îndemânare. Alfurii nu se mai vedeau de fum, când George strigă ceva cu glas puternic. Câteva forme omeneşti se arătară şovăind. Alfurii erau înarmaţi cu securi şi cuţite, năclăite de sânge. Aşadar Rindow avusese dreptate: alfurii scăpaseră şi atacaseră pe duşmani.

Sălbaticii păreau beţi de sânge, căci se apropiară de George şi de Petre cu ochii scăpărători de ură. Învârteau armele ameninţător spre ei. Atunci George şi Petre scoaseră imediat pistoalele.

Poate că ar fi ajuns la luptă, când, de pe submarin se auzi un glas poruncitor. Era Lombe, care se urcase pe proră şi strigase câteva cuvinte compatrioţilor săi.

Aceştia aruncară numaidecât armele şi se înclinară adânc în faţa lui George şi Petre. Din mijlocul turnului se iviră imediat nişte forme

negricioase, până se adunară douăzeci de oameni.

George le arătă barca. Celelalte trei bărci veniseră şi ele şi alfurii coborâră eu îndemânare şi se împărţiră câte cinci oameni de fiecare barcă. George şi Petre se urcară cei din urmă. Bărcile porniră repede şi se îndreptară spre submarin. Nu se puteau să caute şi pe chinezi şi sângele de pe armele alfurilor dovedea că trebuie să-i fi ucis pe toţi.

Acest lucru fu întărit şi de Lombe, care vorbi cu dânşii. Toţi chinezii pieriseră de securile şi cuţitele pe care alfurii le găsiseră în magazie. O pedeapsă dură, dar dreaptă, pentru nedreptăţite lor.

Cum se urcară cei din bărci şi acestea fură trase pe punte, Farrow dădu viteza maximă. Avea o presimţire nebănuită că apropierea vasului incendiat era o mare primejdie.

Valurile spumoase de la proră treceau uneori peste balustrada scundă, atât de mare era viteza pe care o obţinuse Farrow cu ajutorul compresoarelor. Şi presimţirea lui trebui să se adeverească.

Când ajunseră la vreo două sute de metri de joncă, un bubuit înăbuşit cutremură văzduhul. Pe locul în care fusese jonca, se înălţă o coloană mare de flăcări şi fum. Aşchii şi ţăndări aprinse, zburară prin aer ca o fântână arteziană şi sfărâmăturile corăbiei chineze, ajunseră până în apropierea submarinului.

— Dumnezeule! zise Rindow, privind cu admiraţie la căpitan, nici de astă dată presimţirea nu te-a înşelat.

— Nu era tocmai greu să-mi închipui, zise Farrow calm. Am auzit că exploatatorii de muncitori, care practică meseria lor atât de periculoasă pe insulele Solomon, au întotdeauna la ei cartuşe de dinamită, ca să se apere împotriva atacurilor. Am scăpat iarăşi de o mare primejdie, dar înainte de orice, mă bucur că am salvat pe aceşti sărmani alfuri de la soarta pe care le-o pregătea chinezul. Prin aceasta, ne-am asigurat un adăpost foarte important.

— Asta aşa e, încuviinţă Rindow. Alfurii sunt de acum încolo prietenii noştri, care ne vor apăra întotdeauna. Dar pe Lombe vreţi să-l duceţi într-adevăr la Singapore? Cred că nu mai e nevoie.

— Dacă vrea, o s-o fac cu plăcere. Trebuie să te gândeşti, dragă Rindow, că acolo se mai găsesc atâţia alfuri care zac în robia muncii silnice, ceea ce le va pricinui moartea. Prin venirea lui Lombe, aceşti nenorociţi vor fi eliberaţi şi înapoiaţi în insula lor, de către autorităţile engleze.

— Hm! Atunci englezii vor şti unde ne aflăm, zise Rindow.

— Adevărat, la asta nu m-am gândit, dar nu face nimic, important e ca bieţii oameni să fie salvaţi. Voi vorbi cu căpetenia lor, voi pune pe doctor să-l întrebe dacă nu s-ar putea ca alfurii să nu fie duşi chiar direct pe insula lor. Poate că se vor învoi să fie lăsaţi pe una din insulele apropiate, şi de acolo să plece cu luntrile spre casă.

Doctorul se alăturase de alfuri şi le punea tot felul de întrebări.

Farrow îl chemă şi-l rugă să vorbească cu fiul căpeteniei.

Convorbirea dură cam mult, deoarece doctorul fu nevoit să-i lămurească pe departe că şi ei sunt căutaţi de englezi. Apoi, Bertram se întoarse în turn, cu un zâmbet de mulţumire pe buze:

— Totul e în ordine, zise el. Lombe va procura câteva luntre, pe prima insulă şi le va ascunde. Dacă va izbuti să-şi elibereze compatrioţii din Singapore, va cere să fie duşi pe această insulă. Spune că întotdeauna îi vom fi bineveniţi şi oricând vom fi în pericol, ne va apăra din toate puterile.

— Aşa înţeleg şi eu, zise Farrow mulţumit. Atunci, ne întoarcem la insula lui Lombe, predăm pe cei salvaţi compatrioţilor lor şi plecăm direct la Singapore. Vom ajunge în plină noapte ceea ce ne convine de minune.

— Ah, iată că se şi vede insula, poate că e o a doua „Insulă a odihnei” pentru noi. Oare căpetenia tribului să mai fie la ţărm? Aha, Lombe îl strigă, poate că mai e acolo.

Lombe scosese câteva strigăte puternice care străbătură golful în care intrau. De astă dată, Farrow se apropie bine de coastă aşa încât alfurii salvaţi săriră pe pământul patriei lor.

Nu săriseră decât jumătate din ei când apăru figura de uriaş a căpeteniei, care avea mâna rănită, bandajată de o coajă subţire de copac.

Când văzu pe compatrioţii săi, care mai acum câteva ceasuri fuseseră răpiţi de Şu-Ne, făcu o mutră atât de mirată încât Farrow şi tovarăşii săi izbucniră într-un hohot de râs.

Lombe sări şi el pe ţărm şi vorbi cu multă însufleţire tatălui său.

Când toţi alfurii fură pe ţărm, căpetenia tribului se urcă pe punte împreună cu fiul său şi se închină adânc în faţa lui Farrow, care-i întinse mâna prieteneşte. Căpetenia îi mulţumi foarte călduros şi doctorul îi tălmăci răspunsul căpitanului, pe urmă băştinaşul sări iar pe ţărm.

Doctorul Bertram dispăru în cabină, împreună cu Lombe. Acolo scrise un proces-verbal amănunţit în care descria foarte exact modul în care a decurs aventura lor, precum şi sfârşitul lui Şu-Ne şi a joncii lui.

La sfârşit, ruga autorităţile engleze să dea tot sprijinul lor alfurilor, pentru ca primejdiile prin care a trecut căpitanul Farrow şi oamenii săi să nu fi fost zadarnice.

Ştia bine că acest apel va fi cel mai mare imbold pentru ca englezii să-şi dea toată osteneala, să scoată pe alfurii răpiţi din robia în care se aflau.

Căpitanul Farrow iscăli actul cu un zâmbet de satisfacţie.

Submarinul gonea cu toată viteza pe marea liniştită. De astă dată avură noroc căci până la căderea nopţii nu văzură nici un vapor.

Aşadar nu fură nevoiţi să se scufunde. Căpitanul spera că va ajunge Ia Singapore cam pe la miezul nopţii.

Când se întunecă, se afla la o depărtare de două sute de kilometri de portul, care pentru el însemna într-adevăr gura lupului.

Acum se cereau să meargă mai cu băgate de seamă, căci pe mare se iviră diferite vase, care, uneori, treceau destul de aproape de submarin.

De altfel şi vremea era favorabilă planului său aşa încât Farrow putu să-şi îngăduie să plutească deasupra apei şi să intre în portul Singapore.

Un vapor de lux, care trebuie să fi mers la Hong-Kong, trecu pe lângă submarin. Deodată, o dungă de lumină orbitoare străbătu întunericul, un reflector proiectase lumina sa puternică asupra submarinului şi Farrow auzi nişte striate de mirare.

Pesemne că vreun ofiţer din echipaj o fi descoperit umbra neagră, care plutea cu atâta iuţeală. Peste câteva minute, după ce submarinul ieşi din raza de lumină, Rindow se sui în turn.

— Domnule căpitan, raportă el tulburat, am prins o radiogramă de-a vaporului. E vorba de „Glasgow” care merge la Hong-Kong. Radiograma e adresată căpităniei portului Singapore şi anunţă că „Glasgow” a întâlnit aici un submarin, al cărui comandant pare să fie cel căutat de mult.

— Ah, la asta nu m-am gândit, zise căpitanul Farrow necăjit. Nu pot să mă despart de chipul meu de altădată. Desigur că sare-n ochi. Uite c-am făcut o poznă! Acum trebuie într-adevăr să ne furişăm în port. Hagen ascultă şi alte comunicări?

— Bineînţeles, domnule căpitan. Acum speră să intercepteze comunicările pe care le va face căpităna portului bărcilor de patrulare şi altor posturi de pază. Ne putea orienta după ele.

— Bravo! ştiam eu că pot să mă bizui pe tovarăşii mei credincioşi. Vom fi pregătiţi de scufundare în orice clipă. Noroc că Hagen nu se serveşte de antene exterioare şi că poate să prindă orice comunicare cu minunatele antene de interior. Peste un ceas ajungem în port, socotind că ultima jumătate de oră vom naviga pe sub apă.

Când mai avură o jumătate de ori până la Singapore, Farrow se hotărî să se scufunde. Dădu repede comanda, se strecură pe scăriţa de fier şi închise chepengul.

Navigară mai departe, la o adâncime de cinci metri, ţinând periscopul afară.

Farrow văzu luminile reflectoarelor, care se plimbau cercetător pe mare. Li se atrăsese atenţia englezilor şi acum începea primejdia.

Dar tocmai de aceea aventura avea pentru căpitan mai mult farmec.

— O radiogramă, anunţă Rindow, care se apropiase de Farrow.

Înaintea noastră se află distrugătorul „Falcon” care a primit ordin de la căpitănia portului.

— Bine dragi Rindow, l-am şi prins în periscop. O să trecem frumuşel pe sub el.

Căpitanul se apropia de distrugătorul englez, până la cincizeci de metri, apoi retrase periscopul şi se afundă bine de tot.

Trecu la zece metri sub duşmanul de veghe, mai navigă vreo zece minute, apoi se ridică încet.

Când împinse afară periscopul, Farrow văzu că se află în portul Singapore.

Îl cunoştea prea bine şi numaidecât se îndreptă spre cheiul unei firme cunoscute, la care erau ancorate mai multe vase care erau încărcate sau descărcate la lumina puternică a felinarelor.

După cât ştia căpitanul Farrow, acolo se aflau întotdeauna poliţişti.

Submarinul ieşi la suprafaţă lângă o goeletă, care stătea liniştită în locul cel mai întunecat. Lombe, fiul căpeteniei alfurilor, părăsi submarinul, după ce-şi luase rămas-bun de la Farrow, în modul cel mai cordial.

Repeta mereu că salvatorii lor vor avea la insula lui oricând un refugiu sigur.

Apoi se strecură ca o pisică pe puntea submarinului, sări parapetul şi se aruncă sprinten pe lanţul ancorei, care se întindea de pe goeletă pe ţărm. Cu toată rana de la braţ, apucă bine lanţul şi lunecă repede de-a lungul lui pe chei.

Farrow zâmbi când observă spaima câtorva muncitori, care văzură ivindu-se ca din pământ această formă omenească, cu trupul zugrăvit.

Dar cât ai clipi din ochi veniră doi poliţişti, cărora Lombe le dădu scrisoarea doctorului. Iar când oamenii legii începură să vorbească mai cu înfrigurare şi să arate cu mâna spre mare — cu alte cuvinte să întrebe de Farrow, acesta crezu mai nimerit să se retragă.

Se scufundă iarăşi, până ce nu mai rămase deasupra mării decât periscopul, descrise un arc mare împrejurul distrugătorului „Falcon”, se strecură printre alte două torpiloare, care stăteau la pândă şi ieşi, în cele din urmă, pe linia de navigaţie care trecând pe la Arhipelagul Riouw, se îndrepta spre Marea Javei.

Cu mare viteză străbătură Marea Javei, îndreptându-se spre căminul lor îndepărtat, de pe Insula Odihnei

Înainte de ivirea zorilor, inginerul Hagen intercepta o radiogramă din Singapore, prin care se făcea cunoscut tuturor vapoarelor engleze prezenta submarinului căpitanului Farrow şi se cerea să fie urmărit cu străşnicie.

A doua zi, pe când străbăteau în goană Marea Flores, Hagen prinse o radiogramă particulară, în care se spunea că, datorită căpitanului Farrow, pe care guvernul îl mai urmărea din motive de neînţeles, s-a

descoperit o bandă de traficanţi de oameni.

Patruzeci de alfuri au fost eliberaţi de pe plantaţiile unor chinezi bogaţi şi vor pleca împreună cu fiul căpeteniei spre patria lor, care se află la nord de Celebes, îmbarcându-se pe distrugătorul „Falcon”, în vreme ce proprietarii plantaţiilor aşteaptă în închisoare sancţiunile pentru fărădelegile săvârşite.

Aventurile submarinului Dox 015

Hans Warren

I
ÎN AMBOINA

SĂ FIM CU BĂGARE DE SEAMĂ. Şi-a îndreptat atenţia asupra noastră.

Căpitanul Farrow şopti aceste cuvinte doctorului Bertram, care mergea alături de el. Privise pe furiş peste umăr şi observase că erau urmăriţi de un poliţist localnic.

— O fi ştiind, desigur, că n-a sosit nici un vapor care să ne fi putut aduce, zise doctorul. Probabil că străinii vin rar pe aici.

— Aşa e. am făcut o mare greşeală, răspunse Farrow. Ar fi trebuit să rămânem în ascunzătoarea noastră afară din oraş, până or fi sosit vreun vapor în Insulă. Amboina e doar reşedinţa guvernatorului, ceea ce face ca vasele să vină mai des pe aici. Rău om făcut că nu ne-am gândit la treaba asta. Acum, însă, ne-au băgat în seamă, şi nu m-aş mira deloc dacă poliţistul ăla ne-ar opri, cerându-ne paşapoartele.

— Ar fi foarte neplăcut, zise doctorul. Ce-ar fi să intrăm în hotelul ăla de acolo? Poate că aşa îşi va spune că locuim de mai multă vreme aici şi ne va lăsa în pace.

— Ideea nu-i rea, răspunse Farrow. Vom intra în bar şi vom bea un păhărel de whisky. George şi Peter, strigă el peste umăr celor doi tovarăşi care veneau în urma lor, vom intra în hotelul de colo! Luaţi-o ceva mai repede!

Tânărul şi credinciosul său servitor îşi iuţiră paşii. Îşi dădură seama imediat că Farrow trebuie să fi simţit vreo primejdie.

Hotelul era o clădire nouă, mare, şi aparţinea unul olandez. În sala mare de la intrare era multă lume, ceea ce îngădui urmăriţilor să se furişeze printre grupurile de europeni ţâră să atragă atenţia. Nimeriră apoi în borul învecinat, unde se afla, de asemeni, lume. Când debarcaseră noaptea trecută in Amboina, se îmbrăcaseră In haine tropicale, aşa că acum nu se sinchisea nimeni de ei.

Se aşezară cu toţii Ia tejghea şi comandară ceva de băut. Căpitanul privea prin uşa de sticlă în holul alăturat şi văzu că poliţistul care-l urmărise intrase şi el în hotel. Schimbă câteva cuvinte cu portarul, un mulatru, care dădu din cap, apoi se îndreptă spre un ungher al sălii unde un omuleţ grăsun stătea de vorbă cu alţi doi europeni.

Poliţistul se opri la câţiva paşi şi salută milităreşte. Omuleţul îşi întrerupse discuţia şi se apropie de poliţist, care-i comunică ceva. Apoi, însoţit de acesta, se îndreptă spre bor.

În uşă rămaseră locului şi poliţistul îi şopti câteva cuvinte superiorului său. Acesta dădu doar din cop şi celălalt salută din nou, îndepărtându-se.

Omuleţul intră In bar şi făcându-şi loc la tejghea, în apropierea

căpitanului, ceru şi el un pahar cu whisky. Sorbi o înghiţitură şi când să pună paharul jos, răsturnă ca din greşeală paharul plin al lui Farrow.

— Mii de scuze, domnule, se adresă el imediat căpitanului. Voi cere să vi se dea alt pahar. Numele meu e Winkoop, şeful poliţiei din Amboina.

— Încântat, răspunse căpitanul, fără să-şi piardă cumpătul. Eu mă numesc Farrow.

Căpitanul ştia bine că poliţistul îi răsturnase dinadins paharul, căutând prin aceasta să-i afle numele, fără să dea de bănuit. Când auzi acum cuvântul „Farrow", făcu o mutră atât de caraghioasă, încât te pufnea râsul privindu-l.

— Aşa, aşa, domnule Farrow, numele ăsta l-am mai auzit eu, zise el apoi. Aţi venit probabil aseară cu „Schimpad"? Azi n-a sosit încă nici un vapor, de-abia peste două ceasuri aşteptăm unul.

— Nu, domnule Winkoop, am sosit cu propriul meu vas, spuse Farrow, fără să se tulbure.

— Hm! Da... Hm! N-am auzit, însă, să fi sosit în port vreun vas particular.

— Nici n-am intrat în port, am debarcat afară din oraş, răspunse Farrow liniştit. Dacă nu vă supără, însă, domnule Winkoop, aş propune să discutăm chestia asta în biroul dumneavoastră. Aici nu prea e locul potrivit.

— Cu plăcere, domnule, cu plăcere, se grăbi să răspundă poliţistul. Tocmai ce voiam să vă propun şi eu. Vor veni, desigur, şi tovarăşii dumneavoastră?

— Fireşte. Îmi daţi voie să vi-i prezint: fiul meu George, doctorul Bertram şi credinciosul servitor Peter Uriaşul.

Winkoop se înclină, apoi Farrow plăti consumaţia şi părăsiră cu toţi localul.

Clădirea poliţiei se afla în cartierul european. Farrow mergea alături de poliţist, care-i explica amabil tot ce-ntâlneau în drum.

În cabinetul mare şi elegant al şefului, acesta îi invită pe „oaspeţii" săi să ia loc, apoi zise:

— Domnule Farrow, cred că nu greşesc presupunând că dumneavoastră sunteţi cunoscutul căpitan de submarin, căutat cu înfrigurare de fostele Puteri Aliate?

— Aşa e, domnule Winkoop, răspunse Farrow.

— Hm! mă găsesc într-o situaţie cam neplăcută, căci guvernul englez ne-a rugat în mod oficial să vă arestăm, în cazul când veţi acosta in vreun port olandez. Ce-i de făcut acum?

— Ei, răspunse Farrow, râzând, dar eu nici n-am acostat într-un port olandez. Nici nu ştiţi unde se află vasul meu, domnule poliţist. Trebuie să vă comunic, însă, că am venit aici în interesul unui

olandez. Îl cunoaşteţi probabil pe şeful poliţiei din Makassar?

— Fireşte, se grăbi să răspundă Winkoop. E un bun prieten de-al meu şi am aflat că l-aţi eliberat din mâinile chinezului Fu Nang. De aceea, sunt cu totul de partea dumneavoastră. Vasul dumneavoastră nu l-am văzut, dar va trebui să vă fac un paşaport, ca să puteţi circula în libertate pe aici. Bineînţeles că nu-l voi face pe numele dumneavoastră adevărat. Acum vă rog să-mi istorisiţi ce vă aduce pe Ia noi.

— L-am eliberat pe şeful poliţiei din Makassar pe când ne aflam în drum spre Saigon, unde trebuia să debarcăm doi francezi...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Winkoop. Francezii au transmis prin radio pretutindeni vestea că aţi fost acolo. Pe Jeanette Roule şi Lucien Petit i-aţi lăsat unde trebuie. Se cunoaşte, de asemeni, în întregul arhipelag, şi lovitura de la Singapore, când l-aţi salvat pe fiul căpeteniei alfurilor, Lombo. Nu numai eu sunt un admirator al dumneavoastră, domnule Farrow, ci flecare om cu judecată vă preţuieşte cum se cuvine pentru faptele acestea frumoase.

— Ei da, facem şi noi ce putem, răspunse Farrow, cu modestie. Dar să-mi urmez povestirea. Când am trecut acum prin Makassar, am recepţionat o radiogramă adresată mie de şeful poliţiei de acolo. Mă ruga să încerc să intru în legătură cu el. Am pornit noaptea cu o barcă spre uscat şi întâlnindu-mă cu poliţistul, acesta mi-a spus că un olandez de seamă s-ar afla în mare primejdie aici, în Makassar.

— Cunosc şi eu chestia, răspunse Winkoop, cu tristeţe, dar din nenorocire veniţi prea târziu, domnule Farrow. Prietenul meu din Makassar mi-a comunicat şi mie despre asta, printr-o radiogramă cifrată. E vorba despre domnul van Straat, ol cărui singur fiu a dispărut şi, după cum se spune, ar fi căzut jertfă „monstrului sfânt”.

— Monstrul sfânt? întrebă Farrow, uimit. Ce mai e şi asta? Sună cam primejdios.

— Nu numai că sună, dar chiar şi este, răspunse poliţistul, cu seriozitate. Printre băştinaşi umblă zvonul că mulţi oameni au fost ucişi de acest monstru sfânt. La început, noi n-am prea luat lucrurile în serios, cu timpul, însă, ne-a cam pus pe gânduri. Fiul domnului van Straat e al patrulea sau al cincilea european care dispare fără urmă. În primele cazuri au fost numai străini care veneau pe aici.

— O clipă, domnule Winkoop, îl întrerupse căpitanul. de unde ştia monstrul ăla din Makassar despre primejdia care-l ameninţa pe van Straat? Şeful poliţiei de acolo mi-a spus că Morton i-a mărturisit-o înainte de moarte.

— N-a dat amănunte mai precise? întreba Winkoop, cu interes. În telegrama pe care mi-a transmis-o, prietenul meu spunea doar că van Straat s-ar afla în mare primejdie.

— Din păcate, singurul lucru pe care l-a spus Morton este că l-ar

putea salva pe van Straat, dacă ar vrea, dar preferă să moară. La început poliţistul nu prea voia să-i dea crezare, dar în cele din urmă m-a rugat pe mine să cercetez chestiunea. Te pomeneşti că există pe aici vreo sucursală a „Calcanului” din Makassar!

Winkoop rămase pe gânduri câteva clipe, apoi zise codindu-se:

— Fu Nang şi Morton... numele astea două mi se par cunoscute. O clipă, îl voi întreba pe detectivul Diersow, ăsta are o memorie fenomenală.

Winkoop apăsă pe un buton şi după câteva clipe intră un bărbat înalt, a cărui înfăţişare nu avea nimic deosebit.

Se înclină politicos în faţa oaspeţilor şefului său, învăluindu-i într-o privire plina de energie. Apoi îşi reluă atitudinea de nepăsare de mai înainte.

— Diersow, cred c-ai auzit despre domnii aceştia? zise şeful.

— Aşa e, domnule Winkoop, răspunse detectivul, îmi amintesc c-am văzut fotografia căpitanului în gazetele englezeşti.

Farrow se ridică şi făcu o plecăciune.

— Domnul Winkoop tocmai ne vorbea despre fenomenala dumneavoastră memorie, domnule Diersow, şi trebuie să mărturisesc că sunt uimit că m-ai recunoscut după o fotografie apărută în ziare, imediat după război.

— Asta mi-e meseria, răspunse detectivul simplu. Sunt încântat că vă cunosc, domnule căpitan. Prezentaţi-mă, vă rog, tovarăşilor dumneavoastră.

Recomandările se făcură repede, apoi Winkoop luă din nou cuvântul:

— Diersow, domnii au venit, trimişi fiind de prietenul meu, prefectul poliţiei din Makassar, în chestia dispariţiei tânărului van Straat. Ai auzit de Fu Nang şi de Morton?

— Şi-au luat pedeapsa la Makassar şi domnii au avut un rol hotărâtor în afacerea asta, răspunse Diersow. Acum doi ani au fost în oraşul nostru, cred că vă reamintiţi, domnule Winkoop? Au venit cu corabia Chinezului şi noi i-am ţinut sub observaţie severă, căci ni s-au părut cam suspecţi. Au rămas două zile în interiorul insulei, apoi au plecat în grabă. N-am izbutit totuşi să aflăm ce-au făcut aici.

— Aşa e, acum îmi aduc şi eu aminte, zise poliţistul, întrebarea e: cum de ştia Morton că tânărul Straat a dispărut aici?

— Probabil că există la Amboina o asociaţie asemănătoare cu „Calcanul” din Makassar, îşi dădu cu părerea Farrow. Nu-i exclus ca să fie în legătură una cu alta. Cunoaşteţi ceva cazuri de şantaj petrecute pe aici?

— Nu, răspunse poliţistul.

— Îmi amintesc că, acum vreo jumătate de an, un băştinaş ne-a adus vestea că văzuse câţiva oameni atacând un european şi târându-l

cu ei, zise Diersow. Am pornit cercetări şi în acelaşi timp s-a răspândit vestea dispariţiei comerciantului Groonfeet.

— Aşa e! Şi când a reapărut, după vreo săptămână, a explicat dispariţia sa spunând că fusese într-o călătorie de afaceri, interveni Winkoop. Am avut atunci bănuiala că fusese victima unui şantaj. Tâlharii ăia trebuie să fi vârât rău frica în el, căci n-am putut scoate un cuvânt lămuritor.

— Da, păcat că n-am putut afla nimic, zise Diersow, căci cu ajutorul mărturisirilor sale am fi putut face nevătămătoare banda, salvând câteva vieţi omeneşti, căci eu pun în legătură chestia asta cu zvonul despre „monstrul sfânt".

— Ce tot vorbeşti? exclamă poliţistul. Vrei să spui poate că banda se ascunde sub acest nume şi că a răspândit printre băştinaşi zvonul despre acest monstru, cu scopul să-i înspăimânte?

— Da, asta e convingerea mea, răspunse Diersow cu hotărâre. Am căutat să dau de firul acestei afaceri, dar până acum fără rezultat.

— De fapt, misiunea noastră e terminată, zise Farrow, şovăitor. Am venit prea târziu. D-voastră veţi şti ce aveţi de făcut în chestia dispariţiei tânărului van Straat.

— V-aş ruga totuşi, să rămâneţi, interveni detectivul. D-voastră sunteţi străini... tocmai ceea ce caută banda. Fireşte că vom veghea în aşi fel asupra d-voastră, încât să nu vi se poată întâmpla nimic rău.

— Ah! asta înseamnă să servim de momeală, zise Farrow, râzând. Vom facem şi noi puţină variaţie. Ce părere ai dumneata, doctore?

— Primesc cu plăcere, răspunse Bertram repede. Fireşte, pe mine mă interesează în primul rând „monstrul sfânt". Ce fel de fiară o mai fi şi aia?

— Bine, zise Farrow, zâmbind. Primim amabila d-voastră ofertă de a ne da paşapoarte false, domnule poliţist. Voi da de ştire tovarăşilor mei de pe submarin că vom rămâne aici câteva zile probabil. La ce hotel ne sfătuiţi să tragem?

— E încă devreme, zise Diersow, şi v-aş ruga să vă puneţi imediat pe lucru. Pentru asta e însă nevoie să porniţi în interiorul insulei. Vă vom pune la dispoziţie corturi şi tot ce este de trebuinţă, ca să vă puteţi da drept exploratori. Doi oameni de-ai noştri vă vor însoţi ca servitori. Se vor deghiza, fireşte, căci banda trebuie să fie informată bine cu privire la poliţia locală.

— Dacă bandiţii sunt într-adevăr atât de vicleni, zise Farrow, atunci nu mai încape îndoială că cei doi oameni vor fi recunoscuţi, oricât de bine s-ar deghiza ei. Şi apoi, dacă vom fi păziţi, nu ni se va întâmpla nimic. Lăsaţi-ne să mergem singuri în interiorul insulei; ceea ce vă cerem e să ne descrieţi exact locul unde a fost atacat europeanul despre care povestea băştinaşul. Ne vom descurca noi, fiţi fără grijă.

— Hm! m-aş bucura mult să aveţi noroc, zise poliţistul, dar mai că

nu mi-aş da aprobarea, de vreme ce refuzaţi să primiţi concursul oamenilor noştri. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, domnilor, mă va mustra cugetul toată viaţa, căci m-aş socoti un criminal.

— Nu, domnule Winkoop, răspunse Farrow, noi oricum ne-am ocupa de chestiunea asta. Chiar dacă ne-aţi expulza din Amboina, — ne-am întoarce în ascuns şi am încerca să lămurim taina pe socoteala noastră. Deci, nici un fel de răspundere nu apasă asupra dumneavoastră. Aşa, acum să nu ne mai pierdem vremea cu vorbe de clacă. Ah! dar n-avem fotografii pentru paşapoarte.

— Ne îngrijim noi de asta, n-aveţi grijă. Poftiţi cu mine!

Îi conduse pe Farrow şi pe oamenii săi într-o sală mare şi luminoasă, în care se aflau cele moi moderne aparate fotografice. Li se făcură poze, apoi Winkoop se întoarse cu ei în biroul său. Diersow, întinse pe masă o hartă şi explică:

— După cum ştiţi probabil, domnilor, Amboina e formată din două insule: Hitu şi Leitimor. Acestea sunt legate între ele prin istmul Paso, lung de vreun kilometru. După cum vedeţi pe această hartă, unul din golfuri care s-au format în felul acesta este ceva mai lung şi într-unsul se află oraşul nostru. Băştinaşul care a fost martor al atacului asupra lui Groonfeet ne-a condus la capătul de răsărit al acestui golf, unde se află un râu care se varsă în mare. Acolo trebuie, deci, să vă începeţi cercetările,

— N-ar fi rost cumva să-l convingem pe băştinaşul acela să ne însoţească în calitate de servitor? întrebă Farrow. Asta n-ar bate la ochi, dar se pune întrebarea ce meserie ore omul acela?

— Admirabil, exclamă Diersow. Se potriveşte de minune. Rutu se îndeletniceşte cu strângerea animalelor rare, a insectelor, plantelor şi pietrelor, pe care le vinde europenilor care sunt în trecere prin Amboina. Pare să facă afaceri bune cu negoţul său, căci şi-a cumpărat o căsuţă frumuşică la marginea oraşului. Dar va trebui să vă duceţi singuri ca să-i propuneţi să vă însoţească. Probabil că vă veţi înţelege cu el în limba băştinaşilor.

— Las' pe mine, nu mă pierd eu când e vorba de limbi străine şi dialecte, zise doctorul Bertram.

— Minunat! răspunse detectivul.

Se uită la ceas, apoi urmă:

— Rutu trebuie să fie pe chei acum, căci aşteaptă sosirea vaporului, ca să-şi ofere curiozităţile spre vânzare. ÎI găsiţi cu siguranţă acolo. V-aş sfătui, totuşi, ca numai unul din dumneavoastră să meargă la el, de preferinţă domnul doctor, ca să-i facă propunerea să însoţească expediţia d-voastră ştiinţifică.

— Da, da, mă duc eu, răspunse Bertram, în grabă. Să-l aduc aici?

— Nu, căci asta ar bate la ochi, răspunse Diersow. Duceţi-vă mai bine la hotelul „Wawani”, de la marginea oraşului. E un locul curat şi

acolo vă voi trimite tot ce aveţi nevoie pentru expediţie.

Se auzi o bătaie în uşă şi un funcţionar intră, aducând cele patru paşapoarte, apoi zise:

— Domnul van Straat doreşte să vorbească cu domnul şef al politiei.

— Ah! trebuie sa fie ceva important! exclamă Winkoop. Să poftească!

Apoi, adresându-se căpitanului şi însoţitorilor săi:

— Din cele ce va spune domnul van Straat veţi afla, desigur, amănunte preţioase, care va vor uşura mult sarcina pe care v-aţi luat-o.

II
O SCRISOARE DE ŞANTAJ

OLANDEZUL INTRĂ ÎN BIROU. Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, şi făcea o bună impresie. Părea însă foarte iritat şi după ce poliţistul îl recomanda celor de faţă, el puse pe birou o scrisoare şi zise cu glas tremurător:

— Domnule Winkoop, salvaţi-l pe Hendrik al meu...

— Ah, chestia e gravă, domnilor! zise poliţistul. Ascultaţi ce glăsuieşte scrisoarea:

Domnule Job von Straot,

Fiul dumitale Hendrik este în puterea noastră. Dacă ţii să-l revezi, pune în buzunarul drept al hainei dumitale un plic cu douăzeci de mii de florini. Plimbă-te astă seară pe trotuarul stâng ol străzii principale, în sus şi în jos. Noi ne vom lua banii şi mâine dimineaţă îl vei revedea pe Hendrik.

Poţi înştiinţa poliţia, căci noi nu ne temem de ea. Dacă vei căuta să ne înşeli, poţi să-ţi ei rămas bun de la fiul dumitale, căci atunci îl va lua „monstrul sfânt”.

— Domnilor, strigă Winkoop, punând scrisoarea pe masă. acum ştim că o bandă de şantajişti e în legătură cu monstrul acela despre care s-a vorbit atât in ultimul timp. Diersow, nu eşti şi dumneata de părere că există acum perspective să punem mâna pe ticăloşi? Vom însărcina câţiva oameni de-ai noştri să vegheze asupra domnului van Straat când se va duce la întâlnirea hotărâtă şi pungaşul ne va cădea cu siguranţă în gheare. Apoi, va fi uşor să aflăm de la dânsul ce ne interesează.

Diersow făcu o mutră serioasă, şi zise :

— Eu l-aş sfătui pe domnul von Straat să poarte banii asupra lui. Viaţa fiului său preţuieşte mai mult decât atât.

— Fireşte că dau cu plăcere suma, dacă prin asta îl voi redobândi pe fiul meu, răspunse van Straat. Mă tem, însă, că bandiţii nu se vor mulţumi cu atât. Sunt aproape sigur că în locul lui Hendrik va veni mâine dimineaţă o nouă scrisoare la fel ca asta.

— Nu cred să se întâmple aşa, răspunse detectivul... Acum o jumătate de an s-a întors şi domnul Groonfeet, despre care pot susţine că a căzut şi el în mâinile acestor ticăloşi.

— Dacă ar fi fost aşa, ar fi povestit, spuse van Straat.

— Sunt încredinţat că nici fiul dumneavoastră nu va mărturisi unde a fost, zise detectivul. Banda pare să dispună de mijloace grozave de intimidare. Fireşte că „monstrul sfânt" joacă un rol de seamă în aceasta.

Şi acum, domnule van Straat, nu-ţi mai rămâne alta de făcut decât să te supui invitaţiei primite şi să te plimbi astă-seară pe strada principală. Noi vom face tot ce ne va sta în putinţă să punem mâna pe pungaş, Iar domnii aici de faţă vor porni împreună cu Rutu să dea de urma „monstrului sfânt".

— Cuvintele dumitale m-au mai liniştit, zise van Straat adresându-se poliţistului. Biata mea soţie e aproape să-şi piardă minţile de disperare...

Se îndreptă spre uşă, dar se întoarse brusc şi-i zise lui Farrow :

— Eram prea iritat adineauri şi n-am prea dat atenţie când mi-aţi fost recomandat. D-voastră sunteţi vestitul căpitan Farrow?

— Cam aşa ceva, răspunse Farrow, zâmbind.

— După câte ştiu, sunteţi mari amatori de aventuri, urmă olandezul. Poate că aş fi în măsură să vă povestesc ceva interesant după ce veţi duce Ia bun sfârşit chestia cealaltă. E o taină puţin obişnuită, pe care mi-a încredinţat-o un prieten, acum dispărut însă, adică n-a mai dat semne de viaţă, deşi mi-a făgăduit că va mai da ochii cu mine.

Ei, să lăsăm pe altă dată chestia asta, acum trebuie să mă duc s-o mângâi pe soţia mea. Poate c-ar fi mai bine, domnule Winkoop, dacă nu vei încerca să-l prinzi pe individul care vrea să-mi ia bani, căci în cazul acesta viaţa fiului meu va fi din nou în primejdie.

— M-am gândit şi eu la asta, interveni Diersow. ÎI vom lăsa în plata Domnului, dar ne vom întipări în memorie figura lui dacă-l vom putea descoperi.

Plin de speranţe, olandezul plecă. Detectivul se întoarse spre doctor şi-l zise :

— E timpul să porniţi, domnule doctor. Vaporul trebuie să sosească în curând. Rutu vă primi oferta d-voastră, căci va trebui să se înapoieze în orice caz în interiorul Insulei, dacă-şi va vinde acum

marfa, ca să-şi procure alta.

Doctorul Bertram părăsi imediat biroul. Farrow îşi luă şi el rămas bun fi vru să iasă împreună cu însoţitorii săi, dar Diersow îl opri :

— Domnule căpitan, printre lucrurile care vor fi aduse la hotel se va afla şi o cuşcă mică, cu patru porumbei călători. Vă veţi folosi de ei dacă veţi avea să ne comunicaţi ceva urgent.

— În cazul acesta, vom avea de dus mult bagaj, zise căpitanul. De fapt, ar trebui să ne luăm hamali.

— Nu v-aş sfătui deloc s-o faceţi, răspunse detectivul. Nu trebuie să aveţi nici un pic de încredere în băştinaşi. Fiecare din ei poate fi în legătură cu banda acelor ticăloşi. E de ajuns dacă-l luaţi cu dumneavoastră pe Rutu, acesta pare a fi om de treabă. Vă veţi folosi de o barcă pentru a ajunge la malul râului, unde o observat Rutu că s-a produs atacul împotriva lui Groonfeet. Acolo veţi putea întocmi un lagăr şi aveţi timp o zi întreagă să cercetaţi împrejurimile.

— Aşa vom face, zise Farrow. Şi acum, vă spun la revedere!

— La revedere, domnule căpitan. Barca o să v-o procure domnul Bergen, proprietarul hotelului. Vă doresc din toată inima succes deplin.

Călăuzindu-se după indicaţiile detectivului, Farrow găsi repede hotelul „Wawani”.

— Bună ziua! salută Farrow, de cum intră, în limba norvegiană, căci aflase de la detectiv că proprietarul era norvegian.

Din dosul tejghelei ieşi la iveală un omuleţ simpatic şi repezindu-se la căpitan îi strânse mâna cu putere.

— Mulţumescu-ţi Doamne, strigă el, că aud şi eu o dată pe aici limba maternă! Fiţi bineveniţi, domnilor! Doriţi camere? Sper că veţi rămâne mai multă vreme la mine!

— Nu, domnule Bergen, nu dorim camere, răspunse căpitanul, căci vom pleca în scurt timp; aşteptăm însă să sosească echipamentul necesar expediţiei pe care o plănuim. În schimb, am fi amatori de ceva de-ale gurii, apoi avem nevoie de o barcă, cu care să putem merge până la istmul din Paso.

— Hm! la istm vreţi să mergeţi? întrebă hotelierul îngândurat. Eu, unul, nu v-aş sfătui deloc. Nu prea se petrec lucruri curate pe acolo, atât e tot ce vă pot spune. Dacă totuşi ţineţi să mergeţi, fiţi cu multă băgare de seamă. Cred că sunteţi înarmaţi?

— Nu, dar vom avea în curând arme, zise Farrow.

Apoi, adresându-se uriaşului :

— Petre, după ce vei îmbuca ceva, te vei duce la submarin, vei înştiinţa echipajul cum stau lucrurile şi ne vei aduce arme. Sau mai bine nu te duce, spuse el după o clipă, căci vom trece pe acolo şi vom face mai repede treaba.

Cei trei tovarăşi luară loc la o masă în apropierea ferestrei.

Hotelierul le aduse băuturi răcoritoare, apoi se aplecă şi şopti :

— Mă înşel oare sau dumneavoastră sunteţi cu adevărat căpitanul Farrow? Să se fi împlinit dorinţa mea de a vă cunoaşte?

— Ei, da, domnule Bergen, răspunse căpitanul râzând, după cât se vede, suntem foarte cunoscuţi pe aici, mai mult chiar decât am dori. Eu sunt căpitanul Farrow şi tânărul ăsta e fiul meu, George, iar celălalt, credinciosul nostru Petre.

Patronul le strânse încă o dată mâinile plin de bucurie şi zise :

— Domnule căpitan, locuiesc aici de la sfârşitul războiului. Vă puteţi lesne închipui cu câtă plăcere am citit întotdeauna dările de seamă asupra faptelor dumneavoastră vitejeşti. Ha! Ha! Ha! Ce vă mai urmăreau la început englezii şi francezii! dar situaţia s-a schimbat repede, când s-a văzut cu câtă dragoste aţi salvat atâtea vieţi omeneşti. Nu v-aş putea fi de vreun folos, domnule căpitan?

— Da, domnule Bergen, răspunse Farrow. Ai putea să-mi dai unele lămuriri preţioase. Ai auzit ceva despre aşa-zisul „monstru sfânt”?

Bergen tresări, apoi dădu din cap şi zise :

— De fapt, ar fi trebuit să-mi spun că pentru asta v-aţi pus în gând să mergeţi la istmul din Paso, domnule căpitan. Da, am auzit despre acest monstru misterios, mai mult decât aş fi dorit. Vine pe aici adesea un băştinaş uriaş, de la care am aflat multe. Dar dumneavoastră de unde ştiţi de el ?

— Am aflat încă de la Makassar, de la şeful poliţiei de acolo. Acum venim tocmai de la domnul Winkoop; domnul Diersow, pe care cred că-l cunoşti, ne-a îndrumat încoace. Ne va trimite echipamentul necesar pentru a întreprinde-o expediţie ştiinţifică prin regiunea cu pricina, iar doctorul Bertram, tovarăşul nostru, s-a dus să angajeze un băştinaş, cu numele de Rutu, care ne va însoţi ca servitor.

— Ah! Pe Rutu îl cunosc! exclamă Bergen. Fiţi cu băgare de seamă faţă de el, domnilor! Ce-i drept, pare să fie vrednic de încredere, dar mie mi-o fost întotdeauna suspect omul acesta. Acum vreo jumătate de an povestise că a fost martor când un european fusese atacat. Eu am avut imediat impresia că el însuşi n-ar fi fost străin de atacul acesta. A izbutit chiar să capete încrederea poliţiei prin felul lui de a fi. Mă miră, căci domnul Diersow e de obicei un om prevăzător.

— Informaţiile dumitale sunt de mare interes pentru noi, domnule Bergen, răspunse căpitanul, fireşte că vom fi cu băgare de seamă. Ah! uite că vine mâncarea, de asemenea şi doctorul nostru. Ei, dragă Bertram?

— Totul e în regulă! răspunse acesta, vesel. Peste o jumătate de ceas, îl vom avea aici pe Rutu. Pare să fie un colecţionar serios, căci am văzut la el insecte foarte frumoase şi păsări împăiate. Ii voi cumpăra câteva exemplare. Poate că voi pune şi eu mâna pe ceva interesant în cursul expediţiei noastre.

— Dragă doctore, pasiunea dumitale pentru zoologie, zise Farrow, râzând, te face să uiţi că expediţia noastră poate deveni foarte primejdioasă. Gândeşte-te la „monstrul sfânt”. Acum să îmbucăm însă ceva, înainte de a porni la drum.

Când fură gata cu masa, intră în odaie un malaiez. Doctorul Bertram îl chemă la el şi băştinaşul se apropie de masă cu o mişcare de pisică.

Farrow îl observă pe furiş, cu toată atenţia. Individul făcea o impresie bună. Era înalt, mlădios şi chipul lui avea trăsături regulate, aproape frumoase. Dor în ochii Iui era o expresie care nu-i plăcu deloc căpitanului. Cunoscător de oameni cum era, Farrow îşi spuse imediat că Rutu trebuie să fie un om foarte viclean.

Într-o englezească stricată, el îl salută pe căpitan şi se recomandă singur drept cea mai potrivită călăuză pe care şi-ar fi putut-o alege expediţia. Farrow îi răspunse şi el în englezeşte, apoi se adresă tovarăşilor săi în limba-i maternă:

— Trebuie să fim cu mare băgare de seamă, căci omul ăsta pare să fie un prefăcut. Sunt sigur că pricepe englezeşte mai bine decât arată. Dragă doctore, i-ai spus lui Rutu că vrem să mergem direct la râul care coboară din muntele Hitus? Da? Foarte bine. Cred, însă că nu i-ai amintit nimic despre atacul pe care susţinea că l-ar fi observat.

— Ce-ţi dă prin gând, domnule căpitan!I Aşa de puţin prevăzător mă crezi? l-am spus numai că vrem să pătrundem cu barca în interiorul lui Hitus. Am observat, însă, că se speriase râu când a auzit de asta. Cred, deci, căpitane, că suntem pe calea cea bună.

— Ar fi minunat, răspunse Farrow. Pare într-adevăr că avem noroc la întreprinderi de soiul acesta.

— Barca e pregătită, domnilor, interveni Bergen. Am ales una uşoară, aşa cum vă trebuie dv. Uite, văd venind şi nişte oameni, probabil că sunt de la firma Frederik, care furnizează toate obiectele necesare unei expediţii.

Farrow plăti, apoi hotelierul îi conduse spre ţărmul golfului. Bagajele fură aşezate în barcă şi Farrow dădu o atenţie deosebită coliviei în care se aflau cei patru porumbei călători.

Peter apucă vâslele. Rutu se aşezase pe podea la proră, Farrow se aşeză la cârmă, iar George împreună cu doctorul luară loc pe o bancă îngustă.

După ce lăsară în urmă Amboina, Farrow începu să se ţină pe lângă ţărm. Uriaşul vâsli cu putere timp de o jumătate de ceas, apoi încetini viteza, privi cercetător în jurul său, pentru ca în cele din urmă să oprească cu totul barca.

Rutu scoase o exclamaţie de spaimă când zări deodată ridicându-se din apă turnul submarinului. În locul acosta, golful era adânc şi Rindow se lăsase la fund. Chepengul fu repede deschis şi primul ofiţer

apăru zâmbitor.

Farrow îi spuse în grabă ce avea de spus şi dădu ordin să-l urmeze sub apă, la o depărtare de cel puţin două sute de metri, pentru a-i putea semnaliza primejdiile care s-ar ivi In cale. Căpitanul puse să i se aducă arme pentru el şi însoţitorii săi, apoi Peter vâsli mai departe, în vreme ce turnul submarinului dispăru din nou sub apă.

— Doctore — i se adresă Farrow lui Bertram — spune-i lui Rutu să nu vorbească nimic despre întâlnirea noastră cu submarinul, până nu ne vom despărţi.

Doctorul îi comunică băştinaşului vorbele căpitanului, apoi se întoarse spre acesta din urmă:

El îşi închipuie că submarinul nostru ar fi un monstru îngrozitor. Nici pe noi nu ne prea priveşte ca oameni obişnuiţi, ci ca pe nişte diavoli. Ne crede înzestraţi cu puteri supraomeneşti, ceea ce nu ne poate fi decât de folos. Şi acum nu va refuza să ne răspundă la toate întrebările pe care i le vom pune cu privire la atacul asupra europeanului.

— Cu atât mai bine, îşi dădu cu părerea căpitanul. Cred c-ar fi nimerit să-l iei la rost cu întrebările până nu-i piere frica. Nu uita să-l descoşi şi asupra „monstrului sfânt”, dragă doctore.

În vreme ce Bertram vorbea cu băştinaşul, Farrow îl privea pe individ pe furiş. Observă că Rutu se codea la început cu răspunsurile, ba părea chiar înspăimântat. Dar doctorul arătă deodată spre apă şi spuse câteva vorbe care păreau să aibă un efect magic, căci Rutu îşi dădu drumul gurii de parcă nu mai avea de gând să se oprească.

Când băştinaşul tăcu, doctorul i se adresă lui Farrow:

— Domnule căpitan, după câte mi se pare mie, am dat de o taină grozavă aici. Omul nostru n-a văzut aşa-zisul „monstru sfânt” şi nici nu ştie despre ce e vorba. În schimb, ştie că se aduc uneori jertfe acestui monstru şi... am impresia, domnule căpitan, că Rutu a avut cândva de-a face, sau poate încă mai are, cu banda care e interesată în chestia asta.

— Nu — se corectă el Imediat — acum pare să nu mal aibă nimic de-o face cu ea, altminteri nu mi-ar fi povestit toate astea, deşi are o teama grozavă de submarinul nostru. Da, submarinul nostru a fost o sperietoare pentru el şi l-am adus până acolo încât mi-a povestit şi împrejurarea cu atacul asupra europeanului.

— Minunat, dragă doctore, asta înseamnă că am înaintat mult. După socotelile mele, vom fi la destinaţie cam peste vreo două ceasuri şi vom putea să ne căutăm în linişte un loc unde să ne facem lagărul.

III
PE URMELE „MONSTRULUI SFÂNT”

GEORGE SE RIDICĂ ŞI PĂŞI spre prora bărcii, unde Rutu îi făcu loc, cu o grabă oarecum caraghioasă. Deşi trăise în mijlocul civilizaţiei, malaiezul părea să fi rămas superstiţios. Avea dreptate doctorul spunând că el îi considera pe albi în slujba cărora intrase ca nişte duhuri rele.

George zâmbi văzând graba băştinaşului, apoi se aplecă peste marginea bărcii şi privi în apă.

După cum presupusese Farrow, peste două ceasuri ajunseră la istmul din Paso. Ţărmul era şi aici neted şi submarinul trebuia să rămână la vreo cincizeci de metri în urmă. Farrow îi semnaliză lui Rindow ca în cursul serii să se ridice la suprafaţă. Dacă va fi nevoie va veni la el cu barca, să discute împreună.

Mai vâsliră vreo jumătate de ceas de-a lungul malului, apoi malaiezul arătă spre un luminiş mic, care se ivi din desiş, în partea dreaptă a apei. El îi spuse câteva cuvinte lui Bertram, care-i explică apoi căpitanului că în luminişul acesta fusese atacat europeanul.

— Bine — răspunse Farrow — în cazul acesta ne vom ridica aici lagărul. Îmi face impresia că e un loc foarte potrivit. În tot cazul, trebuie să fim cu mare băgare de seamă, şi n-am face rău să aducem pentru la noapte câţiva tovarăşi de pe submarin.

— În cazul acesta, e mai mult ca sigur că bandiţii nu se vor arăta — îşi dădu cu părerea George. Atâţia câţi suntem acum şi tot e prea mult pentru ei.

— Da, George, la asta m-am gândit şi eu, răspunse Farrow. l-aş ţine însă pe tovarăşi aici in timpul nopţii, numai pentru pază. Nu ştiu cât de numeroşi sunt bandiţii, dar prea puţini nu vor fi ei. Şi-n afară de asta, e probabil că sunt în legătură cu vreun trib de băştinaşi care se închină „monstrului sfânt”. Ziua am fi oarecum în siguranţă, dar noaptea e primejdie să ne atace. Când se lasă întunericul, Peter, vei pleca cu barca la submarin şi te vei întoarce cu şase camarazi, înarmaţi cu revolvere şi carabine. Trebuie să terminăm repede cu afacerea asta, căci mi s-a făcut dor de „Insula Odihnei”, de unde lipsim cam de multişor.

Uriaşul începuse să ridice corturile şi fără să se întrerupă din lucru, îl întrebă pe Farrow:

— Pe cine să aduc, domnule căpitan? Camarazii se vor lua la ceartă, vrând să meargă cu toţii.

— Să tragă la sorţi, asta-i cel mal bun lucru. Domnilor ofiţeri şi musafirilor noştri — prinţul Ghasna şi fiica lui — spune-le că-i rog să rămână pe submarin. Şi acum, doctore, întreabă-l te rog pe Rutu unde se află „monstrul” despre care ni s-a vorbit?

Bertram începu să discute cu băştinaşul şi convorbirea lor ţinu cam mult. Se vedea cale de o poştă că individul căuta să se împotrivească

să-i ducă pe străini la locul unde îşi făcea mendrele monstrul misterios.

Dar doctorul se înfurie, arătă cu degetul spre mare — ameninţându-l eu submarinul. În cele din urmă, Rutu nu avu încotro şi întinse mâna spre nord, în susul fluviului.

— Cică or exista acolo un banc de nisip — îi lămuri doctorul pe al săi — despre care Rutu crede c-ar fi închinat „monstrului sfânt”. Păcat, căci asta înseamnă că-i vorba doar de un crocodil. Târâtoarele astea sunt uneori „sfinţite” de triburile malaieze şi indiene. Mă mir, însă, că fac atâta caz pentru o lighioană ca asta.

— Te pomeneşti că o fi un exemplar foarte mare, zise George, sau poate e pe jumătate îmblânzit. În Africa, se spune că există crocodili care ies afară din apă la chemarea unui negru.

— Ai dreptate, băiete, am auzit şi eu despre aşa ceva, răspunse Farrow, Presupunerea ta poate fi adevărată. Dar cu atât mai fioroasă trebuie să fie banda, dacă jertfeşte crocodililor vieţi omeneşti. Dragă doctore, dumneata ce părere ai?

— Da, domnule căpitan, se prea poate să fie aşa. Banda asta de tâlhari se foloseşte, probabil, de superstiţia vreunui trib — în apropierea căruia îşi are sălaşul monstrul — pentru a-i face să dispară în chipul acesta înfiorător pe cei care li se împotrivesc. Se vede că Groonfeet a văzul cu ochii săi odată o astfel de execuţie şi asta l-a făcut să-i piară pofta să sufle ceva despre aventura lui.

— E grozav! exclamă Farrow. Să arunci oameni în gura unul crocodil!

— Ar trebui să le pregătim şi lor aceeaşi soartă, zise doctorul furios. Acum, însă, sa ne apucăm de lucru. Mai sunt vreo două ceasuri până se va lăsa întunericul, îl voi întreba pe Rutu de cât timp avem nevoie ca să ajungem la istm.

Vorbi din nou cu malaiezul, care răspundea cu şovăială, apoi zise:

— Păcat, e prea târziu ca să mai întreprindem ceva azi. Mai putem urca râul vreun ceas, apoi drumul e închis printr-un şir de stânci, care formează un fel de cascadă. Acolo trebuie să coborâm din barcă şi s-o luăm pe jos; vom ajunge la bancul de nisip tocmai când se va lăsa întunericul.

— Hm! e într-adevăr păcat, zise căpitanul. Trebuie să ne amânăm vizita pe mâine dimineaţă. Ia întreabă-l dacă se află vreun sat de băştinaşi prin apropierea bancului de nisip.

La întrebarea doctorului. Rutu dădu din cap cu hotărâre şi începu să tremure din tot trupul, pe când ochii săi exprimau groaza. Era neîndoios că minţea, ceea ce-l făcu pe Bertram să-l ameninţe din nou cu submarinul. De data aceasta, însă, fără efect, căci malaiezul nega mereu. Atunci doctorul schimbă tactica. Începu să râdă şi vorbi mai departe.

Acum Rutu păru că s-a fâstâcit de tot. Doctorul râse şi mai tare şi zise către Farrow :

— Domnule căpitan, l-am vârât în cofă, cum s-ar zice. I-am spus că noi cunoaştem satul mai de mult şi că voiam să-l punem la încercare, ca să vedem dacă ne poartă cu minciuna. Şi când l-am ameninţat că-l vom duce pe submarin, dacă va continua să mintă, a mărturisit imediat. Zicea c-a fost odată în satul acela şi căpetenia este o corcitură, de statură uriaşă, cu numele de Tocka.

— Cum ai spus, o corcitură de statură uriaşă? repetă Farrow, uimit. Doctore, n-o fi acelaşi de care ne-a vorbit birtaşul Bergen?

— Aşa cred şi eu, domnule căpitan. Asta înseamnă că lucrul devine primejdios pentru noi. Aş fi de părere să vină zece tovarăşi de pe submarin, ca să stea de pază în timpul nopţii. Căci o corcitură dintr-asta e mai primejdioasă ca cel mai sălbatic băştinaş, el moşteneşte inteligenţa tatălui său alb şi toate însuşirile rele ale celor două rase din împreunarea cărora s-o născut. Bergen părea să fi avut dreptate în ce priveşte călăuza noastră. Aproape că sunt şi eu încredinţat acum că făcea parte odinioară, din banda pe care o urmărim. Diersow ne povestea că şi-a cumpărat de curând o casă frumoasă. Poate că s-a despărţit certat de tâlharii aceia şi astfel se explică şi teama lui să ne ducă până Ia bancul de nisip. Nu i-o fi venind la îndemână să dea ochii cu foştii tovarăşi.

— Da, doctore, e foarte posibil să fie aşa, răspunse căpitanul. Să nădăjduim că ţine acum cu noi, căci dacă s-ar da de partea celorlalţi, nu ne-ar fi deloc bine. Trebuie să fim cu băgare de seamă.

— Asta în orice caz, zise Bertram.

În aceeaşi clipă tresări, la fel ca şi căpitanul, căci George scoase un strigăt de avertizare.

— Am văzut capul unul băştinaş pe malul celălalt, zise tânărul. Apăruse lângă palmierul acela uriaş din faţa noastră, dar o dispărut imediat în tufiş, când m-a zărit. Tată, cred c-ar fi mai bine ca Peter să plece chiar acum şi să se întoarcă repede cu tovarăşii noştri.

— Ai dreptate, băiete — Peter — se adresă el apoi uriaşului — dacă eşti gata cu instalarea corturilor, te poţi duce acum spre submarin. Adu zece camarazi şi o barcă de aluminiu. Haide, dă-l zor, nu e timp de pierdut.

Peter se urcă imediat în barcă şi porni în josul râului. Căpitanul se aştepta ca marinarii să sosească puţin timp după lăsarea nopţii.

— Trebuie să facem o groapă cât mai ascunsă pentru foc, zise el către George şi doctorul Bertram, căci focul nu trebuie să se zărească în luminiş. Să ne ferim ca oamenii noştri să fie văzuţi, astfel e primejdie să fim atacaţi în cursul zilei, când ei vor fi plecaţi. În vremea asta ar fi bine, doctore, să te duci cu Rutu să strângeţi vreascuri. După cum văd, începe să se înnoureze, aşa că nu vom avea

lună. Eu cu George vom săpa groapa.

Farrow sapă în aşa fel groapa, încât era legată cu o gaură mai mică, prin care fumul era scos afară. Intenţia sa era ca duşmanii aşteptaţi să fie induşi de fumul care ieşea prin altă parte.

Doctorul şi Rutu aduseră grămezi de vreascuri. Farrow fu de părere să se facă în jurul focului un meterez de formă rotundă, cu o singură deschizătură spre râu. Lucrul acesta trebuia făcut repede, îndată ce se va întuneca. Afară de asta, în cele patru colţuri ale luminişului vor fi îngrămădite vreascuri, cărora Ii se va da foc în caz de primejdie, pentru o avea lumină destulă.

Când se lăsă seara, se apucară cu toţii de lucru, făcură meterezul de vreascuri în jurul gropii şi îngrămădiră crengile uscate în cele patru colturi ale luminişului. Apoi se retraseră în interiorul meterezului şi Farrow făcu un mic foc în groapă. Când puse deasupra căzănelul pe care George îI umpluse cu apă de râu, văzu cu mulţumite că fumul ieşea prin gaura a doua, care se afla în afara meterezului de vreascuri.

Aşteptând să fiarbă apa, ascultară cu încordare în tăcerea nopţii. După cum prevăzuse Farrow, cerul era acoperit în întregime de nori şi un întuneric adânc domnea în jurul lor.

George se târâse până la ţărm. Era la vreo zece metri depărtare de locul unde se aflau tatăl său, doctorul şi Rutu. Cam aceeaşi depărtare era până Ia desişul care înainta până la ţărmul râului.

Un simţământ ciudat puse stăpânire pe el — avea o presimţire că primejdia ar putea veni dinspre râu, căci pe malul celălalt văzuse ivindu-se chipul unul sălbatic. Era lesne de presupus că năvălitorii vor veni din desiş pentru a ataca lagărul.

Tânărul îşi îndreptă atenţia spre nord, în susul râului. Dintr-acolo trebuiau să vină, dacă vor veni. Auzul său se obişnuise cu murmurul regulat şi monoton al apei. Deodată înălţa capul şi ascultă cu încordare. Auzise un zgomot ciudat, un plescăit, care nu părea să fie de valuri. Ceva necunoscut se apropie pe furiş — deci o primejdie.

George chibzui o clipă. Apoi, în mod aproape mecanic, se ridică în genunchi şi scoase revolverul. Acum va putea sări în picioare în orice clipă, dacă s-ar ivi din întuneric umbra unui kanu.

Plescăitul se auzi tot moi lămurit. El întinse capul cu băgare de seamă: ar fi trebuit să zărească acum contururile kanu-ului, căci zgomotul venea de aproape. Dar nu descoperi nimic şi atunci îşi înălţă puţin trupul.

În aceeaşi clipă se petrecu ceva atât de neaşteptat, încât George era aproape să scoată un strigăt de groază. În faţa lui auzi un plescăit puternic în apa râului, ceea ce-l făcu să se dea speriat înapoi. O umbră fantastică crescu din apă, un bot uriaş se deschise cu zgomot înfiorător, o duhoare de nesuferit îi atinse nările şi aproape fără voie George ridică revolverul şi trase un glonţ în capul acela monstruos. Cu

un răcnet înăbuşit crocodilul uriaş se afundă din nou in apă.

Când ecoul împuşcăturii se pierdu în depărtare, răsună de jur-împrejurul luminişului un urlet pornit din zeci de piepturi. Sălbaticii împresuraseră, deci, luminişul şi se pregăteau de atac. Cu iuţeala fulgerului, George porni în goană la ai săi. Un trup întunecat se ivi lângă el: slobozi un glonţ şi, cu un răcnet de furie şi durere, băştinaşul pieri în beznă.

Farrow şi doctorul traseră şi ei acum. Căpitanul îl strigă pe George pe nume şi acesta răspunse imediat Glasul îl trădă însă şi deodată se simţi apucat de nişte braţe vânjoase. Trase încă un glonţ, nimeri un băştinaş, dar alţi zece apărură din întuneric şi-l înconjurară.

Lumina unei lămpi de buzunar împrăştie întunericul şi Farrow văzu cu groază că patru sălbatici îl înhăţaseră pe George al său, târându-l spre desiş. Un al cincilea sălbatic şchiopăta în urma lor.

Începu să tragă glonţ după glonţ, doi băştinaşi se prăbuşiră, dar continuară să se târască mai departe. În locul lor însă apărură alţii şi-l târâră după ei pe George, care se zbătea fără folos.

Farrow trase din nou; deodată doctorul strigă:

— Căpitane, sunt lângă noi.

Situaţia era disperată. George era târât înainte, dar în nici un caz Farrow nu trebuia să-i lase pe năvălitori să atace din spate, căci ar fi fost pierdut, împreună cu doctorul. Şovăi o clipă, apoi se întoarse cu iuţeala fulgerului şi lumina lămpii de buzunar căzu pe chipurile schimonosite de furie ale câtorva sălbatici, care stăteau aproape lipiţi de meterezul de vreascuri, agitând cuţite şi măciuci.

Patru împuşcături trase cu iuţeala fulgerului îi împinseră îndărăt şi doi oameni căzură gemând. Deodată se auzi din spatele lor un glas aţâţându-i şi băştinaşii se năpustiră iarăşi, zbierând ca nebunii.

Căpitanul şi doctorul păreau pierduţi, căci din partea cealaltă a locului unde se aflau se auzi un strigăt de luptă. Doctorul se întoarse repede şi îndreptă lumina lămpii în direcţia aceea. Trase la întâmplare şi în aceeaşi clipă se auziră ţipete de durere. Farrow făcu la fel, cu acelaşi rezultat.

Asta îi întărâtă, însă, pe băştinaşi şi cu strigăte de furie se năpustiră înainte.

Şi când totul părea pierdut, se auzi dinspre ţărm o salvă de carabine. Strigăte de „ura” sfâşiară văzduhul, luminile lanternelor scânteiară pe cerul nopţii şi marinarii căpitanului, în frunte cu Peter, săriră în luminiş.

În aceeaşi clipă, se auzi un glas tunător în rândul băştinaşilor şi toată hoarda pieri în întuneric.

— Băieţi, aprindeţi grămezile de vreascuri! strigă căpitanul.

Marinarii îndepliniră ordinul imediat. La lumina lămpilor de buzunar găsiră mormanul de vreascuri şi le dădură foc. O vâlvătaia

roşie învălui Luminişul ca într-un decor de teatru.

— Să ne luăm după ei, domnule căpitan? întrebă Peter.

— Nu, căci l-au luat prizonier pe George al nostru şi dacă procedăm fără chibzuială, îl expunem primejdiei.

Marinarii izbucniră în exclamaţii de spaimă şi Peter era atât de furios, încât numai cu greu îl putu stăpâni Farrow.

— Căpitane, zise atunci doctorul, am recunoscut strigătele care veneau dinspre ţărm. Era plescăitul unui bot de crocodil, apoi răcnetul ciudat pe care-l scot lighioanele astea atunci când sunt înspăimântate. Probabil că George o întins capul spre apă şi dihonia s-a năpustit la el să-l înhaţe. Noroc că a scăpat de soarta asta grozavă. Pe de altă parte, cred că, pentru moment, viaţa lui nu este în primejdie. Băştinaşii vor ţine mai întâi judecată în privinţa lui, apoi se vor pregăti să-l jertfească „monstrului sfânt". Poate că vor încerca mai întâi să stoarcă bani de la noi.

— Doctore, mărturisesc că mi-ai redat curajul, zise Farrow, cu un oftat de uşurare. Dar, după scrâşnetele grozave pe care le-am auzit, se poate presupune că a fost un crocodil uriaş acela care a încercat să-l înhaţe pe George. Crezi c-o fi fost „monstrul sfânt"?

— Tot ce se poate, răspunse Bertram, rămânând pe gânduri. Cred că e un animal îmblânzit şi probabil că a mers după kanu-uri. Sălbaticii or fi debarcat prin apropiere, cu gând să ne atace pe noi.

IV
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE

REVOLVERUL ÎI FU SMULS DIN MÂNĂ lui George şi bietul tânăr fu târât de sălbatici, în vreme ce în spatele lui răsunau împuşcăturile căpitanului şi ale doctorului Bertram.

Nu se îngrijea de propria lui soartă, ci asculta cu încordare îndărătul său, căci observase că un număr mare de sălbatici năvăliseră în tabără.

Atunci se auzi însă dinspre râu salva carabinierilor şi George răsuflă uşurat, deoarece ştia că tatăl său şi doctorul erau salvaţi.

De abia acum începu să se gândească la propria lui situaţie. Duşmanii îl târau fără milă înainte, încât crengile arborilor îi biciuiau obrajii şi mâinile, sfâşiindu-i carnea.

Se simţi străbătut de un fior gândindu-se la cele ce auzise povestindu-se cu privire la satul băştinaşilor, din apropierea bancului de nisip, unde îşi avea sălaşul „monstrul sfânt". Oare va fi jertfit şi el dihaniei fioroase?

Tocmai în clipa când doctorul îşi exprima bănuiala că acest crocodil i-ar fi urmat pe băştinaşi, lui George îi veni acelaşi gând. Prea era ciudat ca el să se fi ivit imediat după atacul sălbaticilor.

Crocodilul acesta uriaş părea într-adevăr înzestrat cu o inteligenţă

deosebită, cu o viclenie pe care sălbaticii o foloseau pentru scopurile lor. Cel mai mulţi băştinaşi credeau, desigur, că în monstrul acesta sălăşluieşte un duh rău şi numai câţiva — în primul rând căpetenia — recunoscuseră inteligenţa dihaniei şi o puseră în slujba lor. Pentru o căpetenie de trib, o astfel de superstiţie era un ajutor cum nici nu şi-ar fi putut dori mai bun. Dacă cineva devenea nedorit, monstrul... îl cerea ca jertfă şi căpetenia scăpa în modul acesta simplu de un duşman.

În luminiş se făcuse linişte când sălbatecii se retrăseseră. Erau însă furioşi, căci gloanţele marinarilor le aduseseră, desigur, mari pierderi. George îşi dădu seama că soarta ce-l aştepte nu era deloc plăcută, că asupra lui se va răsfrânge furia sălbaticilor, dacă nu va izbuti s-o ştează la vreme.

Deocamdată, însă, nu se putea gândi la asta, căci braţele de fier îl ţineau ca-n cleşte şi din desiş se auzeau trosnete de crengi, ceea ce dovedea că băştinaşii te apropiau dinspre nord.

Deodată, biruitorii săi o luară la goană spre vest, în direcţia apei. Ajunseră pe o potecă destul de largă şi în câteva minute se aflau pe ţărmul râului.

Acolo aşteptau făpturi întunecate, iar pe apă se vedeau numeroase kanu-uri, în care sălbaticii luară loc. George fu aşezat într-un kanu mai mare decât celelalte, care aparţinea, probabil, căpeteniei.

Curajosul tânăr fu legat cu frânghii din fibre de cocos împletite şi i se vâri un căluş în gură. Îl zvârliră apoi pe scândurile kanu-ului şi un sălbatic se ghemui la spatele său, lipindu-i vârful unul cuţit de spinare. Era o ameninţare mută, dar destul de lămurită.

George începu să se împace cu soarta şi privi la mulţimea kanu-urilor care se umpleau cu oameni. Era o adevărată forţă armată, care fusese trimisă împotriva europenilor şi cu atât mai mare trebuia să fie mânia băştinaşilor —– cu deosebire a căpeteniei — că atacul lor fusese respins. Locuitorii satului îl vor trage, desigur, la răspundere pe şeful tribului pentru eşecul acesta.

George văzu cum erau aduse în kanu-uri multe trupuri, răniţi care gemeau, dar şi cadavre, în număr destul de mare. Tânărul îşi făcu socoteala că expediţia aceasta nedorită îi costase pe băştinaşi opt morţi şi zece răniţi.

Pentru un moment, situaţia lui George era disperată. Tocmai în fata kanu-ului în care se afla el apăru acum o făptură uriaşă, un sălbatic care-i întrecea în înălţime pe tovarăşii săi. Cu glas fioros, el dădu câteva ordine şi lui George i se păru că mişcările băştinaşilor deveniră mai repezi şi mai prevăzătoare ca înainte.

Căpetenia trebuia să exercite o înrâurire puternică asupra oamenilor săi, cu tot dezastrul a cărui vină o purta numai el însuşi.

Mâinile Iui George erau legate pe piept cu multă băgare de seamă.

El le mişcă în jos şi-şi pipăi brâul. Revolverul i-l smulseseră din mână sălbaticii, dar mai avea unul, precum şi pumnalul dăruit de Sanja. Arma aceasta îl ajutase să scape din multe situaţii primejdioase şi nădăjduia că-i va fi de folos şi acum.

Trase încetişor afară o parte o pumnalului, se opri o clipă, apoi, ocrotit de întuneric, îl mai scoase câţiva centimetri şi cu mâinile legate trecu lama ascuţită peste sfoara de cocos. Minunea se înfăptui mai repede decât se aşteptase. Avea mâinile libere.

Chibzui câteva clipe dacă să-şi scoată căluşul şi să strige după ajutor, presupunând că tovarăşii lui o porniseră pe apă cu bărcile. Dar renunţă la gândul acesta, impunându-şi că va izbuti să scoată două, trei ţipete, apoi cuţitul băştinaşului din spatele lui îl va amuţi pentru vecie.

Trebuia mal întâi să-şi taie legăturile de la picioare, ceea ce şi făcu, cu multă îndemânare. Ridică apoi pumnalul încetişor în mâna dreaptă şi tăie sfoara care fixa căluşul. Acum venea însă partea cea mai grea. Cum să sară în picioare, fără ca paznicul din spatele său să-i înfigă cuţitul în spate? Trebuia totuşi să fugă, nu putea să mai întârzie nici o clipă, căci căpetenia se va urca în curând în kanu-ul său şi atunci nu mai era nici o nădejde de scăpare.

George gemu deodată înăbuşit — avea căluşul încă în gură — apoi se zvârcoli încolo şi încoace. În cele din urmă se prăbuşi peste trupul paznicului său.

Uriaşul strigă ceva de pe ţărm, ceea ce George nu pricepu, paznicul răspunse cam speriat, apoi, la o poruncă a căpeteniei, îl ţinu pe George strâns cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga se pipăi la piept.

Acum nu mai avea cuţitul în mână, căci trebuise să şi-l vâre la brâu, ca să-şi elibereze mâinile. Cu iuţeala fulgerului, George îşi trase revolverul şi înainte ca paznicul său să poată scoate un ţipăt, îl izbi cu putere în tâmplă.

Cu un horcăit de moarte, sălbaticul se prăbuşi. George îl ridică însă repede, luă revolverul în mâna stângă şi cu dreapta trase afară pumnalul Sanjei.

Căpetenia îşi întoarse privirile în toate părţile, George îl văzu întinzând braţele, dar tânărul se furişă cu îndemânare sub braţul stâng al uriaşului. În acelaşi timp izbi cu putere pumnalul în trupul corciturii.

Tocka — cum îl numise Rutu — scoase un adevărat răcnet de durere şi furie. Se clătină, apoi se prăbuşi la pământ .George însă o luă la fugă pe poteca pe care îl aduseseră sălbatecii încoace.

Era acum la vreo douăzeci de metri de malul râului şi începu să alerge de-a lungul desişului, dar când pătrunse într-unsul prin spărtura pe care o făcuseră sălbaticii, se rostogoli la pământ. Simţite o lovitură

puternică în cap, apoi, ca prin vis, auzi un strigăt de triumf, trase revolverul în chip mecanic şi slobozi un glonţ. Mai auzi un ţipăt de moarte, apoi nimic...

Când se trezi, simţi o durere violentă în cap, mâinile îi erau ca paralizate şl de-abia putea respira.

Deschise încetişor ochii şi după câteva clipe auzi gemete slabe.

Licăriri roşii şi verzi îi sclipeau pe dinaintea privirilor şi în imediata Iui apropiere văzu un culcuş pe care zăcea un trup uriaş, care se zvârcolea încolo şi încoace.

Atunci îşi dădu seama că se afla în coliba căpeteniei, legat de unul din stâlpii care susţineau acoperişul. Mâinile îi erau legate la spate în Jurul acestui stâlp şi atât de strâns încât îi venea să urle de durere.

Picioarele îi erau libere şi nici căluş nu avea în gură. Dar o funie care-i trecea în jurul pieptului îi tăia răsuflarea. Acum se părea într-adevăr că nu mai există nici o scăpare pentru el, căci se afla în satul acelora care jertfeau oameni „monstrului sfânt”.

Cu toate acestea, George nu-şi pierdu cumpătul. Începu să chibzuiască cu sânge rece cum s-ar putea elibera şi în acelaşi timp îşi mişcă mâinile legate de-a lungul stâlpului. Simţi o uşurare constatând că stâlpul acesta era plin de găuri, care proveneau de la lovituri de cuţit.

George îşi zise că Tocka se exercita în aruncarea cuţitului, folosind ca ţintă stâlpul. Asta îi era de folos acum, căci marginea lemnului era ca o răzătoare.

Lipind cât mai mult mâinile de stâlp, George începu să-şi frece repede sforile.

Cum să facă însă cu frânghia care-l lega peste mijloc? Focul care ardea la intrarea colibei, împrăştia destulă lumină ca să-şi poată vedea armele — revolverul şi pumnalul — care se aflau lângă culcuşul căpeteniei.

Neliniştit tânărul privi în juru-i, continuând să-şi roadă legăturile. Nu ţinea teama de durerile pe care le îndura. Chibzuia cu înfrigurare cum să rupă funia care-i strângea pieptul.

Fără să vrea, făcu o mişcare înainte şi simţi că stâlpul se clatină în partea de jos. Probabil că putrezise de când tot stătea înfipt în nisipul umed şi fierbinte.

George se simţi uşurat. Trebuia numai să smulgă stâlpul şi va putea trage funia prin capătul liber.

O parte din sforile cu care erau legate mâinile se rupseseră şi George începu să frece tot mai tare. Asta făcu, însă, ca toată coliba să se cutremure, ameninţând să se prăbuşească.

Căpetenia observă că se petrece ceva şi zvârcolindu-se în culcuşul său de câteva ori, se ridică gemând în capul oaselor. Privi rătăcit în juru-i, fără să-şi dea seama, ce se petrece.

George îşi îndoi sforţările, acoperişul pârâiea din ce în ce mai tare, stâlpul de care era legat se mişca tot mai mult, dar Tocko părea că nu-şi dă seama de unde vin zgomotele ciudate,

— Aha! eşti aici! răcni el într-o engleză destul de bună. Mi-ai împlântat cuţitul în trup, ticălosule! Lasă că o să mi-o plăteşti tu! Te voi supune la chinuri cum n-a mai îndurat nimeni până acum. Şi la urmă vel fi dat în primire „monstrului sfânt”, care te va sfâşia în bucăţi. Ah! moartea ta va fi o uşurare pentru mine, stai să vezi! Îi şi chem pe oamenii mei.

Asta nu trebuia să se întâmple în nici un caz, căci va mai trece câtva timp până ce George să-şi poată elibera mâinile. De aceea i se adresă cu asprime căpeteniei:

— Asta să n-o faci, căci va fi rău de tine. Eu am tovarăşi care vor alerga în ajutorul meu şi pedeapsa pe care o vei primi va fi groaznică.

În vreme ce vorbea cu glas tare, ca să acopere zgomotul, trase cu putere de frânghiile cu care era legat. Şi tocmai în clipa când Tocko izbucni în râs, George simţi că funiile se rupseseră. Acum trebuia să smulgă stâlpul dinainte ca uriaşul să-şi poată chema oamenii.

George îşi îndoi genunchii şi începu să tragă. Căpetenia se zvârcolea mereu, probabil din cauza durerilor.

În ultima clipă, George păru, totuşi, să fie pierdut, căci deodată apăru în colibă o negresă bătrână cu o oală de lut în mână.

Lumina focului cădea deasupra ei, dar George îşi aţinti privirea spre armele sale. Se smuci brusc, trase stâlpul din pământ şi-şi opri cu greu un strigăt de triumf. Funia care-i ţinea pieptul şi braţele legate de stâlp alunecă de-a lungul lui şi tânărul sări în picioare,

Făcu câţiva paşi înainte, îşi luă armele, negresa scăpă oala din mână de spaimă — în clipa următoare se auziră pârâituri şi trosnete, căpetenia scoase un răcnet de furie şi durere, înăbuşit însă repede. George se aplecase cu iuţeala fulgerului, simţi câteva izbituri puternice în spate şi fu trântit la pământ. Când se ridică, stătea în mijlocul dărâmăturilor colibei prăbuşite.

Căpetenia şi negresa erau acoperiţi de crengile şi frunzişul din care fusese construită coliba. O limbă de foc înainta dinspre intrare, lăţindu-se tot mal mult şi înghiţind cu furie lemnăria şi muşchiul uscat

George nu stătu mult pe gânduri. Sărise peste dărâmăturile colibei şi se făcu nevăzut în întunericul nopţii, aţinându-se în dosul colibelor învecinate.

Alerga cât îl duceau picioarele spre râu, unde ajunse în câteva clipe. Văzu kanu-urile legănându-se pe apă, sări în cel mai îndepărtat şi puse mâna pe lopeţi. Dusă de curent, barca alunecă tot mai repede, spre o ţintă necunoscută.

V

GEORGE ÎŞI ADUSE AMINTE DE DESCRIEREA lui Rutu, după care trebuia să ajungă curând la un zăgaz stâncos, apoi să tragă kanu-ul pe uscat şi să-l lase iar pe apă ceva mai încolo. Se gândi însă că Rutu exagerase poate cu bună ştiinţă, pentru ca să le taie pofta străinilor să viziteze satul.

Crocodilul uriaş, „monstrul sfânt”, cum îl numeau băştinaşii, venise doar în josul râului până la luminiş şi oricât ar fi fost de inteligent şi viclean, n-o fi ieşit el din apă, pentru a face pe uscat bucata de drum unde se afla zăgazul. Şi apoi, sălbaticii veniseră cu atâtea kanu-uri, încât nu se putea presupune că acest stăvilar ar constitui o piedică prea mare.

Trebuia să încerce, deci, să se lase în voia curentului, fie ce-o fi.

George se îndepărtase vreo sută de metri de satul unde se auzea o larmă grozavă şi ajunse la un banc de nisip, care se întindea adânc în apă. Luna tocmai ieşise dintre nori când tânărul zări lângă marginea bancului... crocodilul uriaş. Un exemplar atât de fioros nu mai văzuse niciodată. Era lung de cel puţin zece metri şi avea o platoşă solidă.

Din cauza bancului de nisip râul se îngusta şi-l, drept urmare, curentul era mal puternic. Asta era spre norocul Iui George, căci kanu-ul trecu ca o săgeată doar la doi metri de monstrul înfiorător.

Botul grozav se deschise şi se închise cu zgomot, apoi George văzu cu spaimă că dihania se aruncă vijelios în apă. Zări capul ivindu-se la cinci metri în spatele său, norii acoperiră luna şi barca alerga iarăşi în întuneric,

Moartea îl pândea din urmă pe curajosul tânăr. Şi ce fel de moarte! George ştia bine, din citite, cât de primejdioşi sunt aceşti crocodili de dimensiuni uriaşe, care cutezau să smulgă oamenii din bărci pentru ca să-i sfâşie în bucăţi.

Îşi făcu curaj, însă, şi începu să vâslească cu putere. Viteza kanu-ului sporea tot mai mult şi deodată îi dădu în gând că se apropie de bariera unde râul forma o cascadă.

Trebuia, deci, să-şi lase barca în voie. Luna ieşi iarăşi din nori şi la lumina ei palidă, George zări în spatele său capul fioros al monstrului. Părea să se fi apropiat şi mai mult

Privi din nou înainte şi văzu la vreo douăzeci de metri bariera stâncoasă, de care se temea atât. Trase vâslele înăuntru şi se înţepeni cu amândouă mâinile de marginea kanu-ului, lăsându-l în voia apei.

Ajunse Ia zăgaz. Barca se aplecă uşor pe o parte ameninţând să se răstoarne. George nu-şi pierdu cumpătul şi se aruncă repede pe partea cealaltă, menţinând astfel echilibrul.

Simţi apoi că partea dinainte a kanu-ului se afundă în gol şi atunci

el sări repede îndărăt, ca un călăreţ al cărui cal se pregăteşte să sară peste un obstacol şi când credea că primejdia trebuie să se arate din clipă în clipă..., ea trecuse. Clătinându-se uşor, kanu-ul goni înainte în apa spumegândă.

George întoarse privirile. Bariera avea cel mult un metru înălţime, aşadar bărcile puteau fi lesne trase în sus, în locurile unde apa era mai liniştită. Văzu şi locul unde apa forma o cascadă şi în spuma el zări capul monstrului grozav.

Tânărul apucă din nou lopata. Acum nu se moi temea, însă, spunându-şi că crocodilul urma kanu-ul din obişnuinţă. Apoi, curând trebuia să ajungă Ia luminişul unde se aflau tovarăşii săi, care vor izbuti să ucidă dihania cu carabinele lor.

Vâsli cu turbare şi barca alerga pe apa întunecată. Luna apăru iarăşi pentru câteva clipe: George se întoarse repede şi... zări Ia cinci metri de el crocodilul uriaş, spintecând valurile.

De data aceasta, curajosul tânăr simţi un fior de groază trecându-i prin trup. Urmărirea aceasta îndârjită nu prevestea nimic bun. Îţi aduna puterile şi vâsli nebuneşte prin mijlocul apei. În depărtare, spre ţărm, se zărea lumina unui foc. Acolo se aflau credincioşii săi tovarăşi, care erau desigur neliniştiţi de soarta Iui. Începu să vâslească încetişor spre malul stâng şi când fu doar la o sută de metri de luminiş strigă cu putere:

— Camarazi, eu sunt, George! Mă urmăreşte un crocodil, e în spatele meu, numai la cinci metri! Aprindeţi făcliile şi trageţi în el! Tovarăşi! Tată, vin, „monstrul sfânt” e îndărătul meu!

Ţărmul se lumină ca prin farmec. Marinarii aprinseră ramuri uscate şi făcliile acestea improvizate luminau râul până la mari depărtări.

— Ura, George! răcni Peter. Suntem aici! Ura! George al nostru e în viată!

Marinarii izbucniră şi ei în strigăte de triumf. Tânărul îndreptă kanu-ul spre luminiş; prin asta, însă, venea între crocodil şi tovarăşii săi, dar trebuia să fie cât mai aproape de ţărm, pentru ca monstrul să nu-l poată înhăţa în ultima clipă.

Era foarte îndrăzneţ ceea ce făcea el şi Peter scoase un ţipăt de spaimă. În aceeaşi clipă detunară împuşcături, apa ţâşni în spatele kanu-ului..., dar tânărul ajunse în faţa luminişului şi uriaşul îl apucă în braţe, aşezându-l pe uscat

— George! exclamă el, mişcat, dihania a fost la doi paşi de kanu. Mult nu lipsea să apuce marginea cu labele. Dar iată că gloanţele noastre nu s-au pierdut în vânt, socot că i-au intrat câteva în trup.

— Scumpul meu copil, strigă căpitanul, care se apropiase, eram foarte îngrijoraţi de soarta ta. Povesteşte-ne cum al izbutit să scapi. Am auzit o larmă grozavă la vreo sută de metri, în susul râului. Am alergat într-acolo, dar n-am putut vedea nimic. Ce s-o întâmplat?

George se aşeză lângă foc şi mâncă ceva, să mai prindă puteri. Apoi povesti prin câte trecuse. Când sfârşi, Peter scoase un „ura” puternic şi ceilalţi îl repetară în cor.

— Aşadar, crezi că n-avem a ne teme deocamdată din partea căpeteniei? întrebă Farrow. În cazul acesta, vom porni mâine să scotocim prin satul negrilor. Peter, ar fi bine să te duci Ia submarin şi să-l aduci pe Rindow cu încă zece camarazi. Vom fi atunci în stare să ţinem banda la respect, până vom lămuri toată afacerea.

— Tată — zise George — când am luat-o la goană prin sat mi s-a părut că aud dintr-o colibă un geamăt, apoi un strigăt de ajutor rostit în limba olandeză. Nu cumva o fi ţinut acolo prizonier tânărul von Straat?

— Drace! tot ce se poate, răspunse Farrow. Trebuie neapărat să-l eliberăm mai întâi sau să aşteptăm până ce banda îi va da drumul. Nu putem porni deocamdată împotriva satului, căci asta ar însemna să fie ucis de sălbatici.

— Tată, cred că în orice caz va avea o soartă tristă, căci Tocka va încerca să-şi descarce mânia asupra lui, pentru ceea ce i-am făcut eu. Trebuie să mergem într-acolo şi să facem tot ce ne va sta în putinţă să-l eliberăm. Eu m-aş simţi vinovat dacă i s-ar întâmpla ceva rău tânărului nostru olandez.

— Ai dreptate, drogul meu, răspunse Farrow, Cunoşti drumul spre sat? Putem ajunge cu bărcile acolo?

George explică pe scurt că lucrul e cu putinţă. Trebuiau să vâslească pe malul opus — unde curentul nu exista — până la zăgaz, acolo urmau să ridice bărcile, şi apoi, tot de-a lungul ţărmului, înainte.

— Să pornim, deci, camarazi! strigă Farrow. Vom încerca să-l eliberam pe prizonier. Lăsaţi focul să ardă ca să-i înşelam pe sălbătici. Să vâsliţi încet, însă. Avem trei bărci şi ne putem împărţi mai bine. Peter, noi doi şi cu George o vom lua înainte cu kanu-ul, în care încap tocmai trei oameni.

În grabă, dar fără să facă zgomot, marinarii se împărţiră în celelalte două bărci. Deodată, Farrow strigă:

— Unde e Rutu? Era doar aici acum câteva clipe!

— Domnule căpitan, am văzut că se uita la un petic de hârtie, nu e mult de atunci, zise un marinar. Stătea colo, lângă vreascurile aprinse. Ah! uite hârtia la pământ.

Alergă într-acolo şi ridică peticul de hârtie. Farrow şi doctorul se apropiată de foc, căpitanul aruncă o privire asupra scrisului şi dădu hârtia tovarăşului său:

— Uite, doctore, asta-i ceva pentru dumneata.

— Sfinte Dumnezeule, e scris pe arăbeşte! exclamă Bertram, Aşadar, e amestecat un arab în afacerea asta. Biletul glăsuieşte:

„Rutu! Vei fi iertat, dacă vii la bancul de nisip. La răsăritul soarelui să fii acolo. Părăseşte-i imediat pe străini, altfel vei fi jertfit.”

— Aha! jertfa asta e în legătură cu crocodilul, urmă doctorul. Va să zică Rutu a dispărut. Nu-i putem lua în nume de rău fuga, căci s-o fi temut ca foştii lui tovarăşi să nu-şi pună în practică ameninţarea.

— Lasă că-l vom revedea noi, zise Farrow. S-o pornim acum, n-avem vreme de pierdut

Cele trei bărci începură să alunece pe apă, împotriva curentului. Marinarii îşi ţineau pregătite carabinele, de asemenea şi lanternele, căci se putea ca crocodilul rănit să-i atace pe neaşteptate.

Ajunseră repede Ia zăgaz, bărcile acostară în apa liniştită şi oamenii din ele se căţărară pe coama stâncoasă. Bărcile fură ridicate, apoi puse iar pe apă şi porniră mai departe.

După o jumătate de ceas, George şopti:

— Tata, acum ajungem la bancul de nisip. Uite-l acolo, în faţa noastră. Curentul devine mai puternic, după cum vezi, şi cred că e mai bine dacă o luăm pe malul celălalt şi s-o pornim pe jos. Satul nu mai e departe.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse căpitanul. Băieţi, strigă el spre barca din spate, luaţi-o pe malul celălalt. Vom coborî acolo.

Doctorul transmise ordinul bărcii din urmă, apoi toate trei bărcile vâsliră spre malul drept, unde ajunseră repede.

Fură legate de nişte trunchiuri de copaci, apoi tovarăşii coborâră pe uscat Luna apăru iarăşi dintre noii şi în aceeaşi clipă George — care privea spre bancul de nisip — apucă braţul părintelui său.

— Uite monstrul, tată! strigă el, iritat, s-a întors într-adevăr îndărăt.

— Dumnezeule, este un exemplar minunat! zise doctorul Bertram, cu însufleţire. Căpitane, aş vrea să-l împuşc. Pielea Iui e un trofeu minunat.

— O fi, zise Farrow, râzând, dar deocamdată trebuie să renunţăm. Mai întâi trebuie să-l eliberăm pe tânărul von Straat, apoi ne vom putea gândi să pornim vânătoarea împotriva monstrului. Aş dori şi eu să-l dobor, nu numai pentru a avea un trofeu, ci şi pentru ca să nu mal existe un „monstru sfânt”, căruia să-i aducă jertfe băştinaşii. Acum, însă, să plecăm.

— Tată, eu voi merge cu Peter înainte. Ştiu unde se-află coliba şi ne va veni moi uşor să-l eliberăm pe prizonier. Voi veţi fi gata să interveniţi, dacă se va întâmpla ceva.

— Bine, băiatul meu, zise Farrow, după câteva clipe de gândire. Îţi doresc noroc!

George se strecură primul în desiş, urmat de Peter. Timp de zece

minute înaintară cu băgare de seamă şi în cele din urmă ajunseră pe o potecuţă, care părea să ducă direct spre sat

Porniră pe dânsa şi în curând zăriră lucind o lumină slabă înaintea lor, apoi le ajunseră la ureche zgomote uşoare, care se întăreau pe măsură ce se apropiau.

În cele din urmă, auziră un glas omenesc şi George şopti speriat:

— Peter, e vocea căpeteniei. Te pomeneşti că-l chinuie pe nenorocitul prizonier.

Grăbiră paşii şi ajunseră pe locul liber, unde se afla satul. Ţinându-se mereu în umbră, se călăuzeau după glasul căpeteniei, care răcnea tot mai furios.

În curând văzură înaintea lor o privelişte înfiorătoare. Pe un loc mare era înfipt un stâlp, de care era legat un tânăr european. În faţa lui stătea uriaşul, care cu greu se ţinea pe picioare.

Cele mai grozave blesteme ieşeau din gura Iui şi-l ameninţa cu chinuri neînchipuite, drept pedeapsă că el, căpetenia Tocka, fusese rânit de un european.

Smulse o făclie din mâna unui sălbatic şi răcni:

— Îţi voi lua vederea!

Apropie încetişor făclia de faţa prizonierului şi în aceeaşi clipă George ridică revolverul, dar Peter îi apăsă mâna în jos. Apoi tânărul observă că uriaşul făcu o mişcare cu braţul şi văzu un fulger brăzdând aerul. Tocka se prăbuşi la pământ cu un răget de fiară, se zvârcoli câteva clipe şi rămase nemişcat. Pumnalul lui Peter nu-şi greşise ţinta.

George se înspăimântă auzindu-l apoi pe uriaş scoţând deodată sunete ciudate, asemănătoare cu lătratul câinilor, dar imediat tânărul îşi dădu seama cât era de iscusit credinciosul său servitor. Sunetele acestea aveau multă asemănare cu acelea pe care le făceau crocodilii. Şiretenia lui Peter prinse.

Scoţând ţipete de groază, sălbaticii dispărură cu iuţeala fulgerului în colibe. Nici unul nu-şi întoarse privirea spre locul de unde se auzeau sunetele, încredinţaţi fiind că acolo se afla „monstrul sfânt”.

Din câţiva paşi, Peter fu lângă prizonier; nu-şi mai pierdu timpul să-i tale legăturile, ci apucă stâlpul cu totul, îl smulse din pământ şi cu povara asta în braţe alergă înapoi spre George. Acolo de-abia îl aşeză jos şi-i tăie funiile cu pumnalul.

Dar olandezul nu se putea ţine pe picioare şi atunci Peter îl ridică pe umăr şi porni cu el spre desişul unde aşteptau tovarăşii lor.

— M-am răzgândit — zise atunci Farrow — nu vom împresura încă satul. Vom face asta mâine, când va veni curierul din Amboina, cu banii de răscumpărare. Trebuie să fie un tovarăş al arabului şi poate că vine şi acesta cu el. Căci, în sat, nu cred să fie deocamdată, s-o fi dus să-l întâmpine pe celălalt. Domnule van Straat, ai văzut vreun arab în sat? A, dă-mi voie să mă prezint mai întâi, numele meu este

Farrow, şi aceştia sunt credincioşii mei tovarăşi. Tatăl dumitale se va bucura mult când te va vedea teafăr. Mâine dimineaţă vom expedia un porumbel cu vestea eliberării dumitale.

Tânărul strânse mâna tuturor şi zise:

— Da, domnule Farrow, e un arab în sat. S-a certat rău cu Tocka, când am fost adus eu. Dar Tocka l-a doborât la pământ pur şi simplu, apoi a pus oamenii să-l lege şi să-l închidă într-o colibă.

— Ah! În cazul acesta putem împresura satul imediat, zise căpitanul, vesel. Le vom vâri noi minţile în cap domnilor de pe aici!

Dădu ordinele cuvenite şi marinarii împresurară satul. Trebuiau să aibă răbdare însă, căci înainte de ivirea zorilor nu puteau întreprinde nimic.

Peter stătea cu George pe poteca ce ducea spre sat Deodată, uriaşul apucă braţul tânărului, şi-i şopti:

— Vine!

Auzul Iui ascuţit auzi nişte paşi care se apropiau şi-şi zise că nu putea fi decât curierul care aducea banii.

Ca o umbră apăru o făptură omenească în faţa lor, dar în aceeaşi clipă pumnii de fier ai uriaşului se încleştaseră în jurul gâtului său şi-l lăsă în nesimţire.

ÎI legă apoi cu iscusinţă, îi vâri un căluş în gură, începu să-i scotocească buzunarele şi zise triumfător:

— George, am găsit un pilc doldora de hârtii. Domnul van Straot se va bucura mult când îi vom aduce plocon pe băiat şi banii. Ia-i dumneata!

Ceasurile se scurgeau încet. Când se lumină de ziuă, satul se însufleţi. Se auziră ţipete de groază când locuitorii văzură că sunt împresuraţi. Doctorul le vorbi însă cumpătat şi oamenii puseră jos cuţitele şi măciucile, făcând din ele o grămadă, în semn că se socoteau învinşi.

Căpitanul intră apoi în coliba pe care i-o arătă van Straat. Dădură acolo peste un arab legat.

— Ah! ăsta e Jussuf, pe care şi-a pus de mult ochii Diersow! strigă olandezul.

— Sunt pierdut — zise arabul, liniştit — dar Rutu, care ne-a trădat, îşi primeşte acum pedeapsa meritată. Pe bancul de nisip e luat în primire de „monstrul sfânt”.

George îl privi pe uriaş, apoi porniră amândoi repede spre desiş şi alergară pe o potecă îngustă, Care părea să ducă la bancul de nisip. Peste cinci minute, când ajunseră acolo, se încredinţară că era prea târziu.

Lovit de coada uriaşă o crocodilului, Rutu zbură prin aer şi căzu în apă, unde fu târât de curentul puternic. Era pierdut, căci lovitura dihaniei îi zdrobise, desigur, oasele.

Crocodilul vru să se arunce după el, dar nu mai avu vreme, căci carabinele celor doi tovarăşi îşi făcură datoria. Monstrul rămase nemişcat lângă marginea istmului. Cât despre Rutu, nu se mai vedea nici o urmă. Îşi luase pedeapsa.

Când băştinaşii îşi văzură zeul ucis, se cuminţiră. Dădură chiar o mână de ajutor doctorului să-i scoată platoşa. Marinarii voiră să plece, dar tocmai atunci veneau europenii în sat: Diersow, Winkoop şi van Straat care se repezi la fiul său şi-l strânse în braţe.

Plecară cu toţii, luându-l pe arab şi pe complicele Iui, care adusese banii. Băştinaşii, de care o bandă vicleană se folosise că să-şi atingă scopurile, îi petrecură pe europeni în strigăte de bucurie.

Aventurile submarinului Dox 016

Hans Warren

I
ÎN DRUM SPRE SUMATRA

ACUM TREBUIE să fim cu mare băgare de seamă, zise căpitanul Farrow primului ofiţer Rindow. Intrăm în strâmtoarea Sunda şi e sigur că vom întâlni multe vapoare pe acolo.

— E adevărat, domnule căpitan, răspunse Rindow, liniştit, mai bine ar fi fost să aşteptăm până la noapte în marea Javei şi atunci străbaterea canalului ar fi trecut neobservată. Drept să-ţi spun, distrugătorul acela englez, pe care l-am tot zărit în ultimele zile, mă cam nelinişteşte.

— Da, nu a fost prea bine că Winkoop, şeful poliţiei din Amboina, a vestit prietenului său, poliţaiul din Makassar, izbânda noastră asupra monstrului sfânt. Mai mult ca sigur că radiograma a fost interceptată de englezi şi acum ştiu că ne aflăm prin locurile acestea.

— În primul rând e complet fals ceea ce se spunea în această radiogramă, cu privire la intenţia noastră de a încerca să lămurirea chestia misterioasă cu fratele tei van Straat, zise Rindow. Winkoop însuşi nu prea are mare vină, căci greşeala a fost făcută de comisarul Dierks. Ei, dar lasă că şi-a meritat imputările pe care le-a căpătat.

— Cu toate astea le-a primit cu linişte, răspunse Farrow gânditor. Ba mi se pare că ascundea un zâmbet. Rindow, eu am avut impresia că Dierks ştie mai mult decât noi şi chiar Winkoop.

— Da, da, aşa se explică faptul că a fost transmisă radiograma, zise Rindow. Voia prin aceasta să ni-i aducă pe englezi la spate, ceia ce se pare că a reuşit chiar. A, uite că se vede ceva colo în spatele nostru.

La orizont se ivi un nor întunecat de fum. Cu ochiul său de marinar încercat, primul ofiţer descoperise imediat distrugătorul englez, după felul cum se înălţa spre cer norul de fum. Căpitanul privi îngrijorat într-acolo, apoi zise:

— Rindow, radiograma Iui Dierks a fost atât de amănunţită, încât englezii ştiu exact ce planuri avem. Distrugătorul ne-ar fi ajuns de mult, dacă ar fi vrut neapărat. Trebuie deci, să fie altceva la mijloc. Te pomeneşti că or fi având chiar englezii interese în satul pe care-l căutăm noi. Ne vor lăsa să scoatem castanele da foc, apoi vor pune mâna pe noi.

— Da, căpitane, se poate şi, ai dreptate, încuviinţă Rindow. În radiograma sa, Dierks a amintit printre altele, că în satul misterios de pe Sumatra s-ar afla şi englezi. Fireşte că guvernul englez nu vrea să intre în tratative oficiale cu cel olandez, căci e vorba numai de zvonuri, de aceea ne lasă pe noi să aranjăm lucrurile. Se ştie doar

pretutindeni că noi suntem cei dintâi când e vorba de o aventură primejdioasă. Dar lasă că ne vom pricepe noi să le scăpăm din mână domnilor englezi, după ce ne vom face treburile. Părerea mea e să nu intrăm în Golful Regelui din Padang. Poate că vom izbuti si debarcăm în timpul nopţii şi apoi s-o luăm pe jos spre podişul padangian.

— Aşa m-am gândit eu, zise Farrow. În Golful Regelui intră multe vapoare şi e mai bine să nu dăm ochii cu ele. Ia stai, maşinistul nostru Kard a fost înainte de război prin apele acelea şi ne va putea sfătui unde să acostăm. Cheamă-l, te rog.

Rindow mai aruncă o privire spre distrugătorul englez care se zărea ca un punct în zare, apoi coborî repede scăriţa de fier care ducea în interiorul submarinului. După câteva minute se întoarse însoţit de maşinist.

— Ascultă Kard, cunoşti bine coasta de sud a Sumatrei? îl întrebă Farrow.

— Da, domnule căpitan, am petrecut doi ani pe acolo. La Padang am fugit de pe o corabie, din pricină că prea eram tratat prost ca elev-marinar. Apoi am colindat mult prin interiorul ţării.

— Asta-i minunat! strigă Farrow vesel. Ascultă Kard, despre ce este vorba: Olandezul von Straat, pe al cărui fiu I-am salvat din mâinile unei bande de ticăloşi, mi-a povestit că fratele său a dispărut în urmă cu trei ani. El se ocupa de o întreprindere care părea de la început îndoielnică şi primejdioasă. Această întreprindere l-ar fi dus tocmai în Sumatra, într-un sat misterios cu numele de Satul groazei, interesant, nu? Fratele lui van Straat a dispărut fără urmă din clipa când a pornit cu expediţia aceea ciudată. Apoi, se zice că au mai dispărut şi alţi europeni, printre care şi englezi, care au plecat să găsească satul cu pricina. De aceea şovăie şi crucişătorul care e în urma noastră, căci a interceptat o radiogramă în care se aminteşte de expediţia noastră. Englezii ştiu că noi pornim cu plăcere când e vorba de aventuri şi şi-or fi spunând că e mai bine aşa, decât să vină în contact direct cu autorităţile olandeze.

— Am înţeles, domnule căpitan, răspunse Kard, zâmbind pe sub mustaţă. Ne vor lăsa să-i descoperim mai întâi pe englezii dispăruţi, apoi vor pune mâna pe noi. După cât îl cunosc eu pe domnul căpitan, nu le va reuşi planul. Unde vreţi să acostăm, domnule căpitan? Aveţi vreo idee în ce loc se află aşezat satul acela afurisit?

— Da, Kard, din câte mi s-au spus se, poate ajunge la el prin podişul Padang. Ai fost vreodată pe acolo? Cunoşti prin apropierea Golfului Regelui vreun loc bun de acostare, unde să fim la adăpost?

Maşinistul chibzui câteva clipe, apoi zise:

— Hm! Cu puţin înaintea războiului am fost pe acolo ca marinar. Am fugit de pe un vapor englez, pentru că nu mai puteam îndura mizeria şi timp de două luni am fost nevoit să aştept în Padang, până

am fost angajat pe un vas japonez. În cele două luni am dat o raită prin ţară, în goană după o pâine. Am lucrat şi în minele de cărbuni din Sawah-Luntu. Acolo i-am auzit pe băştinaşi vorbind cu groază de un sat misterios. Calea ferată duce de la Padang, prin Padang-Padang, spre sud-est, şi trece pe Ia lacul Sin Karah. Apoi ocoleşte spre răsărit. Undeva prin apropierea acestui lac trebuie să fie satul cu pricina.

— Drace! exclamă Farrow. De atâta vreme să existe un astfel de sat, fără ca autorităţile să fi luat vreo măsură? E ciudat, cu atât mai mult, cu cât se spune c-ar fi dispărut pe acolo mulţi europeni.

— Domnule căpitan, interveni Rindow, în mod oficial e greu să se întreprindă ceva în direcţia aceasta. Dacă guvernul ar trimite funcţionari în uniformă, nu ar izbuti să facă nimic. Pe de altă parte, nu poate însărcina cu treaba asta nici persoane particulare, căci probabil, cei în drept refuză să finanţeze expediţia. Nu rămâne altceva decât ca oameni cu dorul aventurii să ia lucrul în mâni. Şi aceştia suntem noi.

— Aşa e, zise Farrow gânditor. Ah! uite că distrugătorul îşi sporeşte viteza, n-ar strica să ne afundăm.

— Peste o jumătate de ceas vom trece strâmtoarea Sunda, zise Rindow, apoi ne vom putea ascunde foarte bine în labirintul de insule în colţul de sud al Sumatrei. Dacă vom pune în funcţiune compresoarele, distrugătorul nu ne va putea ajunge în nici un caz.

— Ai dreptate, zise Farrow. Am avut noroc că ne-am ţinut şi ne mai ţinem încă departe de drumul navigabil. Vapoarele prin dreptul cărora am trecut nici nu cred că ne-au observat.

— Ultimul însă, pe care l-am întâlnit în drumul nostru, a fost un vas al lui Withe-Star-Line, zise Rindow şi cred că ne-a observat chiar cu multă atenţie. Fireşte că a transmis o radiogramă distrugătorului şi de aceea a pornit acesta cu viteză.

— Cu toate acestea nu ne va face nimic, căci ne va lăsa să rezolvăm întâi chestiunea cu care am fost însărcinaţi, răspunse Farrow. Totuşi nu strică să ne ferim de el şi să ne căutam vreo ascunzătoare la capătul strâmtoarei Sunda.

— Ştiu eu un loc minunat, domnule căpitan, interveni maşinistul Kard. Acolo în deplină siguranţă şi avem o ieşire m caz de nevoie, când am fi adică blocaţi.

— Minunat! exclamă Farrow. Rămâi cu noi aici sus, Kard, şi arată-ne drumul. Aşa. Acum nu are decât să se ia după noi distrugătorul englez.

Compresoarele intraseră în funcţiune şi monstrul de oţel fu împins cu putere înainte. În curând norul de fum al distrugătorului se afla cu mult îndărătul lor. Minunatul submarin Dox era, desigur, cel mai rapid vas din apele Oceanului Pacific. Numai transatlanticele uriaşe se puteau lua la întrecere cu el.

Timp de o jumătate de ceas vasul goni ca o nălucă, apoi ajunse la

capătul strâmtoarei Sunda, între Sumatra şi Java.

Kard privea cu atenţie înaintea sa. Deşi trecuseră mulţi ani de când nu mai fusese pe aici, recunoştea, totuşi, foarte bine locurile.

— Cutremurele par să nu fi făcut schimbări pe aici, domnule căpitan, zise el, totul a rămas la fel ca acum douăzeci de ani. Ah! strigă el deodată, arătând spre două stânci ascuţite care se înălţau una lângă alta. Acolo trebuie să intrăm. Domnule căpitan, am fost odată marinar pe un vas de contrabandă, pe care l-am părăsit apoi, când am găsit prilej să muncesc cinstit. Era o corabie mică şi iute la drum şi într-un rând fiind urmăriţi de un torpilor olandez, ne-am furişat printre cele două stânci, ascunzându-ne într-un golfuleţ care nu se poate vedea de afară.

— Hm! De-atunci şi până acum poate să se fi schimbat situaţia, zise Farrow. Olandezii or fi cercetat cu amănunţime coastele, pentru a întocmi hărţi de navigaţie şi e mai mult ca sigur că au descoperit şi golful de care vorbeşti tu,

— Se poate să fie şi aşa, domnule căpitan, dar chiar dacă olandezii ar fi însemnat-o pe o hartă de-a lor, nu trebuie s-o ştie numaidecât şi englezii.

— Parcă ai şi tu dreptate, zise Farrow, râzând; aşadar, să căutăm golful, cu atât mai mult cu cât spuneai că are şi o ieşire pentru caz de nevoie. Eşti sigur de asta?

— Da, domnule căpitan, ieşirea aceea trebuie să existe, dacă n-o fi închis-o vreun cutremur marin. Ne putem încredinţa lesne, prin aceea că nu vom intra printre stânci, ci pe la spatele lor.

— Bine, aşa vom face! hotărî Farrow.

Submarinul mai pluti un sfert de ceas şi deodată Kard ridică mâna, iar căpitanul ordonă să stopeze maşinile. Kard arătă spre o crăpătură în malul stâncos, spre dreapta, şi zise:

— E chiar aşa precum spuneam eu, prin crăpătura asta am ieşit atunci. Domnule căpitan, e un canal strâmt şi întortocheat, care duce la golf. Dar noi am trecut noaptea cu o corabie care era mai lată ca "Dox"-ul nostru.

— Bine, să încercăm, zise Farrow, râzând — Babord! strigă el în acustic.

Vasul alunecă încetişor spre deschizătura întunecoasă din peretele de stâncă. Kard avusese dreptate. Submarinul putea să treacă cu uşurinţă, având la dreapta şi la stânga un spaţiu liber de patru metri până la peretele de stâncă. Canalul îngust era aşa de întortocheat încât era nevoie de multă dibăcie pentru a scoate submarinul nevătămat.

— Totul a rămas ca odinioară! strigă Kard vesel. Colo în faţa noastră, domnule căpitan, este intrarea adevărată, prin care, însă, n-ar putea pătrunde niciodată un distrugător.

— Minunat! zise Farrow. În cazul acesta putem rămâne aici. De ce

să ne expunem unei primejdii, urmând coasta de vest a Sumatrei? Sau poate cunoşti tu, Kard, în apropiere de Golful Regelui un loc atât de ascuns ca acesta?

— Nu, domnule căpitan, răspunse maşinistul: Sunt câteva golfuleţe pe acolo, dar prea stau deschise în faţa mării, şi am fi siliţi să rămânem toată ziua sub apă. Aici, însă, nu poate intra nici un vas străin.

— Hm! trebuie totuşi s-o luăm spre coasta de vest, zise căpitanul, după ce se gândi câteva clipe. Până la Padang sunt aproape o mie de kilometri şi ca să facem drumul ăsta pe uscat, ne-ar trebui săptămâni de zile. Vom aştepta aici până se va lăsa întunericul, apoi va trebui s-o luăm in sus, spre Padang. În două nopţi ajungem.

— Domnule căpitan, în cazul acesta aş fi de părere să ancoram direct în "Golful Regelui", zise Kard. Acolo ne vor bănui mai puţin ca oriunde. Cunosc câteva coturi, în care ne putem ascunde de minune.

— Bine, aprobă Farrow. Acum, însă, să ne apropiem de ţărm, unde vom rămâne până la noapte.

George veni şi dânsul în turn. În câteva cuvinte, căpitanul îi puse la curent cu intenţiile sale, apoi, după ce vasul se apropiase de ţărmul stâncos, dădu comanda de oprire, dând în acelaşi timp în grijă marinarilor de serviciu să fie gata în orice clipă pentru afundare.

Peste cel mult un ceas se va întuneca de tot, aşa că era exclus ca distrugătorul englez să-i descopere, căci în intervalul acesta scurt n-avea când să ajungă la ascunzătoarea lor.

Farrow dădu comanda pentru cină. Vroia să rămână aici încă două ceasuri după ce se va lăsa întunericul, pentru a da timp distrugătorului să se îndepărteze cât mai mult.

Petre aduse în turn mâncarea pentru căpitan, Rindow şi George. Cu prilejul acesta spuse în şoaptă tânărului său stăpân:

— Domnule George, ne aşteaptă vreo primejdie pe aici? Sanja e îngrijorată, ea susţine că te ameninţă din nou un pericol.

— Nici nu poate fi vorba de pericol aici, răspunse tânărul, râzând. Vezi de linişteşte-o pe Sanja, dragă Petre. Facem doar un mic popas, apoi pornim mai departe. Primejdia — dacă va fi — începe de-abia peste două zile, după ce vom păşi pe uscat.

— Ei, ce-o mai fi şi asta?

Exclamaţia lui era îndreptăţită. O piatră căzută din susul peretelui de stâncă îi spărsese farfuria pe care o ţinea pe genunchi. Priviră cu toţi în sus şi văzură un chip omenesc negru, care se rânjea la ei. Ori poate era botul unui animal grozav?

Avea o înfăţişare, care te bagă în sperieţi, complet acoperit cu păr încâlcit, numai dinţii albi străluceau şi ochii mari aruncau fulgere. Privea ţintă la cei de jos, dar când căpitanul duse instinctiv mâna la revolver, capul misterios dispăru cu iuţeala fulgerului.

— Un om a fost, zise Farrow. În primul moment credeam că e o gorilă sau altă specie de maimuţe. Hm! care va să zici, nu suntem prea ta siguranţă pe aici, după cum credeam. N-ar fi mai bine să pornim chiar acum până la ieşirea din canal?

— Nu, tată; strigă George, iritat. Văd colo o potecă foarte bună care duce pe creştetul peretelui de stâncă. Socot că cel mai nimerit lucru e să pornim în cercetare şi să vedem ce-i cu capul ăla. Îmi făcea impresia că ochii acestei făpturi ciudate aveau o expresie tristă, imploratoare. Tată, mă duc sus cu Petre şi sunt sigur că vom afla ce se petrece pe acolo. Poate că e ceva în legătură cu ceea ce aveam noi de gând să întreprindem. În vreme ce vom urca, voi ne veţi putea apăra de aici, aşa că nu avem de ce ne teme de vreun atac venit de sus. Tată, simt că trebuie să mă duc!

— Aşadar tot are dreptate Sanja... murmură Petre. Te vâri singur în primejdie, domnule George. Dar fie şi aşa. Eu nu te las singur, mergem împreună.

— George, cum de îţi dă în gând una ca asta? zise căpitanul cu oarecare asprime. Ce să cauţi colo sus? Un băştinaş a privit în jos şi ne-a zărit, poate că acum a plecat să-şi aducă tovarăşii şi când vei ajunge sus cu Petre, vă veţi trezi atacaţi din primul moment. Nu, nu, cel mai bun lucru e să plecăm de aici Ai văzut că o piatră ţi-a spart farfuria, la gândeşte-te că ne pomenim acum cu un adevărat bombardament! Ce te faci? E drept, avem arme cu care ne putem apăra, dar prin asta vom atrage încoace vase străine, în primul rând distrugătorul englez, care ne urmăreşte.

— Dar bine, tată, n-ai observat tu că omul acela era un european? Eu am băga de seamă imediat, deşi avea părul şi barba încâlcite şi pielea înnegrită de soare. Privea atât de rugător încât sunt sigur că aşteaptă ajutorul nostru. Trebuie să-mi dai voie să mă urc la el!

— Da, domnule căpitan, şi eu cred că a fost un european, deşi părea de tot sălbăticit, interveni Rindow. Cred că de vreme ce-l însoţeşte Petre, îl poţi lăsa pe băiat să se ducă să vadă ce-i cu omul aceia. Şi apoi, mai suntem şi noi pe aici.

— Hm! văd eu că nu mă pot împotrivi, zise Farrow, clătinând capul. Bine, George, du-te cu Dumnezeu! Petre, vezi de el.

Uriaşul bătu doar cu palma pe patul revolverului şi zise liniştit:

— Domnule căpitan, eu îl iubesc pe George tot atât de mult ca şi dumneavoastră.

II
UN PUSTNIC CIUDAT

REPEDE FU ADUSĂ pe punte o barcă de aluminiu, îi dădură

drumul în apă şi George cu Petre străbătură în grabă drumul scurt până la peretele de stâncă. Poteca pe care o observase George cobora şerpuind până la mal. Petre priponi barca cu un bolovan pe care-l aşeză deasupra funiei, apoi porni repede după tânăr, care urcase în acest timp o bucată bună de drum.

Când George ajunse sus la capătul potecii, văzu în faţa lui un platou stâncos întins şi neted, mărginit de un desiş atât de încâlcit încât de-abia ar fi putut răzbate printr-unsul o sălbăticiune, nicidecum un om.

George privi uimit peretele de verdeaţă, dar tresări auzindu-l pe Uriaş:

— George, domnule George, văd o spărtură în desiş, la stânga, pe acolo o fi fugit. Mai mult ca sigur că e o potecă în locul acela.

Tânărul alergă imediat într-acolo, urmat de Petre, care nu înceta să-l dăscălească:

— Domnule George, omul avea nişte ochi cum n-am mai văzut, o fi vreun nebun, care se ţine ascuns prin codri. Fii cu băgare de seamă!

George îşi spunea şi el că Petre avea dreptate. Şi pe dânsul îl izbise privirea arzătoare a acestui om ciudat. Mai ştia apoi că nebunii sunt înzestraţi de obicei cu o viclenie drăcească şi cu puteri supraomeneşti. Revolverele le aveau pregătite şi mâna dreaptă strângea pumnalul pe care i-l dăruise Sanja.

Cu precauţii nenumărate, pătrunse în spărtura din desiş. Şi într-adevăr, dădu imediat peste o potecă, foarte curat întreţinută şi care părea să fie umblată.

Cei doi tovarăşi merseră că la vreo cincizeci de metri pe poteca aceasta, apoi se pomeniră deodată într-un mic luminiş. Se opriră, căci de partea cealaltă a luminişului, unde ţâşnea din pământ un izvoraş, văzură o colibă.

Era mică şi primitivă coliba aceasta, construită din crengi şi acoperită cu frunze mari.

Petre şi George priviră cu atenţie luminişul şi descoperiră alte câteva poteci care duceau în toate direcţiile şi păreau a fi tot atât de bine întreţinute ca aceea pe care veniseră ei.

— Domnule George, asta nu-mi prea place, zise Petre Încetişor. Eu zic să ne întoarcem mai bine. Ce să căutăm aici? După cât ştim, locuieşte numai un singur om aici şi la ce naiba o fi întreţinând el atât de bine potecile alea? Hai să ne întoarcem, domnule George, zău aşa, ne aşteaptă tovarăşii şi biata Sanja o fi tare neliniştită.

— Petre, trebuie să descoperim ce taină se ascunde pe aici, zise George cu hotărâre. Omul acela ciudat e un european şi a fost silit din cine ştie ce împrejurări să se ascundă în codri. N-ar fi păcat să nu-l ajutăm dacă suntem în stare? Hai să cercetăm coliba.

Un zgomot uşor deasupra capului îi făcu să sară în lături. O nucă

de cocos fusese zvârlită cu atâta pubere de sus încât i-ar fi zdrobit capul dacă nu s-ar fi ferit,

Uriaşul scoase repede revolverul şi se pregătea să tragă, dar George îi strigă:

— Petre, nu trage, se teme de noi! Ciudatul om se cocoţase la vreo zece metri înălţime pe o ramură a unui arbore uriaş. Privea cu ochi plini de văpaie spre cei doi tovarăşi, dar o teamă grozavă se oglindea într-unşi.

— Petre, trebuie să fi trecut prin mari grozăvii în viaţa Iui, sărmanul! zise George. Să-ncercăm să-i dobândim încrederea.

Privi spre omul care părea cu desăvârşire sălbăticit, apoi i se adresă încetişor:

— Cine eşti dumneata? Vino jos, căci avem gânduri bune.

Bărbosul ciuli urechile, părea însă să nu priceapă ce i se spunea, în ochii îi apăru o expresie întrebătoare, ca şi cum ar încerca în zadar să-şi amintească de ceva.

George repetă vorbele în limba engleză, căci prima oară îi vorbise franţuzeşte. O lumină se aprinse în ochii ciudatului individ, aplecă mult capul şi deschise gura. Apoi începu să gângăvească:

— Cine... cine sunteţi? Voi... voi nu veniţi de acolo?

Ochii săi exprimau o groază nebună când, rostind aceste cuvinte, arătă cu mâna spre apus, în desiş.

— Nu, strigă George, noi nu suntem de acolo, avem gânduri bune cu dumneata.

— Ah, aşa! Atunci vin jos, văd că pot avea încredere în voi.

În vreme ce cobora ca o pisică, George îl privi cu atenţie. Era îmbrăcat în piei de maimuţă, braţele şi picioarele îi erau înnegrite de soarele tropical, dar toată înfăţişarea lui era a unui european.

Când ajunse jos, privi din nou cu spaimă la cei doi tovarăşi. George, însă, simţi o milă adâncă, se apropie de el, făcu o plecăciune şi-i întinse mâna.

— Nomele meu este George Farrow — zise el — şi acesta este bunul meu tovarăş Petre Uriaşul.

Ciudatul străin se înclină şi el, strânse mâna tânărului şi chipul i se lumină de un zâmbet.

— Mă numesc John Stones, zise el.

Părea că-şi revine dintr-un somn lung; îşi trecu mâna peste frunte şi urmă cu voce slabă:

— Sunt doi ani de zile de când n-am mai văzut chip omenesc. Da, doi ani, de când am fugit din iad. Oh! Am fost într-adevăr în iad, printre diavoli înfricoşători. Au mai rămas acolo tovarăşi de suferinţă, Dumnezeu ştie, însă, dacă mai trăiesc.

— Vino cu noi, domnule Stones, propuse George repede, noi suntem în căutarea acestui iad, pentru a-i elibera pe nenorociţii care

se chinuiesc acolo. Vom izbuti cu siguranţă şi d-ta ne vei putea fi de mare folos.

Englezul se cutremură şi în ochii săi apăru din nou o expresie de groază. Apoi zise cu glas stins: Ah! să mă înapoiez în iadul acela, în locul de groază? De ce m-aţi trezit din amorţeala în care trăiam aici? Era atât de frumos în cei doi ani, în care n-am văzut nici un chip omenesc! Numai gândul că ar putea da iarăşi peste mine, era de ajuns să mă îngrozească de moarte.

— Domnule Stones, groaza aceasta te va chinui mereu dacă vei rămâne aici. Vino cu noi, te vom apăra şi nu ţi se va întâmpla nici un rău.

— Sunt oameni înfiorători, gemu englezul sălbăticit şi nu le poţi face nimic. Aici n-au dat peste mine, dar oriunde m-oi ascunde m vreun oraş mare din lumea asta largă, ei toi vor găsi urmele şi mă vor ucide în chip înfiorător, atât de înfiorător cum i-au pedepsit pe nenorociţii care au încercat să fugă din iadul lor. Nu trebuie să se ştie c-am fost salvat, n-am voie să vorbesc nimic împotriva lor.

George îşi dădu seama că bietul englez suferea de o idee fixă, pe care nu i-o putea dezrădăcina atât de uşor. Sarcina aceasta voia s-o lase tatălui său, care era mai în vârstă şi putea să vorbească altfel. Apoi mai era şi doctorul Bertram, care va înrâuri, desigur, în mod binefăcător asupra nenorocitului.

— Vino cu noi; îl rugă George încă o dată, în curând se face noapte şi vrem să plecăm de aici cu submarinul nostru.

Stones privi cu bănuială la tânăr.

— De unde şi până unde aveţi dumneavoastră submarin? întrebă el. Nu văd să purtaţi uniformă! Nu cumva v-au trimis diavolii ăia să mă aduceţi înapoi?

Se dădu câţiva paşi îndărăt şi în ochii săi apăru o expresie de groază.

— Domnule Stones, răspunse George, cât se poate de liniştit, n-ai nici un motiv să fi bănuitor căci nu suntem marinari în slujba vreunui stat şi nici n-avem vreo legătură cu aceia din ghearele cărora ai izbutit să scapi. Ţi-am spus doar numele meu şi nu-mi închipui să nu fi auzit dumneata cândva despre tatăl meu, căpitanul Farrow, care a venit cu submarinul său prin apele Pacificului, îndată după război.

Chipul Iui Stones se lumină ca prin farmec. El păşi spre George, îi întinse mâna şi zise;

— Da, domnule Farrow, am auzit multe despre tatăl dumitale, aşa e... Ceea ce nici un om n-ar putea izbuti să facă, el e în stare şi sunt încredinţat că va nimici şi iadul acela în care am trăit un an de zile şi de unde am scăpat, pentru a duce aici o viaţă de animal sălbatic. Vin cu dumneavoastră, domnule Farrow şi vă voi ajuta din toate puterile ca să ajungem la ţintă.

— Aşa îmi placi! strigă George, bucuros şi strânse mâna englezului. Să pornim repede jos.

Când se îndreptă spre potecă, Petre opri şi zise îngrijorat:

— Domnule George, cred că e mai bine să pornesc eu înainte. O voi ruga pe Sanja să se retragă în cabina ei până ce domnul Stones va arăta... ceva mai bine. Nu-i va fi nici lui plăcut să se prezinte în halul acesta în faţa unei femei

— Ce? strigă englezul care auzise vorbele lui
Petre, aveţi şi o femeie pe bord? Cum e cu putinţa
asta, domnule Farrow?

În vreme ce Petre o luase înainte, George povesti englezului aventurile prin care trecuse împreună cu Sanja, în decursul călătoriilor lor pe ocean.

— Minunat! exclamă Stones, după ce tânărul termină de povestit. Acum începe să-mi fie ruşine că m-am lăsat doborât de groaznicele întâmplări prin care am trecut. Dar a fost într-adevăr îngrozitor tinere dragă, mult mai îngrozitor decât ţi-ai putea închipui dumneata.

— Ei lasă, domnule Stones, vei uita repede toate astea, după ce te vei reîntoarce la viată. Acum e vorba să stârpim iadul acela, despre care mi-ai vorbit dumneata. Dar ia spune, ai auzit de unul care se numeşte van Straat?

— Desigur, răspunse Stones, repede. A venit la noi acum vreo trei ani, tot ca prizonier, bineînţeles. El o ducea însă mai bine, căci ştia multe. Dumnezeule! exclamă deodată, oprindu-se şi frecându-şi fruntea. Îmi reamintesc de toate chinurile şi grozăviile pe care le-am îndurat, dar nu mai ştiu ce am făcut pe acolo... Mi-a pierit cu desăvârşire memoria, în cei doi ani pe care i-am petrecut în pustietăţile astea, în veşnică lupte pentru existenţă, mi-am frământat creierul, dar nu am reuşit să-mi amintesc ce am înfăptuit în iadul acela. Chinurile prin care am trecut le simt parcă şi acum, de asemeni îmi aduc aminte de diavolii acela negri cu semne albe pe trup...

— Diavoli negri cu semne albe pe trup? îl întrerupe George uimit. Sună cam ciudat. Aşa arată doar băştinaşii din Noua Guinee!

— Da, domnule Farrow, astfel arată diavolii aceia. Dar cum de-i posibil aşa ceva în Sumatra?

— Domnule Stones, în interiorul marilor insule Sande trăiesc încă unele triburi care nici nu-s cunoscute măcar. Tocmai în mlaştinile acelea, care se întind în spatele vulcanului Selawa, pot vieţui băştinaşi, de a căror existentă nu bănuieşte nimeni, căci, nici un explorator n-a izbutit să pătrundă până la aceste mlaştini ale morţii. Acolo trăieşte doar şi ciudatul rinocer cuirasat, din care s-au prins numai două exemplare până acum. E foarte posibil ca tot acolo să se afle iadul despre care, vorbeşti dumneata. Cât timp ţi-a trebuit ca s-ajungi aici?

Englezul se gândi câteva clipe, apoi răspunse:

— Să fi fost cam vreo trei luni. N-aş putea spune cât a fost de lung drumul, căci trebuia să fiu necontenit cu ochii în patru să nu dea peste mine urmăritorii sau fiarele sălbatice din pădurile pe unde treceam. Dar se prea poate să fie cum zici dumneata, căci îmi amintesc că era multă apă acolo.

— De la maşinistul nostru am auzit — spuse George — că prin regiunea lacului Sin Karah se află un sat căruia i s-a dus pomina. Acolo trebuie să fi văzut dumneata apa aceea multă. Pe calea aerului sunt până acolo vreo mie de kilometri.

— Sin Karah, Sin Karah! repetă Stones, îngândurat, numele acesta îl cunosc. E săpat în memoria mea. De ce-am venit, eu oare în Sumatra? Era ceva în legătură cu lacul acesta... De mi-aş putea aminti numai!... Dar parcă s-a ridicat un perete înalt în creierul meu. Ştiu numai că am venit acolo din Singapore, unde mi-am părăsit logodnica, un frate şi o afacere bună. Îmi amintesc şi de numele acestui lac, dar ce şi cum, nu mai ştiu.

Străbătuseră desişul şi se apropiau de poteca şerpuitoare ce ducea în jos, spre golf. Cu un zâmbet îndurerat, englezul zise:

— Cobor poteca asta pentru ultima oară. Zilnic mă duceam jos la mare ca să-mi asigur hrana cu ajutorul unei undiţe pe care mi-am fabricat-o singur. Îţi poţi lesne închipui ce însemna pentru mine, om civilizat, să mă văd redus la propriile mele forţe, nevoit să trăiesc în mijlocul unei naturi sălbatice şi unde primejdiile te pândesc la tot pasul. A fost grozav de greu, dar nici pe departe nu se poale compara eu ceea ce am îndurat în iadul din care am izbutit să fug.

Coborâră încetişor poteca şi Stones făcu într-un rând o mişcare de parc-ar fi vrut să se întoarcă, văzând oameni adunaţi pe puntea submarinului. Erau căpitanul, Rindow, doctorul Bertram, Hagen şi câţiva marinari, care priveau curioşi la apariţia ciudată, a cărei sosire Ie-o anunţase Petre. Uriaşul se întorsese cu barca de aluminiu la capătul de jos al potecii. Se urcară în barcă şi când ajunseră la submarin, Farrow păşi spre parapet şi întinse englezului mâna.

— Domnule Stones, mă bucur să-ţi pot fi de folos, zise el cu căldură. Fii binevenit pe vasul nostru.

Întâmpinarea aceasta făcu o impresie puternică asupra englezului. Strânse mâna lui Farrow şi, după multă sforţare izbuti să zică:

— Domnule căpitan, dumneata îmi redai viaţa. Dar trebuie să distrugi pe diavolii aceia, altminteri voi trăi veşnic cu spaima în suflet.

— În scopul acesta am şi pornit la drum, răspunse Farrow. Vino te rog, în primul rând trebuie să facem un om civilizat din dumneata. Bărbierul nostru te aşteaptă.

Tot şovăind, pustnicul coborî scăriţa în interiorul submarinului, împreună cu Farrow. În sala echipajului îl dichisiră, redându-i

înfăţişarea omenească. Avea cam aceeaşi statură cu a inginerului Hagen, ale cărui hainei se potriveau. Fu spălat, părul şi barba îi fură tăiate.

Acum căpitanul avea înainte-i un bărbat în putere, cu figura sinceră şi inteligentă, pe care, însă, suferinţa şi lipsurile săpaseră brazde adânci.

— Da, domnul căpitan; m-ai făcut iarăşi om. Îţi mulţumesc din inimă. Acum probabil că vrei să ştii ce am pătimit şi unde se află satul aceia în care diavolii îşi chinuiesc prizonierii? Din păcate, nu te voi putea satisface. Precum am spus fiului dumitale, în memoria mea s-a făcut un gol peste care nu pot trece. Îmi amintesc că am suferit nespus de mult, dar ce am făcut acolo nu mai ştiu. De asemeni, nu ştiu nici unde se află satul cu pricina, dar numele lacului Sin Karah mi-a rămas în minte.

— Nici nu-ţi aminteşti de ce ai plecat din Singapore, părăsindu-ţi soţia, fratele şi afacerile? Cu ce te ocupai pe atunci?

— Sunt inginer, răspunse Stones, şi aveam la Singapore reprezentanţa unei mari fabrici de pompe. Vedeţi, păstrez încă în amintire... apă multă, cum să zic... Să fie în legătură cu afacerile mele, sau am avut de lucru în iadul ăla tot cu pompe de apă? Oricât mă frământ, nu ajung la nici un rezultat.

Doctorul Bertram, care se apropiase şi el, îl privi cu atenţie pe englez, apoi zise;

— Îţi voi explica eu cum e cu putinţă lucrul acesta, domnule Stones. Ai fost pur şi simplu hipnotizat. Un om cu o extraordinară putere de voinţă, ţi-a poruncit să uiţi cu totul cărui scop servea iadul acela. Voi încerca să îndepărtez această stare, căci m-am ocupat şi eu puţin cu hipnotismul, atât cât mă interesa din punct de vedere medical. Mă tem numai că voinţa mea va fi prea slabă faţă de a străinului...

III
POVESTIREA LUI STONES

AUZIND CUVINTELE LUI BERTRAM, englezul păru mal întâi că se îndoieşte, apoi, însă, se lumină la faţă şi zise:

— Da, domnule doctor, se poate să fie aşa. Îmi aduc aminte că erau în iadul acela o pereche de ochi atât de înfiorători, încât ne spuneam cu toţii că trebuie să fie ai tartorului tuturor diavolilor. Crezi că vei izbuti să umpli golul acesta din memoria mea?

— Voi încerca, răspunse Bertram. Trebuie să mărturisesc, însă, că m-am ocupat prea puţin cu hipnotismul, şi nu prea cred într-unsul.

— Atunci mai bine s-o lăsăm baltă, zise englezul. Mi-ai putea face mai mult rău decât bine. Dacă vom găsi într-adevăr, iadul acela, îmi vot reaminti de toate. Sin Karah... numele acesta îl am săpat în

memorie. Acolo trebuie să fie...

— Se înnoptează, domnilor, interveni căpitanul, şi trebuie să pornim de aici. Până la ziuă putem face jumătate din drum, apoi vom rămâne peste zi într-o ascunzătoare sigură, pentru ca în noaptea următoare s-o pornim iarăşi, până vom ajunge în apropiere de Padang. Kard are dreptate, e mai bine dacă vom intra de-a dreptul în Golful Regelui acolo nu ne poate bănui nimeni. Din fericire avem şi paşapoarte false pe care ni le-a dat poliţaiul din Amboina. Vom putea intra deci, fără teamă în oraş şi de acolo să mergem cu trenul până la staţia Sin Karah. Domnul Stones nu cred să aibă acte la dânsul, sau te pomeneşti că a izbutit să şi-le salveze?

Englezul râse, apoi scoase la iveală un portvizit, luă din el un paşaport şi zise:

— Acesta e singurul document pe care l-am putut salva, toate celelalte mi le-au luat diavolii.

— Nu te-ai uitat cumva dacă paşaportul a fost vizat în Sumatra? întrebă Farrow repede.

— Dumnezeule, unde mi-au fost minţite! exclamă englezul, răsfoind cu grabă pagina paşaportului, apoi strigă cu uimire: într-adevăr, aici e viza că am sosit la Padang acum trei ani şi această viză îmi dă dreptul să rămân acolo oricât timp îmi place.

— Asta e foarte important pentru noi, răspunse Farrow, căci nu mai ai nevoie să ceri o viză nouă. Poţi intra liber în Padang. E foarte bine, foarte bine, adăugă el gânditor.

— Cum, făcu Stones cu mirare. Pot doar să mă arăt fără nici-o teamă Ia controlul paşapoartelor.

— O clipă domnule Stones. Ştii dumneata cărei împrejurări datorezi faptul că ai dobândit liberă trecere cum se zice, pe timp nelimitat în Sumatra? Gândeşte-te că nici un stat colonial nu acordă, cu una cu două, astfel de permisiuni. Dacă ar fi fost vorba de o expediţie serioasă, ar fi de înţeles. Dar e lucru sigur că nu s-au gândit să te angajeze ca inginer pentru pompe de apă. Trebuia deci, să fie un caz, în ca e probabil că avea mâna în joc un funcţionar al biroului de paşapoarte. În consecinţă, e pericol să te arăţi, altminteri "diavolii" aceia, cum îi numeşti dumneata, te-ar lua îndată la ochi.

— Hm! se prea poate să fie aşa — răspunse englezul — căci nu-mi pot aminti deloc pe ce temei am obţinut libera petrecere pe timp atât de îndelungat. În cazul acesta va trebui să ne despărţim când vom debarca în Padang, pentru ca să ne întâlnim din nou la plecarea spre Sin Karah.

— Da, aşa trebuie să facem. Amănuntele le vom discuta când vom ajunge cu bine în "Golful Regelui". Mă vei scuza acum, domnule Stones, trebuie să văd de submarin, ca să-l scot cu bine din locurile acestea. Doctore, fii atât de amabil şi prezintă-l pe noul nostru musafir

prinţului Ghasna şi fiicei sale. Avem o noapte grea înaintea noastră, căci trebuie să ne ferim de distrugătorul englez. Domnului Stones îi ofer cabina mea, unde va putea petrece o noapte liniştită. Dar înainte de a merge la culcare trebuie să mănânce ceva. Îngrijeşte-te, te rog şi de asta, doctore. Deci, la revedere, pe mâine dimineaţă.

Stones îi strânse încă odată mâna cu căldură, apoi îl urmă pe Bertram spre cabina prinţului. Acolo îl întâlni şi pe George, pe care-l privea ca adevăratul său salvator.

Cu uimire nespusă se uita englezul la Sanja. Era doar atâta timp de când nu mai văzuse o femeie în faţa lui şi încă o fată atât de frumoasă ca fiica prinţului indian!

După ce se făcură prezentările, Ghasna începu să-l descoasă cu privire ia păţaniile lui din timpul celor trei ani.

— Domnule doctor — zise deodată prinţul, prin Petre am aflat multe privitor la domnul Stones! Tot el mi-a spus că dumneata presupui că ar fi vorba de o hipnotizare pe care a suferit-o ca prizonier. După cam, văd nu te-ai înşelat. Aş dori să încerc să-l vindec eu. Credinţa mea e că voi izbuti, căci am mai avut de-a face cu asemenea cazuri.

— Ah! minunat! strigă doctorul Bertram. Da prinţe, sunt încredinţat că ai puterea să îndepărtezi puterea străină care-l ţine legat pe domnul Stones. Oh! experienţa aceasta va fi foarte interesantă pentru mine.

Prinţul Ghasna zâmbi:

— Din păcate trebuie să-ţi răpesc această iluzie domnule doctor, căci nu pot îngădui o a treia persoană la experienţa mea. Asta m-ar împiedica să-mi pot concentra toată voinţa asupra lucrului pe care-l am de făcut. Trebuie să rămân singur cu domnul Stones, fireşte, dacă dumnealui are încredere în mine.

— Desigur, desigur, zise englezul cu grabă. Vă cunosc şi pe dumneavoastră, prinţe, ştiu ce v-a silit să vă părăsiţi ţara. Am avut întotdeauna cea mai mare simpatie pentru dumneavoastră, căci în urmă cu mulţi ani am condus lucrările pentru instalarea staţiei de pompe din apropierea capitalei Indiei şi de atunci cunosc trista dumneavoastră poveste.

— Ah! Dumneata eşti aşadar acel inginer Stones! strigă Ghasna, cu bucurie. Acum am şi mai mult interes să te vindec, căci ştiu că golul din memoria dumitale te va chinui veşnic.

— În cazul acesta să ne îndepărtăm, George, zise doctorul.

Sanja se alătură de ei şi toţi trei merseră în turn, unde se aflau Farrow şi Rindow.

Submarinul aluneca încetişor prin canalul întortocheat prin care intrase. Peste câteva minute trebuia să se lase întunericul şi căpitanul voia să intre în strâmtoarea Sundei odată cu apusul zilei. Apoi trebuia

să se încredinţeze unde se află distrugătorul englez.

Socotise bine timpul. Când minunatul vas se apropie de ieşirea din canal, mai erau câteva minute până să se întunece. Vedeau în faţa lor valurile uşoare ale strâmtorii Sunda, nici un vas nu se zărea prin apropierea lor, dar Farrow nu spori totuşi viteza, maşinilor.

Mai erau încă douăzeci de metri până la ieşirea din canal, când întunericul se lăsă brusc, cum se întâmplă de obicei la tropice. Vasul ieşi cu bine din strâmtoarea îngustă, făcu un ocol mare spre sud şi porni încetişor înainte.

După o jumătate de ceas Luna răsări pe cer. Farrow şi Rindow luară ocheanele, primul cercetă marea înaintea lui, celălalt în urmă.

Distrugătorul englez dispăruse şi numai o corabie mică se zărea la orizont, urmându-şi drumul spre marea Javei.

Căpitanul dădu comanda pentru sporirea vitezei şi vasul începu imediat să spintece valurile şi cum trecură de extremitatea de sud a Sumatrei, Farrow dădu viteza maximă.

— Rindow, ia dumneata, te rog primul schimb, zise el primului ofiţer, eu mă voi odihni câteva ceasuri. Brun te va urma şi către dimineaţă voi lua iar eu comanda. Va trebui să căutăm atunci un loc sigur, unde să ne ascundem peste zi. Ei, George, ce s-a întâmplat? se adresă el deodată tânărului, care stătea cu Sanja în spatele lui şi priveau marea sclipitoare în bătaia razelor de lună.

George tresări şi era bucuros că la lumina slabă a lunii nu i se putea zări îmbujorarea de pe obraji. Tocmai visase cât ar fi de frumos dacă ar putea să stea mereu alături de Sanja, străbătând împreună mările în nopţile luminoase şi pline de farmec.

— Prinţul Ghasna şi-a propus să încerce să-l vindece pe Stones de hipnoza sa, zise el şi a trebuit să părăsim cabina, deoarece prezenţa noastră l-ar fi stânjenit. Daci va izbuti, vom fiice un pas înainte, odată ce domnul Stones îşi va recăpăta memoria.

— Ne-ar fi într-adevăr de mare folos, răspunse căpitanul şi eu sunt de părere că prinţul va reuşi. Să mergem jos poate mai aflăm ceva încă în seara asta.

Cei doi tineri şi doctorul îi urmară în cabină. Acolo aşteptară mult timp, dar în cele din urmă se auzi o bătaie în uşă, apoi intrară prinţul şi Stones. Amândoi erau palizi, broboane mari de sudoare le acopereau frunţile, dar ochii lor luceau de bucurie.

— Am izbutit, zise prinţul Ghasna, calm. Din păcate, domnul Stones nu-şi poate aminti decât ceea ce a făcut el acolo, dar nu ştie eu ce se îndeletniceau ceilalţi prizonieri. De altfel, nu aveau prilejul să stea de vorbă, aşa că nu prea ştiau unii de alţii. Dar povesteşte dumneata singur, domnule Stones!

— Ştiu acum că mi s-a făcut o ofertă cam misterioasă la Singapore, începu englezul. Într-o seară a venit la mine în birou un arab. Îmi făcu

o propunere foarte avantajoasă dar îmi stoarse mai întâi făgăduiala că nu voi sufla nimănui nici un cuvânt, chiar dacă n-aş primi oferta lui. După cum spunea el, era vorba de captat energia lacului Sin Karah care se continuă cu fluviul Umbilia. O societate întemeiată în mod secret, voia să construiască acolo o uzină puternici, pentru a furniza curent electric minelor de cărbuni de la Sawah-Luntu, care se află în apropiere.

Deoarece şi guvernul olandez plănuia ceva asemănător, era necesar ca toată chestia aceasta să rămână tăinuită. După cum îmi spunea Baber Halef acesta era numele arabului — terenul pentru uzină fusese cumpărat la capătul lacului. Mi-a expus lucrurile în mod atât de precis, încât n-aveam nici un motiv să mă îndoiesc de adevăr. Oferta era cât se poate de ispititoare, urma să fiu plătit cu o sumă foarte mare pentru câţiva ani de muncă şi mi se dădea şi dreptul să furnizez fabricatele a căror reprezentanţă o aveam la Singapore.

Am încheiat contractul, am spus alor mei numai că am o afacere foarte bănoasă în perspectivă, am plecat la Padang şi de acolo cu trenul spre mica staţie Sin Karah, lângă lacul cu acelaşi nume. Am fost întâmpinat de Baber Halef şi împreună am mers cu o trăsură timp de vreo trei ceasuri de-a lungul lacului, apoi s-a ivit un desiş pe care l-am străbătut pe jos, pe o potecă îngustă.

Într-un luminiş am întâlnit un bărbat, dar n-aş fi putut spune de ce naţie era. Bănuiesc numai că era indian. Dar ochii lui scânteietori, am avut timp să-i văd, apoi m-am trezit la lucru: aveam asupra mea supravegherea unor pompe uriaşe, care sugeau apă de undeva, aducând-o într-un canal artificial, îngust. Erau într-un sat locuit de sălbateci de statură uriaşă, cu zugrăveli albe de trup. Am întâlnit şi europeni acolo, prizonieri ca şi mine şi în timpul nopţii stăteam de vorbă împreună, în coliba mare de frunziş în care ne închideau. Eram trataţi cu sălbăticie, trebuia să muncim până cădeam doborâţi şi eram chiar supuşi la torturi grozave când nu mai puteam lucra.

Din zori şi până-n seară stăteam lângă maşini, care erau puse în mişcare de un motor eu ţiţei. Trebuia să fac totul, să ung piesele, să întreţin motorul, şi aduc combustibil de la o magazie care se afla în sat, toate acestea sub arşiţa soarelui tropical, în aerul umed şi înăbuşitor. Frigurile mă scuturau, trebuia însă să lucrez şi doar la prânz aveam atâta răgaz cât să pot înghiţi în silă mâncarea aceea grozavă pe care o preparau negrii. Cum de am putut îndura atâtea chinuri, nu-mi pot da seama nici astăzi.

Din când în când, Baber Halef îşi făcea apariţia cu o nouă victimă. Era îngrozitor pentru noi că nu ştiam ce făceam în timpul zilei. Noaptea, când stăteam de vorbă uneori, discutam numai despre viaţa noastră din trecut şi despre mizeria în care ne găseam acum. Unu mureau, dar golurile erau repede înlocuite de arabul care mă adusese

şi pe mine în iadul acela.

Într-o zi, ducându-mă să aduc ulei de la magazie, am izbutit să fag. Observasem o spărturi în peretele din spate al colibei în care se aflau mărfurile şi cum nu era nimeni pe aproape, m-am furişat repede afară. Ajuns în desiş am început să alerg ca un nebun, zi şi noapte, până am ajuns la capătul de sud ai Sumatrei, unde aţi dat peste mine.

Când Stones termină de vorbit, cei de faţă se priviră uimiţi unul pe altul. Era aproape de necrezut ceea ce auziseră. Ce taină grozavă s-o fi ascunzând în satul acela? Ce se plănuia acolo, pentru ca să fie nevoie de muncă până la epuizare a europenilor, în mare parte ingineri, după cum spunea Stones?

În cele din urmă Farrow luă cuvântul:

— Cred că vom regăsi luminişul unde l-ai întâlnit pe indian, domnule Stones. Dumneata ne vei servi de călăuză şi nu e primejdie să te recunoască, deoarece bănuiesc că te-ai schimbat mult în aceşti doi ani de zile. Acum însă, du-te la culcare, căci ai mare nevoie de odihnă. Poţi fi pe deplin liniştit, căci "dracii" ăia nu pot veni până aici.

Afară de marinarii de serviciu, toţi se duseseră să se odihnească. Submarinul alerga nestânjenit în noapte spre coasta de apus a Sumatrei.

Când Farrow reluă comanda, cu vreun ceas înainte de ivirea zorilor, încetini viteza vasului, apoi se apropie de ţărm, căci era timpul să caute un loc sigur, unde să se poată ascunde în timpul zilei. Şi tocmai când era preocupat de gândul acesta, apăru lângă el făptura uriaşă a maşinistului Kard.

IV
ÎN DRUM SPRE IAD

— DOMNULE CĂPITAN, zise ei, am auzit că vreţi să rămâneţi în timpul zilei ascuns undeva pe lângă coastă. Eu cunosc întâmplător un sat despre care cred că nu ştie nimeni. Acolo vom fi în deplină siguranţă şi nici nu e nevoie să stăm toată ziulica sub apă, ci ne putem petrece vremea pe uscat. Bătrânul, căpetenia, nu cred să mai trăiască, în schimb e fiul lui căruia i-am salvat viaţa, când eram copil încă. Sunt încredinţat că vom fi bine primiţi acolo.

Căpitanul râse înveselit:

— Măi Kard, măi, eu cred înainte de a intra în marina regulată, ai făcut serviciul pe vreun vapor de contrabandă. Ia spuse, am ghicit? Altminteri de unde ai putea cunoaşte tu toate ascunzătorile de contrabandă? Ia spune, am ghicit?

— Da, domnule căpitan, mărturisi maşinistul, sincer, înainte de război, când eram încă un copilandru, am făcut de toate. Eram singur

de tot pe lume şi la Hamburg am căzut în mâinile unor hiene care făceau negoţ cu oameni tineri. Am fost pur si simplu încolţit cum se spune. Când mi-am venit în fire, mă aflam pe un vânător de foci (corabie care fiice vânătoare de foci) care mergea spre Bering-Bai. Aveam pe atunci şaisprezece ani. La nouăsprezece, mă aflam pe un "contrabandist" (vas care face contrabandă) care aducea opiu din China. Cu prilejul acela am descoperit multe ascunzători, de care astăzi chiar habar n-au guvernele respective. Merit să fiu condamnat pentru asta, domnule căpitan? Când a izbucnit războiul, am venit acasă tocmai din Ceylon şi am avut norocul să vă găsesc pe dumneavoastră şi cred că n-aţi avut a vă plânge până acum de serviciile mele.

Farrow luă mâna maşinistului şi o strânse cu putere, apoi zise:

— Kard tu eşti o adevărată bijuterie printre tovarăşii mei, la fel ca Petre Uriaşul. Oameni care au trecut prin atâtea în viaţa lor; cum e cazul meu, de pildă, ştiu să preţuiască devotamentul şi camaraderia. Îmi pare rău că n-ai găsit până acum curajul să-mi dezvălui taina ta. Cred că pricepi multe din dialectele băştinaşilor de pe aici.

— Da domnule căpitan, dar le-am uitat. Poate mi le voi reaminti când fi în satul căpeteniei Maka. Domnule căpitan, luaţi-o spre istmul de coto! După ce îl vom ocoli spre apus, suntem în deplină siguranţă.

— Bine, dragă Kard, dă tu comanda la cârmă. Mă încred cu totul în tine.

O bucurie mai mare nici nu i-ar fi putut face. Kard îşi luă în serios rolul şi dădu indicaţii atât de precise, încât când submarinul alunecă într-un golf liniştit, Farrow nu se putu opri să spună:

— Kard, cred că as face mai bine să te aduc de la maşini în secţia lui Plundow. În slujba asta ne poţi fi mai de folos ca dincolo. N-ai vrea să devii timonier?

— Domnule căpitan, asta a fost una din dorinţele mele cele mai aprinse, răspunse Kard plin de bucurie. Eu sunt un marinar adevărat şi mă simt foarte nenorocit jos la maşini.

— În cazul acesta îmi pare bine că am putut să-ţi fac pe plac, zise Farrow, râzând. Un timonier bun mai mult, nu strică. Aha! uite colo la stânga se vede un sat.

La vreo sută de metri de submarin se zărea o lumină slabă, pâlpâind. Golful în care intrase vasul se întindea puţin spre vest, dar după cât îşi dădea seama Farrow, era apărat şi numai întâmplător ar fi putut fi descoperit dinspre mare.

Kard îndreptă submarinul spre focul care se zărea, apoi dădu semnalul de oprire şi zise căpitanului:

— Am mers până la capătul golfului şi acum trebuie să ne oprim. Peste o jumătate de ceas se face ziuă şi vom putea coborî pe uscat. Dar voi încerca de pe acum să intru în legătură cu Maka.

Dox-ul stătea liniştit în golf. Kard făcu mâinile pâlnie la gură şi scoase câteva sunete ciudate.

După câteva minute se auzi răspunsul. Erau aceleaşi sunete, dar cu alte modulaţi. Kard râse mulţumit şi zise încetişor:

— Totul e în regulă, domnule căpitan, în curând va veni aci Maka într-un kanu. Cred că mă voi putea înţelege cu el, căci mi-a revenit deodată în memorie limba pe care n-am mai vorbit-o de atâţia ani. Ascultaţi, domnule căpitan, un kanu e lăsat la apă.

Se scurseră câteva minute, apoi se auzi din nou un sunet ciudat, melancolic, aproape de tot de submarin. Kard răspunse în acelaşi fel, apoi se adresă vesel lui Farrow:

— Domnule căpitan, lucrurile au rămas întocmai ca odinioară. Mă temeam de vreo schimbare petrecută între timp, dar văd că Maka însuşi vine spre noi. Trebuie să facem lumină, ca să ne găsească.

Căpitanul scoase imediat lampa electrică din buzunar şi îndreptă lumina în direcţia de unde se auzise sunetul ciudat.

Atunci se zări în întuneric un kanu cu prora
încovoiată, eu zugrăvelile bizare negru-alb, folosite
de băştinaşii de prin insulele Pacificului. Un malaiez înalt se ridică strigând:

— Tuan Kard, tu eşti?

— Da, Maka,răspunse maşinistul. Am nevoie de ajutorul tău. Pot rămâne peste zi la voi, împreună cu tovarăşii mei?

— Vei fi bine venit, Tuan Kard, se auzi răspunsul. Eu sunt acum căpetenia. Ce fel de vapor e acela cu care ai venit tu?

— Ai auzit şi tu de el, răspunse Kard, e un vas care poate pluti şi sub apă. Golful este la ţărm tot atât de adânc, ca să ne putem ascunde?

— Da, Tuan Kard, totul a rămas neschimbat. De mult, însă, nu ne-a mai vizitat nimeni. Mă bucur mult că te revăd.

— Şi eu, răspunse maşinistul. Ia-o înainte, te vom urma încetişor.

Kard ceru lui Farrow lanterna sa şi zise:

— Eu mă duc la proră, domnule căpitan, şi-l voi lumina necontenit pe Maka. Îndreptaţi vasul după el, căci ne va duce într-un loc unde vom fi în deplină siguranţă.

Malaiezul porni încetişor spre un desiş care se ivea la stânga ţărmului. Pătrunse într-unsul şi ramurile se dădeau la o parte cu uşurinţă.

— După el! strigă Kard căpitanului şi acesta făcu întocmai, în credinţa că se îndreptau spre ţărm.

Dar când Kard strigă să oprească, nu mică îi fu uimirea lui Farrow, văzându-se într-un canal care înainta cu vreo cincizeci de metri pe uscat. De jur împrejur, canalul acesta era înconjurat cu verdeaţă.

Zorile se iviră brusc si căpitanul văzu în ce ascunzătoare minunată

se afla submarinul său. Maka veni pe punte, privi cu înţeles în jurul său şi salută cu multă bucurie pe vechiul său prieten şi salvator. Kard îl prezentă apoi căpitanului şi acesta îi strânse mâna atât de călduros, încât malaiezul strălucea de mândrie. Îi încredinţa imediat că toţi prietenii lui Tuan Kard sunt bineveniţi în satul lui.

Farrow sună deşteptarea. Marinarii se îngrămădiră cu toţii pe punte şi priviră uimiţi în jurul lor, până ce Farrow le lămuri în câteva cuvinte cum stau lucrurile. Maka îi invită să viziteze satul, rugându-i să fie oaspeţii lui cât timp vor rămâne

Rar i-a fost dat echipajului submarinului să trăiască o zi atât de minunată. Băştinaşii nu mai ştiau ce să facă pentru a fi pe placul musafirilor lor. Culeseră fructele cele mai gustoase, tăiară porci graşi şi aduseră căni întregi cu vin de palmier.

Pe la amiază, Kard stătu mai mult timp de vorbă cu Maka. Deodată veni în grabă spre grupul care se adunase în jurul lui Farrow, la umbra unui arbore uriaş.

— Domnule căpitan, zise el, nu e nevoie să mergem la Padang. Maka îmi spunea tocmai că există un drum foarte bun spre lacul Sin Karah şi nu ne trebuie decât o singuri zi de mers. A auzit şi el despre satul groazei în care trăiesc oameni care se vopsesc în alb şi arată cu totul altfel decât ceilalţi locuitori din Sumatra. E dispus să ne ajute să ajungem acolo şi să lupte împreună cu noi — dacă va fi nevoie, căci străinii aceia au ucis câţiva din tribul lui.

— Minunat! strigi căpitanul, vesel peste măsură, să nu mai rămânem mult timp aici. E mai bine poate dacă vom ajunge pe întuneric la satul acela. Kard, întreabă-l pe Maka dacă e dispus să plecăm îndată!

— Mi-a spus-o dinainte, răspunse maşinistul. Şi rudele celor ucişi vor fi imediat gata de drum.

— Bine, în cazul acesta să ne pregătim şi noi, spuse căpitanul. Domnule Rindow şi domnule Brun, înţelegeţi-vă între voi cine va rămâne cu submarinul. Marinarii să tragă şi ei la sorţi, căci trebuie să rămână zece oameni, pentru orice eventualitate.

Se întoarce apoi spre prinţul Ghasna şi zise încetişor.

— Sanja dumitale rămâne şi ea aici, nu? De ce să se expună primejdiilor care ne aşteaptă poate pe noi?

— Da, voi căuta s-o conving să rămână răspunse Ghasna. Prezenţa ei n-ar putea decât să ne stânjenească. Ah! uite că domnul Brun a pierduţii: sorţi şi va trebui să rămână pe submarin. I-o voi încredinţa pe Sanja.

În sat se produse mare agitaţie. La porunca lui Farrow, marinarii care urmau să pornească cu expediţia, se înarmaseră cu carabine. Arară de asta fiecare trebuia să-şi ia ceva hrană cu sine, ca să nu piardă vremea cu vânatul în drum.

După o jumătate de ceas toţi erau gata de plecare. Farrow îi sfătui să fie cu băgare de seamă, căci vor avea de-a tace cu duşmani primejdii. Pe cât cu putinţă să evite lupta, principalul fiind să-i elibereze pe prizonieri. Apoi dădu comanda de plecare şi păşi în urma lui Maka pe poteca din desiş.

Mergeau destui de repede fără să le pese de căldura înăbuşitoare care domnea. Farrow socotea ca la vreo cincizeci de kilometri distanta până la satul pe care-l căutau. Dacă mergeau tot astfel, vor
ajunge cam pe la miezul nopţii şi se vor putea odihni, spre a căpăta puteri pentru ceea ce avea să urmeze.

Cu puţin înainte de a se lăsa întunericul ajunseră într-un luminiş. Se opriră şi mâncară câte ceva.

George stătea lângă tatăl său. La un moment dat îşi îndreptă întâmplător privirea spre marginea luminişului, dar în aceeaşi clipă rămase cu ochii holbaţi. Credea că visează, îşi dădu însă repede seama că e aievea ceea ce se vede: dintr-un tufiş privea afară un cap de negru, înfiorător, cu nişte sprâncene stufoase, cu chipul vopsit în alb.

George stătu câtva timp ca împietrit. Îşi dădu imediat seama că acest om era din "satul groazei" şi fusese pus de pază aici, pentru a vesti apropierea străinilor.

Să-l ucidă; nu-i prea venea la îndemână lui George, deşi un singur glonţ bine ţintit ar fi fost de ajuns. El îşi propuse însă, să nu ucidă oameni, decât atunci când trebuia să-şi apere propria mi viaţă. Dar trebuia să-l facă inofensiv cu orice preţ, altminteri întreprinderea lor era ameninţată.

După ce se reculese din prima spaimă îşi întoarse privirile dintr-acolo, căci sălbaticul nu trebuia să observe că fusese descoperit Prefăcându-se că se joacă, îşi trase revolverul de la brâu, îl răsuci de câteva ori încolo şi-n coace, apoi aruncă o privire furişă spre tufiş. Capul era tot acolo. George ridică revolverul cu iuţeala fulgerului, ochi mai jos de cap şi trase de două ori la rând.

Se auzi un ţipăt înfiorător, capul se clătină câteva clipe încolo şi-ncoace, apoi se prăbuşi înainte.

Auzind împuşcăturile, toţi săriseră în sus şi Petre alergă cu revolverul întins spre tufiş. Pătrunse înăuntru şi trase arară trupul negrului.

Individul nu avea pe dânsul decât un şorţuleţ în jurul mijlocului, dar pielea-i neagră era acoperită cu linii şi semne albe. Gloanţele lui George îl nimeriseră în gât şi doctorul Bertram, care se aplecă imediat peste el, zise cu gravitate:

— Păcat, nu cred să-şi mai vină în fire. Dar tot e mai bine aşa, decât să-l fi lăsat să ne trădeze. Cu gloanţele tale, dragă George, ai salvat viaţa nenorociţilor care se află în captivitatea "diavolilor". Dacă negrul ar fi dat de ştire că se apropie atâţia oameni înarmaţi, desigur

că ticăloşii i-ar fi îndepărtat pentru totdeauna pe prizonieri.

— Bravo, George, ai procedat ca chibzuială, zise căpitanul. Dar văd că nu-i malaiez, pare să fie într-adevăr din Noua-Guinee! Cum de a ajuns aici?

— Probabil că a fost adus ca sclav de arabi, care sunt şi ei amestecaţi în afacerea asta, după cum ne-a spus domnul Stones, zise doctorul. Ah! uite că-şi vine în simţiri, ia să vedem dacă putem scoate ceva de la el.

Muribundul deschise ochii, se ridică puţin şi privi rătăcit în jurul său. Doctorul Bertram îi vorbi în limba lui si atunci chipul sălbaticului se lumină, bolborosi câteva cuvinte, privi deodată cu o expresie de recunoştinţă la George, apoi trupul său se zvârcoli de câteva ori şi rămase nemişcat.

— George, acum nu trebuie să-ţi mai faci nici un fel de imputări, zise Bertram, sălbaticul îţi este recunoscător că l-ai izbăvit. Împreună, cu alţi treizeci de semeni de-ai săi, a fost adus ca prizonier în satul Groazei. Au făptuit atâtea crime din ordinul indianului, pe care l-a văzut şi domnul Stones, încât n-ar fi putut scăpa de spânzurătoare.

George răsuflă uşurat.

— Am citit şi eu recunoştinţă în ochii lui, doctore, zise el. Acum nu mă mai mustră conştiinţa că l-am ucis, fără voie. Dar n-a amintit nimic de indianul acela? Trebuie să fie un om grozavi

— A vorbit numai de un "duh rău" şi că mai sunt şi alţi stăpâni acolo, alături de acesta.

— E vremea să pornim la drum, căci în curând se face noapte, zise Farrow. Trebuie să ajungem în sat cât mai repede. Dar înainte de a pleca, să-l îngropăm omeneşte pe negrul acesta, căci şi el e o victimă a "diavolilor" pe care vrem să-i stârpim.

Marinarii se puseră imediat pe lucru şi folosindu-se de cuţitele lor late, săpară la repezeală o groapă, în care aşezară trupul sălbatecului. Farrow rosti o rugăciune, apoi presărară pământul deasupra.

Pornira din nou la drum şi după un sfert de ceas se întunecă de-a binelea. Acum trebuiau să-şi încetinească mersul, ferindu-se de piedicile din cale şi fiind cu băgare de seamă la eventualele sentinele ce s-ar mai putea ivi.

V
TAINA SATULUI

CÂND CONVOIUL AJUNSE din nou într-un luminiş, Maka se opri şi

şopti ceva căpitanului. Acesta comunică imediat celorlalţi:

— Fiţi cu băgare de seamă, ţineţi armele pregătite! Pe aici îşi are ascunzătoarea un tigru, despre care se spune că ar fi sfâşiat mulţi oameni. Scoateţi lanternele, dar nu faceţi lumină decât atunci când se va ivi fiara.

Deşi erau cu toţii oameni oţeliţi în lupte şi trecuseră prin multe primejdii, se cutremurară auzind de tigrul care sfâşiase mulţi oameni până atunci.

— Prin luminiş, pe două rânduri! dădu din nou ordin Farrow.

Luminişul măsura cam vreo sută de metri în lungime. Farrow şi Maka, care mergeau în frunte, se opriră brusc când ajunseră la vreo douăzeci de metri de perdeaua de verdeaţă, care mărginea luminişul. Din tufiş se furişă un trup, fără să facă nici un zgomot. Lumina palidă a lunii căzu pe doi ochi fioroşi care se aţinteau asupra convoiului.

— "El", al cărui nume nu se rosteşte, şopti Maka.

Curajoşii expediţionari rămaseră nemişcaţi, privind fiara. Tigrul stătea şi el în loc, surprins probabil de numărul mare al oamenilor.

Toate armele erau îndreptate asupra lui şi la cea mai mică încercare de a se năpusti, ar fi fost ciuruit de gloanţe. Deodată, prinţul Ghasna trecu pe lângă Farrow, apoi păşi liniştit direct spre tigru. Toţi îşi ţineau răsuflarea, căci fapta indianului le părea mai mult decât ciudată.

Fiu al minunatei ţări veşnic scăldată în soare, prinţul cunoştea bine şi toate primejdiile ei. Când fu la câţiva metri numai de tigru, el aprinse lampa electrică şi îndreptă lumina în ochii lui.

Animalul pufăi încetişor. Ghasna stătea nemişcat, cu lampa mereu aţintită în ochii fiarei. Se scurseră câteva minute, în care timp nimeni nu cuteză să facă o mişcare.

În cele din urmă, curajul prinţului fu încununat de succes. Tigrul clătină încetişor capul, apoi se întoarse, sări câţiva paşi îndărăt, pentru ca după o clipă să-şi facă vânt în desişul ocrotitor. Din depărtare se mai auzi suflarea lui fioroasă.

— Putem porni! spuse Ghasna, calm. Nu ne va mai turbura.

— Îţi mulţumesc, prinţe, zise căpitanul. Prin curajul dumitale ne-ai făcut un mare serviciu.

— Îi cunosc bine pe tigri, răspunse indianul. N-a fost deloc primejdios ceea ce am făcut. Dar mai avem mult până în sat? întrebă apoi.

Farrow întrebă la rândul său pe malaiez, care-i răspunse că în cel mult un sfert de ceas vor ajunge în luminişul unde se află satul. Acum însă, trebuiau să fie cu mare băgare de seamă, căci vor fi desigur sentinele prin apropiere, care i-ar putea ataca pe furiş.

Deodată, Maka se opri şi în urma lui rămase locului întreg convoiul. Îşi încorda auzul, apoi strânse braţul căpitanului şi atunci

auzi şi acesta respiraţia unui om înaintea lor.

O sentinelă a "satului groazei" părea să stea în mijlocul drumului şi trebuia să fie făcută inofensivă, fără să i se dea răgazul să scoată vreun ţipăt.

Farrow scoase revolverul, luă în mâna stângă lampa şi se furişă pe dinaintea malaiezului. Acum simţi cu adevărat prezenţa unui om. Făcu lumină şi în clipa următoare izbi cu toată puterea cu patul revolverului în tâmpla unui sălbatic uriaş. Nimerise bine. Individul se prăbuşi la pământ şi Petre se repezi la el, îi legă mâinile şi picioarele, şi-i vârî un căluş în gură.

Nu trecu mult şi prizonierul îşi reveni în simţiri. La cererea lui Farrow, doctorul Bertram îi vorbi, spunându-i că atât el cât şi semenii săi vor fi eliberaţi, şi-l invită să rămână liniştit acolo, până se vor întoarce să-i dea drumul. Prizonierul dădu din cap când doctorul îi puse în vedere să nu facă nici o încercare si se elibereze.

— Doctore, zise căpitanul, vorbeşte cu el şi făgăduieşte-i libertatea lui şi fraţilor săi, dacă vrea să vină cu noi şi si ne ajute.

Bertram îi scoase căluşul şi începu să tremure şi părea cuprins de o groază fără margini.

Răspunse cu ton atât de hotărât lui Bertram, încât acesta se ridică, înălţând din umeri.

— Nu-i nimic de făcut — zise el — frica de "stăpânul" cum îi zise el, omul cu ochi de foc, îl îngrozeşte. Probabil că e vorba de indianul acela cu atât de mare putere hipnotică. Mi-a făgăduit, însă, că va rămâne liniştit aici.

— De ce-i mai pui căluşul-atunci?

— Mi-a cerut-o el. Îi e teamă că l-ar putea găsi "stăpânul" şi l-ar ucide în chip groaznic, pentru că n-a strigat, deşi n-avea căluş.

— De necrezut! murmură Farrow. Indianul ăla trebuie să aibă o înrâurire extraordinară asupra sclavilor. Să-l ascundem bine pe undeva.

Petre îl trase într-un tufiş de unde nu-l putea vedea nimeni, apoi porniră cu toţii mai departe. Doctorul Bertram mai aflase de la sălbatic că sunt şi alte sentinele până Ia luminiş. El îi mai sfătuise să nu atace satul în timpul nopţii căci "stăpânul" pusese capcane primejdioase, care erau îndepărtate de-abia dimineaţa.

Trecuse de miezul nopţii când mica trupă ajunse în luminişul unde se afla "satul groazei". Un gard înalt împrejmuii, dar desigur că prin crăpăturile lui stăteau la pândă ochi obişnuiţi în întunericul, pentru a descoperi imediat apropierea duşmanului.

Luna era în spatele convoiului şi pădurea arunca destulă umbră asupra luminişului, pentru ca sub ocrotirea ei să poată porni pe potecă şi să se împrăştie pe marginea desişului.

Totul se petrecu în deplină linişte şi Farrow le spuse oamenilor să

se culce, încercând să doarmă puţin. Ascultară sfatul lui şi numai câţiva rămaseră de pază.

Cu puţin înainte de se lumina de ziuă, fură sculaţi cu toţii şi în linie de bătaie porniră spre sat. Farrow, George, Petre, doctorul, Maka şi prinţul Ghasna se opriră în faţa porţii largi. Toate armele erau încărcate, curajoşii bărbaţi fiind hotărâţi să ia satul cu asalt, eliberându-i pe nenorociţii prizonieri.

Se lumină de ziuă. Petre vru să spargă poarta cu umerii săi de atlet, dar aceasta se deschise de la sine. Un sălbatic apăru în deschizătură şi ridică măciuca, deschizând în acelaşi timp gura ca să scoată un strigăt de alarmă.

Doctorul Bertram îi spuse repede câteva cuvinte şi, mirat de a auzi limba lui vorbită de un alb, sălbaticul închise gura şi ascultă cu atenţie... După câteva clipe, însă, o expresie de groază îi schimonosi chipul; doctorul încercă atunci altceva, începu să-i vorbească încetişor dar cu atâta însufleţire, încât negrul dădu din cap. Apoi se întoarse şi se făcu nevăzut.

— Să nu intrăm încă, zise doctorul, văzându-l pe George păşind spre poartă. Vrea să îndepărteze întâi capcanele şi să vorbească cu semenii săi. Stăpânul, indianul acela misterios, locuieşte în mijlocul satului, într-o casă mare. Pe dânsul trebuie să-l facem în primul rând inofensiv. Afară de el, mai sunt încă şase bărbaţi — probabil arabi — pe care trebuie să-i reducem la tăcere.

— Mai sunt prizonieri albi pe aici? întrebă Farrow.

— Da, cică ar fi opt oameni. Dar nu-s adăpostiţi în sat. Voi afla mai multe de la el, când se va întoarce.

Peste câteva minute, sălbaticul se înapoia, însoţit de câţiva oameni de-ai lui. Cel mai înalt dintre ei păşi în frunte şi doctorul începu să-i vorbească imediat. Schimbară câteva fraze scurte între ei, apoi Bertram se adresă tovarăşilor săi:

— Prizonierii sunt la oarecare distanţă de sat, sub supravegherea a doi oameni. Va trebui, deci, să ne împărţim, domnule căpitan, căci dacă-i vom ataca acum pe indian şi complicii săi, îi punem în mare primejdie pe prizonieri.

— Tată, îi voi elibera eu pe prizonieri, se oferi George imediat. Dă-mi numai ca ajutoare pe Petre, Kard şi trei marinari.

— Bine, băiatule, am toată încrederea în tine. Doctore, unul din negri trebuie să-l călăuzească.

Sălbaticul cel înalt, care părea să fie un fel de căpetenie, trimise imediat pe unul din semenii săi, care făcu semn lui George să-l urmeze. Căpitanul, împreună cu ceilalţi, se-ndreptară spre satul groazei.

Sălbaticul îl duse pe George în jurul satului, străbătură o porţiune de pădure, apoi se ivi în faţa lor un luminiş acoperit de bolovani.

Sălbaticul arătă spre o casă de bambus, care se afla la vreo zece metri înaintea lor.

Din păcate, George nu se putea înţelege cu el. Voia să ştie, totuşi, unde se aflau cei doi supraveghetori. Adresându-se tovarăşilor săi, le şopti:

— Trebuie să ne târâm la adăpostul bolovanilor.

Se lăsă imediat în patru labe şi se îndreptă spre casa de bambus. Urmară cu toţii pilda tui.

În faţa uşii casei şedea un arab. În vreme ce George chibzuia cum să-l facă inofensiv pe acest om, fără să producă zgomot, un obiect zbură pe dinaintea lui. În clipa următoare se auzi o lovituri surdă şi arabul se prăbuşi la pământ.

Negrul aruncase cu multă îndemânare măciuca pe care o avea în mână. De unul scăpaseră, dar mai era al doilea. Acesta putea să fie în casă şi atunci erau în primejdie.

Dar zgomotul cauzat de căzătura arabului, îl atrase pe celălalt dinăuntru, înspăimântat se aplecă asupra trupului neînsufleţit şi înainte de a-şi putea da seama de ce se petrecuse, George fu lângă el şi îndreptă revolverul asupra lui. Individul sări speriat în sus şi tânărul văzu că era un indian, cu ochi mari şi scânteietori.

Revolverul lui George era o ameninţare lămurită şi ceilalţi veniră în grabă lângă el. De jos din sat, răsunau împuşcături; lupta se dezlănţuise, deci şi acum nici George nu mai era ţinut să aibă vreo consideraţie.

Indianul se năpusti ca o panteră asupra lui George, un pumnal luci în mâna lui, dar în aceeaşi clipă se auziră şase împuşcături, şi individul se prăbuşi la pământ.

— Alo! strigă acum George în limba engleză, am venit să vă eliberăm, domnilor!

Intră în casă şi văzu că aceasta era împărţită în celule, prin faţa cărora trecea un gang lat. În flecare celulă, mai bine zis cuşcă, era un prizonier. Chipuri palide se iviră pe după zăbrele, se auziră ţipete şi exclamaţii, nenorociţii nu puteau crede că fuseseră salvaţi. Erau opt cu toţii. Aveau înfăţişări sălbatece, părul le crescuse în neorânduială, dar George văzu imediat că erau oameni de condiţie bună.

Uşile fură deschise imediat, şi când nenorociţii se îngrămădiră în jurul lui George, acesta le spuse:

— Domnilor, vă voi explica totul mai târziu, deocamdată trebuie să facem curăţenie pe aici.

Din sat se auzeau împuşcături izolate, ceea ce însemna că Farrow şi oamenii lui erau stăpâni pe situaţie. George însă, se simţi neliniştit şi cerând eliberaţilor să-l urmeze, porni înapoi spre sat.

Când intră pe poarta deschisă, zări două trupuri întinse la pământ. Erau doi indieni care încercaseră, probabil, să fugă şi fuseseră

doborâţi de marinari.

Tânărul alergă printre colibe, îndreptându-se spre mijlocul satului. Acolo era o casă mare, în formă de vilă. Marinarii stăteau de pază în faţa uşilor şi ferestrelor.

— Unde e tata? întrebă George, iritat.

— În casă, îi răspunseră marinarii, caută pe unul din indieni. Ceilalţi sunt morţi, s-au apărat cu disperare. Dintre ai noştri n-a fost nimeni rănit.

George dădu buzna în casă. Auzi paşii şi glasurile marinarilor, care scotoceau încăperile. Îl strigă pe tatăl său, dar nu primi nici un răspuns.

O spaimă de moarte puse stăpânire pe el. Indianul care rămăsese în viaţă, era desigur "stăpânul", omul cu ochii de foc. Tatăl său era în mare primejdie dacă se afla singur In faţa acestui criminal.

Prinţul Ghasna ieşi dintr-o odaie şi strigă cu glas tulburat:

— Domnule George, tatăl dumitale şi omul acela misterios cu ochi de foc, au dispărut.

— Oh! Am bănuit eu asta, exclamă tânărul. Îl va ucide pe tata. Dar trebuie să dăm de el. Aţi cercetat podelele din camere? Poate că e vreo ieşire subterană.

Zicând aceasta George intră într-o încăpere care servea de dormitor şi era mobilată europeneşte. Instinctul fi spunea că aici trebuia să fie ieşirea secretă. Indianul se gândea, desigur, că ar putea fi surprins în somn şi atunci trebuia să dispară imediat.

Cercetă cu atenţie podeaua, dar nu descoperi nici o crăpătură; simţea însă, că tatăl său fusese aici, de unde dispăruse.

Se îndreptă spre pat şi încercă să-l tragă de la perete, dar constată că era fixat undeva şi acum ştia că descoperise secretul. Privi repede de desupt şi zări contururile unei trape.

George apucă un picior al patului şi-l ridică, în aceeaşi clipă, trapa se lăsă în jos, cu un zgomot uşor. Tânărul se furişă sub pat şi la lumina lanternei văzu o scară de bambus, pe care o coborî fără să stea mult pe gânduri. Trapa căzu îndărăt şi nimeni nu văzuse că George descoperise secretul, căci prinţul Ghasna se dusese în celelalte odăi, ca să caute acolo vreo trapă.

Tânărul se văzu într-un gang scund, cu pereţii căptuşiţi cu lemn. O luă repede de-a lungul lui. Tatăl său se afla în mare primejdie, o simţea prea bine. De cât timp să fi dispărut oare, pentru a cădea în puterea misteriosului indian?

George făcu paşii tot mai mari, silindu-se însă să nu facă zgomot, ceea ce îi reuşi deoarece pământul era moale.

Deodată auzi un hohot sinistru, venind din adânc parcă. Stinse repede lanterna, căci zărise o rază de lumină în depărtare, apoi urechea îi fu din nou lovită de râsul acela satanic. Trebuia să fie

indianul, care-şi chinuia victima.

Cu puteri nebănuite, George o luă la goană, ţinând revolverul în mână. Deodată se opri, închise ochii, apoi îi deschise şi văzu la douăzeci de metri înaintea lui doi bărbaţi: tatăl său care stătea nemişcat şi în fata lui indianul, care ţinea în mână o făclie aprinsă.

Tocmai izbucni din nou în râs şi zise:

— Îţi vei primi pedeapsa meritată pentru că mi-ai distrus opera şi m-ai privit la faţă. Acum îţi voi lua lumina ochilor, apoi te voi lăsa singur în întuneric şi vei muri de foame, în vreme ce eu voi dispare ca comorile mele. Haaahi!

Apropie încetişor făclia de ochii căpitanului, care nu se mişca nicicum. George se smulse atunci din înmărmurirea care-l cuprinse, scoase un ţipăt asurzitor, apoi slobozi un glonte. Câteva clipe văzu în faţa sa o pereche de ochi care aruncau scântei, apoi o bufnitură şi indianul se prăbuşi cu un răcnet de furie.

George se năpusti spre el şi îi smulse făclia din mână. Văzu atunci că ochii tatălui său erau de o fixitate ciudată şi-şi dădu seama că indianul îl hipnotizase. Îl apucă repede de braţ şi zise:

— Vino, tată.

Căpitanul se supuse fără voinţă. Când George deschise trapa care dădea în dormitor, zări ţeava unui revolver îndreptat spre el. Dar după o clipă se auziră strigăte de bucurie şi toţi dădură buzna în cameră. Veselia tor se potoli însă, când văzură ochii ciudaţi ai căpitanului.

Prinţul Ghasna făcu un semn lui George, apoi îi îndepărtă pe toţi din odaie. Se scurseră zece minute, după care căpitanul îşi făcu apariţia în vestibul, vesel şi vioi ca înainte.

— Îţi mulţumesc, scumpul meu copil, se adresă el lui George, m-ai salvat în ultimul moment. Indianul acela era grozav, m-a paralizat cu privirea într-o clipă. Prinţe, vei avea timp de lucru, căci şi prizonieri salvaţi au nevoie de ajutorul dumitale.

Ghasna se puse imediat pe treabă. Prizonierii fură vindecaţi, unul după altul şi fură în stare si povestească în ce scopuri erau folosiţi acolo.

Pe câmpul unde se afla temniţa, era intrarea
spre o mină de diamant, pe care trebuiau s-o
exploateze în interesul indianului şi a tovarăşilor săi.

Stones avea rolul să pompeze apa care pătrundea înăuntru din lacul apropiat, Sin Karah, iar ceilalţi opt, în majoritate ingineri, trebuiau să scoată la suprafaţă diamantele. Mulţi şi-ar fi dar sfârşitul din cauza chinurilor îndurate.

Trăiseră cu adevărat în iad. Recunoştinţa lor era nemărginiţi pentru Farrow şi oamenii săi.

Cadavrul indianului fu adus la suprafaţă. Avea la dânsul o pungă cu safire de preţ şi Farrow dădu fiecăruia câte o nestemată ca amintire.

Prizonieri salvaţi hotărâră să plece împreună la Padang, unde ştiau că un funcţionar de Ia biroul paşapoartelor făcea şi el parte din bandă. În ce priveşte mina de diamant, luară înţelegerea s-o exploateze mai departe, în comun, ca o despăgubire pentru suferinţele ce înduraseră.

Luându-şi rămas bun de Ia ei, căpitanul Farrow cu oamenii s-ai porniră îndărăt prin pădurea seculară. Salvaţii voiau să-i ia la Padang şi pe sălbatecii din Noua Guinee, nădăjduind că guvernul se va îngriji de repatrierea lor.

În satul lui Maka marinarii făcură un popas lung, în care timp mâncară şi băură în lege, cum s-ar zice. Când se lăsă întunericul, submarinul părăsi golful. Farrow ţinea acum cu tot dinadinsul să se înapoieze acasă, pe "Insula Odihnei".

Aventurile submarinului Dox 017

Hans Warren

I
MINA DE AUR

— ÎN CURÂND vom ajunge la capul Slemann, zise căpitanul Farrow doctorului Bertram, care se afla alături de el, în turn. Apoi vom trece din nou prin strâmtoarea Sunda, unde l-am găsit pe bietul Stones. Frumoasă aventură am trăit şi când te gândeşti că ne-a fost dat să eliberăm opt europeni nenorociţi!

— Teribilă bandă şi aceea, răspunse doctorul, mai ales şeful ei, indianul acela cu atât de misterioasă putere hipnotică. Ah! ia te uită ce privelişte minunată, colo la stânga noastră! Nu cred că putem fi observaţi dinspre coastă, prea e deasă pădurea ca să se poată ascunde oamenii într-unsa. A! uite colo si un fluviu care se varsă în mare, ceva pitoresc, pe cuvântul meu. Dar ce ai, căpitane?

Farrow scoase o exclamaţie de uimire si ducând repede ocheanul la ochi privi cu încordare spre coastă, care era la vreo două sute de metri de ei, apoi se adresă lui Bertram:

— Doctore, văd ceva foarte interesant. Priveşte şi dumneata colo la stingă unde se îmbina fluviul cu mărea. Nu vezi lângă palmierul acela înalt o colibă mică? Sânt sigur că în ea se adăposteşte un om.

— Hm! Acum văd şi eu, zise Bertram. Pare că e ridicată de curând, căci frunzişul cu care e acoperită e încă verde, după cât pot zări prin ochean. E într-adevăr interesant, dar ce ne poate privi pe noi dacă vreun pescar sau vânător şi-a construit acolo coliba? Treaba lui dacă i-a plăcut să-şi facă sălaşul aici! Ah! e un alb! Se târăşte cu greu spre fluviu, desigur că e grav rănit, cămaşa îi este plină de sânge . Da, da, trebuie neapărat să-i venim în ajutor.

— Sunt de aceeaşi părere, dragă doctore. N-am fi creştini dacă l-am lăsa în voia soartei. Probabil că e vreun vânător, pe care l-o fi rănit o fiară sălbatică de prin locurile astea. Sunt sigur că dumneata te vei pricepe să-l vindeci, dragă doctore. Ne vom apropia de submarinul de coastă, apoi te vei duce cu o barcă de aluminiu într-acolo. Te voi însoţi şi eu, împreună cu George şi Petre. Te pomeneşti că dăm de o nouă aventură. Se prea poate ca fiara care l-a atacat să fie prin apropiere.

Farrow dădu comanda pentru viteză redusă, apoi cârmi vasul spre ţărm. îl chemă sus pe Uriaş, care trebuia să ia postul de observator la proră, pentru a indica eventualele stânci din apa. Încetişor de tot, minunatul submarin alunecă spre coasta pitorească, mărginită de o vegetaţie sălbatică.

Doar cincizeci de metri îl mai despărţeau de îmbinarea fluviului, când Petre ridică mâna şi strigă:

— Opriţi!

Elicea începu să se învârtească înapoi şi vasul se opri.

— În fata noastră e un banc de nisip, vesti Petre. Nu putem merge mai departe.

— Bine, repede o barcă de aluminiu pe punte, ordonă căpitanul. George, vii cu noi, de asemenea şi tu, Petre. Ah! bietul om ne-a zărit şi încearcă să ne facă semn. Luaţi carabinele cu voi, poate dăm de ceva sălbăticiuni pe acolo. Repede băieţi, nu e vreme de pierdut! Nenorocitul pare să fi leşinat de bucurie că ne-a văzut.

Marinarii care erau liberi ieşiră pe punte şi priveau spre făptura nemişcată de pe ţărmul fluviului. Căpitanul îi lăsă câtva timp să privească în voie, apoi îl chemă pe primul ofiţer şi-i zise:

— Dragă Rindow, iei dumneata comanda, cât timp voi fi eu pe uscat. Oamenii să coboare cu toţii în interior, căci e posibil să fiţi nevoiţi să vă afundaţi repede, dacă va apare cumva vreun vas. Vei da înapoi submarinul de la bancul de nisip şi pune să se pompeze atâta apă în tancuri, cât e necesar ca turnul să rămână la suprafaţă. Se prea poate să zăbovim mai mult timp pe uscat şi în cazul acesta e mai bine să fim prevăzători.

Mica barcă de aluminiu fu lăsată pe apă. Doctorul, căpitanul, George si Petre coborâră în barcă. Bancul de nisip, care era aşezat de-a curmezişul submarinului, îl împiedica pe acesta să înainteze, în schimb barca putea să treacă cu uşurinţă.

Cu câteva lovituri de lopeţi, Petre străbătu mica distantă până la malul fluviului, apoi strigă speriat:

— Dumnezeule! Domnule doctor, bietul om e sfâşiat rău de tot. Toată partea dreaptă a trupului e numai o rană. Şi după cum văd, e un european.

Bertram sări repede pe mal, urmat de George şi căpitan. Tresări şi el, speriat, când văzu în ce hal se află nenorocitul şi murmură:

— Trebuie să aibă o constituţie de fier, dacă mai trăieşte încă, deşi e grav rănit. Şi unde mai pui că rana e veche de cel puţin trei zile. A făcut, însă, tot ce i-a stat în putinţă şi cu toată febra mare pe care a avut-o, trebuie să se fi târât de câteva ori pe zi până la apă ca să-şi potolească durerile. Asta e o dovadă că are o energie de fier. Petre, adu-mi apă în căldăruşa pe care am adus-o cu noi.

În vreme ce vorbea încă, doctorul îşi scoase instrumentele din trusă, apoi tăie cămaşa nenorocitului şi-i dezgoli pieptul. Avea un trup vânjos, numai muşchi, dar acum ieşi la iveală şi mai mult rana adâncă şi sângerândă..

— Ce zici, doctore, vei fi în stare să-i faci ceva? întrebă Farrow.

— Cred că da, domnule căpitan, ii spuneam doar că omul acesta pare să fie înzestrat cu o extraordinară putere de rezistentă. Un altul s-ar fi dus pe copcă de mult. Drept să-ti spun, însă, aşa rană n-am văzut

încă în viata mea.

— Dar cum de a căpătat-o? întrebă căpitanul.

— Hm! După cum văd, pare să-i fi trecut un plug peste trup, răspunse Bertram. Astfel nu-mi pot explica nici eu.

— Te pomeneşti c-o fi stat la pândă într-un copac înalt, de unde s-a prăbuşit şi o ramură ascuţită i-o fi spintecat trupul, zise Farrow. Sau a căzut într-o capcană pentru animale sălbatice, în care băştinaşii aşează ţăruşe ascuţite. Mulţi vânători şi-au găsit moartea în felul acesta îngrozitor.

— Tot ce se poate, răspunse doctorul. Dar cum a izbutit să iasă din groapă după ce s-a rănit aşa de grav? Fără ajutor n-ar fi putut-o face.

— Tată! strigă deodată George care cercetase coliba în vremea asta, am dat de un chimir cu două revolvere, un cuţit, câteva pungi de piele şi alte nimicuri. Poate că găsim şi ceva hârtii, din care să putem stabili cine este rănitul. Doctorul va şti să-si facă treaba şi singur.

— Fireşte, răspunse Bertram. Petre să-mi aducă numai apă destulă, restul îl fac eu.

Farrow se apropie de băiat şi cercetă chimirul. În afară de arme, mai atârnau de el câteva punguliţe de piele. Căpitanul desfăcu una şi scoase o exclamaţie de mirare . Apoi rostogoli în palmă conţinutul şi atunci George strigă, surprins peste măsură:

— Tată, ăştia sunt bulgări de aur, sau nugeţi, cum li se zice. I-o fi găsit pe aici oare?

— Fireşte, răspunse Farrow. Omul acesta a descoperit, probabil, o vână bogată de aur în fluviu, căci bulgării au fost rotunjiţi de apă. Exemplarele acestea le-o fi luat de probă, ca să le arate vreunui financiar, cu ajutorul căruia să exploateze apoi mina. în drum spre coastă a suferit apoi accidentul, care-l va costa, probabil, viata. Şi aurul va rămâne multă vreme pe fundul apei, până va da un altul peste el. Ah! uite c-am găsit şi nişte hârtii.

Farrow deschise o clapă a chimirului şi scoase dintr-unsa câteva hârtii, pe care le despături.

— Aha! făcu el, uite un paşaport pe numele Erik Fergusson. Un suedez, care va să zică. Asta se vede şi după părul lui deschis. Da, da, seamănă de minune cu fotografia. Iată şi nişte scrisori scrise de o mână femeiască, adresate la Singapore. De acolo a venit aşadar şi a locuit la hotel Lindgraves. Dacă va fi să moară, vom putea cel puţin să înştiinţăm pe cei în drept.

— Tată! strigă deodată George, cred că am descoperit cum a căpătat Fergusson rana aceea groaznică. Nu poate fi vorba să fi căzut într-o capcană de animale sălbatice, cum ziceai tu, căci în cazul acesta şi-ar fi dat sfârşitul acolo. Iar dacă l-ar fi salvat cineva, n-ar zace singur aici. Foarte probabil e însă, că a fost rănit de colţii unui elefant înfuriat.

— Drace! se poate să ai dreptate, răspunse Farrow. în cazul acesta e şi mai de mirare că a scăpat teafăr din puterea monstrului. Ia să-l întrebăm pe doctor dacă presupunerea ta este îndreptăţită.

Se apropie de Bertram, care era ocupat tocmai să coasă rana. Când Farrow îi comunică părerea lui George, el ridică surprins capul, apoi zise, fără să se deranjeze de la lucrul său:

— Da, domnule căpitan, aşa trebuie să fi fost.

Numai un dinte încovoiat de elefant putea să provoace o rana atât de grozavă.

— Doctore, omul e suedez, se numeşte Erik Fergusson şi a venit aici din Singapore. A căutat aur şi a găsit chiar ceva. Ia te uită ce bulgăraşi minunaţi avea în chimir.

Bertram aruncă o privire fugară asupra aurului, se dedică mai departe operei sale de samaritean şi răspunse:

— Interesant! Acum câteva zile am avut de-a face cu diamante, astăzi vine aurul la rând. Dar aici se pare că nu mai sânt oameni amestecaţi, ci doar un elefant furios. Ciudat rămâne numai faptul că bietul Fergusson a scăpat cu viată.

— Doctore, a fost lovit pe la spate? întrebă George, interesat.

— Da, pe la spate.

— Atunci să ştii că Fergusson a stat pe malul fluviului şi elefantul l-a zărit în apă. în felul acesta a putut scăpa cu viată. Fluviul, care are un curent slab, l-o fi târât până aici.

— Asta nu-i cu putinţă, interveni Farrow, căci atunci l-ar fi înhăţat crocodilii. Mai curând cred că a sărit în ultimul moment în barcă şi aceasta l-a adus încoace, unde s-a târât pe ţărm. Barca a fost luată pe urmă de valuri. Poate că se va trezi curând, zise Bertram. Dacă nu va avea febră prea mare, ne va putea lămuri pe scurt cum s-au petrecut lucrurile. Petre, încă o căldăruşă cu apă. Voi căuta să-i torn ceva pe gât. Apoi îl vom duce repede pe submarin. Va trebui să-l hrănesc pe cale artificială, căci bănuiesc că de trei zile n-a pus nimic în gură.

Când Petre veni cu găleata plină, doctorul umplu un păhărel şi turnă încetişor apa rece printre buzele uscate ale rănitului. Se scurseră câteva minute, apoi Fergusson sughiţă slab si Bertram strigă:

— Merge bine! Acum sânt aproape sigur că-l pun pe picioare. Mă temeam că nu mai e nimic de făcut, dar are o constituţie robustă şi asta face mult. Aşa, acum poate da pe gât tot paharul şi se va trezi, probabil, pentru câteva clipe.

Încetişor de tot, Bertram îi turnă pe gură toată apa şi spre marea lui bucurie văzu că rănitul o înghiţise. Suedezul scoase un geamăt, deschise brusc ochii şi privi năuc în juru-i.

— Unde sânt? murmură el. Ce s-a întâmplat?

— Ai fost atacat, probabil, de un elefant, domnule Fergusson, spuse Farrow.

— Mă... mă cunoaşteţi? bâlbâi rănitul.

Privirea îi căzu apoi pe chimirul din mâna căpitanului şi dădu din cap.

— Da, urmă el, am descoperit o mină bogată de aur. Când am dat să mă urc în barcă, s-a ivit un elefant din desiş. Am simţit o izbitură, am zburat în barcă şi m-am trezit aici unde m-am târât, pe mal. Un crocodil a izbit apoi barca şi a rupt-o de la ţărm. Coliba tot eu mi-am construit-o. Mi-e foame...

— Te vom lua la bord, domnule Fergusson, zise Farrow. Doctorul îţi va da acolo de mâncare. Trebuie să fi zăcut vreo trei zile pe aici, nu?

— Da, aşa e, răspunse suedezul. Unde e vasul dumneavoastră?

— Avem un submarin, zise căpitanul. Numele meu e Farrow.

— Ah! mă bucur foarte mult, exclamă rănitul, cu vocea stinsă. Am auzit multe despre dumneavoastră şi v-am admirat întotdeauna. Vă mulţumesc domnule căpitan, dacă voi scăpa cu viată, va fi numai datorită dumneavoastră.

— E sigur că vei scăpa cu viată, zise doctorul. Ai o constituţie de fier. N-aş fi crezut cu putinţă ca un om să poată trece prin ce-ai trecut dumneata.

— Am şi eu o ţintă... murmură suedezul, apoi închise ochii.

— A leşinat din nou, zise Bertram, acum îl vom putea transporta cu uşurinţă pe submarin. Petre, apucă-l de sub braţe, dar cu mare băgare de seamă. Vezi să nu-i atingi rana. Vino, George, să-l luăm de câte un picior. Atenţie, însă!

Cu toate precauţiile, rănitul gemu, totuşi, când fu aşezat în barca de aluminiu. Petre vâsli cu puterea şi când ajunse la submarin, rănitul fu repede ridicat de marinari şi sub privirea lui Bertram, transportat în cabina-infirmerie. Acolo, doctorul izbuti să-i toarne pe gât o ceaşcă cu supă fierbinte, după care Fergusson căzu într-un somn adânc.

Bertram se duse apoi în cabina căpitanului, unde în afară de aceasta mai erau Rindow, George şi prinţul Ghasna.

— Ei, ce-ti face bolnavul? întrebă Farrow.

— I-am dat o supă întăritoare şi acum doarme dus. Cu constituţia lui de fier e foarte probabil să se trezească după câteva ceasuri. Vrei să rămânem aici până atunci, domnule căpitan?

— Tocmai asta şi discutam, răspunse Farrow. N-avem ce pierde dacă aşteptăm aici o zi sau chiar mai mult. Poate că facem un serviciu mare acestui suedez viteaz, ajutându-l să-şi exploateze comoara. Deoarece ne spunea că urmăreşte o ţintă şi duce la el scrisori de la o femeie, bănuiesc că a căutat să pună mâna pe aurul acesta, pentru a se putea uni cu aleasa inimii sale. De ce nu i-am veni în ajutor, dacă ne stă în putere?

— Ah, da, tată! interveni George. Poate că elefantul mai dă târcoale

pe acolo. Dacă ne va ataca, îi smulg eu colţii, n-avea grijă!

Cei de faţă izbucniră în râs, apoi prinţul Ghasna zise:

— Dragă George, un elefant care atacă pe om fără motiv, este un aşa zis „Rogue” care e alungat din cireadă din cauza cruzimii sale. Noi avem in India asemenea exemplare si sânt cu atât mai primejdioase, cu cât cunosc bine pe oameni. Un „Rogue” este desigur, cea mai periculoasă fiară din câte există pe suprafaţa pământului, căci pe lângă forţa uriaşă cu care e înzestrat, mai posedă o inteligenţă superioară. Nu ţi-as dori deloc să te întâlneşti pe neaşteptate ai un „Rogue” . Cei mai îndrăzneţi vânători şi-au găsit moartea umblând să vâneze asemenea elefanţi.

— Ştiu toate astea, răspunse tânărul cu însufleţire, am citit multe despre ei. Dar mie tot nu mi-e frică.

— Nu mă îndoiesc, dragă George, răspunse Ghasna, căci ne-ai dat până acum destule dovezi că eşti viteaz şi neînfricat. Crede-mă însă, că şi vânătorului celui mai experimentat începe să-i bată inima, când aude răgetul de furie al unui „Rogue”.

— Foarte primejdios trebuie să fie locul din apropierea minei de aur, zise Farrow. Când ne vom duce într-acolo, deci, va fi nevoie să ne înarmăm până în dinţi şi să fim necontenit cu ochii-n patru. Despre asta vom mai vorbi noi. Deocamdată suntem înţeleşi să mai rămânem aici. E un loc minunat, căci drumul navigabil e atât de departe de ţărm, încât nu putem fi zăriţi. Fireşte, insă, că va trebui să observăm marea cu atenţie, căci nu se ştie ce se poate întâmpla. Dumneata, doctore, vezi să-l pui pe picioare cât mai curând pe noul nostru musafir, cel puţin atât cât să fie în stare să ne dea o descriere amănunţită a minei de aur. Pe urmă, ne vom îndrepta într-acolo în câteva bărci şi vom căuta să adunăm pentru el mult aur, ca să-i dăm posibilitatea să se înapoieze în patrie la iubita sa.

II
POVESTIREA LUI FERGUSSON

— BRAVO! strigă Rindow, asta îţi face cinste, domnule căpitan. Cred că nici unul din tovarăşi nu se va da în lături, oricât ar fi de primejdioasă întreprinderea. Pe de altă parte, sunt şi eu de părerea ta ! George, că va fi foarte interesant, dacă vom da ochi cu elefantul care l-a atacat pe bietul Fergusson.

— Dragă Rindow, zise căpitanul, râzând, cred că nu vei mai dori-o a doua oară, după ce vei fi avut odată această plăcere. Dar, asta vom vedea noi mâi târziu, deocamdată lucrul principal e ca doctorul să-l

aducă pe suedez până acolo, încât să ne poată descrie cu exactitate locul unde se află mina şi aventurile pe care le-a întâmpinat.

— Aşa, acum să facem câte o baie rece, cred că focul e cât se poate de potrivit aici. Bancul de nisip împiedică apropierea crocodililor, iar în ce priveşte rechinii, n-avem a ne teme de ei, căci nu se prea apropie de ţărm.

După câteva minute, marinarii începură să se bălăcească în apă, ţinându-se, însă, prin apropierea submarinului, pentru a se putea pune în siguranţă la strigătul de alarmă: „Rechin ahoi!" .

Doctorul Bertram stătu toată după-amiaza lângă pacientul său. Socotea drept o cinste mare pentru el să-l salveze pe omul acesta, care fusese atât de grav rănit, încât un altul şi-ar fi dat sufletul imediat.

După cină, Fergusson dădu din nou semne de viaţă. Doctorul îi turnă pe gât încă o ceaşcă cu supă, apoi trimise să cheme pe căpitan, George, Rindow şi prinţul Ghasna.

— Se va trezi în curând, le spuse el, când intrară în cabină. Febra pare să fi scăzut puţin, deşi cred că la noapte i se va urca iarăşi. Uite că deschide ochii. Ei, domnule Fergusson, cum te simţi? Rămâi te rog culcat, ce-ţi da prin gând, omule ! Daci te ridici acum, să ştii că se deschide rana pe care de-abia am izbutit să ţi-o cos. Mai bine încearcă să ne istoriseşti păţaniile prin care ai trecut. Dată n-ai nimic împotrivă, căpitanul Farrow e dispus să scoată aurul din mina pe care ai descoperit-o, pentru dumneata fireşte, pe urmă te vom duce la Singapore cu submarinul nostru.

— Oh, domnilor! exclamă Fergusson, cu bucurie, ar fi cât se poate de frumos din partea dumneavoastră. E drept, simt şi eu că n-as putea face pentru moment nici o forţare să scot aurul din mină. Elefantul ăla mi-a lăsat o amintire care nu se va şterge câte zile oi avea. Nu cumva am auzit greşit? făcu el deodată ca pentru sine. Dar asta e cu neputinţă.

— Se să fi auzit? întrebă Farrow, repede. Trebuie să ne povesteşti cel mai mic amănunt, chiar dacă ţi se pare de necrezut. în ţinuturile tropicale primejdia te pândeşte la tot pasul şi trebuie să ţii seamă cel mai neînsemnat lucru, dacă vrei să scapi cu fata curaţi. Spune, deci, ce ti s-a părut că ai auzit.

Fergusson zâmbi uşor, apoi zise:

— Ah, cred c-a fost numai o nălucire. Am avut impresia că am auzit un strigăt de luptă, un îndemn, înainte ca elefantul să se năpustească brusc din desiş. Dar asta e cu neputinţă... Mina de aur se află în apropierea fluviului, în desiş. Cum să ajungă acolo un om fără barcă? Şi a mea a fost singura pe care am văzut-o prin apropiere. Din interiorul tării, cu greu ar fi putut veni un om, mai cu seamă unul care să poruncească unui elefant să atace un alt om.

— Nu spune asta, domnule Fergusson, interveni Farrow. Nouă ni s-

a întâmplat până acum ceea ce nici nu i-ar fi fost în gând cuiva c-ar fi fost cu putinţă. Aşadar, e foarte posibil să fi auzit strigătul acela care atâta pe elefant să te atace.

— Mă tem însă că vorba multă îţi poate face rău, de aceea socot că e mai bine să-ţi pun câteva întrebări şi dumneata numai să răspunzi. Aşadar, suntem înţeleşi să exploatăm pentru dumneata mina de aur. Acum te-aş ruga să ne faci o descriere, pe cât posibil mai amănunţită, a locului unde putem da de ea.

— Mina se află pe malul sting al fluviului pornind de la îmbinare,începu Fergusson. Trebuie, însă, să vâsliţi cel puţin opt ceasuri in susul apei, căci deşi curentul e slab, el constituie totuşi o piedică. După socoteala mea, până la mină, sânt vreo patruzeci de kilometri. E necesar să faceţi în aşa fel, încât să ajungeţi acolo pe lumină, căci numai astfel veţi putea observa semnul care arată locul prin care trebuie să pătrundeţi în desiş. Semnul acesta e un arbore uriaş, un tamarin (copac ce creşte în ţările tropicale) care-şi întinde ramurile deasupra fluviului. Am însemnat trunchiul cu crestături de cuţit, în formă de triunghi. Pe stânga acestui trunchi porneşte o potecă în interiorul desişului, pe care trebuie s-o urmaţi numai douăzeci de metri. Apoi veţi da de albia veche a fluviului, al cărui curs a fost schimbat de vreo catastrofa cosmică,probabil, sau poate chiar de mâna omenească, în vremuri îndepărtate. Numai puţin să scormoniţi nisipul şi veţi da de aur. Mina are o lungime doar de douăzeci de metri - am făcut eu destule sondaje, căci mă pricep la astfel de treburi - dar e atât de bogată, încât ne putem pricopsi cu toţi, domnule căpitan, căci pun condiţia să iei şi dumneata o parte, dacă vei izbuti să scoţi aurul.

— În privinţa asta, ne vom înţelege mai târziu, răspunse Farrow, zâmbind. N-o să ne certăm noi, nu avea grijă.

Fergusson dădu din cap, apoi urma :

— Domnule căpitan, trebuie să-fi mai spun ceva, un lucru despre care am crezut de asemeni că e numai o nălucire. Acum, îmi aduc insă bine aminte de toate. În vreme ce tot căutam aurul,am avut adesea impresia că un om se tine necontenit prin preajma mea. Am căutat să mă liniştesc totuşi, punând totul pe seama desişului întunecos, care-ţi vâra frica în oase, oricât ai fi de curajos. Ce părere aveţi dumneavoastră despre asta? ,

— Spuneai că de la copacul pe care l-ai însemnat cu crestături de cuţit, duce o potecă îngustă la vechea albie a fluviului. Dumneata ai făcut poteca asta sau a-i găsit-o acolo?

Fergusson se uită uimit la căpitan şi răspunse:

— Că bine ziceţi, la asta nici nu m-am gândit. Poteca era gata făcută, dar plină cu bălării, aşa c-a trebuit să-mi fac drum cu cuţitul. Acum sânt sigur c-a fost cineva înaintea mea, la albia aceea veche.

— Mai spuneai parcă, domnule Fergusson, că te pricepi la mine de

aur. Asta înseamnă că privirea dumitale e obişnuită să descopere toate lucrurile neînsemnate în aparentă, care survin prin ţinuturile sălbatice. N-ai putea spune cam de cât timp n-a fost călcată poteca aceea? Pentru un om cu experienţă, asta se poate deduce din lungimea bălăriilor.

— La tropice, vegetaţia creşte repede; răspunse suedezul, şovăind, Să fi fost vreo patru săptămâni de când n-a mai trecut nimeni pe potecă.

— Bine, îţi mulţumesc pentru lămuririle ce mi le-ai dat, domnule Fergusson, zise căpitanul. Dacă e vorba să vâslim opt ceasuri, vom pomi la miezul nopţii cu trei bărci. Poate ca cel mai târziu poimâine să fim înapoi. E foarte bine că mina e atât de mică, precum spui dumneata. Crezi că în alte părţi ale albiei nu se mai găseşte aur?

— Dimpotrivă, nisipul conţine pretutindeni aur, dar nu e curat şi ar fi foarte greu de săpat. în locul arătat de mine, însă, trebuie să fi fost cândva un podmol (stavilă de nisip) în fluviu. Acolo s-au strâns bulgării în cantităţi mari.

— Aha! acum pricep, zise căpitanul. Cum ti-a dat în gând s-o iei în susul acestui fluviu? Era o simplă întâmplare sau te-ai condus după vreun indiciu?

— Am colindat pământul ca prospector (căutător de aur), răspunse suedezul, aşa că recunosc lesne dacă vreun fluviu conţine minereul preţios. Când am trecut cu bărcuţa mea pe aici, apa asta m-a izbit din primul moment. Aveam cu mine un aparat cu ajutorul căruia se poate constata conţinutul aurifer al apei, şi astfel am stabilit imediat că fluviul acesta e foarte bogat in aur. Atunci am ştiut că trebuie să se afle pe aproape un loc unde aurul s-a strâns în cantitate mai mare. Şi tot cercetând, am dat de zăcământul despre care vă vorbesc.

— În cazul acesta stăm bine, zise căpitanul. Dacă ai fi auzit de la o a treia persoană despre mina aceasta, atunci chestia ar fi fost primejdioasă. Aşa, însă, avem de-a face, în cel mai rău caz, cu un singur om, care posedă probabil, un elefant dresat. Acum, însă, te rog să dormi, domnule Fergusson, uite că doctorul nostru îmi şi face semne să te las în pace. îţi doresc grabnică însănătoşire!

— Vă mulţumesc, domnule căpitan, zise suedezul, cu glas slab.

După ce părăsiră cabina-infirmerie, Farrow se adresă primului ofiţer:

— Dragă Rindow, va trebui să tragi iar la sorţi cu Brun, care din voi va participa la expediţia noastră spre mina de aur. Până acum Brun a tot pierdut, poate că de data asta va avea mai mult noroc.

— Să meargă mai bine el, zise Rindow. în primul rând ţin să nu-l lipsesc de plăcerea asta, apoi submarinul nostru e prea expus aici şi nu vreau să las asupra lui toată răspunderea.

— Bravo, Rindow, aşa-mi placi! Da, e mai bine să ramii dumneata

la bord, caci ar putea surveni unele primejdii cărora Brun n-ar fi in stare să le facă fată. Dă ordin să fie pregătite bărcile pentru miezul nopţii. Fiecare barcă va lua sase oameni, nu, mai bine numai patru, căci vom avea nevoie de loc pentru aurul pe care-l vom găsi, probabil. în prima barcă voi merge eu cu George, Petre, stai! se întrerupse el din nou, ar fi totuşi prea mulţi. în fiecare barcă vor lua loc trei oameni, caută cinci din cei mai ageri, doi vor merge cu Brun în barca a doua, iar alţi doi cu Kard în a treia. Da, aşa rămâne. Afară de revolvere şi cuţite, oamenii vor mai lua cu dânşii şi carabine. Nu se ştie ce se poate întâmplă. Acum mă duc să mă odihnesc niţel şi tot aşa vor face şi ceilalţi membri ai expediţiei. La miezul nopţii te rog să ne trezeşti.

*

Odihniţi şi bine dispuşi, membrii expediţiei săriră din hamacurile lor. Bărcile erau pregătite Şi toţi îşi luară tocurile conform programului stabilit. Luna lumina atât de puternic, încât n-aveau nevoie de lămpile de buzunar, pe care le luaseră totuşi cu ei, ca o măsură de prevedere.

Petre si George se aflau in prima barca, pe care o conducea căpitanul: Marinarii vâsleau liniştiţi pe apa ce scânteia in lumina lunii, ca o feerie din basme. Din când în când se ivea în apropierea tor capul hidos al unui crocodil,iar din desişul ce se întindea pe amândouă malurile răsuna la răstimpuri ţipătul înfiorător al unei fiare, care lăsa un ecou prelung în liniştea înconjurătoare.

Orele se scurgeau una după alta. Farrow privi la ceas şi constată uimit că nu mai era mult până la ziuă. Asta însemna că vor fi in curând la ţintă şi dacă totul va merge cum trebuie, vor putea fi la miezul nopţii înapoi la submarin.

— George, ce-ar fi să te schimb la vâsle? întrebă Farrow. Trebuia să mă gândesc mai de mult la asta, dar vezi că vraja acestei nopţi m-a făcut să uit pe ce lume trăiesc.

— Nu, tată, asta nu se poate. Vezi-ti de visurile tale şi lasă-mă pe mine să-mi fac treaba înainte.

— Bine, fiule, dacă te simţi în putere, n-am nimic împotrivă. Să nădăjduim însă, că nu vom avea prea mult de furcă în timpul zilei cu scoaterea aurului. Noi suntem oameni mai în vârstă, oţeliţi în lupta vieţii, dar tu de abia ai început s-o cunoşti, deşi eşti destul de voinic pentru vârsta ta.

— Lasă, tată; nu mă înspăimânt eu de atâta lucru.

Şi începu să vâslească cu atâta putere, încât Uriaşul mormăi, surprins:

— Ei, domnule George, ce s-a întâmplat? N-o lua aşa de repede, căci mai avem cale lungă înaintea noastră şi trebuie să economisim puterile.

— Ai dreptate, Petre, încuviinţă tânărul. Voiam numai să încerc dacă aş fi în măsură de un efort mai mare. Aşa, acum suntem iarăşi egali.

— Te-ai ţinut cât se poate de bine, domnule George, mai zise Petre. Trebuie să mărturisesc că şi pe mine m-a obosit vâslitul acesta împotriva curentului. Nu te-aş fi crezut în stare de aşa ceva.

— Mulţumesc de compliment, Petre. E drept, am cam simţit şi eu oboseala, dar acum a trecut. Mă bucur din inimă că vom putea fi de ajutor domnului Fergusson, căci omul ăsta mi-a devenit foarte simpatic.

— Da, e un băiat în toată puterea cuvântului , încuviinţă Petre. Un altul, n-ar fi scăpat din ce a scăpat el. Acum poţi vedea şi dumneata, domnule George, cât de primejdios poate deveni un elefant din aceia. Vezi, să fii cu băgare de seamă şi nu te lăsa numai in nădejdea curajului. Ai luat destule gloanţe pentru carabină?

— Da, zece, răspunse George, râzând. Presupun că vor fi de ajuns, ce zici? Eu cred că dacă primele două gloanţe nu reuşesc să doboare o astfel de namilă, degeaba am mai prăpădi altele.

— Cam aşa e, răspunse Uriaşul. Ah! Ai auzit, domnule George? Cred că el a fost!

Aproape de tot de ţărmul fluviului răsună răgetul înfiorător al elefantului „Rogue". Marinarii încetară brusc să vâslească şi-şi încordară auzul. Un pufăit ca de locomotivă sfâşie aerul, apoi se auzi din adâncul pădurii un ţipăt prelung, care părea ieşit dintr-un gâtlej omenesc. Ramurile din spatele ţărmului trosniră sub paşii grei, dar imediat zgomotul se pierdu în depărtare.

— Domnule căpitan, sunt sigur că un om şi-a chemat elefantul, şopti Uriaşul. Ce să însemne asta?.

— M-aşteptam, Petre, răspunse căpitanul, liniştit. Ne povestea doar şi Fergusson. Ei, acum ne putem pregăti pentru o surpriză, după ce vom fi strâns aurul. George, trebuie să te previn din nou să fii cu multă băgare de seamă şi să nu-ti rişti pielea, cum ţi-e năravul. Un elefant dintr-aceştia, care ascultă de om, e tot ce poate fi mai primejdios. Fii prevăzător băiete şi tine puşca pregătită!

— Da, tată, aşa voi face. Am auzit doar şi eu cât de ameninţător era răgetul monstrului.

— Bine ai zis, dragul meu, era ameninţător. Trebuie să ne fi mirosit el si sânt aproape sigur că i-a dat de veste stăpânii său prin vreun semn anumit. Elefanţii sunt foarte inteligenţi, ăsta-i lucru cunoscut. Păcat că nu l-am luat cu noi si pe prinţul Ghasna, el se pricepe la asemenea fiare si ne-ar fi putut fi de folos.

De-abia sfârşi căpitanul de vorbit, că se şi lumină de ziuă. Farrow privi înapoi şi văzu barca de sub conducerea lui Brun la vreo douăzeci de metri în spatele lor, iar cealaltă, cu Kard, la vreo sută de metri.

— Ciudat! zise Petre, care avea privirea foarte ageră. Kard are în barca lui un marinar care-mi pare străin. Dar poate că mă înşeală ochii din cauza luminii soarelui, ce se răsfrânge în apă. . Domnule căpitan, cred că am făcut aproape patruzeci de kilometri şi trebuie să luăm seama să nu trecem de copacul cu pricina.

— Da, Petre, mă îngrijesc eu de asta, răspunse Farrow. Văd chiar în depărtare un copac uriaş, care-şi întinde ramurile deasupra apei. O fi cel căutat de noi. Când ne vom apropia, vom opri mâi întâi pe ţărmul opus, ca să cercetăm ţinutul. Te pomeneşti că elefantul ne aşteaptă pitulat prin desiş.

Mai vâslirea câtva timp în tăcere, apoi Farrow spuse deodată:

— Asta e, ăsta e copacul, văd lămurit triunghiul crestat în scoarţă. S-o luăm spre celălalt, bărcile ne vor urma.

III
ELEFANTUL ŞI FEMEIA

FARROW, GEORGE ŞI PETRE priviră cu atenţie tamarinul uriaş, care se află pe malul celălalt, la vreo treizeci de metri depărtare. Tresăriră, apoi, auzind strigătul de mirare al lui Brun, care stătea cu barca lui în spatele tor.

— Ei drăcia dracului!, zicea el.

Farrow se întoarse repede, făcu ochii mari, apoi izbucni în hohote de râs. Marinarul din barca a treia, despre care Petre spusese că i se pare necunoscut, se ridicase în picioare şi se înclină, salutând. Era... prinţul Ghasna, îmbrăcat ca marinar.

— Am socotit nimerit să vin si eu, domnule căpitan, zise el, liniştit, tocmai pentru că e vorba aici de un elefant primejdios, la care mă cam pricep si eu. Cred că nu-mi vei lua in nume de rău comedia pe oare am jucat-o. Domnul Rindow mi-a dat încuviinţarea, căci si el era îngrijorat pentru dumneavoastră.

— Nici nu-i vorba să ti-o iau în nume de rău prinţe, răspunse căpitanul; dimpotrivă, tocmai vorbeam cu Petre si George că ar fi fost bine sa fii cu noi. Judecind după răcnetul pe care l-am auzit, se pare s-avem de-a face cu o fiară cum nu prea te întâlneşti în toate zilele.

— Da, e foarte inteligent, dar şi foarte rău, zise primul. E si foarte dresat, căci a ascultat îndată de chemarea stăpânului său. Când vom cobori pe uscat, trebui să ne aşteptăm în fiecare clipă la un atac din partea lui.

— Hm! trebuie totuşi să trecem pe malul celălalt, hotărî Farrow. N-are nici un rost să stăm aici şi sa privim desişul. Daţi-i drumul, băieţi!

Petre, vâsleşte într-acolo!

Uriaşul îndeplini ordinul imediat, şi celelalte două bărci făcură la fel. Toţi erau încredinţaţi că fiorosul elefant stătea undeva la pândă în desiş. Farrow coborî cel dintâi. Locul unde acostaseră, era o plajă îngustă, pe marginea căruia se înălţa tamarinul uriaş. Căpitanul privi cu atenţie nisipul alb, în vreme ce tovarăşii săi părăseau în linişte bărcile.

Se vedeau acolo urme uriaşe de elefant; probabil că monstru venea să se adape în locul acesta. Deodată, Farrow se opri brusc şi se aplecă asupra unei urme ciudate. Era urma proaspătă şi foarte lămurită a unui... pantof de femeie.

— Ce? făcu Petre în aceeaşi clipă, holbând ochii. Pe aici a trecut o cucoană, asta-i sfânt.

— Urma acestui pantof, datează de cel mult trei ceasuri, îi lămuri prinţul Ghasna. Femeia trebuie să fi fost pe aici cu puţin înainte de a se face ziuă. Dar strigătul adresat elefantului, era al unui bărbat.

— Nu mai pricep nimic, zise Farrow. Omul de care se credea urmărit Fergusson, să fi fost o femeie? Asta e de necrezut. Dar ea a fost aici, şi dovada o avem în fata ochilor. Să-ţi faci cruce si nu alta! O femeie prin pădurile sălbatece ale Sumatrei! Asta e cu adevărat o surpriză la care nici n-as fi visat.

— Tată, poate că domnul Fergusson a fost obsedat când urcase fluviul încoace. Trebuia să-l întrebăm dincotro a venit. Cu o barca nu putea să vină decât de la Benkulen sau Benkoelen, cum îi zic olandezii. Desigur, că a fost observat acolo de alţi aventurieri, care ştiau că are noroc în a descoperi mint de aur şi s-au luat după el.

— Da, băiete, se poate să fie cum zici tu, răspunse căpitanul îngândurat. Numai că pantoful asta de femeie nu se mai potriveşte cu socotelile mele, nu-mi pot închipui ca o femeie să se întovărăşească cu nişte oameni care vor să răpească bunul altora. Doar dacă n-o fi vreuna dintre acelea stricate până-n măduva oaselor.

— Şi de ce n-ar fi, adică? interveni Rindow. Eu, cel puţin, le socot pe femei în stare de orice. Probabil că femeia aceasta e chiar şeful bandei care vrea să jefuiască mina de aur

Prinţul Ghasna, care examinase urmele cu multă atenţie, se ridică si zise:

— Domnule căpitan, elefantul a fost pe aici chiar în acelaşi timp cu femeia. Uite, poţi vedea şi dumneata! aici, una din urmele lui acoperă pe jumătate urma pantofului, - dincoace, însă, e tocmai dimpotrivă , a călcat dânsa pe urmele lui. Trebuie, deci, să fi fost aici în acelaşi timp şi să fi plecat împreună.

Demonstraţia prinţului era atât de lămurită, încât nu mai putea exista îndoială.

— Strigătul adresat elefantului, însă, era cu siguranţă al unui

bărbat, urmă prinţul. Aşadar, înseamnă ci avem de-a face cu cei puţin două persoane şi cu un „Rogue”. Cred că vom întâmpina mari greutăţi în îndeplinirea sarcinei pe care ne-am luat-o.

— De aceeaşi părere sânt si eu acum, încuviinţă Farrow. Dar asta nu trebuie să ne împiedice de la treabă. I-am făgăduit lui Fergusson. Şi daca el, de unul singur, a cutezat să se arunce în primejdie, ar fi ruşine ca noi să dăm înapoi. Deci, înainte, camarazi!

Farrow se îndreptă spre copac. La stânga acestuia găsi potecuţa indicată de suedez, pe care bălăriile crescură din nou în cele patru zile. Cu arma în mâna dreaptă, căpitanul se folosea de stânga pentru a tăia mărăcinişul. Păşea încetişor, silindu-se să facă zgomot cât mai puţin, in spatele lui veneau George şi Petre, primul cu arma îndreptată spre dreapta desişului, al doilea, spre stingă. La fel făceau şi ceilalţi.

Deşt aveau numai douăzeci de metri de străbătut, trecu cam multişor până ce ajunseră la vechea albie a fluviului, în care se aflau bulgării de aur. Farrow se opri pe marginea fâşiei largi de nisip albicios si privi cu atenţie. Văzu din nou urmele elefantului şi ale pantofului de femeie, care de data aceasta duceau în desiş; acolo fusese croită o potecă , probabil prin forţa elefantului uriaş.

Căpitanul privi la dreapta şi la stingă. Albia veche a fluviului era lungă de vreo cincizeci de metri. Fergusson înfipsese crenguţe pe tocul unde găsise bulgării de aur, - erau, după cum spusese el, vreo douăzeci de metri de teren aurifer.

În afara acestei linii de hotar nu se vedeau urmele elefantului şi ale misterioasei femei, de aceea Farrow spuse tovarăşilor săi:

— Bănuiesc că se află acum în desişul de dincolo, căci nu-mi prea vine să cred că s-au întors în pădurea asta înfiorătoare şi stau în spatele nostru. În orice caz, trebuie să fim cu ochii în patru. George, transmite ordinul meu mai departe: ultimul om să rămână aici la capătul potecii şi să ţină sub observaţie poteca dinspre fluviu. Să nu-şi întoarcă privirea, chiar dacă s-ar întâmpla să ne luăm la luptă cu cineva, colo în albia cea veche.

Ultimul din micul convoi era uriaşul Kard. Când Farrow primi răspunsul că noul timonier al submarinului îi va îndeplini ordinul, dădu din cap cu mulţumire. Ştia că se poate încrede cu totul în omul acesta. Păşi încetişor înainte, spre mina de aur, luându-se după urmele elefantului şi ale femeii. Merse până la desişul din partea cealaltă, în vreme ce tovărăşii săi se împărţiră, formând un lanţ scurt care ar fi putut desfide un foc viu asupra monstrului, dacă acesta s-ar fi arătat.

Dar totul rămânea liniştit. Soarele începu să dogorească cu putere pe mica întindere de nisip formată de vechea albie a fluviului. Farrow puse o santinelă la poteca ce ducea în pădure şi care părea să fie croită de curând. De partea cealaltă, stătea Kard de pază; în felul

acesta căpitanul făcuse totul pentru a-se apăra împotriva unei eventuale surprize.

Liniştit oarecum, el începu să scormonească nisipul şi în aceeaşi clipă scoase o exclamaţie de uimire, căci ieşiseră la iveală o mulţime de bulgări de aur, mari şi strălucitori.

Ceilalţi se puseră şi ei imediat la lucru. Rămaseră cu ochii holbaţi văzând comorile ascunse sub pătura subţire de nisip. îşi învinseseră încă emoţia şi începură să umple căldăruşele de pânză pe care le luaseră cu ei, şi care serveau de obicei pentru aducerea apei de băut.

În mai puţin de o jumătate de ceas, cele nouă căldăruşe fură pline până-n vârf. Căpitanul zise încetişor prinţului şi lui Brun:

— Comoara pare să fie atât de bogată încât nici n-am putea-o transporta dintr-odată.. Probabil că vom fi nevoiţi sa mai venim de câteva ori aici, caci ar fi păcat să lăsăm să se piardă aici atâta bogăţie.

— Sunt si eu de părere că va trebui să venim de cel puţin trei ori, zise Brun. Cred, insă, că de fiecare dată, primejdia va fi tot mâi mare. Acum, probabil că femeia misterioasă si proprietarul elefantului, chibzuiesc cum ar putea mai lesne să ne facă inofensivi, si dacă ne întoarcem, desigur că ne vor întinde o cursă.

— Ai dreptate, dragă Brun, răspunse Farrow. Dar tot trebuie s-o facem, căci i-am făgăduit lui Fergusson că vom exploata mina pentru el, şi prin „exploatare” am înţeles scoaterea întregii cantităţi de aur care se găseşte aici.

— Fireşte, domnule căpitan, nici nu poate fi altfel, replică Brun. Propun să trimitem doi oameni cu căldăruşele la bărci. Unul din ei va trebui să rămână acolo să păzească comoara, şi cred că cel nimerit pentru treaba asta este Serton.

— Bine, zise căpitanul, fie! Dar repede, ca să putem pleca cât mai curând.

Serton - un marinar mărunţel la stat, dar foarte curajos şi iscusit, - se puse imediat pe treabă, împreună cu un camarad de-al său. Când isprăviră, el rămase pe malul fluviului, ca să păzească bărcile cu preţioasa încărcătură.

Erau acum trei santinele si ceilalţi şase trebuiau să muncească de zor, ca să umple din nou căldăruşele. Nu fura tulburaţi de nimic, dar tocmai liniştea aceasta ciudată nu prevestea nimic bun.

În scurt timp, căldăruşele erau pline şi doi marinari le transportau la bărci. Apoi începu ultima serie din ziua aceasta şi când fură gata, căpitanul dădu comanda de plecare. Fiecare luă o căldăruşă, numai Petre şi doi marinari luară câte două. Drumul scurt până la bărci fu făcut în grabă, aurul fu golit lângă celălalt şi îndrăzneţii marinari se îmbarcară.

Prima barcă se îndepărtase tocmai de ţărm, când răsună din deşert, la vreo cincizeci de metri numai, răcnetul fioros al elefantului.

— Daţi-i drumul, băieţi!, strigă Farrow. Să nu tragem acum, căci îl putem întărită mai mult. Repede, repede!

George şi Petre puseră mâna pe lopeţi, dar nu izbutiră să mişte barca încărcată cu aur. în clipa următoare se şi auzi foşnete şi trosnituri in desiş, răgetul monstrului sfâşie văzduhul, de data aceasta atât de înfiorător, încât marinarii din celelalte bărci - care fuseseră târâte de curent o bucată bună - încetară să vâslească şi priviră îndărăt.

Văzură ivindu-se ta desişul întunecos o masă cenuşie, uriaşă, care culca la pământ, ca nişte spice subţiri, ramurile de grosimea unui braţ omenesc. Colţii încovoiaţi la vârf străluceau de albeaţă şi cu trompa ridicată, elefantul se năpusti spre barcă.

Petre si George îşi dublară forţele si tocmai în clipa când unul din picioarele dinainte ale monstrului biciui apa. Barca îşi luă vânt spre mijlocul fluviului.

Dihania scoase un răget fioros si ochii-i mici şi scânteietori se aţintiră cu furie asupra bărcii care-i scăpase în ultimul moment.

Acum ar fi fost poate cel mai nimerit prilej să-l doboare, marinarii respectară însă porunca dată de căpitan, să nu tragă într-unsul. Farrow avea şi dreptate, căci dacă primele gloanţe nu-l nimereau mortal şi elefantul era numai rănit, ar. fi avut de furcă la înapoiere cu un duşman înverşunat, mult mai primejdios decât cel mai inteligent om.

George se uită cu părere de rău îndărăt la monstrul cenuşiu, care nu-şi dezlipea privirea fioroasă de la barca lor. Deodată, însă, răsună un strigăt argintiu - neîndoios, de femeie - colosul se întoarse cu iuţeala fulgerului si dispăru ca un şarpe în desiş.

— Oh, tată, a fost o privelişte cum n-am mai întâlnit! exclamă el cu multă însufleţire. Nu mi-aş fi închipuit că un elefant poate fi atât de fioros. Acum mi-am dat şi eu seama că sunt printre cele mai primejdioase de pe pământ. Nici nu-ţi vine să crezi că un trup atât de uriaş e ta stare să alerge aşa de repede. Dar de ce nu ne-ai lăsat să tragem în el? Poate că l-am fi putut doborî: Tată... o fi prostie ceea ce voi spune... am, însă, presimţirea că mă paşte o mare primejdie din cauza acestui elefant.

— În cazul ăsta vei rămâne pe submarin când ne vom întoarce noi aici, zise Farrow. Presimţirile tale s-au dovedit întemeiate întotdeauna şi de vreme ce putem înlătura primejdia, nu ştiu de ce n-am făcut-o.

— Nu, tată, strigă tânărul, nu cred să-mi faci ruşinea asta. Am luat parte de la început la expediţie şi trebuie să rămân până la capăt. Te rog să nu cauţi să mă împiedici, căci atunci voi veni pe ascuns, cum a făcut prinţul Ghasna.

— Bine, băiete, răspunse căpitanul, dar trebuie să-ţi mărturisesc că sânt foarte îngrijorat de tine. Mă bate gândul să lăsăm în plata Domnului mina, căci am luat destul aur ca să-i asigurăm lui Fergusson

o viaţă fericită cu aleasa inimii sale. Totuşi parcă nu-mi vine să-mi calc cuvântul... De ce să rămână nefolosit atâta aur, în loc să fericească cine ştie câţi oameni sărmani? Bine, George, vei veni cu noi, e mai bine dacă te voi avea sub ochi. Îţi pun o condiţie, însă; să fii cu cea mai mare băgare de seamă şi să asculţi de poveţele mele. Făgăduieşti?

— Da, tată, făgăduiesc. Nu ştiu de ce, dar pe lingă presimţirea că monstrul acela îmi pune viata în primejdie, mai presimt că voi izbuti să iau colţii lui, ca trofeu.

— Să tragem nădejde că aşa va fi, răspunse căpitanul, zâmbind. Daţi-i drumul, băieţi!, strigă el spre celelalte bărci. Avem cale lungă înaintea noastră.

Marinarii începură să vâslească cu putere, ajutaţi de curentul apei. Pentru înapoiere aveau nevoie numai de cinci ceasuri, şi ajunseră la îmbucătura, fluviului, tocmai când apunea soarele. Din depărtare zăriră submarinul, în turnul căruia stătea Rindow, fluturând batista.

Puseră la loc sigur aurul, a cărui valoare ar fi îngăduit la doi oameni să trăiască în belşug până la sfârşitul vieţii, numai din dobânda lui şi să mai facă mult bine semenilor lor.

Fergusson dormea adânc. Căpitanul convocă atunci un sfat în cabina sa. Era de fată: prinţul Ghasna, Rindow, Bertram, Brun, Hagen şi George. Afară de primul ofiţer, doctorul şi inginerul, toţi ceilalţi şi-au dat seama cât de primejdioasă era expediţia la mina de aur. Acum, căpitanul vroia să audă si părerea celorlalţi, dacă să se înapoieze la mină, odată sau chiar de două ori, după cum hotărâse el.

IV
O AVENTURĂ GROZAVĂ

Ascultară in tăcere povestea lui Farrow, apoi Rindow spuse:

— Regret din suflet, domnule căpitan, că sunt nevoit să rămân pe submarin. Părerea mea este că trebuie să vă întoarceţi în mină, până când o veţi goli de tot. Poate că veţi izbuti să doborâţi elefantul si să descoperiţi cine sunt femeia si bărbatul aceia misterioşi, care Împreună cu „Rogue”-ul lor fac nesigur tot ţinutul. Eu as merge cu plăcere, dar nu vreau să-l silesc pe camaradul meu Brun să rămână aici. Ce părere ai dumneata, dragă Hagen?

— M-aş duce şi eu bucuros cu căpitanul, dar cred că voi fi mai de folos la bord, în cazul când expediţia cea nouă va sfârşi rău. Atunci n-ar fi nimerit altul aici, care sa cunoască atât de bine rostul submarinului in cazul când vom fi nevoii să ne întoarcem la „Insula Odihnei” fără dumneata, domnule căpitan. Nădăjduiesc, însă, că asta nu se va întâmpla niciodată. Pe de altă parte, sânt de aceeaşi părere cu Rindow, că trebuie să scoatem tot ce se află în mină, ca să nu v-o ia

alţi înainte.

— Din nenorocire nu-l pot lăsa singur pe bolnavul meu, zise si doctorul Bertram, altminteri as merge şi eu cu dragă inimă cu dumneavoastră. Bănuiesc că veţi pleca tot la miezul nopţii. V-aş sfătui atunci să luaţi alţi oameni. E mai bine aşa.

— Dragă Brun - luă cuvântul Farrow - doctorul are dreptate. Să schimbăm mai bine oamenii de data aceasta. De fapt, e vorba numai de doi, căci afară de mine, George, prinţul, dumneata şi Petre vor merge şi Serton şi Kard. Ei, dar de ce i-am jigni pe aceştia doi? Pe de altă parte, s-au purtat atât de frumos, c-ar fi necinstit, să le facem o nedreptate. Nu, tot mai bine e să rămânem împreună, ca si ieri.

— Da, domnule căpitan, şi eu zic aşa, interveni Rindow. Voi da comanda pentru cină, apoi membrii expediţiei se vor putea odihni până la miezul nopţii.

— Bine, dragă Rindow, zise căpitanul. Dacă va fi să nu ne mai întoarcem, să nu porneşti ia căutarea noastră. Îl vei duce pe Fergusson cu aurul său la Singapore, apoi te vei întoarce pe „Insula odihnei" şi te vei sfătui cu camarazii ce aveţi de făcut pe viitor. Mă bucur că am agonisit atât, încât fiecare din noi îşi are asigurată bătrâneţea.

— Asta o datorăm grijii ce ne-ai purtat-o dumneata, domnule căpitan, răspunse Rindow, mişcat. Nădăjduiesc, însă, că nu voi fi nevoit să-ţi ascult sfatul.

— Sper şi eu să nu se întâmple nimic, dar omul trebuie să se gândească la toate. Acum să mâncăm şi noi ceva şi pe urmă să ne odihnim niţel până la miezul nopţii.

Puţin timp după ivirea zorilor, cele trei bărci ajunseră din nou la copacul de unde pornea poteca spre mina de aur. De data aceasta, Farrow aşteptă mai mult timp pe malul celălalt al fluviului, până să dea comanda de trecere dincolo.

Când bărcile se loviră de ţărm, toţi luară puştile in mină şi-şi încordară auzul. O tăcere adânc domnea ta pădure. Nici un zgomot de nicăieri.

— Înainte, camarazi!, strigă Farrow în cele din urmă. Arătaţi-vă tot atât de viteji ca ieri. Carabinele fie-vă pregătite; avem de-a fiice cu duşmani foarte primejdioşi.

El luă din nou in fata , dar şovăi puţin înainte de a păşi pe potecă. Aceasta este ceva mai largă acum si fără bălării, căci elefantul călcase totul in picioare.

Cei douăzeci de metri pe care ii aveau de străbătut prin tunelul de verdeaţă, părură o veşnicie lui Farrow. Când ajunse la albia veche a fluviului se opri şi cercetă din nou urmele. Prinţul Ghasna făcu si el acelaşi lucru, apoi spuse: ;

— Domnule căpitan, elefantul nu s-a mai întors după atacul plănuit ieri asupra bărcii dumitale. Uite aici, urma lui, e cea mai proaspătă

din toate. Putem; deci, să începem lucrul fără grijă.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Farrow, dar vezi că tocmai lucrul acesta mă pune pe gânduri. Lăsând la o parte elefantul, care nu e decât o unealtă, mă tem să nu fi pus ceva la cale împotriva noastră, bărbatul sau femeia cărora le aparţine monstrul. Aş propune să ne împărţim în două echipe: una să adune aurul şi cealaltă să stea de pază, cu armele pregătite.

— Nu e rău nici aşa, încuviinţă Ghasna. E de-ajuns dacă cinci vor lucra la scoaterea aurului, iar ceilalţi patru vor sta la pândă.

— Da, şi vom face cu schimbul. Să înce... îşi rupse vorba, căci George scoase un ţipăt înăbuşit, care se vedea bine că fusese curmat de o putere stranie.

Tânărul se aflase în spatele prinţului, şi se aplecase odată cu acesta, pentru a cerceta urmele din nisip.

Deodată însă se încolăci ceva in jurul pieptului său, ceva grozav, înspăimântător. Atunci George scoase ţipătul pe care-l auziseră ceilalţi, dar în aceeaşi clipă simţi o apăsare puternică pe coşul pieptului şi strigătul îi muri pe buze.

Simţi că este ridicat în sus, mai simţi crengile desişului biciuindu-i trupul, apoi o legănare ciudată, şi când putu deschide în cele din urmă ochii, se văzu cocoţat pe trompa elefantului uriaş, căruia îşi pusese în gând să-i smulgă colţii.

Monstrul îi apucase trupul în aşa fel încât el stătea acum orizontal. Puşca îi scăpase din mână; avea însă la dânsul revolverele de mare calibru, cu care ar fi putut doborî şi un tigru.

Duse mâna la brâu, dar se răzgândi repede, îşi spuse că e cu neputinţă să doboare monstrul acesta cu revolverul, oricât de mare ar fi fost forţa gloanţelor. Apoi, se gândi iarăşi că totuşi, dacă ar lipi ţeava de capul elefantului, împuşcătura ar avea efect mortal, deoarece revolverul pe care-l avea el era unul din cele mai moderne şi glonţul provoca o adevărată explozie în trupul în care pătrundea.

Nu trebuia s-o focă însă, căci în aceeaşi clipă trompa se va încolăci strâns în jurul trupului său, zdrobindu-l.

George chibzui cu sânge rece. Pentru moment n-avea de ce se teme, căci elefantul l-ar fi putut ucide imediat, dacă ar fi vrut. Probabil că primise poruncă de la unul din stăpânii săi, să-l aducă viu. Trebuia deci, să aştepte evenimentele. Pentru orice eventualitate, ţinea mâna pe patul revolverului:

Elefantul îl duse prin desiş, apoi ajunse pe o potecă, pe care începu să alerge tot mai repede. Poteca aceasta putea să fie cel mult la zece metri de unde fusese înhăţat el, căci auzea lămurit strigătele de spaimă ale tovarăşilor săi.

Colosul gonea cu el tot înainte. De multe ori, George era ameninţat să-şi zdrobească de vreun copac, capul, dar cu toată situaţia grozavă

în care se găsea îşi păstra judecata limpede şi-şi întipări în minte direcţia încotro gonea fiorosul său duşman.

Deodată auzi un ţipăt prelung, limpede. Elefantul coti imediat la stânga, străbătu iarăşi un drum scurt prin pădure, apoi se ivi un luminiş larg, în mijlocul căruia stătea o femeie.

Uriaşul animal îşi încetini fuga, se opri în faţa femeii şi îl aşeză pe George încet, în picioare. Rămase, însă, în spatele său, şi simţi că monstrul ii va nimici imediat, dacă va face vreo mişcare suspectă împotriva femeii.

Strângând mereu patul revolverului, George examină in linişte figura străinei. Nu văzuse încă în viaţa lui un chip de femeie mai frumos şi mai atrăgător, dar minunaţii ei ochi căprui aveau o expresie care-l nelinişti. Ea izbucni într-un râs scurt şi zise. în limba engleză:

— Ei, tinere, cum ţi-a plăcut voiajul acesta? N-ai vrea să-mi spui ce căutai pe aici?

George îi râse în faţă. Inteligenţa lui îi făcea să-şi dea seama că nu va putea scăpa din situaţia ciudată în care se afla decât printr-o atitudine curajoasă.

— Oh! făcu el vesel, trebuie să mărturisesc că a fost într-adevăr ceva cu totul nou pentru mine. Sistemul acesta de transport e cât se poate de interesant. Elefantul mi-a plăcut mult, doamnă, altfel l-aş fi împuşcat în drum. Dar n-am făcut-o şi din alt motiv: eram curios s-o cunosc pe stăpâna lui, şi acum, când mi-a fost dată fericirea aceasta, trebuie să vă spun că sunt plăcut surprins, căci mă aşteptam să văd vreo malaieză bătrână şi slută.

Rostind cuvintele acestea el zâmbi amabil tinerei femei, care rămase o clipă încruntată în faţa lui. încet, încet însă, seriozitatea dispăru de pe figura ei şi în cele din urmă zâmbi si ea . George trebui să constate atunci că era nu numai frumoasă, dar si plină de farmec, încât chipul scumpei sale Sanja aproape că păli în mintea lui. Şi dânsul, care înfruntase dihăniile cele mai primejdioase din pădurile Australiei şi nu-şi pierduse cumpătul nici în cele mai grele împrejurări, simţea acum un soi de teamă faţă de vraja acestei femei, care ar fi putut deveni mai periculoasă pentru el decât toate primejdiile prin care trecuse pană acum.

— Tinere,zise străina, cu glas melodios, te-ai vârât într-o afacere foarte primejdioasă. îmi pare rău de tinereţea dumitale, dar ţi-ai ales singur soarta. Povesteşte-mi totul, spune-mi ce te-a îndemnat să vii aici cu tovarăşii dumitale, poate mai există totuşi, un mijloc de scăpare.

La ultimele cuvinte, ochii ei căpătară o expresie de tristeţe. în clipa aceea, George îşi dădu seama că femeia era stăpânită de altă forţă, mai puternică decât voinţa-i de fier. O privi cu sinceritate şi întrebă:

— Cine este bărbatul care a dresat elefantul. Şi care te stăpâneşte şi

pe dumneata?

Frumoasa femeie păli. Ochii i se holbară si în ei lucea o expresie de spaimă nemărginită. Se reculese însă repede, îl privi batjocoritor ţi zise:

— Tinere, ţi-am spus doar că viaţa dumitale atârnă de un fir de păr. Răspunde, deci, la întrebarea ce ţi-am pus: de ce ai venit aici?

— N-am nici un motiv să mint, răspunse George, râzând. Căutam aur, am descoperit fluviul acesta, am încercat apa şi deoarece am constatat că e bogată în zăcăminte aurifere, am pornit in susul ei. Cotul ascuţit al fluviului ne-a atras atenţia şi debarcând, tatăl meu a dat de o potecă îngustă care pornea de lângă un tamarin. Am urmat-o şi astfel am ajuns la mina de aur. Asta-i tot ce am de spus. Mă miră numai că ai pus elefantul să mă răpească. E a dumitale mina de aur? Dacă ar fi fost aşa trebuia să închizi claimurile şi noi nu le-am fi atins.

George o privi cu un aer de imputare şi misterioasa femeie rămase cam buimăcită, neştiind ce să răspundă, căci prizonierul ei îşi jucase rolul de minune. îşi muşcă buzele cu dinţii ei ca mărgăritarele, apoi spuse cam îmbufnată.

— Fie şi aşa, dar tot una e. Urmează-mă! Bagă-ţi în cap, însă, că deşi te lauzi cu revolverele, eşti hărăzit morţii în clipa când vei face un singur gest suspect. Boha, elefantul nostru, va păşi în spatele dumitale şi te va zdrobi cu trompa dacă vei cuteza să scoţi numai arma. Şi acum urmează-mă!

Se întoarse şi porni sa străbată luminişul fără sa se mai sinchisească de George. Acesta nu se prea simţea în largul său. Femeia, ta puterea căruia căzuse, dovedea un curaj şi o siguranţă de sine care îl uimeau. Ştia doar că el ar fi putut-o împuşca in orice clipă, înainte chiar ca elefantul să-l poată prinde cu trompa.

Trebuie să fi fost rău învrăjbită cu viaţa, de vreme ce era aşa de nepăsătoare. Sau poate se simţea atât de puternică, încât nu-i dădea nici o atenţie. La gândul acesta George fu cuprins de mânie, fără voie trase puţin revolverul afară, dar în aceeaşi clipă, trompa se încolăci atât de puternic în jurul pieptului său, încât îşi simţi braţele paralizate şi scoase un geamăt de durere.

— Se vede că ai făcut o mişcare neprevăzută, spuse ciudata femeie, întorcându-se şi aruncând spre el o privire fugară. Îmi făgăduieşti să mă urmezi fără gânduri ascunse?

George n-avea încotro şi dădu din cap. Femeia strigă atunci elefantului câteva cuvinte şi acesta îi dădu imediat drumul din strânsoare. Acum îi trecuse într-adevăr pofta să scoată revolverul şi ca un câine credincios o urmă pe străină. La capătul luminişului se făcea o deschizătură în peretele de verdeaţă. Era o potecă îngustă şi întortocheată, croită, probabil, de Boha. Merseră vreo sută de metri prin pădure, apoi se ivi iarăşi un luminiş in mijlocul căruia se apărea

colibă de bârne joase.

— Acolo, locuieşte el, zise femeia, îndepărtându-se uşor. Şi-a clădit singur coliba, cu ajutorul elefantului care-i aducea buştenii. Va trebui ii te explici faţă de el . Dumnezeu să-ţi vină in ajutor!

George se simţi cam neliniştit. Cine putea să fie acest „El”de care părea să-i fie atât de frică frumoasei necunoscute? Zâmbi fără să vrea, căci se gândi la indianul fioros care stăpânise în „Satul groazei” .Poate că si aici era unul la fel, care prin forţa hipnotică a privirii sale, ţinea în puterea lui pe femeie si pe elefant.

— Nu râde, îi şopti străina, cu un accent de teamă ta glas. Dumneata nu-l cunoşti. E grozav, atât îţi pot spune.

— În definitiv, mai mult decât un om nu poate fi, răspunse George, cu nepăsare. O scot eu la cale cu el, n-avea grijă!

— E un demon... murmură ea. Oh!,uite colo...

George trebui să se stăpânească, pentru a nu izbucni in râs. „Demonul” de care femeia avea atâta frică, era o stârpitură de bărbat, urât foc şi cu ochi mici, aproape stinşi. Tânărul se gândi în sinea lui că l-ar putea nimici cu un singur pumn pe individul acesta. Numai de n-ar fi stat in spatele lui elefantul, gata în orice clipă să-şi încolăcească şi să-l zdrobească, întocmai ca o jucărie. Probabil că într-unsul stătea puterea acestui omuleţ ce stăpânea pachidermul, care-i înlocuia de zeci de ori forţele ce-i lipseau.

Liniştit şi cu privirea rece îl măsură pe George, apoi spuse cu glas tăios:

— Băiete, îmi pare rău de tinereţea dumitale. Dar cine te-a pus să vii încoace? Ce căutai la mina de aur? Un altul a descoperit-o, cel mai mare duşman al meu, dar pe care Boha l-a dat gata, cum va face şi cu dumneata. De ce ai venit prin ţinuturile acestea cu tovarăşii dumitale? Vor trebui să moară cu toţii, căci asta e hotărârea mea nestrămutată.

— Prea lesne nu va fi să-i dai gata pe tovarăşii mei, răspunse George, cât se poate de liniştit. Nici cu mine n-ai sfârşit încă. Şi drept să-ţi spun, nici nu prea mi-e frică, deşi simt în spatele meu răsuflarea lui Boha. Eu nu ţi-am făcut nimic şi nu ştiu de ce vrei să mă omori.

— Vorbeşti cu mult curaj, si asta-mi place! zise bătrânul. Cei mai mulţi pe care i-a ucis Boha au cerşit îndurare şi au răcnit de groaza morţii. Erau înspăimântaţi cu toţii, tot aşa ca şi femeia asta, care iubeşte pe cel mai mare duşman al meu şi pe care l-a urmat încoace. Ha!, ha!, ha!, am văzut-o prăbuşindu-se de durere când i-am dat veste, că Boha l-a înhăţat pe Fergusson al ei, Minunat animal Boha al meu! Unul din colţii săi era înroşit de sângele suedezului.

George holbă ochii când auzi vorbele străinului. Femeia aceasta frumoasă era, aşadar, logodnica lui Erik Fergusson, care zăcea grav rănit în submarin. De la ea veneau deci scrisorile pe care curajosul

explorator le purta cu dânsul?

Cum de ajunsese dânsa din Suedia tocmai aici, în pădurile sălbatice ale Sumatrei? Şi cum de căzuse în puterea acestui individ, care-l considera pe Fergusson drept cel mai mare duşman al său?

— Bătrânul văzu uimirea lui şi izbucni în râs.

V
O LUPTĂ ÎNGROZITOARE

— TE SURPRINDE, tinere, zise el apoi, că o vezi pe logodnica duşmanului meu alături de mine, o sclavă in mâinile mele? Nu trebuie să te miri prea mult, căci te aşteaptă aceeaşi soartă. Uite ce e, m-am hotărât să nu te ucid deocamdată. Vei mai rămâne în viaţă până voi goli mina de aur, căci vreau să m-ajuţi la treaba asta. Trebuie să-ţi mărturisesc că-mi placi mult pentru curajul cu care înfrunţi primejdia. Dar poate că n-ai mai fi atât de îndrăzneţ, dacă ai fi văzut si dumneata, cum a văzut fata asta, în ce fel execută Boha o sentinţă de moarte dată de mine.

Spunând acestea, ochii pe jumătate închişi ai bătrânului se deschiseră brusc şi focul dintr-unşii îl făcu pe George să se cutremure. îşi dădu seama lămurit că omul, în puterea căruia se afla, era stăpânit de o idee fixă, care-i tulburase mintea.

Presupunerile sale fură confirmate în curând de cuvintele bătrânului:

— O urăsc pe Helga Svenson, pentru că mama ei m-a respins, căsătorindu-se cu bogatul si frumosul Svenson şi şi-a bătut joc de mine, pentru că eram urât şi sărac. Oh!, dar cu toate astea am izbutit, am adunat mormane de aur, am colindat lumea întreagă cu Boha al meu, veşnic cu ura in suflet pentru această femeie şi copila ei. Am pus s-o spioneze pe fată şi astfel am aflat că iubeşte pe Fergusson. Şi atunci ura mea s-a îndreptat şi asupra lui. L-am urmat pretutindeni unde se ducea să caute aur, pentru a-i putea asigura Helgii o viată fericită. Aici a dat de o comoară, dar eu l-am nimicit. În vreme ce se afla te Singapore am atras-o pe Helga te puterea mea, folosindu-mă de o radiogramă falsă. Pe când pleca de la Singapore, la Benkoelen, el nu ştia că eu sunt cu dânsa pe acelaşi vapor. Sărăcuţa de ea! Se temea de Boha al meu, te cuşca căruia am vârât-o. Ha!, ha!, ha!, şi când te gândeşti că afurisitul acela de Fergusson a fost la reprezentaţia pe care am dat-o la Benkoelen cu elefantul meu! Nici nu bănuia că logodnica lui, de dragul căreia îndurase toate mizeriile, se afla în apropiere. Şi ea n-avea curajul să strige, căci văzuse la Singapore cum Boha zdrobise un malaiez care a vrut să mă jefuiască. Dorul meu de răzbunare nu se va potoli atâta vreme cât mai trăieşte Sonia Svenson, femeia care mi-a căşunat cele mai grozave chinuri pe care le poate

îndura un om. Îi voi arăta bogăţiile pe care le-am agonisit, şi în acelaşi timp va vedea cât de nenorocită a ajuns fiica ei. Ha!, ha!, ha!

George se înfioră. Bătrânul acesta era groaznic în nebunia lui. El îşi dădu seama că era prea slab să se poată împotrivi elefantului care asculta de poruncile stăpânului cu sufletul bolnav de o ură neîmpăcată. Dar după ce chibzui câteva clipe se simţi uşurat. Era vorba doar ca să mai fie lăsat în viată câtva timp, ca sclav al bătrânului suedez şi al elefantului său. în felul acesta nădăjduia s-o elibereze pe tânăra fată din mâinile nebunului şi s-o ducă logodnicului ei. Ar fi vrut să-i spună că Fergusson trăieşte, dar, deocamdată nu trebuia s-o facă, pentru a nu atrage furia bătrânului asupra sa. O grijă mare puse stăpânire pe el. Tovarăşii se vor lua desigur după urmele elefantului şi dacă s-ar ivi pe neaşteptate în luminiş, viata lui ar fi în mare primejdie, căci la porunca stăpânului, monstrul îl va înhăţa cu trompa, zdrobindu-l ca pe o nucă.

Bătrânul părea să-i fi ghicit gândul, căci izbucni în râs şi zise:

— Tinere, probabil că tovarăşii tăi vor căuta să-ţi descopere urma. Boha, al meu ar putea să-i atace pe una din potecile din pădure, dar atunci ar însemna să rămân singur cu dumneata şi trebuie să-ti mărturisesc că nu mi-ar fi deloc plăcut, căci eşti mult mai puternic ca mine. Aşadar, te voi pune întâi la adăpost, apoi voi trimite pe Boha în întâmpinarea prietenilor tăi. Întoarcete şi întinde braţele la spate! Fă cum îţi spun, altminteri te aşteaptă trompa elefantului!

George îşi dădu seama că n-avea încotr-o. Se întoarse repede, aruncă însă tinerei fete o privire încurajatoare, care trezi în frumoşii ei ochi o expresie de bucurie. Supus, întinse braţele la spate şi simţi imediat o curea de piele strângându-i încheieturile mâinilor. Bătrânul trăgea din toate puterile de capetele curelei, dar George râdea în sinea lui. El îşi încorda muşchii cât putea de tare şi în felul acesta nădăjduia să se poată elibera lesne mai târziu.

Bătrânul trebuia să fi fost prea orbit de nebunia lui, altfel ar fi observat şmecheria lui George. El îşi închipuia că-i legase mâinile cum nici nu se putea mai bine, când colo era de ajuns o singură smucitură pentru ca tânărul să fie iar liber.

— Aşa, băiete, zise el apoi, acum te am la mână şi mă pot lipsi de Boha. Vei sta deocamdată ta coliba mea, iar fata va sta lângă mine, altfel e pericol să se îndrăgostească de d-ta şi să te dezlege.

Îl împinse pe George în colibă, care era foarte primitiv mobilată. O foaie de cort o despărţea în două şi în încăperea din fiind era un culcuş pe care dormea, desigur, tânăra fată. Bătrânul închise uşa şi o propti pe dinafară cu o bârnă groasă. îl strigă apoi pe Boha care se întoarse imediat şi începu să gonească pe drumul pe care venise cu George. George se puse îndată pe lucru, ca să-şi slăbească legăturile. Răsuci braţele de câteva ori încoace şi încolo şi în curând avu

mulţumirea să-şi tragă afară mâna dreaptă. Acum era liber, înarmat cu un pumnal şi două revolvere, gata să-l înfrunte pe bătrân.

Tovarăşii săi se aflau ta mare primejdie şi in primul rând tatăl său, care va porni cel dintâi după elefant. Trebuia să facă ceva pentru a împiedica nenorocirea. Cu băgare de seamă vârî cuţitul ta crăpătura uşii, împinse la o parte bârna, apoi deschise uşa şi privi afară. Bătrânul suedez se aşezase pe un trunchi de copac, încordându-şi auzul spre pădure. Aştepta, desigur, clipa când va răsuna ţipătul vreunui tovarăş de-al lui George, înhăţat de elefant.

Tânărul se simţi cuprins de o furie fără margini, amestecată cu îngrijorare pentru tatăl său. Văzu lângă bătrân pe logodnica lui Fergusson, care-şi plângea, desigur, iubitul pe care-l credea mort. Se furişă încetişor din colibă şi păşi ta vârful degetelor spre bătrân. Când ajunse la trei metri de el, Helga se întoarse brusc, îl zări şi scoase un ţipăt de spaimă.

Cu iuţeala fulgerului bătrânul se întoarse şi el, holba ochii la George care se pregătea tocmai sa se năpustească asupra lui si izbucni într-un strigăt fioros. Tânărul ştia că prin acest strigăt îşi chema elefantul, ştia că-l aşteaptă o moarte grozavă, dacă pachidermul îl va surprinde în luminiş cu mâinile dezlegate. El îşi calculase bine săritura, dar şi bătrânul fusese destul de sprinten. Acesta se feri, scoase încă odată strigătul înfiorător, apoi alergă spre colibă, făcând un ocol in jurul lui George:

Acesta îi tăie însă drumul. Avusese de gând să-l lege pe bârna, dar acum nu mai avea timp pentru asta, căci elefantul putea să se ivească oricând.

Trebuia, deci, să-l facă inofensiv cat mai repede pe bătrân. Îl ajunse aproape de uşa colibei, trase repede revolverul de la brâu şi izbindu-l cu patul in cap, îl culcă la pământ. în aceeaşi clipă se auzi din pădure mugetul înfuriat al elefantului. George simţi un fior străbătându-i trupul, căci lupta ce se anunţa putea să sfârşească tragic. Înainte de toate trebuia s-o apere pe tânăra fată, care stătea ca împietrită, privindu-l cu ochii măriţi de groază.

— Vino repede, domnişoară Svenson, logodnicul tău e în viată şi se află pe vasul nostru. Vino repede, trebuie să trăieşti pentru el, după cum trăieşte şi dânsul pentru tine. Boha l-a rănit numai.

Helga Svenson părea că se trezeşte dintr-un vis. Rimase câteva clipe cu gura deschisa, apoi strigă:

— E adevărat ce-mi spui? Erik al meu trăieşte? Nu mi minţi oare? Erik, e in viaţi?

— Da, e în viată, domnişoară! strigă George, enervat. Hai odată; altminteri se alege praful de noi; Repede, repede, uite ci vine Boha!

În vreme ce vorbea cu fata, el cercetase cu privirea în juru-i si găsească un drum salvator. Mugetul elefantului se auzea acum

aproape de tot si în câteva clipe va fi In luminiş.

George privi la colibe şi-şi spuse ci acolo e singura scăpare. Ea era construită din trunchiuri puternice, pe care nici fiorosul pachiderm nu le va putea desprinde.

Helga Svenson alergi spre el. De-abia acum părea să fi priceput ce-i spusese tânărul şi în vreme ce goneau alături, fi strigă:

— Trăieşte într-adevăr, Erik? O, Dumnezeule, cât eşti tu de bun!

George nu avea timp de vorbi. Ajuns în fata colibei, el îşi dădu seama ca cel mai bun refugiu ar fi pe acoperiş. De acolo se putea apăra împotriva monstrului până vor sosi tovarăşii săi.

Câteva bârne scurte se aflau prin apropiere, în toată graba, George sprijini una de acoperiş, apoi întinse fetei mâna si strigă:

— Repede, repede, domnişoară Svenson!

Când tânăra fată îşi puse piciorul pe bârnă, elefantul îşi scoase capul din desiş.

Încordându-şi toate puterile, George o aruncă pe fată pe acoperiş, apoi îşi făcu şi el vânt. Bârna cu ajutorul cărei urcaseră căzu la pământ, dar în aceeaşi clipă fu apucată de trompa elefantului şi azvârlită cu furie în interiorul colibei, care se cutremură din temelii.

Isteţul animal îşi roti privirea în jur şi văzu pe stăpânul său stând nemişcat în iarba luminişului. Mugi înfiorător, scurt şi răguşit, apoi se năpusti cu iuţeala fulgerului spre trupul fără viată,

George scoase revolverul, ţinti spre capul monstrului şi trase.

Boha izbucni într-un răget de durere, dar nu se abătu de la ţinta pe care o urmară. Înainte ca George să fi putut trage a doua oară, el apucă trupul omuleţului, îl ridică în sus ca pe un băţ de chibrit şi-l azvârli la o depărtare de vreo douăzeci de metri.

— Domnişoară Svenson, nu trebuie să te mai temi de omul acesta, căci şi-a primit pedeapsa, zise George, calm. Acum, însă, e vorba de viaţa noastră.

De-abia rostise cuvintele acestea, şi coliba se cutremură sub izbitura grozavă a elefantului. Boha se năpustise asupra uşii, cu gândul probabil, să distrugă tot ce mai era în jurul său.

George trebui sa se tină cu mâna stingă, iar că dreapta o strânse la pieptul său pe Helga Svenson, ca să nu se rostogolească.

Boha se răsuci la loc, privi repede ta sus, apoi se năpusti din nou asupra uşii. Coliba se aplecă înainte şi tânăra suedeză fii smulsă de la braţul tânărului şi azvârlită la mare depărtare.

Pentru moment, George nu putea să-i vină in ajutor, căci trebuia să se apere singur împotriva elefantului furios, care căuta să-l apuce cu trompa.

Ţinându-se cu mâna ştangă de crengile acoperişului colibei, care se apleca tot mai mult, el întinse dreapta cu revolverul până aproape de capul monstrului şi trase de două ori. Rezultatul fu altul decât se

aşteptase: coliba se prăbuşi cu zgomot şi George căzu înăuntru. în ultimul moment zări printr-o crăpătură capul uriaş al lui Boha, trase încă două gloanţe, dar ta aceeaşi clipă simţi trompa încolăcindu-se în jurul pieptului său şi fu tras afară cu atâta violentă, încât avu impresia că trupul i se frânge in două. Acum atârna in aer şi în vreme ce Boha căuta să-l salte pe spate, el îi lipi revolverul de tâmplă şi apăsă cu iuţeala fulgerului pe trăgaci, de două ori. În clipa următoare simţi o izbitură, apoi zbură ta aer deasupra luminişului, dar căzu, din fericire, într-un tufiş, ale cărui ramuri erau dese. Elefantul nu se dăduse bătut. George fi văzu năpustindu-se din nou spre el şi atunci ridică ambele două revolverele, trase două gloanţe şi văzu cum Boha se opreşte câteva clipe, cu sângele şiroindu-i pe frunte şi de-a lungul tâmplelor, pentru ca apoi să se repeadă iarăşi la prada lui.

Helga Svenson, care se afla lângă coliba dărâmată, sări în picioare şi strigă:

— Unde-i Erik al meu, unde-i Erik al meu? - Boha uită de George, se întoarse repede cu o iuţeală de necrezut se năpusti spre fată.

Tânărul îşi dădu seama că tânăra fată era pierdută, dacă nu va interveni el in ultima clipă.

Se lăsă la pământ de pe crengile unde-l zvârlise elefantul, ţinti cu mâna sigură şi trase primul glonţ în trupul fiorosului duşman. Un şuierat ca de locomotivă ieşi din gâtlejul lui, se opri la câţiva paşi de fată, se întoarse repede, îl zări pe George şi cu un muget de furie se năpusti spre el, Fără voie tânărul făcu un pas îndărăt, se lovi de un trunchi de copac, şi căzu la pământ, in vreme ce Boha îşi întindea trompa spre el.

George nu se dădu insă bătut. Ridică din nou revolverele şi trase în trupul cenuşiu al elefantului. Ştia că gloanţele care ie trăsese asupra lui Boha trebuiau neapărat să-l ucidă, dar înainte de a muri, uriaşul pachiderm avea tot timpul să-l ucidă.

Trompa enormă se lăsase asupra lui, li atinse gâtul, o clipă doar si se va încolăci cu putere.

Deodată detunară două, trei împuşcături. George îşi dădu seama imediat că erau împuşcături de carabină. Tovarăşii săi credincioşi sosiseră.

Auzi urletul lui Boha, un urlet înfiorător. Se ridică repede în capul oaselor, văzu masa cenuşie a elefantului străbătând luminişul si îndreptându-se spre poteca din care tocmai ieşeau tatăl său, Petre, prinţul Ghasna si Brun.

În aceeaşi clipă, detunară alte patru împuşcături de carabină. Boha mugi înfiorător, se clătină pe picioarele-i enorme, apoi se lungi încetişor, scormoni pământul cu trompa si... rămase nemişcat.

George se ridică cu greu. Niciodată nu fusese atât de aproape de moarte. Picioarele îi tremurau pe când se îndrepta spre tatăl său. Privi

o clipă trupul enorm al elefantului, apoi zâmbi şi zise:

— Tată, am avut mare noroc. Domnişoara de acolo este logodnica lui Fergusson. A fost răpită de un bătrân pe care l-a ucis propriul său elefant. Mă bucur foarte mult, că putem face fericiţi doi tineri.

— George, răspunse căpitanul cu glas tremurător de emoţie, nici nu-ţi poţi face idee cit am suferit cu toţii, în clipa când am văzut că te-a înhăţat elefantul. Sărmanul meu băiat, prin câte ai trecut.

Petre, prinţul, Brun, şi toţi ceilalţi îl înconjurară pe George, fiecare vrând să-i strângă mâna, dar el se feri şi arătă spre Helga Svenson:

— Tată, spune-i şi tu că Erik Fergusson e la noi şi că se va face sănătos.

Tânăra fată izbucni în lacrimi de bucurie, când căpitanul îi confirmă spusele lui George. Era aproape să leşine, dar bătrânul o luă de mână şi o duse spre fluviu. Petre, ajutat de câţiva camarazi, scoaseră colţii de fildeş ai elefantului. Alţi patru marinari săpară o groapă, în care aşezară trupul bătrânului, care căzuse victimă propriei sale răutăţi.

Helga Fergusson trebui să-şi mai înfrângă câtva timp nerăbdarea, până ce mina de aur fu golită de preţiosul ei conţinut. Când se lăsă întunericul, bărcile se desprinseră de la mal şi porniră în josul fluviului. După cinci ceasuri de drum ajunseră la submarin şi Helga leşină de-a binelea de data aceasta, când căzu în braţele iubitului ei logodnic.

Aurul scos din mină le asigura un viitor lipsit de griji şi căpitanul îi aduse la Singapore pe bordul minunatului său „Dox”.

Aventurile submarinului Dox 018

Hans Warren

I

TAINA DE PE FUNDUL MĂRII

MAI DE VOIE, mai de nevoie, Farrow si tovarăşii săi consimţiri să debarce la Singapore. Cănd Fergusson, care în timpul drumului se însănătoşise aproape complet, îl rugă atît de mult să rămînă cîteva zile oaspetele său şi al logodnicei sale, încît în cele din urmă căpitanul se văzu nevoit să primească invitaţia, cu toată primejdia ce însemna pentru el şi ai săi rămânerea pe uscat.

Submarinul stătea, fireşte, într-un loc izolat, departe de port. În timpul nopţii, căpitanul, George, doctorul Bertram, Fergusson, logodnica sa şi Petre, coborâseră pe uscat, iar aurul extras din mina descoperită de suedez a fost trasportat şi el în trei bărci de aluminiu.

Înainte de a pleca spre Sumatra, Fergusson locuise în hotelul unui compatriot, Lindgrave Home. Hotelierul era un om tăcut şi vrednic de încredere. Nu puse nici o întrebare când văzu pe suedez sosind cu însoţitorii săi, îi ajută să ascundă aurul în pivniţa casei şi procură pentru Farrow şi însoţitorii săi, costume tropicale, ca să nu bată la ochi în uniformele lor de marinari.

Noaptea era aproape pe sfirşite, când Lindgrave ruga pe musafiri să ciocnească un păhărel cu dânsul, ceea ce aceştia primiră cu bucurie.

Lindgrave cunoştea bine pe căpitan din auzite şi faptele acestuia îl uimiseră şi pe el, ca pe toată lumea, de altfel.

Fergusson fu nevoit să-i povestească aventurile prin care trecuse, apoi căpitanul istorisi păţania cu elefantul grozav. Când termină, hotelierul zise:

— E ciudat, domnule căpitan, cum soarta vă rezervă d-voastră numai aventuri, care de care mai interesante. Nici n-aţi scăpat bine de una şi daţi de alta. Uite, de pildă, de-abia aţi avut o aventură ciudată pe Sumatra şi cred că v-aş putea da prilejul să trăiţi una şi mai şi. Mă tem numai că mă veţi lua în râs, când vă voi istorisi despre ce e vorba.

— Domnule Lindgrave, tocmai lucrurile neobişnuite, cărora nimeni nu vrea să le dea crezare, sânt îndeobşte cele mai serioase, răspunse căpitanul. Viaţa născoceşte romane, pe care nici scriitorul cu cea mai bogată fantezie nu le-ar putea închipui. Te rog stăruitor să ne spui ce ştii şi să fii sigur că n-o să preget o clipă, mai cu seamă dacă o fi vorba de salvarea unor vieţi omeneşti.

— Da, domnule căpitan, avem aici în Singapore un om, căruia îi merge numele că e un mare mincinos. De la el am auzit ceea ce vreau să vă povestesc, dar trebuie să vă spun dinainte că nimeni nu-l crede pe James Watson. Eu, însă, îl cunosc tare bine, mai bine decât oricare altul şi ştiu că e un om cât se poate de bun. A îndurat multe în viaţă sărmanul şi din cauza soţiei sale, care l-a înşelat amarnic, a dat în

patima beţiei şi a ajuns de rîsul lumii. Păcat de el! Dar nădăjduiesc că va izbuti să redevină ceea ce a fost uitand-o pe femeia aceea ticăloasă. Fireşte că oamenii asa numiţi „onorabili” - care poate sânt mult mai răi decît dânsul - îi întorc spatele.

Într-o seară era aici la birtul meu şi se apucase să istorisească ceea ce stia, dar toată lumea şi-a bătut joc de el. Nu i-am putut lua în nume de rău că i-a repezit pe uşă pe câţiva dintr-unsii, dar asta a stârnit şi mai mult indignarea şi dispreţul celorlalţi. A doua zi, am stat de vorbă cu el, i-am mărturisit deschis că eu am toată încrederea în el şi l-am rugat să-mi povestească lămurit ceea ce stia. N-am fost în stare să-l înduplec însă, căci bietul om nu putea să uite batjocura din seara trecută. Asta s-a întâmplat acum cinci săptămâni.

Lindgrave făcu o pauză, sorbi din paharul cu whisky si Farrow se folosi de prilej ca să întrebe:

— Aşadar, n-ai prea putut afla atunci multe de la dânsul, domnule Lindgrave. Presupun totuşi, că mai târziu tot v-a povestit despre ce este vorba. Te-aş ruga să-mi spui tot ce a istorisit Watson prima oară.

— Da, da, în seara aceea când a fost luat în râs, intrase cam abătut în cârciumă şi a cerut imediat un pahar mare de whisky. Avea o mutră cu totul plouată şi asta i-a îndemnat pe alţi doi consumatori să-l ia în primire. Atunci el li s-a adresat în felul următor: „Dacă aţi fi văzut voi ce-am văzut eu, aţi bea zece pahare nu unul.”

Fireşte că atât a fost de ajuns ca să stîrnească curiozitatea celor de fată şi la întrebările lor stăruitoare, răspunse că în seara aceea se dusese să pescuiască pe coasta de sud din Singapore. Se ocupa mult cu pescuitul şi căpătase multă îndemânare în meşteşugul acesta; scoate uneori peşti minunaţi pe care îi vinde străinilor amatori de rarităţi. De fapt, din asta şi trăieşte.

Şi cum vă spuneam, în seara aceea, dacă văzuse licărind o lumină pe fundul mării, într-un loc adânc al coastei, la ieşirea unui golf îngust şi care se adânceşte mult în ţărm. La început credea că e vorba de un peşte mare care se rătăcise pe acolo, dar apoi, observă că era o lumină puternică, ce stătea pe toc. Şi tot privind mai văzu apropiindu-se de lumina aceea... două trupuri omeneşti. Lumina venea probabil dintr-o ridicătură de teren, poate dintr-o stâncă de corali care se formase acolo. Cele două făpturi se făcură nevăzute în acea stâncă sau ce-o fi fost, dar după câteva minute se înapoiară, îndreptându-se spre golful îngust, lumina misterioasă se stinse brusc şi James Watson o luă la fugă, cuprins de frică. Asta mi-a spus, domnule căpitan!

— Hm!, toate astea sună într-adevăr ciudat, zise Farrow, mai ales pentru oameni care au venit să bea un păhărel mai mult. Eu, însă, gândesc altfel despre asemenea lucruri, pentru mine nu există nimic imposibil. Pe submarinul nostru avem şi noi reflectoare puternice, care răzbat la mari adâncimi prin apă şi inginerul nostru, Hagen, lucrează

chiar la un proiect, care va ingădui, probabil, să părăsim submarinul sub apă, la costume de scafandri. Dacă i-ar fi reuşit asta, s-ar fi putut ca James Watson să ne vadă chiar pe noi acolo, în fundul apei.

— Vedeţi!, exclamă Lindgrave, mi-am spus-o şi eu că pentru tehnică aproape că nu mai există nimic imposibil astăzi. De aceea am şi căutat a doua zi să aflu mai multe de la el, dar, după cum vă spuneam, omul n-a vrut să scoată un cuvînt.

— Şi probabil că povestirea lui ciudată a făcut ocolul oraşului?, întrebă Farrow.

— Fireşte, pretutindeni începuse să se vorbească despre ea şi oriunde se arăta bietul englez, era luat în râs. Timp de două săptămâni a dispărut fără urme şi începusem să-mi spun că a părăsit Singapore, când, exact acum trei săptămîni, apăru iar seara târziu în birtul meu. Erau doar câţiva clienţi în local, dar nici unul nu se mai gândi să-l ia peste picior, căci se temeau de pumnii lui. Avea iar o mutră plouată şi dădu pe gât câteva pahare cu whisky curat. Când ceilalţi clienţi plecară, mă chemă lângă el şi-mi zise liniştit de tot:

— Lindgrave, poate să-mi schimb eu totul firea, să scap de patima beţiei şi să devin om muncitor, dacă voi izbuti să lămuresc taina asta. Acum două săptămâni mi-ai spus că nu te îndoieşti de vorbele mele. Ei bine, dumitale îţi voi spune totul, dar trebuie să-mi făgăduiesti că nu vei da zvon în ţară.

— Fireşte că i-am făgăduit şi atunci îmi povesti că văzuse din nou lumina aceea ciudată pe fundul mării; de data aceasta, însă, pe coasta de nord, în timpul celor două săptămâni cât lipsise, se ocupase numai de dânsa şi acum vine ceva care pare foarte ciudat. Cică ar fi văzut cum trei făpturi târau după ei o a patra, de statură mai mică şi care se zbătea de moarte, în vreme ce se îndreptau spre lumina misterioasă. Dispărură din nou cu toţii în stânca de corali, dar numai trei se înapoiară. Lumina se stinse şi Watson se grăbi să vină la mine ca să-mi povestească cele văzute.

— E ciudat, într-adevăr!, făcu Farrow. N-aş putea să-i vorbesc şi eu lui Watson, domnule Lindgrave?

— De atunci nu l-am mai văzut, domnilor, şi tare mă tem să nu i se fi întâmplat ceva, cu prilejul cercetărilor sale. De aceea v-am şi povestit chestia asta cu adevărat îngrijorat de soarta lui.

— Ţi-a descris exact local unde a descoperit a doua oară lumina şi întâmplarea misterioasă de pe fundul mării?, întrebă Farrow.

— Da, chiar foarte exact, dar i-am dat făgăduiala să nu pornesc singur în nici un fel de cercetări într-acolo. De altfel, nici n-aş avea timp, deoarece afacerile mă ţin legat aici. Îmi spunea că pe coasta de nord se află un labirint de insuliţe, iar pe cea dinspre Singapore, te izbeşte la văz un palmier foarte înalt, al cărui creştet este pe jumătate frânt. Cam în faţa acestui palmier, la vreo sută de meţri depărtare, a

văzut Watson lumina ciudată în fundul mării.

— Pentru moment n-avem nimic proiectat, zise Farrow, gînditor, şi chestia asta mă interesează cât se poate de mult. Când mă voi întoarce pe bordul submarinului, voi cere tovarăşilor mei să ne ocupăm de această enigmă, înaintea înapoierii pe „Insula odihnei”, cum aveam de gând. Cred că vor primi.

— Nici nu încape îndoială, zise doctorul Bertram, care ascultase cu interes tot timpul. Poate că voi avea norocul, cu prilejul acesta, să pescuiesc şi câţiva peşti necunoscuţi până acum. Păcat că domnul Watson a dispărut. I-aş fi fost foarte recunoscător dacă mi-ar fi arătat locurile unde se pot găsi exemplarele rare. Se poate, însă, să-l găsim, lucru de care m-aş bucura foarte mult.

— În cazul acesta nu voi avea plăcerea şi fim mai mult timp împreună, zise Fergusson, cu tristeţe. V-aş însoţi cu dragă inimi în expediţia aceasta, dar mă împiedică rana, care nu s-a vindecat încă .

— Două zile vom mai rămâne aici, după cum ne-a fost înţelegerea, zise Farrow. Apoi, voi vorbi cu tovarăşii mei şi chiar în noaptea aceea vom face un ocol în jurul coastei de nord. În aceste două zile vom rămâne aici, poate mai aflăm amănunte asupra acestei afaceri misterioase.

— Voi căuta să iscodesc printre clientii mei, poate c-au aflat ceva nou, zise Lindgrave. Voi proceda însă cu băgare de seamă, ca să nu se nască vreo bănuială că avem motiv să ne interesăm de ea.

— Bine vei face, domnule Lindgrave, răspunse căpitanul. Îmi pare rău că nu pot sta eu de vorbă cu oamenii, căci se prea poate ca unul să mă recunoască şi i-ar da prin gând să mă trădeze, ca să pună mâna pe premiul oferit pentru prinderea mea. Am, însa, încrederea în dumneata, domnule Lindgrave.

— Desigur, desigur, domnule căpitan, zise suedezul. Stiu eu cum să aduc lucrurile, ca să nu dau de bănuit. Şi, drept să vă spun, m-am gândit uneori că printre cei ce vin la mine în cârciumă, ar putea fi şi unii care să fie amestecaţi într-un fel sau altul în misterul acesta. Te pomeneşti c-au fost tocmai aceia care s-au grăbit să-l ia în râs pe bietul Watson!

Puteţi fi fără grijă, voi proceda cum e mai bine.

— Atunci, ne-am înţeles! zise căpitanul. Dumneata vei căuta să afli cât mai mult de la clienţi, iar eu voi şti să-i conving pe tovarăşii mei să pornim spre coasta de nord.

Farrow se întrerupse brusc şi privi spre uşă, de unde se auzeau bătăi puternice.

— Nu vă speriaţi, domnilor, zise repede Lindgrave, o fi vreun client întîrziat, mai bine zis, prea matinal, căci nu mai avem mult până la ziuă. Dacă va fi posibil, fireşte că voi căuta să-l îndepărtez.

Se îndreptă spre uşă şi întrebă cu glas oarecum aspru:

— Cine-i acolo?

Un glas nesigur, de om beat, răspunse:

— Eu... eu... sânt Lindgrave! John Beats.

Suedezul se codi o clipă, apoi şopti celorlalţi:

— Fergusson, stinge lumina de deasupra mesei, Beats ne-ar putea folosi la ceva. Umblă toată ziulica să caute de lucru, de găsit, însă, tot nu găseşte. Pare cam mărginit la minte, dar cu atât mai lesne ne va fi să scoatem ceva de la el. Rămâneti liniştiţi la locurile dumneavoastră, domnilor!

Când uşa se deschise, întârziatul muşteriu intră clătinându-se pe picioare, se prinde de braţul lui Lindgrave şi izbucni într-un potop de cuvinte bâlbâite prin care îşi exprima bucuria revederii. Suedezul vru să-l aşeze la o masa dintr-un colţ al cârciumii, dar beţivul nu se lăsă nici în ruptul capului, ci ţinea morţiş sa vină la masa unde stăteau ceilalţi.

— John... John Beats!, se prezentă el, făcând o plecăciune caraghioasă.

Apoi, se lăsă greu pe un scaun şi strigă:

— Lindgrave, sa vină un rând. Cred că domnii nu mă vor refuza. Încântat de cunoştinţă, stimabililor!

Ochii mici, vioi, rătăciră de la unul la altul, şi Farrow avu imediat un sentiment neplăcut. Privirea aceea pătrunzătoare, vie, nu corespundea deloc stării de beţie în care părea să se afle individul, judecând după felul cum se purta. Se prefăcea oare?

Şi căpitanul era mulţumit că domnişoara Help Svenson, logodnica tânărului suedez salvat de dânsul, se retrăsese în odaia ei, cu atât mai mult cu cât Beats dădu drumul unor înjurături, care nu prea se cuveneau să fie auzite de o tânără fată.

— Ce mai e nou, domnule Beats?, întrebă Lindgrave, apropiindu-se cu whiskyul comandat.

Beats mai scuipă o înjurătură, apoi trase din buzunar un obiect mototolit şi-l aruncă pe masă.

— Ei, Lindgrave, cunoşti asta?

Hotelierul păli, luă în mână obiectul şi murmură:

— Seamănă cu şapca pe care o purta Watson.

— Aşa e, şi eu mi-am spus la fel! Am găsit-o azi după-amiază într-un tufiş de pe coasta de răsărit, lângă un golf adânc care înaintează mult în ţărm. Căutam omizi pentru un colecţionar.

— Pare să fi stat mult în aer liber, zise Lindgrave, gânditor. Watson n-a mai dat de trei săptămâni pe aici. Hm!, tocmai pe coasta de răsărit, unde spunea el că văzuse lumina aia ciudată! Îţi mai aduci aminte, Beats?

— Ah, da, ne povestise el o idioţenie de asta într-o seară, râse englezul. Ba ne-a dat şi câte un picior in... mie şi lui Study, pentru că

l-am luat în bătaie de joc. Dar e, într-adevăr, un golf strâmt acolo, asta nu se poate tăgădui. Şi şapca tot acolo am găsit-o pe ţărm. Hm! Hm! Care va să zică, Watson s-a cărat de pe lumea asta. Păcat de el, bun băiat a fost! Hai noroc, domnilor, să bem în sănătatea mortului.

Musafirii îi făcură pe plac. Povestea cu şapca găsită, îi mişcase adânc, însă. Dacă era adevărat ce spunea englezul, însemna că Watson căzuse în mare, unde probabil că peştii se şi ospătaseră din trupul lui.

Dar Farrow se cam îndoia de asta. Watson spunea doar că văzuse a doua oară lumini misterioase pe coasta de nord. Şi Beats găsise şapca pe coasta de sud. Nu prea se potrivea una cu alta.

Tresări din gândurile sale, căci avu deodată impresia că ochii lui Beats erau aţintiţi cu încordare asupra lui. Cei doi se priviri o clipă în tăcere, apoi englezul începu să râdă fara motiv şi zise :

— Îmi pari foarte cunoscut, domnule, da, dar foarte cunoscut. Aş pune rămăşag că te-am văzut undeva. Tot ce se poate, lumea e atât de mare cum spun oamenii! Ha, ha! Dumneata nu mă cunoşti, domnule?

— Nu, răspunse Farrow. N-am avut încă plăcerea!

— Aha! Atunci probabil că eu te-am văzut, fără să mă vezi dumneata. Ei, dar asta nu-i un motiv să stricăm prietenia. Hai noroc, domnilor!

— Beats, interveni Lindgrave, ai făcut ceva cercetări în locul unde ai găsit şapca? Ai descoperit vreo urma după care se poate deduce ca Watson a căzut în apa? Îmi vine greu să cred aşa ceva, căci era bun înotător.

— Bătaie de inimă! zise Beats, scurt. Negreşit, bătaie de inimă! O fi băut mult şi atunci a căzut în apă şi acolo ia venit rău.

— Aşadar, n-ai descoperit nici un fel de urmă, Beats?, întrebă încă o dată Lindgrave.

— Nu, dragul meu, nici un fel de urmă, cum bine spui. Era târziu când am găsit şapca şi trebuia să mă grăbesc, căci mă aştepta clientul cu omizile. Şi nici n-aş fi putut descoperi ceva, căci a plouat mult în ultimele zile şi urmele s-au şters.

— Cu toate astea eu tot m-aş duce mâine într-acolo, poate că izbutim să-i scoatem cel puţin cadavrul din apă ca să-l îngropăm creştineşte, zise Lindgrave. Atâta lucru merită să facem pentru el, spuneai doar singur, Beats, că a fost un băiat de treabă. Vrei să mă călăuzeşti într-acolo? Nu-ţi cer să faci treaba pe degeaba, ştiu doar că trebuie să-mi câştig pâinea de la o zi la alta.

— Hm, n-aş avea timp decât mâine după-amiază, zise Beats, şovăind. Mi-am dat întâlnire cu un client..., o afacere mai mare, e rost de câştig bunicel. Dar mîine după-amiază merg cu dragă inimă, aş vrea şi eu să-i găsim oscioarele, sărăcuţul de el!

— Bine, pe mâine după-amiază, deci, zise Lindgrave.

II
TRĂDAREA LUI BEATS

BEATS SE ADRESĂ acum celorlalţi:

— Veniţi şi dumneavoastră, domnilor? L-aţi cunoscut pe Watson? Bun băiat a fost, deşi cam avea năravul de a da cu piciorul ta..., ştiţi dumneavoastră unde, ce să vă mai spun! Păcat de el, zău aşa !

— Noi nu l-am cunoscut, răspunse căpitanul, şi nici timp nu vom avea să luăm parte la cercetări, căci plecăm de abia peste câteva ceasuri.

— Cum vine asta? Cel dintii vapor pleacă de abia mâine după-amiază! făcu Beats uimit. Sau te pomeneşti că aveţi vreun yaht al dumneavoastră? Atunci se schimbă chestia , hm!, nu mi-ar sta nici mie rău să am unul, zău asa!

Dădu paharul pe gât, apoi intrebă:

— Nu sunteţi de părere să mai vină un rând, domnilor?

— Cu plăcere, răspunse Farrow, dar acum e rândul meu.

Căpitanul voia să dea prilej lui Lindgrave să scoată ceva de la Beats, cu privire la ciudata lumina de pe fundul mării. Suedezul îl pricepu îndată, umplu din nou paharele.

— Da, da, zise el apoi cu glas îndurerat, îmi aduc aminte de seara aceea când bietul Watson ne istorisea despre chestia cu lumina de pe fundul apei şi cele două făpturi omeneşti... Numai că era cam băut, cum i se întâmpla lui de obicei.

— N-aş putea spune asta!, făcu Beats, cu un aer de plictiseală. Era treaz când intrase aici şi când ne-am repezit cu piciorul în... stătea drept că un oopac.

— Ei, se poate să fi văzut chestia aia de cu seară, apoi a adormit si când s-a trezit din somn, a dat fuga aici, zise Lindgrave. Nu e exclus să fi visat toată istoria asta. Vezi dumneata, Beats, dacă ar exista într-adevăr aşa ceva, cum s-a făcut că n-au observat alţii înaintea lui? Watson nu era singurul care pescuia în timpul nopţii de-a lungul coastei. Parcă dumneata, Beats, n-ai făcut plimbări pe întuneric pe mare şi pe ţărmul ei! De ce n-ai văzut dumneata lumina aceea, de ce n-au văzut-o alţii?

— Hi! Hi!, făcu englezul, am dat eu de unul dintr-ăstia... să fie vreo patru săptămâni de atunci. Auzise şi el idioţenia povestită de Watson, Dumnezeu să-l ierte! Şi atunci a vrut să-mi vâre în cap cu tot dinadinsul că şi el văzuse în noaptea trecută lumina aia, dar pe coasta de răsărit. Ştii cine era? Bătrânul Johnson, ăla de trage şi el la măsea. Şi, ca să va spun multe, a doua zi s-a dus să stea de vorbă cu peştii în mare. Cunoşti doar chestia, Lindgrave?

— Ah!, vorbeşti de bătrânul Johnson! Fireşte că o cunosc, a fost chiar o surpriză mare pentru toţi că tocmai marinarul acela bătrân s-a

înecat. Dar bine, Beats, de ce nu puseşi nimic că s-a povestit chestia cu lumina misterioasă?

— Ei, de ce!, făcu englezul. Din bunătate, de aia. Cum era să-l fac de râs pe bătrânul Johnson! Şi apoi, în seara când s-a înecat era turtă cum se zice între noi, eroii paharului! Şi, desigur că a căpătat... ei, cum să zic... bătaie de inimă, na!, ca şi Watson, Dumnezeu să-i ierte!

— Nu prea l-am cunoscut aşa pe Johnson, zise hotelierul. Chiar dacă îi plăcea băuturica, prostii nu vorbea niciodată, oricât ar fi fost de cherchelit. Dar se poate să se potrivit în seara aceea la povestirea lui Watson şi n-a făcut decât s-o repete. Cum se face, însă, că el a văzut-o pe coasta de răsărit? Asta înseamnă că lumina face înconjurul insulei.

— Ei vezi, nici nu se poate dovadă mai bună că Johnson a fost beat, zise Beats, repede. Dacă ar fi văzut-o într-adevăr, trebuia să spună pe coasta de sud, şi nu cealaltă. De aceea am şi tăcut, nu vroiam să-l fac de ruşine după moarte, Dumnezeu să-l ierte!

— Hm!, foarte frumos din partea dumitale, Beats! Hai să mai bem un rând!

— Nu... nu... destul , zău, este destul!

Se ridică de pe scaun şi aruncă o monedă de aur pe masă:

— Opreşte cât face, Lindgrave, îmi pare rău că nu mai pot sta.Trebuie să mă întâlnesc cu un client. Rămâne cum am vorbit: mâine după-amiază sunt aici şi pornim împreună să-l căutăm pe bietul Watson sau ceea ce a mai rămas din el, Dumnezeu sa-l ierte!

Luă restul de pe masă, făcu o plecăciune caraghioasă şi strigă:

— La revedere, domnilor! Deci puteţi să plecaţi în curând , poate tot ne mai vedem pe lumea asta.

Mergând pe două cărări ajunse la uşă, o deschise şi se făcu nevăzut în bezna nopţii.

— Simpatic băiat!, făcu Fergusson. Cum Dumnezeu se poate îmbăta cineva în halul ăsta? Interesant e faptul că tocmai bătrânul Johnson i-ar fi povestit istoria cu lumina misterioasă!

— Crezi c-a fost într-adevăr beat?, întrebă Farrow. Eu aş pune rămăşag că Beats era treaz, cel puţin atât încât să mă fi putut recunoaşte după vreo fotografie publicată în ziare. N-a plecat el degeaba cu atâta grabă. Ar mai fi băut cu plăcere un păhărel, dar a preferat să plece repede în oraş când şi-a dat seama că e rost să câştige premiul pus de autorităţi pentru prinderea mea. Stat sigur că peste puţin timp vor veni aici poliţişti englezi, ca să ne aresteze.

— Se poate să ai dreptate domnule căpitân, zise hotelierul, mâhnit, Beats e în stare s-o facă şi pe asta. Nu stiu de ce, dar nu mi-a plăcut deloc azi. Şuspectă mi s-a părut şi povestea cu şapca lui Watson şi cealaltă cu bătrânul Johnson. Tare mă tem că individul ăsta nu e străin de chestia cu lumina misterioasă!

— Acum, însă, nu avem vreme de pierdut cu vorba, domnule căpitan, trebuie să faceţi în asa fel ca să plecaţi cât mai repede. Beats va izbuti să aduca poliţia încoace, e de-ajuns să dea un telefon şi într-o jumătate de ceas au şi sosit „sticleţii”. Îmi pare nespus de rău, domnilor, că trebuie să ne despărţim când de-abia ne-am cunoscut, dar din păcate nu merge altfel. Plecaţi repede la submarin şi daţi-i drumul imediat, altminteri ăştia sânt în stare să închidă portul şi toate canalele.

— Da, domnule căpitan, interveni şi Fergusson, poliţia de pe aici nu se lasă aşteptată. Veniţi, domnilor, vă voi însoţi.

Lindgrave aproape îi împinse pe marinari spre uşă. Era şi timpul, căci din depărtare se auzeau claxoane de motociclete. Hotelul suedezului se afla la marginea oraşului. La cîteva sute de metri mai încolo începea jungla.

— A sosit!, exclamă Fergusson. Repede, domnilor, ascundeţi-vă în desiş! Va trebui să pătrundem în junglă şi să facem un ocol în jurul oraşului. Altă cale nu e!

Farrow îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Singura posibilitate de salvare era fuga. Chiar dacă englezii nu le-ar face nimic lor personal, submarinul ar fi fost, însă, pierdut.

— Păcat, Lindgrave cunoaşte mai bine locurile pe aici!, zise Fergusson. Dar el nu putea să plece, căci prea ar fi bătut la ochi. Englezii ar fi ştiut atunci că aţi fost într-adevăr aici şi aţi luat-o la fugă prin junglă.

— Lasă că nu e pentru prima oară cînd străbatem o pădure în timpul nopţii, zise căpitanul.

Nici nu e nevoie să pătrundem în adîncul ei, putem merge pe margine. Cînd vom observa că urmăritorii se apropie, avem tot timpul să ne facem nevăzuţi.

— Şi asa e bine, încuviinţă suedezul. Din nenorocire avem încă vreo cincizeci de metri pînă să ajungem la junglă şi motocicliştii sunt aproape de tot, după cum auzi desigur şi dumneata. Şi au reflectoare foarte puternice. Dacă Beats... Ah!, am bănuit eu, repede la pământ!

Într-o clipă toţi erau culcaţi pe burtă. De lângă hotelul lui Lindgrave ţâşnise o lumină orbitoare, care începu să se plimbe deasupra câmpiei. Iarba era însă destul de înaltă aşa că puteau nădăjdui să nu fie descoperiţi. Din nefericire Lindgrave le dăduse costume albe şi un ochi ager trebuie să-i fi descoperit, căci, deodată răsunară în spatele lor strigăte şi comenzi poruncitoare.

— Sus! Repede în junglă!, ordonă Farrow. Dacă trag după noi, să alergăm în zig-zag, înainte, repede!

Se ridicară de la pământ şi cu paşi mari alergară spre junglă. Fergusson îi urmă mai încet şi strigă:

— Domnule căpitan, voi incerca să-i reţin. Vă mulţumesc încă o

dată din inimă pentru tot ce-aţi făcut pentru mine. Poate să ne mai vedem vreo odată în viaţă, aici sau în patria mea.

— Bine domnule Fergusson, răspunse Farrow. Poate că vei veni şi dumneata mâine pe coasta de nord, la palmierul acela caracteristic. Nu-i exclus să fim acoto.

— Opriţi! Opriţi!, se auzea în spatele lor.

Cei patru marinari nici nu se sinchiseau, însă, ci alergau tot înainte, cât îi ţineau picioarele.

Împuşcăturile detunară, dar gloanţele zburau deasupra fugarilor. Până la desiş mai erau încă douăzeci de metri, astfel că primejdia nu era prea mare.

— Eu mă opresc, zise Fergusson, ca să stau de vorbă cu poliţiştii. Voi veni la palmier, domnule căpitan.

— Atunci, la revedere, domnule Fergusson. Camarazi, pe spărtura de colo!

În peretele de verdeaţă luminat puternic de reflectoare, se zărea o deschizătură largă de vreo zece metri. Cu sărituri de pisică marinarii pătrunseră în ea. Fură învăluiţi în lumina reflectorului, dar Petre, care îşi trăsese cuţitul de la briu, o luă înainte şi în aceeaşi clipă, exclamă uimit:

— Aici trece o potecă... repede, repede!

Împuşcăturile se auziră din nou, şi de data aceasta, gloanţele pătrunseră direct în deschizătură. Dar fugarii ajunseseră pe potecă. Rămase o clipă locului, căci trebuiau să se obişnuiască mai întâi cu întunericul.

Farrow râse si zise:

— Iar rămân englezii cu buzele umflate când îşi vor da seama că le-am scăpat. Sunt sigur, însă, că ne vor urmări cu îndârjire. Noi nu cunoaştem drumurile pe aici, dar ei or fi cunoscând poteci care o întretaie pe a noastră. Înainte, băieţi, acum voi lua eu comanda! Petre, tu rămâi la urmă!

Căpitanul trecu pe lîngă Uriaş, făcu câţiva paşi..., apoi ridică revolverul, căci în faţa lui se ivi o făptură omenească.

Era un bărbat înalt şi spătos, într-un costum de culoare închisă. El izbucni în râs şi zise într-o englezească fără cusur:

— Vâră revolverul în buzunar, domnule! Dacă aş fi vrut, va achitam de mult, înainte ca sa-mi fi putut bănui măcar prezenţa. V-am auzit vorbind şi am aflat astfel că fugiţi de poliţiştii englezi. E drept, asta nu prea e o recomandaţie bună, dar deoarece aminteaţi şi despre submarinul dumneavoastră, care s-ar afla pe coasta de nord-vest, am devenit curios. Vă voi conduce acolo, dar cu o condiţie: trebuie să mă însoţeşti până la un loc anumit, pe coasta de nord, vreau să observ ceva acolo... Poate că va trebui să-mi fiţi de ajutor si mai departe. Câţi sunteţi?

— Deoarece ai vorbit de un loc anumit de pe coasta de nord, zise Farrow, mi-as îngădui şi eu o întrebare: nu cumva esti dumneata domnul Watson?

— Ah! Asta numai Lindgrave putea să v-o spună!, exclamă omul, surprins, trebuie deci să vă cunoască bine şi să aibă încredere în dumneavoastră. Da, eu sunt Watson!

— Atunci, te iau cu plăcere, răspunse căpitanul. Tocmai aveam şi noi de gînd să cercetăm ce-i pe acolo. Numele meu cred că l-ai auzit deseori la Singapore. Sunt căpitanul Farrow, şi submarinul meu se află pe coasta de nord-vest.

— Căpitanul Farrow, căpitanul Farrow!, strigă Watson, plin de bucurie. Sunt unul din numeroşii dumneavostră admiratori, desi sunt englez. Da, da, nici nu aveţi idee cât sunt de încântat! Daţi-mi voie să vă strâng mâna, domnule căpitan.

Cei doi bărbaţi îşi strinseră mâinile, apoi Farrow spuse:

— Cred că nu prea avem timp pentru complimente, domnule Watson, căci poliţia e pe urmele noastre. Dacă vrei să ne conduci la submarin...

— Da, da, veniţi repede! le tăie vorba Watson. Într-o jumătate de ceas sântem acolo. Vă voi călăuzi în aşa fel, încât să nu ne întâlnim cu nici o patrulă poliţienească.

Englezul îi conduse încă vreo sută de metri pe potecă, apoi desfăcu frunzişul unui tufiş şi zise:

— Aşa, acum o luăm pe aici. Poteca din spatele tufişului acesta o cunosc numai eu. Mergând pe ea ne îndepărtăm de oraş, dar ne apropiem în acelaşi timp de coasta de nord. Facem un ocol, dar suntem cel puţin în siguranţă.

Watson porni înaintea celorlalţi. Poteca aceasta era ceva mai îngustă decât aceea pe care o părăsiseră, foarte bine întreţinută însă. Strigătele poliţiştilor se pierdeau în depărtare, în schimb se auzeau glasurile fiarelor ce populează pădurile seculare şi care se trezesc la viaţă de-abia atunci când se lasă întunericul.

Marinarii noştri ştiau că în ultimul timp, Singapore avusese mult de suferit de pe urma tigrilor, care deveniseră o adevărată plagă. Fiarele acestea se înmulţiseră în mod îngrijorător în pădurile ce înconjura oraşul, şi afară de asta primeau „întăriri” din peninsula apropiată, Malakka.

Watson părea că nici nu se gândeşte la vreun pericol dinspre partea aceasta, căci continua să povestească lui Farrow despre lumina misterioasă de pe fundul mării. Căpitanul devenea tot mai interesat, deoarece englezul susţinea cu toată tăria că au fost făpturi omeneşti cele văzute de el la cel mult douăzeci de metri adâncime. Nu putea să precizeze însă, dacă oamenii aceştia purtau costume de scafandri. Dacă ar fi fost aşa, lucrul nu i s-ar fi părut ciudat, în orice caz,

capetele nu le putuse deosebi, ceea ce făcea să creadă că indivizii purtau un soi de apărătoare, care le îngăduia să poată respira sub apă.

Din vorbă în vorbă ajunseră la coasta de nord, înainte ca Watson să apuce pe drumul dinspre vest, arătă cu mâna spre răsărit şi zise:

— Locul cu pricina se află cam la doi kilometri de aici. Acum nădăjduiesc - ba sunt chiar sigur - că dumneavoastră veţi lămuri taina, domnule căpitan. Ştie toată lumea că la prora submarinului dumneavoastră se află ferestre şi reflectoare care vă îngăduie să vedeţi tot ce se petrece sub apă. Astfel că veţi putea observa şi ceea ce ascunde marea în locul acela misterios.

— Afară, de asta avem şi scafandri încercaţi, cu costume moderne la bord, zise căpitanul. Fiul meu Petre Uriaşul sunt foarte dibaci. Aşadar, dacă e cineva care ar putea lamuri misterul de pe fundul mării, aceia suntem noi. Oho!, făcu el brusc, fiara pare să fie pe aproape. Să sperăm că vom izbuti să trecem cu bine, fără să ne luăm la luptă cu ea. Ar fi nu numai primejdios, dar şi foarte neplăcut, căci englezii ar putea fi atraşi de împuşcăturile noastre.

În apropiere se auzise răgetul unui tigru, un adevărat tunet, care ar fi făcut să bată mai tare chiar inima unui vânător încercat. Fugarii aveau cu ei numai revolverele de calibru mare, care ar fi fost de ajuns chiar şi pentru un tigru, dar ale căror gloanţe nu puteau produce „efectul paralizant” al puştilor.

— Stau de câteva săptămini în pădure, şopti Watson, dar n-am avut tacă de-a face cu „domnii” aceştia. Tocmai acum au venit, când se simte mai puţin nevoie de ei! Hm!, mai avem doar zece minute până la colţul de nord-vest! Domnule căpitan, eşti de părere să alergăm repede într-acolo, sau vrei să aşteptăm fiara aici? Am la mine o lampă de buzunar, o aşa-numită lampă reflector care aruncă lumina până la o sută, de metri.

— Asta-i foarte bine, domnule Watson, dar e probabil că fiara va iesi din desiş şi nu ne va face plăcerea să se folosească de potecă la o depărtare atât de mare, ca s-o putem împuşca în linişte. Ia ascultă! Răgetul tigrului se auzi din nou, de astă-dată şi mai fioros. Venea din stingă potecii, foarte aproape de fugari.

Aceştia rămaseră locului, în aşteptare, ţinând în mâna dreaptă revolverul, în stângă lanternele stinse deocamdată. Acum se va vedea dacă aveau de-a face cu un tigru obişnuit, care, mirosind oameni, se va retrage mormăind, sau cu unul din temuţii „man-eater” - un tigru bătrân, care avusese prilejul să înveţe cât de uşor e să atace un om.

Fiarele acestea sunt de o viclenie şi îndrăzneală de necrezut. Ele îşi scot prada din jurul unui foc de lagăr, din colibă sau din mijlocul unei caravane. India cunoaşte multe drame de soiul acesta.

Dacă era un astfel de „man-eater - un Ucigaş de oameni”, atund curajoşii marinari se aflau în mare primejdie.

III

SALVAT!

SE SCURSERĂ CÎTEVA clipe de groază. Nimic nu se mişca în jur, glasurile păsărilor şi ale sopirlelor amuţiseră, simţind instinctiv prezenta temutului tiran. Numai insectele îşi continuau netulburate concertul lor.

Deodată, Farrow şopti:

— Faceţi lumină!

Întunericul fu sfişiat de focurile celor cinci lanterne care străpungeau frunzişul des al junglei. Cea mai puternică lumină era aceea a englezului, care părea, într-adevăr, un mic reflector.

El fu şi cel dintâi care descoperi primejdia, ce se apropiase mai mult decât bănuiseră fugarii. Dintr-un tufiş luceau ochii verzi ai tigrului, la câţiva paşi doar de îndrăzneţii fugari.

— Aici, lângă mine!, şopti Watson, ridicând revolverul.

— Foc!, comandă Farrow.

Cinci împuşcături detunară în acelaşi timp. La altă comandă a căpitanului, traseră a doua salvă, apoi, oamenii săriră în lături.

De-abia când fură la câţiva metri de tufişul în care se afla tigrul, acesta îşi făcu loc printre crengi, mâriind înfiorător, dar puterile păreau să-l fi părăsit şi zadarnic încerca să-şi încordeze trupul pentru a se năpusti asupra vrăjmaşilor.

În spasmele morţii se zvârcoli câteva clipe, scormoni pământul cu ghiarele-i ascuţite, apoi rămase nemişcat.

Doctorul Bertram şi Petre, care săriră spre stânga se avântară repede peste trupul fiarei doborâte şi alergară după tovarăşii lor, care o luaseră înainte pe potecă. Cele două salve trebuie să fi fost auzite. Şi poliţiştii nu vor înţîrzia să-şi facă apariţia.

Alergau tot mai repede, căci fiecare clipă era preţioasă. După opt minute erau la capătul potecii.

— Minunat!, exclamă Farrow. Am ajuns tocmai unde trebuia; colo, spre nord-vest, se află submarinul.

Începu să dea semnale luminoase cu lampa de buzunar şi putea presupune acum că submarinul va ieşi în curînd la suprafaţă.

— Domnule Watson, cred că în cel mult patru minute vom fi luaţi la bord, zise Farrow, încetişor. Bănuiesc că nu e nici un pericol, nu e aşa?

— Patru minute?, făcu englezul îngîndurat. Hm!, să sperăm! Poliţiştii par să fie aproape de tot.

— Adevărat! încuviinţă şi căpitanul. Le aud glasurile. Ai auzul foarte bun, domnule Watson. Presupun ca sunt de-abia acolo unde am omorât tigrul şi în patru minute nu pot face atâta drum..

— Aşa e, zise Watson, calm. Vorba e numai daca oamenii dumneavoastră vor putea fi în patru minute aici. Submarinul nu se poate apropia mai mult de optzeci de metri, cunosc eu bine de tot coasta pe aici. Aşa că trebuie să punem la socoteală şi drumul până la vas. Să sperăm că o scoatem la capăt, înainte ca ei să ne prindă în lumina reflectoarelor.

— Hm!, ar fi cam neplăcut!, murmură căpitanul. De i-am putea retine într-un fel sau altul! Ah!, aud elicea submarinului, uite-l că a ieşit la suprafaţă! Tovarăşii montează barca de aluminiu...

Se auzea lămurit vâjâitul elicei precum şi zgomotul uşor făcut de metalul bărcii, pe punte. Dar şi glasurile poliţiştilor se apropiau.

Dinspre mare se auzeau acum lopetile lovind apa, după cum spusese Watson, la vreo optzeci de metri depărtare. Glasurile şi paşii poliţiştilor păreau acum îngrijorător de aproape.

— Nu avem încotro, zise Watson, trebuie să le ies în întâmpinare. Cu mine n-au nimic, voi încerca însă să-i reţin până veţi fi dumneavoastră în Siguranţă. Ne vom întâlni pe coasta de nord, adică la vreo doi kilometri şi jumătate de aici. Mi-am ascuns bine barca, căci mă tot urmăreşte nu ştiu cine, de când am descoperit lumina de pe malul mării, acum vreo trei săptămîni. Voi cauta să vin acolo la noapte. Ne vom întâlni la vreo două sute de metri de coastă. Se poate întâmpla, însă, ca poliţia să mă reţină mai mult timp, aşa că, începând de mâine, ne putem întâlni în fiecare noapte la ora douăsprezece la locul amintit. La revedere, domnule căpitan.

Înainte ca Farrow să fi putut răspunde ceva, englezul şi dispăruse în bezna junglei. Barca era acum la vreo patruzeci de metri, judecând după zgomotul ce-l făceau vâslele lovind apa. Căpitanul făcu lumină, pentru a indica tovarăşilor săi locul exact unde trebuiau să acosteze.

Dar poliţiştii ajunseseră şi ei cam la aceeaşi distanţă. Farrow auzi acum strigătele puternice, şi deodată:

— Sus mâinile!

Watson le ieşise în întâmpinare, deci. Un amestec de glasuri ajunseră până la el. Probabil Watson se pricepea să-i reţină într-adevăr pe poliţişti, povestindu-le cine ştie ce. Farrow, însă, repetă semnalul de alarmă bărcii care se apropia. Marinarii trebuiaii să facă o sforţare, altminteri încercările lui Watson rămâneau zadarnice. În acest timp, barca ajunsese la ţărm, condusă de doi marinari. Aveau patru lopeţi de rezervă, aşa că acum erau şase vâslaşi, printre care Petre şi Kard.

Ca o săgeată porni barca uşoară spintecînd valurile mării. La intervale scurte scânteia de pe turnul submarinului raza a unei lămpi de buzunar.

— Domnule căpitan, dumneata eşti?, se auzi glasul înăbuşit al lui Rindow, când barca se apropiase la douăzeci de metri.

— Da, dragă Rindow. Îţi mulţumesc, răspunse Farrow. Sunt făcute

toate pregătirile pentru a lua barca în primire? Trebuie să ne îndepărtăm imediat!

— Totul e pregătit, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

După câteva clipe ajunseră pe submarin. Urcăra pe punte, barca fu trasă sus, electromotoarele intrară în funcţiune şi „Dox"-ul o luă spre larg.

Era şi timpul, căci nu trecu mult şi reflectoarele poliţiştilor brăzdară coasta, ceea ce înseamnă că Watson nu reuşise să-i înduplece să renunţe la urmărire.

Lumina lămpilor-reflector bătea la o sută de metri, iar submarinul era la vreo sutăzece metri de coastă şi se îndepărta cu fiecare clipă.

— Am scăpat într-adevăr ca prin urechile acului!, zise Farrow către primul ofiţer. Dacă ne-ar fi prins în raza reflectoarelor, englezii ar fi deschis focul asupra noastră şi n-am fi scăpat fără pierderi.

Căpitanul lăsă vasul să meargă în voie, până ce barca fu complet demontată şi adusă în interior. Echipajul intră sub punte, apoi vasul făcu un viraj, întorcându-se cu prora spre larg, îndreptându-se spre est, ţinîndu-se la vreo trei sute de metri de coastă.

În vremea asta, căpitanul povesti lui Rindow chestia cu lumina misterioasă de pe fundul marii. Primul ofiţer era entuziasmat şi împărtăşi capitanului credinţa că şi ceilalţi camarazi vor fi dispusi sa pornească în noua aventură, fără să ţină seama de primejdiile ce vor avea de întâmpinat.

Deodată îşi întrerupseră convorbirea. Un zgomot suspect le ajunge la urechi, huruitul unei masini de vapor se auzea în spatele lor, şi părea să se apropie tot mai mult. Nu putea să fie decât un vas care umbla după afaceri suspecte, altfel n-ar fi mers atât de repede de-a lungul coastei, la o oră atât de matinală, era o barcă a poliţiei.

Căpitanul sprintul ofiţer coborâră repede scăriţa din turn şi oblonul fu închis. Farrow porunci să se oprească maşina şi să se pompeze apă în tancurile de balast.

Trebuia să încerce dacă se poate lăsa la fund, în locurile acelea pline de primejdii, şi pe care el nu le cunoştea deloc.

Probabil că Politia anunţase şi căpitănia portului, când Beats adusese vestea că-l văzuse pe căpitanul Farrow cu tovarăşii săi la Lindgraves Home. Era de aşteptat, deci, ca să se fi trimis vase de război în căutarea submarinului.

„Dox"-ul începu să se afunde lin şi când turnul fu sub apă, căpitanul înălţă periscopul. Dar, în aceeaşi clipă, strigă speriat:

— Rindow, îndărătul nostru văd focuri de poziţie. Trebuie sa fie un distrugător engez. Babord imediat!

Minunatul vas ţâşni în apă ca o rachetă. După câteva clipe auziră toţi prin pereţii de oţel huruitul unei elice puternice în apropierea lor.

Rindow pălise si zise cu glas înăbuşit:

— Era într-adevăr aproape de tot, domnule căpitan. Nu lipsea mult să ne găsim mormântul aici. Ce s-ar mai fi bucurat englezii când ar fi văzut mâine o pată de ulei la suprafaţa apei, ca semn al mormântului nostru!

— Nu cred!, răspunse Farrow.

Privi cu atenţie barometrul (măsurătorul de adîncime), dădu apoi comanda de oprirea motoarelor, aruncă o privire prin periscop şi urmă:

— Acum cred că sântem în siguranţă. Distrugătorul se află mult înaintea noastră, iar noi sântem destul de adânc ca să ne mai temem de ceva.

— Mare noroc avem că marea e atât de adâncă aici, zise Rindow, răsuflând uşurat. Rămânem până dimineaţă, nu?

— Da, nu trebuie să ne mai expunem unui pericol, ca acela de care tocmai am scăpat. Vom rândui observatori la periscop, aleşi dintre cei mai buni. Se vor schimba din jumătate în jumătate de ceas, căci bieţii oameni au nevoie de odihnă.

— Domnule căpitan, voi lua eu primul schimb, zise Rindow. Tot nu pot dormi, căci prea am stat agitat de cele ce mi-ai povestit. Voi alege pe urmă oamenii care sa facă cu rândul.

— Bine, dragul meu, daci eşti dumneata la periscop, mă pot odihni fără grijă. Prea mult nu va ţine vînătoarea englezilor împotriva noastră. Noapte buna, deci, dragă Rindow sau mai bine zis buna dimineaţa, căci mai stat trei ceasuri până la ziuă..

Căpitanul era într-adevăr foarte obosit. Trecuse doar prin atâtea în ultimele ceasuri! Dar îi fu dat să nu se poată odihni.

Să fi dormit cam vreun ceas şi jumătate, când Petre dădu buzna în cabina lui şi-l trezi brusc. Farrow auzi imediat huruitul electromotoarelor şi simţi că vasul se apleca ba la stângă, ba la dreapta şi cu groază mai auzi explozii de grenade care făceau să se cutremure trupul de otel al „Dox”-ului.

Sări repede din hamac şi în vreme ce se îmbrăca, Petre îi raportă:

— Domnul Rindow voia să rămână la periscop până la ziuă. Nici eu nu puteam să dorm şi vroiam să-l schimb, când ne-am pomenit cu trei distrugătoare care ne-au încercuit. Cu bombele vor să ne silească să ne ridicăm la suprafaţă. Dar, domnul Rindow, încearcă să le scape. Dacă până se face ziuă - adică într-un ceas şi jumătate - nu ieşim din încurcătură, vom fi nevoiţi să scoatem vasul la suprafaţă, domnule căpitan, altfel ne văd ei şi în apă.

— Vom face tot posibilul sa scăpăm cu faţa curată, răspunse căpitanul fără să se tulbure.

În vreme ce alerga spre cabina de comandă, trei detunături puternice zguduiră vasul din încheieturi. Farrow strânse din dinţi, căci exploziile se produseră în imediata apropiere a submarinului; dacă

atingeau cumva elicea, „Dox”-ul era pierdut. Singura salvare ar fi fost să se ridice repede la suprafaţă, înainte ca alte bombe să distrungă pereţii de oţel.

Spre marea lui bucurie observă îndată că vasul face un ocol scurt. Exact deasupra lui se auzi zgomotul unei elice puternice, apoi Rindow făcu din nou un viraj spre partea cealaltă.

Primul ofiţer respiră uşurat când Farrow îl împinse la o parte şi privi el însuşi prin periscop. Priveliştea care se înfăţişă căpitanului nu prea avea de ce să-i sporească curajul. Trei distrugătoare îl încercuiseră, ţinînd marea cu puternicele lor reflectoare. Dacă unul din ele ar descoperi periscopul, ar avea cel mai bun punct de orientare şi bombele n-ar întîrzia să cadă de jur-împrejurul submarinului.

Tocmai când căpitanul privea cu încordare, unul din distrugătoare porni spre el. Farrow dădu atunci dovadă că nu-si pierduse vechile însuşiri de bun comandant de vas. O comandă energică de-a lui şi în felul acesta se îndreptă direct spre distrugător. Cu toată lumina orbitoare a reflectoarelor, putu să observe marinarii care stăteau aplecaţi pe parapetul vasului, cu bombele în mână.

Manevra lui, pe care comandantul distrugătorului nu şi-o putea explica, îi făcu pe englezi să-si piardă capul. Dar Farrow se îndrepta tot mai repede spre vasul duşman, ca si cum ar fi vrut să ciocnească colosul cu... periscopul.

Acum ajunseră unul lângă altul. Cu iuţeala fulgerului, căpitanul trase înăuntru periscopul, imprimă vasului o mişcare de rotaţie şi în acelaşi timp lăsă electromotoarele să funcţioneze cu toată forţa. Deasupra submarinului „măcina” acum elicea distrugătorului. La dreapta şi la stângă explodau bombele, care făceau vasul să se cutremure, fără ai pricinui însă vreo pagubă. Englezii nu-şi puteau închipui că Farrow era tocmai dedesubtul lor, de aceea aruncau bombele în direcţii cu totul opuse.

Căpitanul încetini puţin viteza, apoi, auzind zgomotul elicei distrugătorului îndepărtându-se, împinse din nou periscopul afară din apă. Îşi atinse ţinta. Se afla îndărătul vasului englez şi rămase liniştit pe loc.

Ordonă apoi să se pompeze afară apa din tancurile de balast şi odată cu înălţarea submarinului trase înăuntru si periscopul, în aşa fel că numai o parte mică din acesta iesea la suprafaţă. Când turnul se afla numai la un metru de oglinda apei, căpitanul răsuflă uşurat. Acum se simţea în siguranţă, nu mai avea să se teamă de vreo împotmolire.

Distrugătorul cunoştea, desigur, foarte bine adâncimea mării de pe aia, altfel n-ar fi cutezat să gonească aşa cum gonise.

Farrow, însă, nu se afle cu mult mai adânc decât carena lui, ceea ce-i îngăduia să alerge cu aceeaşi viteză, în spatele lui.

Englezii se neliniştiră. Conurile de lumină ale numeroaselor reflectoare măturau suprafaţa apei în toate direcţiile, dar periscopul dispăruse. Nu le dădea în gând trucul de care se folosise căpitanul.

Acesta explică acum lui Rindow manevra pe care-o făcuse. Un “Ura" puternic ieşi din piepturile marinarilor, care, treziţi din somn, se adunaseră în cabina de comandă, în jurul căpitanului lor.

Farrow, care urmărea cu multă atenţie mişcările vaselor duşmane, observă că unul din ele, care se afla tocmai paralel cu coasta, făcu o întorcere brutala. Partea dinainte a vasului se ridică in sus, apoi se aplecă îngrijorător la dreapta şi la stânga, pentru ca în cele din urmă să se lase pe babord.

Căpitanul îşi dădu seama imediat ce se întîmplase. Distrugătorul se izbise în plină viteză de o stîncă marină, care ieşea la suprafaţa apei. Duşmanul acesta ieşise din luptă, ba se afla chiar într-o situaţie atât de primejdioasă, încât celelalte două vase trebuiau sa-i vină imediat în ajutor, altfel echipajul era pierdut. Chiar dacă coasta era la numai două sute de metri, nu era nici gând să înoate până la ea, caci în jurul portului Singapore roiau rechinii.

Strigătele de „Ura” izbucniră iar din piepturile marinarilor, când Farrow le vesti ce se înttmplase. Era salvarea lor. Într-adevăr, cele două distrugătoare se îndreptară în grabă spre vasul aflat în primejdie. Farrow, însă, porni liniştit înainte. Cînd ajunse la oarecare depărtare se oprişi văzu, mică şi nelămurită, pata luminoasă de pe coastă. Acolo, cele două distrugătoare salvau echipajul camaradului lor.

Se scurse un ceas, apoi se făcu ziuă. Căpitanul, care privea mereu prin periscop, vedea lămurit de tot priveliştea de pe coastă. Deodată scoase o exclamaţie de mirare şi zise:

— Camarazi, de-abia acum pricep eu de ce am fost urmăriţi cu atîta înverşunare. Distrugătorul avariat este francez. Era probabil în vizită la Singapore şi asta i-a îndemnat pe englezi să procedeze cu toată străsnicia împotriva noastră. Ah!, uite că se apleacă rău din partea dindărăt..., nu mai e nici o nădejde de salvare. Ei, să-l lăsăm în plata Domnului şi să ne căutam mai bine o ascunzătoare sigură, unde să ne putem odihni ca lumea în timpul zilei. Acum nu ne va mai bănui nimeni pe aproape.

Submarinul porni încetişor spre răsărit. Din cauza urmăririi necontenite, trecuseră de mult de punctul unde trebuiau să se întâlnească cu Watson la miezul nopţii. Dar asta nu avea nici o însemnătate, principalul era pentru căpitan că şi distrugătorul englez se afla la vreo doi kilometri de punctul , acesta.

După un ceas de drum, Farrow găsi un golf destul de larg, care se adâncea în interior. Marginile lui erau împrăştiate, ceea ce însemna pentru ei o ascunzătoare nevisată. Peste o jumătate de oră „Dox”-ul se opri în spatele unui istm al golfului. Acest istm era format dintr-o

stâncă de corali, ai cărei pereţi se afundau vertical în mare. Farrow cuteză să se înalţe atât de mult lângă peretele stâncos, până ce o parte din turn ieşi la suprafaţă.

În imediata apropiere era o fâşie de plajă, mărginită de un desiş de nepătruns. Un rîuleţ se unea aici cu marea, ceea ce le îngăduia să-şi umple rezervoarele cu apă proaspătă.

Se orânduiră în grabă posturile şi după ce rezervoarele fură umplute cu apă, echipajul căpătă „permisie". Oamenii făcură baie, culeseră fructe, unii din ei se culcară. Şi la câţiva kilometri se afla duşmanul.

IV
MINUNEA DIN MARE

UN CEAS ÎNAINTE de a se lăsa întunericul, submarinul se afundă din nou şi cu periscopul ridicat porni repede spre vest. Farrow voia să treacă pe lumină prin locul unde distrugătorul englez naufragiase, dar afară de asta voia să vadă palmierul care-i fusese indicat ca loc de întâlnire. De fapt, numai Lindgrave vorbise de el, Watson nici nu amintise.

La o jumătate de kilometru departe de coastă, Farrow porni cu viteză sporită spre vest. După trei sferturi de ceas, el văzu că distrugătorul englez se scufundase. Nici un vas nu se mai afla la locul nenorocirii. Asta era bine, căci apropierea unor vase engleze n-ar fi fost de loc de dorit şi poate că tot asta ar fi îndemnat pe făpturile misterioase de pe malul mării să nu se arate.

Farrow încetini viteza. După toate probabilităţile trebuia să se afle la locul cu pricină. Descoperi chiar un golf îngust, care înainta spre ţărm, aşadar, totul se potrivea. Numai palmierul lipsea.

Cu toate astea, Farrow opri vasul la două sute de metri de ţărm, după cum convenise cu Watson. Plaja avea aici o lăţime de numai zece metri, apoi începea jungla. Nimic nu mişcă prin ea, totuşi se putea ca în frunzişul ei sa stea la pândă ochi iscoditori.

De aceea Farrow ramase sub apă şi ridicase periscopul numai atât cât să poat observa ce se petrece la suprafaţa ei. Apoi întunericul se lăsă brusc şi acum nu mai avea să se teamă că va fi descoperit.

Ridică vasul la suprafaţă. Din prevedere scoase numai turnul, caci nu era exclus să se abată pe acolo un vas englez, care să supravegheze locul.

Dar ceasurile treceau unul după altul şi santinelele nu vesteau nimic deosebit. Marea era complet liniştită, legănând uşor submarinul. Timpul era si el prielnic, căci luna era acoperită de nori deşi. Astfel, că şi Watson putea porni neobservat de la tărm si cu atât mai lămurit se vor putea vedea, lumina misterioasă şi făpturile de pe fundul mării.

Se făcuse miezul nopţii. Farrow urcă în turn, urmat de George, Petre, Rindow şi doctorul Bertram. Acoperi lampa de buzunar cu mâna în aşa fel încît numai o rază îngustă pătrundea printre degete. Dar nu dădu înca. nici un semnal, căci se putea să fie spioni prin apropiere.

Dacă într-adevăr se petreceau lucruri misterioase pe aici, atunci desigur că indivizii cu pricina îşi luaseră măsurile de siguranţă. În cazul acesta se impunea şi din partea lui cea mai mare prevedere.

Un vuiet molcom adia dinspre uscat. El aducea pe aripile sale, miresmele ameţitoare ale nenumăratelor plante tropicale, care sunt atât de frumoase, dar şi atât de primejdioase. Din când în când se auzea si răgnetul unei fiare, întretăiat de concertul bizar al păsărilor şi celorlalte animale mai mici, care populează jungla.

Un strigăt slab, de-abia auzit, răsună deasupra apei. În primul moment Farrow nu putu să deosebească dacă era de animal sau de om. Dar după ce-l auzi din nou, bănui îndată că este Watson. Acum nu mai trebuia să se folosească de lampa de buzunar: Englezul îl prevenise prin strigătul acesta să nu se folosească de ea. Ar fi putut şi el să dea semnale de pe ţărm cu lampa, însă, probabil, că avusese motive puternice să n-o facă, ci socotise mai nimerit să pornească cu barca în larg şi să scoată ţipătul acela uşor pe care numai o ureche de marinar îl putea auzi.

Farrow răspunse, silindu-se să imite strigătul. Desi avea aproape siguranţa că este Watson, voia să preântâmpine orice surpriză neplăcută, de aceea ordonă tovarăşilor săi să ţină pregătite revolverele şi lămpile de buzunar.

Din nou se auzi strigătul, care lăsa un ecou ciudat deasupra apei. Farrow răspunse iarăşi şi acum auzi zgomot de vâsle, apoi un glas şoptit:

— Domnule căpitan, d-ta eşti? Aici Watson.

Urma unei bărci apăru în apropierea turnului submarinului. Un singur om era în ea şi căpitanul zise liniştit:

— Da, domnule Watson, noi suntem.

— Minunat!, exclamă englezul. Nu vreţi să coborâţi în barca mea? Dacă stafiile acelea vor apare şi azi, atunci nu mai e timp de pierdut. Dar trebuie să ne îndepărtam cu vreo sută de metri de coastă şi cu submarinul nu veţi putea face asta, căci s-ar puţea ca misterioşii indivizi de pe fundul mării să observe trupul de oţel al vasului.

— Bine, domnule Watson, zise căpitanul, strângând mâna englezului. E loc pentru patru oameni în barca dumitale? Aceiaşi care au fost ieri cu d-ta.

— Este, cum să nu fie!, răspunse englezul, cu însufleţire. Îmi convine şi mie mai bine să fim cât mai mulţi oameni care să observe priveliştea aceea ciudată. Până acum m-au luat toţi în râs. Veniţi

repede, domnilor!

Cei patru marinari coborâră îndată în barca englezului, care se puse imediat în mişcare, luând-o de-a lungul coastei. Petre găsi o lopată şi ajută lui Watson la vâslit.

— Cum ai scăpat ieri din mâinile poliţiştilor?, întrebă căpitanul.

— Prea uşor n-a fost, răspunse englezul râzând. Le-am îndrugat şi eu acolo că umblam după omizi pe coasta de nord-vest, când am auzit cele două salve şi am dat fuga sâ văd ce se întâmplase. Şi asa a şi rămas, deşi guvernatorul în persoană mi-a luat interogatoriu amănunţit. Înaltului slujbaş îi ajunsese şi lui la ureche că eu aş fi văzut lumina de pe fundul mării şi făpturile misterioase. În sfârşit, am scos-o la capăt cum m-am priceput, spunând că probabil am visat. Bietul Harriet. guvernatorul, e necăjit rău de când fiică-sa Ellen a fost băgata în casa de nebuni, de unde a izbutit să dispară fără urmă. Sunt vreo şase saptămâni de atunci. Se mângâia omul cu gândul că eu aş putea da de vreo urmă în plimbările mele prin jurul insulei şi m-a rugat chiar să fac cercetări, făgăduindu-mi o răsplată bună.

— Asta e o soartă grozavă pentru un tată, spuse Farrow, cu compătimire. Mă mir numai cum i-a fost cu putinţă unei fete să scape din ospiciu! Nici cei mai puternici şi vicleni bărbaţi n-ar scoate-o la capăt!

— E într-adevăr o minune, încuviinţă Watson, cu atât mai mult cu cât ospiciul doctorului Jellot, unde a fost internată, e păzit cu străşnicie. E aşezat în afară oraşului, spre interiorul insulei, aproape de marginea junglei. Ellen Harriet nu putea să dispară decât în junglă, unde a căzut probabil pradă vreunui tigru, căci nu s-a găsit nici o urmă de a ei.

— Jellot, Jellot?, murmură Farrow. Numele acesta îmi pare cunoscut, trebuie să-l fi auzit sau citit undeva. Nu-mi amintesc însă bine.

— Cu siguranţă c-aţi auzit de el, zise Watson. Nu e cunoscut numai în Singapore ca medic alienist, ci s-a făcut celebru în întreaga lume prin descoperirile sale.

— Aşa e, acum îmi reamintesc bine, zise Farrow. Dar pentru moment nu-mi vine în minte ce anume descoperiri a dat la iveală.

— Nici eu nu prea ştiu bine, răspunse Watson. Dar să închidem discuţia, căci sântem aproape de locul cu pricina. Lumina apare spre coastă şi făpturile misterioase vin din golful îngust, care se vede, în faţa noastră. Fireşte, nu pot spune punctul unde apare lumina, s-ar putea să fi trecut de el.

Cei din barcă se aplecară peste margine şi priviră cu încordare în apa întunecară. Se scurseră câteva minute în linişte, dar deodată tresăriră cu toţii, deşi fuseseră pregătiţi de Watson.

Exact dedesubtul lor fulgeră o lumină, un adevărat reflector. Raza

ei avea o lărgime de un metru şi se apleca în jos, spre fundul mării, pentru a se opri acolo, la vreo douăzeci de metri de suprafaţă.

Făcea impresia că prin fereastra unei case iese o rază de lumină care se aşterne pe zăpadă, cel puţin aşa ar fi apărut unui observator aflat pe un acoperiş. Se mai scurseră câteva minute apoi se iviră făpturi în fâşia luminoasă. Veneau dinspre coastă; întâi se văzură picioare, apoi partea inferioară a trupului şi în cele din urmă restul.

Da, erau oameni, cum susţinuse Watson de la început, dar n-aveau sticle de oţel pe spate, cum ar fi trebui să aibă scafandri. Totuşi capetele le erau oarecum deformate, la fel ca îmbrăcămintea. Deodată ieşiră din raza de lumină şi dispărură.

După cinci minute apărură din nou, păşind încetişor spre ţărm şi atunci lumina se stinse brasc.

— Ei, domnule căpitan, ce zici de asta?, întrebă Watson, cu glas tremurător. Pentru a treia oară am văzut azi ce-ai văzut şi dumneata acum şi mă impresionează ca şi prima dată.

— Adevărat, zise căpitanul, şi pe mine m-a cam tulburat. Ce-o mai fi şi lumina asta? Trebuie să-i dăm de rost. Este exclus, după părerea mea, ca lumina aceea să vină dintr-o stâncă de corali. Nu cumva ai cercetat vreodată locul în timpul zilei?

— Nu, domnule căpitan, trebuie să mărturisesc, că n-am făcut încă asta, din prevedere. Până acum am căutat să văd dacă nu există iscoade pe aici. Presupun că în timpul zilei sunt postate santinele în desiş, care observă cu atenţie punctul acesta. Chiar dacă mă cunosc toţi că mă îndeletnicesc cu pescuitul peştilor rari, deci, n-ar fi de mirare că mă arăt pe aici, sunt totuşi încredinţat că m-ar fi făcut să dispar fără urmă, după cum era să-mi se întîmple pe coasta de sud.

— Ah!, acolo unde a găsit Beats şapca dumitale!, exclamă Farrow.

— Hm!, încă o dovadă că Beats ăla nu e străin de chestie, zise Watson cu un zâmbet ciudat. Da, era un golf îngust de pe coasta de sud, domnule căpitan, acolo de unde am văzut prima oară făpturile misterioase. Nici nu aveam de gând să spionez. Eu căutam numai un drum care să ducă de la ţarm spre adâncul golfului. Când m-am aplecat pe marginea ţărmului şi am privit în apă, m-am pomenit deodată cu o lovitură la ceafă şi am căzut ameţit în mare. Din fericire asta e felul meu cam îndărătnic şi sângele rece nu mă părăseşte niciodată. Mi-am dat seama că viaţa îmi este în joc şi m-am lăsat târât de curent, pentru a ieşi la suprafaţă aproape de ţărm, unde m-am ascuns într-un tufiş până s-a făcut întuneric. Din clipa aceea - la câteva zile după ce am descoperit lumina misterioasă pe coasta de nord şi i-am povestit lui Lindgrave despre ea - mă ţineam în timpul zilei într-o ascunzătoare sigură, în schinb noaptea porneam în cercetare cu atât mai îndârjit.

— Drace!, asta înseamnă că misterul de pe aici e legat de mari primejdii!, zise Farrow. Beats spunea, însă, ca s-a găsit şapca dumitale pe când căuta omizi pe coasta de sud. Ei, după cum văd eu, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Ce zici, să încercăm acum să lămurim taina, sau mai bine să venim întâi ziua şi să privim în jos, poate vedem ceva?

— Domnule căpitan, eu sunt omul căruia nu-i place să amâne pe mâine, ceea poate face azi, zise Watson. M-am bucurat din inimă când am aflat că un distragător englez s-a scufundat, în vreme ce se afla la urmărirea dumneavoastră. Vă puteţi închipui că acum vor porni cu şi mai multă îndîrjite să vă găsească. Afară de asta, miine vor începe lucrările de scoatere la suprafaţă a vasului, aşa că nici vorbă nu va putea fi să mai facem aşa ceva.

— Ai dreptate, domnule Watson. Trebuie deci, să ne punem pe lucru imediat. Dar, în cazul acesta, e nevoie să aducem submarinul. Îi voi da primului ofiţer un semnal luminos, fireşte complet mascat, ca să nu bată la ochi.

— Astfel de semnale sunt primejdioise, mai ales pe o noapte întunecoasă, zise Watson Dar văd şi eu că nu există alt mijloc. Suntem prea departe ca să strigăm şi apoi, asta ar fi şi mai pericuos.

Farrow dădu semnalul convenit şi după câteva minute se auzi huruitul electromotoarelor, apoi murmurul apei care se lovea de turnul submarinului.

Nu trecu mult şi acesta se afla lângă barcă.

— Rindow să ne înălţăm încetisor, trebuie să trimitem scafandrii pe fundul apei, zise Farrow, coborând în turn. Spune-i lui Kard să se pregătească. Petre, sunt încredinţat că întreprinderea asta e foarte primejdioasă; vrei să iei parte sau să anunţăm mai bine Guvernul englez, să pornească cercetările?

— Mai e vorbă, domnule căpitan!, zise Petre cu ton de imputare. Cum v-a trecut prin minte că aş da în lături?

— Ei, ei, nu te supăra, Petre, am întrebat în glumă!, zise Farrow râzând. Totuşi, era datoria mea, şi voi face acelaşi lucru cu Kard.

— Are să se supere, domnule căpitan, zise Petre care începuse să coboare să-şi ia costumul.

— Pe mine ştiu că nu trebuie să mă mai întrebi, tată!, strigă George. Eu mă duc în orice caz.

Înainte ca Farrow să-i poată răspunde, tânărul începu să coboare scăriţa, cu miscari de pisică.

Când George se înapoie pe punte cu costumul său de scafandru, căpitanul zise:

— Dragă băiete, să fi cu băgare de seamă si să te ţii pe lângă Petre si Kard. Rechinii roiesc pe aici şi e greu să te aperi de ei.

— Da , tată, îţi făgăduiesc că voi fi cu băgare de seamă, răspunse

tânărul.

Costumele cu care se îmbrăcară ta grabă George, Petre şi Kard, erau prevăzute cu sticle cu aer comprimatoare făceau de prisos o pompă pe bordul submarinului. Cu toate acestea, scafandrii erau legaţi cu câte o funie de suprafaţă, cu ajutorul căreia puteau prinde şi da semnale, sau puteau fi traşi repede sus, în caz de primejdie. Când fură gata echipaţi se lăsară în apă unul după altul.

V
O FAPTĂ EROICĂ

ÎNTREPRINDEREA era cât se poate de îndrazneaţă. Se aflau fără nici o apărare, dacă s-ar fi întâmplat să fie atacaţi de vreun „tigru de mare" cum sunt denumiţi rechinii.

Farrow şi ceilalţi de pe submarin erau îngrijoraţi de soarta celor trei scafandri. Cunoşteau şi ei primejdia, dar mai cu seamă marinarii care ţineau funiile, tremurau de nelinişte, după cum mărturisiră mai târziu. Răsuflară uşuraţi cu toţii, când scafandrii ajunseră pe fundul mării căci acum nu mai era primejdie.

George, simţind pământ sub picioare, încercă să pătrundă cu privirea întunericul din jurul său. În zadar, însă! Nu putea să-şi vadă nici mâna când o ducea în dreptul ochilor, acoperiţi de sticla groasă a căştii.

Pipăi în jur şi simţi o uşurare atingând costumele celor doi tovarăşi. Se ţinu de dânşii, apoi, cu toţii dibuiră drumul înainte. George cunostea bine punctul de unde ţâşnise lumina misterioasă si Petre la fel. Păşeau cu mare băgare de seamă şi deodată se poticniră de ceva. Pipăind, rămaseră uimiţi toţi trei, când simţiră sub degete otel neted cu şiruri regulate de nituri. Obiectul acesta ciudat de oţel, nu putea să fie de mult timp in apă, căci era prea puţin acoperit de scoici şi alge. Rămaseră nemişcaţi câtva timp, apoi se dadură speriaţi înapoi. Făcuseră probabil zgomot când se poticniseră de masa de oţel, căci acum ţâşni în faţa lor o lumină orbitoare, misterioasa lumină de pe fondul mării.

Trecură câteva clipe până să-şi poată obişnui ochii; apoi se înspăimântară şi mai mult. Într-un perete neted de oţel era o fereastră mare şi groasă, din care ţâşni această lumină, iar în centrul ei, lipită de geam, stătea o tânără fată, care-şi frângea mâinile cu disperare.

Cai trei marinari văzuseră ei multe până atunci, dar-priveliştea aceasta le întrecea pe toate. Instinctiv simţi că vor avea de întâmpinat primejdii mari. Fata era prizonieră, în privirea aceasta nu încăpea îndoială.

Dar era oare cu putinţă să se dea posibilitate unei prizoniere să aprindă şi să stingă în voie lumina din carcera ei?

Nu, lumina aceasta nu putea să fie dirijată decât de pe uscat, ceea ce însemna că paznicul bietei copile observase că musafiri nepoftiţi se apropiaseră de închisoarea de pe fondul mării. Era de aşteptat, deci, să-şi faci apariţia în curând făpturile misterioase, o luptă disperată se va încinge si cei trei marinari cu greu vor putea să ţină piept duşmanului. Căci acela care era în stare să construiască o asemenea temniţă drăcească, avea, desigur arme destul de puternice împotriva cărora un costum de scafandru nu constituia o apărare buna. Cu iuţeala fulgerului trecură gândurile acestea prin mintea lui George, apoi luă în pripa o hotărîre. În primul rând trebuiau să dispară repede din câmpul luminos. Până la coastă cu o sută de metri şi făpturile misterioase, care se se apropiau desigur, nu i-ar putea vedea încă.

Tânărul înghionti pe tovarăşul din stângă şi în acelaşi timp trase după sine pe cel din dreapta. Aceştia înţeleseră, şi peste câteva clipe erau în întuneric. Înainte însă, George făcu un semn liniştitor tinerei fete.

După cum spusese Watson, făpturile dispăruseră spre stânga; aşadar, de partea aceea sau în peretele opus casei de oţel, trebuia să fie intrarea. George porni acum înainte. Uriaşului din dreapta îi făcu semn să vină în urmă, pe celălalt, insă, îl ţinea cu mâna stângă. Întunericul îi învălui din nou, dar nu atât de mult ca înainte, căci lumina din fereastră răzbătea slab până la dânşii. Când ajunseră la peretele din spate, o beznă totală domnea în jurul lor. George se opri, prinse de mână pe cei doi camarazi, apoi începu sa lovească cu casca sa în căştile lor, în ritmul alfabetului morse.

— Trebuie să fim cu băgare de geamă aici, le dădu el de inţeles, îndată ce vor pătrunde prin intrarea secretă, să ne furişăm după ei. Fiţi pregătiţi, căci au, probabil, arme primejdioase.

— Să-i atacăm la intrare, George?, întrebă Uriaşul din stânga tânărului, prin lovituri de cască; (Acum ştia cel puţin George, care din ei era Petre, căci numai dânsul îi spunea pe nume uneori).

— Nu ştiu, răspunse el, vom intra probabil într-o cameră umplută cu apă, care e pompată apoi afară. Poate există vreo legătură cu uscatul şi dacă facem ceva greşit, ăia ştiu îndată că au pătruns stăinii în casa de oţel şi ar putea umple cu apă toată închisoarea, înecând-o pe biata prizonieră.

Cei doi uriaşi nu ştiau ce să răspundă, căci nu priviseră chestia din punctul acesta de vedere. Îşi dădeau seama că George ar putea avea dreptate.

Tînărul chibzui cu înfrigurare. Îşi spunea că reuşita întreprinderii depindea acum numai de dânsul. Cei doi tovarăşi erau bărbaţi curajoşi, gata oricând să se sacrifice pentru altul, dar chestia asta prea era încâlcită pentru ei. Aveau de a face cu duşmani înzestraţi cu inteligenţă rafinată şi numai forţele spirituale ar fi fost în măsură să le

vină de hac.

Ascuţindu-şi mintea, tânărul chibzui ce e de făcut. Pe undeva, poate aproape de el, trebuia să se afle intrarea în închisoarea de oţel. Exista desigur şi o anticameră care să înlesnească pătrunderea în celula fetei, învingând presiunea colosală a apei.

Desigur că i se aducea de mâncare în mod regulat, poate chiar şi cărţi şi alte lucruri; trebuincioase. În timpul zilei, îşi spunea George, nu prea e de crezut că ar face operaţia aceasta, căci ar putea fi observaţi cu uşurinţă de la suprafaţă de unul din numeroşii trecători de pe ţărm.

În schimb, noaptea, nu prea se abătea nimeni prin locurile acestea, astfel că puteau risca să aprindă lumina pentru câteva minute.

Toată croiala acestei închisori era, deci, foarte inteligent plănuită şi George simţi un fior la gândul că va avea de a face cu un duşman atât de primejdios. Cine stie ce curse i se întindeau acestui vizitator nepoftit.

Nu era exclus ca făptuitorul ei să fi creat vreun dispozitiv, care-i indica numărul persoanelor are păşeau înăuntru. Şi probabil că era destul de lipsit de scrupule, ca să nu stea în cumpănă şi s-o arunce în aer, când ar socoti momentul potrivit.

În cazul acesta, ar fi fost mai bine să atace oamenii ce vor veni, şi asta în clipa când vor deschide uşa de intrare. Şi pe urmă? Dacă trebuia să dea un semnal că au ajuns cu bine în interior şi au găsit totul în perfectă ordine? Sau dacă, apăsând pe o manivelă greşită, ar distruge căldirea de oţel, în loc să pompeze apa din ea?

Pe George îl trecură năduşelile gândindu-se la toate astea. Regreta că nu-l avea alături pe genialul inginer Hagen. El ar fi ieşit din încurcătură.

Deodată insă, îi veni ideea salvatoare. Şi în aceeaşi clipă morsă tovarăşilor săi:

— Trebuie să-i înhăţăm pe cei doi oameni din urmă şi să-i ameţim cum s-o putea. Asta e sarcina noastră. Kard, vei da apoi semnalul să te tragă sus împreună cu prizonierii, iar noi doi, Petre, vom urma pe al treilea în interior. Aşa rămâne. Acum băieţi ceva mai la o parte!

Îi trase repede vreo doi paşi îndărăt; simţea că numai planul acesta putea aduce izbândă. În interiorul casei de oţel îl vor atacă pe al treilea, tânără fată se va imbrăca cu costumul lui, apoi vor părăsi cu toţii închisoarea, în care va rămâne ca prizonier... .

— George, „morsă” Petre, ce vom face cu al treilea individ?

— Îl vom închide în locul fetei, după ce vom afla de la el cum ajungem afară. Fata o luăm cu noi.

— Minunat!, lovi Uriaşul cu casca atât de tare, încât era cât pe ce să spargă geamul lui George. Pe cinstea mea, asta e o glumă bună!

Glumă nu prea era, ba poate chiar stăteau în faţa unei probleme

din cele mai grele. Cea mai mică greşeală sau neatenţie, vreo cursă întinsă de genialul constructor al acestei închisori drăceşti, le putea aduce moartea.

Totuşi George era entuziasmat peste măsură; îşi spunea că acum avea prilejul să dovedească ce poate.. Tovarăşii îl lăudau doar mereu, cel puţin să aibă de ce.

Deodată tresări şi simţii ca tovarăşii îi strâng cu mai multă putere mâinile, căci tocmai se iviseră cele trei făpturi. Veneau dinspre partea luminoasă, pe care scafandrii o zăreau din poziţia nouă în care se aflau.

Acum trebuia să se aleagă. Misterioşii indivizi puteau să fie la cel mult doi paşi de ei. George simţi un fior rece străbătându-i trupul. Oricit era de bun planul său, făcuse o greşeală foarte mare.

Cum vor vedea ca făpturile misterioase vor păşii în anticamera întunecoasă îndărătul lor se va închide, desigur, uşa de oţel, vor intra apoi în încăperea luminată şi vor ieşi înapoi la întuneric, iar el, George, nici nu-i va putea zări măcar când vor porni înapoi spre uscat.

Îi trase cu putere înainte pe tovarăşii săi. Trebuiau să înhaţe la întâmplare pe doi din ciudaţii indivizi. Avu deodată o tresărire de bucurie zărind o rază slabă de lumină căzând pe peretele de oţel. Omul care mergea în frunte aprinsese o lampă electrică de buzunar care ardea şi sub apă.

Cele trei făpturi se zăreau acum desluşit.

Petre se târî în spatele lor, întinse braţele, înşfăcă pe cei doi din urmă, le ciocni capetele, ameţindu-i, apoi îi dete plocon lui Kard, care dispăru cu ei în aceeaşi clipă. Dăduse semnalul şi cei de sus îi traseră afară la suprafaţă. Petre şi George însă, desprinseră funiile care îi ţineau în legătură cu submarinul. Ştiau că vor regăsi capetele lor în lumina care ieşea pe fereastra temniţei.

Trebuiau să facă aceasta, în primul rând pentru că nu puteau intra în interior cu funiile atârnate de spate şi apoi, nu era exclus ca, primind semnalul lui Kard, să-i tragă şi pe dânşii sus, şi atunci zadarnică ar fi fost toată truda tor.

În lumina slabă a lămpii de buzunar, văzură uşa exterioară. Omul din faţa lor apăsă pe un buton şi în aceeaşi clipă se deschise în afară o bucată din peretele de oţel, de înălţimea unui om. „Al treilea” făcu un semn scurt cu mâna, apoi intră în deschizătură. George şi Petre îl urmară fără să şovăie în anticamera, care se umplu imediat cu apă.

O clipă George se temu că misteriosul individ ar putea îndrepta lumina asupra lor şi să recunoască după costume că nu erau tovarăşii lor. Dar el îndreptă lampa spre peretele interior şi apăsă cu degetul un alt buton. George presupuse că acesta era semnalul de închidere ermetică a uşii.

Individul apăsă din nou pe acelaşi buton şi se auzi un zgomot

ciudat. Probabil că erau pompele care goleau apa din anticameră.

Costumele de scafandru ale celor doi tovarăşi erau în aşa fel croite de inginerul Hagen încât plăcile de sticlă care acopereu figurile, se puteau ridica în sus când nu erau în apă. În felul acesta, scafandrul putea să comunice la repezeală ceva tovarăşului său, înainte de a se scufunda, fără să fie nevoit, pentru aceasta, să scoată toată casca.

Îndată ce George simţi că apa din anticameră coborâse până la gât, deschise clapa căştii sale, fixând-o în dreptul frunţii, de o copcă.

Apoi, îşi trase cuţitul de la brâu, spunându-şi că s-ar putea ca străinul să aibă vreo bănuială.

În cele din urmă apa din anticameră fu golită cu totul. Individul apăsă pe alt buton şi imediat se deschise o uşiţă îngustă în peretele interior.

Deschizătura se făcea tot mai mare şi o lumină puternică pătrundea în ea. George o văzu pe tânără fată, privind cu ochi înspăimântaţi spre uşă. Când „al treilea” păşi spre dânsa, ea îşi duse mâinile la faţă, cu un gest de disperare.

George împinse repede pe Petre în locul său. Străinul părea să fie vânjos, şi mai bine era să-l lase pe seama Uriaşului. Acesta se furişă în încăperea luminată, care părea un salonaş de femeie.

Cu iuţeala fulgerului Petre îşi încleştă mâinile în jurul gâtului străinului, tocmai în clipa când fata îşi descoperi din nou faţa. Trăsăturile ei căpătară o expresie de surpriză plăcută, dar George nu-i dădu răgaz să întrebe ceva, ci-i strigă repede:

— Ştii dumneata cum putem ieşi de aici?

Fata dădu din cap în semn că da, şi tânărul se adresă atunci lui Petre:

— Fă-l complet inofensiv pentru mai mult timp, ca să nu fie în stare să dea vreun semnal de alarmă celor de sus.

Uriaşul aşeză jos pe covor trupul nemişcat şi zise cu modestie:

— S-a şi făcut! Garantez de cel puţin o jumătate de ceas. Până atunci cred că vom fi plecaţi.

În stilul lui, George îşi spuse că, până atunci era posibil ca închisoarea să fi sărit chiar în aer. În grabă ajută lui Petre să-i scoată costumul individului. Acesta era de gumă subţire, dar foarte durabilă, cu plăci de oţel, care apărau organele principală ale corpului de presiunea apei. Tânăra fată îl îmbrăcă repede, şi zise râzând şi plângând în acelaşi timp:

— M-au mai scos o dată din temniţa asta înfiorătoare, de aceea ştiu bine cum să mă folosesc de costum. Bidoanele de oţel de la brâu conţin materii chimice, care produc oxigen. Aşa! Sunt gata!. Să plecăm repede, salvatorii mei! Oh! Tatăl meu vă va răsplăti din belşug!

Spunând aceasta îşi puse casca. George şi Petre închiseră clapele şi părăsiră repede încăperea.

… în anticameră, fata, care părea să fi fost foarte atentă atunci când fusese scoasă prima oară din casă de oţel, dădu drumul repede apei să intre, deschise uşa exterioară, toţi trei păşiră afară, şi ţindu-se de mână, ocoliră ciudata construcţie.

În faţa ferestrei luminate, atârnau într-adevăr funiile, în număr de trei, ceea ce însemna că bravul Kard îi lămurise pe cei de sus cum stau lucrurile. Se prinseră repede de ele şi în acelaşi timp se simţiră traşi la suprafaţă.

Se aflau încă în apă când fură luaţi în primire de braţe vânjoase şi când încălecară parapetul, electromotoarele începură să huruie şi vasul porni ca o săgeată în larg. Celor trei li se scoaseră costumele şi căpitanul se adresă atunci fiului său:

— George, văd că am din ce în ce mai multe motive să fiu mândru de tine. Tovarăşii tăi voiau să izbucnească în urale în cinstea ta, dar eu i-am oprit, că s-ar fi putut să fim auziţi de pe uscat. Dragul meu, eşti un bărbat întreg, eşti cel mai bun dintre vrednicii şi credincioşii mei camarazi. Aşa să rămâi mereu.

Când tânărul vru să spună ceva, un fulger tâşni deodată, în spatele submarinului. O coloană luminoasă de apă se înălţă pe locul unde se afla pe fundul mării casa de oţel.

— Am făcut bine că am plecat repede, zise Farrow, altfel ne-ar fi făcut praf explozia. Aşa, domnişoară, se adresă apoi fetei, acum vino înăuntru în submarin, te vom duce la Singapore.

În cabina sa, căpitanul făcu prezentările şi la urmă fata zise râzând:

— Are haz, zău! Prin funcţia ce ocupă tatăl meu e silit să pornească vânătoarea împotriva dumneavoastră, căpitane Farrow. Eu sunt Ellen Harriett, fiica guvernatorului. Daţi-mi voie să vă mulţumesc, şi în primul rând viteazului dumneavoastră fiu, şi celor doi tovarăşi ai săi. Fără ajutorul dumneavoastră aş fi căzut în ghearele nebuniei. Asta a şi fost intenţia diavolului acela, doctorul Jellot, care fusese îndemnat de vărul meu să făptuiască această crimă.

— Îşi vor primi pedeapsa cuvenită, atât vărul dumitale cât şi doctorul Jellot! interveni Watson. Se spune despre mine că sunt un om de nimic, dar dumneata cunoşti soarta mea, domnişoară Harriett. Avem la bord doi complici ai acestui Jellot dintre care unul e Beats.

— Dragă Watson, zise tânăra fată, cu emoţie în glas, am impresia că dumneata ai o mare parte de merit în salvarea mea. Eu nu te-am ţinut niciodată drept un om de nimic. Soarta tristă care s-a abătut asupra dumitale m-a mişcat adânc. Acum, însă, cred că vei redeveni ce-ai fost odinioară. O doresc din tot sufletul.

— Poţi avea deplină încredere, stimată domnişoară, răspunse Watson cu glas tremurat.

Căpitanul făcu un ocol mare cu vasul, apoi se îndreptă direct spre portul Singapore. După cum făcuse altă dată cu căpetenia unui trib

sălbatic, tot astfel, îi depuse în ascuns, pe chei, pe Ellen Harriett, Watson şi cei doi criminali legaţi şi după ce-şi luară rămas bun, porni îndărăt pe drumul pe care venise.

Acum se îndreptau spre marea Javei, unde se afla minunata „Insulă a odihnei”

În cabina sa, doctorul Bertram contemplă entuziast costumele de scafandru. Lângă el se afla Hagen, care era tot atât de interesat. Submarinul căpătase trei costume minunate, luate de la prizonieri.

Peste câteva ceasuri, postul de radio al submarinului recepţionă o radiogramă adresată lui Farrow. Era din partea guvernatorului Harriett, care exprima mulţumiri călduroase pentru salvarea fiicei sale, cu deosebire viteazului George.

A doua zi recepţionară încă o radiogramă care-i vestea că Jellot şi nepotul guvernatorului au fost arestaţi, sub acuzarea de crimă.

Aventurile submarinului Dox 019

Hans Warren

I.

O CRIMĂ ÎN LARGUL MĂRII

SUBMARINUL LUĂ DIRECŢIA spre arhipelagul Lingga. Zorile se iviseră, marea sclipea în bătaia soarelui şi Gerard Plundow, care era la cârmă, cu greu conducea vasul în feeria de luciri orbitoare. Trebuia să ţină mâna streaşină la ochi, totuşi nici aşa nu izbutea să vadă lămurit la o sută de metri de el. În cele din urmă îşi dădu seama că n-o va mai putea duce astfel şi auzind zgomote uşoare în turn, crezu că este camaradul său Petre Uriaşul.

— Mă! Răcni el în jos, fără să se uite într-acolo, adu-mi o pereche de ochelari de soare, dar ceva mai repejor, dacă nu te superi!

— Imediat, băiatule! S-a auzi un glas şi Gerard Plundow era cât pe ce să scape cârma din mână, căci recunoscuse vocea... căpitanului Farrow.

— Scu... scuzaţi, domnule căpitan! Bâlbâi bietul timonier, dar Farrow şi dispăruse în magazie, unde ceru lui Peter, care tot robotea pe acolo, să-i dea doua perechi de ochelari de soare.

— Plundow m-a rugat să i le aduc, zise e râzând, şi mi-a pus în vedere să umblu ceva mai repejor. Cred şi eu că-i vine greu să vadă pe mare, căci mergem doar în direcţia soarelui răsare.

— Desigur că mă credea pe mine în turn, zise Peter, zâmbind. În vreme ce scoase afară trei perechi de ochelari. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, domnule căpitan, vin si eu sus.

— Cu plăcere, draga Petre, zise Farrow prietenos. Chiar cu ochelari nu vom putea privi prea departe, aşa că mai bine dacă trei perechi de ochi vor scruta zarea. Nu mi-ar fi deloc plăcut să mă trezesc faţă în faţă cu vreun vas care vine din Australia. Putem presupune lesne că distrugătoarele engleze cu care am avut de furcă la Singapore ne vor urmări cu înverşunare. Cel puţin unul din ele, căci înainte de miezul nopţii am auzit zgomotul unei maşini puternice, a unui vas ce se îndrepta spre răsărit. Trecuse aproape de noi, avea luminile de poziţie, dar se vedea mic de tot. Pe lângă asta, mergea, ca si noi, în afară de drumul obişnuit.

— Hm! Cam neplăcută afacere! Zise Peter. Acum vor proceda fată de noi fără nici-o consideraţie. Trebuie să fie înfuriaţi rău englezii că unul din distrugătoarele lor şi-a găsit mormântul pe coasta de nord din Singapore. Dacă ne-or vedea acum, nu mai stau mult pe gânduri şi trag în plin.

— De asta mă tem şi eu, zise Farrow. Se vor justifica apoi că nenorocirea distrugătorului lor se datoreşte unei torpile lansate de noi. Şi acum, dragul meu, s-o pornim repede sus.

Când căpitanul îşi făcu apariţia în turn, Plundow luă o ţinută atât de militărească, de parcă îl vedea pentru prima oară pe comandantul

său. Apoi bâlbâi încurcat:

— Dom..., domnule căpitan, adineauri, eu.., credeam că este camaradul meu Pe... Petre.

— Nu face nimic, dragă Plundow, zise Farrow râzând. Uite aici ochelarii de soare. Aşa, acum putem vedea dacă se zăreşte ceva suspect. Tocmai îi spuneam lui Petre că am observat pe la miezul nopţii un vas ce semăna a distrugător. Bănuiesc că e unul din acelea franţuzeşti, care staţionează în Penang. Se impune, deci, multă atenţie, Plundow.

— Da, domnule căpitan, şi mie mi s-a părut că am observat un obiect foarte misterios în faţa noastră. Ar fi trebuit, însă, să am ochelarii de soare, ca să-mi dau seama exact despre ce e vorba.

— Ia te uită! Exclamă căpitanul, care-şi pusese ochelarii. Asta-i ceva foarte curios! Peter, nu ţi se pare ca şi cum ar pluti o cruce deasupra apei? Da, o cruce, de care e legat un om!

Ca toţi marinarii, Petre era foarte superstiţios. Întâmpinase şi el multe în colindările lui pe mări şi pe oceane, lucruri destul de curioase pentru un om din mulţime. Dar pentru o minte simplă şi naivă ca aceea a Uriaşului, cele mai neînsemnate întâmplări luau proporţii fantastice, extraordinare.

De aceea, strigă repede:

— Domnule căpitan, mai bine ne-om îndepărta puţintel de drumul pe care suntem. Nu e lucru curat la mijloc, credeţi-mă. E o capcană pentru marinarii de treabă. Întrebaţi-l şi pe Jan Brike şi veţi vedea.

— Desigur, Jan Brike! Exclamă Farrow, jumătate în glumă, jumătate supărat. El e expertul vostru în chestiuni supranaturale, cum ar fi, de pildă, „Olandezul zburător”, „Corabia-fantomă” şi altele dintr-astea. Dă-i drumul, Plundow! Sau eşti şi tu unul dintre aceia pe care Brike i-a atras în cercul vederilor sale, dar acum te rog să dovedeşti că mai eşti încă vechiul timonier de altădată, cutezător şi fără frică.

Cuvintele acestea îl smulseră într-adevăr pe Plundow de sub influenţa camaradului său Brike. Vedea şi el în faţa submarinului, cam la vreo trei sute de metri numai, deasupra mării ce sclipea în bătaia soarelui, o cruce înaltă, de care atârna, o făptură omenească.

Poate că Gerard Plundow ar fi refuzat să înainteze dacă ar fi fost noapte şi ar fi descoperit această apariţie ciudată în lumina fantomatică a lunii. Acum, însă, era ziua şi lângă el se aflau curajosul căpitan şi Petre Uriaşul, care chiar în situaţiile cele mai disperate găsea o ieşire. Aşa că, la urma urmei, nu i se putea întâmpla cine ştie ce, dacă se îndrepta cu submarinul într-acolo.

— Domnul căpitan! Exclamă Plundow deodată, puţin cam iritat, pare într-adevăr să fie un om atârnat de o cruce. Ţineţi neapărat să îndrept vasul într-acolo?

Întrebarea avea o intonaţie atât de fricoasă încât Farrow izbucni în

râs.

— Dar bine, Plundow, vino-ţi în fire, ce Dumnezeu! Zise el apoi. Cum de-ţi vine să te gândeşti la lucruri supranaturale într-o dimineaţă plină de soare, ca asta De Jan Brike nu m-aş mira, dar el mai doarme încă, din fericire. Omule, atâţia ani de-a rândul am întâmpinat împreună aventurile cele mai de necrezut, am trecut prin întâmplări care nici în vis nu i-au apărut unui muritor de rând, şi deodată mă pomenesc cu tine că-ţi pierzi curajul şi te învălui în blestematele alea de superstiţii, pe care Jan Brike le-a răspândit, din nenorocire, pe submarinul nostru. Plundow, la asta nu m-aş fi aşteptat din partea ta, zău aşa. Ştii însă şi tu singur că Jan Brike cu tot felul lui superstiţios, este cel mai vrednic luptător, când e vorba de ceva serios. Fii, deci, ca dânsul, acum, căci acolo e spânzurat într-adevăr un om de crucea care se înaltă din apă. O fi o privelişte cam fioroasă, nu zic ba, dar trebuie să venim în ajutorul unui semen de-al nostru, cu atât mai mult cu cât, după cum văd eu, este un european.

Cum spuneam, Gerard Plundow era foarte superstiţios, al doilea de pe submarin, după Jan Brike, dar, ca şi acesta, în clipele de mare primejdie era cât se poate de curajos şi vrednic de încredere.

Fără să mai stea mult pe gânduri, fixă locul unde se vedea misterioasa cruce şi îndreptă vasul cu hotărâre într-acolo. Dar după câteva minute zise:

— Domnule căpitan, suntem aici în arhipelagul Lingga. Îndărătul crucii cu omul atârnat de ea se află o insulă şi în faţa crucii sunt două grupuri de stânci, prin care nu pot trece.

— Da, văd şi eu asta, zise Farrow, care privise cu atenţie drumul dinaintea vasului. Va trebui, deci, să ne oprim cu submarinul în faţa primului grup de stânci şi să mergem mai departe cu barca de aluminiu. Apropie-te, însă, cât mai mult, Plundow.

Cu multă îndemânare, timonierul aduse vasul în imediata apropiere a stâncilor. Două bărci de aluminiu fură montate la repezeală şi puse pe apă. Într-una luă loc Farrow cu doctorul Bertram, iar în cealaltă George şi Petre.

Fireşte că Uriaşul mână barca lui mult moi repede şi găsi imediat trecători înguste între cele două gherdapuri, prin care se puteau strecura cu uşurinţă. Acum se apropiau de crucea făcută din crengi de arbori. Era fixată lângă ţărmul insulei şi de ea era legat cu funii un bărbat cu faţa rasă complet şi părul capului negru ca pana corbului. Braţele îi erau legate la spate.

— E mort? Întrebă George, încetişor.

— Aşa se pare, răspunse Petre. Nici n-ar fi de mirare. O singură zi să fi stat cu capul descoperit în soarele ăsta dogoritor şi-i ajungea. Un european nu suportă aşa ceva.

Barca cealaltă, condusă de căpitanul Farrow, se apropie şi ea.

Doctorul Bertram strigă înfuriat:

— Asta-i o cruzime nemaipomenită! Să expui un om arşiţei soarelui tropical! Cât trebuie să fi îndurat, sărmanul! Ah! Pare că mai trăieşte! Repede, Petre, trebuie să-l aducem fără zăbavă pe submarin. Poate că-l mai salvăm.

Cu ajutorul lui George, Uriaşul îl dezlegă pe răstignit şi-l aşeză în barcă, apoi porniră cu toţii îndărăt pe vasul lor.

Căpitanul dădu lui Plundow indicaţii să meargă cât mai spre nord, şi după ce vor ieşi din drumul navigabil al vapoarelor, s-o întoarcă iar spre răsărit. În cursul nopţii apucaseră ceva mal mult spre sud decât avuseseră de gând, în schimb făcuseră descoperirea cu omul de pe cruce. Părea să fi fost ceva predestinat.

Cam astfel se exprimă Plundow către prietenul său de idei Jan Brike, când acesta apăru în turn. Tunarul făcu o mutră foarte îngrijorată si murmură:

— Gerard, n-are decât să râdă de mine cât o vreo domnul căpitan, eu însă ştiu una şi bună - chestia asta n-o să iasă bine! Ar fi trebuit să-l lăsăm în plata Domnului pe omul de pe cruce, căci tot nu-i mai lipsea mult să scape de chinuri. Crezi tu că doctorul va izbuti să-l aducă la viată? În orice caz, ascultă ce-ţi spun eu! Nu e deloc bine că-l avem la bord oricum! Ai să vezi acuşica peste ce-o să mai dăm!

— Nici mie nu prea mi-a fost la îndemână când l-am zărit, mărturisi Plundow, dar vezi că domnul căpitan m-a atins la partea simţitoare, adică în onoarea mea de marinar bătrân. Si Petre spunea să ne abatem din drumul crucii. Ei, dar ce să ne mai stricăm gura degeaba! Acum îl avem la bord, fie că vrem sau nu, şi nu rămâne decât să vedem ce-o mai fi.

— Eu am observat că domnul George al nostru l-a atins cel dintâi, zise Ian în şoaptă. Ia să vezi tu ce are să i se întâmple băiatului. Trebuie să veghem, Gerard!

— Asta o facem oricum, încuviinţa timonierul, înainte de toate îngrijeşte-te să-ţi fie tunul pregătit. Ia să-ţi aduci aminte cum l-ai salvat pe domnul George, când cu chestia cu polipul!

— Hm! Să tragem nădejde că „bobiţele” mele vor fl de folos în nenorocirea pe care o bănuiesc, zise Brike. Zău c-ai fi bucuros dacă omul ăla de pe cruce ar dormi somnul drepţilor, fără să se mai trezească. Când l-oi vedea peste bord, îi spun şi eu o „veşnică pomenire”!

— Da, aş face-o şi eu din toată inima, încuviinţă Plundow.

„Omul de pe cruce”, însă, se afla în îngrijirea doctorului Bertram, care punea la contribuţie toată arta lui ca să-l readucă în simţiri. Farrow şi George aşteptau cu încordare lângă masa de operaţie, pe care zăcea întins salvatul.

Doctorul Bertram înălţa deodată din umeri şi spuse încetişor:

— Cred că am sosit prea târziu, domnule căpitan. Viaţa caută să zboare din trupul său şi nu văd nici o posibilitate s-o reţin. Poate că înainte de a-şi da duhul se va trezi pentru câteva clipe, dar nu pot afirma cu siguranţă. În tot cazul, asta trebuie să se întâmple îndată, căci pulsul abia se mai simte.

— Să mai aşteptăm, deci, zise căpitanul. Poate că aflăm de la el ceva interesant.

Se scurseră cinci minute, şi deodată muribundul începu să geamă, apoi deschise ochii care erau injectaţi de sânge, se uita ţintă la Farrow câteva clipe şi bâlbâi.

— Oh! Arde... ca focul. Mac O'Connor, tică.., ticălosul acela... ah! Piraţii crucii... pe Insula mică... atenţie la stânci... Intrarea crucii! O'Connor, fii blestemat...

Se zvârcoli cu disperare, gemu de câteva ori, apoi rămase nemişcat. Doctorul Bertram se apleca deasupra lui, apoi zise încetişor:

— S-a sfârşit, domnule căpitan, Ce zici dumneata de cuvintele lui?

— Sunt foarte enigmatice, răspunse Farrow îngândurat. Trebuie să vizităm Insula cu stâncile alea ciudate. Şi apoi mă interesează şi „piraţii crucii"

— Tată, interveni George, spuneai că ai zărit in timpul nopţii un vapor cu o maşină puternică. N-or fi fost piraţii crucii?

— Hm! Poate să fie aşa! Încuviinţă căpitanul. Dar tot nu ne foloseşte la nimic asta. Principalul e cum găsim Insuliţa de care vorbea muribundul!

— Dacă ne-am îndrepta acum de-a dreptul spre răsărit, cred c-am da direct de ea, zise George. Vasul pe care l-ai văzut în timpul nopţii avea aceeaşi direcţie cu noi.

— În felul acesta ne apropiem foarte mult de drumul navigabil, zise căpitanul, cam îngrijorat. Însa vreau neapărat sa dezleg enigma aceasta. Ce mult as vrea sa-l răzbun pe nenorocitul acesta care a trebuit sa moara in chip atât de grozav. Ei, acum sa-i facem onorurile cuvenite, apoi sa apucam direcţia spre răsărit.

Părăsiră cabina infirmerie şi Farrow dădu ordin ca doi marinari sa-i coasă într-o pânză trupul mortului şi să-i atârne nişte greutăţi de picioare.

Peste zece minute fu lăsat în mare de pe puntea submarinului.

Jan Brike şi Plundow rostiseră şi el rugăciunea odată cu ceilalţi, dar după ce se sfârşi trista solemnitate, tunarul spuse timonierului:

— Plundow, acum răsuflu în voie, căci am scăpat de nenorocire.

— Şi eu mă bucur, răspunse celălalt.

Împreună se înapoiară în turn şi timonierul aşteptă comanda lui Farrow, pentru continuarea drumului spre nord, căci în timpul afundării cadavrului în mare, vasul se oprise. Farrow adună acum

echipajul în jurul său şi luă cuvântul:

— Camarazi, ştiţi prea bine că iau hotărârea cu voi, înainte de a porni în vreo întreprindere serioasă. Iată că a sosit din nou un astfel de moment. Fireşte că nu ne împiedică nimeni să ne urmăm drumul spre „Insula odihnei”, dar omul pe care l-am găsit legat de cruce şi l-am afundat acum în mare a rostit înainte de a muri câteva cuvinte care par să închidă în ele o taină grozavă.

Jan Brike se uită cu uimire la timonier şi-l lovi cu cotul. Plundow dădu cu cotul, resemnat.

Farrow repetă cuvintele muribundului şi stărui asupra faptului că marinarii ar putea face o faptă bună dacă s-ar învoi să se ocupe mai de aproape de „piraţii crucii”. Dacă nu de altceva, cel puţin ar răzbuna moartea nenorocitului răstignit.

După cum era de aşteptat, marinarii se învoiră imediat. Numai Brike şi Plundow tăcură. Ar fi vrut să-şi expună părerile, dar bănuiau c-ar fi fost luaţi în râs.

Echipajul cobori în submarin, numai Farrow rămase cu George lângă Plundow şi dădu comanda pentru viteză redusă. Indică pe urmă timonierului direcţia spre răsărit. Plundow nu răspunse decât printr-un oftat; el se uita cu îngrijorare la George, care privea încordat spre largul mării. Bunul timonier observă că fiul căpitanului se bucura în taină de aventura care îi aştepta şi era convins că George va întâmpina primejdii din cele mai mari. Ar fi vrut să-l prevină, dar ştia că-şi strică gura degeaba.

Tresări din gândurile lui când căpitanul îl întrebă dacă cunoaşte locurile pe unde pluteau acum. Plundow însă nu le cunoştea. Acum el ştia că era vorba de găsit o insulă, în ale cărei stânci se afla o deschizătură în formă de cruce, care era intrarea spre vizuina piraţilor.

Farrow îl chemă atunci în turn pe Kard, despre care aflase că fusese înaintea războiului prin locurile acestea. Fostul maşinist făcu o mutră cam plouată. Căpitanul îl privi câteva clipe, apoi zise, zâmbind:

— Aha, dragă Kard, bănuiesc că ştii ceva despre „piraţii crucii”.

— Nu, domnule căpitan, aud pentru prima oară numele acestea.

— Atunci, ce-i mutra asta la tine?

— Domnule căpitan, priveliştea omului acela de pe cruce m-a mişcat atât de mult, încât acum, dacă aţi hotărât să vă ocupaţi de chestie mai de aproape, nu-mi lese din gând că şi domnul George al dumneavoastră ar putea avea parte de o astfel de soartă. Apoi, cam ghicesc ce fel de întrebare voiaţi să-mi puneţi în legătură cu asta.

II.
INSULA MISTERIOASĂ

FARROW DĂDU UIMIT DIN CAP, măsură apoi cu privirea pe noul

timonier, şi zise:

— Te-ai molipsit de la Plundow şi Brike, dragă Kard! Nici nu mi-ar veni să cred, dacă nu te-aş vedea atât de morocănos. Cum de te laşi stăpânit de astfel de gânduri?

— Nici eu nu ştiu cum, domnule căpitan, dar nu pot scăpa de ele.

— Ciudat lucru, zău aşa! I-auzi George, trebuie să fii cu mare băgare de seamă, dacă ne-om întâlni într-adevăr cu omul acela. Făgăduieşte-mi, băiete dragă, altfel renunţ la toată chestia.

— Îţi făgăduiesc cu dragă inimă, tată. Tu ştii doar că nu-mi pierd cumpătul niciodată, oricât ar fi de primejdioase împrejurările.

— Bine, dragul meu, zise căpitanul. Vezi numai să nu faci vreo nesocotinţă, din cauza bunătăţii tale de inimă. Ei, Kard, ce fel de întrebare te aşteptai să-ţi pun?

— Dacă cunosc cumva o insulă cu stânci pe ea şi cu o peşteră a cârei intrare e în formă de cruce.

— Ai ghicit. Aşadar cunoşti această Insulă. Mă bucur foarte mult, dragă Kard, E departe de aici? Ai fost vreodată în peştera cu pricina?

— Nu, domnule căpitan, răspunse timonierul, dar comandantul meu de pe vremea aceea îmi spunea, pe când treceam prin dreptul el, că acolo au locuit întotdeauna piraţi. Când am trecut noi pe lângă ea, bârlogul era gol, căci corabia bandiţilor de mare fusese cu puţin înainte găurită de un distrugător englez. Insula se bucura însă de un renume atât de prost printre marinari, încât nici noi n-am cutezat s-o vizităm. Se spunea că piraţii puseseră pretutindeni capcane. Poate să fi fost numai zvonuri, domnule căpitan, căci eu nu-mi puteam închipui ca autorităţile engleze să nu fi pornit cercetări, dacă ar fi ştiut în mod sigur că pe Insula aceea se afla o ascunzătoare de piraţi. Era, aşadar, numai un zvon, care umbla printre marinarii micilor corăbii de comerţ. Acum, parcă îmi vine şi mie să cred că zvonul acela era întemeiat şi după câte se pare peştera e locuită astăzi de o nouă bandă de piraţi.

— Care va să zică tu n-ai fost pe Insulă, zise căpitanul. Păcat! Dar nu mi-ai răspuns la întrebarea dacă Insula e departe de locul unde ne aflam în clipa de faţă.

Kard întinse braţul, arătând la orizont un punctuleţ negru.

— Aceea e Insula, domnule căpitan, zise el. Mi-aş îngădui să vă dau sfatul să ne afundăm acum şi să cercetăm prin periscop cum stau lucrurile. Ei ne pot zări de acolo cu ocheanele, căci mergem împotriva soarelui şi asta e in dezavantajul nostru, la lumina zilei nu putem întreprinde nimic, căci am văzut doar că piraţii care locuiesc acum peştera nu prea îşi aleg mijloacele împotriva celor pe care îi socot duşmanii lor. Doresc numai, adăugă el încetişor, ca domnul George al nostru să nu aibă o soartă asemănătoare.

— Ei lasă, dragă Kard, vom şti noi să ne ferim, răspunse căpitanul,

râzând. Acum ne vom lăsa la fund, căci găsesc bună propunerea ta. Aşadar, înăuntru în submarin, băieţi!

Ordinul fu urmat îndată, atât de Kard cât şi de George. Farrow închise el însuşi oblonul turnului, apoi dădu comanda de scufundare. Minunatul submarin se înclină puţintel, apoi pieri în adâncime.

Căpitanul stătea la periscop şl observa cu atenţie Insula, de care se apropiau tot mal mult. Ţărmul era acoperit de un brâu de pădure deasă, iar în mijlocul el se înălţau drepte stânci ascuţite.

Când submarinul ajunse la vreo două sute de metri numai, căpitanul văzu sus, în stâncile colţuroase, la treizeci de metri deasupra mării, deschizătura în formă de cruce, care forma intrarea la ascunzătoarea piraţilor.

George, care stătea lângă tatăl său, îl rugase pe acesta să-i comunice tot ce vede şi Farrow raportă:

— George, văd deschizătura, dar altceva nimic. Stai! Uite că iese un bărbat dintre stânci, un individ uriaş aproape, deşi subţirel, şi care cred că e foarte puternic. Priveşte cu atenţie spre mare, să nădăjduim că nu va descoperi periscopul nostru. Ah! Uite că apare un al doilea bărbat îndărătul lui, o făptură cu umeri largi, care-ţi face o impresie de om fioros şi crud. Se pare că discută cu însufleţire, ba chiar se ceartă, dacă nu mă înşel. Cel înalt face observaţii celui de-al doilea, arătând mereu spre vest. Te pomeneşti c-or fi vorbind despre omul de pe cruce! Ah! Acum cel înalt a strigat ceva spre peşteră, uite că vin indivizi, unul şi unul, cu mutre suspecte. Păşesc în jos pe o potecă îngustă... au intrat în desişul care mărgineşte ţărmul. Vor trece câteva minute până se vor ivi pe mal. Să facem între timp un mic ocol, căci bănuiesc că se vor îndrepta spre Insuliţa unde am dat de nenorocitul acela răstignit.

Căpitanul dădu comanda pentru schimbarea direcţiei. Vasul porni încetişor de tot şi el privi cu încordare prin periscop spre insula misterioasă. În cele din urmă îi zise lui George:

— Aha, uite-i! Au ieşit dintr-un tufiş des, într-o barcă uşoară, cu un motor exterior. Iau direcţia spre vest, adică spre Insula unde l-am găsit pe muribund.

Farrow dădu comanda ca electromotoarele, de care se foloseau la drumurile sub apă, să meargă cât mai încet, apoi urmă direcţia bărcii celorlalţi, fireşte la o depărtare respectabilă, în aşa fel ca periscopul submarinului să nu poată fi zărit de el.

Într-adevăr, individul cel înalt, care, după cum putu stabili Farrow, avea o figură energică, frumoasă, se îndreptă spre insula pe al cărei ţărm mai era înfiptă crucea. Căpitanul văzu lămurit cât de surprinşi şi enervaţi erau oamenii din barcă atunci când descoperiră că răstignitul dispăruse. Funiile tăiate, care atârnau încă de cruce, dovedeau că mâini străine l-au izbăvit de chinuri.

Conducătorul dădu apoi un ordin şi barca porni înapoi cu viteză spre insuliţa unde se afla ascunzătoarea piraţilor. Farrow trase repede periscopul înăuntru când bărcuţa trecu aproape de tot de dânşii; aşteptă câteva minute, apoi scoase din nou periscopul la suprafaţă şi văzu că ceilalţi se îndepărtaseră o bucată bună de el.

Se puse iarăşi la pândă, de îndată ce putu să vadă Insula cu intrarea ciudată în formă de cruce. Acum indivizii îşi făcură apariţia, în frunte cu omul înalt, care se opri în fata intrării şi strigă ceva înăuntru.

Imediat se ivi din nou cel cu umerii largi, căruia seful ii zise ceva. Celălalt păru foarte uimit, probabil că nu-şi putea explica în ce fel dispăruse răstignitul.

Din peştera piraţilor, insuliţa cu crucea se zărea ca un punct mititel. Totuşi bandiţii ar fi trebuit să vadă orice corabie sau vas care l-ar fi eliberat pe nenorocit. De aceea toată întâmplarea cu dispariţia le apărea inexplicabilă şi plină de mister.

După câtva timp se făcură cu toţii nevăzuţi in peşteră. Căpitanul îl chemă pe Kard şi-l întrebă:

— Dragul meu, comandantul tău de pe vremuri ţi-a spus poate dacă cei de pe insulă au pe undeva vreun port ascuns? Indivizii au, desigur, o corabie rapidă, aceea pe care cred c-am observat-o în timpul nopţii. Trebuie să fie ancorată într-un loc oarecare în jurul insulei.

— Comandantul meu de atunci nu ştia nimic de lucrul acesta, domnule căpitan, răspunse Kard, dar şi-a exprimat şi dânsul aceeaşi bănuială. Credea şi el că un astfel de port ascuns trebuie să existe pe undeva pe coasta de nord a Insulei. Comandantul meu mai spunea că intrarea spre presupusul port trebuie să fie foarte iscusit mascată.

— Hm! Îi dau şi eu dreptate! Zise Farrow. Vom face, deci, un ocol în jurul Insulei. Aici n-avem ce vedea deocamdată.

Căpitanul dădu comanda de viteză redusă. La atât de mare apropiere de Insula puteau sa fie stânci şi gherdapuri care să pună în pericol submarinul. Afară de asta, Farrow mai trebuia să-şi îndrepte atenţia şi asupra altui pericol. Probabil că bandiţii şi-au asigurat portul prin capcane sau mine, care ar deveni fatale acelora care ar căuta să pătrundă în el.

Înainte de toate, voia să descopere anumite semne, care să-i trădeze existenta presupusului port. În timpul zilei oricum nu putea să întreprindă ceva, ba nici nu zilei oricum nu putea să întreprindă ceva, ba nici nu ştia chiar ce le-ar putea face indivizilor. Se întrebă dacă n-ar fi mai bine să transmită prin radio guvernatorului englez din Singapore, Harriet, mărturisirea muribundului şi faptul descoperirii Insulei. Atunci ar fi de datoria englezilor să se ocupe de aceşti „piraţi al crucii".

În vreme ce se gândea la toate acestea, Farrow observă cu multă atenţie brâul de verdeaţă al Insulei apropiate. Se afla acum pe partea

de răsărit a acesteia, dar aici ţărmul îngust era atât de neted şi drept, încât nu era posibil să existe un golf mascat. Când, însă, nu era posibil să existe un golf mascat. Când, însă, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow bănui îndată că numai aici va găsi ceea ce căuta. În vreme ce se gândea la toate acestea, Farrow observă cu multă atenţie brâul de verdeaţă al Insulei apropiate. Se afla acum pe partea de răsărit a acesteia, dar aici ţărmul îngust era atât de neted si drept, încât nu era posibil să existe un golf mascat. Când, însă, submarinul ajunse pe partea de nord, Farrow bănui îndată că numai aici va găsi ceea ce căuta.

Stâncile înaintau în unele locuri până în apă, brâul de pădure era întrerupt adesea de câte o stâncă mai mică, în spatele căreia era cu putinţă să se afle intrarea spre vreun golf tăinuit.

Deodată Farrow trase brusc periscopul înăuntru. Dintr-un tufiş des se ivi un om care cercetă marea cu atenţie. Mai mult ca sigur c-ar fi văzut periscopul, dacă Farrow nu l-ar fi tras atât de repede. El ordonă în acelaşi timp să se oprească electromotoarele, căci spionul ar putea observa umbra ce aluneca sub apă a submarinului.

Situaţia nu prea era plăcută. Poate că individul, care era un membru al bandei, a şi văzut periscopul, şi în cazul acesta n-ar fi fost de mirare ca bandiţii să pună în funcţiune tunuri şi să distrugă vasul.

Trebuia, deci, să mai arunce o privire spre omul acesta, fie ce-o fi. Cu multă prevedere înălţă binişor periscopul şi-l văzu pe bandit care privea... tocmai spre lentila periscopului. Nu făcu, însă, o mutră uimită, ci una veselă, apoi îşi întoarse repede privirea spre tufişul de unde apăruse.

Farrow ghici îndată că omul nu era un pirat. Deduse asta după figura lui inteligentă şi simpatică, precum şi după croiala elegantă a costumului său alb, destul de jerpelit acum. Fu cuprins de bănuiala că străinul acela fugise poate de piraţi şi că izbutise într-un fel oarecare să scape din mâinile lor. Aşa se explica şi bucuria care fu cuprins când zări periscopul.

Omul îşi întoarse acum din nou privirea spre mare. Ridică încetişor braţul drept, parcă ar fi vrut să facă un semn periscopului, dar în aceeaşi clipă ţâşniră din tufiş două braţe vânjoase, goale până la cot, o mână uriaşă ii strânse gâtul ca intr-un cleşte, cealaltă îi înşfacă braţul drept, apoi fu împins cu sălbăticie înapoi în tufiş.

Farrow trase imediat periscopul înăuntru. Văzuse destul, pentru a-şi da teama cum stau lucrurile. Erau aşadar prizonieri pe Insulă, cel puţin omul acesta părea să fie unul. Trebuia, deci, eliberat.

Echipajul se întruni pe punte, Farrow comunică ceea ce observase, încheind astfel:

— La început mă gândeam să aduc la cunoştinţă guvernatorului englez din Singapore observaţiile noastre, pentru ca el să dispună cele

de cuviinţă. Acum, însă, lucrurile au luat altă întorsătură şi trebuie să facem tot posibilul să venim cât mai repede în ajutorul prizonierului. Bănuiesc apoi că piraţii au un fost de recepţie pe corabia lor şi ar putea prinde radiograma mea, ceea ce ar însemna că primejduim viaţa prizonierilor, că desigur se afla din aceştia pe insula. Suntem de părere să încercăm eliberarea lor cât mai repede?

Într-un singur glas aprobară cu toţii propunerea. Căpitanul le mulţumi printr-un gest, apoi zise:

— Bine, camarazi, până diseară sunteţi liberi. În vremea asta, eu voi chibzui cum putem ajunge mai bine şi fără primejdie pe insulă. Uşor nu va fi, v-o spun dinainte, căci e probabil ca piraţii să-şi fi luat măsuri de apărare împotriva unei vizite nedorite.

Farrow se îndreptă spre cabina sa, împreună cu George, Rindow şi Inginerul Hagen. Acolo le zise cu gravitate:

— E lucru sigur că ne expunem unor mari primejdii chiar numai apropiindu-ne de Insulă, căci nu mai încape îndoială că piraţii şi-au închis portul lor tăinuit prin cine ştie ce alte capcane. Până în clipa de fată, nu ştiu încă in ce fel vom ajunge acolo, N-aş dori deloc ca „Dox”-ul să fie ameninţat să sară în aer.

— Tată, Evrika!, strigă George, plin de bucurie. Avem în magazie cele trei costume de scafandru. Inventate de doctorul Jellot, pe care am pus mâna când cu expediţia pentru eliberarea fiicei guvernatorului din Singapore. În costumele acelea suntem cu desăvârşire independenţi de submarin, putem deci să facem o vizită portului misterios fi să înlăturăm eventualul baraj de mine. Cel mal bun lucru ar fi să facem asta acum, la lumina zilei.

— Hm! Ideea e cât se poate de bună, încuviinţă căpitanul, dar mă întreb cum să procedăm. Probabil că înainte de a se lăsa întunericul va trebui să ne apropiem din nou de Insulă, şi anume la răsărit de stânca în spatele căreia pare să se afle intrarea în port. Scafandrii ar trebui atunci să dea târcoale pe fundul mări în jurul stâncii cu pricina şi să cerceteze cu atenţie, la lumina zilei. Asta ar fi calea cea mai bună ca să ajungem nevătămaţi pe Insulă. Acum să vorbesc cu Petre şi Kard, dacă sunt dispuţi s-o facă şi pe asta.

— Eu primesc cu dragă inimă, tată zise George. Ideea e a mea. Petre si Kard nu vor refuza - îi cunosc eu destul de bine, şi tu la fel. Şi apoi, el vor veghea asupra mea, atât cât le va sta în putinţă.

— Hm! Nu prea m-as fi grăbit să încuviinţez planul acesta, dacă m-as fi gândit că vei ţine şi tu să porneşti in expediţie, zise Farrow, dar n-am încotro, Ideea e a ta, cum bine al spus, şi ai tot dreptul să iei parte la îndeplinirea lui. Aşa. Cheamă-l acum pe Petre si Kard să discutăm amănunţit cum putem face treaba mai bine; căci va trebui să ne daţi un semnal că totul e în ordine, după ce veţi fi înlăturat barajul.

George alergă să-i cheme pe cel doi uriaşi in cabina tatălui său.

Farrow le aduse la cunoştinţă planul tânărului şi, după ca primi aprobarea lor, zise:

— M-am gândit să ne apropiem de vas până la peretele stâncii care înaintează în apă. Cred că marea va fi acolo destul de adâncă pentru voi. Ne vom ridica la suprafaţă numai atât cât să puteţi voi ieşi din turn ca să vă daţi drumul la fund. Am hotărât apoi ca să rămânem acolo cu vasul şi când veţi fi gata sa înlăturaţi presupusele mine, unul din voi va veni să ne dea de ştire. De îndată ce se va înnopta, vom porni, deci, în jurul Insulei.

— Da, tata, e bine aşa cum spui tu! Exclamă George, cu însufleţire. Eu cu Petre vom rămâne sub apă, iar Kard se va înapoia să vă dea de ştire, când totul va fi în regulă. Poate că eu şi cu Petre vă vom fi de folos în alt chip, de pildă înlăturând santinele ce se află desigur pe puntea corăbiei. Individului nici nu-i va trece prin gând că ar putea să se ivească duşmani de pe fundul mării.

— În sfârşit, veţi face şi voi cum e mai bine, zise căpitanul. Feriţi-vă

Însă de rechini, căci ăştia le cam aţin printre insule. Hagen va trebui să încerce să construiască o armă cu ajutorul căreia să poată fi puşi pe goană şi sub apă duşmanii aceştia primejdioşi. Apoi va trebui să ne întoarcem repede pe „Insula odihnei”, căci el mi-a spus că are gata planurile pentru o cameră prin care să fie cu putinţă să părăsim submarinul şi sub apă. Atunci ne vom putea îngădui „excursii” şi mai interesante.

III.
ÎN MARE PRIMEJDIE

CU UN CEAS ÎNAINTE de a se întuneca, submarinul porni înspre Insulă. Numai vârful periscopului era ridicat la suprafaţă. George, Petre, Kard stăteau gata pregătiţi in costumele lor de scafandru.

Pompele lucrau încetişor, pentru a da afară din tancuri numai atâta apă câtă era nevoie să înalte turnul deasupra mării. Fireşte că Farrow examinase cu atenţie coasta prin periscop, dar nu observase nimic suspect. Acum vasul se înălţase îndeajuns şi chepengul putu să fie deschis.

Petre se căţără cel dintâi, se târî peste marginea turnului şi se lăsă pe punte. Păşi repede spre parapet, de care erau fixate trei funii lungi. Uriaşul se lăsă încetişor în apă, care nu avea în locul acesta decât o adâncime de vreo doisprezece metri. Aşteptă apoi până sosiră cei doi tovarăşi, ceea ce se întâmplă curând de tot. Puteau vedea bine în jurul lor, căci apa era atât de limpede încât lumina zilei pătrundea

nestingherită. Până la capătul stâncii pe care trebuiau s-o ocolească erau cel mult şase metri.

Petre porni înainte, urmat de George şi Kard, care încheia grupul. Pe partea de apus primejdia era mai mare, căci era foarte posibil ca piraţii să fi pus capcane ascunse.

Aveau mare noroc că era atâta lumină cât să poată zări chiar şi sârme subţiri de tot. Pe de altă parte, însă, asta însemna şi o primejdie pentru ei, căci dacă s-ar fi întâmplat să privească cineva în apă, ar fi putut vedea tot ce se petrecea acolo.

Petre se ţinea lipit de peretele stâncilor. Nici-o deschizătură nu se zarea - împotriva aşteptărilor lor. Să nu fi fost oare nici-un port pe aici?

Acum stăteau direct în fata malului; şi aici era perete stâncos, dar ciudat de neted, ca şi cum ar fi fost lucrat de mâna omenească. Cel trei scafandri începură să-l pipăie şi avură impresia că nu e piatră ci... fier. George apucă imediat de braţ pe cei doi uriaşi de lângă dânsul si „morsă” cu degetele:

— Asta trebuie să fie o poartă, a cârei margine superioară e în formă de ladă si plantată cu tufe. Să urcăm si furişându-ne printre tufe să ne lăsăm jos de partea cealaltă.

Asta era singura soluţie, altminteri n-ar fi putut să intre in portul atât de bine închis. Deschiderea porţii de fier te putea face numai de sus, in mod mecanic.

Petre se căţără şi de data aceasta cel dintâi. În vreme ce Kard rămâne puţin în urmă, ca să vegheze asupra lui George. Cu mare băgare de teamă scoaseră apoi şi ei capetele din apă. Costumele uşoare erau în aşa fel confecţionate, încât puteau lesne să dea în sus sticlele din fata ochilor. Economiseau în chipul acesta şi oxigenul, îşi încordară auzul şi constatând că nu se aude nimic suspect, Peter ieşi cu totul din apă şi porni primul spre tufiş.

George îl urmă imediat, apoi veni Kard. O luară spre stânga, spre poarta de fier pe care o descoperiseră. Ajunseră curând la marginea tufişului şi, când scoaseră capetele, văzură în fata lor un bazin larg de apă, închis spre mare prin tufe dese. În bazinul acesta plutea o corabie de culoare închisă, al cărei coş solid trăda existenta unei maşini puternice.

— Minunat! Exclamă Peter, în şoaptă. Cred că nu e nevoie ca submarinul să intre în bazinul acesta. E de ajuns să se înalte în dreptul porţii de fier şi oamenii noştri să debarce pe uscat. Aşa nu e pericol să ne izbim de vreo piedică. Ce părere ai dumneata, domnule George?

— Că ai dreptate, Peter. Dacă jumătate din numărul tovarăşilor noştri

Vor veni pe uscat, va fi de-ajuns Submarinul, insă, se va putea retrage pentru a împiedica o eventuala încercare de fugă a corăbiei.

Jan Brike se va bucura grozav dacă tunul sau va avea de lucru.

— Ba bine că nu! Încuviinţa Uriaşul. Kard, trebuie să te înapoiezi pe sub apă la submarin şi sa-i dai de veste căpitanului, călăuzindu-l apoi încoace.

— Noi doi, însă, ne vom descotorosi de costume - zise George şi până se va lăsa întunericul vom mai spiona câte ceva. Trebuie să fie pe aici pe undeva o potecă ducând spre ascunzătoarea bandiţilor. În primul rând trebuie să aflăm unde sunt prizonierii. Aşadar, dragă Kard, du-te şi fă cum e mai bine.

În vreme ce timonierul se îndepărta, George şi Petre se ajutară unul pe altul la dezbrăcatul costumului. În cele din urmă treaba fu gata. Uriaşul le ascunse sub o tufă. Apoi zise încetişor:

— Domnule George, nu ştiu dacă e nimerit să întreprindem ceva chiar acum. Nu se poate să nu fie vreo santinelă pe aici, care se va schimba înainte de a se întuneca. Acum n-o vedem, dar când va fi sa se schimbe, am putea observa locul unde se află.

— Hm! Şi eu cam tot la fel gândesc, zise George pe de altă parte, însă, trebuie să căutăm cât e lumina încă o potecă, pe care să putem ajunge la peştera piraţilor. Pe întuneric va fi aproape cu neputinţă. În cel mai bun caz ne va cere prea mult timp. Eu găsesc că e mai bine dacă am încerca să ajungem de partea cealaltă a porţii. Hai să ne strecurăm printre tufele de deasupra.

— Nu ştiu ce să zic, domnule George, dar e cam primejdios ce facem. Dacă s-o afla cumva o santinelă printre tufele astea, am dat de dracu!

— Vom fi cu băgare de seamă, stărui George. Gândeşte-te însă că e mult mai bine dacă vom putea arăta apoi drumul drept căpitanului. Doar capătul potecii să-l găsim, şi pentru asta mai avem timp o jumătate de ceas.

— Hm, da! Mormăi Uriaşul. Te rog, însă, domnule George, fi cu băgare de seamă şi rămâi mereu alături de mine, ca să nu te scap din ochi. Dacă o să-ţi se întâmple ceva, cum mă mai arăt eu în faţa domnului căpitan?

— Ei, lasă, Petre, nu mai fi şi tu aşa. Bag eu de seamă, n-avea grijă! Şi acum haide, nu mai sta pe gânduri.

George porni înaintea Uriaşului spre brâul de tufe, care marca atât de iscusit partea superioară a porţii de fier. Oameni foarte inteligenţi trebuiau să fi construit ascunzătoarea aceasta, pe care nimeni n-ar fi putut s-o bănuiască.

Când George ajunse în fata şirului de tufe, se lovi de o ladă de lemn, înaltă şi vopsită în verde. Ridică încetişor capacul şi văzu că şi pereţii laterali se pot da în lături. În interiorul lăzi se afla un picior de fier cu o roată mare din acelaşi material, pe care umbla un lanţ, afundându-se în pământ.

George îşi dădu imediat seama că descoperise instalaţia care deschidea şi închidea poarta de fier. La celălalt capăt al porţii trebuia să existe o instalaţie la fel, după cum e cazul cu toate zăgazurile de soiul acesta.

De la această ladă ducea o potecă îngustă, dar foarte curată, deasupra porţii. De ambele părţi erau plantate tufe dese în aşa fel încât un om, care ar fi trecut pe aici, n-ar fi fost văzut nici dinspre mare, nici de pe uscat.

Chircit la pământ, George porni înaintea lui Petre de-a lungul acestei poteci înguste. Ajunseră curând în partea cealaltă a porţii, unde dădură de o instalaţie asemănătoare cu cea dintâi.

Şi în josul acestei cutii verzi, poteca ducea mai departe. De fapt, cu aceasta sarcina lui George ar fi fost terminată, căci găsise ceea ce căuta. Dar mai avea timp, deoarece până să se întunece de tot mai era o jumătate de ceas. N-avea ce să strice dacă urmarea mai departe poteca. Poate izbutea să descopere şi locul unde erou ţinuţi prizonierii, mai ştii!

Fără să asculte de dojana Uriaşului, el păşi mai departe, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot. Tufişurile de ambele părţi erau atât de dese, încât nu putea fi văzut.

Curând, însă, ajunse la capătul brâului de tufe şi în fata lui se ivi stânca pleşuvă, în care poteca se continua, în pantă. Lucrul devenea mai primejdios acum, căci ar fi putut fi zărit de sus. Tânărul se opri şi şopti tovarăşului său:

— Peter, se poate întâmpla ca odată cu lăsarea nopţii să vină jos o santinelă sau vreun om însărcinat să controleze poarta. Cel mai nimerit lucru ar fi să rămân aici, ascunzându-mă sub tufe, iar tu îi vei conduce pe toţii şi pe ceilalţi încoace. Atunci cel puţin vom şti dacă n-avem să ne temem de ceva.

— Nu, domnule George, asta nu trebuie s-o faci. Cum te-aş putea eu lăsa singur?

— Dar bine, Petre, zise tânărul, cu hotărâre, trebuie să-ţi dai seama că propunerea mea e cât se poate de dreaptă. Ce mi se poate întâmpla? Sunt înarmat bine, mă ascund printre tufe şi nu fac altceva decât să observ dacă vreunul din bandiţi vine jos. În felul acesta, vă pot preveni şi pe voi, apărându-vă de primejdie. Ar fi nechibzuit din partea mea să mă întorc acum cu tine, căci de unde ştiu eu că în asta nu stric toată treaba şi bieţii prizonieri rămân mai departe acolo unde sunt?

Petre se gândi câteva clipe şi in sinea lui ii dădea dreptate. Îl veni însă o idee:

— Domnule George, zise el codindu-se, de ce n-aş rămâne eu aici şl dumneata să te duci să-i întâmpini pe tovarăşi?

— Nu, nu. Dragă Peter, nu vreau aşa. Planul e al meu şi e sarcina

mea să-l duc la îndeplinire. Aşa rămâne, mă pitulez în tufişul ăsta şi nici dracul nu dă de mine. Tu te înapoiezi imediat şi-i întâmpini pe tovarăşi!

Fără să mal aştepte răspunsul lui Peter, el se strecură printre ramuri şi pieri din ochii Uriaşului. Acesta rămase câteva clipe cu privirea aţintită la locul unde dispăruse stăpânul său, iscodi apoi cu băgare de seamă în juru-i, se întoarse şi o lua îndărăt pe potecă. Nu îi era însă la îndemână când se gândea că i s-ar putea întâmpla ceva fiului căpitanului său.

Dar cu cât mai mult chibzuia bunul Uriaş, cu atât mai mult rămânea încredinţat că felul cum orânduise lucrurile George era cel mai nimerit, întunericul se va lăsa în curând şi apoi nimeni nu l-ar mai putea descoperi pe tânăr.

George râmase nemişcat în ascunzătoarea sa. Printr-o spărtură mică între crengi putea să observe drumul în pantă pe o distanţă bună: n-avea, deci, să se teamă de nici-o surpriză.

Totuşi, cu toate că aveau ochi ageri de marinari, atât Petre cât şi George nu văzuseră că atunci când ei ajunseră la capătul potecii stâncoase, sus printre stânci dispăru cu iuţeala fulgerului un cap omenesc. Spionul râmase însă la pândă şi-l văzu pe George strecurându-se printre crengi, în vreme ce Peter o luase înapoi pe potecă.

După câteva minute, George auzi foşnete în spatele său. Instinctiv duse mana la revolver, deschise gura şi scoase un ţipăt ca să-i atragă atenţia Uriaşului, dar în acea clipă o mănă îi strânse cu putere gâtul, pe când un pumn îl izbi ca un ciocan în tâmplă. George se simţi străbătut de un fior, şi râmase nemişcat Rânjind, individul îl ridică pe umăr de parcă ar fi fost o legătură de vreascuri. Îşi făcu loc prin tufiş, apoi porni pe o potecă îngustă. Poteca aceasta ducea direct la o spărtură lată şi înaltă din zidul de piatră şi în care dispăru piratul cu George.

Un capriciu al naturii creăse în stânca aceasta o plăsmuire, care părea un cot uriaş, pornind vertical in fuseseră foarte practici: fixaseră trepte de fier în piatră, pe care piratul se căţăra acum ca o pisică, cu George în spinare.

Coşul acesta sfârşea într-o peşteră mărişoară, în cărei parte de nord se aflau crăpături. Prin aceste crăpături, un om care ar fi stat la pândă ar fi putut observa tot ce se petrece în jos la poarta de fier. Numai locul unde se afla submarinul nu putea fi zărit de acolo.

Piratul îl trânti pe George Ia pământ, se furişă apoi în una din crăpături şi privi cu încordare în jos, căutând tufişul pe unde trebuia s-o fi luat Peter, întorcându-se la ai săi. Totuşi părea să nu-l fi descoperit pe cel căutat, căci după câteva minute se înapoie la George, mormăind o înjurătură.

Tânărul zăcea nemişcat. Chicotind, piratul scoase o frânghie din buzunar şi-i legă lui George mâinile la spate. Făcu acelaşi lucru şi cu picioarele, apoi îl duse pe marginea stâncii şi-l aşeză în aşa fel încât partea superioară a trupului atârna deasupra prăpastiei. Era un truc rafinat, prin care căuta să se asigure de prizonier, chiar dacă acesta s-ar fi trezit în scurt timp; căci la cea mai mică mişcare tânărul s-ar fi prăbuşit în hău, aşa că nu trebuia să încerce să se târască sau să taie legătura cu vreo piatră ascuţită.

Lăsându-l acolo, piratul coborî din nou. Grija lui era acum să-l facă inofensiv pe al doilea străin, pe care-l zărise colo jos.

Când ieşi din crăpătura stâncii, o luă imediat spre dreapta şi-şi croi drum prin tufiş. Ajunse astfel pe poteca îngustă de piatră, pe care George şi Petre o observaseră cu atâta atenţie cu puţin înainte.

Sprinten ca o pisică, el porni de-a lungul ei, ajunse pe poteca şi mai îngustă dintre tufe şi străbătu poteca de fier care închidea portul.

Când ajunse la a doua ladă, care ascundea cealaltă instalaţie pentru deschiderea porţii, se chirci la pământ, cercetă cu atenţie tufele din apropiere, apoi dădu mulţumit din cap. Descoperise câteva ramuri îndoite — pe acolo pătrunsese Petre în tufiş. Se târî înainte, pas cu pas, ca un şarpe gata să se repeadă asupra prăzii.

George se trezi, dar nu brusc. O durere puternică în sale îl făcu să fie cu băgare de seamă; îşi aminti imediat, din clipa când auzise foşnetele în spatele său şi fu atacat pe urmă cu iuţeala fulgerului.

Îşi dădu seama îndată că era legat de mâini şi de picioare. Dar de ce atârna in gol cu partea superioară a trupului? Încet-încet începu să i se lămurească totul şi după câtva timp îşi dădu seama de situaţia gravă în care se afla şi de imposibilitatea de a se elibera prin propriile-i mijloace.

Începu să chibzuiască cu înfrigurare. Un spion ascuns trebuie să-l fi observat pe el şi pe Peter, îl făcuse întâi inofensiv pe dânsul şi probabil că acum era pe cale să-l atace pe furiş pe tovarăşul său. Insula aceasta misterioasă părea să ascundă mai multe taine decât bănuia el.

Toată expediţia era acum primejduită; probabil că piraţii stăteau ascunşi pe ţărmul mării, pregătiţi să facă o primire cum se cuvine tatălui său şi celorlalţi tovarăşi.

Bietul tânăr se simţi străbătut de un fior de spaimă şi grozav îl mustră cugetul că dacă s-ar fi întâmplat o nenorocire, ar fi numai din vina lui. Se aruncase zadarnic în braţele primejdiei, acum se afla în puterea acestor oameni, de la care se putea aştepta la orice şi camarazii săi erau expuşi să cadă şi ei în mâinile piraţilor…

Chibzui cu înfrigurare ce e de făcut, îşi dădu, însă, seama că nu e nici-o putere de scăpare. Trebuie să aştepte acum ceea ce va urma. Să fie oare şi el sortit să se pârjolească la soare, legat de o cruce? Şi

tovarăşii săi la fel?

Zadarnic îşi frământă creierul. Pentru prima oară de când se află pe submarinul tatălui său nu izbutea să găsească o ieşire dintr-o situaţie atât de primejdioasă.

Deodată îşi întrerupse şirul gândurilor şi ascultă cu încordare. Auzise glasuri care păreau să se apropie, apoi zări lumina unei lămpi de buzunar; vocile aspre răsunau lângă el, razele lămpii căzură asupra lui şi după câteva clipe se auzi un râs batjocoritor.

— Aha, exclamă cineva, se vede că Fredy a vânat un scatiu. Minunată afacere. Şi ce frumos mi l-a aşezat, sărăcuţul de el! Cum o face o mişcare, cum se duce de-a berbeleacul! E dat dracului Fredy ăla! Dar hai să punem undeva în siguranţă păsărică asta, Jack! Stimatul nostru căpitan Henry Salten trebuie să sosească în curând şi dacă va da ochi cu prizonierul, ne strică tot cheful. Îl vom răstigni şi pe el, ca pe celălalt, care vroia să fugă înainte de a ne fi sosit banii de răscumpărare. Vino repede, poate aflăm de la el dacă era de faţă când individul de pe cruce a fost eliberat.

George fu înhăţat cu brutalitate şi cei doi piraţi îl târâră la celălalt capăt al peşteri. Drumul ducea în jos printr-un gang săpat în stâncă, şi în cele din urmă ajunseră într-o încăpere care avea într-unul din pereţi câteva uşi de lemn. Încăperea primea lumină printr-o crăpătură largă şi astfel văzu George că uşile erou prevăzute cu zăvoare trainice. La patru din aceste uşi zăvoarele erau trase şi tânărului îi dădu îndată în gând că în spatele lor s-ar putea afla tovarăşii nenorocitului crucificat de piraţi. În felul acesta s-ar fi dezlegat taina. Numai că sub altă formă de cum îşi închipuise el.

IV.
DIN RĂU ÎN MAI RĂU

CEI DOI PIRAŢI ÎL TÂRÂRĂ pe George într-o cameră goală, lungă de doi metri şi iată de unul şi jumătate, îl trântiră la pământ, încuiară uşa după ei, apoi aprinseră lămpile de buzunar.

— Aşa, drăguţule. Zise individul cu glasul fioros, acum ne vei face plăcerea să ne povesteşti cum ai ajuns aici si ce anume cauţi la noi. Dar repede şi degrabă, cum s-or zice, altfel îţi tai limbuţa!

Cu un râs sinistru scoase un cuţit mare şi-l arătă lui George. Tânărul îşi dădu seama că nu s-ar fi aşteptat la blândeţe din partea acestui om. Trebuie, deci, să vorbească imediat, dar chiar în aceste clipe de primejdie supremă George nu se gândea nici pe departe să-şi trădeze tatăl şi tovarăşii. Trebuia să joace puţin teatru, pentru a câştiga timp de gândit

— O, Dumnezeule, stimate domn, începu el, cu o voce plângăreaţă. Eu... eu n-am făcut nici-o crimă. Vro... vroiam să caut ceva de

mâncare pe Insula asta şi un izvor cu apă, căci mi-e o sete grozavă. O, Dumnezeule, ce aveţi cu mine?

Piratul izbucni în râs, apoi strigă:

— Ce am cu tine, vei vedea mal târziu, tinere, acum, insă, dă-i drumul repede cu vorba, altminteri...

Nu-şi sfârşi fraza, însă făcu un gest ameninţător cu cuţitul. George scoase un ţipăt uşor, prefăcându-se speriat de moarte, bâlbâi câteva cuvinte, în care amesteca mereu cuvântul „îndurare" şi în timpul acesta inventase o poveste, căreia îi dădu drumul:

— Domnilor, am fugit de pe corabia noastră „Barracunda”, care face drumul de la Sidney la Singapore. N-am putut îndura tratamentul râu la care eram supus. În noaptea trecută am desprins o barcă şl am pornit în larg. Toată ziua tremuram de frică să nu dea de mine şeful de echipaj şi am răsuflat uşurat când am izbutit să mă ascund în tufişurile de pe aici. O, Doamne, şi acum vă purtaţi şi dumneavoastră râu cu mine!

— Ho, ho, tinere - râse piratul — mai bine rămâneai pe vasul tău, căci aici va fi şi mai râu de tine. Dar ia spune-mi acum, unde ţi-ai lăsat barca? La vezi, dacă m-ai minţit cumva, îţi trag pielea peste urechi, aşa să ştii!

— A fost o bărcuţă uşoară - răspunse George - şi am ascuns-o în tufe, pe coasta de nord. Mă gândeam să plec din nou mâine dimineaţă.

— Aşa se va şi întâmpla tinere râse din nou piratul, te voi conduce chiar eu în persoană, dacă nu te superi. Ei, acum mă duc să văd daca chestia cu barca e în regulă. Vai de tine dacă nu va fi aşa cum ai spus.

Însoţitorul său îi zise încetişor:

— Mac, asta n-o poţi face acum, căci căpitanul va căuta să afle imediat cu ce gânduri umbli pe acolo. Ştii bine doar că nu prea mai are încredere în tine, de când ai făcut boroboaţa aici cu crucea. Fredy e pe drum. El va aranja totul cum trebuie, la ce să ne mai obosim şi noi! Vino sus, băiatul stă bine aici!

— Ai dreptate, Jack, mormăi piratul. Aşadar, tinere, nu cumva să-ţi dea în gând să strigi. Tot nu te aude nimeni, şi dacă o vei face, te-ai dus pe copcă.

Piraţii părăsiră încăperea şi traseră zăvorul pe dinafară. Câteva clipe George ascultă cu încordare şi când nu mai auzi nici un zgomot. Începu să se zvârcolească pe pământul celulei sale. În curând se izbi de unul din pereţi, izbuti să-l atingă cu mâinile legate şi constată cu mare bucurie că acesta era zgrunţuros si avea ieşituri pe alocuri. Trebuia să izbutească să-şi roadă frânghiile de una din aceste ieşituri.

Se puse imediat pe lucru, fără să se sinchisească că-si zdrelea pielea; trebuia să se grăbească, deoarece se putea ca cei doi piraţi să se înapoieze din clipă în clipă.

După câteva minute simţi, spre marea lui bucurie, că frânghia se

rupse. Avea acum mâinile libere; se odihni puţin, apoi scoase cuţitul şi-şi tăie legăturile de la picioare.

Fredy ăla care-l atacase pe furiş, fusese cam uşuratic sau poate se grăbise, căci îi lăsase armele. Acum, cei doi piraţi n-aveau decât să se întoarcă; în clipa când vor deschide uşa vor vedea ei cât de bine ştie să tragă George Farrow.

Nu avea însă poftă să aştepte la cine ştie cât, trebuia să iasă, să-i prevină pe tovarăşi, dacă mai era vreme. Dacă Fredy izbutise să pună măna şi pe Peter, atunci tatăl său şi ceilalţi camarazi erau ameninţaţi de o mare primejdie. George scoase cuţitul şi încercă cu el tăria lemnului din care era făcută uşa. Cu bucurie constată că lemnul era moale şi că putea să-l găurească lesne.

Când piraţii îl aduseseră aici, el îşi întipărise bine în minte unde se aflau cele două zăvoare şi începu acum să lucreze cu cuţitul în locurile respective. Voia să scoată cu totul zăvoarele, apoi să alerge pe gangul îngust; poate ajungea încă la timp ca să-şi salveze tovarăşii.

Lucra ca un disperat, dar din păcate uită de orice precauţie. Altminteri ar fi auzit paşii uşori care se apropiau de carcera sa.

Apucase să scoată unul din zăvoare şi începu să lucreze la celălalt Când fu aproape gata... uşa fu deschisă brusc. George auzi un hohot sinistru, pe care-l cunoştea prea bine, apoi, înainte de a putea scoate revolverul, se pomeni izbit la tâmplă şl se rostogoli la pământ. Mai auzi ca din depărtare râsul sinistru, apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Când se trezi, simţi o apăsare grozavă deasupra capului. Memoria începu să-i revină încetul cu încetul, şi scânci de durere, căci mâinile şi picioarele îi erau atât de strâns legate, încât nu putea face nici-o mişcare. În gură îi vârâseră un căluş, care de abia îl lăsa să respire.

Simţi insă aerul proaspăt al nopţii. Piraţii au fost prevăzători de data aceasta. Probabil că se temeau să nu-l descopere căpitanul lor pe prizonier, astfel că l-au târât sub cerul liber.

George încercă să se zvârcolească, renunţă însă repede la gândul acesta, dându-şi seama că zăcea printre mărăcini. Stătea mai prost, deci, ca în carcera din care aproape că ar fi izbutit să fugă. Nu-i era îngăduită nici-o mişcare, căci i s-ar fi înfipt în carne ghimpii tari ca oţelul.

Deodată, tresări ca electrizat. Auzise împuşcături care răsunau în depărtare şi înăbuşit.

George bănui îndată că tovarăşii săi se luptau acum cu piraţii, dar nu ştia dacă debarcaseră cu bine şi ajunseseră la ascunzătoare sau au fost luaţi în primire de la început.

Încercă să-şi rupă legăturile, trebui însă să-şi dea repede seama că ar fi fost cu neputinţă să se elibereze prin propriile-i puteri.

Frica începu să pună stăpânire pe el. Dacă marinarii vor izbuti să împuşte, în lupta care se încinsese, pe toţi piraţii, chiar şi pe cei doi

care-l atacaseră pe el? Cum vor da de dânsul atunci? Să-i fie oare sortit să moară încetul cu încetul în locul acesta ascuns, în vreme ce tatăl său, Sanja şi ceilalţi tovarăşi or trece la un pas de dânsul, fără să bănuiască măcar situaţia grozavă în care se afla?

Căută să-şi îndepărteze gândul acesta şi-şi încordă auzul. Împuşcăturile nu mai erau atât de numeroase şi acum i se părea că recunoaşte detunături de carabine, tovarăşii înaintau victorioşi, probabil, şi o bucurie sălbatică îl copleşi.

Acum bănuia şi unde se află. Cei doi piraţi, Jack şl Mac - ultimul era probabil Mac O'Connor, pe care răstignitul îl blestemase în ultima clipă o vieţii sale, l-au târât pe coasta de sud o insulei, unde se afla barca cu motor, în care căpetenia piraţilor mersese la insula cu crucea.

Cu această barcă urma deci să fie dus şi el pe insula cu pricina, unde îi era hărăzită aceeaşi soartă ca a nenorocitului european.

Împuşcăturile se auzeau acum rar de tot. Enervarea lui George atinsese culmea. Ce se va întâmpla? Au învins tovarăşii săi pe toată linia, sau cei doi piraţi fioroşi au izbutit să scape şi se aflau acum în drum spre el?

George tresări speriat. Auzise un zgomot uşor în apropiere. Să fie oare un şarpe veninos? Insulele astea de la Tropice mişună de ei. Dacă rămânea însă liniştit şi nemişcat, nu i se putea întâmpla nimic.

Zgomotul se apropia din ce în ce. Nu putea fi şarpe, de asta era încredinţat acum. Tot mai tare foşnea frunzişul, apoi George auzi un geamăt slab. Un glas răsună lângă el:

— Jack, glontele mi-a smuls o bucată de carne de la piept. Cred însă că voi scăpa cu bine, căci n-a pătruns în trup. Dar băiatul ăla din mărăciniş mi-o va plăti cu vârf şi îndesat. Ne-a minţit, blestematul! Dacă nu l-am fi surprins la vreme când încerca să se elibereze, ne dobora cu siguranţă. Vino să-i facem de petrecanie!

— Mac, asta n-o vom putea face acum, răspunse tovarăşul său. Cei ce ne-au atacat îl vor căuta pe omul lor aici. Aş pune rămăşag că pe coasta de nord se află o corabie, care desigur că are şi un reflector pe bord. Dacă le-o da în gând să lumineze marea, au dat de noi imediat Părerea mea e că mai bine am face să aşteptăm în linişte aici şi să plecăm de abia cu puţin înainte de a se lumina de ziuă. Vom porni atunci spre insulă, îl legăm de cruce şi ne vedem de drum. II vor căuta toată ziua de mâine, dar nu-i va da în gând nimănui că se prăjeşte la soare. Poimâine va fi prea târziu dacă-l vor găsi într-adevăr, iar noi vom fi departe.

— Hm! N-ai grăit râu, mormăi Mac. Să-l lăsăm deci peste noapte aici, e destul de moale culcuşul. Haidem acum la barcă. Dacă sunt pe urmele noastre, o ştergem. Pe băiat tot nu-l găsesc ei, aşa ori aşa, tot pierdut e.

George auzi că cei doi piraţi se îndepărtaseră. Aşadar, îi rămânea

timp până în zori. Până atunci tovarăşii trebuiau să dea de el, altfel era într-adevăr pierdut.

Ştia însă prea bine că putea avea încredere în ei, că vor porni în căutarea lui cu toată înverşunarea. Mai întâi vor cerceta, desigur, interiorul stâncii, şi asta i-ar face să piardă timp. Vor începe pe urmă cu tufişurile, luminând cu atenţie pe fiecare în parte şi cine ştie cât va trece până să ajungă la el.

Clipele se scurgeau încet şi bietul George suferea cumplit, atât sufleteşte cât şi trupeşte, căci ghimpii îi intrau din ce în ce mai adânc în carne.

Deodată se simţi ca electrizat, auzind din depărtare strigătele marinarilor. Începuseră, desigur, să cerceteze tufişurile şi nu va trece mult poate până să dea de el. Tatăl său ştia doar că pe coasta de sud se afla barca cu motor şi asta îl va îndemna să caute imediat acolo.

Dar clipele se scurgeau iarăşi nesfârşite. Glasurile camarazilor, care se înţelegeau între ei prin strigăte, se auzeau când aproape, când departe. Probabil că cercetau Insula în cerc din ce în ce mai larg şi în felul acesta puteau trece ceasuri până să dea de locul unde zăcea el.

Şi cât mai era până la ziuă?

O descurajare cumplită puse stăpânire pe el. Pe bună dreptate bănuise Kard că-l va vedea legat de cruce. Ce soartă grozavă îl aştepta.

Un leşin îl cuprinse şi când se trezi auzi din nou în apropiere glasurile tatălui său şi credinciosului lor Petre. Oh! Un singur strigăt să fi putut scoate!

Cele două glasuri se pierdură în depărtare, spre răsărit Apoi George auzi din nou foşnetul caracteristic, care-i anunţa apropierea piraţilor. După câteva clipe se simţi apucat de picioare şi târât în tufiş.

Simţea dureri cumplite în spate din pricina ghimpilor care îi sfâşiau carnea. Pe urmă fu apucat şi de braţe şi ridicat. Cu paşi repezi înaintau cei doi piraţi, aerul devenea din ce în ce mai răcoros, George simţea suflarea mării şi după câteva clipe fu zvârlit în barca ascunsă într-un golf îngust. Cei doi piraţi o împinseră afară dintre tufe, apoi vâsliră încetişor spre larg.

Din ce in ce mai mult se îndepărta barca de insulă, îndreptându-se spre crucea unde îl aştepta pe bietul George moartea. În sufletul lui se stinse aproape şi ultima licărire de nădejde.

Mac O'Connor părea să ghicească ce se petrece în inima tânărului, căci izbucni în râs:

— Aşa, băiatule, acum ţi-a sunat ceasul din urmă. Mâine pe vremea asta vei fi trecut hopul. Ţi se cuvine pedeapsa asta, băiete, căci ne-ai minţit şi ne-ai trimis in spinare pe oamenii tăi. Trebuia să te gândeşti de la început că n-o să ţi se ierte gluma asta. Dă-i drumul, Jack, peste o jumătate de ceas se face ziuă şi până atunci trebuie să fim gata cu treaba noastră.

Cei doi piraţi începură să vâslească de zor. Se îndepărtaseră atât de mult de insulă, încât loviturile de lopeţi nu mai puteau fi auzite.

George era mai mult mort decât viu. Peste o jumătate de ceas soarele va începe să-i ardă trupul, până ce, în cele din urmă, îşi va pierde minţile.

Cu durere nespusă se gândi la bunul său tată, la Sanja, la camarazii lui credincioşi. Ce se va întâmpla cu Petre când va afla că iubitul său stăpân a pierit în chip atât de grozav? Îi va urmări pe cel doi piraţi până la capătul lumii, şi-l va răzbuna.

Gândul acesta îl linişti puţin. Deodată, auzi glasul lui O'Connor:

— Aşa, tinere, am sosit la destinaţie. Cred că ţi-ai făcut testamentul. Dă-i drumul Jack, să umblăm repede, căci nu mai e mult până la ziuă.

George fu ridicat pe mâini, apoi simţi între braţele-i legate capătul de sus al crucii. Piraţii nu-şi mai dădură osteneala să-i scoată legăturile, probabil ca să nu piardă timp, ci-i trecuseră funiile pe după braţele crucii. Dar picioarele i le mai legară pe deasupra, „ca să ţină mai bine”, după cum zise, râzând, Mac O'Connor.

George fu năpădit de o spaimă grozavă. Cum va putea îndura această tortură?

Zorile se iviră brusc. La douăzeci de metri de el se legăna pe apă barca, în care şedeau piraţii şi se uitau la el râzând.

— Îţi doresc noroc, tinere, îi strigă Mac O'Connor. Cine te-a pus să-ţi vâri nasul unde nu-ţi fierbe oala! Nu degeaba suntem numiţi „piraţii crucii”. Nu va trece mult şi-mi voi reface banda şi atunci vom arăta lumii ce înseamnă piraţi. Rămâi sănătos, flăcăule.

Râzând cu cruzime, piratul apucă lopeţile în mână.

V.
SFÂRŞITUL PIRAŢILOR

URIAŞUL NOSTRUL nostru era foarte îngrijorat. Se strecură în silă printre tufe, până zări din nou lada vopsită în verde în care se afla mecanismul pentru deschiderea porţii de fier.

Se gândea tocmai dacă să se aventureze mai departe, când deodată tresări speriat. În faţa lui zări un om, care se apropia fără zgomot. Lat în umeri şi îndesat la trup, omul arăta foarte puternic, aşa că Petre îşi dădu imediat seama că avea de a face cu un duşman foarte primejdios.

O îngrijorare grozavă îl cuprinse pentru soarta lui George. Dacă omul acesta dădea peste iubitul său stăpân, se întâmpla o nenorocire. Dor nici situaţia lui nu prea era bună, căci va avea mult de furcă să-l

învingă pe vrăjmaş.

În primul rând trebuia, să nu facă zgomot ca să atragă atenţia celorlalţi piraţi.

Banditul se aplecă acum de tot şi după ce examină împrejurimile, se pregătea să se târască până la locul unde se afla Petre.

Acesta îşi zicea că acum e acum. Cu băgare de seamă, îşi înalţă puţin trupul, scoase revolverul şi-l ţinu de ţeavă. Capul piratului era numai la o jumătate de metru depărtare, dar Peter tot mai întârzia cu lovitura. Voia să fie sigur ca nu va da greş.

Vrăjmaşul ridică puţin capul şi în aceeaşi clipă Peter izbi cu sete. Nimerit în tâmplă, banditul se zvârcoli câteva clipe, apoi râmase nemişcat.

Uriaşul răsuflă uşurat. Apucă repede trupul neînsufleţit şi-l târî în tufiş, tot mai adânc, apoi scoase din buzunar un ghem de sfoară groasă, şi-l legă cum numai el ştia să lege. Îi mai vâri şi un căluş în gură. Rupt chiar din haina piratului. Pe care-l legă zdravăn la ceafă cu-o sfoară. Dacă se trezea, n-ar fi izbutit să împingă, afară cu limba căluşul, ca să strige după ajutor.

Petre începu să chibzuiască ce e de făcut. Noaptea trebuia să se lase din clipă în clipă şi atunci n-ar mai fi putut să umble în căutarea lui George. Se strecura deci printre tufe şi ajungând pe ţărmul mării privi cu încordare spre stânca unde trebuia să se ivească submarinul.

Aşteptă vreo trei minute şi deodată noaptea se lăsă brusc, ca la Tropice.

Nu trecu mult şi auzi un zgomot caracteristic venind dinspre apă; în clipa aceea ştia că submarinul e aproape.

Aprinzând lampa de buzunar şi acoperind lumina cu degetele, dădu semnale scurte ca să arate vasului drumul. Aproape îndată turnul „Dox” -ului se ivi din apă, în faţa lui.

— George, Petre! Şopti căpitanul.

— Aici! Răspunse Uriaşul. George a luat-o înainte.

Marinarii săriră cu îndemânare pe uscat. Căpitanul se lua după Uriaş care se retrăsese înapoi în tufiş, şi-i întrebe:

— Petre, de ce l-ai lăsat pe George să plece de lângă tine?

— Domnule căpitan, nu l-am putut opri, răspunse credinciosul servitor, cu obidă. Am înaintat împreună ca să vedem dacă nu se simte vreun spion, şi domnul George a rămas la capătul potecii, care duce sus pe stânci. Zicea că vrea să observe dacă nu cumva vine vreo santinelă când s-o lăsa noaptea. S-a pitulat, însă, într-un desiş. Mă tem numai să nu-l găsim legat acolo, căci cred ca ne-au zărit. Am fost şi eu atacat de un individ puternic, care zace acum legat şi cu căluş în gură, aici, pe aproape.

— Hm! Nu prea-mi place ce s-a întâmplat, dar nu vă pot face imputări, zise căpitanul. A fost frumos din partea voastră că aţi ţinut

să ne ocrotiţi sosirea. Acum, însă, s-o pornim înainte, mă îngrijorează soarta băiatului. Să sperăm că piratul care te-a atacat şi pe tine nu l-a târât în închisoarea din stâncă, alături de ceilalţi prizonieri. În cazul acesta, ne-am izbi de multe greutăţi încercând să-l eliberăm, şi poate că s-or folosi de el ca ostatec.

— Rindow - se adresă căpitanul primului ofiţer - tovarăşii să se ţină unul de altul!

— Haide. Petre, călăuzeşte-ne la poteca de care vorbeai.

Petre porni înainte printre tufe si în curând ajunseră cu toţii la poteca îngustă care ducea peste poarta de fier a portului. Trecură poteca, pe urmă Peter se opri în dreptul tufişului în care se ascunsese George.

— Îl scot repede afară, domnule căpitan, rosti Uriaşul.

Dar un simţământ de îngrijorare îl cuprinse şi nu mai avea deloc siguranţa că-l va găsi pe tânăr acolo unde-l lăsase. Şi într-adevăr, zadarnic pipăi în jurul său, când ajunse în tufiş.

Aprinse lanterna de buzunar şi văzu urmele pe care le lăsase George când se zvârcolise să scape. Mai văzu însă că ramurile tufişului învecinat erau îndoite şi presupunând că piratul îl târâse pe George ceva mai adânc, îşi făcu şi el loc printre ramuri şi se opri pe cărarea îngustă ce ducea la „coşul” de stâncă.

Chiar dacă George dispăruse, descoperirea aceasta era, totuşi, de mare însemnătate. El se înapoie imediat la căpitan şi-i spuse ceea ce descoperise.

Farrow luase cu el douăzeci de oameni, pe care îi împărţi imediat. Rindow trebuia să meargă cu zece oameni pe poteca în pantă pe care o descoperise Petre şi pe care fusese, desigur, târât George.

Farrow îl dădu pe Uriaş la o parte şi păşi el în frunte. Mergea destul de repede, căci pământul era moale şi înăbuşea zgomotul paşilor.

Grija pentru copilul său îl făcea să nu aibă astâmpăr. Se îngrozea gândindu-se la soarta ce l-ar putea aştepta în mâinile acestor oameni fioroşi.

Pe întuneric ajunse la „coşul” înalt. Auzi glasuri nelămurite deasupra lui şi pipăind pereţii simţi sub degete treptele de fier.

Şopti lui Petre să comunice camarazilor descoperirea făcută, apoi începu să urce. Glasurile se auzeau tot mai lămurit şi deodată Farrow ascultă cu încordare.

— Mac O'Connor, unde ai fost cu Jack? Se auzi un glas. V-aţi dus cumva la prizonierii de jos, ca să puneţi la cale vreo năzbâtie? Vrei poate să-l legi pe cruce pe prizonierul care a încercat azi să fugă, după cum ai făcut cu celălalt nenorocit, în timpul lipsei mele? Mac, ia seama I Unde-i Fredy? De ce şi-a părăsit postul?

— Nu ştiu, căpitane Salten, răspunse un glas răguşit. Probabil că a văzut ceva suspect şi s-o dat jos.

— Hm! Aprindeţi focul, vreau să-l întâmpin aici când s-o întoarce. Cheamă-i şi pe ceilalţi oameni, am să va spun ceva important. Repede, însă!

În vreme ce asculta discuţia asta, Farrow continua să urce. Ajunse în vârful „coşului” şi-şi făcu vânt deasupra. În clipa aceea scăpără o lumină in faţa lui, el scoase repede revolverul, un glonte îi şuieră deasupra capului, şi-n acelaşi timp trase şi el.

Un ţipat ascuţit răsună, lumina se stinse, Farrow făcu câţiva paşi şi-l auzi pe Mac O'Connor răcnind:

— Trădare! Căpitanul ne-a trădat.

Glasul tăios al căpitanului piraţilor răcni şi el: „Opriţi”.

Focuri de armă fulgerară, dar nu atinseră pe nimeni. Prin împuşcăturile acestea, însă, Salten se dăduse singur de gol.

Petre sărise imediat în urma căpitanului pe marginea peretelui de stâncă: în aceeaşi clipa trase un glonte, se auzi un ţipăt şi o bufnitură, ceea ce dovedea ca nu greşise ţinta.

Farrow făcu imediat lumină. O făptură zăcea întinsă la pământ; era căpitanul piraţilor, pe care glonţul lui Petre îl lovise de moarte. Ceilalţi doi bandiţi dispăruseră.

De pe poteca din stâncă, se auziră glasuri, apoi Rindow strigă îngrijorat:

— Domnule căpitan.

— Aicea sunt, vino şi dumneata, dragă Rindow! Răspunse Farrow. Trebuie să lucrăm repede, George al nostru e în mare primejdie. Pe unul din bandiţi l-am rănit şi probabil că-şi va descărca mânia asupra lui George. Scoateţi lămpile, băieţi, sa cercetăm totul cu atenţie! Sunt mai multe ganguri pe aici, va trebui deci să ne împărţim.

Cei zece marinari care veniseră cu el se căţărară ca pisicile.

În acelaşi timp sosi şi Rindow cu oamenii săi printr-o crăpătură din stâncă.

Toate lămpile fură aprinse şi luminară peştera ca ziua.

Descoperiră trei deschizături şi Farrow îşi împărţi oamenii în tot atâtea grupe; cu una din ele cobori el gangul din stânga, Rindow o luă pe cel din mijloc. Petre prin deschizătura din dreapta.

— Fiţi fără milă! Strigă Farrow tovarăşilor săi. Am văzut doar de ce sunt în stare piraţii aceştia. Cine nu se predă imediat, e împuşcat.

Farrow alesese la întâmplare gangul care ducea în jos la celulele în care erau închişi prizonierii.

Dacă ar fi venit cu câteva minute înainte, l-ar fi surprins pe Mac şi Jack tocmai când îl târau de acolo pe George.

Acum nu găsi decât o uşa deschisă, cu unul din zăvoare tăiat pe dinăuntru. Intră repede în celulă, în vreme ce oamenii săi deschideau celelalte uşi.

Căpitanul văzu frânghiile rupte şi imediat îşi dădu seama că George fusese aici. Ba în uşă era înfipt pumnalul său.

Farrow avu acum o imagine lămurită a celor întâmplate. Cu tristeţe în suflet îşi zise că în vreme ce el cu oamenii lui cercetau peştera de sus, cei doi piraţi dispăruseră cu George. Dar încotro?

Când ieşi din celulă. Căpitanul văzu patru făpturi jalnice - prizonierii piraţilor — şi după cum află mai târziu, erau negustori bogaţi, pe care bandiţii mărilor îi răpiseră de pe vapoare sau din porturi, pentru a stoarce bani de la familiile lor

Căpitanul n-avea acum timp pentru ei, trebuia să-l caute pe George, care încăpuse pe mâinile acestor sălbatici.

La lumina lămpilor de buzunar, cercetă peştera, dar fără nici un rezultat.

— Băieţi, trebuie să căutăm ieşirea secretă, zise căpitanul, nu se poate să nu fie pe aici vreo deschizătură ascunsă.

Se întoarse apoi spre prizonieri, care nu mai conteneau să-i mulţumească în cuvinte călduroase.

— Domnilor, pentru asta avem timp. Fiul meu a încăput pe mana piraţilor şi după ce-l vom elibera, vom sta de vorbă cât veţi pofti. Aţi observat cumva pe aici vreo ieşire secretă?

Un bărbat tânăr, cu figura inteligenta, răspunse:

— Da, domnule căpitan, cred că v-aş putea da o indicaţie. Eu zăceam în celula de colo, cea din dreapta mea n-a fost ocupată niciodată, dar adesea am auzit glasuri şi paşi într-unsa. Poate că daţi acolo de vreo ieşire secretă.

Uşa acestei celule nu fusese încă deschisa deoarece zăvoarele nu erau trase. Farrow o deschise acum, plimbă lumina lămpii prin ea şi strigă îndată, vesel:

— Da, domnule, ai avut dreptate, îţi mulţumesc. Aici sunt pete proaspete de sânge, probabil de la piratul pe care l-am rănit colo sus. Ah! În fund, peretele de stâncă are o înfăţişare cu totul suspectă, desigur că e de fier şi nu de piatra.

Farrow examină cu atenţie peretele şi descoperi cam la înălţimea capului o pată de sânge. Pata aceasta se afla pe un fel de ridicătură a peretelui. Căpitanul apăsă cu putere şi o uşiţă mică, de fier se dădu în lături.

Urmat de oamenii săi, Farrow intră într-un gang scund şi îngust. Înaintea lor detunară deodată împuşcături.

Gangul făcea o cotitură şi marinarii zăriră în faţa lor vreo treizeci de piraţi care stăteau grămadă şi trăgeau în dreapta şi-n stânga.

Rindow şi Petre soseau probabil acolo cu oamenii lor. Ca să-i cruţe pe bandiţi, ar fi însemnat să se sinucidă. Pe de altă parte, Farrow nu voia să rişte în zadar viaţa camarazilor săi.

Se retrase în vârful picioarelor, urmat de ceilalţi. Se împrăştiară

repede de-a lungul peretelui peşterii, apoi căpitanul ridică cele două revolvere şi în clipa următoare gloanţele loveau in grămada piraţilor.

Nu trecu mult şi cea mai mare parte din bandiţi zăceau la pământ, cel rămaşi nevătămaţi fură încolţiţi din trei părţi, căci Rindow şi Petre care din cauza focului viu al piraţilor nu putuseră ieşi din ganguri, interveniră şi ei acum în luptă.

Numai vreo opt piraţi izbutiră să scape cu fuga, făcându-se nevăzuţi în fundul peşterii. Farrow se luă după ei cu oamenii săi.

În fundul peşterii se aflau de asemeni trei ganguri. Căpitanul formă din nou trei echipe, care intrară fiecare în câte unul.

De data aceasta Farrow n-avu noroc. Tunelul îngust pe care-l alesese, începu deodată să coboare în pantă repede.

Un glonţ trecu deasupra capetelor lor, Farrow răspunse cu iuţeala fulgerului şi în aceeaşi clipă auzi ţipătul de moarte al unui pirat.

Porniră înainte şi ajunseră... la deschizătura în formă de cruce, care se putea vedea de pe mare, pe partea de sus a stâncii.

Căpitanul chibzui o clipă, apoi zise însoţitorilor săi:

— N-are nici un rost să ne mai întoarcem pe unde am venit, găsim noi şi aici o potecă ce duce in vale. Luaţi-o înainte şi luminaţi marginea intrării, cu lămpile voastre de buzunar.

În lumina lanternelor descoperiră imediat o potecă bătătorită, care cobora în pantă repede.

Farrow porni cu băgare de seamă. Ceilalţi stinseră lămpile lor, numai el o avea aprinsă pe a lui, ţinând-o în mâna stângă, departe de corp.

Mica trupă ajunsese jos, când se auzi din dreapta şuieratul unui glonţ. Marinarul care mergea în spatele căpitanului mormăi o înjurătură, şi imediat detunară cinci sau şase împuşcături. Duşmanul fusese cam neprevăzător că ţintise asupra lanternei lui Farrow. Un răcnet înfiorător se auzi de jos, apoi se făcu tăcere.

Marinarii formau un lanţ, ţinându-se aproape unul de altul. Porniră, încetişor printre tufe, desfăcură crengile şi luminară fiecare centimetru de teren.

Farrow aşteptă cu oamenii săi, până ce sosi Rindow. Lanţul se lungi în felul acesta şi tovarăşii o luară la pas, printre tufele dese.

Trecuse de miezul nopţii şi mai aveau încă mult de cercetat; până dimineaţă, nu era rost să sfârşească.

Petre cu oamenii săi se alipiseră şi ei de lanţ. Uriaşul mergea alături de Kard şi amândoi căutau cu înfrigurare. După ce înconjurară astfel jumătate de insulă şi se aflau în partea de nord, timonierul se adresă Uriaşului:

— Peter, dar dacă ăia nici n-or mai fi pe insulă! Se prea poate să-l fi dus undeva cu barca pe domnul George al nostru. Nu ştiu de ce, Petre, dar nu pot scăpa de gândul că-l văd pe domnul George legat de

cruce... Ce-ar fi să vorbim cu domnul căpitan, să mergem cu submarinul pe insula de colo.

— Tii, de ce nu m-am gândit la asta! Exclamă Petre. Şi cred că nici domnul căpitan nu s-a gândit. Fireşte, să, vorbim îndată cu el.

Cei doi uriaşi îşi croiră repede un drum printre tufe şi ajunseră la căpitan. Kard repetă bănuiala lui şi-l rugă să-i dea voie să plece cu submarinul, împreună cu Peter, spre insula îndepărtată.

— Hm! Se poate să ai dreptate, dragă Kard, răspunse Farrow, îngândurat. Da, fireşte, vă dau voie să plecaţi. Dar fiţi cu băgare de seamă şi nu vă apropiaţi prea mult!

— Să n-aveţi grijă, domnule căpitan! Zise Kard, vesel. Să-l vestesc pe domnul locotenent Brun?

— Da, spune-i să pornească încet spre insulă, în aşa fel încât să fie acolo când se vor ivi zorile.

Peter şi Kard ajunseră repede la submarin. Mai erau două ceasuri până la ziuă, în care timp trebuiau să ajungă la insulă.

Brun râmase cam surprins când auzi dispoziţia aceasta a căpitanului. Atunci interveni însă Jan Brike. Care se afla pe punte, lângă turn:

— Domnule locotenent, să pornim repede, însă cu băgare de seamă. Ne vom pune la pândă ceva mai la nord de insulă. Inima îmi spune că tunul meu va mai avea de lucru pe ziua de azi.

Brun dădu comenzile trebuincioase şi submarinul porni spre insula unde-l găsiseră pe europeanul răstignit. Cu vreo jumătate de oră înainte de a se lumina de ziuă, ajunseră pe coasta de nord, unde vasul opri, exact în faţa locului unde se înălţa crucea din apă.

Toţi aşteptau cu înfrigurare. Numai Jan Brike era liniştit. Tunul său era pus la punct, ţeava îndreptată spre insulă şi nu aştepta decât momentul sa tragă.

Zorile se iviră. Ca o minge uriaşă de foc soarele apăru la orizont şi în lumina lui orbitoare... zăriră o făptură omenească răstignită pe cruce.

Mac O'Connor descoperise imediat submarinul. Scrâşnind de furie neputincioasă, trase revolverul şi se pregătea să-l împuşte pe George. Dar în aceeaşi clipă tunul lui Brike îşi făcu datoria.

O coloană înalta de foc şi fum se ridică pe locul unde se aflase barca cu cei doi bandiţi.

Trupurile sfârtecate ale acestora zburară în aer şi când coloana de foc şi fum se împrăştie, nu se mai vedea nici urmă de barcă şi piraţi.

O barcă de aluminiu fu lăsată repede pe apă şi George fu adus pe submarin.

Piraţii crucii erau nimiciţi cu desăvârşire, iar Farrow ii debarcă pe prizonieri în portul cel mai apropiat.

Aventurile submarinului Dox 020

Hans Warren

I.
O ÎNTÂLNIRE ÎN NOAPTE

UNUL DIN NEGUSTORI SALVAŢI de Farrow din mâinile fioroşilor piraţi ai crucii era olandez şi se numea Nieuvenhuis. Când căpitanul îl debarcă în portul Bandjermasin, din Borneo, salvatul îl rugă stăruitor sa-i facă plăcerea unei vizite, şi Farrow, neavând încotro, îl urmă acasă, însoţit de Rindow, prinţul Ghasna, Sania şi George.

Nieuvenhuis ora holtei şi locuia împreună cu fratele său, care mai-mai să-şi piardă minţile de bucurie când îl văzu teafăr pe acela pe care-l credea demult dispărut dintre cei vii.

Întinseră masă mare şi începură toţi să mănânce şi să bea, vorbind de una, de alta, ca între prieteni. Deodată, fratele celui salvat luă o înfăţişare serioasă şi zise:

— Domnule căpitan, numele d-voastră ne este bine cunoscut nouă, ăstora de prin ţinuturile Oceanului Pacific. Nu cred că ştiţi , însă că de curând i-a născut împotriva dumneavoastră o bănuială pe care noi toţi n-o împărtăşim, fireşte – dar care e mereu întărită în special din partea francezilor.

— Nu, n-am auzit nimic de asta, răspunse căpitanul, zâmbind, dar îmi închipui lesne că domnii francezi nu mă au la inimă, deoarece nu e mult de când au pierdut un distrugător, care luase prea în serios vânătoarea împotriva noastră. Dacă s-o întâmpla ceva misterios pe aici, fireşte că mi-o vor pune mie în spinare, dar nu prea mă sinchisesc eu de asta.

— Hm! nici nu e nevoie să vă sinchisiţi – răspunse olandezul – căci, după cum spuneam, nici-un om cu scaun la cap de prin părţile astea, care a auzit cât de cât despre d-voastră, nu vă va socoti în stare de a face rău. Numai francezii întăresc bănuiala aceasta.

— Dar despre ce e vorba ? întrebă Farrow. Chiar atât de indiferent nu ne poate fi dacă suntem bănuiţi de ceva, căci ne-ar veni greu să ne apărăm.

— Dimpotrivă, v-aţi putea apăra foarte bine – răspunse Nieuvenhuis, zâmbind. Sunt încredinţat că numai cu submarinul d-voastră, şi mai ales ţinând seama de vitejia echipajului său, aţi fi în măsură să lămuriţi misterul „corăbiei-fantomă”.

— Corabia-fantomă ? murmură căpitanul. Sună cam ciudat şi primejdios în acelaşi timp.

— Aşa şi pare să fie, răspunse olandezul, cu seriozitate, lată un an de zile de când vasul acesta face nesigure apele de pe aici, cu deosebire Marea Javei. Trebuie să accentuez că despre această corabie umblă două zvonuri, unul datează de vreun an, celalalt cam de două

luni. Amândouă au fost răspândite de nişte marinari naufragiaţi; e vorba de naufragiaţi de pe corăbiile mici care umblă de-a lungul coastelor de pe aici. Marinarii aceştia erau într-o stare de plâns, de aceea nu ne prea vine să credem că afirmaţiile lor se întemeiază pe adevăr. Unul din el o fi luat drept realitate vreo nălucire, iar celălalt o fi repetat-o pur şi simplu. Amândoi susţin că ar fi văzut o corabie veche ca vai de ea, de al cârei parapet stăteau sprijinite... schelete. Nu mult după întâlnirea aceasta, vasul lor s-a izbit de ceva şi în scurt timp s-a scufundat. Lucrurile s-au petrecut atât de repede, încât nici n-au mai avut răgazul să pună pe apă bărcile de salvare.

— Care va să zică, există bănuiala că eu as fi amestecat în chestia cu această corabie ciudată? întrebă Farrow, râzând. Nu prea pricep; zău aşa!

— Adevărul e că în cursul acestui an au dispărut fără urmă în Marea Javei o mulţime de corăbii, care aveau, în mare parte, încărcături de preţ. Marinarii, superstiţioşi de felul lor, pun în legătură aceste accidente cu „corabia-fantomă”. Francezii însă susţin că d-voastră purtaţi vina. Cică aţi fi ciocnit vasele cu pricina!

— Ah! s-au cam întrecut cu gluma domnii francezi, zise Farrow mânios. Nu pot lăsa să existe o astfel de bănuială contra mea. Spuneai că vasele au dispărut aici, în Marea Javei? E dovedit lucrul ăsta?

— Da, domnule Farrow. Trebuie să se fi petrecut chiar prin apropiere, căci toate corăbiile veneau din Bandjermasin si cei doi marinari, care susţin că au văzut vasul-fantomă, s-au înapoiat aici după ce au pornit la drum din portul nostru. Amândoi au mărturisit că au avut întâlnirea cu pricina la numai câteva mile marine de aici. Şi vasele lor, care s-au prăpădit apoi, erau în drum spre Singapore.

— Hm! Povestea asta mă îndeamnă să mai zăbovesc câtva timp prin locurile astea! zise Farrow, îngândurat. Nu pot trece atât de uşor peste o astfel de acuzaţie. Domnule Nieuvenhuis, ai putea d-ta să mă informezi când mai părăseşte portul o corabie cu încărcătură de preţ, pentru Singapore?

— Fireşte, lucrul nu-i prea greu ! răspunse olandezul. Dar în ce fel v-as putea transmite informaţia asta în timpul zilei, doar, nu vă puteţi arăta în port.

— Aveţi poate vreo barcă cu motor, cu care să ne poţi aduce vestea? întrebă Farrow. Voi rămâne cu submarinul sub apă în afara portului şi voi ieşi la suprafaţă ca să iau în primire comunicările d-tale.

— Pentru d-voastră fac orice, domnule Farrow! se grăbi să răspundă olandezul salvat. Mâine dimineaţă voi culege informaţii de la agenţiile de transport şi expediţie. Poate că ne stă în putinţă să vă dăm de ştire încă în cursul dimineţii. M-aş bucura şi eu mult să puneţi capăt acestui zvon neîntemeiat şi să spulberaţi calomnia ce apasă

asupra dumneavoastră.

— Bine, domnii mei, rămâne aşa cum am hotărât! zise Farrow. Presupun că este vorba de o bandă iscusită de piraţi care va face totul ca să arunce bănuiala asupra mea. Nădăjduiesc, însă, să le vin de hac.

— După cele ce am auzit până acum despre dumneavoastră, răspunse olandezul salvat, sunt încredinţat că veţi izbuti. E drept, guvernul a pornit cercetări amănunţite, dar fără nici-un rezultat. D-voastră, însă, aveţi la îndemână cu totul alte mijloace, în primul rând oameni care nu se înspăimântă de un aşa-zis „vas-fantomă”.

— Da, răspunse Farrow cu mândrie, oamenii mei nu se tem de nimic. Ei vor ţine morţiş să pornim cât mai repede în expediţie pentru lămurirea acestui mister, ca să nu apese nici-un fel de bănuială asupra noastră.

— Acum, însă, trebuie să ne despărţim, domnilor. Vă mulţumesc pentru primirea făcută şi trag nădejde că vom putea sărbători tot aici succesul pe care-l întrevăd.

Cei doi fraţi îşi conduseră musafirii într-un golf ascuns al portului unde îi aştepta Petre cu o barcă de aluminiu, ca să-l ducă la submarin. Tocmai când îşi luau rămas bun de la olandezi, Farrow scoase o exclamaţie de mirare:

— Ei, ce-o mai fi şi asta ? Parcă văd o corabie părăsind portul! La o oră atât de înaintată, lucrul e cam ciudat. Ce părere aveţi, d-voastră, domnilor ?

— Aşa e! răspunse olandezul salvat. Nu prea pare să fie lucru curat la mijloc. Din câte ştiu eu, niciodată un vas n-a părăsit portul acesta pe întuneric, deoarece canalul e presărat cu primejdii.

— În timpul cât ai fost tu prizonier, au cutezat unele s-o facă, interveni fratele său. De obicei, au fost transporturi de valoare, care ţineau să plece pe ascuns, ca să nu rişte o întâlnire cu „vasul-fantomă”.

— Ah! care va să zică aşa stau lucrurile! zise Farrow. Or fi având dreptate proprietarii transporturilor, mă tem, însă, că banditii nu vor întârzia să descopere trucul. Te pomeneşti că avem noroc să dăm de rostul lucrurilor încă în noaptea asta! Domnilor, nădăjduiesc să ne revedem în curând, acum trebuie să ajungem cât mai repede la submarin. Dă-l drumul, Petre, arata-ne ce poţi.

Îşi strânseră mâinile în grabă şi barca de aluminiu porni ca o săgeată pa urma corăbiei care părăsise portul în mod atât de misterios.

George şi căpitanul îi dădură o mână de ajutor lui Petre. Aveau o bucată bună de străbătut până la submarin. Farrow se înţelesese cu Rindow sa-şi dea semnale luminoase în mod reciproc, pentru ca primul să găsească locul unde se afla submarinul. Dar căpitanul nu cuteza sa facă asta acum, căci se temea că banda de piraţi, ascunsă îndărătul vasului-fantomă, ar putea fi pe urmele corăbiei care tocmai

părăsise portul.

Nădăjduia să găsească submarinul şi fără ajutorul semnalelor luminoase, dar, în primul rând, trebuia să se îndepărteze mult din raza portului, poate izbutea să recunoască lămpile de poziţie ale corăbiei, pentru a stabili direcţia încotro se-ndrepta.

Într-adevăr, mica barcă de aluminiu desfăşura o viteză atât de mare, încât Farrow zări deodată în fata sa din nou luminile de poziţie ale vasului.

Stabili imediat că se îndrepta spre vest, adică spre Singapore, drumul pe care dispăruseră atâtea corăbii cu încărcătură de preţ.

Submarinul acostase la vreun kilometru depărtare de ieşirea din port. Farrow se gândea tocmai dacă să nu dea, totuşi, semnalul luminos, când îl auzi pe Petre:

— Domnule căpitan, la vreo cincizeci de metri în stânga noastră se afla submarinul.

Privirea ageră a Uriaşului descoperise turnul „Dox”-ul, deşi acesta se înălţa foarte puţin deasupra apel. Trebuia să se fi întâmplat ceva deosebit, de vreme ce Rindow se apropiase atât de mult.

Când barca de aluminiu fu aproape de tot de turn, Farrow spuse încetişor:

— El, Rindow, ce s-a petrecut ?

— Domnule căpitan, ştiam că veţi veni prin partea de răsărit a portului, de aceea v-am ieşit în întâmpinare. Am zărit un vas ciudat dând târcoale pe mare, uneori îmi făcea impresia unei epave aplecate, dar, din când în când, desfăşura o viteză neobişnuită. Părea o pasăre de pradă, zău, domnule căpitan.

— Minunat, Rindow! strigă căpitanul, înseamnă că suntem pe urmele corăbiei-fantomă. Trageţi repede barca de aluminiu, trebuie să ne luăm imediat după vasul care a părăsit acum portul, pornind spre apus.

La comanda lui Rindow, submarinul se înălţă până ce parapetul ieşi din apă. Câţiva marinari săriră pe punte, îşi ajutară tovarăşii să urce, apoi traseră barca sus, şi se pregăteau s-o demonteze. Dar Farrow îi opri:

— Lăsaţi-o băieţi, n-o mai demontaţi, căci am presimţirea că vom avea nevoie curând de ea, dă-i drumul înainte, dragă Rindow, direcţia spre vest!

Corabia trebuia să cunoască drumul foarte bine, căci, deşi era întuneric beznă, se ţinea pe aproape de coasta presărată de primejdii. Vreo cinci minute, Farrow merse pe urma corăbiei, ajungând-o repede când deodată, perdeaua de nori care acoperise până atunci luna se destrămă şi marea fu acoperită de o lumină palidă, misterioasă. Căpitanul coti îndată spre sud, căci se găsea acum prea aproape de corabia urmărită şi putea fi lesne descoperit. Dădu comanda ca

motoarele să meargă ceva mai repede, căci avea de făcut acum un ocol mare, dar voia, în acelaşi timp, să rămână pe aceeaşi linie cu corabia.

Aceasta părea că-şi încetinise viteza, ba deodată se opri de tot. Farrow dădu şi el ordinul de oprire.

Atunci, Rindow, care stătea lângă el şi privea prin ochean, îl apucă de braţ şi strigă iritat:

— Colo în faţă e vasul acela ciudat, de aceea a oprit şi corabia. Nu face impresia unei epave aplecate! Să fi dat noi de corabia-fantomă?

— Într-adevăr, exclamă Farrow. Aşa pare să fie. Trebuie s-o cercetăm mai de aproape, dragă Rindow. Vom merge mal departe, până vom fi pe acelaşi plan cu vasul acela ciudat, apoi va trebui să încercăm să ne apropiem de ele pe nesimţite.

— Oh! exclamă George, care era de faţă, tată, voi merge împreună cu Petre cu barca într-acolo. Jan Brike ne va ocroti cu tunul sau, dacă lucrul va deveni oarecum primejdios.

— Hm! propunerea nu e rea, zise Farrow. Cred că veţi fi eu băgare de seamă şi Jan îşi va face datoria. Îl voi chema îndată pe punte!

După câteva clipe, submarinul porni repede până se găsi pe acelaşi plan cu vasul ciudat. De abia se opri elicea, că Petre şi George lăsară barca la apă şi coborâră în ea. Tânărul se aşeză la cârmă, în vreme ce Uriaşul vâslea cu putere. Norii acoperiră din nou luna, dar pentru cei doi urmăritori era acum prilejul cel mai bun ca să examineze de aproape epava misterioasă.

Corabia, care voia să-si ducă la Singapore încărcătură de preţ, sub scutul întunericului, se temea probabil ca ar putea fi ameninţată de vreo primejdie din partea vasului-fantomă care se afla în faţa ta, căci deodată ţâşni de la prora o lumina orbitoare a unul reflector, învăluind într-unsa „epava”.

George scoate o exclamaţie de uimire. Petre se opri brusc din vâslit şi întoarse privirea. Ceea ce văzu îl făcu şi pe el să scoată un strigăt de mirare. Vasul misterios părea să fie într-adevăr o epavă înclinată, probabil o corabie veche, dar de parapetul ei stăteau sprijinite... schelete.

Priveliştea era înfiorătoare, dar nu ţinu mult. Cercul de lumină al reflectorului începu să se balanseze cu putere, se aplecă tot mai mult spre mare şi Petre şi George observară cu groază că el dispăru aproape vertical în apă.

Corabia, care descoperite epava misterioasă, se scufundase aşadar de sus în jos, cu o repeziciune care nu-i îngăduise nici măcar să lase la apă bărcile de salvare. Cel doi marinari, ale căror istorisiri au fost considerate drept năluciri, erau într-adevăr singurii supravieţuitori al

unei catastrofe de necrezut.

Fără voie, George privi îndărăt spre submarin, apoi i se adresă Uriaşului:

— Petre, să vâslim mai spre răsărit, într-acolo unde s-a scufundat corabia. Poate mai salvăm vreun om din echipaj. Oh, a fost o privelişte înfiorătoare.

— Da, domnule George, a fost înfiorător şi ciudat în acelaşi timp. Cred că Jan Brike n-ar fi cutezat să slobozească o ghiulea asupra acestui vas-fantomă. N-ai văzut d-ta, de abia l-a învăluit în lumina reflectorului, că l-a şi scufundat biata corabie. Mai că-ţi vine să crezi că există lucruri supranaturale. Desigur că tot aşa şi-o fi spus şi tatăl d-tale, altminteri ar fi pus în funcţiune unul din reflectoarele submarinului.

— Ei, Petre, după cum văd, te-a molipsit şi pe tine Jan Brike cu superstiţiile lui, râse George. Tata o fi având el motive de nu s-a folosit de reflector. Şi eu sunt de părere că scufundarea corăbiei se datorează vreunei forte misterioase, dar această forţă nu poate veni decât de pe „epavă”. Să vedem, poate că izbutim să salvăm vreun nenorocit!

Vâsliră cu toată puterea spre locul catastrofei. Din nefericire, era atât de întuneric, încât nu puteau vedea decât la câţiva metri depărtare. Când după socoteala lor ajunseră la punctul cu pricina, Petre o lăsă mai încet. George se aplecă peste marginea bărcii şi privi cu atenţie deasupra apei

După câteva minute, tânărul spuse încetişor :

— Petre, dacă nu mă înşel, văd două puncte negre în faţa noastră. Ia-o ceva mai la stânga, da, aşa e bine. Într-adevăr, sunt doi oameni, dar nu se mişcă, par să fie morţi.

— Într-un răstimp atât de scurt nu se poate să se fi înecat, răspunse Uriaşul. Îi vom lua cu noi şi doctorul Bertram, va şti el ce e de făcut.

Se aplecă spre mare şi aduse în barcă cele două trupuri. George începu îndată să se ocupe de ei, căutând să le facă respiraţie artificială.

Uriaşul mai dădu câteva târcoale, dar nedescoperind nimic, pomi cu viteză înapoi spre submarin.

II.
DESCOPERIRI MISTERIOASE.

DUPĂ VREO ZECE MINUNTE auzi un strigăt uşor din stânga, încetini viteza bărcii şi opri în fata submarinului. Căpitanul Farrow, care-i anunţase prin strigătul acesta, schimbase locul unde se afla vasul, căci Petre ştia exact că îl lăsase cu mult mai departe. George şi

Uriaşul aveau să afle îndată, însă, de ce Farrow nu rămăsese pe locul dinainte, precum şi de ce nu pusese în funcţiune reflectorul, pentru a lumina corabia-fantomă.

— Aţi procedat cu neprevedere apropiindu-vă de locul unde s-a scufundat corabia, îi întâmpină căpitanul. Nu lipsea mult să împărtăşiţi soarta ei. Eram împiedicat să vă dau un ajutor, ba a trebuit să-mi schimb şi poziţia, căci nu voiam să expun „Dox"-ul să fie lovit de o explozie care să-l nimicească.

— Explozie? întrebă George cu uimire. Crezi anume că corabia s-a scufundat în urma aruncării unei grenade sau a unei torpile?

— Da, dar explozia aceea n-a făcut nici-un zgomot şi nu-mi pot da seama de ce natură a fost. Tot aşa s-o fi întâmplat şi cu celelalte corăbii care au dispărut pe aici. Ele au zărit „epava" în lumina nesigură a nopţii, au pus în funcţiune reflectoarele şi astfel au oferit banditilor o ţintă sigură. Ah! văd c-aţi pescuit doi oameni, ăsta-i un succes mare, oricum. Duceţi-i repede în cabina-infirmerie, doctorul Bertram se va ocupa de ei. Dacă vor putea fi salvaţi, ne vom înapoia în port şi-i vom debarca, după ce ne vor fi povestit, fireşte, ce ştiu despre corabia-fantomă. Barca de aluminiu rămâne pe punte, vom avea poate nevoie din nou de ea. În curând

Petre luase pe umăr pe unul din salvaţi şi-l duse în interiorul vasului. Kard făcu la fel cu al doilea. Farrow îi urmă, însoţit de George.

Doctorul Bertram îl examina pe cel dintâi, îi luă pulsul şi în cele din urmă, zise :

— Nici n-o înghiţit atâta apă cât credeam eu la început. Dar respiraţia nu e deloc cum trebuie să fie: de fapt nu mi explic de ce a căzut în nesimţire. Voi încerca cu aparatul de oxigen. Dacă nu mă înşel, s-a intoxicat cu un gaz necunoscut mie, care ameţeşte numai, dar nu are efect mortal. Inima funcţionează absolut normal, ia să vedem ce facem.

Luând aparatul de oxigen, doctorul îl puse în funcţiune, şi rezultatul fu uimitor, căci după numai câteva minute leşinatul începu să respire adânc, deschise ochii mari şi privi rătăcit în jur. Apoi. ridicându-se în capul oaselor, întrebă:

— Unde sunt? Ce s-a întâmplat cu mine? Unde e corabia-fantomă ?

— Vei afla îndată, răspunse Farrow. În primul rând să-l readucem la viaţă şi pe colegul d-tale.

— Ah! ăsta e timonierul Anders, eu sunt Hendrik Grooven, olandez de origine şi corabia aparţine tatălui meu.

În timpul acesta, doctorul Bertram se ocupă de celălalt leşinat. După un tratament scurt cu aparatul de oxigen, îl readuse şi pe el în simţiri şi îndată ce deschise ochii, izbucni :

— Drace ! M-au ameţit rău, nu glumă! Ah! mi se pare că sunt pe un submarin, dacă nu mă înşel! Cum se face asta? Stătusem la cârmă când am zărit corabia-fantomă.

Ochii săi vii priveau cu oarecare bănuială spre căpitan. Tânărul olandez se uită şi el cam speriat la Farrow, când îl auzi pe timonier vorbind de submarin. Căpitanul zâmbi însă şi zise:

— Întocmai, domnilor, vă aflaţi în momentul de faţă pe un submarin. Poate că nu vă e necunoscută persoana mea, mă numesc Farrow.

Hendrik Grooven tresari, timonierul, însă sări deodată de pe masa de operaţie şi luând poziţie în faţa lui Farrow zise:

— Îmi daţi voie, domnule căpitan, să vă spun cât de bucuros sunt să va cunosc.

Farrow îi strânse mâna cu putere, apoi se întoarse spre olandez şi spuse:

— Întâmplător, am fost astă-seară în Bandjermasin, unde am debarcat pe unul din fraţii Nieuvenhuls, pe care l-am salvat din mâinile piraţilor crucii. Cu prilejul acesta am aflat pentru prima oară povestea cu corabia-fantomă care m-a interesat mult, deoarece anumite cercuri bănuiesc că eu sunt amestecat aici. Părăsind portul cu o barcă de aluminiu, am văzut vasul d-voastră trecând prin faţa noastră. Când am ajuns la submarin, primul meu ofiţer mi-a comunicat că a observat o corabie suspectă, semănând cu o epavă. Am pornit după d-voastră, am zărit epava şi apoi am fost de faţă, fără voie, la tragedia care s-a desfăşurat. Probabil că vasul misterios a lansat împotriva d-voastră o bombă, care explodează fără să facă zgomot dar conţine un gaz care produce ameţeală. Fiul meu împreună cu un marinar se aflau într-o barcă în apropiere de locul nenorocirii şi astfel au izbutit să vă pescuiască.

— Ah! n-aţi putea să-l trimiteţi o torpilă în coastă acestei corăbii-fantomă, domnule căpitan? strigă timonierul, cu mânie. Acum îmi dau seama cum s-au prăpădit corăbiile cu încărcături preţioase, dispărute în anii din urmă.

— Aş fi făcut-o poate, zise Farrow, dar nu mai era timp, căci lumina reflectorului d-voastră a dispărut tot atât de repede cum a apărut. Afară de asta, am fost nevoit să mă îndepărtez de locul unde mă aflam, căci mă temeam să nu împărtăşesc soarta dumneavoastră.

— Aveţi dreptate, domnule căpitan, încuviinţă Anders. Şi ce aveţi de gând să faceţi acum?

— Vă voi debarca pe dumneavoastră amândoi, după care voi încerca să lămuresc misterul epavei.

Hendrik Grooven îşi drese glasul, apoi zise:

— N-ar fi cu putinţă, domnule Farrow, ca această presupusă epavă să ascundă un submarin? În felul acesta mi-aş explica de ce nu

se arată niciodată în timpul zilei. Sau poate să fie şi o remorcă, pe care submarinul o târăşte după el, pentru ca să poată trage în voie asupra unul vas care s-or opri brusc în faţa sa. încărcătura preţioasă a corăbiilor scufundate poate fi apoi scoasă la suprafaţă cu ajutorul scafandrilor submarinului. Nu-i aşa, că presupunerea mea poate fi exactă?

Spunând acestea, ochii olandezului priveau scrutător la căpitan. O clipă, Farrow se făcu roşu de mânie, apoi, însă, zâmbi şi zise liniştit:

— E drept, domnule Grooven, presupunerea d-tale nu-i de dispreţuit. Te admir că ai izbutit să găseşti soluţia atât de repede. Ei, dar nu mă tem să pornesc lupta împotriva altul submarin, deşi nu prea împărtăşesc în totul părerea dumitale. Nu face nimic, însă, poţi povesti liniştit la Bandjermasin care e părerea dumitale şi atunci, cel puţin, nu vom mai fi suspectaţi noi. Iar asta ar fi cât se poate de bine.

— Hm! nu asta voiam eu să spun, murmură tânărul olandez, încurcat.

Apoi însă adăugă:

— Dar de ce spuneţi că ar fi cât se poate de bine!

— El, spuneam şi eu aşa, răspunse căpitanul, cu nevinovăţie. Mă gândeam că oamenii n-ar mai fi nevoiţi să-şi frământe creierul cu corabia-fantomă. Dar, uite că ne-am apropiat de port, veniţi, vă rog, pe punte, vă voi duce pe uscat eu o barcă.

— Domnule căpitan, vă rog respectuos să-mi îngăduiţi să rămân pe submarin, interveni atunci timonierul Anders, luând poziţie de drepţi în faţa lui Farrow. Corabia noastră s-a prăbuşit, după cum ştiţi. Cred, insă, că v-ar putea fi de oarecare folos, domnule căpitan, deoarece cunosc bine de tot coastele de pe aici. Vă voi ajuta cu dragă inimă în opera de răzbunare împotriva corăbiei-fantomă.

— Domnule Anders, zise atunci Hendrik Grooven, aspru, te poţi considera concediat din serviciul meu, fără nici-un drept la vreo despăgubire.

— Bine, domnule Anders, te primesc în slujba mea, zise Farrow, prietenos. Rămâne la buna d-tale plăcere cât vrei să stai. Pentru moment, ne vom ocupa să lămurim chestia cu epava misterioasă.

Grooven o luase înainte, spre punte, şi ceilalţi îl urmară. După ce se urcă în barca de aluminiu, condusă de Petre, strigă:

— E foarte ciudat, Anders, că ai mers cu vasul atât de aproape de coastă, încât a trebuit să ne lovim de corabia-fantomă, şi că ai fost salvat iar acum ai să rămâi pe submarinul acesta. Îmi pare nespus de rău, dar chestia asta trebuie s-o aduc la cunoştinţă prefectului de poliţie.

Anders mormăi o înjurătură, dar Farrow râse şi-i strigă olandezului :

— Cred că ai avut grijă să-ţi asiguri pentru o sumă frumuşică încărcătura de preţ, d-le Grooven.

Tânărul nu răspunse, dar Rindow, care se afla lângă Farrow, întrebă uimit:

— Ce voiai să spui cu asta, domnule căpitan.

— Nu mi-a plăcut deloc tinerelul acesta şi am vrut să-l necăjesc niţeluş, răspunse Farrow. Şi-a exprimat pe şleau bănuiala împotriva noastră. Domnule Anders, aveaţi într-adevăr încărcătură de preţ pe corabie?

— Da, domnule căpitan, din câte ştiu eu, aveam mătase împachetată în baloturi impermeabile, apoi lăzi de tablă în care se aflau idoli din metale preţioase. Dacă nu mă înşel, toată marfa asta a fost asigurată pentru o sumă de o jumătate milion de florini olandezi.

— Hm! Interesant de tot! zise Farrow, gânditor. În asemenea condiţii face să-ţi scufunzi vasul, mai ales dacă ai apoi posibilitatea să scoţi marfa afară, cu ajutorul scafandrilor. Dar, ia spune, domnule Anders, era hotărât de la început ca acest tânăr Grooven să plece la drum?

— Nu, răspunse timonierul, surprins, s-a îmbolnăvit subit secundul şi atunci a fost luat el. Acum îmi dă si mie în gând că se împotrivise din toate puterile, dar căpitanul, tatăl său, căruia îi aparţine afacerea, a insistat cu tot dinadinsul. Hm! e ciudat!

— Ce e ciudat ? întrebă Farrow, cu interes.

— Ieri l-am văzut pe tânărul Grooven stând de vorbă cu un european străin. Discutau cu mare însufleţire. Apoi, când străinul ăla a dispărut, el părea transformat cu desăvârşire. Până-n clipa aceea, încercase în fel şi chip să scape de obligaţia de a pleca la drum, dar apoi n-a mai zis nimic ba părea chiar încântat. Nu ştiu ce să însemne toate astea, dar a fost ciudat, oricum.

— Da, ai dreptate, zise Farrow. Ce înfăţişare avea străinul ăla ? L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea ?

— Fireşte, domnule căpitan. Era cam mărunţel de statura, dar îndesat şi cu figura ascuţită. Ochii lui te izbeau din primul moment, erau negri şi aveau o strălucire cum n-am mai văzut încă la un om.

— Bine, să ne întipărim în minte lucrul acesta, zise căpitanul. Ah! uite că se întoarce Petre. Acum va trebui să vedem cum facem să ne apropiem de corabia-fantomă fără să ne primejduim viaţa.

Uriaşul ridică singur pe punte barca de aluminiu; camarazii săi o demontară şi o duseră în interiorul vasului.

— Ei, Petre, a ajuns cu bine pe uscat domnul Grooven, întrebă Farrow.

— Da, da, mormăi Uriaşul, numai că a avut ghinionul, la coborâre, sa alunece şi să cadă peste bord. A durat mult până să dau de el. Dar bine a păţit, căci a avut neobrăzarea să vorbească iar pe

seama domnului căpitan.

— Hm şi zici că a alunecat, întrebă Farrow, râzând. Dar cred ca nu s-a întâmplat nimic!

— Nu, domnule căpitan, a înghiţit o groază de apa, dar i-am scos-o eu afară şi acum nu mai are nici pe dracu!

Petre cobori în turn şi căpitanul i se adresă lui Anders.

— Aşa, vine jos să te prezint noilor dumitale camarazi. Apoi vom porni încetişor spre locul catastrofei. Te pomeneşti că vedem pe acolo lucruri interesante de tot. De altfel, cred că afacerea asta poate deveni foarte primejdioasă pentru noi. Dar trebuie să punem totul în mişcare, ca să limpezim misterul vasului-fantomă, căci onorabilul Hendrik Grooven va căuta să convingă autorităţile că noi suntem autorii fărădelegilor. Aşa ceva nu se înghite, vorba aceea!

Farrow îi dădu lui Plundow indicaţii să meargă vreo cinci kilometri spre sud, apoi s-o la spre vest. Viteza vasului era redusă, căci se putea presupune că banditii de pe corabia-fantomă vor cerceta toată zona pentru a se pune la adăpost de surprize.

Farrow îl conduse pe Anders în sala echipajului şi-l prezentă tovarăşilor. Apoi se întoarse cu el în turn şi-l întrebă:

— Domnul Anders, spuneai că cunoşti bine coastele de pe aici. Exista prin apropiere golfuri în care se pot ascunde vase de mărimea unei corăbii, fără ca să poată fi văzute dinspre mare ?

— Fireşte, domnule căpitan, numai eu cunosc cel puţin o duzină de asemenea golfuri şi sunt încredinţat că există mai multe.

— Ah! asta e foarte interesant, zise Farrow. îngândurat. Va trebui să cercetăm mâine, pe sub apă. Poate că, cu prilejul acesta, dăm de ascunzătoarea corăbiei-fantomă. Opriţi maşinile! strigă el apoi în tubul acustic.

Când vasul îşi încetini viteza, continuă, adresându-i-se lui Anders:

— Aşa, acum cred că suntem cam în direcţia locului unde s-a scufundat corabia. Vom rămâne câtva timp aici, apoi vom porni spre nord, direct spre locul cu pricina.

— Credeţi, domnule căpitan, că vom da de corabia-fantomă? întrebă Anders.

— Da, cu siguranţă. Banditii vor încerca acum să scoată la suprafaţă încărcătura vasului. Dacă n-ar fi fost ăsta gândul lor, n-ar fi avut nevoie să scufunde atâtea vase.

— Fireşte, dacă o fi vorba de escrocherii cu asigurarea. Prea mult n-or fi câştigat de pe urma asta banditii, căci în ultimul an au fost înpăgubite multe firme de seamă prin pierderi de vase, care, desigur, n-au nimic de-a face cu oamenii aceştia. Da, chiar dacă aceste firme au primit şi sumele asigurate, sunt totuşi păgubite, deoarece afacerile lor au dat înapoi, din cauza neîncrederii fireşti a expeditorilor. Aşadar, lucrurile trebuie să stea aşa cum spuneţi d-

voastră, domnule căpitan, banditii care se ascund în dosul corăbiei-fantomă jefuiesc vasele scufundate. Până la vreo zece kilometri depărtare de coastă, fundul mării e atât de neted, încât îşi pot face treburile în voie.

— În cazul acesta, dacă vom cerceta mai amănunţit fundul mării pe aici, vom da, desigur, de multe epave, zise Farrow. Părerea mea este că banditii şi-au ales tocmai din acest motiv coasta asta pentru operaţiile lor. Dar lasă, vom încerca noi totul ca să punem mâna pe ei.

— Domnule căpitan, zise timonierul cu şovăială, eu găsesc că pe întuneric n-or putea scoate ei la suprafaţă mărfurile scufundate. Cu lumină nu pot lucra, căci se abat multe vapoare pe aici în timpul nopţii. Dar nici în timpul zilei n-o pot face, şi atunci...

— Hm! făcu căpitanul, e şi nu e aşa. Ia spune, se pescuieşte mult pe coasta de aici?

— Da, tot pescuitul se află în mâinile unei firme americane, Willlamson Brothers, care trimite vasele ei proprii încoace. Mă cam îndoiesc dacă, cu sistemul acesta costisitor. Îşi scoate cheltuielile. Are în exploatare şase vase, or fi pescuind ei şi mult, nu-i vorbă, dar cum îşi pot valorifica toate cantităţile acestea? E drept, după cât ştiu, fac şi conserve şi poate că astfel s-o scoată la capăt.

— Hm! „Williamson Brothers” spuneţi? Ciudat lucru că tocmai o firmă americana s-a apucat să facă pescărie în stil mare pe aici. Dacă ar fi fost în Coreea, hai să zic, mai vii de acasă! Acolo sunt perspective să găseşti peşti scumpi în cantităţi mari. Dar aici? Ia spune, firma asta îşi are sediul în Baidjermasin? De acolo expediază marfa?

— Nu, s-a stabilit la Kop Malalajor, cam la o sută de kilometri spre apus. De fapt au un mic birou şi la Baidjermasin, unde primesc poştă din când în când.

— Mi-ai comunicat un fapt de mare însemnătate, domnule Anders, zise căpitanul. Sunt de părere c-ar trebui să ne ocupăm mai de aproape de această firmă. E lucru sigur că nu a căpătat fără vreun motiv puternic exclusivitatea de a pescui pe coastă. Ascultă ce spun eu, domnule Anders. Firma asta o fi având ceva de-a face cu „nava-fantoma”, daca nu cumva e chiar ea în persoana, ca să zic aşa.

— Dumnezeule! exclamă timonierul, acum mi-aduc aminte unde l-am văzut pe omuleţul acela gras, care stătuse de vorba cu Hendrik Grooven înainte de plecarea noastră. Da, da, l-am zărit odată în biroul firmei „Williamson Brothers”. Dar, domnule căpitan, s-ar părea ca nici domnul Hendrik n-ar fi străin de afacere, în cazul acesta!

— În ce relaţii se afla Hendrik cu tatăl său! cerceta Farrow.

— Foarte proaste. Bătrânul Grooven o fost un om tare de treabă şi mai că nu-mi vine să cred că se află acum pe fundul mării. Hendrik e un chefliu, i-a făcut multe necazuri tatălui tău şi după cât am auzit e

înglodat în datorii până peste cap. Mă gândesc cu groază, domnule căpitan, că pentru a face rost de bani, s-o fi amestecat în afacerea asta, în care tatăl său şi-a găsit moartea.

— Totul e cu putinţă în lumea noastră! zise căpitanul cu seriozitate. Banul e ochiul dracului şi câţi copii nu şi-au ucis părinţii de dragul lui! Acum văd ceva mai limpede, domnule Anders. Fusese hotărât dinainte să se scufunde corabia lui Grooven si Hendrik voia să-si plătească datoriile cu banii luaţi de la asigurare. Când a fost vorba să plece el însuşi la drum, l-a cu prins frica; s-a liniştit, însă, după ce a stat de vorbă cu reprezentantul firmei „Williamson Brothers". Poate că au izbutit să-l convingă că scapă cu viaţă dacă va sta în spatele vasului, la cârmă, sau poate că i-au făgăduit că nu vor scufunda corabia chiar îndată. De aceea nu s-a mai împotrivit. Ascultă ce-ţi spun eu, aşa stau lucrurile, domnule Anders! Fireşte că banda nu s-a mai sinchisit de el apoi, pentru ea principalul fiind încărcătura de preţ.

— Drace! Aveţi perfectă dreptate, domnule căpitan! exclamă timonierul. Ce-ar fi să dăm imediat de ştire poliţiei cum stau lucrurile ?

Farrow izbucni în râs. Apoi răspunse:

— Eu cred că poliţia nu va mai putea de bucurie când ne-om prezenta noi, ca să ne poată aresta. Hendrik Grooven are, desigur, mai multă trecere decât fostul său timonier şi chiar decât căpitanul Farrow, urmărit cu înverşunare de fostele puteri, aliate. Nu eşti şi dumneata de aceeaşi părere? Nu, domnule Anders, cu poliţia nu-i nimic de făcut, trebuie să lămurim chestia prin propriile noastre puteri, oricât de greu şi primejdios ar fi. Şi acum, cred că am stat destul de vorbă, deşi nu ne-am pierdut timpul degeaba şi vom porni la drum să vedem dacă nu cumva descoperim ceva suspect.

Cu viteză redusă, submarinul pluti lin spre coastă, spre punctul unde, cu câteva ceasuri înainte, corabia lui Grooven se scufundase.

Căpitanul ştia bine că se afla în mare primejdie. Bandiţii care lucrau cu astfel de arme şi mijloace aveau, desigur, pe vasul lor un post de radio, datorită căruia puteau fi informaţi repede de omul lor de încredere din Bandjermasin. Dacă Hendrik Grooven s-o fi dus acum la acest personaj, atunci nu mai încăpea îndoială că cei de pe corabia-fantomă şi primiseră vestea că submarinul lui Farrow se află la faţa locului şi că vestitul căpitan, spaima bandiţilor de mare, hotărâse să se ocupe de lămurirea misterului.

Şi atunci se putea aştepta în orice clipă să împărtăşească soarta corăbiei lui Grooven.

III.
O ÎNTREPRINDERE ÎNDRĂZNEAŢĂ.

CU CÂT SUBMARINUL înainta mal spre nord, apropiindu-se de coasta primejdioasă, Farrow devenea tot mai neliniştit.

În cele din urmă, dădu comanda de afundare. Marinarii care se aflau pe punte, printre care George şi Petre, coborâră în grabă scăriţa turnului, capacul fu închis, apoi minunatul vas începu să se lase în apa. În vreme ce pompele umpleau tancurile de balast. Farrow afundă „Dox"-ul la vreo opt metri numai şi înălţă periscopul doar atât cât să lase la suprafaţa apei. Două minute se scurseră de la această manevră, când Farrow tresări cu putere. Teama lui se dovedea îndreptăţită.

Trei fâşii luminoase străbătură deodată întunericul. Erau atât de bine orânduite, încât formau o prelungire şi luminau apa pe o mare întindere. Se rotiră încetişor în semicerc, luminând mai întâi coasta spre răsărit, apoi rătăcind deasupra apei pentru ca, după ce luminară coasta de apus, să se stângă brusc.

Farrow răsuflă uşurat. Dacă s-ar fi lăsat la fund numai cu câteva clipe mai târziu, submarinul ar fi fost descoperit cu ajutorul acestor fâşii luminoase. Şi atunci, soarta lui ar fi fost pecetluită.

Cele trei lumini de reflectoare păreau să fi venit dinspre coastă, dar aproape exact în spatele locului unde se petrecuse nenorocirea. Aşadar, era totuşi posibil ca acolo să fie scafandri la lucru, pentru a scoate la suprafaţă încărcătură vasului scufundat.

Da, căpitanul era chiar sigur de asta, căci banda ştia de acum că tânărul Grooven şi timonierul fuseseră salvaţi şi că Anders se afla chiar pe submarinul lui Farrow. Trebuiau să presupună că Hendrik Grooven va da de ştire poliţiei şi poate chiar a doua zi dimineaţă vase ale guvernului vor face de strajă la locul nenorocirii, până la ridicarea corăbiei.

Dar cum putea Farrow să stabilească lucrul acesta? Misterioasa epavă, care se folosea de arme atât de primejdioase, era, desigur, aproape de locul cu pricina. Dacă oamenii lucrau la lumina lămpilor în interiorul corăbiei, cu greu ar fi observat ceva, prin fereastra de la proră, iar reflectoarele pe care le construise Hagen şi a căror lumină răzbătea prin apa nu trebuia să le pună în funcţiune, căci ar fi atras atenţia duşmanului care nu l-ar fi cruţat deloc.

— Domnule Anders, se adresă el timonierului, cât de adâncă e apa în locul unde s-a scufundat corabia?

— Ce-l puţin zece metri, răspunse Anders. Fundul mării se înclină apoi treptat spre sud, în aşa fel încât, la o depărtare de trei kilometri de coastă, adâncimea mării e de cincisprezece metri.

— Hm! ăsta e un câmp ideal de activitate pentru bandă, zise Farrow. Sunt sigur, însă, că ne-om pricepe noi să le stricăm afacerea, N-avem încotro, trebuie să ne ţinem de capul lor. E drept, riscăm să ne prăpădim de pe urma vre-unuia din proiectilele acelea misterioase cu

care lucrează banditii, dar cel puţin ni se va recunoaşte nevinovăţia când se va da de rămăşiţele submarinului.

— Domnule căpitan, poate că tânărul Grooven a spus adevărul fără să-şi dea seama atunci când a afirmat că epava aceasta ar servi de acoperitoare unui submarin! Voia să lovească în dumneavoastră cu asta, dar chiar dacă n-o fi ştiut în mod exact, poate că totuşi a ghicit cum stau lucrurile!

— La drept vorbind, eu n-aş putea crede ca un al doilea submarin să mai dea târcoale pe aici, zise Farrow, dar admiţând totuşi că aşa este, nu poate fi decât unul american. Ştiu eu ce să mai zic? În privinţa asta, banditii americani sunt foarte bine organizaţi. Dar, ia spune, de cât timp datează firma „Williamson Brothers"?

— De peste un an de zile, domnule căpitan. Cam tot pe atunci au început să dispară corăbiile pe aici. Să fi venit indivizii ăia tocmai din America, ca să-si stabilească aici câmpul lor de operaţii criminale ?

— Nu-i deloc exclus. Ba asta dovedeşte chiar că au lucrat cu cap. Pe coastele americane nu puteau să opereze prea mult timp, căci acolo paza se face cu mijloacele cele mai modeme, în primul rând cu avioanele. În schimb, pe aici se produc atâtea taifunuri pe seama cărora se poate pune uşor dispariţia unui vas, apoi coastele sunt foarte primejdioase prin locurile astea şi înainte de toate – se ştie de ani de zile că eu îmi fac veacul pe aici.

— Ah ! Asta înseamnă că banda şi-a făcut socoteala de la început că bănuiala ar putea cădea asupra dumneavoastră, domnule căpitan, zisa Anders, spumegând de furie. Asta e o mârşăvie fără seamăn.

— O astfel de întreprindere nu putea fi pusă la cale decât de un cap genial, răspunse Farrow. E mai mult ca sigur că s-a întemeiat pe această posibilitate. Dar despre asta vom sta de vorbă mai târziu, acum să vedem dacă nu putem descoperi ceva.

Submarinul se apropia de coastă şi căpitanul socoti că se afla doar la cinci sute de metri de locul nenorocirii. Îşi încorda auzul.

Deasupra apei se auzea zgomotul unei elice de vapor, pusă în mişcare, după cât se pare, de un motor puternic. Sunetul era, însă, slab, cea ce însemna că vasul se afla la patru sute de metri de submarin.

În întunericul care se lăsase asupra mării, Farrow nu putea să vadă nici măcar umbra vasului cu pricina. Zgomotul elicei se pierdu spre răsărit, apoi amuţi brusc; de fapt, prea brusc, dar căpitanul nu dădu atenţie faptului. Ceva mai târziu, însă, avea să-si reamintească în chip neplăcut de asta, spunându-si că faţă de un duşman atât de primejdios se cuvenea să fie cu cea mai mare băgare de seama.

Farrow privea prin periscop, aşteptându-se să vadă ivindu-se

lumina unui reflector, dar aşteptarea îi fu zadarnică. Îl chemă pe Rindow şi-i dădu în primire periscopul, spunându-i să fie atent la tot ce se petrece. Apoi, însoţit de George şi Anders, se duse în cabina de la proră şi trase obloanele de oţel de la ferestrele ce se aflau acolo.

Apa neagră era luminată din când în când de puncte şi linii strălucitoare, care nu erau decât peştii pe care natura îi înzestrase cu lumină proprie. Anders râmase uimit văzând instalaţia asta minunată, apoi privi cu încordare în întuneric.

Submarinul se târa încetişor spre nord, apropiindu-se de locul unde se produsese catastrofa. Când ajunse la cel mult o sută de metri, vasul se izbi de o piedică elastică şi în clipa următoare fu împins cu putere îndărăt.

— Domnule căpitan! strigă Anders, care îşi lipise faţa de geam, e o plasă, o plasă de oţel.

Căpitanul îşi dădu şi el seama de situaţie în aceeaşi clipă. Vaporul a cărui elice o auzise cu câteva minute înainte trebuie să fi fost unul din cele şase vase de pescuit pe care firma „Willlamson Brothers” le adusese aici, pentru aşa-zisele ei afaceri pescăreşti. Un altul trebuia să fie ceva mai spre apus, dar acela a cărui elice o auzise târâse, desigur, plasa de oţel după dânsul şi o aşezase aici.

Ciocnirea submarinului trebuie să fi fost semnalizată undeva, căci Farrow auzea acum lămurit zgomotul câtorva elice la apus şi la răsărit, şi care se apropia din ce în ce. În clipa aceasta, căpitanul îşi dădu seama limpede de planul duşmanului.

Submarinul, a cărui prezenţă le fusese semnalată de complicele lor din Bandjermasin, urma să fie încercuit în reţeaua largă de oţel. Din moment ce se va întâmpla aşa, înseamnă că duşmanii lor nemiloşi aveau, desigur, mijloace să distrugă mult temutul submarin.

— Repede îndărăt! strigă căpitanul în acustic.

Elicea începu îndată să biciuiască apa şi se produse o zguduitură, încât Farrow şi însoţitorii săi fură izbiţi de pereţii cabinei.

De întors nu mai era vreme, submarinul trebuia să gonească îndărăt, ca racul, pentru a scăpa de primejdia ce-l ameninţa. Tot mal aproape se auzea dinspre răsărit şi apus uruitul elicelor, câteva clipe doar fi cercul se închidea în jurul vasului.

— Pregătiţi lansatoarele de torpile unu şi doi! strigă el în portavoce.

După un minut se auzi glasul liniştit al lui Rindow, care răspundea :

— Lansatoarele de torpile sunt pregătite.

Dar, în răstimpul acesta scurt, situaţia se schimbase. Zgomotul elicelor se auzea aproape, încât se părea că cele două vase vor ciocni submarinul.

În clipa următoare, trupul de oţel al „Dox”-ului fu zgâriat de un corp mai tare; Farrow trase repede obloanele de la ferestre, mersul

vasului fu împiedicat un moment, dar apoi îşi luă viteză, gonind îndărăt.

— Babord ! strigă căpitanul Farrow după câteva clipe.

Vasul se roti ca o sfârlează, apoi fu izbit în coastă şi ameninţat să-şi piardă echilibrul. Dar îşi reveni repede şi porni ca o săgeata spre sud, până ce căpitanul dădu comanda:

— Jumătate viteză la motoare.

Răsuflând uşurat, îl privi pe Anders, care stătea nedumerit şi făcea ochii mari:

— Aşa, am scăpat ca prin urechile acului.

— Dumnezeule, dar ce fu asta? bâlbâi timonierul.

— Ceva simplu de tot. Voiau să ne încercuiască în plasa de otel. Cele două vapoare, care desfăşurau o viteză mare, se apropiau din direcţii opuse, urmând să se întâlnească. Cred că au prins de veste că am scăpat În ultimul moment din încercuirea plasei, care trebuia să se strângă În jurul nostru. Am bănuit imediat că avea să se producă o explozie În interiorul reţelei, de aceea am dat comando de babord, dar cu toate astea tot n-am scăpat de o izbitură destul de puternică.

— Hm! făcu Anders, trebuie să fie o bandă care lucrează repede si fără cruţare, dispunând de mijloace cu adevărat grozave. Dumnezeule, n-aş fi crezut cu putinţă aşa ceva.

— Dragă domnule Anders, zise căpitanul zâmbind, gândeşte-te bine dacă vrei să râmai cu noi. Asemenea incidente nu ne prea înspăimântă, suntem obişnuiţi cu ele. Acum, hai în turnul de comandă să vedem dacă nu putem observa ceva pe mare.

Când Farrow ajunse în turn, Rindow îi comunică:

— Cele trei reflectoare cercetează marea. Ah! văd două vaporaşe, desigur acelea ale căror elice le-am auzit. A! s-au stins reflectoarele.

— Hm! asta înseamnă că au vrut numai să se încredinţeze dacă ne-am prăpădit într-adevăr, zise Farrow. Deoarece nu vor vedea, însă, petele, de ulei caracteristice la suprafaţa apei, vor şti că am scăpat. Ia să chibzuim acum ce avem de făcut. Cum ne-am putea apropia noi de epava corăbiei scufundate? Probabil că au pus În jurul ei instalaţii de semnalizare. Ia staţi, prin explozie, reţeaua de oţel a fost distrusă, ce-ar fi să mai încercăm o dotă ?

— Domnule căpitan, comunică Rindow, care nu-şi dezlipea ochiul de pe lentila periscopului, cele trei reflectoare luminează din nou marea, de data asta de la apus spre răsărit. Cele două vase s-au depărtat unul de altul, dar văd la apus ivindu-se alte două, unul stă pe loc, celălalt se îndreaptă cu viteză mare spre răsărit. Cred că au întins o nouă reţea.

— Mă gândesc să distrug reţeaua aceasta cu o torpilă, dar blestemata aia de firmă americană posedă şase vapoare şi tare mă tem că ultimele două vor întinde altă reţea. Hm! acum chiar nu mai ştiu ce

e de făcut. Sunt încredinţat că lucrează scafandrii la corabia scufundată. Dar cum să ne apropiem de el? E aproape cu neputinţă, căci armele duşmanului sunt grozave.

George, care se afla în spatele tatălui său, interveni.

— Tată, de ce n-ar fi posibil să mă duc eu acolo, cu Petre şi Kard? Dacă marea e adâncă numai de zece metri pe aici, putem cobori mult mai lesne. Voi tăia şi reţeaua de sârmă, fără ca banditii să prindă de veste. În costumele inventate de doctorul Jellot ne putem mişca în voie şi apropiindu-ne de corabia scufundată, vom observa ce se petrece. Ce părere ai de propunerea mea, tată?

— Nu-i deloc rea, George, răspunse căpitanul, după ce chibzui câteva clipe. Şi nici primejdia pentru voi nu poate fi prea mare, după socoteala mea. Partea grea, însă, este cum să părăsiţi submarinul. Mai mult ca sigur că banditii cercetează marea, şi cum vreţi voi să părăsiţi turnul fără să fiţi observaţi, chiar dacă ne vom ridica numai atât cât să atingem cu el suprafaţa mării?

— Domnule căpitan, reflectoarele au început iar să lumineze marea, comunică Rindow . În clipa aceea, merg de la răsărit spre apus.

— Tată, putem totuşi ieşi, zise George. Vom înainta acum până ce ajungem aproape de reţeaua de sârmă, apoi ne ridicăm atâta cât să atingă turnul suprafaţa apel. Când reflectoarele vor fi trecut pentru o clipă peste noi. Ieşim la repezeală afară şi ne lăsăm În mare. Până să vă învăluie din nou lumina lor, voi aţi şi închis capacul şi v-aţi afundat.

— Toate astea sunt bine ticluite, dragă George, dar eu mă tem că banda a prevăzut reţeaua de oţel cu instalaţii de semnalizare foarte sensibile. Se poate lesne întâmpla ca să vă încercuiască şi pe voi, întocmai cum era să ni se întâmple şi nouă şi dacă s-o produce vreo explozie, sunteţi pierduţi.

— Tată, zise George, cu bucurie, l-am rugat pe domnul Hagen al nostru să-mi construiască o lampă de buzunar care să lumineze şi în apă. Uite-o aici! Cu ajutorul ei, vom putea examina reţeaua în locul prin care vom vrea să ne strecurăm, fără să atragem atenţia banditilor care spionează de sus. Fireşte că voi tăia fiecare sârmă suspectă şi voi fi cu mare băgare de seamă: vom lua cu noi foarfeci ascuţite pentru scopul acesta. În privinţa asta, poţi fi liniştit, tată. Te rog din suflet, lasă-mă să-mi pun planul în aplicare. Gândeşte-te că e vorba să înlăturăm bănuiala care planează asupra noastră.

— Da, dragul meu, acesta e lucrul principal. Oricâte fapte bune am făcut până acum, oricâte vieţi omeneşti am salvat, oamenii vor uita totul într-o clipă când bănuiala aceasta grea va apăsa asupra noastră şi toţi vor începe să strige în gura mare că suntem ucigaşi şi banditi ordinari. Aşa-i lumea, ce să-i faci ! Tu n-o cunoşti încă, eşti prea tânăr. Da, băiete, în principiu sunt de acord cu planul tău, deşi îţi

primejduieşti viaţa prin punerea lui în aplicare. Dar ce folos vom avea dacă veţi stabili într-adevăr că vasul scufundat e jefuit de bandiţi? Nu vom putea face dovada, nu-i cunoaştem pe făptaşi şi, afară de asta, nici-un judecător de prin partea locurilor astea nu ne va da crezare.

— Tată, eu am presimţirea că stabilirea acestui fapt va fi de mare însemnătate pentru noi, stărui George. Te rog din suflet, dă-mi voie să pornesc cu Petre şi Kard!

— Dumnezeule, sfinte! exclamă Anders. Cum de-i dă în gând băiatului să întreprindă aşa ceva? Domnule căpitan, am auzit multe despre faptele d-voastră de vitejie, dar asta n-am crezut cu putinţă. Dacă, dacă veţi izbuti să... cum să zic... să duceţi la bun sfârşit chestia asta, eu... eu voi debarca pe uscat. Am nevastă şi copil şi mă tem să nu rămână fără sprijin în viaţă.

— Dragă Anders, zise căpitanul, eu cred că dacă n-am fi fost noi, teama dumitale ar fi fost de mult un fapt împlinit. Dar ai dreptate, ai prins rădăcini prin locurile astea şi nu trebuie să te muţi în altă parte, mai ales nu trebuie să-ţi pui viaţa în pericol, luând parte la aventuri primejdioase, fără de care noi însă n-am putea trăi. Vei rămâne cu noi până vom lămuri misterul corăbiei-fantomă, apoi te vei întoarce acasă. Trebuie chiar să rămâi până atunci, căci Hendrik Grooven va fi purtat el de grijă să prezinte lucrurile cum îi vine lui mai bine, dându-te drept complicele nostru. Cred că-ţi dai şi dumneata seama de asta?

— Da. Aveţi dreptate, răspunse timonierul, îngândurat. Nu m-am gândit prea bine la chestia asta. De-abia acum îmi dau seama cât de ticălos este Hendrik acesta. El îşi va face declaraţia în faţa procurorului şi desigur că i se va da crezare, căci e fiul proprietarului corăbiei scufundate. Da, domnule căpitan, rămân cu trup şi suflet al dumneavoastră, chiar de-ar trebui să trec prin iad. Acum e vorba şl pentru mine să-mi salvez renumele, pe care ticălosul acela l-a murdărit, desigur.

— Bravo, Anders! strigă Farrow, acum ştiu că mă pot bizui pe dumneata în toate privinţele. Să revenim la chestie, însă. Ce se mai zăreşte, Rindow?

— Domnule căpitan, cele trei reflectoare se îndreaptă acum din nou de la apus spre răsărit, raportă primul ofiţer. A fost aşadar o pauză de patru minute.

— Ah! să ne spui atunci când va atinge lumina lor periscopul nostru! strigă Farrow.

— Acum! răspunse Rindow după câtva timp.

— Aşadar, în total şapte minute, zise căpitanul. Ceea ce înseamnă că au nevoie de încă trei minute până ce reflectoarele să lumineze coasta spre răsărit, apoi pauza de patru minute şi încă o dată

trei minute până ce razele să ne atingă din nou. Aşadar, avem zece minute şi cred că e de-ajuns ca să dăm drumul scafandrilor peste bord.

— Prea de-ajuns, tată! strigă George, cu însufleţire. Avem nevoie de cel mult cinci minute ca să ieşim din turn, poate că nici de-atâta. Iar între timp, voi vă veţi afunda.

— Hm! Două minute ca să ne ridicăm la suprafaţă, cinci minute pentru voi, două minute să ne lăsăm la fund, fac în total nouă minute îşi făcu Farrow socoteala. Da, tocmai bine! Pregătiţi-vă!

George alergă ca o furtună, strigându-l din fugă pe Petre si Kard. Timonierul zise cu admiraţie:

— Drept să vă spun, domnule căpitan, aş dori ca şi băiatul meu să ajungă într-o zi ca al dumneavoastră.

— În cazul acesta, ar trebui să fii si dumneata un tată la fel ca domnul căpitan al nostru, zise Plundow, dar nu prea cred că eşti.

IV.
O AVENTURĂ SUB APĂ.

GEORGE, PETRE ŞI KARD se îmbrăcară în grabă cu costumele luate de la complicii doctorului Jellot, apoi se înapoiară în turn. Intre timp, Farrow dăduse comanda de ridicare la suprafaţă, profitând de momentul când reflectoarele îşi plimbau lumina de la răsărit spre apus.

După câteva clipe, marginea turnului atinse oglinda apei. Petre Uriaşul se căţără pe scăriţa de fier, deschise capacul şi sări afară. George îl urmă, Kard la fel şi după patru minute cei trei scafandri se şi afundaseră în mare. Plundow închise repede capacul, apoi pompele aduseră din nou apa în tancurile de balast.

Când fâşiile de lumină ale reflectoarelor atinseră iarăşi marea, turnul submarinului era la doi metri sub apă. Farrow, care privea prin periscop, dădu din cap mulţumit şi zise :

— A mers strună până acum, să nădăjduim că cei trei tovarăşi ai noştri vor scăpa cu bine. Dacă vom observa însă că i s-ar întâmpla ceva unuia din el, să le arătăm bandiţilor că nu-i de glumit cu noi. Rindow! strigă el cu hotărâre, pregăteşte toate aruncătoarele de torpile. Ne vom ridica la suprafaţă dacă va fi nevoie, vom pune în funcţiune reflectorul şi vom arunca în aer toate vasele ce le vom întâlni.

Primul ofiţer dădu comanda mai departe cu toată graba. Căpitanul Farrow stătea la periscop. Părea o statuie şi nici-un muşchi nu-i tresărea pe chip, deşi ştia că fiul său se află pe fundul mării, expus celor mai mari primejdii, împreună cu cei doi tovarăşi. Dacă el îşi vor pierde viaţa cu prilejul acestei întreprinderi îndrăzneţe, căpitanul Farrow era hotărât să-l răzbune, cum nu s-a răzbunat încă nimeni în

lumea asta.

Aşa se explica şi faptul că el rămânea atât de liniştit şi nemişcat, cu ochiul la periscop. Vedea cum lumina reflectoarelor se plimba încolo şi încoace deasupra mării, dar nu observa nimic suspect, care să-l arate că cel trei scafandri au fost descoperiţi. Bandiţii trebuiau să se simtă în mare siguranţă, dacă îşi continuau lucrul netulburaţi. Căpitanul era complet liniştit, cu atât mai mult cu cât, de la afundarea lui George şi a tovarăşilor săi, trecuseră zece minute.

Cei trei scafandri ajunseseră pe fundul mării şi ştiau bine încotro s-o apuce, dor, după opt minute de mers, George se opri fără voie.

Se ţineau unul de altul, ca să nu se piardă, şi la lumina lămpii de buzunar, tânărul zări în faţa lui plasa de sârmă, pe care o aşezaseră acolo cele două vase americane.

Cel trei tovarăşi mai văzură apoi că în plasa de oţel erau intercalate şi sârme de aramă, care erau, desigur, în legătură cu vreo instalaţie de semnalizare. Kard, fiind mecanic cu experienţă, tăia la repezeală fiecare sârmă în parte, dar avea grijă să nu atingă capetele între ele. De-abia când tăie toate sârmele de aramă, până la înălţimea unul stat de om, începu treaba la reţeaua propriu-zisă.

În curând, făcuse o spărtură prin care se puteau strecura. Ştiau bine că se aflau acum în vizuina leului, căci cu toată prevederea cu care lucrase Kard, se putea, totuşi, să îi scăpat ceva din vedere şi astfel bandiţii să capete de ştire. Şi atunci se putea produce în interiorul reţelei o explozie, care să-i omoare pe toţi.

Braţ la braţ, îşi urmau drumul. George stinse lampa şi peste câteva clipe zăriră în faţa lor punctuleţe luminoase; nu erau, însă, peşti înzestraţi de la natură cu lumină fosforescenţă, ci, după cât se părea, izvoare luminoase slabe, artificiale, care se mişcau încoace şi încolo, la distanţe aproape regulate,

George şi tovarăşii săi inventaseră un sistem special de comunicare, atunci când se aflau sub apă, în costume de scafandru. Acest sistem era aplicat cu ajutorul degetelor, cu care loveau în tact pe antebraţ.

— Trebuie să încercăm să „prindem” unul din aceşti „purtători de lumină”, le comunică George tovarăşilor săi, şi atunci vom avea un martor cât se poate de bun. Nici nu vom atrage atenţia când ne vom face apariţia în rândurile acestor bandiţi.

Cei doi uriaşi răspunseră că sunt de acord cu propunerea, apoi porniră cu toţii înainte.

După câteva minute, se izbiră de o piedică tare. Pipăind cu mâinile, constatară că era corabia scufundată de curând de banda misterioasă.

George, care luase comanda micului grup, comunică din nou:

— S-o luăm la stânga, în jurul prorei vasului, trebuie să stabilim ce i-a provocat scufundarea. Repede, poate mai punem mâna pe unul din scafandri.

Înaintară cu paşi grăbiţi şi când trecură de prora ascuţită, constatară că era complet distrusă. Gaura era atât de mare, încât or fi putut încăpea în ea un vagon de cale ferată, iar cei trei marinari îşi dădură seama că o astfel de avarie trebuia să provoace în mod fatal scufundarea imediată a vasului.

Se opriră din mers, căci din gura aceasta uriaşă ieşeau afară făpturi, care purtau în mână o lumină slabă, îndestulătoare. Însă, ca să le arate drumul. Ciudaţii indivizi târau după ei poveri grele, sau le purtau în spate.

Cei trei scafandri stăteau nemişcaţi în colţul epavei şi observau cu atenţie făpturile misterioase. În cele din urmă, după sistemul lor, George le spuse tovarăşilor săi:

— Îl veţi înhăţa pe cel dintâi care va părăsi acum vasul. Îl veţi trage repede în umbră, cu povară cu tot. Atenţie! Fiţi pregătiţi!

Cei doi uriaşi se furişară încetişor lângă gaura care provocase pierderea corăbiei şi se aşezară la pânda. O nouă făptură îşi făcu apariţia, dar fu înhăţată repede de Petre şi Kard. Aici n-aveau să se teamă că individul atacat ar putea scoate un ţipăt, de aceea îşi încleştară mâinile de braţul lui şi-l traseră după dânşii. Zadarnic acesta se zbătea, adversarii săi erau mult mai puternici ca el.

George ştia bine că situaţia va deveni foarte primejdioasă acum, căci lipsa unui om trebuia să fie observată imediat. Reţeaua se putea închide şi explozia se putea produce, nimicindu-i.

Lovindu-i cu pumnul în spate, George le dădu de înţeles tovarăşilor săi să se grăbească, dar uriaşii bănuiau şi ei primejdia ce-i ameninţa şi porniră atât de repede înainte, încât tâlharul de-abia îi putea urma. El pricepea , însă, graba pe care o puneau Petre şi Kard, căci, cu toate că erau cu mare băgare de seamă, puteau totuşi atinge vreo sârmă, prin care să dea un semnal vasului care făcea de pază deasupra apei.

George nici nu cuteză să-şi depene gândul acesta în întregime, ci-i urmă pe cei doi uriaşi, cât îl ţineau puterile. Dar cu tot efortul lui, ar fi fost pierdut dacă credinciosul lui Petre n-ar fi fost la postul său.

George auzi un zgomot înăbuşit, pe care nu şi-l putea explica încă. Se opri fără voie, ca să cerceteze despre ce-i vorba, dar în clipa aceea un corp tare se izbi de el. Se simţi înhăţat şi târât înainte, cu o putere căreia nu ar fi putut să i se împotrivească.

Îşi dădu imediat seama că nu putea fi decât credinciosul Petre, care vroia să-l apere de vreo primejdie pe care o bănuia.

De aceea nici nu se împotrivi, ci căută să înainteze cât mai repede.

Aproape c-ar fi fost prea târziu, când deodată George se simţi lovit din amândouă părţile. Înainte de a-şi putea da seama ce se petrece, fu târât cu o smucitură atât de grozavă, încât nu lipsi mult să-l smulgă braţul din umăr.

În clipa următoare, însă, avu cel puţin o bănuială de primejdia în

care plutise, căci în spatele său alunecă ceva tare, ca oţelul, care-l împinse înainte cu putere. Dacă ar fi purtat acum costumul obişnuit de scafandru, cu buteliile de oxigen în spinare, ar fi fost pierdut, căci îşi dădu seama imediat că îndărătul său se închisese tocmai atunci cercul plasei de oţel. Cele două capete ale acesteia i-ar fi smuls cu siguranţă buteliile.

Petre urma să-l tragă tot înainte, dar deodată toţi trei scafandri fură izbiţi cu atâta putere, încât se lungiră pe fundul mării. Banditii făcuseră să explodeze o bombă în interiorul reţelei de sârmă şi efectul fusese grozav

George îi era nespus de recunoscător credinciosului său Petre, căci, fără el, căpitanul Farrow nu şi-ar mai fi revăzut fiul. Aşa, însă, înaintară încă vreo zece minute, după ce se ridicară de jos, şi ajunseră cam în dreptul locului unde trebuia să fie submarinul.

Nu era atât de simplu să ajungă sus acum, căci după toate probabilităţile , căpitanul nu putea să se ridice la suprafaţă deocamdată. Banditii descoperiseră, probabil, lipsa unuia dintre ai lor şi căutau, desigur, să lămurească lucrurile.

Cei trei stăteau nehotărâţi pe fundul mării.

În cele din urmă, George cuteză să aprindă lampa de buzunar şi atunci văzură cu toţii trei funii groase, care şerpuiau la numai câţiva paşi de ei.

De îndată ce lumina reflectoarelor trecuse deasupra periscopului, căpitanul Farrow trimisese repede un marinar pe punte, care fixase funiile de parapet. Înainte ca razele reflectoarelor să se înapoieze, marinarul fu îndărăt în turn şi submarinul se afundă la doi metri.

George se căţără cel dintâi pe funie, în vreme ce Petre şi Kard îl ţineau pe prizonier. Acum trebuiau să fie cu multă prevedere, căci dispariţia unui bandit trebuia să-i fi pus pe gânduri pe ceilalţi, care şi-ar fi închipuit că nu poate fi vorba decât de intervenţia căpitanului Farrow.

George lovi cu putere în capacul turnului şi imediat auzi răspunsul tatălui său. Căpitanul bătu în tactul alfabetului Morse :

— Fiţi pregătiţi şi urcaţi pe punte! Reflectoarele vin acum dinspre apus, peste trei minute mă ridic la suprafaţă.

— Bine, răspunse George. Aducem un prizonier.

Trase de funiile pe care le ţineau în mână Petre şi Kard şi cei doi uriaşi se căţărară imediat, cu prizonierul la mijloc. Acum erau cu toţii pe punte şi se târâră până la turn. Văzură nelămurit lumina celor trei reflectoare alunecând deasupra submarinului şi in clipa următoare, trupul de otel se ridică repede, capacul sări în sus şi după ce dădură drumul prizonierului din turn, ceilalţi trei îl urmară.

Petre închise la loc capacul, pompele intrară în funcţiune şi minunatul vas reveni sub apă.

Prizonierul fu dus în sala echipajului. Purta un costum de scafandru prevăzut cu butelii de oxigen pe spate, aşadar, se putea mişca şi el sub apă independent de vapor, dar nu atât de lesne ca George şi tovarăşii săi, care purtau la brâu sticluţele cu materii chimice, din amestecul cărora se producea oxigen.

După ce omul fu dezbrăcat de costumul său, Anders se apropie de el şi strigă uimit:

— Asta e Johnston!

Prizonierul tresări speriat. Căpitanul Farrow întrebă îndată :

— De unde-l cunoşti pe dumnealui, domnule Anders?

— E în slujbă la „Williamson Brothers”, răspunse timonierul. Aşadar, presupunerea dumneavoastră se confirmă, domnule căpitan.

— Asta mă bucură, zise Farrow. satisfăcut. Acum ştiu cel puţin cu precizie încotro trebuie să ne îndreptăm atenţia. Ah, Petre, bine aţi făcut că aţi adus balotul cu voi! Ştim în mod absolut sigur, deci, că vasul a fost scufundat cu scopul de a fi jefuit. Domnule Anders, cred că e mătase într-unsul, nu?

Timonierul examină balotul învelit în pânză impermeabilă, apoi zise :

— Balotul acesta îmi pare-necunoscut. Seamănă cu baloturile care se aflau in magazia lui Grooven, dar sunt mici deosebiri. N-am putea să-l desfacem ?

— Fireşte!

Balotul fu desfăcut, dar... nu conţinea nici-un fel de mătase, ci pânză de sac !

Farrow chibzui câteva clipe, apoi izbucni în râs şi se adresă prizonierului, care făcea o mutră plouată:

— Ei, ai văzut? Pungaşii au început să se înşele între ei. Hendrik Grooven ţi-a asigurat marfa, dar o marfă fără nici-o valoare. Mătasea şi statuetele le va vinde în altă parte.

Firma „Williamson Brothers”, însă, a scufundat degeaba o corabie, prăpădind atâtea vieţi omeneşti.

Johnston izbucni într-un adevărat potop de înjurături împotriva lui Grooven şi încheie cu vorbele:

— Lasă că James Williamson va plăti după cum merită; nu cred s-apuce ziua de mâine, ticălosul !

— Prin vorbele dumitale, ai mărturisit că lucrurile stau întocmai cum am bănuit eu, zise Farrow. Cred că nu va trece mult şi „corabia fantomă” va putea să-şi încheie existenţa.

Johnston râse batjocoritor şi zise :

— De murit, tot o să trebuiască să mor, dacă voi fi predat autorităţilor. Mi-ar fi însă mai plăcut să pier odată cu submarinul. Cel doi fraţi Williamson ştiu că dumneata, domnule căpitan Farrow, te afli aici: o dată ai izbutit să scapi în ultimul moment, dar eu ştiu că în cele

din urmă vasul tot va fi distrus. E o moarte frumoasă, nici nu vă veţi da seama când gazul va pătrunde în încăperile submarinului. Ha! ha! ha! corabia-fantomă va continua să existe, numai soarta mea e să dispar odată cu dumneavoastră

— N-am ajuns încă până acolo, răspunse Farrow, calm. Deocamdată te voi duce pe uscat, apoi mă voi îndrepta spre Kop Malalajor, să fac o vizita la sedlui firmei „Williamson Brothers”, ca să-mi dau seama cam ce afaceri învârtesc dumnealor pe acolo. N-aş vrea să te dau pe mâna călăului, după cum ţi se cuvine, şi după cum prevede legea.

Figura lui Johnston se schimonosi de furie, apoi duse repede mâna la buzunar: un cuţit luci în mâna lui, dar în aceeaşi clipă se auzi un ţipăt de spaimă. Petre apucase braţul prizonierului, care se pregătea să înfigă cuţitul în căpitan. Arma căzu jos şi Johnston începu să geamă de durere, căutând să-şi îndrepte mâna scrântită.

— Ai fost cam neprevăzător, dragul meu, zise Petre, liniştit. Acum te rog să întinzi niţel mâinile, ca să le legăm frumuşel.

Cu multă îndemânare îl legă şi-l trânti apoi într-un hamac, ca pe un pachet.

Farrow se întoarse în turn, urmat de George, care întrebă:

— Vrei într-adevăr să-l duci înapoi la Bandjermasin, tată?

— Ar trebui să-l transportăm la fraţii Nieuvenhuls, răspunse căpitanul, dar mă gândesc că am pierde prea mult timp. Cred, deci, c-ar fi mai bine să ne îndreptăm imediat spre Kop Malalajor; în felul acesta am tăia drumul corăbiei-fantomă şi vaselor de pescuit.

— Dar bine, tată, banda o fi foarte puternică şi cum s-o facem inofensivă noi singuri?

— Prin vicleşug, dragul meu. De fapt, când mă gândesc la musafirii noştri, prinţul Ghasna şi fiica sa, nu-mi e deloc la îndemână să-i explic o astfel de primejdie.

Prinţul Indian tocmai intrase în turn şi auzise ultimele cuvinte ale Lui Farrow .

— Domnule căpitan, zise el, asupra dumitale apasă o bănuială, pe care trebuie s-o înlături. Noi nu suntem musafirii, ci tovarăşii dumitale. Dacă e nevoie să te expui primejdiei, nu ne vom da nici noi în lături. Poate că-ti pot fi de vreun folos, într-un fel sau altul. Duşmanii cu care ai de-a face acum par să fie foarte primejdioşi. Va trebui poate să întrebuinţăm mijloace neobişnuite împotriva lor. Voi discuta eu chestiunea cu doctorul Bertram. încheie el, părăsind repede turnul.

— Tată, cred că prinţul ne va putea fi de mare ajutor, zise George. Dar nici noi n-o să stăm degeaba. Când vom debarca la Kop Malalajor, vom lua cu noi grenade de mână.

— Ai dreptate, dragul meu. Va fi o luptă înverşunată, căci

banditţii ştiu că-i aşteaptă ştreangul dacă punem mâna pe ei şi-i predăm autorităţilor.

Căpitanul dădu comanda pentru direcţia spre vest. Avea de gând să pătrundă în vizuina banditţilor şi să-i distrugă până la unul, ca să-şi salveze renumele ameninţat.

V.
BANDIŢII SUNT ÎNVINŞI.

O JUMĂTATE DE ORĂ SUBMARINUL merse pe sub apă. Farrow observă prin periscop că reflectoarele continuau să brăzdeze întinsul apei. Banda îşi pusese în gând, probabil, să distrugă cu orice preţ „Dox"-ul.

Când razele reflectoarelor se văzură numai ca nişte linii subţiri, Farrow ridică vasul la suprafaţă şi puse imediat în funcţiune motoarele Diesel.

După socoteala lui, se afla la numai doi kilometri de Kop Malalajor şi îl chemă pe bătrânul Anders la el şi-l întrebă:

— Dumneata ştii unde se află sediul firmei?

— Fireşte, domnule căpitan. E pe aici un golf îngust şi lung, la capătul căruia se află colibele pescarilor şi instalaţiile pentru prepararea conservelor.

— Bine. În cazul acesta, intrăm de-a dreptul în golf. Tunarii mei îşi vor pregăti tunurile. Noi, însă, vom debarca imediat. Cu cât îi vom ataca mai pe neaşteptate pe cei rămaşi acasă, cu atât izbânda va fi mai mare.

Farrow chemă pe punte jumătate din oamenii echipajului. Fiecare avea două revolvere, un pumnal lung şi trei grenade de mână la brâu. Dar de armele acestea nu trebuiau să se folosească decât în cazuri extreme şi numai la porunca dată de căpitan.

— Acolo e golful, domnule căpitan! Strigă deodată Anders.

La capătul golfului îngust licăreau luminiţe. În locul acela se afla restul banditţilor, echipajul celorlalte vase de pescuit.

„Dox"-ul înainta încetişor în golf. Marinarii aşteptau cu încordare clipa când aveau să sară pe uscat. Peste câteva minute vasul se izbi uşor de ţărm. În dreapta se aflau corăbiile mici de pescari. Când Farrow le văzu îşi spuse îndată că banda nu putea fi atât de puternică, după cum crezuse el. Pentru corăbiile acestea mici era de ajuns un echipaj de trei oameni. Forţa principală a bandei se afla, desigur, pe corabia-fantomă.

Marinarii săriră sprinten pe uscat. Farrow, George şi Petre porniră înainte, apropiindu-se de clădirea ale cărei ferestre erau luminate în chip felurit.

Într-o încăpere mai mare, care servea probabil de sufragerie

comună, erau aşezaţi şase oameni în jurul unei mese şi jucau zaruri. Farrow deschise vijelios uşa şi dădu buzna înăuntru, cu revolverele întinse. Indivizii săriră în sus, dar când văzură numărul mare al marinarilor, cu pistoalele şi grenadele îndreptate împotriva lor, se supuseră imediat poruncii căpitanului şi ridicară mâinile.

Fură legaţi cu iuţeala fulgerului. Acum începură să protesteze, dar când Farrow le zise că aşteaptă numai sosirea corăbiei-fantomă, amuţiră cu toţii. Apoi li se puse un căluş în gură, ca să nu poată da alarma, atrăgând atenţia tovarăşilor lor care urmau să sosească.

Celelalte clădiri şi magazii fură cercetate la repezeală. Nici-un bandit nu mai fu găsit; în magazii, însă, erau îngrămădite baloturi şi lăzi provenite, desigur, din jafuri.

Anders recunoştea chiar unele din ele, numind până şi vaporul pe care fuseseră încărcate, cu o lună în urmă. Autorităţile vor putea avea aici dovada cea mai bună pentru vinovăţia bandei.

Farrow îşi împărţi oamenii printre case şi magazii. Urmau să le facă o primire cum se cuvine banditilor care se înapoiau din expediţie. Submarinul se va afunda la intrarea în golf, în timp ce Rindow va trebui să observe cu atenţia sosirea vaselor şi a corăbiei-fantomă. Dacă va fi nevoie, se va folosi de lansatoarele de torpile.

Prinţul Ghasna se apropie de căpitan. Avea sub braţ un mănunchi de grenade de mână şi, văzând mutra uimită a lui Farrow, zâmbi şi zise:

— Domnule căpitan, cu ajutorul doctorului Bertram, am prevăzut grenadele cu altă umplutură. Fireşte că explodează când sunt aruncate, dar nu sfâşie un om, ci-l ameţeşte numai. Această ameţeală ţine cam vreo douăzeci şi patru de ceasuri. Gazul se împrăştie repede, dar numai într-un spaţiu redus, cam de mărimea unei corăbii. Cu ajutorul acestor arme. Cred că vom face inofensive echipajele vaselor de pescari şi corăbiei-fantomă.

— Minunat! Exclamă căpitanul. Prin asta vom evita luptele înverşunate şi vărsarea de sânge. Rindow, ia şi dumneata câteva grenade dintre acestea, căci s-ar putea să te întâlneşti cu corabia-fantomă.

Primul ofiţer se întoarse repede la submarin, care se îndepărtă apoi, pentru a sta de pază în fata golfului.

Trecu o bună bucată de timp, până se văzură, în sfârşit, umbre la intrarea în golf. Vasele de pescuit se apropiau încetişor. Pe punte domnea o mare însufleţire, oamenii discutau cu aprindere, ba se auzeau chiar înjurături sălbatice. Probabil că descoperiseră escrocheria lui Hendrik Grooven.

Când primul vas se apropie până la treizeci de metri, Petre aruncă repede spre el două grenade de mână. Se auziră strigăte de uimire, apoi bufnituri şi vasul se izbi de ţărm, aşezându-se de a curmezişul.

De pe celelalte trei corăbii izbucniră înjurături furioase. Bandiţii nu ştiau încă ce li se întâmplase tovarăşilor lor. Al doilea vas se apropie şi el.

Petre îşi făcu datoria şi de data aceasta şi vasul se aşeză alături de celălalt, din cauza apăsării elicei.

Oamenii de pe celelalte două corăbii intrară la bănuială, maşinile stopară brusc, apoi se auziră glasuri strigând numele tovarăşilor lor.

Corăbiile erau destul de departe, dar asta nu-l împiedică pe Petre să se înalţe în vârful picioarelor şi să azvârle grenadele cu toată puterea. Bandiţii îl zăriră însă, sesizând şi mişcările pe care le făcea aruncând proiectilele. Şi pe când cele patru grenade zburau încă prin aer, de pe punte detunară împuşcături de revolvere.

Uriaşul se şi aruncase însa la pământ şi gloanţele trecură pe deasupra lui. Pe cele două. Vase se făcu o linişte de moarte.

Farrow îl întrebă pe prinţul Ghasna cât timp se va menţine gazul pe corăbii şi află că efectul acestuia se manifesta timp de o jumătate de ceas. Din cauza acesta nu puteau trimite oamenii pe cele două vase, ale căror motoare funcţionau încă. Ele alunecau acum de-a lungul ţărmului. Spre celelalte două, care se aflau ancorate în golf şi pe care Farrow pusese oamenii săi.

El le ordonă să sară imediat pe uscat, căci era primejdie să fie intoxicaţi şi dânşii, prin apropierea celorlalte două, râmase fără conducători. Marinarii părăsiră în grabă vasele şi se împrăştiară iute.

Acum aşteptau cu toţii sosirea vasului fantomă. Cerul se mai luminase în vremea asta. Aşa c-ar fi putut zări vasul cu mult înainte de a intra în golf.

Dar timpul trecea fără să se arate corabia mult aşteptată. Ce să se fi întâmplat?

George îi şopti căpitanului:

— Tată, probabil că Rindow s-a lăsat la fund, altminteri ar trebui să vedem turnul. Să fi observat oare ceva?

— Nu cred, răspunse Farrow. O fi făcut-o numai din prevedere, când o văzut că luna a ieşit dintre nori.

— Tată, zise iar George, după câtva timp, nu cumva să fie adevărat ceea ce spunea Hendrik Grooven, despre un submarin care serveşte de acoperire epavei? Poate că el se găseşte chiar în golf. Numai de nu s-ar întâlni cu Rindow! Gândeşte-te că Sanja e pe bord. De-aş fi bănuit aşa ceva, as fi adus-o cu noi aici.

— Dar, bine, George, de unde era să ştim că lucrurile vor merge atât de lesne? Răspunse căpitanul. Am fi avut mult de furcă dacă prinţul n-ar fi fabricat în grabă grenadele umplute cu gaze. Dacă oamenii vor rămâne în nesimţire timp de douăzeci şi patru de ceasuri, va fi de ajuns să dăm o radiogramă autorităţilor poliţieneşti din Bandjermasin, să trimită oameni să-i ia în primire pe indivizii aceştia.

Îl vom lăsa şi pe Johnston aici.

— În primul rând, însă, trebuie să dăm ochii cu corabia-fantomă, zise George. Presimt că vom avea încă de dus lupte grele. Ah! Ai văzut? Parcă s-a zărit o lumină în apă!

— Şi mie mi s-a părut, încuviinţă Farrow, surprins. Aşadar, tot e adevărată chestia cu submarinul. Hm! Ar trebui, însă, să se ridice la suprafaţă.

— Tată, poate că el pot părăsi vasul sub apă, după cum are de gând să facă inginerul Hagen cu „Dox"-ul nostru. Mi s-a părut că lumina aceea a fost raza unei lămpi de buzunar.

— În cazul acesta, oamenii vor ieşi la suprafaţă unul câte unul şi vom putea pune mâna pe ei cu atât mai uşor, zise Farrow.

Totuşi, cu toată liniştea aparentă, căpitanul era cam îngrijorat. Tot planul său cădea baltă prin această întorsătură a lucrurilor.

Zvonul se răspândi repede de la unul la altul. Toţi priveau acum cu încordare la suprafaţa apei, tulburată de elicele celor două vase, care se opriseră acum lângă celelalte două vase ancorate în golf.

Aşteptarea marinarilor noştri fu brusc întreruptă de ceva neaşteptat. Din clădirea unde zăceau oamenii care fuseseră legaţi şi încătuşaţi răsunară zbierăte sălbatice. Să fi izbutit să se elibereze unul din cei şase?

Farrow, Petre şi George se repeziră într-acolo şi priviră prin fereastră. O privelişte grozavă li se înfăţişă: în faţa paznicilor stătea un om îmbrăcat în costum de scafandru, care tocmai îşi punea casca pe cap. Apoi ridică mâna în care ţinea o armă scurtă, ciudată.

Cei şase prizonieri se dădură cu groază îndărăt, cu ochii aproape ieşiţi din orbite. Omul din fata lor trebuia să fi ţinut în mână o armă care-i ameninţa cu o moarte năprasnică.

Deasupra lui Farrow detunară două împuşcături. Petre îşi dădu seama de situaţie şi fără să stea mult pe gânduri, trase un glonţ, care-l făcu pe omul în costum de scafandru să scape arma din mână, iar al doilea îl nimeri în plin, trântindu-l la pământ. Căzu lângă un chepeng deschis, ceea ce-l făcu pe George să exclame:

— Tată, pe acolo e drumul care duce la submarinul lor. Ce păcat că n-am costumul de scafandru! Dar, ia stai! Omul ăsta e cam de statura mea. Tată, cobor prin gaura aceea şi-i fac inofensivi pe banditţii din submarin cu o grenadă de gaz.

Tânărul era grozav de entuziasmat de planul său. Căpitanul voia să-l oprească, fiindcă îşi adusese aminte că cei din submarin aveau o armă grozavă: bombele cu gaz otrăvitor. Era de-ajuns să observe că se petrece ceva suspect pe uscat, ca să facă să explodeze una şi să-l nimerească pe toţi, repurtând astfel o victorie strălucită asupra „Dox” -ului.

Cu cât chibzuia mai mult, găsea că planul lui George era bun. E

drept, glonţul lui Petre făcuse o gaură în costum, dar asta se putea lesne astupa.

Uriaşul ascultă deodată cu încordare spre trapa din încăpere, apoi ridică mâna, în semn de prevenire. Toţi trei auziră paşi grei, după aceea se ivi casca unul scafandru.

Când ieşi cu totul, pumnul lui Petre îl izbi cu putere în golul-stomacului şi individul râmase întins la pământ.

În vreme ce Petre îl dezbrăcă la repezeală de costumul de scafandru, George făcu acelaşi lucru cu rănitul. Care zăcea leşinat Căpitanul se apropie de prizonieri şi-i privi cu atenţie. Celui mai tânăr, care avea o figură oarecum inteligentă, îi scoase căluşul, dar îi apăsă revolverul pe frunte si-i şopti:

— Să nu cumva să crâcneşti, băiete, că eşti pierdut. Ştii bine că v-am salvat de la o moarte sigură. Sau te pomeneşti C-o fi vreun fleac arma pe care o avea în mână omul acela?

— E o armă grozavă! exclamă banditul. Ea împrăştie un gaz care arde plămânii. Am fi murit ca nişte guzgani.

— Cum te numeşti, îl întrebă Farrow.

— Jackson.

— Bine. Ascultă încoace. Voi trimite o radiogramă poliţiei din Bandjermasin, să vină să vă ia în primire de aici. Pe cei de pe corăbii i-am făcut inofensivi, acum ne mai rămâne numai submarinul, care târăşte după el corabia-fantomă. Dacă dumneata, Jackson, îmi vei spune cum ar putea pătrunde aceşti doi tovarăşi ai mei în submarinul vostru, îţi făgăduiesc că voi aminti în raportul meu că m-ai ajutat mult la prinderea bandei. În felul acesta, vei scăpa cu o pedeapsă mai uşoară, în loc să fii spânzurat.

— Eu n-am vrut să intru în rândurile banditilor, unchiul meu m-a silit, răspunse tânărul. Vă voi spune cu plăcere ceea ce-mi cereţi. După ce oamenii dumneavoastră vor fi coborât scara, vor da jos de o manivelă în peretele din dreapta, pe care trebuie s-o ridice în sus. Atunci se închide încăperea de jos şi pătrunde apă în ea. Când se umple de tot, puteţi deschide uşa care dă în mare. Submarinul se află numai la o depărtare de douăzeci de metri. În dreapta, lângă o proră, e o uşiţă: mai mult ca sigur că acum e deschisă, dar chiar dacă nu e, se poate deschide uşor de afară. Ea răspunde într-o încăpere mică, umplută cu apă. Cei doi domni trebuie să închidă uşa la loc, apoi să bată de patru ori în peretele dinăuntru: apa e pompată afară şi uşa dinăuntru deschisă. Restul... facă ce-or şti tovarăşii dumneavoastră.

— Aţi auzit, băieţi? Se adresă căpitanul lui Petre şi George. Îndată ce pătrundeţi în submarin, aruncaţi grenade din belşug, ca să-l ameţiţi pe toţi. Întoarceţi-vă imediat, ca să putem pleca, din moment ce ne vom fi îndeplinit misiunea.

— Şi cum ieşim din nou afară? întrebă George.

Jackson îi lămuri:

— Când intraţi din nou în anticameră, închideţi la loc uşa dinăuntru. În peretele din stânga se află o manivelă pe care, trăgând-o în jos, încăperea se umple cu apă şi uşa se deschide prin însuşi efectul presiunii.

— Sunt multe încăperi pe submarin? Întrebă George.

— E sala maşinilor, în care intraţi imediat, apoi vine sala echipajului, a cărei uşă e întotdeauna deschisă. În faţă e magazia cu arme, care e şi ea deschisă de obicei. Dar în spatele sălii echipajului este cabina căpitanului, care e veşnic închisă. Uşa e atât de tare, încât nici gazul nu va pătrunde prin ea.

— Lasă că-l scoatem noi afară pe domnul căpitan al vostru, zis George încrezător.

Îşi puse apoi repede costumul de scafandru şi Petre făcu la fel cu al lui.

Căpitanul mai zise încă o dată:

— George, vezi să fii cu băgare de seamă! Petre, nu-l scăpa din ochi.

— Puteţi avea toată încrederea în mine, domnule căpitan! răspunse Uriaşul şi-şi aşeză casca pe cap. George făcu acelaşi lucru, strânse mâna tatălui său şi începu să coboare scăriţa, urmat de Uriaş.

Proceda întocmai cum îi învăţase Jackson şi ajunseră cu bine lângă submarinul bandiţilor, care părea prăpădit de tot. Aprinse repede lampa şi zări uşiţa care ducea în anticameră. O deschise şi împreună cu Petre, intră înăuntru. Închizând-o după ei, George bătu de patru ori în perete şi după vreo trei minute apa se goli. Încetişor, se deschise în peretele interior o uşă îngustă prin care pătrundea lumina.

Când uşa se deschise de tot, cei doi tovarăşi zăriră câţiva oameni care priveau la ei cu nerăbdare. Petre aruncă cu iuţeala fulgerului patru grenade una după alta în patru direcţii diferite ale încăperii în care se aflau motoare uriaşe.

Efectul gazului se arătă imediat. După câteva clipe toţi zăceau întinşi la pământ în nesimţire.

George păşi înainte cu băgare de seamă, ţinând gata pregătită una din minunatele grenade, Jackson spusese că uşa unde se afla turnul care lansează bombe atât de misterioase e deschisa, dar de data asta nu era aşa. Tânărul se târî până la ea şi bătu de patru ori în tăblia de oţel.

Imediat, ea se dădu în lături, un om cu figura lătăreaţă se ivi în deschizătură, iar în spatele lui, un alt cap sălbatic. În aceeaşi clipă explodă grenada şi cei doi oameni căzură grămadă.

Mai rămânea numai căpitanul submarinului.

Împreună cu Petre, George străbătu sala echipajului şi pe cea a maşinilor şi în fata uşii ermetic închise se opri, ţinând fiecare câte o

grenadă în mână.

Tânărul bătu cu putere în placa de oţel. După un minut se deschise numai o crăpătură... Atât le era de ajuns. Insă, vitejilor noştri scafandri. Repede, ca fulgerul, ei azvârliră înăuntru cele două grenade.

Ajunseră cu bine afară şi după câteva minute erau în fata lui Farrow, care răsuflă uşurat văzându-i.

— S-a făcut! Zise tânărul.

Căpitanul îşi chemă acum oamenii şi le comunică faptul că, prin vitejia lui George şi a lui Petre, totul se sfârşise cu bine. Apoi dădu semnalul convenit spre submarin să se apropie.

Pe bordul „Dox"-ului se aflau şi măşti împotriva gazelor. Câţiva marinari pătrunseră în cele două vase de pescuit şi opriră motoarele. Se urcară pe urmă cu toţii pe submarin, numai Petre plecă în ultima clipă de pe vas şi, când se întoarse peste puţin timp. Îi raportă lui Farrow:

— Domnule căpitan, am aruncat o grenadă cu gaz in încăperea unde i-am lăsat pe prizonieri. Ce e bine, nu e râu, vorba aia.

— Bravo, Petre! Spuse căpitanul, ai făcut cum trebuie. Acum să transmitem radiograma poliţiei.

Aşa şi făcu.

Pe Johnston îl lăsară tot în sala de mâncare o banditţilor. Era şi el ameţit pentru douăzeci şi patru de ore şi-şi putea aştepta soarta.

Aventurile submarinului Dox 021

Hans Warren

I.

ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE

SUBMARINUL SE ODIHNEA în golful scăldat de razele soarelui. Căpitanul Farrow voia să plece de-abia pe-nserat, deoarece marea Flores, pe care trebuiau s-o străbată, forfotea de vapoare.

De aceea, după ce ajunsese în Insula Tigrului, dăduse ordin de oprire pentru o odihnă de o jumătate de zi. După întâmplarea din urmă cu epava-fantomă, puţină odihnă nu le strica.

Pe bord domnea multă mişcare. Marinarii se foloseau de prilej ca să-şi mai pună în regulă rufăria, căci lungul şir de aventuri din timpul din urmă nu le dăduse răgaz. George nu se îngrijea de fleacuri de felul ăsta, ştiind că Petre îi poartă el de grijă. Se plimba deci pe punte privind din când în când la întinsul apei care se pierdea în nemărginire. Pe-aici nu treceau vapoare, insula nefiind în drumul lor obişnuit. Totuşi nu strica să fie prevăzători, deoarece mările acestea erau cutreierate de multe vase, dintre care unele destul de suspecte. Pirateria şi contrabanda erau aici în floare.

Deodată îi veni gust tânărului să se scalde. Se duse în cabină şi-şi puse costumul de baie. Când ieşi iar pe punte, căpitanul îi spuse:

— Ia seama, dragul meu, cu rechinii nu e de glumit!

George se uită îngrijorat la mare. Apa era în locul acela atât de limpede, încât se vedea până la fund, adică la o adâncime de vreo zece metri. Anemone de toate formele şi culorile sclipeau în apă, peşti multicolori săgetau adâncul mării – tabloul era atât de încântător, încât uită cu totul de rechini.

Aceşti tigri ai mărilor nu se potriveau de fel cu frumuseţile din cuprinsul nesfârşit al apei. Tânărul întoarse capul şi răspunse zâmbind tatălui său:

— Nu se vede nici urmă de rechin, tată, aşa că n-am de ce mă teme. Şi-apoi, voi căuta să mă aţin tot pe lângă submarin; după cum vezi, nu mi se poate întâmpla nimic. Dacă totuşi s-ar întâmpla să-i vină poftă unei astfel de dihănii să mă atace, voi avea destulă vreme să alerg pe submarin.

— Bine, băiete, zise căpitanul cu puţină îndoială în glas. Vezi numai de nu te îndepărta prea mult de vas.

Farrow zâmbi mândru de fiul său când îl văzu sărind sprinten şi mlădios în apă, apoi se întoarse spre Petre şi-i zise:

— Petre, te-aş ruga să nu-l slăbeşti din ochi pe George. Adevărat că nu se zăreşte nici-un rechin deocamdată, dar lighioanele astea răsar pe neaşteptate, când nu te mai poţi feri de ele.

— Lasă, domnule căpitan, că nu-i dau eu răgaz; mă duc să-mi aduc puşca şi poţi fi fără grijă, răspunse Uriaşul şi după câteva momente se întoarse cu o coşcogeamitea puşcă, ale cărei gloanţe

puteau ucide chiar o balenă.

Se aşeză pe urmă lângă parapet şi se uită la George care înota cu voluptate în jurul submarinului, la o depărtare de opt-zece metri. Petre îşi plimba privirea în toate părţile, se uită în fundul apei, dar nu zări nimic.

George părea să aibă dreptate; aici nu era rost de vreo pradă, pentru aceşti tâlhari ai mărilor, de aceea se aţineau mai bine în linia vapoarelor, de unde le putea cădea mai lesne vreo pleaşcă.

Tânărul se bălăcea voios în apă şi se simţea atât de bine, încât umbla cu gândul să-l spună tatălui său să le îngăduie şi celorlalţi tovarăşi această plăcere, când îl auzi pe Petre răcnind:

— Ia seama, George, vin după pupă!

Cu ochii măriţi de spaimă, Uriaşul zărise desprinzându-se din stânca de coral a ţărmului două fâşii înguste, colorate, care se repezeau ca săgeata spre tânărul său stăpân. Nu putuse încă deosebi ce puteau fi, dar prin exclamaţia lui atrăsese atenţia doctorului Bertram, care stătea lângă el.

De-abia văzu acesta cele două panglici vii ţâşnind direct spre George, că se îngălbeni la faţă. Smulse iute revolverul de la brâu şi-i strigă lui Petre cu glas răguşit de emoţie:

— Repede, Petre! Sunt doi şerpi de mare, cei mai primejdioşi din câţi există... Dacă-l ajung, George e pierdut!

Uriaşul păli şi el. Ştia ce înseamnă muşcătura acestor şerpi veninoşi şi văzuse în ochii lui oameni murind în vremea unei singure muşcături. Aruncă puşca din mână si apucă revolverul. Intervenţia lui ar fi fost însă acum de prisos, căci, auzind strigătul de alarmă, tânărul cotise după pupa vasului, punând astfel între el şi primejdioasele târâtoare o stavilă. Când acestea fură la numai şase metri de el, ridică mâna spre Petre, care înţelese ce voia să spună George, apoi se lăsă repede la fund.

Manevra aceasta, datorită inteligenţei tânărului şi prezenţei de spirit a Uriaşului, avu deplin succes. Petre trase un glonţ care nimeri una din reptile, ajunsă la doi metri de George, şarpele ieşi aproape pe jumătate din apă, apoi pieri în adânc.

Al doilea glonţ trecu însă fără să atingă grozava târâtoare. Aceasta îl zări pe George, care tocmai voia să se ridice la suprafaţă, şi se repezi la el.

Şi Petre trase din nou, deşi ştia bine că în apă nu va putea să-şi ajungă ţinta. Totuşi glonţul care trecu pe lângă el şi dădu de ştire tânărului că primejdia nu era încă înlăturată.

Cu o smucitură, se aruncă în lături. Era totuşi salvarea lui, căci şarpele nu-l atinse şi din pricina iuţelii trecu ca o săgeată pe lângă el.

George înotă cu disperare spre suprafaţă, dar grozava târâtoare venea înfuriată după prada care părea că-i va scăpa în ultimul

moment.

La prora submarinului se afla însă prinţul indian, care ştia cum trebuie să tragă ca să nimerească în apă. Scoase şi el revolverul de la brâu, ochi, şi cele două gloanţe ale sale, trase unul după altul, se înfipseră în trupul grozavei târâtoare care tocmai voia să-şi înfigă colţii în pulpa tânărului. Şarpele se zvârcolii de câteva ori în loc, apoi se lăsă niţel mai afund, ceea ce îi dădu răgaz lui George să ajungă la submarin. Petre se aplecă peste parapet, îl apucă de subsuori şi, cu o smucitură puternică, îl trase pe punte.

Deşi prinţul nimerise într-adevăr şarpele, acesta nu murise încă. Trupul reptilei se izbi cu un plescăit de carcasa de oţel a vasului, la numai câţiva centimetri de picioarele lui George, pe care l-ar fi ajuns cu siguranţă dacă nu l-ar fi tras atât de repede Petre pe punte.

Prinţul trase din nou. Capul hidos al şarpelui fu sfărâmat într-o clipă de gloanţe, apoi reptila căzu în linie dreaptă până la fund, unde trupul ei avea să servească de hrană crabilor, care nu vor lăsa nici-o urmă din el.

George era galben la faţă şi încă emoţionat de primejdia prin care trecuse. Strânse în tăcere mâna lui Petre şi a prinţului Ghasna. Şerpii aceia erau într-adevăr mai grozavi decât cel mai mare rechin. Pe când faţă de un astfel de monstru al mărilor s-ar fi putut apăra şi ar fi reuşit să scape fără ajutorul altcuiva, de târâtoarele acelea, cu muşcătura lor înveninată, nu i-ar fi fost cu putinţă.

Căpitanul Farrow era de asemenea palid la faţă. Se apropie de George şi-i zise cu tremur în glas:

— Dragul meu copil, de astă dată ai scăpat chiar ca prin urechile acului. Moartea te pândea mai aproape ca niciodată. Şerpii aceştia sunt cei mai veninoşi din câţi există şi doctorul Bertram, cu toată ştiinţa lui, n-ar fi putut să te scape. Fii, te rog, mai prevăzător pe viitor, când vei mai vrea să te scalzi prin apele acestea.

— Ai dreptate, tată. Pentru moment mi-a trecut pofta de scăldat, oricât de îmbietoare ar fi apa. În largul mării, sunt sigur că nu pot întâlni astfel de şerpi veninoşi.

— În schimb, sunt alţi monştri primejdioşi, răspunse căpitanul cu seriozitate. Te-ai convins şi tu de câteva ori până acum. În sfârşiţi să mulţumim lui Dumnezeu că ai scăpat numai cu spaima.

Îngândurat, George se îndrepta spre cabina lui ca să se îmbrace. Avea un fel de presimţire că va mai trece încă prin multe şi mari primejdii în viaţa lui. Drept e că Farrow avea intenţia să pornească în cel mal scurt timp spre „Insula Odihnei”, locul lor sigur de refugiu, dar o voce lăuntrică îi spunea tânărului că se va scurge multă vreme până să ajungă ei acolo şi multe vor mai avea de întâmpinat.

Când ieşi din cabină ca să se urce pe punte, Sanja veni în grabă spre el. Frumoasa fiică a prinţului îl privea cu ochii plini de spaimă,

şi-i zise, apucându-i mâinile:

— Oh, George, ce-am auzit! Te rog din suflet, făgăduieşte-mi că vei fi mai prevăzător de-acum înainte. N-aş mai putea trăi dacă ţi s-ar întâmpla ceva. Viaţa mea fără tine n-ar avea nici-un rost...

— Da, Sanja mea dragă, voi fi mai prevăzător, gândindu-mă la tine, răspunse el cu adâncă dragoste.

Doctorul Bertram, care tocmai voia să iasă din cabină, se trase repede îndărăt când îi văzu, dar el erau atât de preocupaţi de ale lor, încât nici nu-l băgară de seamă şi se urcară amândoi pe punte. Căpitanul Farrow privi îngrijorat cerul şi-i zise lui Rindow, care stătea lângă el:

— După cum mi se pare mie, Vom avea o furtună straşnică. De aceea, ar fi bine să ieşim din golf, fiindcă s-ar putea ca furtuna să se preschimbe într-un adevărat ciclon şi e de preferat să ne apuce în larg decât aici, unde vântul ne-ar putea izbi de stânci, pe când acolo ne putem lăsa în adânc.

Rindow îşi îndrepta privirea spre vest

Văzu că se pregătea într-adevăr din direcţia aceea un ciclon. Farrow dădu imediat ordin să coboare toţi în interiorul submarinului, căci, de obicei, cicloanele se stârnesc brusc. Dacă îi apucă aici, în golful acesta plin de stânci, vasul ar fi fost distrus.

Marinarii, care observaseră şi ei primejdia ce se apropia, coborâră repede scăriţa, pe când pe punte nu mai rămaseră decât Farrow, George şi Rindow. Maşinile duduiră şi submarinul ieşi din golful unde George era cât pe-aci să-şi găsească moartea.

Cu o viteză din ce în ce mai mare, căpitanul Farrow îndrepta submarinul spre sud-est, pentru a ieşi cât mai repede din haosul acela de stânci ale Insulei Tigrului. Uraganul venea dinspre vest şi, odată ajunşi în marea Flores, primejdia era înlăturată.

George zări jos pe punte puşca lui Petre, pe care acesta o aruncase în momentul când cei doi şerpi vruseră să-l atace şi pe care o uitase acolo. O luă în braţe, cu gând s-o ducă în submarin când se vor afunda în apă, ca să se ferească de ciclon. Deodată văzură apărând în apropierea vasului o insulă împădurită. Farrow făcu un scurt ocol, vrând să treacă aproape de ea ca să nu piardă timp, dar când fură la vreo cincizeci de metri de insulă văzură un mic golf, iar tabloul pe care-l aveau acum în faţa lor era ceva la care nu s-ar fi aşteptat pentru nimic In lume.

Se frecară mai întâi la ochi, crezând că visează. Pe o scândură îngustă, rotunjită la capăt şi trasă de o mică barcă cu motor, stătea un om înalt şi lat în spate, un european.

Barca ara condusă de un malaiez şi se îndrepta spre partea de răsărit a golfului.

Ciudatul călăreţ al valurilor locuia probabil pe insula aceea

singuratică. Nici el, nici malaiezul nu zăriseră încă submarinul.

Prietenii noştri se uitau unul la altul, clătinând din cap, peste măsură de miraţi. Când îşi întoarseră iar ochii spre individul acela ciudat, zăriră ceva care făcu să le îngheţe sângele în vine. Un rechin uriaş înota spre el, fără ca omul, preocupat de a-şi ţine echilibrul pe scândură, să aibă habar ce se petrecea în spatele său.

Să strige? Dacă străinul ar fi întors capul şi ar fi văzut ce-l aşteaptă, spaima l-ar fi făcut să se rostogolească în apă. Dar şi aşa tot era pierdut, căci rechinul se afla acum la numai câţiva metri de el. George văzu că orice clipă e preţioasă. Fără să mai stea pe gânduri duse puşca la ochi şi trase trei gloanţe unul după altul. Chiar dacă nu reuşea să ucidă cu ele monstrul, cel puţin îl speria.

Aşa se şi întâmplă. Monstrul se aruncă brusc în lături, apoi trecu pe lângă submarin şi dispăru în mare.

La auzul împuşcăturilor, călăreţul valurilor se întoarse, dar cu atâta dibăcie, încât scândura nici măcar nu se zgudui. Văzu rechinul uriaş şi înţelese imediat că scăpase de la o moarte cumplită. Fără să pară de fel mirat de apariţia submarinului, ridică mâna în semn de salut, la care cel de pe „Dox” răspunseră în acelaşi fel. Farrow ar fi vrut să stea niţel de vorbă cu el, dar un vânt cald se stârni deodată, vestind apropierea uraganului. Călăreţul valurilor simţise şi el ce se pregăteşte, căci malaiezul trase repede barca la mal. Necunoscutul sări sprinten pe uscat, îi mai salută o dată pe cei de pe submarin, apoi dispăru în tufiş.

„Dox”-ul se îndepărtă şi el repede, trecu de insulă şi când ajunseră la capătul ei, Farrow le spuse lui George şi Rindow:

— Aici ne lăsăm la fund. Insula ne apără puţin de furia ciclonului care vine dinspre vest. Dacă reuşim să ajungem la o adâncime de opt metri, suntem în siguranţă.

Coborâră şi ei repede scăriţa, lăsară oblonul şi tancurile de balast fură golite complet. În câteva minute vasul era la adâncimea hotărâtă. Aici unde erau ei acum, ciclonul de-abia se simţea, printr-o uşoară legănare a submarinului.

Farrow le povesti doctorului, secundului, inginerului şi prinţului Ghasna de întâlnirea cu ciudatul călăreţ al valurilor, apoi adăugă:

— Sunt foarte curios să-l cunosc, de aceea m-am oprit aici. După ce se va potoli furtuna, ieşim la suprafaţa şi ne ducem să vizităm golful unde l-am văzut oprindu-se. Probabil că locuieşte chiar pe insula asta singuratică şi pare să fie un om interesant. Cum George e acela care l-a scăpat de la moarte, şi-i e dator recunoştinţă, sper că ne va primi cu bucurie.

— Da, zău, tată, să ne ducem! făcu tânărul cu însufleţire. Mă bucur încă de pe-acum să fac cunoştinţă cu el. Ai băgat de seamă că nici n-a tresărit când s-a întors şi a văzut rechinul la spatele lui? Omul

acela trebuie să fie foarte curajos. Oare ce l-o fi făcut să se statornicească pe insula aceea?

— Vom afla-o noi în curând, răspunse căpitanul. Ciclonul pare să fi slăbit şi peste vreo două ceasuri o să ne putem ridica iar la suprafaţă.

II.
UN OM CIUDAT

DUPĂ OJUMĂTATE DE ORĂ, legănările vasului încetară. Ciclonul părea să fi trecut şi la adâncimea unde se aflau ei aproape că nici nu se mai simţea. Dar câte vase se vor fi izbit de stânci, câte din ele se vor fi sfărâmat în calea lui?

Chiar şi acum valurile pe care le ridica erau destul de mari, ca să poată fi o primejdie pentru submarin. Trebuiau aşadar să mai rămână în apă încă vreo două ceasuri, deşi George întreba la fiecare cinci minute dacă n-a sosit în sfârşit momentul să se ducă pe insulă.

Tânărul de-abia aştepta să afle cine era omul acela ciudat. Dar şi mai curios era să ştie ce-l îndemnase pe un om atât de viteaz şi îndrăzneţ să se aşeze în pustietatea aceea. Nu făcea de fel impresia să fie scârbit de lume.

Farrow zâmbi când îl văzu pe fiul său atât de nerăbdător, după ce trecu şi răgazul de două ceasuri, iar la a nu ştiu câta întrebare a lui, răspunse:

— Da, dragul meu, acum când marea s-a potolit simţitor, putem ieşi ia suprafaţă ca să-ţi satisfac curiozitatea. Acest locuitor, să-i zicem sihastru, de pe insulă va fi bănuit desigur că vom voi să-l vizităm şi nu m-aş mira să-l găsim aşteptându-ne în golful în care l-am văzut dispărând adineauri.

Pompele goliră apa din tancurile de balast, vasul se ridică încetişor, dar când ajunse la doi metri de suprafaţă, începu să se clatine destul de tare, dovadă că furtuna fusese atât de violentă, încât valurile nu se potoliseră încă.

Farrow ar mai fi rămas încă un ceas sub apă; văzu însă înfrigurarea fiului său şi bucuria pe care acesta şi-o manifesta, şi nu vru să-l strice hatârul. Şi-apoi, vasul său drag se luptase şi în alte daţi cu furtunile cele mai grozave, fără să i se întâmple nimic. Ridică periscopul şi văzu că deşi marea era încă destul de agitată, nu prezenta însă nici-o primejdie pentru submarin.

Cum ieşi la suprafaţă, George urcă scăriţa care ducea în turn şi privi cu încordare spre insulă. Farrow căuta să abată puţin vasul spre un loc mai adăpostit, unde ştia că era mai ferit de valuri. Drept e că şi

aici îi izbeau în coastă, dar nu-i puteau pricinui nici-o pagubă. În sfârşit, ajunse în golf.

După cum se aştepta, de altfel, necunoscutul ieşi din desiş şi le făcu semn cu mâna. Când submarinul se găsi mai aproape de ţărm, omul le strigă:

— Până la zece metri puteţi înainta, domnilor, pe urmă trebuie să vă opriţi, ca să nu se împotmolească vasul. Dacă-mi permiteţi, vin eu să vă iau.

La un fluierat scurt al lui, malaiezul ieşi din tufiş şi-i ajută să împingă barca cu motor în apă, în timp ce Farrow se oprise la distanţa indicată. În câteva minute, barca se lipi de trupul de oţel al submarinului. Farrow, George, Rindow şi Petre se aplecară peste parapet, uitându-se curioşi la omul acela ciudat Era înalt, bine legat şi părea să fie foarte vânjos. Chipul său simpatic te câştiga de la prima vedere.

— Domnilor, începu el, numele meu e Enric Martens şi presupun că am în faţa mea pe domnul căpitan Farrow şi tovarăşii săi, cărora am să le mulţumesc că sunt acum în viaţă şi nu în pântecele rechinului.

— Adevărat, răspunse mirat Farrow, noi suntem. Salvatorul dumitale e fiul meu, George, care se bucură tot atât de mult ca şi mine că a scăpat „din ghearele monstrului”, ca să mă servesc de o expresie obişnuită, pe un compatriot de-al meu.

Îşi strânseră mâinile cu căldură, apoi Martens îi rugă să coboare în barcă. Când ajunseră la ţărm, necunoscutul le zise:

— Să-mi daţi voie să vă ofer ospitalitate în coliba mea. Sunteţi probabil foarte curioşi să ştiţi ce caut eu singur, cu malaiezul meu, Bongo, pe insula asta pustie. Vă voi satisface cu plăcere această curiozitate, cu atât mai mult cu cât sper că-mi veţi putea fi chiar de folos, domnule Farrow. Am auzit multe despre dumneata înainte de-a mă refugia aici, căci sunt într-adevăr un fugar, adăugă el cu amărăciune.

— Ca şi noi, răspunse căpitanul zâmbind. Bănuiesc că ai fost nedreptăţit, judecând după chipul dumitale.

— Mulţumesc din suflet pentru aceste cuvinte, domnule căpitan. Sunt nevinovat de ce mi se imputa, deşi în Makassar am fost luat drept un bandit şi un criminal. De două luni trăiesc pe insula aceasta pustie, tot nădăjduind că va găsi ăia dovada nevinovăţiei mele.

În timp ce vorbeau, Martens, care mergea înainte, străbătea o potecă în desiş. Insula era mai mare decât i se păruse lui Farrow şi tovarăşilor săi. După zece minute de drum, ajunseră într-un luminiş mare, unde se afla o colibă drăguţă din bambus.

— Am venit aici cu şase servitori malaiezi, care îmi erau foarte

devotaţi, zise iar Martens, şi mi-au ridicat coliba asta, dar cinci dintre ei au dispărut în chip misterios. Nu pot să pricep ce s-au făcut. Bongo, singurul care mi-a mai rămas, susţine că au fost luaţi de un duh rău. Mai că-mi vine şi mie să cred că are dreptate, deşi nu sunt superstiţios din fire.

— Te rog să ne povesteşti în linişte, răspunse Farrow cu seriozitate. Poate că-ţi vom fi de ajutor. A, căsuţa e într-adevăr cât se poate de drăguţă! adăugă el, văzând terasa împodobită cu fiori. Şi zici că malaiezii ţi-au făcut-o?

— Da. Ţineau foarte mult la mine, de aceea nu pot crede că au plecat de bunăvoie. Şi apoi, le-ar fi fost cu neputinţă, deoarece nu aveam aici decât barca cu motor.

— Ar fi fost, de altminteri, o mare îndrăzneală pentru ei, căci de la Makassar până aici sunt peste trei sute de kilometri.

— Şi totuşi am făcut drumul într-o singură noapte, pe o furtună groaznică, răspunse Martens zâmbind. Din asta poţi deduce cât mi-erau de devotaţi bieţii malaiezi. Acum te-aş ruga să asculţi întâmplarea care m-a silit să fug din Makassar şi din pricina căreia sunt considerat un criminal de rând.

— Îmi făcusem în Makassar, împreună cu un compatriot, un birou de export, care mergea binişor. Făceam negoţ mai ales cu răşină, trepan şi copra. Cum spuneam, afacerile mergeau satisfăcător, dar Hess, tovarăşul meu, era o fire neastâmpărată. Pleca uneori în barca noastră cu motor şi lipsea câte o săptămână încheiată. Acum două luni, chiar după ce încasasem o sumă mai mare de bani, îmi făcu o propunere, care la început mi se păru cam ciudată. Zicea să cumpărăm cu banii aceştia câştigaţi dintr-o afacere întâmplătoare, şi de care ne puteam lipsi, un secret de pe urma căruia ne-am putea îmbogăţi repede. Deoarece aveam absolută încredere în el, m-am învoit, deşi Hess nu prea voia să-mi spună despre ce e vorba. Atâta numai m-a lăsat să înţeleg, că taina s-ar afla pe insula aceasta a Tigrului, pe care mi-a descris-o atât de amănunţit, încât am găsit-o lesne după ce am fugit din oraş şi pentru care motiv m-am şi refugiat aici .

Hess a plecat chiar în seara aceea cu banii, luând cu el şi armele lui, precum şi un fel de desagă, de care nu se despărţea niciodată când pleca la drum. Nu mi-a spus dacă în barca noastră sau cu un alt vas şi asta a fost nenorocirea mea, că a doua zi s-a găsit în port casca lui colonială. După părerea tuturor, Hess căzuse în apă. Cercetările n-ar fi avut nici-un rost, căci fluxul trebuie să-l fi dus de mult trupul în largul mării. Deodată se zvoni că eu mi-aş fi omorât tovarăşul. Poliţia primi o scrisoare anonimă în care se spunea că făptuisem crima pentru a-mi însuşi banii. De unde ştia anonimul despre suma aceea, nu înţeleg nici acum. Bănuiala se întări când a trebuit să declar că banii îi luase Hess cu el. Situaţia mea devenea din zi în zi mai critică şi eram sigur că în

cele din urmă voi fi arestat. De aceea, i-am luat pe cei şase malaiezi credincioşi mie şi am fugit. Am pornit cu barca mea cu motor, într-o seară, pe o furtună grozavă. Eu, pe scândură, cum m-aţi văzut astăzi, căci era sportul meu favorit, la care reuşisem să capăt o îndemânare uimitoare. Sunt de două luni aici, dar n-am ajuns încă să cutreier toată insula, mai ales partea de nord a ei.

După ce mi-au făcut coliba pe care o vedeţi, cinci dintre malaiezi au dispărut brusc, ceea ce m-a făcut să-mi pierd cu desăvârşire capul. Ultimul a dispărut săptămâna trecută. Mă bătea uneori gândul dacă n-ar fi mai bine să mă întorc la Makassar şi să mă predau autorităţilor, pe urmă îmi ziceam că poate tot voi reuşi să descopăr taina despre care-mi vorbise Hess. Vrei să mă ajuţi dumneata, domnule căpitan?

— Bucuros, răspunse Farrow. Noi nu ne dăm în lături de la astfel de lucruri şi dacă aş putea să-ţi fac un bine, mi-ar face multă plăcere. În timp ce dumneata povesteai, am şi început să cumpănesc cam ce-ar putea să fie. Eu înclin să cred că tovarăşul dumitale Hess nici n-a fost omorât. Mai mult încă, s-ar putea să fi fost adus chiar aici, pe insulă, şi se află undeva în partea de nord a ei, pe care dumneata n-ai cercetat-o încă. Cu siguranţă că scrisoarea anonimă a pornit de la ticălosul care avea tot interesul să te înlăture din cale. N-ar fi de mirare ca să fie chiar un concurent de-al dumitale. Deocamdată, e vorba să cercetăm partea de nord a insulei. Dacă pădurea e atât de deasă că nu se poate pătrunde în ea, vom încerca să intrăm în desiş prin partea de sud, ancorând vasul pe coastă.

— A, ai dreptate, făcu Martens cu bucurie. Eu n-am avut timp, fiind ocupat cu instalarea, pe urmă, când am văzut cum îmi dispar oamenii unul după altul, m-am zăpăcit de tot. Acum mi-am recăpătat vechea mea energie şi-ţi voi dovedi, domnule căpitan, că ajutorul meu nu e de nesocotit. Astăzi nu mai putem întreprinde nimic, deoarece peste două ceasuri se va întuneca.

— E de-ajuns ca să putem face înconjurul insulei. Părerea mea ar fi să ne servim de barca dumitale. S-ar putea ca partea aceea a insulei să fie locuită şi ar trebui să nu se vadă submarinul.

— Cum să nu, domnule Farrow! Să plecăm imediat, răspunse în grabă Martens. Când am venit acum două luni aici, am ocolit într-o zi insula cu barca şi nu mi-a trebuit mai mult de un ceas pentru asta, deşi barca era bine încărcată, fiindcă a trebuit să iau cu mine o provizie mare de benzină la plecare. Cred că acum nu ne trebuie mai mult de trei sferturi de ceas. Până ne întoarcem noi, Bongo o să ne pregătească masa. Sper că veţi fi oaspeţii mei peste noapte, nu e aşa, domnilor? De asemenea, rog ca ofiţerii submarinului să ia parte la cină.

— Fireşte, domnule Martens. Mal mult încă: avem şi noi musafiri la bord, un prinţ indian cu fiica lui, pe care îi vom târî cu noi,

ca să zic aşa. A, dar asta ce-a fost?

Din desişul dinspre nord se auzise un răcnet cum nu mai auzise Farrow până atunci. Avea ceva si omenesc şi de animal în acelaşi timp. Se uită încremenit la tovarăşii săi, care îl priveau şi ei uluiţi. Bănuiau că era ceva suspect la mijloc. Dar Martens râse şi le zise liniştit:

— La început m-am speriat şi eu de ţipătul acesta, pe urmă mi-am dat seama ce trebuie să fie. Probabil că sunt nişte maimuţe pe acolo, căci am zărit odată, pe când mă dusesem în junglă să vânez vreo sălbăticiune, o făptură căţărându-se cu o iuţeală uimitoare în copaci şi pierind apoi în frunziş. Cu puţin timp înainte, auzisem şi eu răcnetul acesta, aşa că mi-am dat imediat seama de unde vine. Trebuie să fie o aşa-zisă „maimuţă urlătoare".În insula mea vor fi fiind multe specii de animale încă necunoscute de naturalişti.

— Hm! Pe cât ştiu, acest soi de maimuţe trăiesc numai in America de Sud, dar s-ar putea să fie şi în regiunea mării Flores exemplare din această specie. Zici că era într-adevăr o maimuţă, domnule Martens?

— Aşa cred, cel puţin. Era o făptură mică, de culoare închisă, care sărea cu mare repeziciune de pe o cracă pe cealaltă. La început am crezut că e un urangutan, fiindcă era mai mare ca o maimuţă obişnuită, dar mi-am dat imediat seama că trupul părea mult mai subţirel.

Farrow clatină din cap îngândurat şi ascultă încordat spre desişul de unde se auzi iar strigătul acela ciudat, de astă dată urmat de alte strigăte la fel, unele mai apropiate, altele mai îndepărtate.

— S-ar putea zice să sunt nişte oameni care îşi răspund ca să se înţeleagă între ei, făcu Farrow foarte mirat.

— Aşa mi s-a părut şi mie la început, până ce am văzut maimuţa. Şi apoi, nu-mi pot închipui ca o făptură omenească să fie în stare să sară cu atâta îndemânare de pe o cracă pe alta. Nici n-am apucat să trag, atât de repede dispăruse. Totuşi, fără să mă laud, sunt un foarte bun ţintaş.

— Ai băgat de seamă dacă făptura pe care o luai drept maimuţă avea păr pe trup?, îl cerceta Farrow cu interes.

Martens îl privi nedumerit, pe urma răspunse:

— Te rog să mă ierţi, căpitane, dar dumneata crezi într-adevăr că putea fi o făptură omenească? Eu sunt sigur că nu. Prea multă sprinteneală şi trupul prea mic pentru un om, deşi ceva prea mare pentru o maimuţă.

— Aşadar, bănuieşti că ar putea fi o nouă specie de maimuţe urlătoare, ca acelea din America de Sud? întrebă Farrow, zâmbind. Eu sunt însă de părere că există posibilitatea să avem de-a face cu un popor de pitici, necunoscut încă, de pildă ca ifisii din ţinuturile

Congoului african şi dajacii din Borneo.

— Hm, la asta nu m-am gândit, deşi am auzit şi eu despre aceste popoare de pigmei. Drept e că după mlădierea şi proporţiile corpului..., dar nu, un om nu poate avea atâta sprinteneală în mişcări.

— Dacă a fost deprins din fragedă copilărie, mai mult încă, de generaţii întregi, să trăiască prin copaci, e foarte cu putinţă. De pildă, am auzit nu demult că s-au descoperit în Sumatra astfel de făpturi, care trăiesc prin păduri, şi savanţii nu ştiu încă dacă sunt oameni sau maimuţe. În orice caz, se cere să fim cu băgare de seamă şi să presupunem că avem de-a face cu oameni; s-ar mai putea sa fie o legătură între ei şi dispariţia malaiezilor dumitale, domnule Martens. Par să fie nişte semnale pe care şi le dau intre ei.

Martens părea năucit

— Domnule Farrow, sunt de două luni aici şi ar fi trebuit să văd pe unul din ei mai de aproape. Şi apoi, ce să aibă cu malaiezii mei?

— Să-ţi spun ceva, domnule Martens, răspunse după câteva momente de gândire căpitanul. Am trecut în ultimii optsprezece ani, şi mal ales de când îl am pe fiul meu cu mine, prin atâtea întâmplări cât nici prin gând nu-i pot trece cuiva. Părerea mea e că malaiezii dumitale trăiesc. Au fost numai luaţi pentru un scop oarecare. Gândul mă duce şi mai departe, dar nu-ţi spun, pentru că ţi s-ar părea fantastic. Acum să plecăm; vreau să caut un loc prielnic, de unde să putem pătrunde mai lesne prin partea de nord în insulă.

Martens clătină capul îngândurat

— Domnule căpitan, multe am auzit eu despre dumneata şi nu m-aş mira ca presupunerile dumitale să se adeverească. Mai mult însă, sunt aproape sigur că-l vei găsi pe Hess teafăr şi-l vei salva din ghearele acelora care îl ţin prizonier.

— Eu nu sunt aşa de sigur ca dumneata, domnule Martens. Dacă poporul acesta de băştinaşi, care trăiesc prin copaci ca maimuţele, au aceleaşi obiceiuri ca locuitorii insulei Salomon, Hess e pierdut, răspunse foarte grav Farrow.

— A, vrei să spui că aceia sunt vânători de capete şi mâncători de oameni, în cazul acesta, ai dreptate, nu mai e nici-o speranţă pentru sărmanul meu tovarăş. Eu rămân totuşi la ideea mea. Cred că nu sunt oameni, ci maimuţe. Un om nu poate să urce cu atâta iuţeală în copaci.

— Poate că mai târziu vei fi mulţumit să avem de-a face cu nişte băştinaşi decât cu alţii, răspunse Farrow zâmbind. Acum să nu mai pierdem vremea şi să ocolim insula cât mai e lumină, ca să putem fi îndărăt când se va înnopta.

— Bine, plecăm imediat. Să dau mai întâi ordine pentru cină lui Bongo. Câţi veţi fi cu toţii, domnule căpitan?

— În afară de cei pe care îl vezi aici, vor mai veni Brun, doctorul Bertram, Hagen, prinţul Ghasna şi Sanja, fiica lui, răspunse Farrow.

— Un moment, vă rog, şi sunt gata.

Martens îl chemă pe malaiez şi-i porunci să pregătească masa pentru nouă persoane, apoi îşi conduse musafirii pe poteca îngustă care ducea pe coasta de răsărit. Trecură cu barca pe lângă submarin, şi Farrow îi strigă secundului, care luase comanda în lipsa lui, să fie gata peste un ceas, când se va întoarce să-l ia la Martens, unde erau poftiţi cu toţii la masă. După câteva minute, barca uşoară cu motor ieşi din golf şi se îndreptă spre coasta de vest a insulei.

Farrow îl ruga pe Martens sa meargă mai încet, ca să poată observa mai bine desişul care împrejmuia insula. Mai pretutindeni era o plajă lată de zece până la douăzeci de metri, pe urmă începea zidul de nepătruns de verdeaţa. Ochii ageri ai lui Farrow şi ai tovarăşilor săi, deprinşi cu astfel de lucruri, zăreau pe alocuri câte o mică rarişte, pe unde nu era greu de pătruns în desiş. Nu era însă acum timpul de făcut cercetări, deoarece trebuiau să arunce mai întâi o ochire generală asupra întregului cuprins al insulei.

Ocoleau acum partea de nord. Farrow, care până acum privise nepăsător, se ridică deodată în picioare şi-şi îndreptă trupul. George ştia că gestul însemna că în tatăl său se trezise un viu interes pentru cele ce vedea. De aceea, începu să se uite şi ei cu încordare spre desiş.

În două rânduri, Farrow făcu o mişcare cu capul, ceea ce îi determină şi pe ceilalţi să-l urmărească privirea. Văzură şi ei nişte rarişti în desiş, de unde porneau poteci bătătorite. Erau însă atât de puţin vizibile, încât Martens nici nu le băgă în seamă. Căpitanul nu-i pomeni nimic de ele, nici după ce se întoarseră la submarin, ca să-l ia şi pe ceilalţi pe insulă.

— Domnule Martens, îi zise el încet, în timp ce Sanja cobora în barcă, mi se pare că tot eu am avut dreptate. Nu sunt maimuţe, ci oameni.

Martens îi privi uluit şi vru să spună ceva, dar el îl opri cu un gest şi începu să discute cu tânăra prinţesă în limba indiană. Când însa barca trase la mal, tăcu brusc şi rămase pe gânduri. George înţelese că-l ameninţa iar o mare primejdie.

În timp ce înaintau pe poteca spre luminiş, căpitanul Îi şopti lui Martens:

— Să sperăm că-l vom mai găsi pe Bongo unde l-am lăsat, deşi nu prea cred. Pare-mi-se că ţipetele, pe care dumneata le luai drept ale maimuţelor, au o însemnătate foarte primejdioasă pentru noi. S-ar putea însă ca tocmai ele să ne prilejuiască descoperirea tainei care ne înconjoară.

Martens clătina capul în tăcere, căci ajunseră în luminişul unde se

afla coliba. Pe vatră ardea focul şi o căldare în care fierbea nişte peşte răspândea un miros plăcut în colibă. Dar Bongo nu se afla acolo şi nici nu veni la repetatele chemări ale stăpânului său.

— Vezi, tocmai de asta mă temeam eu, zise Farrow. Acum însă încep să sper că-l vom găsi pe Hess al dumitale în viaţă. A, începe să se întunece!

— Ştii ce, domnule căpitan, parcă mi s-a făcut frică să mai rămân pe insulă. N-ar fi mai bine să ne petrecem noaptea pe submarinul dumitale? Mai ales pentru domnişoara e prea primejdios pe insulă.

— Se înţelege că nu putem rămâne peste noapte aici, răspunse Farrow, deşi tare-aş fi vrut să văd şi eu cum au reuşit omuleţii aceia să biruie o matahală ca malaiezul dumitale.

— Tot aşa de voinici erau şi ceilalţi malaiezi. Mă miră foarte mult şi faptul că nu se vede pe-aici nici-o urmă de luptă.

Căpitanul aprinse lampa de buzunar şi cercetă cu băgare de seamă locul din jurul colibei. George făcu acelaşi lucru, dar, împins de curiozitate, se afundă din ce în ce mai adânc pe potecă. Găsi într-adevăr nişte urme micuţe, care se continuau prin iarba înaltă până la desiş. Văzu aici copaci mai răriţi într-un loc. Intră în desiş şi rămase o clipă uimit. Pe o bucăţică de loc se vedeau întipărite urmele mai multor paşi mititei, ca de copil de zece-doisprezece ani. Aşadar, tatăl său avusese dreptate. În pădure trăiau într-adevăr pitici, care se căţărau pe copaci ca şi maimuţele.

Va avea el oare norocul să vadă la faţă vreuna din făpturile acestea ciudate? Sau, mai mult încă, va putea descoperi ascunzătoarea lor? Şi ce-ar fi să izbutească să-l scape pe malaiezi, până a nu apuca să-l ucidă ei? Gândul acesta îl făcea să grăbească pasul, căutând în acelaşi timp să nu facă zgomot, ca să nu-l simtă piticii.

Nu mai auzi exclamaţia tatălui său, care se aplecase lângă foc şi ridicase de jos un obiect mititel.

— Să ne întoarcem imediat pe submarin, zise căpitanul îngrijorat. Asta trebuie să fie un vârf de săgeată; văd că e mânjit cu un lichid gălbui, probabil otravă. E arma de care se slujesc popoarele primitive. Să plecăm repede, altminteri s-ar putea să ne pomenim cu astfel de săgeţi plouând din copaci peste noi. Insula nu se poate vizita decât în cursul zilei, după cum văd eu. Dar George unde e? strigă el, privind speriat în jurul său.

— L-am văzut îndreptându-se spre partea de nord a desişului; cerceta aplecat spre pământ cu lampa de buzunar.

— Iar a pornit-o singur de capul lui, făcu Farrow, necăjit şi îngrijorat. Nici nu bănuieşte ce primejdie îl pândeşte. A , ia auziţi! Cu siguranţa că l-au văzut.

Din desişul apropiat răsunară iar strigătele acelea ciudate. Acum se

ştia hotărât că nu erau maimuţe, ci oameni, şi deşi erau atât de mici, aveau arme foarte primejdioase, de care ştiau să se servească la timp.

De-abia o putu reţine puţin pe Sanja, care voia s-alerge în desiş, după dragul ei George. Farrow căuta s-o liniştească, deşi sufletul îi era cuprins de o mare teamă pentru soarta fiului său.

— Acum nu putem întreprinde nimic, zise el. Trebuie s-aşteptăm până mâine dimineaţă. Numai la lumina zilei am putea încerca să pătrundem în desiş şi să avem posibilitatea să-l vedem pe pigmei. Dacă am încerca s-o facem acum, ne-am expune unor săgeţi otrăvite, curgând ca grindina peste capetele noastre, înainte de a avea noi vreme să-l simţim. Îndepărtaţi-vă de foc, să nu fim văzuţi. Cu toate că era un sacrificiu ceea ce făcea, Farrow ieşi cel dintâi din luminiş. Ceilalţi îl urmară în tăcere. Înţelegeau ce se petrecea în sufletul tovarăşului lor, dar îşi dădeau şi ei seama că pentru moment nu era nimic de făcut. Chiar şi aşa, acum la ieşirea din insulă, drumul era destul de primejdios, căci nu se putea şti dacă piticii nu stau cocoţaţi în vârfurile copacilor şi-i pândesc ca să-l împroaşte cu săgeţi otrăvite.

Farrow nu cuteza să aprindă lampa de buzunar şi le dăduse şi celorlalţi în grijă să se ferească de o nesocotinţa ca asta. Păşeau unul în urma altuia pe poteca îngustă, prin bezna desişului, atingându-se mereu cu mâna, ca să nu se răzleţească.

În faţă mergea căpitanul şi după el Sanja, care plângea înăbuşit. Petre încheia coloana; îl bătea gândul să se întoarcă şi să-l caute el singur pe George. Deşi ar fi făcut-o bucuros, nu putea totuşi călca ordinul stăpânului său şi îşi dădea seama că tot n-ar fi folosit la nimic; se expunea doar riscului de a fi nimerit de vreo săgeată de-a piticilor, fără a-l putea ajuta pe dragul lui George.

Căpitanul Farrow grăbi instinctiv pasul, când se auziră iar, foarte aproape de ei, glasurile acelea ciudate. Probabil că văzuseră luminişul din faţa colibei pustiu şi se luaseră după fugari. În pădure era întuneric beznă şi trebuie să fi avut nişte ochi de pisică pentru a se putea orienta atât de bine.

— În pas gimnastic! comandă căpitanul, cu glas înăbuşit.

Din fericire, convoiul ajunsese aproape de coasta de răsărit. Numai câteva minute îi mai despărţeau de golf. Săriră repede în barcă, apoi Petre o împinse cu putere de la mal. Era şi timpul, căci îndată ce ajunseră la submarin, din desişul de pe mal se auziră ţipetele acelea ciudate. Farrow se temea chiar să nu fie ajunşi de săgeţile piticilor, în vreme ce se vor urca în turn. Probabil însă că, deşi îi vedeau foarte bine prin întuneric, li se făcuse frică de această namilă necunoscută de ei, fiindcă nu cutezară să se slujească de primejdioasele lor arme.

Căpitanul puse să se îndrepte vasul spre mijlocul golfului, unde era sigur că nu-i vor putea ajunge săgeţile. Când echipajul află de dispariţia lui George, se iscă o mare agitaţie printre marinari. În cele

din urmă, înţeleseră şi ei că nu se putea întreprinde nimic pe întuneric.

În cabina comandantului se ţinu de asemenea sfat: ce era de făcut? Părerea lui Farrow era că piticii nu-şi aveau un loc statornic, ci, întocmai ca şi maimuţele, trăiau prin copaci, când ici, când colo, de aceea era şi mai grea salvarea lui George şi a celor şase malaiezi. Deşi căpitanul nu-şi exprima pe faţă teama din pricina Sanjei, toţi înţelegeau din grija lui că piticii aceştia sunt poate mâncători de oameni. Carnivori în orice caz, dovadă armele lor, de care se slujeau să ucidă animale.

Ideea că George va avea tragica soartă de-a fi mâncat de pitici îi făcu pe toţi să se înfioare. Pe căpitan nu-l mai răbda locul şi ieşi din cabină.

— Să ne ducem în partea de nord a insulei şi îndată ce se va lumina de ziuă să intrăm în desiş; poate că tot vom reuşi să-l salvăm pe George, propuse el.

— Speranţa să n-o pierdem în nici un caz, exclamă Rindow. Nu se poate, nu trebuie ca George al nostru să piară într-un chip atât de grozav, domnule căpitan...

Farrow îi aruncă o privire de recunoştinţă, apoi se urcară amândoi în turn. Încet şi cu multă băgare de seamă, submarinul ocoli insula. Se opri în imediata apropiere a ţărmului de nord. Hotărâră să se formeze o trupă puternică, bine înarmată, care să ia cu sine şi grenade cu gaze fabricate de prinţul Ghasna, apoi să pornească pe uscat, imediat ce se vor ivi zorile.

Deşi mai era mult până atunci, căpitanul dădu ordinul de odihnă, dar nimeni nu se gând să doarmă. Soarta lui George ii îngrijora pe toţi. Se aflase el, ce e drept, de multe ori în situaţii primejdioase, dar piticii aceştia care trăiau prin copaci mai rău ca fiarele sălbatice, îi puneau pe gânduri.

....

George grăbise pasul. Urmele acelea micuţe erau acum tot mai dese şi adânc întipărite în pământ, ceea ce dovedea că piticii duceau cu ei o povară foarte grea pentru puterile lor.

Aşadar, îl atacaseră pe Bongo în luminiş şi-l luaseră cu ei. Cu siguranţă ca va da în curând de sălaşul lor. Poate că va reuşi totuşi să-l salveze pe malaiez, care se va fi aflând în mare primejdie.

Deodată, tânărul se opri în loc, aprinse brusc lampa de buzunar şi sări în lături. Deasupra capului său se auziră ţipetele acelea ciudate; aşadar, îl simţiseră. Dacă putuseră ei birui namila aceea de malaiez, cu siguranţă că nici el nu va putea scăpa din ghearele lor. Smuci revolverul de la brâu, trecu lampa în mâna stângă şi ascultă cu încordare. În juru-i, totul foşnea. Auzise şi până acum foşnetul acela, ceva mai slab, însă, dar îl atribuia vietăţilor pădurii, care noaptea se

trezesc la viaţă.

Dar acum i se părea că moartea îl pândeşte din toate părţile. Nicicând nu simţise aerul acela umed al Tropicelor atât de apăsător. Respira cu anevoie, inima bătea să-l spargă pieptul, o sudoare rece îi scălda tot trupul.

Auzi desluşit un foşnet mai tare lângă el, ba nu, părea să vină de deasupra capului. Îşi aminti că piticii se căţărau ca maimuţele pe copaci. George făcu un pas îndărăt, dar tresări înfiorat, căci se izbise de cineva care se afla în spatele său.

Se auzi un strigăt melodios, pe urmă tânărul simţi o înţepătură în mâna dreapta şi în acelaşi timp, se stârni o mişcare în jurul său. Pădurea întreagă se trezise parcă la viaţă, nişte glasuri răsunară aproape, iar altele ceva mai departe... şi înţelese că fusese împresurat de pitici.

Repede ca fulgerul făcu lumină şi ridică revolverul. Mai bine zis, vru să-l ridice, dar mâna îi păru deodată grea ca plumbul. Raza de lumină căzu pe un grup de pitici care îl înconjurau ca un roi din toate părţile.

ÎI cuprinse deodată o spaimă grozavă. De ce nu mai putea mişca braţul drept? Şi ce să fie furnicătura aceea din tot trupul? Degetele mâinii stângi se desprinseră de la sine şi lampa se rostogoli la pământ. Nu mai simţi nici-o părticică a corpului şi-i veni ameţeală. Înţelese cu groază că înţepătura fusese otrăvită... vru să ţipe, dar... îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi veni în simţiri, se minună că mai era în viaţă. Ultimul lui gând fusese că-l otrăviseră piticii. Dar cum se făcea atunci că revenise la viaţă? Oare otrava avea putere numai să te ameţească? De ce nu-l omorâseră piticii? Încercă să facă o mişcare şi băgă de seamă că era legat.

Mintea i se limpezea din ce în ce şi se simţi purtat pe braţe. Aşadar leşinul lui nu ţinuse mult. În jurul şi deasupra capului său pădurea răsuna de ţipetele piticilor...

Se pomeni deodată într-o rarişte. Luna lumina ca ziua. Spre marea lui mirare, văzu la capătul rariştii o colibă de bambu. Deci mai locuia aici şi un alb, care trebuie să se fi aflat înaintea lui Martens pe insulă. Gândul acesta îi trecu ca fulgerul prin minte. Faptul că piticii ascultau de el era cea mai bună dovadă.

Când fu la vreo zece metri de colibă, un om înalt şi uscăţiv îi ieşi în întâmpinare. Era un european îmbrăcat în haine coloniale. Într-o limbă pe care George n-o înţelegea, le spuse ceva piticilor, care îi răspunseră îndată printr-un fel de ciripit.

Îl aşezară pe tânăr jos la picioarele europeanului.

Expresia feţei lui dovedea energie şi inteligenţă, dar ochii îi luceau într-un chip ciudat Pe buzele individului flutura un zâmbet enigmatic

şi crud în acelaşi timp.

— Ia te uită, făcu el în englezeşte, după cum văd am avut noroc pe ziua de azi. Micii mei prieteni mi-au adus două noi puteri într-un interval atât de scurt Trebuie să ştii, tinere, că piticii lasă să treacă o săptămână la mijloc până să-mi vină cu alt ajutor. Dar fiindcă ai încălcat singur ţinutul nostru, se schimbă lucrurile. Aş vrea să-mi spui şi mie cum ai ajuns aici.

Instinctiv, George înţelese că nu trebuia să pomenească de tovarăşii săi. De aceea răspunse cu un glas care părea încă speriat:

— Corabia noastră a căzut pradă ciclonului şi eu de-abia am putut scăpa într-o barcă. Valurile m-au aruncat pe ţărm şi am pornit pe o potecă prin pădure, sperând să găsesc vreun adăpost omenesc.

— Speranţa nu te-a înşelat, numai că a ieşit altfel decât credeai. Acum însă vreau să-ţi fac o propunere. Aş avea ceva de lucru pentru dumneata, deşi e o muncă foarte grea şi primejdioasă. Drept e că mai mult de un an n-o să ţină, dar pe urmă vei primi de la mine o răsplată pe care n-ai putea-o câştiga nicăieri într-un interval atât de scurt. Piticii nu vor să se îndeletnicească singuri cu munca asta, din pricina superstiţiei, pe care mi-e cu neputinţă să le-o înfrâng. Mai am aici un european şi şase malaiezi. Ei, ce zici, te învoieşti?

— Ar trebui mai întâi să ştiu despre ce muncă e vorba, răspunse George. Şi-apoi, ce mi se poate întâmpla dacă refuz?

— Munca constă în aceea că vei scormoni pământul insulei împreună cu ceilalţi, care s-au învoit numaidecât Trebuie să ştii, tinere, că eu caut o comoara, care e îngropată undeva pe aici, şi al cărei loc nu-l cunosc. Dacă nu primeşti propunerea mea... îţi atrag de la început atenţia că piticii aceştia au prostul obicei să mănânce carne de om. Dacă preferi să fii mâncat de ei, eu n-am nimic împotrivă. De altfel, mai au şi alt obicei urât îşi chinuiesc îngrozitor prizonierii înainte de a-i omorî, din motive religioase, pare-mi-se. Cred însă că vei primi mai bucuros propunerea pe care ţi-o fac, cu atât mai mult cu cât s-ar putea ca să găsim comoara în mai puţin de un an. Ei, ce zici?

Lui George nu-i trebuia timp de gândire, fiindcă n-avea defel poftă să fie mâncat de pitici. Şi-apoi, ştia bine că tatăl şi prietenii săi vor porni chiar de a doua zi în căutarea lui. Cu armele pe care le aveau, nu se temeau ei de pitici. De aceea, răspunse imediat

— Fireşte că primesc mai bine să muncesc.

— Nici nu mă aşteptam altfel, zise străinul zâmbind. Cum te cheamă pe dumneata?

— George Rindow.

Tânărul se feri să-şi spună numele adevărat. Ştiind că acela de Farrow era bine cunoscut în toată lumea.

— A, aşa! Îmi pare bine de cunoştinţă, făcu necunoscutul zâmbind mulţumit Eu mă numesc doctor Mors, ţine minte. Şi încă un

lucru: vei dormi la un loc cu celălalt alb, un domn Hess. Atât în coliba dumneavoastră, cât şi în timpul lucrului sunteţi supravegheaţi de micii mei prieteni, aşa că nici să nu te gândeşti să fugi. Săgeţile lor otrăvite îşi fac repede efectul. Şi apoi, la cea dintâi încercare, te predau lor, să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Fii sigur că au să se bucure grozav. Nădăjduiesc însă că vei fi cuminte şi nu o să te arunci de bunăvoie în gura lupului, cum s-ar zice. Armele acestea minunate o să ţi le păstrez eu până la plecare, ca să nu-ţi vină în gând să faci vreo prostie.

La un ordin scurt al doctorului Mors, piticul îl dezlegă repede pe prizonier, care se sculă încet de jos şi-şi întinse mădularele, ca să şi le dezmorţească. Se uită acum mai atent la necunoscut şi văzu pe chipul lui întipărită o sălbăticie de neînchipuit

— Aşa, zise doctorul. Du-te să-ţi arate piticii noua dumitale locuinţă, pe care sper că o vei părăsi mai curând decât credem amândoi. Te poţi împrieteni în vremea asta cu domnul Hess. E adus de mine din Makassar. Se mai află încă un alb pe insulă, care a venit aici cu malaiezii. Săptămâna viitoare trimit şi după el. Caută să dormi niţel, munca despre care ţi-am vorbit nu e defel uşoară.

Se întoarse brusc şi intră în colibă. George îl urmă pe pitici, care-i făceau semn şi intrară în desiş. La vreo cincizeci de metri de luminiş se afla încă unul, unde văzu două colibe, una mare şi alta mai mică. În jurul acesteia se aşezară opt pitici de pază. Era cu neputinţă să fugă.

Când George păşi în colibă, auzi un glas somnoros mormăind:

— Cee?

Tânărul înţelese că era presupusul mort din Makassar şi răspunse în limba germana:

— Un nou tovarăş de captivitate, care vine cu gând să te scape, domnule Hess.

O clipă domni o linişte adâncă, apoi se auzi o mobilă împinsă cu putere la o parte şi o flacără pâlpâi prin întuneric. Hess trăsese un chibrit şi aprinsese lumânarea de pe masă. Urmă o lungă explicaţie din care Hess află ce se petrecuse de două luni încoace de când se afla pe insulă. Bietul om nu mai putea de bucurie când auzi că va fi în curând eliberat de căpitanul Farrow şi tovarăşii săi. Hess îi povesti tânărului taina comorii. Cumpărase planul de la un om din Makassar, dar doctorul Mors, care auzise convorbirea lor, îl ademenise pe insulă şi i-o luase cu de-a sila. Mors mai fusese şi în alte dăţi aici, când avusese prilejul să scape de la moarte pe căpetenia piticilor, care fusese muşcată de un şarpe veninos. De aici, respectul şi recunoştinţa acestui popor de pigmei.

George îşi aduse în cele din urmă aminte de faptul că ar fi bine să se odihnească puţin, deoarece munca pe care avea s-o îndeplinească a doua zi era foarte istovitoare. Hess îi mai spuse că, în afară de asta, primejdiile pândeau la tot pasul, din pricina şerpilor veninoşi care

mişună prin desişul pădurii.

În colibă se mai afla pregătit încă un culcuş, căci Mors se aştepta ca piticii să-l aducă în curând şi pe Martens. George adormi repede, cu speranţa că a doua zi va fi eliberat de ai săi.

III.
ŞIRETENIA DOCTORULUI MORS

DIS-DE-DIMINEAŢĂ FURĂ TRZIŢI de glasul tăios al doctorului. Acesta se uită zâmbind la George şi-i zise:

— Mă bucur că am în faţa mea pe fiul viteazului căpitan Farrow, despre ale cărui isprăvi am auzit foarte multe. Cu atât mai repede va merge deci treaba. Da, da, tinere, piticii mei mi-au dat de veste încă de azi noapte că pe malul de nord al insulei a apărut ”Dox”-ul dumneavoastră. Am înţeles atunci imediat ce s-a petrecut. Tatăl dumitale, cu care am şi vorbit şi-a dat desigur seama că nu e nimic de făcut. I-am spus că dacă face vreo încercare să acosteze pe ţărm, te dau pe mâna piticilor să facă ei ce-or vrea cu dumneata. Şi chiar dacă ar reuşi să pătrundă cu vreo câţiva oameni în insulă, până s-ajungă ei aici, vei fi dispărut de mult cu piticii mei prin desişul pădurii şi tot n-au să te găsească. A înţeles imediat că am dreptate şi a renunţat, urându-mi totodată să sfârşim cât mai repede ceea ce avem de făcut. Aşadar, pune-te serios pe lucru!

Unul din malaiezi veni să le-aducă ceai şi peşte prăjit George era buimăcit, parcă l-ar fi izbit cineva cu o măciucă în cap. Toate speranţele lui se irosiseră şi îşi dădea seama că ameninţarea lui Mors nu era o vorbă goală.

Pe de altă parte, îşi zicea că e cu neputinţă ca tatăl său să se lase intimidat de ameninţările doctorului. Şi dacă nu ştia de puterea grozavă a săgeţilor, îl punea pe el în mare primejdie. De i-ar putea da de veste prin cineva!

George privi prin uşa întredeschisă şi-l văzu pe doctor dând cu glas aspru poruncii malaiezilor de afară. L-ar putea deci vedea dacă ar vrea să vină în colibă. Aşa că îi şopti acestuia în limba lui, pe care o învăţase destul de binişor

— Cum te cheamă pe tine?

— Muta, Tuan, răspunse el.

— Bine. Ascultă, Muta. Tovarăşi mei se află la ţărm pe un vapor care poate merge şi pe sub apă. Ai putea tu să scapi de sub supravegherea piticilor?

— Dacă aş şti că am unde să rămân, atunci nu mi-ar fi greu, Tuan.

— Tuanul care conduce vaporul este tatăl meu. Caută s-ajungi până la el, spune-i ce se petrece aici pe insulă şi n-o să te căieşti. Nu

uita nici de săgeţile otrăvite, care sunt foarte primejdioase şi nici că voi fi dat pe seama piticilor, dacă ar încerca să mă ia cu de-a sila. Aici nu ne poate ajuta decât şiretlicul, înţelegi?

— Da, Tuan. Voi vorbi cu Tuanul de pe vapor şi-l voi aduce într-ascuns încoace. Ştiu eu cum să scap de sub ochii piticilor. Peste o zi le voi spune Tuanilor ce e de făcut.

Se întoarse repede şi ieşi pe uşă, căci îl zărise pe doctorul Mors îndreptându-se spre colibă.

George îl văzu pe Mors punând întrebări cu glas răstit malaiezului. Dar acesta dădu de câteva ori din umeri, ca şi când nu l-ar fi înţeles.

— Domnule Farrow, zise doctorul venind la George, mi se pare că umbli cu gânduri de fugă; mai mult chiar, sunt convins că ai încercat să-l ademeneşti pe malaiez să-ţi înlesnească fuga. Dacă Muta dispare astăzi, ştiu sigur că l-ai trimis la tatăl dumitale. În acelaşi moment, te dau pe mâna piticilor, să ştii. Vezi de-i spune lui Muta ce are de făcut.

George îşi muşcă buzele de necaz, dar se prefăcu foarte mirat când răspunse:

— Nu înţeleg ce vrei să spui, doctore. Îl întrebasem pe malaiez ce am de făcut în privinţa lucrului care mă aşteaptă. Fiindcă, vezi dumneata, e în interesul meu să se isprăvească mai curând cu găsirea comorii. De aceea n-ar fi rău, domnule doctor, să-mi dai ceva amănunte despre ea. Poate că am scurta mult din timp dacă aş şti mai precis ce e cu comoara asta şi n-ar fi nevoie să scormonim toată insula ca s-o găsim.

Doctorul Mors se uită uluit la el, apoi răspunse, codindu-se:

— Hm... s-ar putea să ai dreptate. Până acum, după o scurtă examinare a planului, am socotit că această comoară se găseşte la capătul acesta al insulei şi am făcu aici săpăturile. Te pomeneşti că dumneata ai putea descoperi mai repede ţinta.

Tânărul îi aruncă o privire întrebătoare lui Hess şi, văzând că acesta încuviinţează din cap, zise:

— Spuneai adineauri, domnule doctor, că ţi-ai aruncat numai în treacăt ochii pe plan. Unde sunt documentele?

Mors păru cam încurcat apoi răspunse:

— Probabil că aţi stat azi noapte de vorbă despre chestia care ne preocupă, aşa că ştii cum stau lucrurile. Fostul meu tovarăş, Cruwe, care la început avea pretenţii asupra comorii, s-a lăsat păgubaş şi s-a întors la Makassar, unde a vândut planul d-lui Hess. Din păcate, eu nu sunt omul care să întrebuinţeze mijloace drastice, altminteri aş fi aflat de la Hess dacă Cruwe i-a dat şi alte lămuriri mai precise odată cu planurile. Totuşi cred că pentru explicaţia desenului există si o cheie verbală. Poate că izbuteşti dumneata, domnule Farrow, să o ghiceşti, de aceea o să-ţi arăt planurile. Stai, te rog, aici. Dumneata, domnule

Hess, poftim la lucru. Ştii că eşti însărcinat cu munca preliminară, cea mai grea de altfel şi cea mai primejdioasă, de care ai putea fi scutit dacă mi-ai explica cheia planului.

George clătină din cap îngândurat. Curios om mai era şi doctorul Mors. Susţinea că nu e în stare de mijloace drastice şi totuşi îl punea pe Hess la munci grele şi primejdioase pentru a-l sili să-l divulge cheia planului pe care bănuia că acesta o cunoaşte. Se uită lung după tovarăşul său de suferinţe. Hess făcea impresia unui om energic şi tenace. Nu era exclus ca el să cunoască într-adevăr cheia în urma căreia s-ar fi găsit repede comoara. Prefera însă să muncească din greu un an întreg şi să fie expus la cele mai mari primejdii decât să se trădeze.

În sfârşit... Pentru George, principalul era să câştige timp. Ştia prea bine că tatăl său va întrebuinţa toate mijloacele ca să-l scoată de acolo, fie ce-o fi. Aştepta acum cu încordare să vadă planurile pe care i le va aduce acest ciudat doctor Mors.

Răbdarea nu-i fu pusă la grea încercare, căci doctorul se întoarse foarte curând cu un plic mare pe care-l puse pe masa primitivă din mijlocul colibei. Scoase din el o hartă şi o întinse în faţa lui George.

— Vezi şi dumneata, domnule Farrow, dacă poţi înţelege ceva din documentul acesta, care pare să fie foarte vechi. Dacă izbuteşti, m-ai scuti de multă osteneală şi ai avea şi dumneata o parte mai mare din comoară, îţi dau timp până la prânz să studiezi documentul, vei fi însă supravegheat mereu de pitici şi te rog să iei in seamă ce-ţi spun. Aşadar, cu cât vei reuşi mai curând să dezlegi taina, cu atât vel scăpa mai repede de munca istovitoare care te aşteaptă. Încordează-ţi mintea ca să-ţi scuteşti corpul.

Doctorul înclină uşor capul, apoi ieşi din colibă. George îl văzu vorbind stăruitor cu vreo câţiva pitici care se aflau în luminiş, probabil ca să nu-l slăbească pe el din ochi.

Aşadar, fuga era exclusă. Trebuia deci, în propriul său interes, să se cufunde în studiul hărţii pe care i-o adusese doctorul şi la care se pricepea foarte bine, deoarece de mic copii privea ceasuri întregi hărţile, urmărind călătoriile tatălui său.

Se uită lung la bucata de pergament care reprezenta ţinuturile mării Flores unde se afla acum. Văzu insula desenată mai desluşit, deci aici trebuia să fie comoara, dacă va fi existând într-adevăr. Sus, în colţul din dreapta al hărţii, într-un mic pătrat, erau reproduse iar contururile acestei insule din arhipelagul Insulelor Tigrului. După aspectul documentului, acesta trebuie să fi fost de cel puţin două sute de ani. Dar de unde putea atunci să cunoască desenatorul atât de exact latitudinea şi longitudinea?

George înţelese imediat că harta data din timpurile moderne şi se întrebuinţase dinadins un pergament ca să se creadă că e vorba de

vreo comoară veche, pe care vreun pirat o îngropase acolo cu veacuri în urmă.

Dar ce taină se va fi ascunzând aici în pământ? Era poate vreo pradă din timpul războiului mondial, care fusese ascunsă acolo. În ţinuturile acestea nu putea fi vorba decât de o pradă luată de la englezi, căci prin marea Flores adusese „Dox”-ul în ultimul an al războiului mari pagube flotei engleze. Scufundase el singur aproape o sută de mii de tone. Era deci foarte lesne ca vreun om mai isteţ să fi adus pe insulă bogăţiile găsite pe aceste vase.

Ideea prindea din ce în ce mai mult contur în mintea lui George, în vreme ce cerceta harta. În acelaşi timp băgă de seamă că în pătratul din colţ, unde era reproducerea în mic a desenului, se afla o cruciuliţă pusă acolo fără nici-un rost

De la început mijise în capul lui gândul că harta era făcută astfel ca să inducă în eroare pe cineva care nu cunoştea însemnătatea ei. Acelaşi lucru îl vedea şi doctorul Mors, căci nu degeaba susţinea el că Hess cunoaşte cheia şi punea la munci grele pentru a-i sili să i-o spună.

Iarăşi examină tânărul cu atenţie harta. Ce rost aveau desenul acela mic şi cruciuliţa din colţul lui? Era într-adevăr de mirare că Mors, care părea un om atât de inteligent, nu observase amănuntul acesta. George îşi aminti de privirea ciudată a doctorului. Ochii lui aveau o sclipire neobişnuită, o lucire care rezultă numai dintr-o supraexcitare a creierului şi tânărul găsi dezlegarea întregii probleme. Doctorul Mors avea mintea zdruncinată, altminteri nu se putea explica atitudinea lui. De aceea, privirea aceea ciudată, şi scăparea din vedere a amănuntelor din care reieşea lămurit că harta fusese făcută în vremuri mai noi şi desenată dinadins astfel.

George ştia din citite că popoarele primitive îi respectă pe nebuni şi nu s-ar atinge de ei pentru nimic în lume. Aşa trebuia să fie şi aici cazul. Numai aşa se explica supunerea piticilor faţă de el, cu atât mai mult cu cât Mors le scăpase de la moarte căpetenia muşcată de şarpe. Ştia că nu l-ar părăsi de bunăvoie; mai mult, l-ar apăra până în ultimul moment.

Totuşi, George se îndoia că doctorul, cu toată nebunia lui, ar lăsa s-ajungă lucrurile până acolo. Fireşte că tânărul trebuia să fie cu mare băgare de seamă şi pentru moment nu găsea nici-un mijloc de scăpare, fără să se expună la prea mari primejdii.

Da, dar mai avea tot timpul până la amiază să făurească vreun plan. Bănuia că Mors pusese să se caute comoara în loc greşit şi lucrul putea să ţină un an întreg, dacă nu şi mai mult, căci va vrea să scormonească toată insula. Cum ar putea el însă să intre în legătură cu tatăl său şi tovarăşii lui? Avea totuşi mângâierea că Mors le spusese că trăieşte, ceea ce era pentru căpitan şi Sanja o uşurare.

Şi? Avea el vreo posibilitate să se pună în legătură cu ei fără să trezească bănuiala doctorului? Prin malaiezi era exclus, căci nebunul ar fi fost în stare să-şi pună în practică ameninţarea şi să-l predea piticilor ca să facă cu el ce-or pofti, aşa cum zicea. Ce însemna asta, ştia el, George, foarte bine. Deocamdată, doctorul era stăpân pe situaţie şi ar fi fost în stare să se servească de avantajul pe care-l avea.

George tresări din gândurile sale când îl văzu pe doctor intrând pe neaşteptate în colibă.

— Ei, tinere, ai descoperit ceva? îl întrebă el. Nu eşti şi dumneata de părere că comoara se află în partea de nord a insulei?

— Până acum aşa se pare, răspunse el. Te-aş ruga să-mi mai laşi timp să studiez harta mai bine. Nu fiindcă m-aş sfii de muncă, dar cred că aduc mai mult folos aşa, decât săpând o bucăţică de pământ

— Desigur, prietene; studiază mai departe harta! încuviinţă doctorul. Am mari speranţe că dumneata vei reuşi să descoperi locul unde e îngropată comoara. Ar fi, de altfel, în interesul nostru, al tuturora, fiindcă, drept să-ţi spun, nu-mi face nici mie cine ştie ce plăcere să fac aici pe directorul de închisoare. Acum mă duc să-l controlez puţin pe tovarăşii dumitale de lucru. Dumneata rămâi aici; îndată ce-ai încerca să ieşi din colibă, piticii ar crede că vrei să fugi şi ai păţi-o rău de tot. Ne vedem iar la prânz.

George aflase acum taina şi nu mai avea nevoie să studieze harta. Se mira numai cum doctorul, cu inteligenţa lui, nu o descoperise încă, deşi era cât se poate de uşor. Să fi fost însă mai greu decât credea el? Oare uşurinţa asta aparentă era numai o cursă? La drept vorbind, ar fi trebuit să-l preocupe acum mai mult căutarea unui mijloc de scăpare decât comoara, dar se mai uită o dată cu atenţie încordată pe hartă. Spre norocul său, căci doctorul intrase pe nesimţite în colibă şi-l privea pe furiş. Tresări speriat când îl auzi zicând:

— Acum văd că pot avea încredere în dumneata, tinere. Credeam că te prefaci numai şi că harta nu te interesează atât cât făurirea unui plan de fugă. Bag însă de seamă că m-am înşelat, pari să iei lucrurile în serios. îmi închipui şi eu că nu ţi-e tocmai plăcut să stai închis aici când ştii că în faţa insulei aşteaptă submarinul tatălui dumitale. Dar n-am ce-ţi face. Nu mă abat niciodată de la ţinta mea, şi apoi singur ai venit pe insulă, fără să te poftesc eu. Am în dumneata o forţă nouă de care nu vreau să mă lipsesc. Dezleagă problema comorii şi pe urmă du-te sănătos cu partea de câştig care ţi se va cuveni.

— Spune-mi, rogu-te, domnule doctor, nu crezi şi dumneata că această comoară se cuvine de drept domnului Hess, care a cumpărat cu bani gheaţă planurile? întrebă cu ciudă George pe Mors.

— Hm, ar putea să ridice oarecare pretenţii şi el, eu însă mi-am pierdut luni întregi prin pustietatea asta, am muncit şi am trăit înconjurat de mari primejdii, aşa că am mai multe drepturi decât el.

Şi iarăşi ochii doctorului sclipiră în chip bizar, ceea ce întări bănuiala tânărului: omul era într-adevăr nebun. Comoara devenise la el o idee fixă şi auzind că altul şi-ar putea-o însuşi, mintea i se rătăcea iar.

— Aşa e, ai dreptate, răspunse el în grabă. Dreptul dumitale e, ca să zicem aşa, un drept moral. În privinţa asta, te vei înţelege singur cu domnul Hess; obligaţia mea e să studiez înainte de toate bine harta. Adevărul e că taina va fi foarte greu de dezlegat, dar am făcut eu şi alte lucruri mult mai anevoioase, care păreau la prima vedere imposibil de rezolvat .

— Bine, tinere, făcu doctorul zâmbind prietenos. Acum te las singur. Dacă ai reuşit să descoperi ceva, strigă-mă pe nume, fereşte-te însă să ieşi din colibă. S-ar putea ca paznicii dumitale să interpreteze greşit gestul acesta.

George se apucă serios să studieze harta. Întâia soluţie i se părea prea uşoară ca să fie cea adevărată. Trebuia să mai fie încă una, mult mai greu de găsit. Examină cu băgare de seamă pergamentul şi deodată îi veni o idee. Da, da, aşa trebuie să fie.

Desenul din colţ era găurit în patru locuri. Nişte găuri foarte mici, pe care le observă de-abia când ridică harta în dreptul luminii. Dar şi în mijlocul desenului principal se aflau patru găuri, asemenea celorlalte, în aceeaşi aşezare neregulată.

Aici era dezlegarea problemei. Desenul din colţ trebuia suprapus peste celălalt, cu găurile exact în aceiaşi loc. Cu siguranţă că atunci s-ar fi aflat locul unde era îngropată comoara.

Fireşte că George se feri să-l spună ceva lui Mors, hotărât să păstreze taina pentru sine. Tovarăşul său de suferinţă, Hess, era singurul în drept să ridice comoara, era proprietatea lui, căci o cumpărase cu bani plătiţi înainte. De asemenea şi Martens, care trebuia să împartă totul cu el şi care mai suferise, sărmanul, pe deasupra şi prigoana poliţia din Makassar.

George puse harta pe masă, îşi rezemă capul în palmă şi se adânci de formă în studierea pergamentului. În realitate, însă, nu se gândea decât la făurirea unui plan de fugă. Va reuşi oare Muta să se strecoare până la submarin? Sau să încerce el singur?

De-ar fi bănuit cel puţin locul unde se afla acum „Dox"-ul! Poate că tot ar fi riscat Tovarăşii i-ar fi venit într-ajutor chiar dacă ar fi fost vorba să se pomenească cu săgeţi împroşcate de câţiva pitici.

Prin ce mijloc l-ar putea trage pe sfoară pe acest doctor Mors? Deodată îl străfulgeră un gând. Trebuia cu orice preţ să-l ducă pe nebun în partea de nord a insulei. Când îl vor zări cei de pe submarin, vor încerca neapărat să debarce. Zâmbi mulţumit apoi făcu cu unghia

un mic semn pe hartă drept în direcţia de nord a coastei. Aşa. Va arăta acest semn doctorului care, în lăcomia lui nebună după comoară, va cădea cu siguranţă în cursă.

IV.
GOANA DUPĂ BOGĂŢIE

DOCTORUL SE ÎNTOARSE pe la vremea prânzului, împreuna cu Hess şi cei şase malaiezi. Aşadar, Muta nu îşi putuse împlini făgăduiala. George fu foarte mulţumit, căci fuga malaiezului ar fi putut dăuna acum planului său, deoarece Mors ar fi devenit bănuitor şi şi-ar fi pierdut încrederea în el.

— Domnule doctor, îi strigă el voios, mi se pare că am descoperit taina

În vreme ce doctorul părea cuprins de o mare bucurie, Hess se posomori la faţă. Descoperirea comorii însemna pentru el pierderea ei. George îl linişti însă printr-un semn pe care doctorul nu-l văzu.

— Ce... ce-ai găsit? făcu Mors, nerăbdător.

— Comoara trebuie să fie îngropată aici, la marginea golfului, căci dacă ţii harta pieziş în dreptul luminii, se vede desluşit un semn mititel. Acelaşi semn e şi dincoace pe reproducerea în mic a planului, aşa că potriveala îşi are rostul ei.

— Bine zici, răspunse doctorul, ia asta nu m-am gândit. Soarta te-a adus pesemne pe insulă, domnule Farrow, ca să mă scuteşti de o muncă atât de obositoare. Poate că-ţi vei recăpăta chiar astăzi libertatea şi o bună parte din comoară. Plecăm imediat după masă, adică după ce se va mai potoli niţel căldura.

— Şi cum vrei să pleci, domnule doctor? Pe jos? îl întrebă George râzând.

— Aş! Am eu barca mea, o barcă straşnică pe care am ascuns-o însă aşa de bine că nici dracu n-ar putea s-o găsească, răspunse tot râzând Mors. Peste două ceasuri vin să te iau. Acum ia de mănâncă şi culcă-te de te odihneşte puţin.

Doctorul plecă lăsând harta pe masă. George o băgă repede în buzunar, apoi şopti lui Hess.

— Bine-ar fi să te ia şi pe dumneata domnule Hess, cu noi. Semnele le-am făcut eu însumi pe hartă, deoarece vreau neapărat să ajung la coastă, în speranţa că tatăl meu se află acolo. Dacă e într-adevăr unde cred eu, încerc să fug. Caută să faci şi dumneata acelaşi lucru. Poate că vom reuşi să-l târâm şi pe doctor pe submarin. Eu am descoperit într-adevăr taina comorii şi ştiu aproape precis unde se

găseşte. O vom ridica noi pe urmă.

— În nici-un caz nu-i putem lăsa pe malaiezi aici, răspunse Hess cu hotărâre. Nu vreau să cadă victimele devotamentului lor.

— Atunci trebuie să-l punem şi pe ei la curent cu cele plănuite. Poate că e chiar mai bine să fugim toţi o dată. Dacă tovarăşii mei sunt pe aproape, nu ne pasă de săgeţile otrăvite ale piticilor. În sfârşit, poate că vom avea noroc. Cred că doctorul ar bănui ceva văzând că semnele de pe hartă nu se potrivesc cu locul arătat de mine. De altfel, părerea mea e că omul acesta nu e normal, comoara l-a zăpăcit de tot şi l-a ţicnit de-a binelea.

— Am băgat şi eu de seamă, încuviinţă Hess. A, uite-l pe Muta, o să-i spun chiar acum să se înţeleagă cu tovarăşii săi. Hess vorbi stăruitor cu Malaiezul pe limba lui şi pe care George o şi învăţase binişor. Băştinaşului îi lucea faţa de bucurie şi făgăduia să-şi pună la curent prietenii cu cele ce se pregăteau :

— Să sperăm că e cel din urmă prânz de pe insulă, zise apoi Hess îngândurat şi se uită cu silă la o bucată de carne friptă de vânat din faţa lui. Dacă nu mă îndemna atunci piaza-rea să calc în gura lăcomiei şi să cumpăr afacerea asta cu comoara, nu pătimeam ce-am pătimit.

— Vei avea în schimb amintirea unor întâmplări neobişnuite şi astfel de amintiri sunt singurele lucruri frumoase cu cari ne alegem la bătrâneţe, răspunse George. Dorul de aventuri dăinuieşte ascuns în adâncul sufletului fiecăruia din noi şi bine de cine a avut norocul să şi-l satisfacă. Şi-apoi, dacă reuşeşti să pui mâna pe comoară, n-ai de ce să te căieşti, încheie tânărul râzând.

— Straşnic om eşti, domnule Farrow! zise cu entuziasm Hess, tatăl dumitale poate fi mândru de aşa fecior, după cum poţi fi mândru dumneata de un astfel de tată. Fireşte că şi pe mine tot dorul de aventuri m-a mânat în lume, dar credeam că şederea mea la Tropice era de ajuns. Ceea ce mi s-a întâmplat însă acum, se cheamă o adevărată aventură. Despre dumneata am auzit atâtea vorbindu-se în tot cuprinsul Pacificului, încât încep să cred: că l-ai întrecut pe tatăl dumitale. N-ai idee. ce bine îmi pare că am avut prilejul să trec împreună cu dumneata printr-o astfel de întâmplare.

— Stai că n-am isprăvit încă. Primejdia adevărată vine de-acum încolo, răspunse George, zâmbind. Şi-apoi, nu se ştie dacă vom reuşi să scăpăm de-aici. Despre o amintire frumoasă nu poate fi vorba decât după ce te vei vedea, împreună cu domnul Martens, comoara şi cei şase Malaiezi ai d-voastră la Makassar, Acum să mâncăm şi să dormim puţin, vom avea nevoie mai pe urmă de toată tăria nervilor şi forţelor noastre trupeşti.

Perspectiva eliberării apropiate le trezise o poftă de mâncare straşnică la amândoi. Reuşiră chiar să aţipească, niţel după masă.

Îi trezi doctorul Mors care zise intrând pe uşă:

— La drum, domnilor! În curând va suna ceasul libertăţii şi vă veţi lua răsplata. Unde e harta, tinere Farrow?

— Ai luat-o cu dumneata, răspunse George cu un aer nevinovat. Dar nu face nimic dacă ai uitat-o acasă, mi-am memorat eu bine golful unde e îngropată comoara. Hai că te duc eu dea dreptul acolo.

Înfrigurarea bolnavă în care se afla doctorul cu gândul că va avea peste puţin mult dorita comoară îl zăpăcise într-atât încât nici nu-şi mai aducea aminte dacă luase sau nu cu el harta. George avea însă nevoie de ea ca să poată ridica mai târziu comoara. Îşi memorase într-adevăr locul unde spusese el că se găseşte îngropată aceasta şi al cărui semn făcut chiar de mâna lui îl arătase doctorului. Cu simţul lui de orientare care părea să fie ceva înnăscut în el, indică doctorului, când ieşiră din colibă, în ce direcţie s-o ia şi-l întrebă dacă există vreo potecă într-acolo.

Mors se gândi câteva momente, pe urmă răspunse:

— Da, poteca pe care o ştiu eu face ce-i drept un mic ocol spre miază-noapte, dar putem ajunge într-o jumătate de ceas la coasta de nord. Nu ştiu însă sigur dacă răspunde într-adevăr la golful însemnat pe hartă.

— Vom vedea noi. Sper că peste un ceas vom fi dat de comoară, strigă cu un entuziasm prefăcut tânărul.

Perspectiva aceasta îl făcu pe doctor să uite orice prevedere căci răspunse imediat:

— Să mergem, domnilor. Să luăm şi pe malaiezi cu noi.

Porni grăbit spre desişul dinspre miazănoapte urmat de George, Hess şi cei şase malaiezi. George întoarse odată capul şi văzu cu bucurie pe pitici uitându-se miraţi după ei. În înfrigurarea care-l stăpânea, doctorul uitase să le dea instrucţiuni.

Pentru planul îndrăzneţ al tânărului, neglijenţa aceasta a lui Mors era de mare folos. Nu ştia dacă submarinul se mai aţinea pe coasta de nord a insulei, dacă se mai afla la golful pe care-l însemnase el pe hartă. Dar deoarece doctorul Mors vorbise acolo cu tatăl său, era de aşteptat că tot acolo era şi acum.

Se gândi apoi că Mors va fi pus desigur santinele pe mal care să urmărească mişcările submarinului. Aşadar, fuga tot primejdioasă rămânea, căci piticii vor slobozi imediat săgeţile lor afurisite înainte de-a avea tovarăşii lui vreme să-i sară in ajutor.

Deodată doctorul Mors se opri în loc şi ascultă. Dinspre miazănoapte se auzeau strigătele ciudate ale piticilor cari se îndepărtară însă destul de repede spre răsărit.

— Auzi? zise Mors lui George. Astea sunt santinelele mele. Tatăl dumitale se îndreaptă acum cu submarinul într-acolo. Nare decât să

debarce dacă are poftă, va fi însă întâmpinat de săgeţile piticilor.

George îşi pierdu un moment cumpătul. Ce era de făcut? Planul lui cădea baltă dacă tatăl său plecase de la nord spre sud, pe când toate speranţele lui erau că-l va găsi acolo. Ţipetele piticilor se auziră iar, de astă dată cu o altă intonaţie şi foarte repezi. Mors ascultă niţel, pe urmă zise zâmbind:

— Aha, ştiu ce s-a întâmplat. Submarinul s-a lăsat la fund şi piticii sau speriat neştiind ce să creadă. Totuşi, nu se mişcă de la posturile lor, aşa că tatăl dumitale nu poate debarca, după cum plănuise, probabil.

George de abia îşi putu stăpâni o exclamaţie de bucurie ca să nu deştepte bănuielile doctorului. Ghicea că era o manevră a căpitanului ca să inducă în eroare pe pitici. Îşi cunoştea el prea bine feciorul ca să nu ştie că acesta va face tot ce-i va sta în putinţă, ca să se pună în legătură cu el, ceea ce nu se putea decât rămânând în partea de nord a insulei unde vorbise cu doctorul cel misterios.

Mors dădu de câteva ori din cap mulţumit, apoi păşi mai departe. De astă dată George îl urma cu inima uşoară. Era aproape sigur că santinelele vor fi alergat spre coasta de răsărit unde se aşteptau să vadă ivindu-se iar submarinul.

Cărarea cotea acum spre nord şi în pădure domnea o linişte adâncă. Mors se uita din când în când spre vârfurile copacilor şi zise în cele din urmă clătinând nemulţumit capul:

— Au alergat toţi la ţărm şi n-ar fi trebuit s-o facă. Nu face nimic, au să fie ei cu ochii în patru şi aşa.

După un sfert de ceas ajunseră la coasta de nord a insulei. Doctorul păru deodată-neliniştit. De abia acum îşi dădea el seama că se afla singur cu şase prizonieri. Dacă nu se găsea nici-un pitic pe-aproape, atunci nu i-ar fi ajutat la nimic revolverul pe care-l mângâia mereu dinadins ca să-l vadă ceilalţi.

— George aruncă o privire spre mare. Se aflau, nu la o limbă de pământ, ci la un loc al coastei unde submarinului i-ar fi fost cu neputinţă să acosteze.

— Trebuie să ne ducem mai spre vest, zise el, acolo e golful. S-o luăm pe mal şi vom ajunge lesne la el.

Şi fără să-l mai ia in seamă pe doctor, porni singur înainte, ca şi când nu mai avea răbdare să-l aştepte pe ceilalţi. Aceasta îl linişti pe Mors, care se uitase cam îngrijorat în jurul său. Păşea acum în urma lui George cu speranţa că în curând va da de comoara mult visată.

Dădură în sfârşit de o limbă mare de pământ, ale cărei margini de coral cădeau vertical în mare şi unde era posibilă o debarcare.

— Aici, domnule doctor, strigă George, trebuie să fie golful însemnat pe hartă. Stai puţin, cred că acolo unde se îndeasă stâncile acelea între tufe. Ce-ar fi să ne uităm?

- Da, strigă cu înfrigurare Mors. Cred că ai dreptate, domnule Farrow. Golful pare să fie un bun loc de debarcare. Poate că omul care a ascuns comoara de frica piraţilor n-a mai avut vreme să intre mai afund în insulă şi de aceea a ales tocmai locul ăsta...

George răsuflă uşurat tocmai în clipa aceea zărise periscopul „Dox”-ului, care răsărise la capătul golfului şi se apropia încet de ţărm. Sosise în sfârşit momentul, căci piticii erau cu toţii adunaţi în partea de răsărit a insulei, unde aşteptau să iasă submarinul la suprafaţă. Doctorul Mors se îndreptase în grabă spre grupul de stânci, aşa că George putu face un semn cu mâna spre

„Dox”, ştiind că tatăl său pândeşte din turn şi-l va fi văzut cu siguranţă. Aşa şi era, căci acum „Dox”-ul venea direct spre ei.

George mai arătă printr-un semnal că aici coasta se lasă vertical în apă şi că vasul se poate apropia până la mal, apoi se apropie de Mors, care se căznea să smulgă un bolovan mare din loc, şi-i zise:

— Stai să te ajut şi eu, domnule doctor. Cred că nu m-am înşelat şi am dat, în sfârşit de comoară, aşa că astă seară voi fi liber. Să sperăm că tata nu va încerca o debarcare pe coasta de răsărit şi va aştepta cu răbdare până mă voi întoarce.

Doctorul se ridică gâfâind, căci bolovanul nu se clintea. Se uită clătinând capul la enormul bloc de coral, apoi strigă:

— Presupunerile dumitale, domnule Farrow, par să se adeverească. Sub bolovanul ăsta trebuie să fie comoara Să ne încordăm puterile şi s-o scoatem la lumină.

— Nu mai e nevoie, răspunse George cu sânge rece. Te-am tras pe sfoară, doctore Mors. Eu însumi am însemnat locul ăsta pe hartă, fiindcă eram sigur că-l voi găsi pe tata cu submarinul aici, după cum vezi.

În timp ce vorbea tânărul smulse revolverul de la brâul doctorului şi-l îndreptă spre el. Mors rămase cu ochii holbaţi când văzu în imediata apropiere a ţărmului turnul submarinului răsărind din apă. Oblonul se ridică brusc, căpitanul Farrow sări pe punte şi după el năvăliră toţi cei care se aflau pe „Dox”.

Doctorul Mors aruncă tânărului o privire in care se putea citi dezamăgirea şi mâhnirea în aceiaşi timp, îşi lăsă capul în piept şi murmură:

— Aşadar, comoara rămâne îngropată pe veci în pământ. Zadarnică mi-a fost truda, zadarnice speranţele... Da, domnule Farrow, ai fost mai tare ca mine. Nu degeaba eşti admirat de o lume întreagă. Dar nu, nu mă dau încă bătut, făcu el apoi dârz, voi căuta mai departe şi tot o voi găsi. Acum pleacă..., du-te cu ai dumitale, să nu mai încerci să calci însă pe insulă, dacă vrei să nu te dau pe mâna piticilor mei.

— Stai, strigă George, când Mors vru să dispară în desiş. Regret

din suflet că sunt silit să te ameninţ cu propria dumitale armă dar te rog să rămâi pe loc, altminteri trag.

Mors râse batjocoritor şi răspunse:

— Revolverul nu e încărcat, tinere. Te sfătuiesc să pleci acum şi să nu te mai prind pe aici, că n-o să mai scapi, crede-mă.

În clipa următoare, pieri în pădure. George n-avea defel poftă să se ia după el. Deocamdată se grăbea să se îndepărteze cât mai curând de săgeţile otrăvite ale piticilor. Dintr-o săritură fu pe puntea submarinului. Hess şi cei şase malaiezi săriră şi ei în urma lui şi vasul porni imediat

În câteva cuvinte, tânărul le povesti căpitanului şi celorlalţi cele întâmplate şi încheie:

— Nu încape nici-o îndoială că am descoperit taina hărţii şi pot găsi cu siguranţă locul unde e îngropată comoara, trebuie neapărat s-o ridicăm, altminteri ne-a fost drumul degeaba.

Tăie acum cu băgare de seamă desenul cel mic care reproducea exact pe cel mare şi îl aşeză peste el cu găurile exact unele peste altele. Ţinu apoi pergamentul în dreptul luminii, şi după câteva momente striga cu bucurie:

— Am avut dreptate. Locul unde e ascunsă comoara se află în partea de răsărit a insulei. Şi-acum, domnilor, se adresă ei lui Martens şi Hess, la noapte o dezgropăm.

— Nu, domnule Farrow, răspunse cu însufleţire Hess. S-o lăsăm acolo unde e... Pentru ce ne-am expune din nou unei primejdii din care de-abia am scăpat? Mai bine ne lăsăm păgubaşi.

— Eu, în orice caz, trebuie să mă mai întorc o dată pe insulă, spuse George foarte calm. Mi-a rămas pumnalul dăruit de Sanja şi vreau să-l iau înapoi. Petre şi Kard au să vină cu mine.

În timp ce se întuneca, Mors se afla tocmai în partea de sud a insulei, ca să-şi inspecteze santinelele. Piticii păreau însă mai puţin ascultători ca până atunci. Cu mare greutate reuşi să-l facă să rămână la posturile lor. Doctorul se întoarse apoi nemulţumit în coliba lui. Simţea că-şi pierduse autoritatea asupra supuşilor săi. Piticii care stăteau cocoţaţi în vârfurile copacilor şi se uitau spre mare, deveniră deodată neliniştiţi. Apa se agita fără să se vadă nimic la suprafaţă. Deodată scoaseră ţipete de spaimă, care trecură din copac în copac. Ca o turmă de maimuţe înfricoşate de apropierea unui leopard, săreau micile făpturi omeneşti din cracă-n cracă scoţând strigătele lor de alarmă, ceea ce mărea şi mai mult panica. Din apă se iviră deodată trei făpturi diforme. Erau George, Petre şi Kard în costumele lor de scafandri, care se apropiau de mal. George prevăzuse că, la vederea lor, piticii o vor lua îngroziţi la fugă. După ce scoase capul afară din apă, tânărul deschise repede masca de sticlă din dreptul feţei. Auzi atunci cu bucurie ţipetele de spaimă ale piticilor care se pierdeau spre

interiorul insulei. Ieşi apoi liniştit pe ţărm cu tovarăşii săi şi scoase un răcnet prelung ca al crocodililor. Era semnalul pentru căpitanul Farrow că vicleşugul reuşise şi că submarinul se putea apropia de golf. Cei trei scufundători se dezbrăcată repede de hainele acelea grele şi toţi cei de pe „Dox" săriră de pe punte pe mal şi alergară după ei la locul însemnat pe hartă.

Se afla aici un mic luminiş în mijlocul desişului. Începură să sape cu înfrigurare şi în curând dădură de nişte lăzi grele şi de nişte saci de piele, pe care li scoaseră afară din pământ.

George îi lăsă pe ceilalţi să încarce lăzile şi sacii pe submarin şi pomi cu Petre şi Kard spre interiorul insulei. Trebuia cu orice preţ să-şi ia înapoi pumnalul Sanjei. De pretutindeni se auzeau ţipetele înspăimântate ale piticilor, dar nu se mai temeau acum de ei.

Ajunseră în sfârşit la luminişul unde era coliba doctorului, în jurul căreia păzeau câţiva pitici. La vederea lor, începură să ţipe îngroziţi şt o luară la fugă. George se repezi în salturi mari, urmat de tovarăşii săi, spre colibă. Nu se putea ca ţipetele lor să nu fi atras atenţia lui Mors. Şi într-adevăr, când George fu numai la trei paşi de ea, uşa se smuci cu putere şi doctorul apăru în prag. Părea acum ca nebunia lui izbucnise cu furie. Văzând staţiile acelea ciudate, scoase un răcnet înfiorător şi pieri pe după colibă. Ideea lui fixă era că trebuia să rămână neapărat pe insulă ca să descopere comoara. George se repezi in casă, văzu la lumina lămpii armele lui pe masă, le luă în grabă, apoi ieşi afară şi le făcu semn tovarăşilor să-l urmeze.

În goană se întoarseră cu toţii la locul unde-i lăsaseră pe ceilalţi. Comoara nu mai era acolo, fusese transportată pe submarin în lipsa lor. De-abia când se văzură în siguranţă pe puntea „Dox"-ului, răsuflară uşuraţi.

Martens a fost recunoscut nevinovat. Iar Hess se alesese cu o afacere strălucită. Comoara pe care şi-o câştigase cu mari încercări era într-adevăr foarte preţioasă, atât pentru ei, cât şi pentru tovarăşul său Martens. Drept recunoştinţă, dădură fiecăruia de pe bord câte un dar, vase de aur sau idoli de aur şi argint, împodobiţi cu pietre scumpe, căci fără ajutorul lui Farrow şi al camarazilor săi, dar mai ales al lui George, n-ar fi reuşit să scape cu viaţă din ghearele lui Mors şi ale piticilor săi. Peste noapte, căpitanul Farrow îi transportă la Makassar şi-i debarcă pe uscat într-un loc mai ferit.

Aventurile submarinului Dox 022

Hans Warren

I.
O DRAMĂ ÎN LARGUL MĂRII

PARE SĂ FIE O BARCĂ RĂSTURNATĂ, zise Rindow care se uita cu atenţie spre sud, prin lentilele tari ale ocheanului său. Ba mai văd, dacă nu mă înşel şi doi oameni pe ea. Să ne grăbim să le venim în ajutor, rechinii sunt foarte lacomi şi iuţi prin părţile acestea.

— A, uite, colo, în depărtare, la sud, se vede o corabie alunecând cu repeziciune pe valuri. E mai aproape de barcă şi va fi văzut-o înaintea noastră, strigă George care privea şi el prin ocheanul său.

— Atunci să ne ţinem noi la o parte, ba mai mult: n-ar fi rău să ne scufundăm. E mai bine să nu fim văzuţi, zise căpitanul oarecum îngrijorat.

Coborârănd scăriţa, George închise oblonul greu de fier al turnului şi submarinul se lăsă în apă. Farrow se aşeză la periscop. Vasul se îndreptă în direcţia unde văzuseră barca răsturnată, la vreo două mii de metri, plutind pe marea prea puţin agitată.

Corabia se şi apropiase de barcă şi Farrow văzu că pe ea se aflau într-adevăr doi inşi care făceau semne disperate spre corabie.

Dădu ordin ca submarinul să reducă viteza, deşi n-avea să se teamă că periscopul va putea fi zărit, când spuma valurilor îl ascundea destul de bine. Dar îşi zicea că nu strică să fie prevăzător. Nu se ştie dacă nu e vreun vas francez şi aceştia îi cam purtau pică de când un distrugător de-al lor, care-l urmărea, se izbise de stânci şi se scufundase.

Era acum la vreo mie de metri de barca răsturnată, pe când corabia cu pânze numai la cincizeci. Farrow văzu acum desluşit că una din persoanele de pe barcă era o femeie.

Submarinul se afla de-abia la nouă sute de metri de barcă în timp ce corabia şi ajunsese lângă ea. Spre bucuria lui Farrow, cei de pe corabie aruncară o frânghie, de care femeia se încleşta cu disperare. Fu ridicată în sus spre corabie, dar când fu numai la patru metri de punte şi cineva de pe bord întindea mâinile s-o apuce, un rechin enorm se ivi din apă.

Drept e, că nu o mai putea ajunge, dar primejdia pentru naufragiaţi era tot atât de mare, căci rechinii sunt foarte lacomi şi nu renunţă uşor la o pradă. Dacă femeia se speria şi scăpa frânghia din mâini? Omul de pe corabie o prinse repede şi cu o smucitură o trecu peste parapet .

Se petrecu atunci ceva care-l făcu pe Farrow să se cutremure. Individul care o ridicase pe femeie o împinse cu atâta violenţă încolo, încât nenorocita se poticni şi căzu drept în braţele altuia care pieri cu

ea înlăuntrul corăbiei.

Naufragiatul se ridicase în picioare pe barca răsturnată şi-l ameninţă cu pumnii pe cel de pe puntea bricului, care râse batjocoritor, apoi motorul bricului începu să duduie şi valurile stârnite în junii lui erau cât pe aici să acopere barca şi s-o dea la fund. După câteva clipe, bricul viră scurt şi porni cu iuţeală spre sud.

— Asta e o adevărată crimă! strigă Farrow indignat Au salvat numai femeia şi pe bărbat l-au lăsat pradă rechinilor. Trebuie să-l alergăm în ajutori

— Ce mârşăvie! făcu Rindow cu ciudă. Să scapi un naufragiat şi să-l laşi pe celălalt pradă unei morţi atât de grozave. Ăştia de pe bric sunt nişte fiare, nu oameni. Ce zici, domnule căpitan, nu eşti de părere să ne luăm după el şi să o smulgem pe femeie din ghearele lor?

— Fireşte, dar după ce vom afla de la naufragiat cine şi ce e. Poate că şi el e tot un criminal, care a răpit-o pe femeie şi a fost urmărit de al ei ca să-l pedepsească. Imposibil nu e. A, rechinii au turbat de tot... dau năvală tot mai aprig spre barca răsturnată. Să sperăm că vom ajunge la timp pentru a-l salva pe nenorocitul acela din primejdia grozavă în care se află.

Căpitanul dădu ordin ca submarinul să sa ridice la suprafaţă nădăjduind că la vederea lui rechinii se vor împrăştia. La cincizeci de metri de barcă turnul vasului ieşi deasupra apei şi George se repezi să deschidă chepengul.

Când fu afară, ÎI văzu pe naufragiat întorcând capul. Era un om mai în vârstă, cu barbă albă, încâlcită. Cum zări submarinul, scoase un strigăt de bucurie. Făcu o mişcare bruscă, încercând să se ridice, dar piciorul stâng îl alunecă şi atinse apa, în aceeaşi clipă, un rechin se repezi spre el, bătrânul răcni îngrozit şi se trase până la jumătatea trupului pe fundul bărcii.

George văzu înfiorat cum scândurile de la pupa bărcii se înroşiră de sânge. Oricât de fulgerătoare fusese mişcarea rechinului, ajunsese totuşi ca să-l smulgă nenorocitului talpa piciorului.

Când George auzise de la tatăl său că rechinii sunt gata să-l sfâşie pe naufragiat, îşi luase imediat puşca lui grea şi acum trăgea cu furie în monştrii aceia grozavi care mişunau în jurul bărcii. Nimeri pe vreo câţiva din ei, care o luară la goană cu pielea găurită de gloanţe. Ceilalţi, înspăimântaţi, o luară şi ei la fugă şi în curând nu mai rămase nici-unul din ei.

În vremea asta, submarinul ajunsese lângă barcă. Petre sări din turn, alergă la parapet, se aplecă şi-l trase în sus pe naufragiatul leşinat.

— Du-l repede la infirmerie, sper să-l salvez, strigă doctorul Bertram, pe care George îl puse în câteva cuvinte la curent cu cele întâmplate.

Pe când Petre coborî în submarin cu rănitul, George examină barca. O ridică niţel şi citi pe unul din flancuri numele “Maja" şi portul de plecare „Padang". Aşadar, bricul căreia îi aparţinuse barca asta de salvare era din Padang, Sumatra. Într-acolo se îndreptase şi cealaltă corabie care o salvase, ce-i drept, pe femeie, lăsând însă pe nenorocitul bătrân pradă unei morţi cumplite.

Căpitanul Farrow privea cu încordare spre sud. Bricul de-abia se mai zărea ca un punct în depărtare. Era hotărât să o salveze pe femeie, dar trebuia mai întâi ca doctorul să-l panseze pe rănit, ca să poată afla de la el drama – sau mai bine zis prologul dramei – care se petrecuse cu câteva minute mai înainte sub ochii săi.

Deocamdată, dădu viteză vasului, ca să nu piardă din ochi bricul, fără să se apropie însă de el, ca să nu ştie cei de pe bordul lui că-l salvase pe bătrân şi că îi urmărea.

Băgă în curând de seamă că bricul trebuia să aibă nişte motoare straşnice, deoarece alerga cu o repeziciune uimitoare. Să fi simţit că e urmărit sau căuta să o şteargă cât mai în grabă?

Farrow se văzu silit să mărească şi el viteza electromotoarelor ca să nu-i scape. După vreun sfert de ceas, doctorul Bertram trimise să i se spună căpitanului că rănitul s-a trezit din leşin şi e gata să povestească prologul dramei desfăşurate sub ochii lui. Farrow trecu comanda şi dădu instrucţiuni primului său ofiţer Rindow să nu slăbească din ochi bricul, dar nici să nu încerce să se apropie de el, după care se duse cu George în infirmeria submarinului.

Naufragiatul, palid ca un mort, zăcea într-unui din hamacuri. Chipul i se înseninase însă sub influenţa injecţiei cu morfină pe care i-o făcuse doctorul Bertram.

— Povesteşte-mi, te rog, ce s-a întâmplat şi de ce a salvat bricul numai pe femeie şi nu şi pe dumneata? îl întrebă Farrow grav.

Bătrânul se uită câteva clipe ţintă la căpitan, părând că-l citeşte pe faţă bănuiala pe care o credea probabil îndreptăţită, căci băgă cu anevoie mâna sub cămaşă şi scoase o pungă de muşama pe care o avea atârnată de un şiret la gât.

— Presupun că dumneata eşti vestitul căpitan Farrow, domnule, zise el desfăcând punga, şi-mi pare rău că ne cunoaştem în împrejurări atât de tragice. Poftim paşaportul meu. Sunt Jasp van Merck, proprietarul şi comandantul bricului „Maja” care s-a scufundat noaptea trecută. În barca pe care mă salvasem era şi nepoata mea, Maja van Merck, unica fiică a decedatului meu frate şi al cărei nume îl purta bricul. Văd că ai oarecare bănuială asupra persoanei mele, domnule căpitan, dar sper că acum s-a risipit şi aş fi fericit dacă mi-ai da o mână de ajutor să-mi salvez nepoata din ghearele temutului Jonny din Sumatra – poate că vei fi auzit şi dumneata de el?

— Cum să nu! făcu uluit Farrow. Se zice că ar fi cel mai grozav

pirat din Oceanul Pacific, dar, cu toată osteneala pe care şi-o dau autorităţile, n-a fost chip să-l prindă până acum. Aşadar, el a răpit-o pe nepoata dumitale şi te-a lăsat pradă rechinilor. Atunci, zvonurile despre cruzimea lui sunt întemeiate.

— Ai văzut şi dumneata. Sumatra-Jonny, cum i se zice, trece peste cadavre şi nu ştie ce e mila

— Ai avut nişte raporturi mai directe cu el, care i-au aţâţat ura împotriva dumitale?

— Da. A cerut-o pe nepoata mea de nevastă şi bineînţeles, l-am refuzat . Îi va fi fost poate dragă fata căci şi indivizi ca el pot iubi într-o oarecare măsură, principalul cererii lui e însă o taină mare, care a rămas de pe urma răposatului meu frate. E vorba de nişte valori foarte importante, despre care nu ştiu cum a aflat Sumatra-Jonny. Acum o săptămână, primind o încărcătură pentru Makassar, m-am pomenit cu cererea nepoatei mele în căsătorie, pe care am respins-o cu indignare. Să fi bănuit eu ce are să urmeze, aş fi procedat-cu mai multă diplomaţie.

— Vrei să spui că scufundarea vasului dumitale i se datorează tot lui? întrebă Farrow, nevenindu-i să creadă.

— Da, domnule Farrow, aşa e, răspunse convins olandezul. A pus el singur, sau vreun om de-al lui, o maşină infernală în cala bricului şi m-a urmărit apoi, căci ştiu foarte bine că n-avea nimic de transportat la Celebes. Exact la patruzeci şi opt de ore de la plecare, maşina a făcut explozie. Bricul meu s-a scufundat repede – probabil că toată cala de la proră a fost sfărâmată. Mai mult încă: deteriorase toate bărcile mele de salvare, în afară de două, care au fost luate cu asalt de marinari, care erau ca turbaţi şi răcneau cât puteau că nenorocirea se întâmplase din pricina mea, aşa că n-aveam decât să ne descurcăm cum vom putea, eu şi fata

Am lăsat repede la apă una din bărcile găurite de pirat şi am sărit cu Maja în ea Bine am făcut, căci după câteva clipe bricul s-a dus la fund. Sunt încredinţat că acest Jonny mi-a ademenit şi echipajul, judecând după atitudinea marinarilor mei. Barca noastră s-a umplut repede cu apă, deşi ne căzneam să o deşertăm mereu, până ce, în cele din urmă, s-a răsturnat şi ne-am ţinut cu mare greu pe fundul ei. După câtva timp, am zărit un bric care părea că vrea să ne vină în ajutor. Era însă Jonny, care mi-a smuls fata de lângă mine şi apoi s-a îndepărtat, strigându-mi câteva cuvinte batjocoritoare. Ce s-a mai întâmplat, ştii şi dumneata .

— Bine, zise Farrow calm, vom urmări bricul acestui Sumatra-Jonny şi-ţi vom salva nepoata. Te poţi încrede în cuvântul meu, domnule van Merck. .

Vasul meu aleargă foarte repede, însă n-aş vrea să-l atac pe pirat la lumină, deoarece ar fi în stare să ascundă fata undeva sau s-o facă să

dispară pur şi simplu. Trebuie deci s-aşteptăm până ce se va întuneca. Fii sigur că o să-l facem noi să ispăşească suferinţele pe care ţi le-a pricinuit. Ai dureri mari?

— Aşa şi-aşa, domnule Farrow. Doctorul dv. mi-a făcut o injecţie cu morfină şi mi le-a mai alinat puţin. Voi încerca acum să aţipesc niţel, întâmplările de peste noapte şi pierderea piciorului sunt lucruri prea serioase pentru un om la vârsta mea. Şi-apoi, mi se pare că temperatura mi s-a ridicat şi încep frigurile. Jonny din Sumatra, fii blestemat!

Bătrânul închise ochii şi murmură cuvinte neînţelese. Doctorul Bertram le făcu semn căpitanului şi lui George să iasă.

— E acest Sumatra-Jonny un om atât de rău? îl întrebă tânărul pe tatăl său, pe când urcau scăriţa turnului. Dacă e într-adevăr aşa, atunci o să fie cam greu s-o scăpăm pe fată din ghearele lui. După cum spuneai tu adineauri, când ne-o vedea e în stare s-o arunce peste bord. Legată într-un sac, cu un bolovan înăuntru se duce de-a dreptul la fund şi atunci biata fată e pierdută. Nu putem dovedi nimic împotriva lui, căci îşi va pune oamenii să jure că habar n-au de fată. Mai mult încă: te pomeneşti că-l învinuieşte pe bătrânul Merck de calomnie sau că a aiurat din pricina febrei pe care i-a pricinuit-o rana.

— Ba ar fi chiar în stare să spună că Merck şi-a înecat dinadins vasul, ca să pună mâna pe suma cu care a fost asigurat. Dragul meu, avem de-a face cu un om foarte primejdios. Acest Sumatra-Jonny e unul dintre cei mai mari bandiţi ai mărilor din câţi se cunosc. A reuşit totuşi să se spele de orice bănuială şi i-a urmărit pe urmă pe cei care l-au denunţat până în pânzele albe. Aproape că nu mai cutează nimeni să ridice vreo acuzaţie împotriva lui.

— Atunci am face într-adevăr o faptă bună, dacă am putea să-l dăm pe mâna justiţiei. Ţi-ai făcut vreun plan cum să salvăm fata?

— Nu încă şi nici nu ştiu care ar putea fi. Ce vom avea de făcut, ne vor dicta împrejurările. În nici-un caz nu putem întreprinde nimic până ce nu se va întuneca. Deocamdată, vom căuta să ajungem până atunci – cu viteza de acum – la grupurile de insule Arend şi Solombo, adică între ele, şi acolo să observăm situaţia în care se găseşte bricul lui Sumatra-Jonny: numai după aceea vom putea lua o hotărâre.

— O, avem deci tot timpul să chibzuim ce e de făcut ca s-o eliberăm pe biata fată, zise George, care cerceta marea cu ocheanul.

— Aha, coteşte spre sud-vest, urmă el. Ia într-adevăr direcţia insulelor despre care vorbeai tu. Dealtminteri, pe acolo trebuie să treacă pentru a ieşi în drumul navigabil al Sundei, dintre Sumatra şi Java. Să ne fi văzut, de zoreşte aşa?

— Ai auzit şi tu, răspunsa Farrow, că persoana acestei Maja van Merck e în legătura cu o mare avere pe care banditul se va grăbi, fireşte, să pună cât mai repede mâna. Tare mă tem, dragul meu, că nu

o să ne vedem aşa de curând pe „Insula Odihnei”. De câte ori hotărâm să ne ducem acolo, survine ceva care ne tot face să amânăm întoarcerea.

— Rindow, i se adresă el ofiţerului, care urca scara spre turn, am aflat adineauri o altă nelegiuire de-a lui Jonny, care nu e mai prejos de cele de până acum.

Primul ofiţer fu şi el foarte indignat când căpitanul îi povesti despre ce e vorba, însă, ca şi Farrow, era de părere că nu se poate întreprinde nimic în cursul zilei.

— Van Merck nu minte şi l-aş fi crezut chiar dacă nu-mi arăta acte de identitate, urmă căpitanul. Poate că reuşim de data asta să-l venim de hac acestui ticălos de Jonny. Ar fi şi timpul. Cred că nu puţini ne-ar fi recunoscători să-l ştie la „răcoare”.

— Cu siguranţă, domnule căpitan. Dacă reuşim să-l înlăturăm, am curăţat tot Oceanul Pacific de o mare pacoste. Numai că Jonny din Sumatra e foarte şiret şi un om fără scrupule, cu el nu e de glumit. Cea mai mică greşeală a noastră, şi fata e pierduta. Ce-ţi mai spun eu, că ştii şi dumneata tot aşa de bine ca mine, domnule căpitan. Mă gândesc dacă n-ar fi nimerit să-i trântim o torpilă în proră. În zăpăceala care se va isca pe bord, putem ieşi repede la suprafaţă ca să luăm fata.

— Aşa ar fi dragul meu, dar uiţi că o expunem la aceeaşi primejdie ca pe oamenii de pe bric. Şi-apoi, nu ştim dacă nu e închisă în vreo încăpere de la proră şi nici dacă Jonny nu va căuta s-o salveze în momentul în care vasul se va duce la fund. Cunoaşte el prea bine efectul unei torpile, ba am auzit că, pe timpul războiului, bricul a fost de două ori torpilat şi-şi va închipui că l-am atacat numai cu scopul de a-i smulge fata din gheare. În cazul cel mai bun o va lua cu el într-una din bărcile de salvare.

— Ai dreptate, domnule căpitan, făcu Rindow cu ciudă. Din partea asta nu e nimic de făcut. Nu mai încape îndoială că pişicherul ăla o să simtă numaidecât despre ce e vorba . Hm... atunci să-l lăsăm s-ajungă la Sumatra. Pe uscat n-o să-l fie atât de lesne s-o facă să dispară.

— Pentru noi va fi însă şi mai greu să-l urmărim, aş putea spune chiar imposibil, zise grav Farrow. Lui îi e îngăduit să ancoreze în Padang oricând vrea, pe când noi nu o putem face decât într-ascuns şi numai noaptea. După cum vezi, dragă Rindow, nu e chiar atât de lesne pe cât crezi. Deocamdată Jonny e mai tare ca noi şi nu-i putem face nimic. Sper însă că vom reuşi să ne furişăm pe întuneric până la ei. Când va ajunge între cele două grupuri de insule, va fi silit să navigheze cu mare băgare de seamă, deci cât mai încet. Poate că ne vom putea apropia atunci de bric şi-i vom ciocni vasul.

— Hm..., nici aşa nu a bine. Parcă tot mai nimerit ar fi să-l lăsăm s-ajungă la Padang. Nu poate debarca fata decât pe întuneric şi

In vremea asta putem să dăm năvală pe bord şi să-l luăm prin surprindere. Acolo, nu o poate dosi atât de uşor, căci o să fie şi el nevoit să nu atragă atenţia printr-o eventuală luptă făţişă.

— Nu ştiu nici eu ce să zic. Trebuie să chibzuim bine ce e de făcut şi să aşteptăm un moment prielnic. Aha! Mi se pare că se vede dinspre Sud înaintând un distrugător, ia să ne lăsăm noi mai bine la fund.

II.
URMĂRIREA BRICULUI.

CĂPITANUL VĂZUSE BINE. Norul gros de fum care se ivise spre Sud şi care se apropia cu repeziciune era într-adevăr de la un distrugător, care înainta cu mare iuţeală. Farrow dădu comanda ca submarinul să se lase în apă, ceea ce se şi făcu imediat.

Negreşit că „Dox"-ul îşi micşorase viteza şi astfel Jonny, al cărui bric avea posibilitatea să-şi urmeze cursul dinainte, se depărtă simţitor şi în curând pieri din raza vederii lor. La îngrijorarea pe care şi-o exprimă George, Farrow răspunse:

— Nu face nimic, ştim doar că se duce la Padang, aşa că-l vom găsi acolo cu siguranţă. Am şi luat hotărârea, dacă îl pierdem din ochi, ca în cele două nopţi, pe care le mai avem de făcut până la Padang, să ne servim de compresoare, aşa că vom fi ajuns înaintea lui în rada portului şi-l putem aştepta în linişte.

— Va fi şi aşa destul de greu, dacă soseşte şi el pe întuneric, făcu Rindow îngrijorat. Cum să-l găseşti? Îşi va fi având cu siguranţă vreun loc tăinuit unde acostează. Şi-apoi trebuie să fim cu mare băgare de seamă ca să nu fim zăriţi de cineva.

— Poate că ne dă bătrânul van Merck vreo informaţie despre taina prin care se poate îmbogăţi nepoata sa. În cazul cel mai rău, s-ar putea să dăm de ea tocmai acolo. Eu sper însă că vom ajunge bricul încă în cursul drumului. După ce va trece distrugătorul – e englezesc, din câte am putut vedea – ieşim iar la suprafaţă şi pornim cu ajutorul compresoarelor. Exclus ca să n-ajungem atunci bricul. A, dar asta ce-o mai fi? Distrugătorul ne taie calea... se învârtesc încoace şi încolo... parcă ne-ar căuta pe noi. Ciudat, foarte ciudat...

— Domnule căpitan, să ştii că ticălosul ăsta de Jonny ne-a zărit şi a expediat o radiogramă arătând unde putem fi găsiţi. Nu mai încape îndoială că distrugătorul a pornit imediat în căutarea noastră.

— Da, aşa trebuie să fie, dragă Rindow, încuviinţă Farrow îngrijorat. E însă cât se poate de neplăcut pentru noi. Probabil că Jonny are lentile foarte tari, cu care vede mai bine ca noi. Cât pentru distrugător, n-are decât sa ne caute, de găsit tot nu o să ne găsească. Ceea ce mă îngrijorează pe mine, e faptul că Jonny ne-a recunoscut.

Lucrul acesta nu e de fel bun pentru biata Maja van Merck. Piratul ştie că vom întrebuinţa toate mijloacele ca să-l smulgem prada din mână. Cu siguranţă că a văzut cum l-am salvat pe bătrân, aşa că situaţia s-a înrăutăţit. Va fi cu mare băgare de seamă să nu putem pătrunde nici prin întuneric pe bordul bricului, şi chiar dacă vom izbuti, va avea el grijă ca Maja să dispară.

— A dracului situaţie! Atunci tot ar fi bună întâia mea propunere, adică să-l pândim în Padang şi să-l atacăm în port. N-o să facă gălăgie, fii pe pace, ştie el bine ce-l aşteaptă din partea olandezilor, pe când nouă nu ne pot face altceva nimic decât cel mult să ne aresteze. Cred însă că intervenţia lui van Merck ne va scuti de asta. Şi apoi am făcut noi destule servicii olandezilor, aşa că vor închide şi ei niţel ochii.

— A, uite că distrugătorul a cotit-o iar, zise Farrow, care nu slăbea vasul din ochi. E la cel mult cincizeci de metri înaintea noastră. Sunt de părere să tragem periscopul înăuntru. Ne aflăm în larg, aşa că nu avem să ne temem de stânci sau gherdapuri. Aşa ! Acum să ne afundăm mai adânc cu zece metri şi să-l lăsăm pe englezi să se învârtească în loc cât or pofti. Să sperăm că n-are vreun năvod după el, ceea ce ne-ar putea fi foarte primejdios în anumite împrejurări.

— Aş fi observat, răspunse căpitanul. Dealtminteri, cred că vor încerca numai să ne descopere, căci nu ştiu încotro ne îndreptăm.

— Numai să nu-i fi anunţat piratul că-l urmărim pe el. Englezii şi-o vor fi închipuit asta şi aşa. Ştiu că individul ăsta are de dat socoteală pentru multe şi a reuşit totuşi să scape până acum de justiţie. De aceea, nu cred că-şi vor da cu tot dinadinsul osteneala să ne prindă, dimpotrivă, vor fi chiar foarte mulţumiţi să-l venim de hac banditului. În sfârşit, vom vedea noi imediat ce-o mai fi.

După vreo zece minute, auziră deasupra lor zgomotul elicelor distrugătorului. Se îndrepta spre Sud.

— Când ne-am lăsat noi la fund, urma drumul contrariu, zise Farrow. Aşa. Acum s-a îndepărtat. Să mai rămânem vreun sfert de ceas sub apă, pe urmă cred că ne putem ridica.

Când, după ce trecu sfertul de ceas, Farrow se uită afară din apă prin periscop, zări distrugătorul ca un punct mic, învârtindu-se încoace şi încolo, departe de ei. Căpitanul râse cu poftă. Era vădit că englezii reacţionaseră la radiogramă, dar nu se gândeau serios să prindă submarinul. Se mai ţinu încă o bucată de vreme sub apă, până ce distrugătorul nu se mai zări defel, apoi ieşi la suprafaţă şi puse compresoarele în funcţiune. „Dox”-ul pomi acum, ca o săgeată, după bric.

Acesta păru însă că-şi schimbase direcţia de până acum, Farrow socoti că pierduse trei ore navigând sub apă, timp pe care trebuia să-t câştige acum neapărat

Trecură însă cele trei ore şi nici urmă de bric în zare.

— Cred că n-are nici-un rost să ne învârtim de colo până colo căutându-l, zise Farrow. Tot nu-i putem face nimic până ce nu se va întuneca Cum el pare să aibă însă lentile mai tari ca ale noastre, ne va vedea înainte de a-l zări noi pe el şi va anunţa distrugătorul printr-o radiogramă. Cel mai bun lucru pe care-l avem de făcut, e să ne ducem la Padang, cum am spus eu.

— Asta e şi părerea mea încuviinţă Rindow. Căutându-l, pierdem şi mai mult timp şi tot n-am folosi nimic dacă l-am vedea. Probabil că s-a îndreptat şi el cu toată viteza spre Padang.

George, care se uita încordat prin ochean, strigă deodată cu însufleţire:

— Uite-l... colo... ceva mai spre nord din drumul obişnuit... aş putea să jur că e el...

Farrow şi Rindow îşi îndreptară şi ei ocheanele într-acolo, apoi căpitanul răspunse:

— Da dragul meu, ai dreptate, el e. A, pare-se că şi-a mai redus viteza . Vrea probabil, să vadă dacă am scăpat de englezi. Spre norocul nostru are soarele în ochi şi cu greu ne-ar putea vedea Noi să ţinem distanţa de până acum şi să nu ne apropiem prea mult.

Farrow dădu ordin să se renunţe imediat la compresoare şi să se lase motoarele să funcţioneze mai încet. În curând, avu aceeaşi viteză cu a bricului, deşi era şi aceasta destul de mare, întrecând pe cea obişnuită a bricurilor.

Totuşi, nu putea fi la Padang decât după patruzeci şi opt de ore. Căpitanul era sigur că nu putea fi zărit de pirat, deoarece avea soarele drept pavăză. De pe bric nu se vedea altceva nimic decât o apă sclipitoare, a cărei lumină te orbea pe când Farrow zărea desluşit punctul acela negru în bătaia soarelui.

De la o vreme băgă de seamă că bricul îşi mărea treptat viteza Poate că se întâmplase ceva la maşini sau Jonny vruseşi să vadă dacă e urmărit de submarin.

Aceasta din urmă trebuie să fi fost pricina dar avea de-a face cu un om ca Farrow, care învăţase toate vicleşugurile ca să scape de urmăritori, de când era mereu prigonit de fostele Puteri aliate. Se îndreptase acum şi el spre sud-vest, adică încotro erau insulele Solombo.

La viteza cu care navigau, trebuia să treacă încă înainte de a se însera prin strâmtoarea dintre insule. Lui Farrow îi convenea, altminteri s-ar fi putut întâmpla ca piratul să se ascundă prin întuneric pe undeva.

Dar din ce se lăsa soarele mai mult spre Apus, din ce situaţia submarinului devenea tot mai neplăcută. Nu va trece mult şi Farrow nu va mai putea vedea bricul, în schimb ei vor vedea foarte bine

submarinul. Nu stătu mult să chibzuiască şi dădu ordin să se pună iar compresoarele în funcţiune. Întrecu bricul şi acum se afla înaintea lui la aceeaşi distanţă cu care fusese în urmă. Depărtarea era, fireşte, prea mare ca să poată deosebi, chiar cu lentilele cele mai puternice, ceva pe bord. Farrow era însă sigur că multe ocheane de pe bric cercetau cu atenţie marea spre răsărit pentru a descoperi periscopul „Dox”-ului.

Spre seară doctorul veni şi-i zise căpitanului:

— Sper să-l pot scăpa pe olandez. Cu toată vârsta lui, e om voinic şi nu e primejdie de vreo infecţie. Rechinul i-a retezat laba piciorului cu o îndemânare de chirurg. Acum mi-am dat şi eu seama ce primejdioase sunt lighioanele astea. Îţi sfârtecă un om în câteva secunde.

— Aşa şi e, doctore. Dar, în sfârşit, să nu mai vorbim de lucruri atât de înfiorătoare. Când crezi că va fi în stare pacientul dumitale să ne răspundă la câteva întrebări despre Sumatra. care m-ar interesa foarte mult?

— A, crezi că vei găsi acolo pe fată, fiindcă bogăţiile acelea fantastice tot acolo trebuie să fie? De, e posibil. Altă cale n-ar fi, căci bricul nu-l poţi ataca, fireşte.

— Exclus: Jonny din Sumatra a prins de veste că-l urmărim şi va fi văzut prin ochean că am luat pe bordul nostru pe bătrân. Mi-a şi trimis azi dimineaţă pe cap un distrugător englezesc, care însă s-a purtat foarte cumsecade şi ne-a lăsat în pace.

— Ştiu, mi-a spus George când a venit să se intereseze de bolnav. Aşadar, iar o plimbare la Sumatra. Rău nu-mi pare, căci am citit undeva acum în urmă că s-ar afla pe acolo o specie de cărăbuşi foarte interesantă.

Farrow zâmbi. Cunoştea slăbiciunea doctorului, care în cea mai grea împrejurare nu uita când era vorba de vreo gânganie rară sau vreun animal necunoscut. Să fi fost în primejdie de moarte şi uita de toate dacă ar fi văzut în faţa lui un fluture sau altă vietate interesantă.

— Dacă vom avea timp, îţi doresc din inimă să-ţi găseşti cărăbuşul cu pricina, zise Farrow. Te-aş ruga acum să-mi spui un lucru. Vom putea transporta pe rănit pe uscat sau nu trebuie mişcat din loc?

— De, ştiu şi eu ce să spun? Transportarea unui om bătrân atât de grav rănit e destul de primejdioasă. Ar fi bine să mai stea cel puţin o săptămână pe loc, răspunse doctorul.

— O să vrea cu siguranţă să-l debarcăm, când va şti că ne aflăm în Padang. Dealtminteri, ne-am abătut de la problemă. Când crezi că pot sta niţel de vorbă cu el fără să-l obosească prea mult?

— Mâine pe vremea asta. O să-l ţin până atunci sub influenţa morfinei, ca să i se mai potolească un pic starea de nervi în care se află. Pe urmă voi lucra cu anestezie locală, până ce va începe rana să

se vindece. Găsesc că e o cruzime să nu cauţi să alini cuiva suferinţele, pe orice cale pe care o ai la dispoziţie.

— Deci, mâine la ora asta, murmură Farrow, întrerupându-i pe doctor, îmi rămâne destul timp să hotărăsc locul unde vom acosta. Aş prefera să nu ies la suprafaţă chiar în portul din Padang. Ar fi cam primejdios lucru.

— Lasă că ai mai făcut dumneata şi în alte dăţi un „tour de force” ca ăsta, râse doctorul. De câte ori n-ai ancorat de-a dreptul în portul din Singapore!

— Mă tem că Jonny, ca să iasă basma curată – cum s-ar zice – şi să câştige cu asta un merit, va fi anunţat căpitănia portului de sosirea noastră şi toate vasele care intră în radă vor fi supravegheate cu străşnicie, răspunse Farrow îngândurat.

— Şi totuşi, nu-l vor vedea pe căpitanul Farrow şi submarinul său, răspunse Bertram zâmbind. Pentru orice eventualitate însă. n-ar fi rău să ancorăm undeva într-un loc pustiu şi să o luăm pe urmă pe jos, prin pădure, unde pot găsi şi un exemplar din cărăbuşii care mă interesează.

— Aşadar, mâine pe vremea asta, repetă Farrow. Poate că potriveşti injecţia cu morfină aşa ca să fie complet lucid atunci, la să mă uit acum ce face „prietenul" nostru, l-am luat-o înainte ca să-l vin în bătaia soarelui şi să nu mă poată vedea.

Doctorul rămase pe punte, pe când căpitanul urcă sprinten scara care ducea în turn. Acesta băgă imediat de seamă că Rindow dăduse viteza maximă vasului, şi în curând începură să se zărească şi insulele. Farrow ţinu direcţia mai spre Sud, unde ar fi avut posibilitatea să se dosească şi să lase bricul să treacă, înainte ca să-l aibă a doua zi tot în bătaia soarelui.

Dădu ordin să se micşoreze viteza, căci bricul se vedea tot mai mic, apoi îl văzu că luase şi el direcţia spre insulele Solombo.

— Rindow, îi zise el ofiţerului, nu m-aş mira dacă lui Jonny i-ar veni ideea să rămână peste noapte undeva, la malul uneia din insule. Poate că tot se teme de noi prin întuneric, va fi auzit el doar multe despre noi.

— Tot ce se poate, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer. Rău n-ar fi. Te pomeneşti că reuşim să scăpăm fata, chiar în noaptea asta.

— Cu siguranţă. Dacă ancorează într-adevăr ia una din insule, o să-l facem o vizita şi încă devreme, ca să nu-i lăsăm timp să-şi ia seama. Cu cât vom lucra mai repede, cu atât avem mai mari şanse de izbândă.

— Merg şi eu cu voi, tată, zise George cu hotărâre. Cum eu am fost acela care a gonit rechinii, am tot dreptul să iau parte la expediţie.

— Fireşte, băiete, râse Farrow. Găseşti tu întotdeauna un motiv, când e vorba să-ţi pui viaţa în primejdie. Bine, mă învoiesc, dar, te rog, să fii ceva mai prevăzător ca de obicei, fiindcă nu e glumă ceea ce vrem noi să facem.

Se cere însă să chibzuim bine înainte de-a întreprinde ceva. Pentru a nu pune în primejdie viaţa fetei.

— Lasă că găsesc eu ce, strigă cu însufleţire George. Mai mult, încă, poate reuşesc eu singur cu Petre s-o smulgem piratului.

— Aşa, vrei să te faci iar scafandru, după cum înţeleg! Nu, dragul meu, mută-ţi gândul, zise foarte serios Farrow. Pe cât ştiu, se aţin pe-aici o sumedenie de rechini pe coastă. Până să prinzi tu de veste, te-au şi înhăţat. Şi de ce sunt în stare, ai putut vedea la bietul van Merck. De lăsat în apă, nici nu poate fi vorba, băiete. Trebuie să ne strecurăm până la bric, fie cu submarinul, fie cu o barcă de aluminiu. Pe urmă, se cere să lucrăm la repezeală, dar şi cu mare băgare de seamă, adică să găurim vasul, împiedicând în acelaşi timp pe Jonny să se atingă de fată.

— Tocmai asta e principalul şi mă tot gândesc cum să facem. Te pomeneşti că, de necaz, ticălosul e în stare s-o omoare.

În timp ce vorbeau, submarinul trecuse prin faţa insulelor Solombo. Bricul o luase şi el în aceeaşi direcţie. Nădejdea căpitanului Farrow că Jonny plănuia să rămână peste noapte acolo părea să se împlinească. După o jumătate de ceas, bricul se apropiase de insule. Viră apoi brusc şi se îndreptă spre una nelocuită, temându-se că Farrow va da alarma.

Pentru cei de pe submarin, Insula aleasă de pirat era foarte nimerită pentru salvarea tinerei fete. Dacă vor ajunge lucrurile la o luptă cu arme de foc, împuşcăturile nu vor putea fi auzite pe celelalte insule, deoarece cea mai apropiată era la o jumătate de ceas de drum pe apă. Şi chiar astfel, până să vină cineva, fata va fi salvată şi submarinul va fi dispărut de mult în apă.

Căpitanul îl chemă pe timonier în turn şi-i dădu ordin să ţină vasul în loc şi să observe ce face bricul. Într-adevăr, Jonny din Sumatra se apropiase de insulă şi nu mai încăpea îndoială că avea intenţia să acosteze acolo.

Farrow îşi adună echipajul în sala cea mare şi le spuse oamenilor despre ce e vorba. Îi întrebă apoi dacă sunt şi ei de părere să se încerce eliberarea prizonierei. Aşa era obiceiul căpitanului. De câte ori se plănuia vreo întreprindere primejdioasă, cerea învoirea oamenilor săi. Marinarii cu care împărtăşise atâta amar de ani bucuriile, ca şi necazurile, ascultându-l orbeşte, erau consideraţi de Farrow drept camarazi şi nu făcea nimic important până nu se sfătuia cu ei.

Bineînţeles că marinarii se învoiră cu entuziasm. Căpitanul le mai spuse şi despre rugămintea rănitului, care rămăsese schilod de pe urma ticălosului aceluia de pirat, de-a fi debarcat la Sumatra, pentru a

salva din ghearele piratului o mare avere, pe care acesta năzuia să pună stăpânire.

Se discutară diferite mijloace pentru a-l trage pe sfoară pe Jonny. Toţi erau de părere că omul acesta e cât se poate de primejdios şi că, dacă va vedea că e pe cale de-a fi prins, va căuta cu siguranţă să o arunce pe fată în apă. Mai ştiau că lupta va fi dârză, că va curge mult sânge, vor fi poate şi morţi, până ce vor izbuti să-l biruie pe el şi pe piraţii lui. Mai toţi erau pentru luptă. Prea puţini erau pentru un şiretlic, fără a putea da însă un mijloc care să aibă perspective de izbândă. Şi-apoi, nici nu mai era timp de chibzuit mult. Se însera şi până să răsară luna, faptul trebuia adus la îndeplinire.

În sfârşit, se făcu tăcere adâncă, pe care George o rupse cu un râs vesel.

— La ce atâta bătaie de cap? Zise el. Cum s-o înnopta, ne apropiem de bric, eu şi Petre ne furişăm cu barca de aluminiu până la el şi aruncăm pe bord câteva grenade de mână, cu gaze, din cele fabricate de prinţul Ghasna. Pe urmă, după o jumătate de ceas, ne putem duce fără frică pe bric. Fetei n-are ce să-i strice un leşin de douăzeci şi patru de ore şi prinţul ne-a asigurat doar că gazele acestea nu pot lăsa urme dăunătoare sănătăţii.

III.
O FAPTĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

BRAVO, GEORGE, asta e într-adevăr o idee minunată! Exclamă căpitanul. Ti se va lăsa ţie şi iui Petre cinstea de-a pune la cale salvarea unei copile nevinovate. Noi te vom urma şi vom cerceta cu de-amănuntul bricul. Poate că vom găsi destul material ca să-l înfundăm în sfârşit pe acest Jonny, unul dintre cei mai fioroşi bandiţi ai mărilor. Acum, la drum! Ne lăsăm la fund şi îndată ce se va întuneca, ieşim la suprafaţă şi ne ducem cu bărcile de aluminiu la bric. Să nu vă apropiaţi prea mult de pirat, cad s-ar putea să aibă ceva instalaţii de semnalizare, care să vă dea de gol. Petre e destul de îndemânatic în mânuirea grenadelor, aşa că le poate arunca de la distanţă şi sunt sigur că nu va da greş.

Îl bătu pe George cu dragoste pe umăr, apoi alerga în turn, lăsându-i pe Rindow să aleagă prin tragere la sorţi oamenii care vor cerceta bricul.

Plundow îi comunica iul Farrow, îndată ce-l văzu, ca bricul ancorase într-adevăr la malul insulei, unde se putea foarte bine zări prin ochean.

Imediat, Farrow dădu ordin de schimbare şi submarinul porni încet spre insulă, în timp ce căpitanul nu-şi lua privirile de la bric. Peste cel mult o jumătate de ceas, trebuia să se lase întunericul. În nici-un caz

nu puteau sa se apropie prea mult, mai ales cu periscopul deasupra apei.

Când fu la vreo mie de metri de bric, trase periscopul înăuntru. Un sfert de ceas, vasul alunecă binişor prin apă şi acum Farrow ştia că până la insula nu mai erau decât doua sute de metri. Submarinul stopă, iar el împinse periscopul afară.

În vreme ce căpitanul aştepta sa se întunece, oamenii pregătiră piesele a trei bărci de aluminiu, apoi le aşezară în apropierea scăriţei care ducea la turn.

Totul trebuia să meargă cu iuţeala fulgerului, ca piratul să nu descopere nimic, dacă i-ar fi venit cumva gândul să lumineze. Apa cu un reflector.

Apa se întuneca din ce în ce. O comandă şi începu pomparea apei din tancurile de balast. Uşurel, vasul se ridică la suprafaţă; Petre deschise chepengul turnului; în grabă bărcile de aluminiu fură duse pe punte şi montate la repezeală. Farrow apropie şi mai mult submarinul de bric. Deşi era întuneric beznă, cu instinctul lui înnăscut de marinar, ghicea că mai avea loc destul între el şi vasul duşman. Când dădu comanda de stopare, socoti că distanţa dintre cele două vase nu era mai mare de douăzeci de metri. Mai mult nu cuteza să se apropie. Încet şi cu mare băgare de seamă fură lăsate bărcile pe apă. George şi Petre coborâră cei dintâi, având fiecare din ei câte patru grenade de mână, cu gaze, care erau prea de ajuns.

Petre ghicea şi el, mai mult decât zărea, locul unde se afla bricul. Vâsli încet, drept înainte, apoi, după câteva minute, se opri şi se ridică în picioare. În faţa lor se ridica nelămurit, întunecat şi ameninţător bricul piratului. Auzi acum paşi pe punte şi un glas bodogănind. Era probabil santinela căreia nu-l convenea pesemne defel întunericul care-l înconjura. Prima grenadă a lui Petre pocni pe podeaua bricului. Urmă o bufnitură, un geamăt, apoi nimic. Celelalte grenade zburară după cea dintâi, explodând şi ele. Petre şi George se întoarseră repede la submarin, de teamă ca gazele răspândite fulgerător să nu-i ameţească şi pe ei.

De pe bric nu se auzea nimic. Nici-un ţipăt, nici-o împuşcătură, nici un semnal de alarmă. Gazele inventate de prinţul Ghasna cu ajutorul doctorului Bertram aveau un efect uimitor.

Cei de pe submarin aşteptară o jumătate de ceas, apoi porniră cu bărcile spre bric. Tocmai răsărise luna şi lumina ca ziua. Se urcară, cu George, care mergea înainte, pe punte, căţărându-se de lanţul ancorei şi văzură trei trupuri nemişcate. Efectul gazelor fusese într-adevăr fulgerător.

Petre se codi o clipă înainte de-a coborî înăuntrul vasului, căci s-ar fi putut ca gazele să nu fi pătruns până aici, îşi luă însă inima în dinţi şi păşi pe scară. Jos dădu de un al patrulea ins zăcând în nesimţire.

Aprinse lampă de buzunar şi se uită la el, dar nici unul dintre cei de până acum nu era temutul Jonny din Sumatra.

Probabil că se va fi aflând în cabina lui şi se va mira grozav la deşteptare, când va vedea că prizoniera a dispărut. Cele douăzeci şi patru de ore în care va fi fără cunoştinţă se vor fi şters cu desăvârşire din memoria lui şi, poate că, la întoarcerea lui în Padang, nici nu-şi va da seama că a ajuns cu o zi mai târziu decât credea.

Acum se aflau în bric, în afară de căpitan, Rindow şi doctorul Bertram, încă şapte marinari, care se împrăştiară, după planul făcut de ei mai înainte, în interiorul vasului, ca să-l cerceteze cu amănunţime.

Dar nu găsiră nici ţipenie de om. Farrow, care se afla în cabina lui Jonny şi căutase zadarnic hârtii compromiţătoare, se posomori când veniră să-l aducă vestea.

— Sumatra-Jonny e mai şiret decât mi-l închipuiam, zise el cu ciudă. Va fi bănuit că-l voi ataca peste noapte şi de aceea, pe dată ce s-a întunecat, a luat fata cu el, s-a urcat într-o barca şi a fugit Cu siguranţă că e undeva pe uscat. Poate că are prieteni pe insula cea mai apropiată şi va rămâne până dimineaţă acolo. Hm..., proastă afacere: va trebui acum sa căutăm să punem mâna pe el când vom ajunge la Sumatra.

— Nu, tată, eu nu sunt de părerea ta, strigă George. Acum îl avem în mână şi nu trebuie să-l lăsăm să ne scape. Nu se poate să nu se întoarcă. Doar nu va rămâne în vecii vecilor pe insulă. Fireşte că va prinde bănuieli când nu-şi va vedea santinelele, va crede însă că s-au îmbătat şi se va linişti. Va veni deci pe bord, unde îl voi întâmpina eu cu o grenadă de gaze. Mă duc să-mi iau masca. Voi coborâţi în barca de aluminiu şi staţi undeva prin apropiere, la pândă. După ce totul va fi gata, eu vă voi da un semnal şi veţi veni să mă luaţi, împreună cu fata. I-o vom lua astfel cu douăzeci şi patru de ore înainte fui Jonny – atât ajunge ca să salvăm avutul fetei.

— N-am ce zice, George, ai astăzi nişte idei geniale! Exclamă căpitanul încântat. Planul tău e minunat. Aşa o să şi facem. Dar nu vei rămâne singur, ci cu Petre. Altminteri n-aş avea linişte. Vă trimit imediat măştile de gaze şi câteva grenade de mână. Nu putem şti câţi oameni de echipaj are bricul.

— Ştiu eu, zise Petre. Şase oameni de echipaj şi căpitanul, am văzut după cabine şi hamacuri.

— Atunci n-aveţi decât trei inşi împotriva voastră, fiindcă patru sunt scoşi din luptă. S-ar putea totuşi să mai vină cineva de pe insulă, pentru cine ştie ce treabă pe bric. În sfârşit, suntem şi noi pe aproape. Mai că-mi vine să trag submarinul direct în spatele bricului, nu ştiu însă dacă apa e destul de adâncă, iar dacă piratul se întoarce la ziuă, ar putea să ne vadă. În orice caz, departe n-o să fiu şi, cum voi vedea că e vreo primejdie, vă vin în ajutor.

Peste o jumătate de ceas, măştile şi grenadele fură aduse pe bord. Farrow cercetase în vremea asta cabina căpitanului, dar nu găsise nimic suspect. Jonny din Sumatra fusese destul de prevăzător ca s-ascundă hârtiile compromiţătoare. Se aştepta ca vasul să fie controlat oricând de poliţia engleză.

— Tu, Petre, rămâi de veghe pe punte, în timp ce eu voi mai cerceta niţei vasul, fi zise George Uriaşului.

— Fii însă cu băgare de seamă, îl sfătui Farrow. Mai mult ca sigur că Jonny are aici vreo instalaţie cu care poate arunca vasul în aer în fiecare moment. Fereşte-te să te atingi de vreo manivelă ascunsă sau să apeşi pe vreun buton.

— Lasă că ştiu eu să mă păzesc, răspunse tânărul. De altfel, m-am gândit şi eu la una ca asta. Ceea ce vreau să fac, e să scotocesc încă o dată toate cutiile şi sertarele din cabina lui, poate descopăr ceva tăinuit.

— Şi la asta se cere să fii prevăzător, dragul meu. Se zice că piratul se slujeşte în crimele sale de anumite otrăvuri grozave, necunoscute de cei mai mari chimişti europeni. Să nu fie vreun ac otrăvit înfipt în unul din aceste sertare şi să te înţepi chiar fără să bagi de seamă.

— Am auzit şi eu despre otrăvurile lui, tată; de aceea voi fi cât se poate de prevăzător; vreau să-l trag pe sfoară, tocmai fiindcă omul acesta e atât de viclean şi crede că nu-l poate întrece nimeni.

— Dacă nu te-aş crede în stare, nici nu ţi-as fi îngăduit să faci încercarea, răspunse Farrow grav. Aşa. Acum noi plecăm. Încă o dată, fii cu mare băgare de seamă!

Strânse mâna lui George şi a lui Petre, apoi coborî cu tovarăşii săi în barcă, în curând, plescăitul lopeţilor se pierdu în noapte şi Petre cu George rămaseră singuri pe bric, cu cei patru oameni care zăceau ca morţi.

Petre rămase pe punte, pe când George se întoarse în cabina mult temutului pirat Jonny din Sumatra. Ce îl interesa mai mult pe tânărul nostru era un dulăpior îngust, de mahon, înţepenit în perete şi care părea să aibă o mulţime de sertare. Deşi Farrow cercetase conţinutul în treacăt, George avea presimţirea că aici se ascundea o taină. Trase câteva sertare şi se uită cu lampa de buzunar în fundul dulăpiorului. Spatele era tot din mahon şi foarte neted.

Totuşi el ştia că rareori reuşeşti de la întâia încercare. Trase toate sertarele unul după altul. Când ajunse la cel din urmă, văzu jos în fund un buton.

Întinse mâna ca să apese pe el, dar în clipa aceea îşi aduse aminte de sfatul tatălui său. Dacă acest buton va fi prevăzut cu vreun mecanism primejdios sau cu ace înveninate?

Apucă pumnalul dăruit de Sanja. Apăsă binişor cu vârful lui pe

buton şi văzu ridicându-se o clapă, care lăsa să se vadă o deschizătură. Nu se auzi însă nici cel mai mic zgomot care să însemne vreo primejdie. Se uită cu băgare de seamă înăuntru şi se trase îndărăt îngrozit Era cât pe-ce să-i scape pumnalul din mână şi tocmai de el avea acum cea mai mare nevoie, căci avea de susţinut o luptă in care îi era viaţa in joc.

Prin deschizătură, văzu capetele a două năpârci – cel mai veninoşi şerpi de pe insulele Sundei. Vru să lase clapa la loc, dar acum avu prilejul să cunoască şi mai bine vicleşugurile unui ticălos de soiul lui Jonny din Sumatra. În interiorul dulapului se afla un mecanism care împiedica închiderea.

Cele două târâtoare păreau înspăimântate de lumina lămpii care le cădea în ochi. Nu cutezau să iasă de unde erau, aşa că George trebuia să dea el întâi atacul. Întinse braţul stâng cu lampa înainte şi îndreptă lumina spre ochii sclipitori ai unuia din şerpi, văzu cu bucurie că vipera se trage niţel îndărăt cealaltă însă se pregătea să se repeadă la el.

Tăişul ascuţit al pumnalului reteză dintr-o dată, până la rădăcină, capul fioroasei târâtoare. Trupul viperei se zbătea cumplit în cutia din fundul dulapului, în ultimele spasme ale morţii.

Cea de-a doua năpârcă se repezi furioasă înainte, dar, spre norocul lui George. De-a dreptul în lumina care-o orbea. Simţi izbitura viperei în sticla felinarului, în aceeaşi clipă însă ridică pumnalul şi tăişul se lăsă fulgerător peste grozava târâtoare.

George tăiase odată cu capul şarpelui şi o bucată de trup. Aşa că partea aceea se zbătea, iar limbile ascuţite ale gurii căutau să ajungă la el. După câteva momente, zbuciumul năpârci se potoli.

George îşi simţea fruntea îmbrobonată de sudoare. Închise o clipă ochi Emoţia prin care trecuse îl impresionase mai mult decât ar fi crezut. Îşi reveni însă repede şi stătu să chibzuiască. Acolo trebuie să fie taina piratului; altminteri ce rost ar fi avut năpârcile? Sau se slujea de ele pentru crimele lui, ca să dea apoi vina pe şerpi şi să iasă el basma curată?

Nu, nu, cu neputinţa. Pe uscat, ar mai fi înţeles, dar pe apă... Cu siguranţă că şerpii erau paznicii tainei care se ascundea acolo.

George aşteptă până ce zbuciumul târâtoarelor se potoli, se întinse iar jos, le împinse apoi în lături cu vârful pumnalului şi ridică din nou clapa. Tot cu ajutorul pumnalului trase afară trupurile şerpilor şi văzu în cuşca lipita de perete o cuşetă îngustă, de oţel. O scoase afară şi un zâmbet de triumf îi flutură pe buze. în caseta asta pe care o ţinea în mâini era poate soarta lui Jonny din Sumatra. Vârî repede trupurile şi capetele şerpilor in cuşcă, închise toate sertarele la loc cu o înfrigurare uşor de înţeles.

Se uită la ceasul de la mână şi spre marea lui mirare văzu că era

aproape miezul nopţii. Atât de mult să fi trecut de când se afla acolo sau îi trebuise ceva vreme până să biruie năpârcile, deşi lui i se păruse că totul nu ţinuse decât câteva secunde?

Puse caseta pe masă, apoi se urcă pe punte şi găsi aici pe Petre, care stătea nemişcat şi asculta cu încordare. Când George se apropie de el, Uriaşul îl trase aproape şi-i şopti:

— Mi se pare că vine cineva. Pare să fie o luntre care a pornit dinspre insula de colo. Pesemne că piratul a aşteptat până ce luna s-a acoperit de nori şi acum se crede în siguranţă, altminteri ar fi auzit împuşcături sau alte semne de luptă. Ia să ne pregătim noi măştile.

— Petre, răspunse George tot în şoaptă, mi-a venit o idee. Jonny ăsta o să-şi cheme santinelele; noi să-l răspundem bâiguind, prefăcându-ne beţi. Să vezi că o să se mânie grozav şi o să-şi piardă capul.

— Hm... mă tem să nu-i trimită pe tovarăşii săi înainte pe bord. Atunci, n-avem încotro, trebuie să aruncăm o grenadă jos în luntre. Sst! Ia seama!

George auzi şi el plescăitul uşor al lopeţilor, care se apropiase. Îşi aduse imediat masca şi luă în mână una din minunatele grenade de gaze fabricate de prinţul Ghasna. Măştile erau astfel făcute, încât se putea auzi şi vorbi foarte bine prin ele.

— Ei, Jack, Jimmy, unde sunteţi? Întrebă cineva cu glas scăzut dar aspru.

Petre râse răguşit şi bolborosi:

— Ce... cum... bricul... aaahoil.

O înjurătură grozavă îl răspunse.

— Luav-ar dracu de beţivii! Duceţi-vă numaidecât la ei şi trageţi-le o bătaie să se înveţe minte. Bănuiam eu că au să se îmbete ca porcii! Vin şi eu pe urmă cu fata.

Dar până a nu apuca tovarăşii lui Jonny să se agaţe de lanţul ancorei, Petre, ai cărui ochi ageri ce deprinseseră cu întunericul, zărise locul unde se oprise barca piratului.

Se auzi o pocnitură, câteva strigăte înăbuşite în barcă, apoi se făcu tăcere. Fireşte că Petre şi George avuseseră grijă să-şi pună mal întâi măştile, aşa că putură aştepta în linişte o jumătate de ceas, pe urmă George îl trase pe Uriaş jos în cabina piratului; îşi scoase masca şi-i zise:

— Petre, am descoperit taina lui Jonny din Sumatra. Era ascunsă acolo, în dulap şi păzită de doi şerpi veninoşi, pe care i-am omorât cu pumnalul Sanjei. Uite, aici, în casetă, vom afla ce e.

— Minunat, domnule George, strigă Petre entuziasmat Al înfăptuit într-adevăr un lucru de seamă, dar şi foarte primejdios, pe când eu stăteam sus pe punte cu mâinile în sân ca un tont. Ce-o să se mai bucure domnul căpitan!

— Cred şi eu, răspunse George râzând. Dar tot mai mare o să fie bucuria bătrânului van Merck când îşi va vedea nepoata. Hai acum să le dăm de veste alor noştri că pot veni.

Urcară scara care ducea pe punte, George ducând strâns caseta la subţioară. Petre lăsă lumina să cadă spre barca de lângă lanţul ancorei şi văzu trei trupuri de bărbaţi şi o fată zăcând în nesimţire, în fundul bărcii.

George roti de trei ori lampa de buzunar deasupra capului. Era semnalul convenit cu tatăl său.

La cel mult cincizeci de metri de bric se înălţă deodată din apă trupul întunecat al „Dox”-ului şi după numai câteva minute, două bărci de aluminiu fură montate şi câţiva oameni de pe submarin porniră spre bric.

— Totul e în regulă, George! strigă Farrow încă de departe. Aţi găsit fata?

— O să daţi îndată de barca în care e ea şi Jonny din Sumatra, cu doi tovarăşi de-ai săi. Luaţi fata cu voi. Eu cu Petre vom cobori în cealaltă barcă, răspunse el vesel.

Petre luă acum din mâna tânărului caseta grea de oţel, ca acestuia să-l fie mai uşor la coborât

În vremea asta, căpitanul Farrow alătură barca de aceea a piratului şi trase fata în ea, apoi pomi îndărăt spre submarin.

De-abia după ce Maja van Merck fu aşezată binişor în cabina Sanjei şi doctorul Bertram, care o examină, constată că starea ei nu prezintă nimic îngrijorător, văzu Farrow caseta din mâna lui Petre.

— Ce e cu asta, unde ai găsit-o, George? Făcu el speriat. Văd sânge pe ea.

— E sânge de şarpe, tată, răspunse tânărul zâmbind şi-i povesti cele întâmplate.

Căpitanul Farrow îl bătu pe umeri şi zise cu mândrie:

— Te-ai purtat şi în împrejurarea asta, dragul meu, ca un adevărat bărbat Bravo, băiete! Acum vom afla şi noi taina mult temutului Jonny din Sumatra. Cred că putem deschide fără şovăială caseta, poate că vom găsi în ea unele îndrumări privitoare la moştenirea tinerei Maja van Merck.

IV.
TAINA LUI JONNY DIN SUMATRA.

PETRE ADUSE UN CIOCAN şi o daltă şi în câteva minute deschise caseta. Conţinutul era acoperit cu o bucată de piele moale, pe care căpitanul Farrow o dădu uşor la o parte. Se putea foarte bine ca şi aici să fie vreun vicleşug aducător de moarte. Jonny din Sumatra crezuse însă că năpârcile erau de-ajuns.

Caseta avea două despărţituri, într-una din ele erau numai hârtii, în cealaltă, câteva pungi mici de piele. Desfăcu una din ele şi câteva pietre de safir se împrăştiară pe masă.

— Oare de unde să le fi şterpelit? Se întrebă Farrow clătinând din cap. Bănuiesc că şi în pungile celelalte sunt tot astfel de pietre preţioase. Hai să cercetăm mai întâi hârtiile.

Erau scrisori atât de compromiţătoare pentru unii, încât i-ar fi băgat în puşcărie pentru multă vreme. Jonny era în legături de afaceri cu mulţi pungaşi, tăinuitori şi alţi bandiţi. Ştia bine căpitanul Farrow că poliţia olandeză se va bucura foarte mult când va pune mâna pe corespondenţa asta. Principalul era ca piratul să nu observe prea curând lipsa casetei, altminteri cu siguranţă că nu va mai îndrăzni să se arate pe insula al cărei nume îl purta. George insă vârâse şerpii îndărăt in cuşcă şi avusese grijă să şteargă petele de sânge.

În fundul casetei, sub voluminoasa corespondenţă, Farrow găsi un caiet gros, înfăşurat într-o bucată de muşama. Îi deschise repede şi găsi ceea ce îşi închipuise, de altfel. Era un fel de jurnal al piratului.

Îl răsfoi în grabă şi se cutremură de groază. Era o întreagă mărturisire a faptelor lui, care îl ducea nu o dată, ci de zeci de ori la spânzurătoare. Toate soiurile de crime, asasinate nenumărate erau trecute acolo. Cariera lui Jonny din Sumatra era pe sfârşite.

Un pasaj îl interesa îndeosebi pe Farrow: descrierea locuinţei lui. Din unele indicaţii reieşea că se află undeva prin apropiere de Padang. Printre altele, mai era vorba în caiet de unul Bangi, care sugrumase în pădure, din ordinul banditului, doi negustori bogaţi de pietre scumpe.

Expresia „ordin” atrase atenţia lui Farrow. Citi apoi şi în alte locuri numele acestui Bangi care părea să fi devenit primejdios.

Ultimele fraze erau scrise cu puţin înaintea plecări din Padang şi se descria în amănunţime crima de pe bricul “Maja" şi ca adaos câteva cuvinte despre fuga lui Bangi.

— Bangi ăsta trebuie să fi fost un om extraordinar, îşi zise Farrow. Probabil un malaiez care fie din devotament, fie de frică executa toate poruncile piratului, omorând chiar oameni pe care nici nu-i cunoştea şi care nu-i făcuseră nimic.

Farrow le spuse pe scurt celorlalţi ce conţinea caietul şi stârni indignarea tuturor.

— Păcat că nu l-am citit înainte, domnule căpitan, zise Rindow. Îl luam pe pirat cu noi şi-l predam fără multă vorbă pe el şi jurnalul lui autorităţilor din Padang. N-ar mai fi avut fata de ce să se teamă că va dispărea averea moştenită.

— Omul acesta merită o pedeapsă exemplară, pe care sper că şi-o va primi intr-un fel sau altul. Dar acum, George, te-aş ruga să te odihneşti niţel; tu, Petre, de asemenea. Vom pomi acum cu viteză maximă spre Padang, unde cred că vom ajunge în cel mult treizeci de

ore.

George nu aşteptă să-l spună de două ori. Întâmplarea cu năpârcile îl istovise şi de-abia acum simţea oboseala. Cum puse capul pe pernă, adormi adânc.

Se trezi a doua zi, odihnit şi vesel, mâncă repede ce-i aduse Petre şi urcă sprinten în turnul submarinului, unde-i găsi pe Farrow şi Rindow stând de vorbă. Dădu bună dimineaţa şi-l întrebă apoi pe tatăl său:

— Ai mai găsit ceva în caiet care să ne dea vreo lămurire în privinţa tainei tinerei fete, tată?

— Ceva pomeneşte el despre asta, răspunse căpitanul, dar foarte nelămurit. Scrie numai că trebuie neapărat să se căsătorească cu Maja ca să ajungă în stăpânirea unei mari averi. De altfel, asta o ştim de la bătrânul van Merck. Vom afla mai multe astăzi după-amiază ca să ştim cum stau lucrurile. Bănuiesc că Jonny se va grăbi s-ajungă cât mai curând la Padang. Lasă, că au să-l întâmpine autorităţile cum se cuvine. Caseta de oţel o va preda Maja van Merck prefectului de poliţie. Cred că acesta îl va aresta chiar pe bric.

— Ar fi cea mai bună soluţie. Numai aşa tânăra fată va fi în siguranţă, îşi dădu cu părerea Rindow. Numai bietul van Merck o să-l ţină minte cât o trăi pe Jonny din Sumatra. Ce dihăniie păcătoasa!

La aceste din urmă cuvinte, ofiţerul îndreptă mâna spre mare. Un rechin enorm îşi arătă pântecele lui albicios lângă submarin, apoi ţâşni în apă ca o săgeată.

— Da, da, făcu Farrow îngândurat, bine ar fi pentru marinari să nu mai existe astfel de dihănii şi altele. Ei, dar ce să-l faci, sunt şi ele tot făpturile lui Dumnezeu! Apoi, schimbând vorba, Farrow adăugă: Spre norocul nostru, nu se vede nici-un distrugător englez prin preajma noastră şi Jonny din Sumatra nu poate să comunice deocamdată cu nimeni prin radio. Până să se trezească ei, vom fi trecut, sper, strâmtoarea Sundei.

Până la amiază nu întâlniră nici-un vas. Apoi intrară în linia navigabilă a Sundei, unde trebuiră să se lase de două ori la fund din pricina unor vapoare care le tăiau calea. Odată primejdia trecută, porniră cu mare viteză înainte.

După prânz, doctorul Bertram trimise pe un marinar la căpitan să-l spună că bolnavul se poate trezi dintr-un moment într-altul. Farrow alergă imediat cu George şi Rindow la infirmerie. Conducerea vasului o luă acum Brun.

Bătrânul van Merck zăcea cu ochii închişi în hamacul său. Doctorul, care stătea lângă el şi-i pipăia pulsul, îi zise:

— Trebuie să se deştepte îndată. Pulsul îi e cât se poate de bun. Efectul morfinei slăbeşte, i-am făcut însă o injecţie locală la picior, altminteri s-ar fi putut să nu fie în stare să vorbească din pricina durerilor.

Cum sfârşi Bertram vorba, bolnavul începu să se mişte, deschise ochii, se uită câteva momente buimac în juru-i, privi cercetător la căpitan, apoi zise:

— A. acum ştiu unde mă aflu. Sunt pe submarinul dumitale, domnule căpitan, nu e aşa? Şi Maja... unde e Maja? Mi-a furat-o ticălosul de Jonny...

— Da, a răpit-o, dar noi i-am luat-o îndărăt, răspunse vesel căpitanul. Acum doarme liniştită, fii fără grijă.

Bătrânul făcu o mişcare ca şi când ar fi vrut să sară jos din hamac. Doctorul îl aşeză însă binişor îndărăt pe perne.

— A, da, de bucurie uitasem ce mi-a făcut rechinul, oftă el. Domnule căpitan, povesteşte-mi, te rog şi mie cum ai reuşit să i-o smulgi din gheare.

Farrow îi povesti în câteva cuvinte cele întâmplate. Van Merck întinse mişcat mâna lui George şi murmură cu ochii lucitori:

— Se vorbesc multe în timpul din urmă şi despre dumneata, domnule George. Mi se pare că vrei să-l ajungi pe tatăl dumitale. Îţi mulţumesc din adâncul inimii, căci mi-ai redat-o pe Maja, lumina ochilor mei. Dacă aş fi avut norocul să am şi eu un fiu, aş fi vrut să-ţi semene.

Tânărul protestă cu modestie la laudele bătrânului şi Farrow îi povesti apoi despre caietul găsit de George în cabina piratului.

— Aşadar, tot există o dreptate dumnezeiască, zise bătrânul. Jonny din Sumatra se simţea în prea mare siguranţă, a făptuit crimă după crimă, fără să-i pese de nimeni. Toată lumea la noi îl bănuia, nimeni n-a îndrăznit însă s-o spună pe faţă. Acum a fost, în sfârşit, demascat. Domnule căpitan, ţi-a îngăduit să te arăţi în Padang?

— Nu prea, răspunse Farrow zâmbind. Aş putea avea oarecare neplăceri.

— Doctore, zise acum bătrânul adresându-se lui Bertram, am un organism foarte puternic, cu toată vârsta mea. Nu e aşa că pot debarca în oraş? Nu stau departe de port şi cu automobilul sunt în câteva minute acasă.

— Dacă îmi încredinţezi mie caietul cu însemnări al banditului – continuă el adresându-se căpitanului – îţi dau cuvântul meu că va fi arestat imediat ce va ajunge în port.

— Depinde de doctor. Zice el că poţi fi transportat pe uscat, eu n-am nimic împotrivă. Caietul şi-aşa voiam să-l predau nepoatei dumitale ca să-l dea prefectului de poliţie.

— Bine, fie, zise doctorul. Vom face aşa ca să fii transportat cu băgare de seamă. Asta nu se poate face însă decât pe întuneric.

— Fireşte, încuviinţă van Merck. Debarcaţi mai întâi pe nepoata mea şi ea va telefona la mine să mi se trimită maşina. N-aş vrea să mă servesc de un taximetru, ar atrage prea mult atenţia.

— Domnule van Merck, interveni Farrow, s-ar putea totuşi ca piratul să observe dispariţia casetei mai curând decât credem noi şi în cazul acesta fii sigur că se va feri să se apropie de Padang. Va acosta undeva mai departe, se va strecura într-ascuns până la casa dumitale şi va încerca din nou să o răpească pe domnişoara Maja. Primejdia există şi trebuie să ţinem seama de ea. De aceea, ar fi mai bine să-mi destăinuieşti şi mie taina în legătură cu moştenirea nepoatei dumitale.

— Asta o făceam în orice caz, domnule căpitan, răspunse în grabă olandezul. Uite care e: fratele meu a cumpărat, cu mulţi ani in urmă, terenuri întinse, în partea muntoasă a ţării. De curând, s-a prezentat un consorţiu la nepoata mea, care e proprietara terenurilor şi s-a oferit să i le cumpere pe o sumă destul de ridicată. Prea stăruiau însă, ca să nu mi se pară suspectă graba asta a lor. Am sfătuit-o atunci pe fată să mai amâne vânzarea, până ce vom consulta câţiva experţi, care să ne spună cam ce valorează aceste terenuri. Mi se pare că Jonny făcea şi el parte din consorţiu, căci la început căuta să mă convingă cu orice preţ s-o îndemn pe nepoata mea să le vândă. Pe urmă, după ce mi-a cerut mâna fetei, s-a opus cu energie ca s-o lase să le vândă. De aceea, bănuiesc că terenurile acelea au o valoare foarte mare. Banditul voia la început să se îmbogăţească odată cu ceilalţi, apoi s-a gândit că, însurându-se cu nepoata mea, ar deveni el singur proprietarul lor.

— Unde se află aceste terenuri? Întrebă Farrow. S-ar putea ajunge şi din altă parte a coastei la ele sau numai din Padang?

— Sunt la vreo sută de kilometri de Padang, spre sud-vest, îl lămuri bătrânul. Se mai poate pătrunde la ele, tot la vreo sută de kilometri de oraş, pe apă, acostând într-un golf al mării şi trecând apoi printr-o pădure seculară până la o căsuţă de vânătoare, unde îmi plăcea mie adesea să mă duc să mă odihnesc. Sper că, după ce mi se va pune un picior artificial, voi putea să mai mă duc şi de-acum încolo, adăugă olandezul şi unde veţi putea sta şi dumneavoastră, domnilor, fiindcă dacă Jonny nu apare în Padang, cu siguranţă că va veni acolo.

— Minunat! Făcu Farrow încântat. După ce vă vom debarca pe dumneavoastră în Padang, ne vom duce să ne punem la pândă acolo. Fii pe pace că n-o să ne mai scape. Dacă n-ai nimic împotrivă, domnule van Merck, o să cercetăm şi noi mai de-aproape ce e cu terenurile acelea, poate descoperim noi ce le ridică atât valoarea încât un consorţiu stăruie să pună mâna repede pe ele. În orice caz, lucrul e suspect.

— O, v-aş fi chiar foarte recunoscător, domnule Farrow. Făcu olandezul cu bucurie. Dar cum vom putea comunica unii cu alţii?

— Eşti în termeni buni cu prefectul poliţiei?

— Da, răspunse nedumerit bătrânul, suntem chiar buni prieteni.

— Atunci voi expedia o radiogramă poliţiei din Padang, în care

voi lămuri ce voi fi găsit – dacă voi găsi ceva, bineînţeles.

— Nici nu-ţi închipui ce serviciu îmi faci! Exclamă bătrânul încântat.

— Noi nu ne oprim niciodată la jumătatea drumului, răspunse Farrow zâmbind. Când începem un lucru, îl ducem până la capăt.

Doctorul Bertram îi făcu semn căpitanului să sfârşească şi zise:

— Aşa. Destul pentru ziua de azi. Bolnavul nostru are nevoie de linişte şi odihnă, mai ales că peste treizeci de ore va trebui transportat pe uscat.

— Atunci, la revedere şi însănătoşire grabnică, ură Farrow olandezului. Sper că totul se va sfârşi cu bine. Cam ghicesc eu ce trebuie să fie cu terenurile acelea. Dacă bănuielile mele se adeveresc, ştiu că are de ce să se bucure nepoata dumitale. Încă o dată, la revedere, domnule van Merck şi fii liniştit.

Bătrânul dădu obosit din cap. Convorbirea avută cu Farrow îl istovise. Cum ieşi el pe uşă, închise ochii şi adormi imediat.

— Am presimţirea că vom avea de furcă mai mult decât ne închipuim noi, zise deodată George, pe când urcau iar în turnul submarinului. Cu siguranţă că, îndată ce se va dezmetici, piratul îşi va da seama că a fost adormit de noi şi că vom fi cercetat bricul. Întâia lui grijă va fi să alerge la casetă şi văzând că a dispărut, în loc să se ducă la Padang, va acosta în golful despre care ne-a vorbit van Merck, pentru a pune ceva nou la cale.

— Ai dreptate, dragul meu, răspunse îngrijorat Farrow. Jonny din Sumatra e o vulpe vicleană şi va mirosi îndată primejdia. În orice caz, l-am luat-o cu douăzeci şi patru de ore înainte şi în vremea asta se pot întâmpla multe.

— Ba cred că i-am luat-o înainte cu mult mai mult decât atât, judecând după iuţeala vasului nostru. De altfel, acum putem opri compresoarele, prea forţăm maşinile, îşi dădu cu părerea Rindow.

Se apropie de porta-voce şi vru să dea ordinul, dar băgă de seamă că motoarele îşi micşoraseră viteza. Duduitul avea chiar un sunet ciudat, care nu putea scăpa auzului unor marinari cu experienţă ca el.

— Hm... mi se pare că am păţit-o, făcu îngândurat Farrow, apoi întrebă prin porta-voce în sala de maşini ce s-a întâmplat.

— Cilindrul pompei principale a plesnit, i se răspunse de jos. Motoarele s-au încins prea mult.

— Bine, mă duc eu singur în sala de maşini să văd ce e. Îi zise Farrow inginerului. Submarinul poate sta liniştit pe loc; ne aflăm dincolo de calea obişnuită a vapoarelor şi, chiar dacă s-ar ivi ceva suspect putem dispărea cu ajutorul electromotoarelor.

— Să sperăm că Hagen va repara repede stricăciunea, răspunse Rindow, vrând să pară liniştit. Ar fi păcat să pierdem timpul câştigat. Dacă ticălosul acela de pirat ne-o ia înainte, ne putem aştepta la o

primire nu tocmai plăcută.

— Cred şi eu făcu Farrow necăjit în orice caz, reparaţia nu e chiar aşa de uşor de făcut Şi-apoi ne trebuie câteva ceasuri până să se răcească motoarele.

— Proastă afacere! Zise Rindow ridicând din umeri. Ne-am bucurat prea devreme. E, ce să-l faci, aşa se întâmplă în viaţă.

La întrebarea lui Farrow când va putea fi gata reparaţia, Hagen păru tare îngrijorat.

— Numai mâine la prânz, răspunse el. Motoarele nu se pot răci decât în cel puţin şase ceasuri şi de-abia pe urmă îmi voi putea da exact seama de ceea ce am de făcut. Va fi probabil nevoie de schimbarea unor piese şi asta cere timp.

— Numai mâine la prânz... murmură căpitanul îngândurat. Vom fi pierdut deci paisprezece ore din cele câştigate. În sfârşit cred că tot vom ajunge la vreme.

— Da. Dar va trebui să nu forţăm de la început motoarele, răspunse Hagen. În nici-un caz nu ne putem servi de compresoare. Mai bucuros aş fi să ne ducem deocamdată pe „Insula Odihnei", unde să pot adăuga vasului îmbunătăţirea pe care am de gând să o fac.

— Bine, dragă Hagen, îndată ce vom sfârşi afacerea cu Jonny din Sumatra, ne întoarcem cu siguranţă la insula noastră. Pentru moment ar fi însă de dorit să termini cât mai repede cu reparaţia cilindrului, încheie căpitanul.

V.
SFÂRŞITUL LUI JONNY DIN SUMATRA.

INGINERUL HAGEN ŞTIA CE SPUNE, a doua zi pe la vremea prânzului motoarele putură fi puse iar în funcţiune şi, după un control amănunţit, îi dădu de veste căpitanului că submarinul poate pleca.

— Hm! Făcu Farrow către Rindow, te pomeneşti că ajungem odată cu Jonny al nostru. Nu face nimic, ba ar avea chiar haz. Dar dacă totuşi o luăm înainte, nu poate fi vorba de mai mult de câteva ceasuri.

— Eu cred că George are dreptate, răspunse ofiţerul. Ticălosul acela o să ţină neapărat să se răzbune, fiind încredinţat că bătrânul van Merck ne va fi vorbit desigur despre terenurile cu pricina şi din câte va fi auzit despre noi, ştie că nu ne vom lăsa până nu vom lămuri şi afacerea asta. Probabil că primul său gând o să fie să ne încolţească acolo.

— De aceea, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Cel mai bun lucru ar fi ca echipajul nostru să-şi ia cât mai multe grenade cu gaze. Mă gândeam că n-ar fi rău să învăţăm şi noi fabricarea lor, îndată ce ne vom întoarce pe „Insula Odihnei". Nu-i putem obliga pe

prinţ şi pe doctor să le fabrice numai ei, e prea obositor. Sunt însă arme minunate şi n-aş vrea să renunţ la ele.

Erau orele trei când ajunseră în rada portului din Padang. Întârzierea forţată îi făcuse însă mult bine bătrânului van Merck, care se simţea acum destul de întremat, spre mirarea doctorului Bertram, căruia nici nu-i venea să creadă că un om la vârsta lui poate suporta atât de uşor o rană ca aceea pe care o avea olandezul.

George şi Petre o duseră în tăcere pe Maja van Merck pe uscat. Deoarece la ora aceea din noapte nu puteau lăsa singură o fată, George se oferi s-o conducă până la poştă.

Tânărul îşi pusese nişte haine de culoare închisă, ca să nu bată la ochi. Totuşi, era destul de primejdios să întârzie pe străzile oraşului, căci, dacă i-ar fi cerut vreun sergent să se legitimeze, ar fi păţit-o. Pentru „liberă trecere" în oraş, se cerea un permis de la guvernator, care se plătea cu un florin şi jumătate, permis pe care el însă nu-l avea.

Şi, într-adevăr, pe când se îndrepta spre cabina telefonică automată, o umbră in uniformă se desprinse din întuneric şi le ieşi înainte. George se gândi o clipă dacă n-ar fi bine s-o ia la sănătoasa îndărăt spre submarin, dar Maja salvă situaţia.

— Bună seara, domnule sergent, strigă ea veselă, trebuie să telefonez acasă după maşină. Chiar acum ne-am întors. Ce-am mai păţiţi bietul unchiu-meu are o rană grozavă la un picior şi a trebuit să angajăm în drum alţi oameni. Aşa, făcu ea apoi scurt, întorcându-se spre George, dumneata te poţi întoarce în port. Domnul sergent o să fie atât de bun să mă conducă el la telefon.

Fireşte că sergentul se învoi cu mare plăcere şi George alergă înapoi la Petre, care-l aştepta. Nu trecu nici-o jumătate de ceas si automobilul olandezului sosi în port. Cu puţin timp înainte, câţiva oameni din echipajul submarinului, îmbrăcaţi în haine obişnuite de marinari, îl transportară cu mare băgare de seamă într-una din bărci pe bătrân până la debarcader.

Pe când Maja îl ţinea de vorbă pe sergent, van Merck fu ridicat de marinari pe braţe şi aşezat în automobil. Bătrânul îşi luase încă de pe submarin rămas bun de la toţi, aşa că acum le zise cu glas poruncitor marinarilor – ca să se creadă că sunt în slujba lui – să se întoarcă pe bord, apoi îl întrebă pe sergent dacă prefectul poliţiei se afla în oraş, deoarece avea să-l comunice imediat ceva foarte important.

În vremea asta, după ce echipajul fu îndărăt pe submarin, „Dox"-ul pomi fără zgomot spre golful pe care îl descrisese van Merck. Trebuiau însă să se grăbească, deoarece se temeau ca nu cumva piratul să ajungă înaintea lor acolo.

După puţin timp, urmă ceea ce prevăzuseră ei, adică se transmiteau telegrame urgent la toate poliţiile din cele patru colţuri ale lumii, până

şi în Australia, despre crimele acestui fioros bandit Jonny din Sumatra ar fi trebuit să se ascundă în gaură de şarpe ca să nu fie găsit.

Zăbava pe care o avusese căpitanul Farrow acum în port, scăzuse la minimum timpul câştigat înaintea piratului şi socotea că fiorosul criminal trebuie să fi şi ajuns în golf.

Farrow se sfătui deci cu Rindow şi hotărâră împreună să nu ancoreze direct acolo, ci mult mai departe şi să supravegheze golful de la distanţă.

Când răsări soarele, zăriră într-adevăr, pe jumătate acoperit de plante agăţătoare, bricul piratului. Poate că nici nu l-ar fi observat, dacă nu le atrăgea dinainte atenţia bătrânul van Merck asupra golfului.

La drept vorbind, căpitanul Farrow şi tovarăşii săi n-ar mai fi avut pentru ce să se intereseze ce se va întâmpla cu Jonny – era treaba poliţiei să-l prindă – se temeau însă că ticălosul, în ura lui de acum pentru Maja, să nu se dedea la cine ştie ce faptă grozavă, căci probabil o socotea singura vinovată de cele întâmplate.

Trebuia deci urmărit pas cu pas şi ţinut mereu sub ochi. Înainte de-a se lumina bine de ziuă, submarinul fusese lăsat sub apă şi numai periscopul rămase afară. Farrow îl văzu prin el pe bandit, coborând singur pe uscat, întorcând apoi capul şi arătând cu mâna spre mare şi strigând ceva celor doi inşi care rămăseseră la bord.

— Hm, murmură Farrow cu ciudă, nu ştiu, zău, ce e de făcut. Dacă ne văd venind pe apă, au să se ascundă în tufiş şi cine ştie ce sunt în stare să mai pună la cale!

— Ştii ce, tată? Strigă George care îl auzi. Lasă-mă pe mine să le vin de hac nemernicilor ălora. Să ne îndepărtăm şi mai mult de bric, până la un loc de unde nu ne pot vedea, pe urmă ieşim la suprafaţă, iar eu cu Petre ne ducem cu barca la mal. Uite, se vede colo o potecă îngustă, deasupra căreia crengile copacilor se lasă aproape până la pământ. Pe poteca aceea ne vom furişa până la bric, vom arunca vreo câteva grenade cu gaze pe punte şi vom ameţi pe cei doi care stau de pază.

— Bravo, George, tu, dragul meu, ai întotdeauna nişte idei geniale, râse Farrow mângâind cu dragoste obrajii fiului său. Bine, fă după cum crezi.

Submarinul se îndepărtă atât cât să nu poată fi zărit de pe bric, apoi ieşi din apă. O barcă de aluminiu fu montată în grabă, căci totul trebuia să se petreacă repede, deoarece se putea ca din moment în moment să apară vreun vapor îndreptându-se spre port.

George şi Petre ajunseră în câteva minute la ţărm, ascunseră barca în nişte tufe şi porniră pe potecă spre locul unde era ancorat bricul. George, care mergea în frunte – ca de obicei – auzi în curând pe cineva zicând cu glas răguşit:

— Să ştii, mă, că ăla a fost Farrow. Nu mi-o cădea el mie odată în gheare... că aş şti eu ce să-i fac.

— O să stea mult Jonny? Întrebă alt glas.

— Nu cred. S-a dus să-şi ia banii şi să aşeze o mină ca să vadă pe dracu' ăi de-or încerca să se apropie de locul ăla. Pe urmă pornim numaidecât spre insulele Salman, unde are el un prieten, un ăla de face negoţ cu sclavi. Meseria e cam primejdioasă, dar bănoasă, mai ales dacă mai faci şi alte afaceri pe lângă ea. Jonny zicea că o să ne pricopsim repede. Numai un lucru aş mai vrea înainte de plecare: să dau cu ochii de Farrow ăla, ori cu unul dintr-ai lui.

George zâmbi, pe când Petre clocotea de mânie. Înaintară tot mai mult pe potecă, până ce-i văzură desluşit pe cei de pe puntea bricului. Uriaşul nu se mai putu stăpâni, ieşi din desiş şi le strigă:

— Ei, mă, tu, ăla de colo, uite pe unul dintr-ai căpitanului Farrow, după cum doreai!

Şi, înainte de a-şi sfârşi el vorba, patru grenade de mână zburară pe punte. Toţi cei cinci bandiţi câţi erau acolo vrură să pună mâna pe arme, dar n-avură când. Începură să se clatine, se poticniră şi se prăbuşiră cu o bufnitură pe punte. Pentru cel puţin douăzeci şi patru de ore erau nevătămători, dar până atunci va sosi şi poliţia din Padang ca să-i aresteze.

George alergă la ţărm şi făcu un semn cu mâna spre submarin. Două bărci de aluminiu stăteau pregătite; fură lăsate pe apă şi în ele luară loc Farrow cu câţiva din oamenii săi.

Când aceştia coborâră din bărci, George îi spuse repede căpitanului ce auzise de la bandiţi.

— Mina era, probabil, hărăzită Majei van Merck, zise căpitanul. Credea că fata va veni împreună cu unchiul ei la casa de vânătoare. Jonny ăsta nu e om, ci o adevărată fiară. Prietenul lui din insulele Salomon pare să-l semene. Lasă că poate punem noi mâna odată şi pe dumnealui! Acum să ne grăbim, dragii mei. Poate că reuşim să împiedicăm vreo nouă ticăloşie de-a banditului.

Petre, cu trupul lui uriaş, mergea înainte şi lărgea drumul, înlăturând din cale crengile. În curând, dădură de o potecă; era aceea care ducea la casa de vânătoare a olandezului. La comanda lui Farrow toţi se opriră în loc şi îşi pregătiră armele. Unii ţineau în mână câte o grenadă cu gaze. Alţii revolverele întinse.

Farrow, George şi Petre păşeau în fruntea celorlalţi. Îl frământa grija de soarta Majei. Acest Jonny din Sumatra va şti să născocească vreo cursă grozavă în care să cadă victimă biata fată, ţinta răzbunări lui de acum.

Dar timpul trecea şi nici-o urmă de-a banditului nu se zărea. Totuşi, trebuia să-l găsească cu orice preţ. Banditul îşi va fi având vreo colibă dosită undeva prin apropierea pavilionului de vânătoare al bătrânului

van Merck. Poate că se dusese acolo să pună o mină care să-i arunce în aer pe poliţişti când vor veni să-l caute. Sau se va fi gândit că va fi şi Farrow cu ai săi împreună cu ei. Căpitanul îşi închipuia ce ură grozavă îi va clocotind în pieptul piratului împotriva lui. În câteva ceasuri, făcuse din omul acesta un prigonit, încolţit din toate părţile, pentru care aproape că nu mai exista scăpare. Se gândea cu groază ce soartă l-ar aştepta pe el, Farrow, dacă i-ar cădea viu in mână.

Goana ţinea mereu. Marinarii, obosiţi, rămâneau mereu în urmă. Căldura era de nesuferit. Dar Farrow, George şi Petre nu se lăsau. Alergau tot înainte. Din fericire, nu mai erau şi alte poteci pe care ar fi putut să dispară banditul. Din fugă, examinau scurt desişul, ca să observe dacă nu se vede vreun loc prin care se va fi dosit piratul. Nu era exclus ca ticălosul să se fi ascuns undeva într-un tufiş şi să-l atace pe la spate. Ştia el bine că nu mai avea scăpare decât prin cine ştie ce mişelie.

După socoteala căpitanului, trebuia să fi făcut vreo cinci kilometri de drum prin căldura aceea grozavă, ceea ce era într-adevăr de necrezut. Şi Jonny nicăieri.

Farrow se întreba dacă nu cumva exista şi o altă potecă înspre golf, pe care el să n-o fi văzut şi prin care va fi dispărut banditul. Atunci, toată osteneala lor era zadarnică, Jonny îşi va lua banii de unde îi avea ascunşi, va aşeza mina şi se va feri să se mai ducă pe bric, când ii va vedea de departe pe oamenii săi zăcând nemişcaţi pe punte. Va căuta să se îndepărteze în grabă pe uscat, cu gând să găsească undeva în vreun port mic, uitat de Dumnezeu, o corabie şi să i se piardă urma.

Deodată se opri brusc, într-un luminiş din faţa lui, văzu o colibă mică de buşteni. Să fie oare casa de vânătoare a lui van Merck? Lui Farrow nu-i venea să creadă, căci prea era mică şi dărăpănată.

Ghici însă îndată că aici era ascunzătoarea banditului. S-o fi aflând el acum înăuntru ca să-şi ia bani şi să aşeze mina care să arunce apoi în aer pe oricine ar cuteza să se apropie de colibă? Le făcu semn cu mâna lui George şi Petre să fie cu băgare de seamă, pe urmă se apropie tiptil de colibă. Ceilalţi doi se ţineau după el, cu grenadele pregătite, pe când Farrow ţinea revolverul întins. Nu ştia dacă gazele au efect şi asupra animalelor şi în pustietatea asta sălbatică se putea să le lasă înainte vreun tigru, o panteră neagră sau altă fiară sălbatică. Ascultă câteva momente, Îşi puse apoi şapca în vârful ţevi revolverului şi se apropie de pervazul ferestrei. Înăuntru, nici-o mişcare. Atunci Farrow se uită pe geam, dar nu văzu pe nimeni.

— Aici n-a fost încă, îi zise ei lui George. Praful e de două degete pretutindeni şi nu se cunoaşte nici-o urmă. Coliba trebuie să fie a lui, nu mai încape îndoială şi nu se poate să nu treacă pe aici la înapoiere. Acum, să mergem, poate dăm de pavilionul de vânătoare al lui van Merck şi putem împiedica atentatul pe care îl pune la cale

ticălosul.

— A, uite nişte urme de paşi, făcu George deodată. Să ne luăm după ele şi cred că o să-l găsim cu siguranţă.

Porniră mai departe prin aerul fierbinte şi umed; de astă dată mai încet şi căutând să nu facă zgomot Jonny din Sumatra era cunoscut ca bun ţintaş şi nu s-ar fi dat înapoi să tragă îndată ce i-ar fi văzut.

Trebuiau să prindă de veste înainte ca banditul să-l fi văzut de acolo de unde era ascuns. Dar paşii mari, elastici, pe care îi făceau îl duceau repede, deşi felul acesta de mers era foarte obositor.

În fiecare clipă se puteau pomeni faţă în faţă cu banditul, deşi după urme se cunoştea că alergase şi el nebuneşte. Totuşi, nu mai putea fi prea departe.

Farrow era din ce în ce mai atent Ştia că era în joc viaţa lor şi că se apropiau de un duşman mai primejdios ca oricare pentru ei, din pricina urii grozave pe care acesta trebuie că le-o purta.

Minutele trecură iarăşi într-o încordare de neînchipuit. Pentru întâia oară de când ducea viaţa asta de aventurier, George simţea că inima îi bătea să-l spargă pieptul. Avea şi de ce. Urmăreau un bandit viclean, crud şi stăpânit de o ură neîmpăcată împotriva lor.

Se văzură din nou într-un luminiş. Farrow păşi cel dintâi, urmat de ceilalţi doi. Deodată se auzi un glas aspru în faţa lor.

— Sus mâinile, domnilor.

Era atât de poruncitor şi de tare, încât toţi trei ridicară mâinile, fără să-şi dea seama, ţinând însă armele încleştate.

Lui Jonny din Sumatra – altul nu putea fi – nici nu-i veni în gând să le ceară să lase armele jos. Apăru de după un trunchi de copac uriaş, la cincisprezece metri de ei, cu două revolvere întinse.

— Îmi pere bine că am prilejul să vă cunosc, domnilor, zise el râzând batjocoritor. Mi s-a împlinit în sfârşit o mare dorinţă. O, pe dumneata te ştiu eu cine eşti, căpitane Farrow. Mi-ai distrus viaţa, m-ai lăsat sărac şi mi-ai furat caietul cu secretele mele cele mei intime. Ştii ce pedeapsă ţi se cuvine pentru faptele astea?

Clocotea de mânie, pe când Farrow rămase cât se poate de calm şi-i răspunse:

— Pedeapsă? Dimpotrivă. Merităm o răsplată – şi încă una mare de tot – că am reuşit în sfârşit să punem mâna pe cel mai fioros criminal din câţi au existat pe faţa pământului. Ce să-l faci, aşa stau lucrurile, dragul meu...

Jonny din Sumatra scoase un urlet de furie. Farrow se aştepta să-l vadă descărcând revolverele şi tocmai se gândea dacă n-ar fi bine să i-o la înainte, dar banditul îşi stăpâni mânia, cu o voinţă de fier şi zise:

— Nu, nu, nu mă las eu mânat de furie ca să te culc la pământ cu un glonţ. Ai scăpa prea lesne. O, dacă te-aş putea sugruma... da... sugruma. Bangi, Bangi de ce ai plecat? Sugrumă-l, sugrumă-l, Bangi!...

Farrow se înspăimântă. Nu cumva banditul înnebunise brusc?

— Bangi! Strigă el iar, cu glas sălbatic şi Bangi veni.

Dintre crengile copacului sub care stătea banditul, se ivi un braţ puternic, acoperit cu păr şi o mână enormă îşi încleştă degetele în jurul gâtului său. Jonny scăpă revolverele din mână, ochii stăteau să-l iasă din orbite, căscă gura, dar nici-un sunet nu se auzi de pe buzele lui.

— Repede! Strigă Farrow. E un urangutan... Trebuie să-l salvăm neapărat!

Se repezi înainte şi ridică în treacăt revolverele de jos. George fu însă mai sprinten ca el. Ştia că aceste maimuţe sunt foarte primejdioase – vedea doar cum asta sugruma un om într-o clipă – şi cu o mişcare fulgerătoare aruncă grenada de trunchiul copacului. Farrow sări în lături. Nu cunoştea efectul gazelor asupra animalelor, dar ştia că pentru el e primejdie să fie prea aproape de locul unde se va sparge grenada, în clipa următoare, un trup mare şi păros se rostogoli din copac şi căzu cu toată greutatea peste bandit, fără să-şi descleşteze însă degetele din jurul gâtului acestuia.

Farrow ridică revolverul şi trase. Glonţul se înfipse în tâmpla maimuţei, care nu mai mişcă.

— Urangutanul era dresat să sugrume oameni. Acum l-a căzut victimă însuşi stăpânul lui. Să mergem; nu mai avem ce căuta aici. Trebuia să împuşc maimuţa, altminteri ar fi fost o veşnică primejdie pentru Maja van Merck.

— Dar bine, tată şi cu terenurile ce e? Strigă George.

— E întocmai după cum am bănuit eu, răspunse căpitanul zâmbind. Acum am înţeles din anumite lucruri că nu m-am înşelat Munţii Padangului conţin bogate zăcăminte de cărbuni, îi voi spune domnului van Merck să aducă experţi care să cerceteze.

— A, acum pricep eu graba consorţiului ca să le cumpere, făcu George râzând. Dar, urmă el apoi serios, uite ce face lăcomia după avere. Jonny din Sumatra şi-a luat pedeapsa, o pedeapsă care pare să fie într-adevăr dumnezeiască.

— Da, dragul meu, aşa şi e, răspunse Farrow rămânând pe gânduri.

Imediat ce se întoarseră pe submarin, căpitanul expedie o radiogramă poliţiei din Padang, prin care comunica sfârşitul piratului şi faptul că, pentru douăzeci şi patru de ore, tovarăşii lui se aflau fără cunoştinţă, pe bordul bricului. Apoi, ca încheiere, ruga să se transmită domnişoarei Maja van Merck salutări din partea lor şi sfatul ca să nu se grăbească să vândă terenurile, deoarece conţineau foarte bogate zăcăminte de cărbuni.

Mai târziu, întâmplător, Farrow citi într-o gazetă că pe terenurile tinerei fete se găsiseră într-adevăr cărbuni în cantităţi enorme.

Aventurile submarinului Dox 023

Hans Warren

I
UN PESCUIT PRIMEJDIOS

CU PRILEJUL ULTIMEI aventuri din Sumatra, motoarele submarinului fuseseră atât de greu încercate, încât căpitanul Farrow îşi dădu seama că trebuia să ajungă cu orice preţ în minunatul refugiu, botezat de camarazii lui „Insula odihnei”. Această insulă era aşezată la răsăritul Australiei, în Oceanul Pacific propriu-zis, cam pe la Tropicul Capricornului.

Din descrierile trecute, cititorii cunosc această limbă de pământ, în mijlocul unui uriaş brâu de corali, care face imposibilă apropierea oricărui vas. O singură intrare există aici, un tunel care duce pe sub apă, prin zidul de mărgean. Numai prin acest tunel submarinul poate ajunge în largul mării.

— Tunelul, singura ieşire spre mare, fusese pus la adăpost de inginerul Hagen de vreo năvală, printr-o poartă zăbrelită, care putea fi ridicată şi lăsată după voie, căci se-ntâmplase odată că un rechin nimerise intrarea şi-l atacase pe George, care se scălda în apropierea insulei.

Submarinul urma să rămână câteva săptămâni în refugiul său. Hagen trebuia să facă motoarelor un control amănunţit şi voia să creeze o instalaţie în tancurile de balast, care să îngăduie scafandrilor vasului – adică lui George, Petre şi Kard – să poată părăsi Dox-ul şi sub apă, nu numai prin turn.

De-abia trecuseră însă câteva zile de când se aflau pe insulă, că marinarii şi începură să-i dea ghes inginerului să termine mai repede cu lucrul, căci firea lor neastâmpărată nu-i răbda pe loc.

Cu deosebire George suferea mult de pe urma acestei inactivităţi silite şi chiar din ziua a treia. Fireşte, era cât se poate de fericit să se poată plimba cu Sanja lui pe minunata insulă, dar… lipsea primejdia, lipsea viaţa aceea liberă, neatârnată, lupta cu forţele naturii, cu duşmanii de uscat sau de apă.

Câteva zile timpul fu ploios. Turna cu găleata şi nu era chip să ieşi din casă. În vremea asta, George se ocupa cu cititul. Printre altele, îi căzuse în mână o carte scrisă de un căpitan englez şi intitulată: „Lupte cu peştii uriaşi”. O imagine cu totul nouă i se înfăţişă viteazului tânăr. E drept, văzuse el până atunci rechini şi narvali de mărimi înfricoşătoare, dar autorul acesta indica dimensiuni şi greutăţi – sprijinindu-şi afirmaţiile cu fotografii – care întreceau tot ce-şi imaginase el până atunci.

Şi imediat se trezi în el dorinţa de a smulge din adâncurile oceanului un astfel de monstru: gândul acesta îi deveni o obsesie. Îl chemă repede pe credinciosul său Petre, îi citi câteva pasaje din carte şi adăugă:

— Petre, de îndată ce se va potoli ploaia, trebuie să prindem şi noi o astfel de dihanie. Ce mult se va bucura doctorul nostru, când va putea să „ciopârţească”, după toate regulile ştiinţei, un asemenea colos.

— E frumos ce zici dumneata – răspunse Petre calm – dar vezi că n-avem decât bărcile alea uşoare de aluminiu, cu care e cam greu să punem mâna pe un „peştişor” dintre-ăia.

— De asta să nu te-ngrijeşti, o scoatem noi la capăt! zise George cu însufleţire. La urma urmei, nu ne-mpiedică nimic să pescuim de pe marginea atolului. Dă-mi răgaz până mâine să pun lucrurile la punct.

În timpul nopţii, George citi din nou cartea, cu deosebire partea care trata despre prinderea rechinilor uriaşi, ceea ce-i interesa mai mult ca tot. A doua zi, planul său era gata făurit – un plan cam îndrăzneţ, ce-i drept, dar care făgăduia să fie încununat de izbândă.

— Petre – i se adresă el uriaşului – astăzi trebuie să lucrăm cu sârguinţă, făcând toate pregătirile. Dacă vom lua o barcă de aluminiu, tata va prinde de veste şi poate că ne va opri. Desigur că a citit şi el cartea despre care-ţi vorbeam şi ştie cât de primejdioase pot fi luptele cu aceşti monştri ai mărilor. Tu trebuie să faci rost de cât mai multe beţe din bambus, din cele mai tari, cu ajutorul cărora vom construi o plută. Ne vom duce pe ea până la zidul de mărgean, o ridicăm deasupra pe mare şi aruncăm undiţa departe, în larg. Capătul funiei îl înţepenim în stâncă. Apucă-te repede de lucru, Petre: în vremea asta, eu voi face în atelier cârligele trebuincioase.

Uriaşul, care se plictisea şi el stând pe loc, era bucuros de propunerea tânărului său stăpân. De ce n-ar prinde şi George un rechin, dacă-i făcea plăcere? Să fi citit însă Petre cartea căpitanului englez, ar fi stat să chibzuiască mai bine lucrurile. Cu toată marea lui experienţă, tot nu ştia încă ce grozăvii ascund adâncurile mărilor.

Se duse deci în desişul care acoperea partea de nord a insulei şi începu să reteze beţe de bambus, pe care le aduse într-un loc ascuns. Acolo le legă împreună cu sârmă groasă, încât să formeze un mănunchi aproape triunghiular. Suprafaţa care trebuia să stea pe apă avea cam şase metri lungime şi doi şi jumătate lăţime. Partea dindărăt, care trebuia să servească de tălpoaie, o îngreunase cu câteva bucăţi de fier.

Pluta aceasta ar fi constituit un refugiu sigur pentru oricare naufragiat, atât de bine era construită. Dar Petre nu ştia că George plănuia să prindă monştrii, care erau de două ori mai lungi decât pluta lor.

Deoarece fiul căpitanului era foarte iubit de toţi, fierarii din atelier îi fabricară în grabă două cârlige de undiţă, care erau cât nişte ancore mici. Două lanţuri lungi de câţiva metri fură fixate de aceste cârlige, iar de lanţuri nişte frânghii împletite din sfoară de Manila.

George luă cu el două funii dintre acestea, fiecare având o lungime de aproape două sute de metri. În afară de asta, fierarii îi mai făcură două ţăruşe lungi de oţel, pe care voia să le înfigă în stânca de corali şi de care urma să fixeze funiile.

Ar fi reuşit desigur în întreprinderea lui, dar pregătirile prea fuseseră făcute în pripă şi prea fusese entuziasmat de planul său, ca să chibzuiască lucrurile cu sânge rece. Cât despre vreo primejdie, nici că se gândea şi asta avea să fie greşeala cea mai mare a lui.

Problema momelii pentru undiţă îi dădu multă bătaie de cap. Trebuia să fixeze de ea o bucată de carne de cel puţin zece kilograme, altminteri tot ce făcea n-avea nici un rost Dar norocul îi veni în ajutor, căci tocmai când se gândeau să pornească cu Petre în junglă să vâneze vreo sălbăticiune, muri de o boală necunoscută unul din porcii pe jumătate sălbatici, care fuseseră prăsiţi pe insulă de marinari.

Prefăcându-se că fac totul ca să le treacă timpul, Petre şi George îşi luară sarcina să îngroape animalul pe undeva, dar în realitate duseră hoitul pe pluta lor. Kard, care-i observase, îi urmări plin de curiozitate şi-i văzu îndreptându-se spre nord, cu pluta pe care se aflau hoitul porcului, cele două cârlige în formă de ancoră, ţăruşele de oţel şi funiile. Fostul maşinist îşi spărgea capul tot întrebându-se ce-au de gând tovarăşii săi, dar, în cele din urmă. Se linişti. Bănuia că se duc la pescuit, iar, după mărimea cârligelor, înţelese că e vorba de peşti de dimensiuni neobişnuite. Apoi îşi spuse că George, ca şi doctorul Bertram, era un pasionat naturalist şi nu era de mirare că ţinea să prindă de data asta ceva deosebit.

Cam pe la amiază, căpitanul băgă de seamă lipsa lui George şi a lui Petre. În treabă pe unul, pe altul şi câţiva marinari îi spuseră că cei doi plecaseră de dimineaţă spre desiş, ca să îngroape acolo hoitul porcului.

Farrow intră la bănuială. Ştia el bine că Petre şi George nu s-ar fi apucat de bună voie de o asemenea treabă, dacă n-ar fi urmărit un scop anumit.

— Ciudat, zise el. Ce gânduri or fi având ei de gând cu porcul ăla?

Kard, care tocmai trecea pe acolo, îl auzi şi zise:

— Îi căutaţi pe domnul George şi pe Petre, domnule căpitan?

— Cam aşa! De-abia acum mi-am dat seama că de azi dimineaţă nu s-au mai arătat.

— Eu i-am văzut târând porcul în desiş, zise Kard şi, vrând să le vin în ajutor, m-am luat după ei. Atunci i-am zărit urcând hoitul pe o plută lungă, trainică şi îndreptându-se spre nord. Aveau nişte cârlige de undiţe cât ancorele şi două legături de frânghie. Mă bat cu gândul că vor să prindă vreun peşte dintre-ăia mari.

Farrow păli, îl văzuse pe fiul său citind cartea căpitanului englez privitoare la luptele cu peştii uriaşi. Desigur, tânărul se hotărâse să

pună în practică unele lucruri din cele citite. Se mângâia oarecum cu gândul că Petre il însoţea, dar mai mult ca probabil că uriaşul nu cunoştea primejdia în care se vârau.

Alergă la atelier şi-i întrebă pe fierari dacă făcuseră pentru George cele două cârlige mari. Oamenii îi mărturisiră şi-i spuseră în acelaşi timp şi despre ţăruşele de oţel. Farrow răsuflă oarecum uşurat. Dar îşi dădu îndată seama de însemnătatea acestor ţăruşe, spunându-şi că vor fi înfipte în stânca de corali, cu scopul de a se fixa funiile de ele.

Totuşi, neliniştea începu să-i stăpânească din ce în ce mai mult. Îi chemă la el pe Rindow, Brun şi doctorul Bertram şi discută şi cu ei. Doctorul îi confirmă primejdia mare pe care o constituia prinderea unor astfel de monştri marini. Farrow nu mai stătu o clipă pe gânduri şi, echipând două bărci de aluminiu, plecă însoţit de cei trei tovarăşi spre marginea de nord a brâului de mărgean.

Ajunseră curând la locul unde debarcaseră George şi Petre. Se vedeau lămurit urmele unde pluta cea grea fusese târâtă peste stâncă şi pusă pe apă de partea cealaltă. Găsiră şi unul din cele două ţăruşe, înfipt în stâncă moale şi de urechea lui era fixat capătul unei funii noi.

Deodată însă Farrow scoase un ţipăt uşor de spaimă. Găsise locul unde fusese înfipt al doilea ţăruş în stâncă. Ţăruşul însă părea să fi fost smuls de o forţă uriaşă, după cum se cunoştea lămurit. Dar pluta cu George şi Petre dispăruse. Cât se putea zări pe întinsul mării, nu se vedea nici urmă de ea.

— Îmi cam închipui eu ce s-a întâmplat! zise căpitanul cu glas tremurător. George şi Petre au fixat aici ţăruşele, de care au legat capetele funiilor. Apoi au pornit în larg cu cele două cârlige cu momeală din carnea porcului mort şi le-au aruncat în mare de pe plută. Băiatul socotea că monstrul cei lacom se va repezi la carne şi atunci se va prinde de cârlig.

Deodată, funia slăbi. Kard vru să se repeadă s-o tragă, dar un strigăt de avertisment al doctorului îl opri în loc. În clipa următoare, funia se-ntinse din nou, cu o smucitură atât de puternică, încât ţăruşul de oţel produse un sunet ca de coardă de bas. Şi în acelaşi timp, ţăruşul acesta, înfipt cam doi metri în stâncă, fu scos până la jumătate.

Tovarăşii se priviră cu groază unul pe altul. Trebuia să fie grozavă dihania care se prinsese în undiţă. Deodată, Bertram, care urmărea atent mişcările funiei, strigă iritat:

— Acum va sări afară, băgaţi de seamă, băieţi! Deşi erau oţeliţi în lupta vieţii şi trecuseră prin aventuri de necrezut, marinarii scoaseră nişte ţipete de spaimă şi uimire când, la vreo două sute de metri înaintea lor, ţâşni ceva din apă zburând prin aer.

Era un corp lucitor, puţin încovoiat, de vreo şase metri lungime. Capul însă, aşezat de-a curmezişul trupului, era lat de vreo doi metri.

— Rechinul-ciocan! răcni doctorul Bertram. Monstrul grozav se

zbătu cu putere în aer, se răsuci, cârligul de undiţă zbură cât colo şi rechinul pieri în apă.

Farrow îşi şterse fruntea de năduşeală.

— Dumnezeule! exclamă el, aşa dihanie încă n-am văzut. Şi când mă gândesc că George şi Petre ar fi putut fi târâţi cu pluta lor de un astfel de monstru! Ce grozăvie.

— A fost o privelişte minunată! Căută să-i liniştească Bertram, ai cărui ochi străluceau. Domnule căpitan, rechinul acesta a sărit atât de sus pentru că era reţinut de funie. Dacă ar trage într-adevăr după sine pluta, nu prea ar putea sări. La momentul potrivit, fii sigur că Petre ar tăia funia. Sunt încredinţat că cei doi tovarăşi ai noştri se află în siguranţă pe vreuna din insuliţele de la nord.

În vremea asta, Kard şi camarazii săi traseră funia. Carnea de pe undiţă dispăruse, dar în oţelul cârligului dinţii monstrului lăsaseră urme adânci.

— Ia te uită! zise doctorul către căpitan. Ai fi crezut cu putinţă ca un rechin să muşte în felul acesta?

— Nu – răspunse Farrow – nu mi-aş fi închipuit niciodată, zău aşa! Mă gândesc însă că dihania asta l-ar putea da gata pe George al meu cu o singură muşcătură.

— Hm! Cam aşa e – răspunse doctorul – dar, crede-mă, domnule căpitan, că George al nostru e destul de chibzuit el ca să-şi fi adus pluta în siguranţă pe vreo insulă. Gândeşte-te că şi Petre se află cu el şi că amândoi au arme.

— Toate bune, dragă doctore, mă mir numai că uriaşul n-a tăiat imediat funia, din moment ce a văzut că rechinul a-nceput să târască pluta lor.

— L-o fi rugat George să n-o facă, gândindu-se, probabil, că monstrul prins în cârlig va obosi încetul cu-ncetul. A citit doar asta în carte. După cum spuneam, dragă căpitane, sunt încredinţat că cei doi tovarăşi ai noştri se află pe undeva. În siguranţă. Fireşte că vor trebui să rămână acolo atâta timp până va fi submarinul reparat.

Farrow privi îngândurat la cârligul enorm, pe care Kard îl aşezase într-una din bărci, apoi spre largul mării, către nord şi zise:

— Da, dragă doctore, să nădăjduim că e aşa după cum spui. Haidem îndărăt!

Vestea că George şi Petre fuseseră târâţi de un monstru marin pe o insulă se răspândi ca fulgerul printre marinari, stârnind îngrijorarea tuturor. Inginerul Hagen îi făgădui căpitanului să termine cât mai repede lucrările de reparaţie ale submarinului, pentru a putea alerga. În ajutorul celor doi camarazi. Marinarii se oferiră cu însufleţire să facă de pază cu schimbul pe marginea de nord a zidului de corali, căci se putea întâmpla ca tovarăşii să se-ntoarcă singuri.

II
O AVENTURĂ NEOBIŞNUITĂ

GEORGE ŞI PETRE îşi făcuseră bine pregătirile pentru întreprinderea lor. Ridicaseră pluta deasupra barierei de corali, Petre bătu în stâncă cele două ţăruşe de oţel, legă de ele capetele funiilor, iar de celelalte capete fixă cârligele.

În vremea asta, George tăiase carnea porcului în două bucăţi de câte zece kilograme, după cum citise în cartea căpitanului englez.

Cele două cârlige cu momeală fură aşezate pe plută, apoi Petre începu să vâslească spre larg.

După câteva minute, funiile se desfăşuraseră cu totul şi atunci Petre aruncă una din undiţe în apă la stânga, iar George pe cealaltă la dreapta.

— Aşa Petre, zise tânărul, acum să pornim repede îndărăt! Sunt grozav de curios să văd dacă am făcut vreo treabă. Sunt aproape convins că prin apele astea se află monştri din ăia despre care scrie în carte.

— Să nădăjduim, zise uriaşul. În tot cazul, trebuie să fie adevăraţi monştri, dacă sunt în stare să înfulece dintr-odată o halcă de carne de zece kilograme.

— Chiar aşa şi sunt, răspunse George vesel, ia să vezi cum se va mai bucura doctorul, când vom aduce un peşte-ferăstrău de nouă metri lungime!

Petre făcu o mutră cam speriată.

— Un peşte-ferăstrău de nouă metri lungime? zise el apoi. Prea ar fi de tot! Pe ăsta nu cred să-i putem ţine în frâu numai noi doi!

— De ce nu, Petre? îl lăsăm să se zvârcolească de funie până oboseşte, apoi îl tragem spre noi şi-l ucidem cu câteva gloanţe în cap. De aceea am şi ţinut să luăm puştile.

— Hm! Treaba asta nu prea îmi place! făcu uriaşul dus pe gânduri. Eu îmi spuneam c-o fi vorba de rechini obişnuiţi, de patru până la cinci metri lungime, dar la aşa monştri, zău, nu mă gândeam. Şi să-ţi mai spun una, domnule George: părerea mea e că dacă s-o prinde o dihanie de aia, funia are să se rupă cât ai clipi din ochi. Ai să vezi d-ta!

Petre aduse pluta cam la vreo treizeci de metri de zidul de corali, când îi auzi pe George strigând:

— Petre, Petre, cred că s-a şi prins unul de funia asta din stânga la te uită cât e de încordată! O! Trebuie să fie ceva nemaipomenit! Se zvârcoleşte cu turbare! Petre, fii cu băgare de seamă, peşti ca ăştia n-ai văzut tu de când eşti!

Uriaşul nu răspunse. Era ocupat să îndepărteze pluta de lângă funia care se zbătea încoace şi încolo. Se aflau la numai douăzeci de metri

de zidul de corali, când funia slăbi brusc.

— Petre, se pare că s-a rupt, sau te pomeneşti că rechinul s-a desprins din undiţă! zise George cu părere de rău. Şi eu, care am aruncat în mare rămăşiţele porcului! Nu mai avem momeală pentru undiţa asta.

— Ei, poate că e mai bine aşa, mormăi uriaşul. Zău că nu m-am aşteptat să fie monştri atât de grozavi pe aici, domnule George! Aş fi bucuros să mă văd iar pe uscat. Drept să-ţi spun, treaba asta nu-mi prea place!

— Dar bine, Petre, zise George râzând, ce ni se poate întâmpla? Eu mă bucur foarte mult, căci acum ne-am dat seama că trăiesc pe aici monştri de ăştia Altminteri, nu s-ar fi rupt funia sau dihania nu s-ar fi putut desprinde de cârlig. Păcat!

De-abia rostise cuvintele acestea, că funia se întinse din nou, cu o smucitură care o făcu să vibreze ca o coardă de bas.

— Ura încă e prins! strigă tânărul plin de bucurie. Petre, acum…

Dar nu avu răgazul să-şi sfârşească vorba Ţăruşul fu smuls dintr-o dată din pământ, până la jumătate. Cu iuţeala fulgerului urmă a doua smucitură şi ţăruşul fu scos cu totul.

Ca o săgeată fu zvârlit în aer oţelul atât de greu şi Petre urlă de spaimă, bănuind catastrofa Şi într-adevăr, în clipa următoare, pluta fu izbită cu o violenţă fantastică. Ţăruşul de oţel se înfipse printre beţele de bambus, încă o smucitură, apoi monstrul târî pluta spre larg.

Petre sări îndată în partea dinainte, scoase cuţitul său lung şi se aplecă peste margine. George ştia că tovarăşul său va tăia acum funia, dar îl văzu deodată ridicându-se, se-ntoarse şi zise cu glas tulburat:

— Nu pot ajunge funia, ţăruşul s-a înfipt dedesubt, cam de-a curmezişul, în plută. Domnule George, vom fi târâţi acum cine ştie unde în largul mării. Să dea Dumnezeu să nu-i vină în gând monstrului să se adâncească mai mult sau să se ridice la suprafaţă, ca să ne atace! La vreun ajutor nu ne putem aştepta caci submarinul e în reparaţie şi dacă nu va trece vreun vapor, care să ne salveze, zău, nu ştiu ce o să se aleagă de noi!

— Poate că ţăruşul va ieşi de la sine – zise George – şi atunci vom vâsli îndărăt Dar hai mai bine să legăm vâslele, altminteri te pomeneşti că ni le aruncă cine ştie unde când pluta se va mai smuci o dată. Şi armele trebuie să le punem la adăpost!

Petre clătină capul şi îndeplini întocmai ordinele tânărului. Dar nu-şi făcea prea multe iluzii că ar putea scăpa împreună cu George din situaţia asta.

— Petre – zise deodată tânărul – eu n-am pierdut nădejdea Ascultă ce-ţi spun, monstrul va obosi curând. Când funia va slăbi, adică atunci când dihania se va linişti, cobor repede în apă şi o scot afară. Sunt sigur că vom prinde rechinul şi-l vom târî la mal.

Uriaşul privi înapoi spre brâul de mărgean, care se vedea acum mic de tot, apoi zise:

— Domnule George, am putea fi bucuroşi dacă ne-om întoarce singuri. Cine ştie cât ne va mai târî dihania asta, până vom scăpa într-un fel sau altui. Pentru fiecare minut cu care ne îndepărtăm spre larg, ne va trebui cel puţin un ceas de vâslit îndărăt.

— Cam ai dreptate – răspunse tânărul îngândurat – în primul rând nici n-am putea trage după noi rechinul, căci e greu al naibii. Zi ghinion şi pace!

— Eu am bănuit îndată că aşa se va întâmpla, când te-am auzit vorbind despre peşti lungi de nouă metri, zise Petre. Dar acum trebuie să ne împăcăm cu gândul că vom fi târâţi unde i-o plăcea dumnealui. Numai de nu s-ar stârni vreo furtună, căci atunci ne-am dus pe copcă.

La aşa ceva nici nu se gândise George şi cuvintele Uriaşului îl puseră pe gânduri. Dacă s-ar stârni valuri, i-ar mătura pur şi simplu de pe plută, căci n-aveau de ce să se ţină.

Neliniştit, îşi plimbă privirea în jur, dar, spre marea lui mulţumire, nu văzu nici un semn de furtună. Fuseseră târâţi atât de departe, încât nici nu se mai zărea atolul de corali, în mijlocul căruia se afla „Insula odihnei". George ştia că undeva, în faţa lor, erau nişte insuliţe nelocuite. Rechinul îi trăgea tocmai în direcţia aceea şi tânărul i se adresă plin de bucurie tovarăşului său:

— Ia să vezi, Petre, că ne duce spre insulele de la nord. Când o trece prin apropiere, poate că izbutim să sărim în apă şi să înotăm la mal.

— Mă tem că sunt mulţi rechini pe acolo, răspunse Uriaşul.

— Ai dreptate, aşadar încă o speranţă spulberată. Dar, odată si odată, tot va obosi monstrul ăsta şi-atunci vom putea să tăiem funia.

— Asta e şi singura nădejde ce ne-a mai rămas. Deocamdată însă, nici nu ne putem gândi la aşa ceva Numai de nu ne-ar duce pe Insulele Solomon, căci acolo vom întâlni vechile noastre cunoştinţe, vânătorii de capete.

George îşi făcu repede socoteala de cât timp aveau nevoie ca să ajungă pe Malaita şi zise:

— Petre, dacă mergem tot aşa apoi în două zile suntem acolo. Asta înseamnă că stăm prost de tot. Două zile fără apă şi fără hrană sub arşiţa soarelui tropical… Frumoasă perspectivă!

— Ei, în cele din urmă tot se va linişti dihania – zise Petre – şi atunci izbutesc eu să tai funia Dar, chiar şi aşa, e îndoielnic dacă ne vom putea înapoia. Acolo în urma noastră se zăresc insulele despre care vorbeam. Dacă rechinul ar fi atât de îngăduitor să slăbească niţel funia, am fi poate salvaţi.

Dar rechinul continuă să tragă pluta înainte. Erau la vreo patru sute de metri depărtare de o trecătoare îngustă, dintre două insule, când

deodată pluta rămase pe loc.

— Ah, îi e teamă de strâmtoarea asta! exclamă George triumfător. Petre, repede, acum trebuie să tăiem funia.

Uriaşul tocmai voia să sară în apă de pe marginea plutei când se-ntâmplă ceva cere-i încremeni de spaimă pe amândoi. Din imediata apropiere a plutei, ţâşni brusc în aer un corp monstruos, al căni cap cilindric, aşezat de-a curmezişul, măsura cel puţin un metru şi jumătate lungime.

Petre rămase ţintuit locului, dar George, care-şi dădu seama de primejdie, bănuind că monstrul se va afunda din nou în apă şi va târî pluta în direcţie contrară, trase repede pumnalul Sanjei de la brâu, alergă spre marginea plutei şi se lăsă vertical în apă, cu capul înainte.

Căzu deasupra funiei groase, care atârna moale pentru moment şi o tăie cu pumnalul cel ascuţit, la numai câţiva centimetri de ţăruşul de oţel. Ieşi apoi repede la suprafaţă şi-şi făcu vânt pe plută, care se clătina îngrijorător din cauza valurilor stârnite de zvârcolirile rechinului.

Petre se ghemuise şi se încleştase din toate puterile de beţele de bambus. Când îl zări pe tânăr cu apa curgând şiroaie de pe el, bâlbâi:

— Domnule George, ce fu asta? Aşa ceva n-am văzut încă în viaţa mea!

— A fost un rechin-ciocan, din cei mai mari, îl lămuri George râzând, dar în acelaşi timp cu părere de rău în glas. Zău, e păcat că nu l-am putut prinde! Ce bucurie i-am fi făcut doctorului nostru! Ce-ai văzut tu acum, n-ai să mai vezi atât de curând!

— Foarte mulţumesc, nici nu mă trage inima! făcu uriaşul cutremurându-se de groază. Să nădăjduim că s-o duce dracului încolo sau poate crezi, domnule George, că ne va ataca pluta?

— Asta în nici un caz – răspunse tânărul – va fi bucuros să-şi vadă de drum. De cârlig, va izbuti el să scape. Păcat, zău aşa, că ţăruşul de oţel n-a ţinut. Când ne-om întoarce, Petre, vom încerca altceva, mai trainic. Poate că tot izbutim să prindem o dihanie dintr-astea.

— Hm! Să ne vedem deocamdată îndărăt pe urmă om vedea noi ce-om face! Şi-acum, ce-ai de gând? Rechinul ne-a târât vreo sută de kilometri. Ca să vâslim înapoi, avem nevoie de cel puţin cincisprezece ceasuri, dacă nu şi mai mult. Cam greu însă să răbdăm atâta timp de foame şi de sete.

— Atunci sunt de părere să ne abatem mai întâi pe una din insulele alea, zise George. Acolo vom găsi apă sau cel puţin fructe zemoase, cu care să ne aprovizionăm. Nu te prăpădi cu firea, Petre, o scoatem noi la capăt, n-avea grijă. A fost într-adevăr o excursie, cu care nu s-ar putea lăuda mulţi oameni. Nu eşti şi tu de aceeaşi părere?

— Ai dreptate, domnule George, nici eu nu prea cred că vreun om să fi călătorit pe o plută la care era înhămat un rechin. Dar,

mărturisesc sincer că n-aş avea chef să mai trec prin ce-am trecut. Ptiu, drace! Scârboasă dihanie a mai fost şi aia!

— Din punctul tău de vedere o fi fost scârboasă, râse George, dar ce n-ar fi dat doctorul Bertram să fi putut fi şi el de faţă!

Petre mormăi ceva în barbă, apoi se puse pe vâslit şi îndreptă pluta spre cea mai apropiată insulă, acoperită de o bogată vegetaţie tropicală.

George li dădu o mână de ajutor şi, după câtva timp, pluta atinse ţărmul neted. O traseră pe jumătate pe uscat, apoi tânărul îşi încordă puterile şi scoase ţăruşul de oţel dintre trunchiurile de bambus.

— Aşa! zise uriaşul răsuflând uşurat, o făcurăm şi pe asta. Acum să căutăm fructe şi apoi să pornim îndărăt la drum…

Se îndreptară spre desişul care era la numai şase metri depărtare. Se opriră însă în loc deodată, căci dintre tufe se iviră doi bărbaţi cu mişcări de felină, care îndreptară asupra lor două pistoale automate de o mărime neobişnuită.

— Sus mâinile!

Prea era lămurită porunca asta, ca să nu asculte de ea. Unul din cei doi bărbaţi făcu un ocol în jurul lor, venindu-le în spate şi le scoase repede revolverele şi pumnalele de la brâu. Cele două puşti le aveau legate de plută, căci nici George, nici Petre nu se gândiseră că ar putea exista vânat pe insuliţa aceasta Cu atât mai puţin se aşteptau să dea de oameni.

— Drept să spun, straşnic voiaj aţi făcuţi zise omul care se oprise în faţa lor şi continua să-i ameninţe cu pistolul. Ne-am mirat grozav văzând cu câtă iuţeală se apropie pluta voastră, fără ca să vâsliţi. Ne gândeam că aţi instalat vreun motor pe dânsa De unde era să bănuim că vă trage un „peştişor” dintre-ăia! Trebuie să fiţi daţi dracului, de vreme ce v-aţi pus în gând să pescuiţi un rechin-ciocan. Mă bate gândul că ne-aţi putea fi de folos. Tocmai am nevoie de vreo doi băieţi vrednici, căci de curând ni s-au prăpădit câţiva. Dar faceţi-vă încoace, să stăm niţel de vorbă. Ţin să vă atrag atenţia că, la cea mai mică mişcare suspectă, veţi avea de suferit neplăceri. Aşa, acum puteţi lăsa braţele în jos. Luaţi-o înainte prin tufiş! Ţineţi seama însă că două pistoale sunt îndreptate asupra voastră!

— N-avem încotro, Petre, trebuie să ne supunem, zise George râzând. Rechinul-ciocan ne-a vârât în bucluc.

— Bănuiam eu că aşa se va întâmpla, de cum te-am auzit vorbind de peşti uriaşi, mormăi Petre morocănos. Dar, aşa e, trebuie să ne supunem!

George o luase spre desiş. O potecă îngustă şi dreaptă se ivi înaintea lui. Tânărul îşi dădu îndată seama că era făcută de mâna omenească.

După zece minute de mers, se ivi un luminiş întins. Aici se aflau

patru colibe mari, construite din trunchiuri de copaci. Omul care mergea în spatele celor doi prizonieri fluieră tare, o dată.

În aceeaşi clipă, din colibe îşi făcură apariţia şase bărbaţi, care nu părură deloc surprinşi zărindu-i pe străini.

— Luaţi-o înainte porunci omul dindărătul lor şi cei doi tovarăşi mai merseră o bucată, până ajunseră în faţa uneia din colibe.

— I-ascultaţi, măi, făcu omul care continua să-i ameninţe cu arma, v-am adus doi indivizi, unui şi unul!

Povesti celor ce ascultau cu atenţie în ce chip ciudat ajunseseră pe ţărm George şi Petre şi, când sfârşi, luă cuvântul un individ înalt, cu înfăţişarea cam întunecată:

— Cu alte cuvinte, şefule, ăştia ar fi doi camarazi noi? Ăla mare pare să fie puternic de tot şi tânărul cred că e foarte îndrăzneţ, asta i se citeşte pe faţă.

— Tot aşa m-am spus şi eu, altminteri nici nu-i aduceam. Blestematul ăla de distrugător australian a făcut curăţenie în rândurile noastre, aşa că avem nevoie să ne împrospătăm forţele.

— Aşadar, ascultaţi! li se adresă el lui George şi Petre. Vreţi să rămâneţi la noi? Păreţi să fiţi oameni dintre-ăia de care avem nevoie. Nu staţi prea mult pe gânduri, ci spuneţi „da”, altminteri s-ar putea să vă căiţi!

— În primul rând, s-ar cuveni să ştim ce avem de făcut aici, zise George calm. Apoi, ca să fiu sincer, nu prea am poftă să rămân pe insula asta. Sunt obişnuit cu largul mării.

— Ha, ha, tinere, de asta nu vei avea să te plângi la noi, răspunse „şeful”. Ce veţi avea de făcut aici? Ei, gândeşte-te niţeluş cu ce s-ar putea îndeletnici prin locurile astea nişte oameni puternici şi fără frică, după cum ne vezi, care vor să se îmbogăţească repede! Mai ales când sunt stăpâni pe o corabie rapidă şi au arme bune.

— Ah! Probabil piraterie? zise George.

— Ei, vezi c-ai ghicit! Nu degeaba am văzut eu îndată că eşti băiat deştept. Fireşte că asta facem, dar ţin să ştii un lucru: n-am omorât încă niciodată un om! E drept, s-a întâmplat să cadă câte unul, când trebuia să ne apărăm, dar fără asta nu se poate. Dar întotdeauna vina a fost a celorlalţi: au sărit asupra noastră, atunci când le-am cerut politicos să ne facă parte din mărfurile lor. Niciodată n-am jefuit în întregime o corabie, am luat cel mult jumătate din încărcătură, în afară de banii care se găseau pe bord.

— Asta-i cât se poate de frumos din partea voastră! răspunse George cu ironie.

— Tocmai ce cred şi eu, făcu celălalt. După cât am auzit, te numeşti George. Dar, ia spune, de ce-i zici tovarăşului tău „tu”. În vreme ce dânsul te numeşte „domnule” şi „dumneata”?

— Pentru că eu sunt fiul căpitanului! răspunse George.

— Asta ai fost odată, tinere, rânji „şeful”, aici eu sunt căpitan, aşa să ştii! Şi noi între noi ne spunem Jaf, ai înţeles? Eu sunt numit „şefule”, ceilalţi vă vor spune ei singuri numele lor. Ei. Dar, ia spuneţi, nu vă e foame? Intraţi în coliba aia a doua Jack, dă-le ceva de mâncare!

— Fireşte că le voi da. Haideţi, Petre şi tu, George! zise Jack, care făcea o impresie destul de bună.

George îl privise oarecum mirat la început, căci n-avea deloc înfăţişare de pirat. Forma un contrast izbitor faţă de ceilalţi.

Deşi Jack făcuse un semn din cap lui George, acesta rămase locului şi zise:

— Cred c-ai face mai bine, şefule, dacă ne-ai aduce îndărăt cu corabia d-tale. Tatăl meu vă va da mai mulţi bani decât ţi-am putea aduce noi în luni de zile.

„Şeful” chibzui câteva clipe, apoi zâmbi cu viclenie.

— Care va să zică, tatăl tău e bogat? întrebă el, prefăcându-se nepăsător. Dar unde se află corabia lui? De altfel – schimbă el deodată vorba, devenind bănuitor – de ce-aţi venit pe o plută? De ce n-aţi căutat să pescuiţi rechini de pe corabia voastră?

— Tatăl meu n-are nici un fel de corabie! răspunse George. Am pescuit de pe ţărm. Pluta am construit-o numai ca să putem lăsa undiţa în largul mării. Rechinul-ciocan a muşcat însă prea repede din momeală, a smuls ţăruşul din stâncă şi acesta s-a înfipt apoi în pluta noastră. În felul acesta, am făcut fără voie o călătorie până aici.

— Drace! Dar mult trebuia să vă fi târât! zise „şeful” mirat Cea mai apropiată insulă se află la trei sute de kilometri de aici!

George rămase o clipă în încurcătură. Nu-i convenea defel ca piraţii să-i ducă la brâul de corali, căci atunci ar intra imediat la bănuială. Şi cum să ajungă fără plută sau barcă la „Insula odihnei”? Dacă ar cere să se lase o barcă de partea cealaltă a zidului de corali, „şeful” ar şti îndată că în interiorul atolului se află o insulă.

— Ei, vorbeşte tinere! zise „şeful” bănuitor. Dincotro aţi venit? Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei dihania care vă târa aş fi crezut acum că sunteţi nişte afurisiţi de spioni. Haide, dă-i drumul repede!

George nu ştia ce să facă. Se hotărî atunci să le vâre puţin spaima în oase piraţilor. Numele tatălui său era. Desigur, cunoscut şi acestor indivizi. Era gata să mărturisească, dar în ultima clipă îşi zise că piraţii s-ar mira mult de ce nu venise Farrow singur cu submarinul în urma lor.

Dar în cele din urmă, zise cu hotărâre:

— Tocmai fac şi eu socoteala cât de departe să ne fi târât rechinul-ciocan. Da, cred că trebuie să fie aproape trei sute de kilometri. Am debarcat pe o insulă la sud-est de aici, unde a ancorat barca noastră cu motor. Pluta am construit-o ca să prindem peşti uriaşi. Da, Petre, de

ieri dimineaţă suntem pe drum şi dihania ne-a târât la început cu viteză şi mai mare. Cum spuneam însă dacă ne veţi duce îndărăt n-o să vă pară rău.

— De ce nu te-a urmat tatăl tău cu barca cu motor? întrebă piratul batjocoritor.

— Pentru că am plecat fără ştirea lui. Locuim pe insula Nuumea, în Noua Caledonie. Acolo te-aş ruga să ne duci.

— Ah! La francezi locuiţi! făcu piratul, care începea să dea crezare celor spuse de George. Nu, tinere, acolo nu vă putem duce în nici un caz. Prea ne avem rău cu francezii, căci le-am dat peste cap multe corăbii care veneau din Noua Caledonie. Rămâneţi frumuşel la noi, unde o veţi duce bine. Multă vreme nu ne vom mai ocupa cu afaceri dintr-astea. În curând vom fi pus deoparte cât ne trebuie ca să putem trăi fără griji până la sfârşitul vieţii. Rămâneţi un an sau doi la mine, apoi nu veţi mai avea nevoie nici voi să munciţi.

— Hm! Dar tot mai bine am vrea să ne întoarcem acasă, zise George. Tatăl meu vă va da atâţia bani cât să vă ajungă la toţi până la adânci bătrâneţi.

— Nu, nu, nici nu vreau s-aud de aşa ceva! zise piratul cu hotărâre. Rămâneţi la noi, am zis! Aşa, acum duceţi-vă de mâncaţi ceva, căci la noapte plănuim o „excursie”.

Văzând că n-au încotro, cei doi tovarăşi îl urmară pe Jack în colibă.

III
PIRAŢI DE OCAZIE

INTERIORUL COLIBEI era format dintr-o singură încăpere mare, în mijlocul căreia se afla o masă şi în jurul ei erau aşezate scăunele. Aici era sufrageria piraţilor. Bucătăria se afla într-un mic pavilion. Jack se făcu nevăzut, întorcându-se peste un sfert de ceas cu o farfurie plină cu peşte prăjit şi o cană cu vin.

Se aşeză în faţa celor doi tovarăşi şi părea mulţumit văzându-i cu câtă poftă mănâncă. Când terminară, îl întrebă încetişor:

— Gupă cât văd, nu prea vă face plăcere să deveniţi piraţi?

George îl privi bănuitor, îşi dădu însă repede seama că omul acesta era sincer. Şi atunci răspunse:

— E exclus să mă hotărăsc la aşa ceva. Mă voi folosi de cel dintâi prilej ca să fug.

— Am încercat şi eu, dar nu prea merge, zise Jack. De bună voie n-am intrat în rândurile lor, m-au răpit de pe o corabie. Eram bucătar şi şeful acesta de piraţi tocmai avea nevoie de un bucătar nou, căci al lui fusese ucis în luptă. „Şeful” nu admite împotrivire, nu prea are înfăţişare de om puternic, dar cu toate acestea nici nu ştii ce zace într-unsul. Când se înfurie, e mai rău ca o fiară. E totuşi adevărat ce spunea: nu ucide şi nici nu jefuieşte corăbiile în întregime. Trebuie să fi fost un om foarte cult, căci se pricepe la toate. De pildă, a instalat pe corabia noastră un post de recepţie, cu ajutorul căruia putem prinde toate radiogramele lansate de pe vapoare, în felul acesta, a putut pune mâna pe câte o corabie cu încărcătură de preţ şi s-a putut sustrage urmăririlor distrugătoarelor australiene.

— E interesant ce spui d-ta – zise George – dar ăsta nu-i un motiv să rămânem la el. Dacă vrei să vii cu noi, domnule…?

— Jack Breton, e numele meu.

— Eu mă numesc George Rastow şi tovarăşul meu Petre „Uriaşul”, zise George, gândindu-se că omul acesta nu trebuia să-i cunoască numele adevărat, căci se putea să-i ia gura pe dinainte şi să-l trădeze fără să vrea. Aşadar, dacă vrei să vii cu noi, vei fi bine venit.

— Domnule Rastow, asta n-are să meargă, ascultă ce-ţi spun eu. „Şeful” e dat dracului şi vede totul. Cele două bărci de salvare ale corăbiei sunt încuiate şi cheile le ţine la el. Pe uscat nu mergem niciodată, găsim tot ce ne trebuie pe corăbiile străine. Iar de aici nu poate fugi nimeni. Sunt sigur că a distrus şi pluta voastră, ca să n-aveţi nici o putinţă s-o ştergeţi.

— În cazul acesta, va trebui să ne construim una nouă – zise George calm – cred însă că există şi alte posibilităţi de scăpare. Îi voi spune pe faţă „şefului” lucrul acesta, apoi facă ce-o vrea! Pirat însă nu va putea face din mine, în nici un caz.

— Domnule Rastow, părerea mea e că nu încape să te împotriveşti, zise bucătarul. Trebuie să te supui, altminteri te va împuşca. Crede ce-ţi spun eu!

În clipa aceea, uşa fu deschisă şi şeful piraţilor se ivi în prag. Îi zâmbi lui George, apoi zise:

— Am pus să se distrugă pluta voastră, aşa că nu mai aveţi putinţa să fugiţi. Ei, cum te-ai hotărât, rămâi la noi?

George dădu din cap cu hotărâre şi răspunse:

— Nu, şefule, nu rămân. Îţi mărturisesc deschis că niciodată nu voi lua parte la jefuirea unui vas. Pe de altă parte, declar fără înconjur că mă voi folosi de primul prilej ca să şterg putina. Aşa şi acum poţi face cu mine ce vrei!

— Hm! Am bănuit eu aşa ceva, zise şeful cu seriozitate. De aceea, îţi voi da o slujbă inferioară şi vei fi pus sub supravegherea altora. Acelaşi lucru şi cu însoţitorul d-tale, Petre. Veţi purta de grijă de motorul corăbiei, iar ca plată veţi primi numai o parte mică din pradă. De altfel, nici n-ai nevoie de mai mult, căci ai un tată bogat. Dacă refuzi să faci şi asta, atunci ia aminte că eu nu-s ce mă arată faţa, adică un om calm şi blând. Când mă întărâtă ceva, devin un tigru setos de sânge. Te voi lega cu funii şi te voi bate cu biciul până te voi lăsa mort.

— În cazul acesta, fireşte că primesc să îngrijesc de maşină, zise George fără să-şi piardă cumpătul, dar nu primesc nici un gologan de la d-ta. De bani furaţi, nu m-ating, aşa să ştii! Pe de altă parte, ţin să repet că mă voi folosi de primul prilej ce mi se va ivi ca să fug.

— Rămâne la buna d-tale plăcere, răspunse piratul cu un zâmbet ironic. Nici nu te voi pedepsi, dacă vei încerca. Numai că va fi imposibil să faci ce vrei. Aşa Jack, le vei arăta celor doi maşinişti culcuşurile lor. Culcaţi-vă, domnilor, căci la noapte veţi avea de lucru. Şi apoi, veţi fi fiind obosiţi după o călătorie de treizeci de ceasuri pe plută. De fapt, nu prea cred lucrul acesta şi la prima ocazie voi cerceta mai amănunţit ţinutul dinspre sud. Te pomeneşti că dau de vreo taină interesantă! Aşadar, astă-seară veţi face prima călătorie pe corabia de piraţi.

Se înclină uşor şi părăsi încăperea.

— V-am spus eu că va distruge pluta, şopti Jack Breton când îl văzu plecat. Şi aţi văzut cât e de sigur că nu veţi izbuti să fugiţi. E un om extraordinar. Şi îşi va ţine cuvântul, biciuindu-vă până la sânge, dacă îl veţi întărâta într-un fel sau altul.

— În sfârşit, eu ştiu numai că nu vom prinde cheag la el, zise George râzând. Am fost noi şi în alte dăţi în puterea unor oameni de zece ori mai primejdioşi şi mai setoşi de sânge ca dumnealui şi nu ne-am prăpădit cu firea.

— Asta nu-i cu putinţă! zise Breton neîncrezător.

— Măsoară-ţi cuvintele, omule! îl ameninţă Petre. Ceea ce spune domnul George e adevărat Sau poate nu-i crezi destul de primejdioşi pe vânătorii de capete din Malaita? Am fost prizonierii lor şi tot am scăpat cu faţa curată! Nu care cumva să îndrăzneşti să mai pui la îndoială vreo vorbă de-a domnului George.

Jack făcu o mutră înspăimântată. Se uită când la unul, când la altul, apoi şopti cu teamă:

— Aha! Acuma ştiu, trebuie să fii domnul George Farrow, fiul căpitanului submarinului „Dox”. Fireşte şi Petre „Uriaşul” e cunoscut…

— N-are importanţă ce şi cine suntem, zise George aspru. Mă numesc George Rastow. După cum ţi-am mai spus! Te-aş ruga să nu sufli nimic despre bănuiala d-tale. Prin mine ţi se oferă posibilitatea să te întorci la o viaţă cinstită. Dar, ca să se întâmple asta trebuie să ştii să-ţi pui lacăt la gură.

— Aşa voi face, domnule Rastow! făgădui bucătarul, privindu-l pe tânăr cu un respect deosebit.

— Şeful avea dreptate – zise George acum – avem nevoie de odihnă. Sunt curios să văd că o să se petreacă la noapte. Ce zici, tu, Petre, ar avea haz să fim luaţi pe bordul unui distrugător australian?

— În cazul acesta voi depune mărturie pentru dv., zise bucătarul cu însufleţire. Ba cred că şeful însuşi o va face, căci e om drept. Acum veniţi, vă rog, să vă arăt culcuşurile.

Îi conduse pe George şi Petre în ultima colibă, care era împărţită în patru încăperi. În fiecare din ele se afla o masă mică şi trei paturi primitive, dar cu multe pături. Nu trecu mult şi cei doi tovarăşi adormiră tun.

Spre seară, bucătarul îi trezi, le aduse cina apoi îi conduse în prima colibă, care era construită ceva mai solid decât celelalte. Într-o încăpere aranjată cu gust, cu mobile luate de pe corăbiile prădate, îi găsiră pe şef şi pe cei cinci piraţi.

— Camarazi, aceştia sunt cei doi domni care se vor îngriji de maşini, zise el ironic, când George şi Petre intrară. Mi-au declarat că se vor folosi de primul prilej ca să-ncerce să fugă. Aşadar, trebuie să veghem puţintel asupra lor. Acum însă să pornim, am presimţirea că în noaptea asta vom pune mâna pe o pradă bogată.

Ieşiră cu toţii din colibă. George şi Petre trebuiră să meargă în spatele şefului, care îi conduse pe o potecă îngustă şi bine întreţinută ce ducea prin desiş spre nord. Insula nu era prea mare, după un sfert de ceas ajunseră la un golf adânc şi atât de întortocheat, încât nu se putea zări marea, deoarece desişul împiedica vederea.

La ţărm se afla o corabie mică, la a cărei pupă şi proră era câte un tun cu tragere rapid. Piraţii îşi cunoşteau meseria, cu aceste tunuri puteau opri în loc chiar vase mari de comerţ.

Piratul îi conduse în sala maşinilor. Nu exagerase deloc spunând că vasul lui e cel mai rapid din Oceanul Pacific, căci, pentru tonaju-i redus, maşina gigantică era de două ori mai puternică decât ar fi fost necesar. George privi cu admiraţie uriaşul motor Diesel, apoi zise:

— Da, acum cred, şefule, că vasul d-tale e foarte rapid. E o adevărată plăcere să conduci o astfel de maşină, zău aşa!

Măgulit, piratul le mai dădu unele lămuriri, întrebă pe urmă prin portavoce sus pe punte dacă totul e în ordine, apoi îi cern lui George să pună motorul în funcţiune.

Tânărul îndeplini totul cum trebuie şi şeful se arătă foarte mulţumit. De sus veni comanda ca elicea să fie pusă în funcţiune în sens invers: George îndeplini manevra cât se poate de bine şi, când îşi dădu seama că vasul trebuie să fi ieşit din golf, făcu un viraj spre est, iar şeful zise:

— Văd eu că vă pot lăsa singuri. Acum mă bucur că aţi refuzat să luaţi parte la jafuri. Un maşinist bun e mai de folos decât orice.

Zicând acestea, părăsi sala maşinilor. George continuă să se ocupe de maşină, în vreme ce Petre începu să percheziţioneze încăperea. Într-un dulăpior găsi tot felul de unelte trebuincioase pe o corabie; luă două pile ascuţite, triunghiulare – din care îi dădu una lui George – apoi fabrică cu îndemânare dintr-o sârmă de oţel câteva chei false. I le arătă lui George şi, când văzu mutra mirată a acestuia, zise:

— Doar n-om părăsi insula fără să ne luăm înapoi armele! Am văzut că ele se află într-un ungher al încăperii care serveşte probabil de cameră de lucru şefului acestor piraţi. M-am uitat şi la broasca uşii, care e simplă de tot. Cu cheile astea false o deschid eu. Şi în caz de nevoie, pilele ne pot servi de arme, dac-or fi santinele noaptea pe insulă. Voi mai căuta şi un ciocan scurt, e mai bun şi nu face zgomot.

George zâmbi mulţumit şi răspunse:

— Vrei, aşadar, să-ncerci să ne reluăm armele? Bine, sunt de aceeaşi părere, ba chiar trebuie s-o facem, căci pentru nimic în lume n-aş lăsa pumnalul Sanjei în mâinile acestor piraţi. Dar cum vom face ca să fugim apoi de pe insulă?

— Cum altfel decât pe corabia asta! Bucătarul va merge cu noi, căci ne poate fi de folos. Cei o sută cincizeci de kilometri până la „Insula odihnei” îi străbatem lesne. Acolo ne îmbarcăm într-o barcă de salvare, întoarcem corabia şi-i dăm drumul înapoi cu toată viteza, înţepenind cârma, e aproape sigur că va ajunge unde trebuie.

— Ideea e minunată, Petre! exclamă George cu însufleţire. Mă tem însă că înainte de a pune planul în aplicare să nu fim înhăţaţi de un vas al autorităţilor.

— Ar fi cam neplăcut, zise uriaşul, dar cred că nu vom avea nenorocul să fim prinşi chiar de la prima noastră… piraterie.

De sus venise comanda să se dea viteză maximă motorului. George

simţi chiar aici, în sala maşinilor, cu câtă iuţeală alerga corabia. Poate că nici submarinul lor n-ar fi fost în stare s-o ajungă fără să pună în funcţiune compresoarele.

Trecură vreo zece minute, apoi dădură comanda de oprire. Probabil că ajunseseră din urmă vasul care trebuia să fie jefuit. După alte câteva minute se auziră împuşcături repetate, ceea ce însemna că echipajul celuilalt vas se apăra. În sinea lui, George dorea ca piraţii să fie învinşi, dar în curând împuşcăturile încetară, iar corabia lor rămase liniştită locului. Din agitaţia care se produse pe bord, din zgomotul şi comenzile care se auzeau, deduse că piraţii învinseseră şi că erau ocupaţi cu transportarea mărfurilor de pe vasul străin.

Asta ţinu ca la vreun ceas, ceea ce însemna că avuseseră o pradă bogată. În cele din urmă, veni comanda pentru continuarea călătoriei. Corabia făcu un ocol mic, apoi o luă îndărăt spre insulă. Când ajunse la ţărmul golfului adânc, şeful veni jos. Chipul îi strălucea de bucurie, zâmbi mulţumit şi zise:

— Păcat că n-aţi fost cu noi, domnilor, am pus azi mâna pe o pradă neobişnuit de bogată. Numai bani numerar patru mii de lire sterline. Afară de asta, kopra, cafea, tutun, sidef şi baga. Flecare din noi se alege cu peste două mii de lire sterline. A fost o afacere minunată! Dar şi voi aţi condus bine maşina Acum vă rog s-o curăţaţi şi să vă îngrijiţi să aibă combustibil. Corabia trebuie să fie gata de plecare în orice moment. Jack vă va arăta unde se află depozitul de ţiţei.

Când se îndreptară cu Jack spre coliba ascunsă de pe ţărm, unde se aflau butoaiele cu combustibil, George îi zise încetişor bucătarului:

— S-o ştergem chiar în noaptea asta. Bănuiesc că piraţii vor sărbători cum se cuvine izbânda, aşa că putem încerca ceva. Vom pleca cu corabia.

— Aşa domnilor, zise şeful mai târziu, puteţi bea un păhărel cu noi dacă vă face plăcere. Sau sunteţi încă obosiţi de pe urma călătoriei de treizeci de ore cu pluta? Mâine voi spiona puţintel prin sud, să aflu de unde aţi fi putut veni. Dacă tatăl d-tale e într-adevăr atât de bogat, poate că e rost să fac vreo afacere cu el, domnule George. Ce zici, bei?

— O, da un păhărel nu strică! zise George, care nu voia să refuze pentru a nu trezi bănuiala piratului. Trebuie însă să-ţi spun de la-nceput că nu prea sunt băutor, sunt prea tânăr pentru asta şi apoi sunt într-adevăr foarte obosit.

— Bine, domnule, atunci bea numai un pahar, zise şeful râzând. Cu cât ne faci mai puţină cheltuială, cu atât e mai bine.

Ceilalţi piraţi se aflau adunaţi în jurul mesei şi George se bucură în sinea lui văzându-i cum beau în lege. Vorbeau din ce în ce mai tare, vinul curgea în valuri şi când tânărul se ridică, el nici nu-şi băuse paharul, ci-l vărsase pe jos, în ascuns şi le făcu un semn lui Petre şi bucătarului, părăsind apoi împreună încăperea nimeni nu-i luă în

seamă.

Jack voi s-alerge imediat la corabie. Se-ngrozi de moarte când George îi spuse că voia mai întâi să-şi ia armele. Afară de asta, bandiţii nu erau încă atât de beţi ca să nu le poată încurca socotelile. Se duseră în coliba lor, se dezbrăcară pe jumătate şi se furişară sub pături. Măsura aceasta de prevedere era cât se poate de bună. De-abia trecu un sfert de oră şi o lumină apăru la ferestruica lor. Apoi se auzi glasul vesel al şefului.

— Adevărat, bobocii dorm. Aşadar, putem ciocni mai departe, camarazi! Eu cred că indivizii ăia noi se vor răzgândi. De altfel i-am spus tânărului că voi căuta să dau de urma locului de unde au venit. Poate că-l găsim pe taică-su şi, dacă e într-adevăr atât de bogat, apoi… va trebui să ne plătească o răscumpărare, oricât oi cere pentru fiul lui şi însoţitorul acestuia.

Râzând şi chiuind piraţii se îndepărtară. George şi tovarăşii săi aşteptară până când indivizii – care îşi aveau culcuşurile în celelalte încăperi ale colibei – veniră şi ei să se culce. După vreo cinci minute se produse un concert de sforăituri de ţi-era mai mare dragul.

Tânărul mai aşteptă o jumătate de ceas, apoi ieşi de sub pături şi-i înghionti pe tovarăşii săi. Cu multă băgare de seamă ieşiră pe fereastră, îndreptându-se spre coliba şefului.

IV
ÎNCOLŢIŢI!

PETRE ASCULTĂ cu încordare la uşă, apoi şopti:

— Jack doarme aici, la stânga?

— Da, are acolo o cămăruţă.

— Cu atât mai bine.

Cu multă atenţie, apăsa clanţa. Uşa era încuiată pe dinăuntru şi Petre procedă acum ca un spărgător de meserie. După câteva minute de muncă încordată, ferindu-se să facă cel mai mic zgomot, uşa se deschise. Cei trei ciuliră auzul, apoi Petre se strecură înăuntru. Pipăi de-a lungul peretelui, căutând s-ajungă unde văzuse armele, laolaltă cu alte obiecte, printre care şi nişte lămpi de buzunar.

Spre marea lui bucurie dădu imediat de o astfel de lampă şi, la lumina ei, cei doi tovarăşi îşi găsiră armele. Se pregăteau tocmai să părăsească coliba, când se auzi patul scârţâind şi o voce aspră, răguşită, întrebă:

— Cine dracu e acolo?

Cei doi tovarăşi rămaseră nemişcaţi, nădăjduind că şeful va adormi din nou. Dar, spre nenorocul lor, bucătarul, pe care-l treceau mii de sudori, şopti cam tărişor din uşă, unde stătea la pândă:

— Nu le-aţi găsit încă? Veniţi odată!

Desigur că piratul auzise vorbele acestea, căci Petre şi George

auziră la rândul lor că sărise din pat şi se apropia de uşa cămăruţei. Uriaşul păşi imediat înainte, în mâna stângă cu lampa de buzunar, în dreapta cu un revolver întors.

Şeful deschise uşa cu putere, ieşi afară, dar, în aceeaşi clipă, lumina lămpii îl orbi şi o lovitură puternică în tâmplă, cu patul armei, îl făcu să se prăbuşească la pământ.

— Aşa, zise George calm către bucătar, care tremura din tot trupul, acum avem armele noastre şi dacă se trezesc ceilalţi piraţi nu ne pasă nouă de ei. Acum la drum, trebuie să ajungem la destinaţie înainte de a se face ziuă.

Trecură în grabă pe dinaintea colibei ce servea de dormitor şi ajunseră la poteca îngustă care ducea spre coastă. Se urcară repede pe corabie, George luă pe seama lui maşina, iar Petre trecu la cârmă. Vasul alunecă încetişor din golf, coti apoi spre vest şi cu viteză maximă ocoli insula, îndreptându-se spre brâul de corali, în interiorul căruia se afla „Insula odihnei”.

George veni pe punte, alături de Petre şi bucătar. Era o noapte minunată, cu lună, cu adevărat ca-n basme.

— Mergem mai comod şi mai repede decât la venirea încoace! glumi George. Îmi pare rău totuşi că n-am putut aduce cu noi rechinul-ciocan. Va trebui să mai încercăm o dată, dar ceva mai bine pregătiţi. Tata trebuie să fie îngrijorat, căci va fi aflat de aventura noastră de la fierarii care ne-au fabricat cârligele. Nu face nimic, cu atât mai mult se va bucura când ne va vedea!

— Aşa e, răspunse Petre, dar eu mi-am propus să nu mai pornesc în astfel de expediţii secrete. Cu totul altfel ar fi fost dacă am fi discutat mai înainte cu domnul căpitan şi cu domnul doctor.

— Bine. A doua oară aşa vom face, făgădui George râzând. Dar ce-o fi colo în faţa noastră, Petre – schimbă el vorba – vezi punctul ăla mititel, negru, spre sud-vest?

— Hm! Pare să fie tot o corabie! răspunse Uriaşul. Se apropie repede de tot. Ce Dumnezeu! O fi pe aici o linie de navigaţie? Ei, pentru noi e totuna, ne urmăm drumul nostru şi atâta tot! În trei ceasuri suntem la destinaţie!

— Cu puţin înainte de răsăritul soarelui vom fi deci acasă. Mă bucur de pe acum! zise George.

— Hm! Chestia aia nu-mi place deloc! spuse uriaşul. Vreau să zic corabia sau ce-o mai fi. Prea înaintează repede şi după cât se pare se-ndreaptă chiar încoace, spre noi. Mai că-mi vine să cred că e un distrugător australian!

— Petre, nu mai cobi! zise George înspăimântat Asta ne-ar mai lipsi, în loc s-ajungem acasă, ne pomenim în Australia! Petre, trebuie să-ncercăm să scăpăm de el, cu orice preţ.

— Mai rău e dac-am încerca cu fuga. Da e un distrugător, văd bine!

Se-ndreaptă glonţ spre noi. O fi cunoscând el corabia piraţilor. Peste zece minute suntem faţă-n faţă. Atunci vom vedea ce pofteşte de la noi. Dar va trebui să ne schimbăm numele, domnule George. Jack, eu mă numesc Fred Light, iar domnul George e Edward Rastow. Ţine bine minte! Dumneata ce zici, domnule Rastow?

— Fireşte, Fred! răspunse George cu seriozitate. Acum văd şi eu că pe noi ne caută. Păcat că n-avem compresoare la maşină. M-aş lua atunci la întrecere cu el.

— Da e păcat, dar n-avem încotro, la te uită ce mai goneşte! Aş vrea să ştiu cam în ce fel are de gând să ne oprească.

Distrugătorul făcu brusc un viraj spre sud. Cu viteza-i enormă, tăie astfel drumul corăbiei.

Uriaşul izbucni în râs şi zise:

— Pun rămăşag că tot nu ne va prinde, domnule George. Peste câteva minute, se va lăsa o ceaţă că nu se va vedea om cu om. Trebuie să te duci în sala maşinilor, domnule George; când vom fi în ceaţă, vom putea merge cu viteza cea mai mică.

— Cobor imediat, zise tânărul, dar aş vrea să văd mai întâi cum se lasă ceaţa.

— Uite că s-a şi lăsat! strigă Petre şi arătă spre distrugător.

George, văzu cum scheletul vasului urmăritor dispăru subit, apoi coşurile şi antenele telegrafiei fără fir.

— Drace! Atât de repede se lasă ceaţa? exclamă el.

— Da, domnule George, răspunse Petre, de aceea am şi spus că suntem salvaţi. Acum va trebui să-ncerc dacă nu cumva mă pot face nevăzut în ceaţă.

Uriaşul dădu corăbiei direcţia spre apus. Observase înainte că ceaţa venea dinspre răsărit. Voia acum să-ncerce să înconjoare zidul de ceaţă spre apus. Dar numai câteva minute mai putu să vadă ceva, apoi corabia fu parcă înghiţită de pâcla aceea groasă. George, care trebuia să coboare în sala maşinilor, cu greu putu găsi scara, atât de deasă era ceaţa.

Abia ajunse jos că opri motorul aproape complet, apoi comunică prin tubul acustic:

— Petre, cum e pe acolo? Poţi vedea distrugătorul?

— Nu, domnule George, e prea departe încă. Dar cred că va veni încoace. Poate că ar fi mai bine să ne-ntoarcem şi să pornim spre est. Ceata se-ndreaptă spre apus, aşa că, dacă mergem şi noi spre apus, rămânem învăluiţi într-însa.

— Ai dreptate, Petre – răspunse George – întoarce şi ia-o spre răsărit! Viteza e de-ajuns sau să pornesc motoarele mai repede?

— Ceva mai repede n-ar strica.

Tânărul acceleră imediat mersul motorului.

Trecură vreo zece minute, când deodată Petre strigă în porta-voce:

— Mai încet, domnule George, aud distrugătorul. De fapt, nu prea ştiu unde se află, căci ceaţa împiedică vederea îi aud însă elicea aproape de tot. Ah! A pus în funcţiune reflectorul ei, asta nu-i va folosi la nimic. Acum ştiu măcar atât, că se află la cel puţin două sute de metri spre sud de noi.

— Poţi vedea în ce direcţie merge? întrebă George.

— Spre nord, adică direct în drumul nostru, răspunse uriaşul. Va trebui să trec prin faţa lui. Stai! O iau acum spre sud, direct spre insula noastră.

Corabia coti brusc şi alunecă spre sud, adică unde era „Insula odihnei". Petre observă cu atenţie distrugătorul, apoi zise în tubul acustic:

— Acum s-a liniştit, nu-i mai aud nici maşina. Ei, ce-o mai fi şi asta? Coteşte, parc-ar vrea s-o ia şi el spre sud. Sau te pomeneşti că ne-a observat! Nu, nu, asta e cu neputinţă, căci motorul nostru merge mult prea încet. Zău, nu mai pricep nimic. Adevărat e că vine ca o săgeată asupra noastră… Ce ne facem, domnule George?

— Sau îi dăm drumul cu viteza maximă sau ne oprim de tot, răspunse tânărul, după ce chibzui puţin. Distrugătorul o fi având un foarte bun aparat de ascultat sub apă, cu care poate auzi zgomotul elicei noastre şi astfel e în măsură să ne stabilească poziţia. Aşadar, să-ncercăm deocamdată să vedem dacă ne putem face nevăzuţi şi, dacă asta nu ajută, oprim motorul cu totul şi facem un viraj larg. Numai aşa am putea scăpa de el.

— Da, domnule George, dă-i drumul cu toată viteza!

Câteva minute înaintară cu o iuţeală fantastică spre sud, apoi Petre scoase o înjurătură şi strigă în acustic:

— E tot pe urmele noastre, domnule George. Văd din nou reflectorul. Să facem câteva viraje sau să oprim motorul cu totul?

— N-are nici un rost să facem viraje, zise George. Voi opri motorul, apoi vei face un ocol mare, în aşa fel încât să luăm din nou direcţia spre nord. Fii atent!

George opri motorul, apoi urcă pe punte. Nu-l putea vedea nici pe Petre, nici pe Jack, doar îndărătul corăbiei, care făcea acum un viraj larg, spre răsărit, zări punctul strălucitor al reflectorului, care se afla la cel mult trei sute de metri depărtare. Nu auzea încă un zgomot de pe distrugător, dovadă că australienii îşi opriseră maşinile, pentru a putea auzi zgomotele care veneau dinspre corabie.

— Sunt curios să vad ce va face acum, zise George.

— Suntem aici, domnule George! strigă Petre îndată. Vrei să vii încoace?

— Nu, rămân aici, la intrarea spre sala maşinilor, poate că se iveşte curând prilejul să ne continuăm drumul. Să sperăm că ceaţa va ţine mult timp, astfel ca ofiţerii de pe distrugător îşi vor pierde răbdarea.

Ia te uita, reflectorul s-a stins, oare ce Dumnezeu or avea dă gând?

Ascultară cu încordare, dar nu putură auzi nici un zgomot. Deodată însă răsună uruitul unei elice puternice. Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult. George tocmai voia să coboare din nou la maşini, când… ceaţa se risipi brusc şi, în clipa următoare, apăru numai la cincizeci de metri depărtare cercul luminos al unui reflector puternic şi învălui într-o mare de lumina.

— Ne-am dus pe copca, mormăi uriaşul furios. Acu trebuie să vedem cum ieşim din încurcătura.

— Domnitor, eu mă pot legitima, zise Jack Breton. D-voastră păstraţi-vă numele pe care vi le-aţi luat, de vorbit voi vorbi eu. Sunt sigur că s-a aflat despre răpirea mea de pe corabia pe care am servit ca bucătar.

— Alo! se auzi atunci un glas tunător deasupra mării, predaţi-vă sau de nu deschidem focul!

— Ne predăm! strigă Jack Breton. Suntem numai trei oameni, care am scăpat din ghearele piraţilor folosindu-ne de propria lor corabie. Eu surit bucătarul Jack Breton, care a fost răpit acum şase săptămâni de pe corabia „Mary”.

O clipă domni tăcerea, apoi se auzi din nou glasul tunător.

— Bine, venim!

Distrugătorul se apropie încet, opri lângă corabie şi, în clipa următoare, câţiva marinari, conduşi de un ofiţer, săriră pe punte.

— Unde e Jack Breton? întrebă ofiţerul.

— Aici, domnule locotenent! răspunse bucătarul, care făcu câţiva paşi înainte şi întinse ofiţerului hârtiile sale. Acesta le examină cu atenţie, i le înapoie şi zise prietenos:

— Asta mă bucură, domnule Breton. Ni s-a vestit la timp răpirea d-tale de pe „Mary”. Dar cine sunt ceilalţi doi?

— Domnii au fost aruncaţi ieri întâmplător pe insulă şi şeful piraţilor i-a silit imediat să îndeplinească slujba de maşinişti pe corabie, răspunse Breton. Ei sunt aceia care au pus la cale fuga, în vreme ce piraţii dormeau buştean, după ce chefuiseră ca să sărbătorească o lovitură ce le reuşise.

Spuse numele false ale lui George şi Petre, dar ofiţerul era cam bănuitor, aşa că întrebă:

— Dar cum de-au ajuns domnii „întâmplător” pe insulă?

George povesti cum se petrecuseră lucrurile, fără să ascundă nimic şi adăugă:

— Surit dispus să vă duc pe insulă, unde-i veţi putea prinde pe piraţi, iar şeful vă va confirma că faptele stau astfel cum v-am istorisit eu.

— Da, domnule locotenent, aşa a fost! interveni Breton cu însufleţire. Sunt recunoscător soartei că aceşti doi domni au venit pe

insulă, căci eu singur n-aş fi putut fugi niciodată.

— E ciudat că piraţii nu i-au dezarmat pe prizonieri! observă locotenentul.

Breton povesti renghiul pe care cei doi îl jucaseră şefului banditilor şi, când sfârşi, George luă din nou cuvântul:

— Domnule locotenent, după cum v-am mea spus, sunt gata să vă conduc la insulă. Acolo veţi putea controla adevărul spuselor mele.

— Bine, rămâneţi deocamdată aici, până vorbesc cu căpitanul nostru! zise ofiţerul.

— Nu mai e nevoie, locotenent Brown, se auzi atunci un glas potolit, dinspre parapetul distrugătorului. Îl cred pe domnul acela tânăr. La ce depărtare de aici se află insula, domnule Rastow? Îmi dai voie să mă prezint: căpitan Hover.

— Socot să fie vreo douăzeci da kilometri, răspunse George. Vă mulţumesc, domnule căpitan, că-mi daţi crezare. Bănuiesc însă că banditii sunt preveniţi, căci „seful” se va fi trezit din „leşin”. De pe insulă nu pot pleca acum, dar se pot pregăti pentru un eventual atac. După cât ştim noi, două drumuri duc spre interiorul insulei. Noi am venit dinspre sud, dar portul pentru corabie se află la nord. Aş propune ca o echipă, într-o barcă de salvare, să meargă spre sud, iar alta de la nord, întâlnindu-se în ascunzătoarea bandei.

— Bine, domnule Rastow, primesc propunerea d-tale, zise căpitanul. Dar în cel fel vrei dumneata să aduci la îndeplinire pianul?

— Distrugătorul nu trebuie să fie văzut de pe insulă, răspunse George; o echipă puternică va merge pe corabia asta, cu care va intra de-a dreptul în port. Dacă „şeful” o fi pus santinele acolo, voi spune, pur şi simplu că suntem urmăriţi de un distrugător şi de aceea ne-am înapoiat. Voi da să se înţeleagă că nu vrem s-avem de-a face cu autorităţile şi sunt sigur că va crede. La momentul oportun apoi, marinarii dv. vor da să-şi facă apariţia. Trupa de la sud va trebui s-aştepte până vom da un semnal – o rachetă sau o împuşcătură – şi numai atunci va putea înainta.

— Bravo, domnule Rastow, aşa vom face! strigă căpitanul. Eu însumi voi veni pe corabie; d-ta, locotenent Brown, vei conduce echipa de sud. Poţi să-mi indici punctul exact de unde trebuie să pătrundă locotenentul, domnule Rastow?

— Dacă permiteţi, domnule căpitan, mă voi alătura eu echipei domnului locotenent, căci cunosc bine locurile, zise Jack Breton.

— Bine, în cazul acesta trebuie să izbutim! Aşadar, înainte! Locotenent Brown, te înapoiezi pe distrugător, eu mă voi duce pe corabie! Câţi oameni sunt acolo?

— Zece, domnule căpitan.

— Bine, e de-ajuns, i-aţi şi d-ta zece oameni, locotenent Brown. Veţi porni când vom trage de trei ori la rând.

— Am înţeles, domnule căpitan!

Căpitanul Hover veni pe puntea corăbiei şi-i întinse lui George mâna Avea figură severă, îndulcită însă de un zâmbet ciudat. Tânărul avu deodată impresia lămurită că omul acesta ghicise imediat că de persoana să se lega o taină.

Breton se despărţi de George şi Petre, le făcu un semn cu ochiul şi, profitând de un moment când nu erau observaţi, îi şopti tânărului:

— Am distrus lacătele celor două bărci de salvare, aşa că le puteţi da drumul pe apă când nu vă va vedea nimeni.

— Îţi mulţumesc, dragă Breton, zise George recunoscător, fireşte că mă voi folosi de primul prilej favorabil. Rămâi cu bine!

Bucătarul se căţără pe distrugător, apoi cele două vase se depărtară, unul de altul şi corabia porni cu viteză spre nord-vest, unde se afla insula piraţilor.

V

FUGA

GEORGE se apropie de uriaş şi-i şopti:

— Petre, Breton a distrus lacătele cu care „şeful" a prevăzut cele două bărci de salvare. După ce vom fi debarcat pe insulă, va trebui să ne folosim de primul prilej favorabil ca să fugim. Nu cred că australienii să ne urmărească.

— Aşa vom face, domnule George! zise uriaşul calm. Breton le va istorisi apoi cine suntem.

— Ce-o să se mai necăjească „şeful" când va afla! E lucru cunoscut că vestitul căpitan Farrow e foarte bogat şi şeful ar fi putut renunţa la cariera de pirat dacă ne-ar fi adus înapoi acasă.

— Mai bine aşa domnule George. Un pirat care atacă marinari cinstiţi trebuie să-şi primească pedeapsa. Şi zi, peste vreun ceas începe piesa Eu sunt de părere s-o ştergem de îndată ce marinarii vor fi păşit pe insulă, în felul ăsta până să observe ei fuga noastră, noi vom fi departe.

— Fireşte, aşa m-am gândit şi eu! încuviinţă George. Când se va lumina de ziuă trebuie să fim în apropierea insulei noastre.

Căpitanul Hover se apropie de ei, aşa că fură nevoiţi să-şi întrerupă discuţia. Australianul rămase tăcut vreo zece minute, apoi zise:

— După ce vom fi rezolvat treaba cu piraţii, va trebui să-mi povesteşti, domnule Rastow, cum aţi pornit la vânătoarea împotriva rechinului-ciocan. Asta e într-adevăr o aventură cum rar se întâmplă. Când am auzit de ea, m-am gândit fără voie la căpitanul Farrow, care trece prin cele mai de necrezut aventuri cu submarinul său. Cred c-ai auzit de acest Farrow?

George înghiţi în sec de câteva ori până să-şi recapete glasul:

— Da, domnule căpitan, cred că pe omul acesta îl cunoaşte oricine de prin ţinuturile Pacificului.

— Se spune că în ultimul timp ar fi venit şi fiul său la el, urmă Hover. Pare să fie un băiat grozav de viteaz. Cred că e cam de vârsta d-tale, domnule Rastow.

— Tot ce se poate, răspunse George fără să se tulbure.

Avea acum curajul disperării, cum s-ar zice, căci era încredinţat că australianul îl recunoscuse. Trebuia însă să-şi joace rolul, până i se va oferi prilej de fugă.

— Eu cred chiar că Farrow poate fi mândru de fiul său! urmă Hover. Păcat că vrednicul căpitan e urmărit de fostele Puteri aliate; noi, englezii şi australienii, îl apreciem foarte mult. Aş fi bucuros dacă i-aş putea transmite cu vreo ocazie stima mea.

George se simţi ca un şoarece cu care se joacă pisica. Căpitanul acesta îl recunoscuse în chip neîndoios, poate că voia să afle de la el locul unde se afla tatăl său şi cuvintele sale de admiraţie nu erau decât o momeală. Nu se dădu bătut însă, ci răspunse:

— Cred că asta va fi greu, domnule căpitan, deoarece probabil că Farrow nu prea are poftă să vină în atingere cu vreun reprezentant al fostei Antante.

— Cred şi eu – răspunse Hover râzând – de aceea şi spuneam că aş dori să-i transmit părerea mea despre el prin altă persoană. Cine ştie, poate că se va ivi odată prilejul!

Tăcu din nou şi corabia îşi urma drumul. Atât George, cât şi Petre nu prea erau în largul lor, căci amândoi simţeau nelămurit că amabilul căpitan nu aştepta decât să pună mai întâi mâna pe piraţi, pentru a-i aresta pe ei apoi.

De-abia după vreo trei sferturi de ceas, Hover deschise iar discuţia. Scoţând un carnet de notiţe din buzunar, după cum observă lămurit George în lumina razelor de lună, întrebă liniştit:

— Cam când credeţi că vom fi pe insulă, domnilor?

— Peste un sfert de ceas ajungem în faţa portului, pe coasta de nord, răspunse Petre.

— Bine. Mă duc acum puţin jos să dau instrucţiuni oamenilor mei.

Spunând acestea, Hover se întoarse şi se îndreptă spre deschizătura.

Din punte care ducea în interiorul vasului.

— Petre, cred că am dat de dracu! şopti George, după ce căpitanul se făcuse nevăzut. Mai mult ca sigur că ne-a recunoscut sau bănuieşte în mod sigur că noi suntem. Ce-ar fi să dăm repede drumul unei bărci de salvare şi să ştergem putina?

Uriaşul privi împrejur. În diferite părţi ale punţii stăteau patru marinari şi înţelese că n-ar putea lăsa o barcă pe apă fără să fie observaţi. Apoi, asta ar fi fost şi imposibil din cauza vitezei prea mari a corăbiei.

— Nu, domnule George – zise el – nu e cu putinţă ce vrei d-ta; trebuie s-aşteptăm până vom fi pe insulă. Acolo vom găsi un prilej să fugim fără să fim observaţi. Uite-l că vine înapoi, căpitanul!

Hover se apropie de ei şi zise încet:

— Va trebui să-mi spuneţi când să se retragă cei patru marinari de pe punte. Dar cred c-o pot face chiar acum, căci nu e exclus ca cei de pe insulă să ne observe cu ocheanele de noapte.

Căpitanul dădu un ordin scurt şi cei patru marinari se făcură nevăzuţi sub punte. Apoi îi înmână lui George o hârtie împăturită şi zise:

— Domnule Rastow, te rog să predai această scrisoare adresantului. Pe de altă parte, te mai rog să citeşti adresa de-abia mâine la lumina zilei. Cred că-mi vei face serviciul cerut, nu e aşa?

George luă scrisoarea codindu-se şi o vârî în buzunar, apoi răspunse:

— Nu ştiu însă, domnule căpitan, dacă-mi va fi cu putinţă să înmânez scrisoarea. Nu vă pot făgădui în mod sigur.

— Sunt încredinţat că o vei face, răspunse Hover cu seriozitate. Nu cred să ne mai întâlnim cândva în viaţă, altminteri aş fi făcut rămăşag că d-ta… Ah! Schimbă el brusc vorba, acolo e probabil insula, punctul acela negru spre proră?

— Adevărat, domnule căpitan, confirmă George. Când vom ajunge la marginea de nord, v-aş ruga să vă retrageţi de pe punte, ca să nu fiţi văzut de pe uscat.

— Fireşte, domnule Rastow, nu eu voi fi acela care să stric planul ăsta atât de frumos. Să-mi spui numai când va trebui s-o şterg.

Trecu un sfert de ceas, în care timp George îşi frământa necontenit mintea ce să însemne vorbele căpitanului. De vreme ce-i dăduse o scrisoare ca s-o predea adresantului, era o dovadă că n-avea intenţia să-l ia prizonier.

Sau poate că această scrisoare era adresată vreunei autorităţi australiene, căreia i se aducea ia cunoştinţă că predătorul este fiul mult căutatului căpitan şi că trebuie să fie arestat pe loc? Exclus nu era, dar George nu prea credea asta, deoarece căpitanul făcea o impresie de om sincer şi binevoitor.

— Acolo e intrarea în port, zise Petre deodată. Domnul căpitan trebuie să se retragă acum.

— Bine, domnilor, nădăjduiesc că totul va decurge aşa cum aţi prevăzut dv., zise Hover prietenos. Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc.

Se îndreptă spre deschizătura care ducea în interiorul vasului şi dispăru, înainte ca cei doi tovarăşi să se fi dezmeticit din uimirea pe care le-o produsese aceste cuvinte ciudate. Sunau ca un fel de rămas bun. Avea oare intenţia să nu se mai arate după ce vor fi fost arestaţi

ei?

Nu mai era însă timp de gândit, căci George trebuia să coboare în sala maşinilor, ca să stea de veghe la motoare, după indicaţiile lui Petre, care rămânea la cârmă. Nu trecu mult şi Petre dădu comanda de stopare, George opri repede motorul, apoi coborî scara care ducea pe punte.

— Aşa! făcu uriaşul. Acum suntem iar aici. Blestematul ăla de distrugător ne-a stricat socotelile. Să coborâm pe uscat, ce zici?

— Cred că da, zise George, cu glas tare, „şeful" ne-a făgăduit doar că nu ne va pedepsi dacă vom încerca să fugim. Şi apoi, unde mai pui că-i aducem vestea că distrugătorul se află pe aproape!

— Nici nu e nevoie să mi-o mai spuneţi, căci o ştiu şi eu! se auzi în clipa aceea glasul piratului de pe ţărm. E ciudat însă că nu v-aţi legitimat în faţa celor de pe distrugător aţi fi fost salvaţi în orice caz.

George râse, apoi zise codindu-se:

— Ei, şefule, e un clenci la mijloc. Nu prea ne e la îndemână s-avem de-a face cu autorităţile. Cred că ne vom înţelege noi între noi. După cum îţi spuneam, tatăl meu te va răsplăti împărăteşte dacă mă vei duce înapoi acasă.

— Despre asta vom mai sta de vorbă, deocamdată vino jos.

Petre sări cel dintâi peste parapet şi se înfipse la un pas numai de pirat, care se dădu fără voie îndărăt când făptura uriaşă căzu ca o săgeată drept în faţa lui. Credinciosul servitor îşi şi făurise însă planul.

El ştia că „şeful" acesta trebuie făcut nevătămător înainte de toate, altminteri ar fi fost îngreunată debarcarea marinarilor şi prin asta fuga lor ar fi devenit îndoielnică.

De aceea făcuse săritura aceasta de acrobat şi, fără să-i lase timp piratului să-şi vină în fire, îl izbi în tâmplă cu patul revolverului, culcându-l la pământ.

George sări şi el şi se apropie de credinciosul său tovarăş. Se pregăteau să ne dea de ştire căpitanului că poate debarca, dar în aceeaşi clipă ramurile tufişurilor din imediata lor apropiere foşniră.

Instinctiv, se dădură înapoi şi se aplecară cu iuţeala fulgerului; numai astfel scăpară de loviturile de cuţit ale celor doi piraţi care se ascunseseră acolo. Dar banditii – cei mai sălbatici din bandă – se năpustiră din nou asupra lor si încercară să-i atace.

Mişcările lor erau atât de repezi, ivirea lor fu atât de neaşteptată, încât George şi Petre nu se putură folosi de armele lor. Tânărul nu izbuti nici măcar să-şi tragă pumnalul, căci uriaşul său potrivnic îi apucase mâna dreaptă strângând-o ca într-un cleşte şi în acelaşi timp ridicase cuţitul să lovească în el.

George nu se putea aştepta la nici un ajutor din partea lui Petre, căci acesta avea şi el de furcă cu duşmanul său. Şi, înainte ca marinarii de pe corabie să vină, potrivnicul său l-ar fi dat gata.

Nu-i vorbă şi George apucase mâna piratului şi o strângea cu toate puterile, ca să înlăture lovitura de moarte, dar, oricât ar fi fost ei de îndemânatic, faţă de duşmanul său nu era decât un copil. Izbuti totuşi prin îndemânare să împingă în lături mâna dreaptă cu pumnalul acela ameninţător, încât nici măcar nu fu zgâriat de tăişul ascuţit, apoi încercă să-şi smulgă mâna dreaptă din încleştare, dar fără nici un rezultat. Dacă piratul n-ar fi fost atât de furios, de mult i-ar fi dat lovitura de moarte.

Dar pe măsură ce el se înfuria, George îşi recăpăta sângele rece. Îşi dădea bine seama că viaţa lui atârna de un fir de păr şi o singură clipă de neatenţie ar fi fost de-ajuns pentru a-i curma zilele. Iar acum, piratul părea să-şi fi pierdut cu totul minţile de furie. Scoase un răcnet de fiară şi aruncându-se asupra tânărului îl târî în desiş.

— Aşteaptă, drăguţule! gâfâi el, o să vezi tu acum îndată cu cine ai de-a face. Dacă n-ai vrut să mori repede, vei avea parte de o moarte înceată. Ha, ha, ha! Vino să vezi furnicile şi-o să-ţi placă…

George se cutremură de groază. Omul acesta trebuie să-şi fi pierdut minţile din cauza furiei şi a alcoolului pe care-l băuse înainte. Dovadă era râsul său sălbatic şi planul îngrozitor pe care părea să-l fi făurit, adică să-l predea pe tânărul său duşman furnicilor, după ce-l va fi legat zdravăn.

Era însă un noroc că piratul scosese răcnetul acela de furie. Desigur că prin asta atrăsese atenţia căpitanului Hover, care nu va întârzia să-i vină în ajutor. De asemenea şi Petre va depune acum toate sforţările ca să sfârşească repede cu potrivnicul său, căci ştia în ce situaţie primejdioasă se afla tânărul său stăpân.

Piratul îl trăgea cu furie prin desiş. George rămase complet liniştit, nu făcea nici o încercare de împotrivire, ştiind că totul ar fi în zadar. În felul acesta îşi cruţa forţele, pentru lupta hotărâtoare ce trebuia să urmeze.

Banditul îl târî cam vreo sută de metri, apoi se opri într-un luminiş, la marginea căruia George văzu nelămurit înălţându-se mormane de mărăcini. George ştia că acum era momentul hotărâtor. Piratul părea să fi obosit puţin, căci respira repede şi gâfâia Poate că voia să-şi adune puterile pentru ultima sforţare.

Dar tânărul i-o luă înainte. Îşi smuci braţul drept, zvârli trupul înapoi, continuând să ţină însă încleştată mâna banditului. Apoi, cu iuţeala fulgerului, trase de la brâu pumnalul Sanjei şi se părea că minunata armă îi împrumuta forţe noi. Piratul răcni fioros, încercă să-şi elibereze braţul drept, dar George strângea din ce în ce mai tare.

Deodată uriaşul se aruncă cu toată greutatea trupului asupra lui, cu gândul să-l trântească la pământ. George prevăzuse această primejdie. Cu iuţeala fulgerului se dădu în lături. Prin mişcarea aceasta, potrivnicul său îşi pierdu echilibrul şi asta fu de-ajuns pentru ca

George să-i împlânte cuţitul între coaste.

Piratul scoase din nou un urlet înfiorător şi rămase înţepenit în picioare. George continuă să-i ţină braţul drept încleştat, căci se putea ca în ultima clipă săi atace cu toată puterea Deodată banditul începu să se clatine, gemu ca un taur rănit şi se prăbuşi la pământ. George îi dădu drumul imediat, sări îndărăt şi trase revolverul cu mâna stângă, dar nu mai era nevoie, căci uriaşul începu să se zvârcolească şi nu mai izbuti să se ridice, cu toate sforţările pe care le făcea.

Frunzişul din spatele său foşni, George se întoarse repede şi întinse revolverul…

— Slavă Domnului! strigă Petre. Credeam că sosesc prea târziu. Potrivnicul meu mi-a dat mai mult de lucru decât mi-aş fi închipuit.

— A! Acum va veni trupa de la sud – se întrerupse el, auzind trei împuşcături la rând; haide să ne întoarcem repede! Aoleu, uite-l pe căpitan!

În fruntea marinarilor, căpitanul Hover înainta spre luminiş. Zărindu-l pe George, zise cu glas vesel:

— Mă bucur din toată inima, domnule Rastow, că ai izbutit să-l dobori pe vrăjmaşul acesta. Voi pune pe oamenii mei să-l ducă de aici, altminteri îl iau în primire furnicile, cărora a vrut să te dea pradă, l-am auzit vorbele, dar mi-am pierdut vremea căutându-i urma. Întoarce-te la corabie, ceilalţi oameni ai mei au şi apucat-o pe poteca ce duce la luminiş, după cum îmi spunea însoţitorul d-tale. Nu uita însă scrisoarea! Îmi faci un mare serviciu cu asta. Am dat ordin să se lase pe apă una din bărcile de salvare şi, te rog, să faci un ocol al insulei, ca să observi dacă se zăreşte distrugătorul nostru. Fii, te rog, atât de amabil!

Îi întinse mâna lui George, se înclină uşor în faţa lui Petre şi se îndreptă spre piratul pe care marinarii îl ridicau de jos.

Lui George îi se păru că visează. Nu se aşteptase ca însuşi căpitanul – de care se temuse până acum – să-i pună la îndemână putinţa de a fugi.

În pas alergător, George şi Petre se-ndreptară spre port. Acolo nu se vedea nici picior de marinar, în schimb una din bărcile de salvare ale corăbiei era ancorată la ţărm, prevăzută cu două perechi de lopeţi. Cei doi tovarăşi săriră repede într-însa, Petre o împinse spre larg, apoi începură să vâslească amândoi cu puteri unite, ieşind din golf. Când cotiră spre apus, uriaşul zise:

— Domnule George, nu cred să vedem distrugătorul. Aşadar, nu-i putem comunica nimic căpitanului. Fireşte că trebuie să-i îndeplinim dorinţa.

— Să mergem spre sud până-l vom vedea sau până dăm de vreo insula, dumneata ce părere ai, domnule George?

— Eu nu ştiu ce să zic de căpitanul ăsta, răspunse George. Tot mai

stau la îndoială dacă ne-a întins numai o cursă, sau dacă… ne-a mijlocit într-adins fuga.

— Ce? Să ne fi mijlocit fuga? Nu, domnule George, asta nu pot crede în ruptul capului! strigă uriaşul. O fi înţeles omul că noi i-am făcut un mare serviciu, căci datorită nouă i-a stârpit pe piraţi.

— Eu însă sunt totuşi de părere că m-a recunoscut – zise George, îngândurat. Prea era ciudat că a deschis deodată discuţia despre tata şi despre mine. Ce spaimă am tras!

— Parcă eu nu! zise uriaşul. Mă şi vedeam într-una din celulele închisorii din Sidney. Ciudat om în orice caz căpitanul ăla, ai dreptate. Ei, acu trebuie să vedem dacă ne-a întins vreo cursă sau ne-a vrut numai binele.

Cu puteri încordate vâsliră înainte şi barca porni ca o săgeată. Insula era mică şi după câtva timp ajunseră pe coasta de sud. Petre îşi plimbă privirea în toate părţile şi zise:

— Nu văd nici un distrugător, trebuie s-o luăm ceva mai spre sud-vest, poate dăm de el.

George râse, căci ştia că distrugătorul se afla la răsăritul insulei. Mai vâsliră încă vreo jumătate de ceas din toate puterile, apoi Petre strigă vesel:

— Aici nu pare să fie, să mergem direct spre sud!

Apucară din nou lopeţile şi barca spintecă valurile liniştite. Puteau socoti că vor avea nevoie de cel puţin douăzeci de ore pentru înapoiere. Când miji de ziuă, erau atât de departe de insulă, încât cele mai perfecţionate ocheane nu i-ar fi putut descoperi.

George îşi aminti atunci de scrisoarea pe care i-o dăduse Hover, o scoase la iveală şi, citind adresa, scoase o exclamaţie de mirare. Adresa glăsuia:

„Domnului căpitan Farrow”

Arătându-i plicul lui Petre, acesta strigă uimit:

— Drace! Prin urmare, tot ne-a recunoscut şi ne-a ajutat la fugă. Nici că se putea ceva mai frumos din partea lui, domnule George!

*

Sfârşiţi de oboseală, cei doi tovarăşi ajunseră în noaptea următoare la brâul de corali, îndărătul căruia se afla „Insula odihnei”. După o jumătate de ceas, Petre şi George se aflau în mijlocul tovarăşilor lor şi-şi istoriseau păţaniile. Căpitanul Farrow uită de supărarea lui şi părea din ce în ce mai mândru de isprava fiului. Entuziasmul său atinse culmea când citi scrisoarea căpitanului australian.

Acesta îşi exprima admiraţia faţă de el şi cu deosebire faţă de George. Încheie cu urarea ca Dumnezeu să-i dăruiască încă mulţi ani tatălui şi fiului, spre binele semenilor lor.

— Ei, George – zise doctorul Bertram râzând, după ce tânărul sfârşi de povestit – când vrei să mai prinzi un rechin-ciocan?

— Să mă mai gândesc un pic, răspunse George râzând şi el.

Aventurile submarinului Dox 024

Hans Warren

I.

UN MUSAFIR NEPOFTIT

TRECUSE O SAPTAMANA, de când cu întâmplarea aceea primejdioasă, când George încercase să prindă rechinul acela uriaş. În vremea asta, inginerul Hagen controlase cu deamănuntul motoarele submarinului şi adăugase între tancurile de balast mici cabine pentru scafandri.

Acum le era acestora cu putinţă să coboare în apă, chiar când vasul nu era la suprafaţă, ceea ce putea fi de mare folos în unele împrejurări pentru cei de pe „Dox".

Ştim că George, Petre şi Kard nu putuseră s-o facă până acum decât pe întuneric, ceea ce era cât se poate de primejdios pentru ei. De aci înainte le era foarte lesne să se lase direct din submarin în apă fără să fie văzuţi de cineva străin de ei.

Încercările se făcuseră în apa încercuită de stâncile înalte de coral din jurul „Insulei odihnei" şi rezultatul era mai bun decât se aşteptau ei. De abia acum submarinul era desăvârşit şi îndrăzneţii săi marinari puteau cuteza ceea ce nu cutezase încă nimeni până atunci.

În seara după ultima încercare care reuşise pe deplin, căpitanul Farrow, George, Rindow, Brun, Hagen şi doctorul Bertram stăteau cu toţii la masă şi sărbătoreau evenimentul.

— Am impresia că aş fi căpitanul Nemo cu submarinul său „Nautilus” pe care l-a descris cu atâta măiestrie Jules Verne, zise grav Farrow.

În copilăria mea citeam cu mare pasiune descrierea genialului scriitor şi mi se părea ceva din cale afară de fantastic personajul pe care îl întrupez eu acum în carne şi-n oase. Doresc numai ca acest „Nautilus” al meu să aducă foloase omenirii ca şi până acum. De aceea, dragii mei camarazi, să bem în sănătatea lui.

Ciocniră paharele, serioşi şi gravi, apoi îşi încheiară seara aceea care însemna un eveniment important în viata lor.

În vinele acestor oameni clocotea un sânge neastâmpărat şi fierbinte, altfel ca în ceilalţi oameni obişnuiţi. „Concediul” pe care şi-l doriseră atâta vreme, începuse să-i plictisească şi sufletul lor, dornic de noi aventuri şi primejdii. Nu se simţea în elementul lor decât pe întinsul nesfârşit al mărilor zbuciumate de valuri.

Căpitanul Farrow le făgăduise că vor porni chiar a doua zi în larg. Deocamdată vor cutriera fără nici-o ţinta marea, în căutare de noi aventuri. Dar din clipa când George fusese scos din casa părintească, se părea că aventurile le ies de la sine înainte, nefiind nevoie să le mai caute ei. Aşa se întâmplă şi acum.

Nu trecuse nici-un ceas de când se culcaseră. George locuia sub acelaşi acoperământ cu tata! său. Casa doctorului, unde acesta îşi avea

şi colecţiile sale rare, se afla la vreo cincizeci de metri de a căpitanului. Alături de cea a doctorului, era clădirea cea mare în care locuiau Rindow, Brun şi Hagen, apoi într-un mare semicerc locuinţele celorlalţi camarazi.

George se simţea foarte obosit. Toată după amiaza făcuse exerciţii de scufundare însoţit de Kard.

Nimeni nu se gândea să pună vreo santinelă de pază la insulă, ştiind bine că nu fusese zărită până atunci de vreun alt ochi omenesc decât al celor cari locuiau pe ea.

Liniştit şi fără grijă se culcase George în seara aceia. Se trezi însă cu un simţământ neplăcut. Era întunerec beznă. De cu seară cerul se acoperise de nori groşi şi căpitanul prevestise că se va stârni o furtună grozavă, poate chiar un uragan. Si aşa se şi întâmplase.

Pe George îl deşteptaseră nişte tunete grozave şi răpăitul ploii care cădea cu furie.

Dar nu acest zgomot cunoscut îi atrase atenţia, ci unul străin, care altuia i-ar fi scăpat poate. Lui însă nu-i scăpa nimic. Urechea îi era deprinsă să deosebească şi cel mai uşor foşnet.

Se ridică în coate, dădu la o parte plasa care îl apăra de ţânţari şi puse mâna pe revolver. Nu distingea nimic prin întunerec, dar auzi cum cineva îşi făcea de lucru la reţeaua de sârmă de la fereastră.

Apucă repede lampa de buzunar de pe măsuţă şi-i îndreptă lumina într-acolo. Văzu atunci ceva, ce-l umplu de groază. Dintr-un chip de om, negru la faţă, sclipeau doi ochi zgâiţi de spaimă. Era chipul unui om pe care se citea desluşit, că scăpase dintr-o mare primejdie şi care nădăjduise, poate, că va găsi în casa aceasta un refugiu şi pe care lumina aceea orbitoare îl zăpăcise de tot.

George înţelese imediat că arc dea face cu un Indian, îi întrebă pe şoptite în limba engleză:

— Spune repede ce vrei, altminteri trag!

— Sahib, răspunse un glas înăbuşit, noi nu venim cu gânduri duşmănoase ci am nimerit aici din întâmplare. Suntem nişte bieţi naufragiaţi cari te rugăm să ne dai adăpost în casa ta. Fii sigur că n-o să te căieşti.

Tânărul nu ştia ce să facă. Dacă ar fi ascultat de primul său impuls n-ar fi stat o clipă la îndoială să-l sloboadă un glonţ în piept ca să-şi avertizeze tovarăşii, clar îl revenea un simţimânt neînţeles despre care nu-şi putea da seama. Pe urmă pricepu: privirea stăruitoare a acestor doi ochi mari negri îi paraliza parcă voinţa.

— Bine, vino înăuntru, dar încet ca şi nu te simtă cineva, zise el. Spune-mi cum te pot ajuta.

Trupul mlădios al Indianului se strecură ca o umbra prin deschizătura îngustă a ferestrei. George nu-şi lua ochii de la el, dar nu îi era cu putinţă să ridice mâna în care ţinea revolverul. Privirea

ciudatului musafir îl împiedeca să reacţioneze. Gândurile i se încrucişau, însă cu înfrigurare în minte. Cum ajunsese omul acesta aici, pe „Insula odihnei" care nu putea fi zărită de pe mare, înconjurată cum era de un brâu de stânci? Un singur loc de trecere exista, şi acela era tunelul din adâncul apei prin care se putea strecura numai ...

……………………………………………………………………..

— Djehan, marele nostru preot a văzut pe zeu în vis şi acesta i-a arătat calea ce avea de urmat. Sahib, mai mult nu mi-e îngăduit să-ţi spun...

George ştia că Indienii îşi au tainele lor, de aceea nu mai stărui. Poate că prinţul Ghasna i-ar fi putut da vreo lămurire, era însă încredinţat că şi acesta va păstra cu sfinţenie tainele ciudatului său popor.

Oare se va bucura Indianul acesta, aruncat de valuri pe insula lor, când va afla că mai e aici unul din ţara lui îndepărtată? Gândul acesta îi trecu fulgerător prin minte. Fireşte, nu ştia din care colţ al Indiei nemărginite era străinul, uitându-se însă mai bine la el, văzu că chipul are o culoare mai închisă decât a prinţului care păstra şi el trăsăturile caucaziene. Străinul trebuia să fie din sudul Indiei şi nu avea nici-o legătură cu Ghasna a cărui obârşie era de la nord. Un simţimânt nelămurit îi făcu pe George să se uite ţintă la Indian, când zise răspicat:

— Da, ştiu că India îşi are tainele ei pe cari noi, Europenii, nu le cunoaştem, am vorbit adeseori despre acest lucru cu prinţul Ghasna care e oaspele nostru aici pe insulă şi care...

Tânărul îşi curmă brusc vorba, căci văzu chipul Indianului schimonosindu-se deodată ca sub stăpânirea unei furii grozave. Ochii îi luciră sinistru ca la o fiară de pradă.

— Prinţul Ghasna, făcu Indianul, gâfâind, e aici? Si fiică-sa Sanja, nu e aşa? O, ăsta e un semn trimis din cer. Îţi mulţumesc, Sahib. pentru vestea asta. Voia Dumnezeului nostru a fost ca furtuna să ma arunce pe insula voastră Am dat, în sfârşit, de omul ai cărui strămoşi...

Tăcu ca când l-ar fi scăpat şi-aşa ceea ce n-ar fi trebuit să spună. Zbuciumul de pe chipul sau se potoli, sclipirea din privire i se stinse şi cu glas liniştit urmă:

— Ai dreptate, Sahib, în ţara noastră sunt taine pe care voi, străinii şi cuceritorii cu sânge rece, nu le veţi putea dezlega niciodată. Aşadar, prinţul Ghasna se află pe insulă. Vreau sa vorbesc cu el. În care din casele astea locuieşte?

Instinctiv, George simţi că pe prinţ îl ameninţa o mare primejdie, de asemenea şi pe draga lui Sanja. Trebuia deci să întrebuinţeze toate mijloacele ca să înlăture această primejdie. Ştia bine că străinul ăsta

avea o putere grozavă în ochii care îi paraliza mişcările; chiar şi acum, când încercă să ridice revolverul.

Spiritul lui lucra însă cu şi mai mare înfrigurare. Se gândea cam ce-ar putea face pentru a da prinţului de veste ce-l aşteaptă. Oare el nu era îndreptăţit să culce la pământ cu un glonţ pe străinul acela? Chiar daca tovarăşii săi pândesc în noapte ce se petrece aici în casa, împuşcătura ar trezii pe cei de pe insula, cari văzând pe străini s-ar duce să-i spună prinţului Ghasna ca indieni au pătruns pe insula şi se pregătesc să-l omoare. Aşa s-ar fi întâmplat daca ar fi reuşit să mişte braţul. Dar nu putea. Străinul părea că-i citise gândul. Un zâmbet flutura pe buzele lui subţiri, apoi zise cu glas potolit, care suna totuşi ameninţător :

— Sahib, vrei sa-l salvezi pe prinţ, e insa in zadar. Soarta lui e pecetluita. Dumnezeul nostru ne-a îndrumat încoace; ştia el ca tu ne vei ajuta şi în acelaşi timp mai ştia ca aici vom găsi pe acel om al cărui neam poarta toata vina. Tu, Sahib, vezi ca nu poţi face nici-o mişcare, ca nu poţi sa te foloseşti de arma pe care o ai în mina. Trebuie să asculţi de cuvintele mele fie ca vrei sau nu. Vei face totul ca sa găseşti chipul zeului nostru , dar nu vei putea împiedica ca prinţul să primească pedeapsa meritata de neamul lui. Între noi şi prinţul Ghasna exista o taina , taina pe care tu nu o vei dezlega niciodată. Scoase printre dinţi un şuierat uşor şi în clipa următoare doua trupuri subţiri se strecurară fără zgomot prin deschizătura dintre pervaz şi reţeaua de sârma a ferestrei. Erau indieni, care în loc de alta îmbrăcăminte purtau doua şorţuleţe dinainte.

George cunoştea câteva cuvinte din limba obişnuita hindusa, dar acum nu înţelese cuvintele pe care străinul le şoptea celorlalţi doi. Când îi văzu însa scoţând de la brâu, scoţând câte un pumnal ascuţit, pricepu ca li se dăduse ordin să omoare pe prinţul Ghasna şi pe fiica lui.

O spaima grozava puse stăpânire pe el. Sa nu poată face nimic sa salveze pe iubita lui si pe tatăl ei? Oare avea însa indianul acesta atâta putere în privirile lui? Sudoarea îi şiroia pe frunte. Zadarnic se trudea să ridice mâna care ţinea revolverul, o simţea ca de plumb. Ce-ar fi să strige? Poate ca-l va auzi cineva. Deschisese gura, dar ochii Indianului aţintiră într-ai lui şi nu putu scoate un sunet .

— Sahib, nu ţi-e îngăduit să strigi, zise indianul, zâmbind. Nu poţi tu împiedeca soarta care e hărăzită prinţului. Simţămintele unui om, chiar când omul acela e chemat să-l ajute, nu sunt nimic fată de menirea pe care o avem noi. Trebui să ne ajuţi, Sahib, cu toată durerea pe care ţi-o va aduce moartea prinţului şi a fiicei sale.

George era cuprins de o spaimă pe care n-o simţise încă până acum. Nu numai ca nu putea face vreo mişcare şi pierduse stăpânirea pe voinţa lui proprie, dar ce i se părea şi mai de neînţeles era puterea

aceia misterioasă a străinului de a-i ghici gândurile şi simţămintele. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că India ascunde atâtea taine.

Cum ar putea el înlătura soarta care-l aştepta pe prinţ? Cum să împiedece pe aceşti doi Indieni, cari se strecoară prin deschizătura ferestrei ca nişte umbre, să-şi îndeplinească menirea lor sângeroasă, dacă nu-şi recăpăta voinţa?

Iată că acum a dispărut şi cel de-al doilea Indian. Se duce să omoare pe Sanja... pe Sanja lui !

Ochii lui erau aţintiţi în ai Indianului ce dogoreau ca nişte cărbuni aprinşi. Încercă şi se descătuşeze de puterea lor magică dar în zadar. Voinţa aceea străină copleşea pe a sa.

Auzi deodată sunete ciudate sub fereastră: păreau un horcăit sinistru şi două trupuri căzură cu o bufnitură la pământ. George se înfioră. Să fi târât cei doi Indieni pe prinţ si pe Sanja până aici ţi să-l sugrume aproape sub ochii lui, ca să audă Indianul din camera că poruncile sale au fost executate?

Dar acesta păru şi el speriat de zgomotul pe care-l auzise. Întoarse repede capul spre fereastră. Când ochii aceia de foc nu-l mai ţinură sub puterea lor, George simţi deodată că e iar stăpân pe mişcările şi graiul său. Totuşi rămase pe loc şi nu scoase nici-un cuvânt. Ridică numai binişor mâna în care ţinea revolverul şi-l îndreptă spre Indian. Omul ăsta vroia să omoare pe Sanja şi pe tatăl ei, era deci şi duşmanul lui, deşi nu-l văzuse niciodată până acum.

Când văzu că a reuşit să ţintească trupul Indianului, răsuflă uşurat. Era hotărât să tragă îndată ce acesta s-ar întoarce cu faţa spre el. Ar fi doar un fel de legitimă apărare căci nu trebuie să se mai lase subjugat de privirile lui hipnotice. Cine ştie dacă individul acesta misterios nu avea de gând să pună pe complicii săi să omoare pe toţi de pe insulă?

Cu mare încordare aştepta George ce o sa se mai întâmple. Parcă-i mai pierise frica aceea de adineauri, că Sanja era în primejdie. Presimţea că zgomotul de sub fereastra lui era în legătură cu Indienii aceştia străini: şi apoi, presupunerea lui părea să se adeverească după neliniştea care îi cuprinsese pe acesta din cameră.

Vedea bine cum străinul nu cutează să se apropie de fereastră; băgă însă de seama cum vârî mâna sub haina lui largă de mătase şi scoase o ţeavă scurtă şi subţire care nu arăta să fie ceva primejdios şi care făcu totuşi pe George să se înfioare. Îşi aduse aminte de armele grozave ale Indienilor ca şi ale altor popoare primitive, şi bănui imediat că ţeava aceea neînsemnată poate aduce moartea cea mai cumplită.

Şi iarăşi se auzi sub fereastră zgomotul acela de abia desluşit din fluieratul vântului şi răpăitul ploaie. Numai un auz experimentat şi fin îl putea prinde.

Indianul păru că-l aude şi el, căci trupul lui subţire se încovoi încordat ca un arc şi ridică la gură mâna în care ţinea ţeava.

— Otrava! îşi zise George.

Cu siguranţă că Indianul vroia să se slujească de această armă perfidă ca să-şi ucidă un duşman. Dar poate că erau complicii lui cari, după ce-şi îndepliniseră menirea lor îngrozitoare, se întorceau acum să-i spună că Sanja şi prinţul Ghasna sunt morţi.

La gândul acesta, George se simţi cuprins de o ură grozavă împotriva Indianului şi-i trebui o mare putere de stăpânire asupra lui însuşi ca să nu descarce revolverul în străinul din faţa lui. Deocamdată n-avea însa nici-un motiv s-o facă; de abia după ce îi va vedea pe ceilalţi doi îndărăt, nu va mai sta un moment la îndoială.

Şi într-adevăr, un chip cu ochii scânteietori apăru în dreptul ferestrei. George, cuprins de o mânie sălbatecă, îndreptă revolverul într-acolo, crezând că e unul din ucigaşii Sanjei. Fu însă cât p-aci să scoată un strigăt de mirare când recunoscu în chipul de la fereastră pe unul din servitorii prinţului.

În aceeaşi clipă zări pe Indianul din camera lui apropiind ţeava de buze. Fără să mai pregete o clipa, George apăsă pe trăgaci. Glonţul nimeri în plin. Capul Indianului se lasă cu o smucitură într-o parte. George zări apoi o săgeată, ţâşnind din ţeava de lemn şi înfigându-se cu putere în pervazul ferestrei. În clipa următoare Indianul se prăbuşi la pământ ca lovit de trăsnet. Glonţul lui George îi zdrobise crierii.

II.
LUPTE ÎNVERŞUNATE

SERVITORUL PRINŢULUI PIERI de la fereastră şi în locul său apăru capul stăpânului său. Aruncă o privire îngrijorată asupra tânărului şi zise, răsuflând uşurat:

— Bine că te văd teafăr, dragul meu. M-am speriat cât nu-ţi închipui, când mi-a spus servitorul meu că valurile au aruncat aici pe insulă pe slujitorii primejdioşi ai unui zeu grozav. Probabil că doi din ei aveau ordinul să se furişeze în casa unde dormeam eu şi să ne omoare, pe mine şi pe Sanja. Nu e aşa că în vremea asta privirea aceluia care zace mort în casă îţi paralizase orice mişcare şi voinţă şi nu puteai nici măcar grăi?

— Da, aşa e, dragă prinţe, răspunse George, mirat, şi se dădu încet jos din pat. A, ăsta e tata, adăugă el, îndreptându-se spre uşă, în care se auzeau bătăi repetate.

Farrow intră, agitat, în cameră. Aruncă în treacăt o privire la mort apoi întrebă, uitându-se ţintă la George:

— Ti s-a întâmplat ceva, dragul meu?

— Nu, tată, dar nu mi-a fost de fel plăcută situaţia în care m-am aflat, răspunse tânărul, răsuflând adânc. Nu puteam face o mişcare, nu puteam scoate un ţipat deşi ştiam că doi Indieni, servitorii acestuia de colo se duceau să ucidă pe Sanja şi pe prinţ. Îţi dai seama ce-am

suferit?

— Povesteşte-ne, în linişte, băiatule, ce s-a petrecut, zise căpitanul, în vreme ce prinţul sari şi el înăuntru prin fereastră şi se aşeză astfel ca să acopere cu corpul său vederea mortului,

George istorisi amănunţit cele întâmplate. În timp ce povestea el, prinţul făcu în două rânduri o mişcare cu mâna, întâia oară când aminti de zeitatea furată de pe insula Malaita şi a doua oară când pomeni numele Djehan. Totuşi nu întrerupse nici cu un cuvânt povestirea tânărului. Numai când acesta sfârşi, ridică încet capul şi zise:

— George, ai pătruns o taină a Indienilor, veche de când e lumea şi pentru care mulţi, foarte mulţi oameni şi-au pierdut viaţa. Mi-e cu neputinţă să ţi-o lămuresc, totuşi trebuie să-ţi spun că vei fi de-acum încolo pururi în primejdie de moarte, căci acest Djehan te va găsi chiar de te-ai ascunde în gaură de şarpe. A găsit el şi idolul furat de vânătorii de capete, de pe vreo corabie comercială probabil.

E adevărat că există o duşmănie de moarte, veche de generaţii, între familia mea şi a Djehanilor. Eu Însă ştiu să mă feresc, după cum ai putut să vezi. Mortul acesta e Thuga, unul dintre cei mai îndemânatici şi primejdioşi preoţi ai Djehanilor. Îl cunosc de multa vreme. Dacă idolul ar îi ajuns în India sudică, ar fi izbucnit o revoltă grozavă. E mai bine că zace acum în fundul mării. Aflându-se în posesiunea idolului divinităţii lor, fanaticii ar fi căpătat credinţa că se pot dezrobi acum de stăpânirea Englezilor. Mare noroc că s-a pierdut statuia, mă tem însă că va ieşi iar la iveală. Poate că s-au mai salvat şi alţii din naufragiu şi ştiind locul unde a căzut idolul în apă vor porni cu un alt vas – secta e foarte bogată – în căutarea lui. Aş fi foarte mulţumit să ştiu statuia aici, pe insulă, unde ar fi în siguranţă.

— Hm, mă îndoiesc dacă mai e atât de sigură insula, zise George. S-ar putea întâmpla ca vreo furtună să arunce iar un vas străin peste bariera de stânci şi să fim descoperiţi. De altminteri, eu cred că mai sunt şi alţi Indieni aici care s-au salvat din naufragiu. Până acum am văzut numai trei, dar pe ăştia i-am înlăturat din cale. Rămâne să cercetăm bine insula ca să vedem dacă nu s-au ascuns şi alţi membri de-ai sectei pe undeva. Cu nici-un preţ nu putem îngădui să rămână vreunul din ei pe insulă căci indivizii ăştia vor încerca cu siguranţă un atentat asupra prinţului şi a Sanjei. A, bine că mi-am adus aminte! Cum ai reuşit, prinţe, să prinzi de veste ce ţi se pregătea?

— Dragă George, e şi asta o taină de-a noastră. Presimţeam, bănuiam instinctiv că pe insulă se află duşmani de-ai noştri, duşmani înverşunaţi şi din cale-afară de primejdioşi. Am trimis atunci pe cel mal devotat dintre servitorii mei afară din casă, să vadă ce e şi acesta a dat peste cei doi ucigaşi. Oricât ai căuta să pătrunzi această taină, n-ai putea; un European nu poate înţelege aceste lucruri. Cred însă şi eu,

ca şi dumneata, că mai sunt şi alţi Indieni pe insulă. Peste un ceas se va lumina de ziuă şi putem face cercetări mai amănunţite. Voi însărcina cu asta şi pe servitorii mei, cari sunt mai deprinşi cu tertipurile şi vicleşugurile acestor indivizi primejdioşi decât camarazii dumneavoastră. Aş vrea din tot sufletul sa-i feresc de primejdii pe bieţii oameni nevinovaţi.

— Noi, prinţe, făcu George cu mândrie, am avut de-a face cu alţii şi mai grozavi ca ei si am scăpat teferi, după cum ştii. Ne vom pricepe noi cum să-l biruim şi pe ăştia, fii pe pace. Bine înţeles că vom lua cu toţii parte la vânătoarea aceasta de oameni. Nu uita că sunteţi oaspeţii noştri şi vă datorăm ocrotire. Suntem doar răspunzători de viata dumneavoastră atâta timp cât sunteţi cu noi.

— Bine, fie! răspunse prinţul Ghasna. Vă cunosc îndeajuns şi ştiu că nu vă daţi înapoi când e vorba de o primejdie, dar îţi spun încă odată, dragă George: membrii acestei secte sunt mult mai cruzi ca vânătorii de capete.

— Ne-am convins şi noi, interveni căpitanul Farrow, din faptul că au fost în stare să le ia acestora idolul.

— Dragul meu, adăugă el adresându-se fiului său, avem o grea misiune de îndeplinit, dacă, vrem să descoperim pe unde se vor fi ascuns aceşti nepoftiţi primejdioşi.

— Ştiu, tată, răspunse foarte calm tânărul, dar nu ne putem da înlături de la datoria noastră. Mă gândeam adineauri încă la ceva: ce-ar fi să încercam să scoatem statueta sau statuia – ce va fi fiind – din mare? Ştim pe unde a bântuit taifunul. Vasul Indienilor venea dinspre Malaita, aşa că n-avem decât să ţinem calea asta şi fii sigur ca o vom găsi. După cum spunea adineauri prinţul, ar fi poate mai bine să o avem aici pe insulă unde ar fi intr-adevăr în siguranţă. Doar nu bântuie în toate zilele astfel de furtuni ca sa arunce pe naufragiaţi peste brâul de stânci din jurul insulei noastre.

Farrow clătină capul şi zise cam necăjit:

— Tot nu te-ai săturat de aventuri, George?. Nu-ţi ajunge ce-ai păţit mai adineauri cu acest Thuga? Dar cum te cunosc eu pe tine, ştiu că nu mai ai astâmpăr când ţi-ai băgat ceva în cap. Voi da acum semnalul de alarmă ca să se adune toţi de pe insula şi să le lămurim că această vânătoare de oameni e ceva cât se poate de serios.

Ai dreptate, căpitane, aşa trebuie să facem, adăugă prinţul Ghasna. Voi da şi eu oamenilor mei instrucţiuni speciale în privinţa asta. Spune, te rog, oamenilor dumitale să-şi ia cu ei granate de mână, ne vor fi, cred, de mare folos. Repet însă cu insistentă că aş prefera să lăsaţi în seama mea şi a servitorilor mei răfuiala cu Indienii. Chibzuieşte bine, căpitane.

— Nu, tată! protestă George, cu energie. Eu sunt acela care am fost atacat în primul rând de aceşti indivizi periculoşi şi vreau să fiu

de faţă la prinderea lor. Şi-apoi, trebuie neapărat să găsim idolul. Nu renunţ pentru nimic în lume! Hai să dam de veste camarazilor noştri ca să ştie şi ei despre ce e vorba.

Prinţul Ghasna înclină uşor capul, apoi sări sprinten prin deschizătura ferestrei şi pieri in noapte.

Căpitanul rămase câteva momente pe gânduri, pe urmă dădu semnalul de adunare. După câteva minute, marinarii stăteau aşezaţi milităreşte pe două rânduri. Farrow le povesti pe scurt ca i se întâmplase lui George, apoi îi întreba, după obicei, dacă vor să ia parte la afacerea asta. Stărui mai ales asupra primejdiei care îi aştepta.

Fireşte că toţi primiră cu entuziasm – ceea ce era de prevăzut. Căpitanul le dădu ordin să-şi ia fiecare revolverele încărcate şi granate de gaze cât vor socoti el. În timpul acestor preparative se făcu brusc ziuă, cum se întâmplă la tropice, unde aproape că nu există amurg sau zori.

Farrow orândui o linie de apărare, lăsând o distanţă de zece metri de la un om la altul, apoi porniră cercetările sistematic, începând cu nordul insulei unde jungla era foarte deasă.

Numai aici se puteau ascunde Indienii, căci mai prielnic loc nu era pe tot cuprinsul insulei – dar nici mai primejdios pentru locuitorii ei. Aceasta o ştiau ei foarte bine, totuşi nu pregetară o clipă să se afunde din ce în ce mai adânc în desiş, cu revolverul în mâna dreaptă şi o granată de gaze în stânga.

George se miră că nu-l vede pe prinţul Ghasna şi servitorii săi. Să le-o fi luat ei înainte?

Deodată îşi aduse aminte de Sanja. O lăsaseră singură, toţi fiind plecaţi acum în căutarea străinilor pe cari îi credeau ascunşi aici în junglă. Dar dacă se vor fi aflând în partea opusă, aşteptând aproape de locuinţele celor de pe insulă să-l vadă îndepărtându-se?

La gândul acesta, George se simţi străbătut de un fior de groază. O luă în goană îndărăt, necăjit că nu se gândise nimeni să lase oameni de pază în preajma caselor. Era însă firesc aşa, deoarece toţi îşi închipuiau că Indienii se vor ascunde în jungla deasă.

Neliniştea lui creştea pe măsură ce se apropia de locuinţele lor. ÎI chinuia o presimţire că Sanja lui era ameninţată de a mare primejdie. Tânărului îi trecu un junghi prin inimă. Fugea ca nebun pe poteca îngustă, îndărăt spre casă. Trebuia să-l vină în ajutor după cum tatăl ei, prinţul Ghasna, alergase în ajutorul lui peste noapte, căci ce s-ar fi ales de el dacă acesta, n-ar fi fost mânat de presimţirea aceea neînţeleasă şi n-ar fi pus pe servitorii săi să omoare pe cei doi Indieni străini?

După vreo zece minute de goană ajunse la marginea junglei şi zări cele dintâi case ale insulei. Puterile îl părăseau, groaza aceea disperată îl istovise de tot. Stătu câteva clipe să răsufle, părându-i-se în

închipuirea lui înfierbântată că va auzi din moment in moment ţipătul de groază al Sanjei. Şi iar îl cuprinse spaima. Dar dacă grozăvia se şi înfăptuise? Dacă Sanja zăcea acum într-o baltă de sânge, cu inima străbătută de pumnalul unuia din fanaticii aceia străini?

Se apropia, şovăind, de locuinţa prinţului Ghasna. Frumoasa prinţesă ar îi trebuit să se arate de mult, căci ea avea obiceiul să se scoale foarte de dimineaţă. Nu văzu nici fumul ieşind pe coş ca în alte dăţi. Aşa dar, se petrecuse ceva.

Vru să apese pe clanţă, dar un simţimânt neînţeles îl făcu să se oprească. Se dădu repede îndărăt şi se apropie de fereastră.

I se păru că aude un zgomot uşor în cameră. Inima aproape încetase să-l mai bată, când văzu că reţeaua de sârmă de la fereastră fusese tăiată. Aşa dar, Indienii pătrunseseră înăuntru, poate că opera lor sângeroasă se şi săvârşise.

O furie grozavă şi o durere cumplită în acelaşi timp îi sfâşia pieptul. Chiar dacă sosise prea târziu, va şti să răzbune moartea făpturi dragi, printr-o răzbunare cum nu mai văzuse lumea până acum. Cu o smucitură se înălţă în vârful picioarelor şi privi in cameră. În clipa următoare se auziră două împuşcături una după alta ca şi când ar fi fost trase în acelaşi timp.

Tabloul pe care îl avu George înaintea ochilor era înfiorător. Deasupra Sanjei care zăcea nemişcată în pat, stătea cineva aplecat, ţinând un pumnal sclipitor în mâna. La picioarele ei, un altul arăta cu mâna întinsă spre ea.

Fără să mai pregete o secundă, George trăsese ca în neştire, fără măcar să ochească. Dar gloanţele sale nimeriră în plin. Amândoi Indieni se prăbuşiră fără un ţipăt, la pământ, se zbătură câteva clipe, apoi rămaseră nemişcaţi.

Trecând prin tăietura din reţeaua de sârmă, George sări în odaie. Ştia acum că Sanja era salvată, căci ucigaşii îşi găsiseră aici moartea.

Tânăra fată dormea adânc, George înţelese însă îndată, din mirosul care plutea în aer, că nu era un somn natural ci provocat de vreun praf pe care ticăloşii îl împrăştiaseră prin cameră suflându-l prin fereastră. Au aşteptat apoi efectul ca să-şi pună în aplicare planul lor criminal.

George se încredinţă mai întâi că Sanja dormea într-adevăr şi nu era moartă, apoi se gândi Să scoată trupurile celor doi Indieni afară din casă. Se apucă să târască pe cel dintâi în lungul gangului care se întindea cât ţinea casa, dar n-apucă să facă mai mult de patru paşi şi se întâmplă ceva la care nu s-ar fi aşteptat.

Ceva subţirel i se înfăşură deodată în jurul gâtului şi se simţi tras cu atâta putere pe la spate încât crezu că şnurul acela subţire de mătase i-ar fi retezat capul daca nu-l apuca repede cu mâna.

Gândurile i se zbăteau cu furie în crier. Îşi aduse aminte de Thug-ii

aceia grozavi cad sugrumă oameni în cinstea zeilor lor. Oare aceştia să facă parte din secta asta? Atunci primejdia în care se afla era întradevăr mai mare ca oricând.

Instinctiv, pe când se prăbuşea la pământ, George ridică mâna în care ţinea revolverul şi trase pe deasupra capului în urma lui. Glonţul ţâşni şi în clipa următoare se auzi un ţipăt, apoi strânsoarea din jurul gâtlejului slăbi. Dar, până a nu apuca el să se ridice – tocmai se gândea să taie şnurul cu pumnalul Sanjei – un trup greu se lăsă peste el, gheare ca nişte cleşti de fier i se încolăciră în jurul grumazului şi-l tăiară răsuflarea. Cu ultimele puteri cari îi mai rămăseseră lovi cu pumnalul de câteva ori în juru-i; auzi iarăşi un ţipăt, de astădată însă mai slab şi tânguitor. Degetele se descleştară din jurul gâtului. George făcu o sforţare să se ridica şi văzu lângă el un trup negricios. Îi mai dădu două lovituri de pumnal apoi se simţi în sfârşit liber.

Cu mare greu reuşi să se scoale în picioare. Văzu că agresorul său era tot un Indian din banda acelora cari vroiau sa-i omoare pe Sanja şi pe tatăl ei.

Tânărul răsuflă uşurat. Se uită mai întâi să vadă dacă nu va mai fi rămas vreunul din aceşti ticăloşi pe gang, dar nu mai era nimeni. Trebuia acum să care trupurile afară ca să nu se sperie Sanja când se va deştepta din somn. La zece paşi de casă era o porumbişte; târî cadavrele acolo, pe urmă se aşeză să se odihnească într-un scaun, pe terasă.

Era foarte obosit, nu numai trupeşte , ci şi sufleteşte. Trecuse doar printr-atâtea de aseară! Un sentiment de fericire îi umplea inima. Reuşise în ultimul moment să-şi salveze iubita de la moarte. Tovarăşii se vor întoarce în curând fără să fi găsit pe Indieni căci nu se aflau în junglă, după cum credeau ei, ci în preajma casei prinţului.

Ce frumoasă şi paşnică dimineaţă! Tânărul clătină capul, gândindu-se că la câţiva metri de el zăceau trei trupuri neînsufleţite, pe când toată firea râdea parcă în soarele dimineţii.

Simţi deodată o toropeală plăcută în tot trupul. Drept e, că noaptea fusese plină de peripeţii cari îl obosiseră ca şi lupta de adineauri, dar nu era întâia oară că i se întâmpla aşa ceva. Starea asta începu să-l cam neliniştească. Nu era lucru curat la mijloc. Vru să se scoale ca să-şi scuture toropeala dar nu se mai putu mişca din loc. Îl cuprinse o spaimă grozavă; se simţea iarăşi paralizat de o voinţă mai tare ca a lui.

Oare unde se afla duşmanul acesta nevăzut? Cine era el? Pleoapele se îngreuiau din ce în ce. Cu o sforţare de neînchipuit se căznea să ţie ochii deschişi.

Zări mai întâi o umbră care se târa pe lespezile curate ale terasei. Încercă să ridice mai bine pleoapele, văzu apoi un Indian mărunţel şi slab, într-o haină lungă albă. În jurul gâtului purta un şnur subţire

cafeniu – laţul acela grozav al zeului Alahadeva, soţul sângeroasei Khali, în cinstea căreia fuseseră sacrificate atâtea vieţi omeneşti.

George simţea că prin laţul acela îşi va găsi şi el moartea căci Indianul îl flutura în mână în timp ce înainta spre el. Ochii acestuia nu aveau puterea acea hipnotică, paralizatoare a lui Thuga; aşa dar toropeala era datorită probabil vreunui praf oarecare.

Tânărul înţelese că sfârşitul se apropie; nu era în stare să opună cea mai mică împotrivire. Indianul întinse mâinile lui noduroase, spre gâtul lui George şi rânji sinistru. Mişcările îi erau încete, fără grabă, ca şi când ar fi vrut să se bucure de groaza morţii din ochii tânărului.

Acesta căută să pară tare, să înfrunte cu bărbăţie moartea. Privea pe ucigaş drept în ochii, zicându-şi că poate privirile lui vor face pe indian să şovăie. Acesta rânji însă şi mai fioros. Îşi încleşta degetele lui subţiri în jurul grumazului lui George şi apăsă încetişor. Pe buzele lui subţiri se ivi un zâmbet de bucurie; părea că suferinţele pe cari le va indura victima din faţa lui, îi vor procura o adevărată voluptate.

George se înăbuşea, o ceată i se puse pe ochi; îl cuprinse într-adevăr o spaimă grozava, dar nu pentru viaţa lui, ci la gândul că Sanja zăcea fără nici-o apărare în patul ei. Fără îndoială că Indianul o va sugruma şi pe ea.

Deodată răsună o împuşcătură. George îl cunoştea bubuitura. Era pistolul enorm al lui Petre. Trupul Indianului se smuci brusc, degetele se încleştară o clipă şi mai tare în jurul gâtului sau, dar George văzu gaura din fruntea Indianului din care se scurgea o dâra subţire de sânge; strânsoarea slăbi, Indianul îl privi câteva secunde cu o expresie de uimire în ochi apoi căzu grămadă, la pământ.

— Slavă Domnului cu am sosit la timp! strigă Uriaşul, alergând într-un suflet spre George. Bine am făcut că m-am luat după dumneata când te-am văzut rupând-o la fugă încoace. Aşa gândeam şi eu să nu i se întâmple ceva fetei prinţului.

Se ridică de pe scaun, îşi frecă niţel gâtul înţepenit şi întinse pe urmă Uriaşului mâna.

— Îţi. mulţumesc din suflet, Petre, zise el mişcat. Presimţeam eu că Sanja e în primejdie şi nu m-am înşelat. Colo în porumbişte sunt cadavrele a trei Indieni cari vroiau s-o omoare. Asta e al patrulea. Mă ameţise cu nu ştiu cu ce dracu şi vroia să mă strângă de gât. Sper că acum primejdia a trecut. Alţi Indieni nu cred să mai fie pe insulă.

III.
CEL MAI PRIMEJDIOS DINTRE TOTI

— NICI EU NU CRED, domnule George, îi dădu cu părerea Uriaşul,

dar nu strică să fim cu băgare de seamă. Am văzut doar ce ai dracului sunt ticăloşii ăştia cari ne-au căzut pacoste pe cap. Îmi pare numai rău că am plecat, fiindcă am rărit lanţul din jurul junglei. De nu s-ar strecura vreunul prin spărtură.

— Totuşi nu se poate s-o lăsăm singură pe Sanja. Ia să vedem ce face.

Se strecurară binişor în casă. Frumoasa prinţesă indiană dormea adânc. Nu simţise nimic din cele ce se petrecuseră şi singurul lucru de care se va mira când se va deştepta, va fi poate că a dormit atât de mult.

George vru să facă semn lui Petre să iasă din cameră, dar se opri deodată cu mâna la buze şi ascultă. Se îngălbenise ca ceara la faţă căci auzise un şuierat – un şuierat aducător de moarte!

Petre întinse revolverul lui enorm, George însă smuci pumnalul de la brâu, apoi se uitară amândoi cercetător prin cameră. Şuieratul pe care-l auziseră ei era al unui... şarpe.

Se prea putea ca vreo cobra să fi venit din junglă şi să se fi strecurat în casă, dar nici nu era exclus ca Indienii să fi adus şarpele şi să meargă la sigur că prinţul şi Sanja vot muri chiar dacă ar fi fost ei împiedecaţi de cineva să-l ucidă.

Un şarpe veninos, aţâţat, e tot ce poate fi mai primejdios. După şuierat se cunoştea bine că aici era vorba într-adevăr de un şarpe cobra, al cărui venin ucide repede şi fără putinţă de scăpare. Târâtoarea putea să fie sub vreun scaun, după dulap, sub pat – ceea ce era şi mai grozav.

Dacă ţâşnea brusc din ascunzătoarea ei şi se repezea la cel care o căuta, acesta era pierdut. George şi Petre rămaseră nemişcaţi, numai ochii lor se roteau cu înfrigurare în juru-le. Îşi dădeau seama de primejdia în care se aflau, totuşi nu-şi pierdură cumpătul.

Nu se vedea şi nu se mai auzea nimic. Poate că şarpele stătea şi el la pândă ca să se repeadă ca fulgerul asupra duşmanului şi să-şi înfigă colţii lui veninoşi în trupul său când acesta se va apropia.

George se aplecă binişor ca să se uite sub pat, Şuieratul venise cam dintr-acolo. Nu văzu însă nimic. Şarpele se va fi vârât în vreun ungher.

Deodată a îl auzi pe Petre scoţând un ţipăt de groază. Când se ridică de jos, tânărul văzu ochii măriţi de spaimă ai Uriaşului aţintiţi spre patul în care dormea fiica prinţului întinsa. Se uită şi dânsul într-acolo şi simţi de-odată că-l îngheaţă sângele în vine.

Lângă chipul drăgălaş al Sanjei văzu limba cu vârfurile ascuţite ale unui cobra negru. Trebuie să fi fost într-adevăr un exemplar neobişnuit, căci ceafa cu semnul lui Brahma pe ea, umflată acum de furie era extraordinar de mare.

Şi şarpele stătea aproape lipit de obrazul fetei adormite. George simţea că i se taie răsuflarea la gândul că dacă Sanja ar face o singură

mişcare e pierdută. Colţii veninoşi ai şarpelui s-ar înfige în carnea fragedă şi netedă a chipului aceluia încântător. Chiar reuşind Petre să nimerească trupul oribilei târâtoare, nu era exclus ca în spasmele morţii, Şarpele să-şi vâre colţii în obrazul fetei.

Acelaşi gând îi venise pe semne şi lui Petre căci şopti lui George:

— Ce e de făcut, domnule George? Nu îndrăznesc să trag, căci mă tem ca lighioana să nu-şi înfigă colţii în obrazul prinţesei.

Lui George îi veni atunci o idee. Văzu pe un scaun rochia albă de mătase a Sanjei. Cu mare băgare de seamă se apropia de scaun, cu ochii aţintiţi la şarpe, care ridicase acum capul şi-i urmărea mişcările.

George mototoli rochia în mâna stânga şi înaintă cu paşi mărunţi spre vrăjmaşul acela cumplit. Şarpele se ridica tot mai mult în pat, pregătindu-se de atac, tocmai ceea ce vroia şi George. În chipul acesta, primejdia pentru Sanja scădea.

Trupul şarpelui se legăna încoace şi încolo, ochii mici şi reci luceau sinistru, plimba limba despicată de colo până colo în gură şi ceafa i se umfla tot mai mult. Se vedea bine că şarpele era peste măsură de înfuriat; George bănui că Indienii aduseseră dinadins, pe cale artificială cobra în starea asta.

Un pas mai avea George de făcut până la patul Sanjei. Petre urmărea scena cu o încordare extraordinară. Ţinea pistolul lui enorm pregătit, ştiind că glonţul nu va da greş. Totuşi înţelegea că primejdia pentru Sanja nu era înlăturată. Planul lui George părea să fie mai sigur, deşi primejdia s-ar fi întors acum de partea lui.

Nu-şi lua ochii de la şarpe. Îl văzu lăsând niţel capul pe spate, semn că vrea să se repeadă şi să muşte. Cu o mişcare fulgerătoare George îi întinse rochia mototolită pe care o ţinea în mână. Colţii plini de venin se înfipseră cu furie în ghemotocul de mătase, şi până a nu apuca reptila să muşte a doua oară, pumnalul Sanjei reteză cu o hârşitură capul hidos al cobrei.

Tânărul răsuflă uşurat, se aplecă şi pipăi pulsul fetei. În clipa aceea ea deschise ochii. Văzând pe George atât de aproape de ea, un zâmbet de adâncă fericire îi însenină faţa ei gingaşă.

— George... murmură ea; apoi, dându-şi seama că trebuie să fie ceva neobişnuit la mijloc, urmă înspăimântată: Ce s-a întâmplat, George, unde e tata?

— La vânătoare în junglă, o linişti el. S-a strecurat un şarpe la voi în casă, până la patul tău. Am reuşit să-l omor înainte de-a apuca el să te muşte. Scoală şi vino după noi afară să-ţi spunem ce s-a petrecut. Ieşi cu Petre pe terasă, lăsând pe Sanja să se îmbrace. După câteva minute veni şi ea.

George îi povesti întâmplarea cu Indienii aceia aruncaţi de furtună pe insulă. Când pronunţă numele Djehan şi Thuga, Sanja tresări speriată şi strigă:

— Oh, George, atunci eu şi tata am fost în mare primejdie. Să ştii că nici şarpele n-a ajuns el singur la mine în cameră. George, dragul meu George, presimt că primejdia n-a trecut încă şi că moartea pândeşte în jurul meu.

Tânărul îi povesti că într-adevăr aşa a fost, dar că toţi patru Indieni au fost înlăturaţi. Sanja răsuflă uşurată, apoi strânse cu căldură mâna iubitului ei şi zise:

— Mi-ai salvat şi de astădată viata şi nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, dragul meu. Inima îmi spune însă, că primejdia nu a trecut încă. Stai, te rog, cu mine, nu mă lăsa singură până ce se va întoarce tata.

Se înţelege de la sine, Sanja, nu plac nici eu nici Petre de lângă tine, exclamă el cu însufleţire.

De abia sfârşi vorba şi auzi pe terasă un pocnet ca şi când s-ar fi spart un glob de sticlă subţire. George sări în picioare, bănuind o nouă primejdie. În clipa aceea se răspândi ca fulgerul un fum verzui care îi învălui pe toţi trei ca într-o ceaţă uşoară.

Tânărul căzu îndărăt pe scaun, pe când Petre se poticni şi ajunse împleticindu-se până la perete unde rămase nemişcat. Îi cuprinse o toropeală care le luă şi graiul.

Trebuiau s-aştepte neputincioşi cele ce aveau să se întâmple de acum încolo.

Ca din pământ răsări în fata lor un Indian mărunt şi subţirel la trup. Chipul lui era frumos, cu trăsături regulate, dar cu o expresie de cruzime şi hotărâre. Ochii lui mari şi negri ca noaptea păreau acoperiţi de un văl; când, însa, privirile lui se opriră la Sanja, vălul acela se sfâşia într-o clipă, din ochi îl ţâşni o ură de moarte şi un zâmbet de cruzime neînchipuită flutură pe buzele lui subţiri – dar în clipa următoare chipul lui îşi reluă expresia de mai înainte şi ochii se acoperiră iar de vălul acela care părea de nepătruns.

George simţi o spaimă care făcu să-l îngheţe sângele în vine. Omul acesta părea să fie mai primejdios decât toţi ceilalţi la un loc. Se arăta foarte calm şi stăpân pe sine – deşi un vulcan clocotea în pieptul lui – când zise cu glas armonios:

— Domnule, îmi pare cât se poate de rău că v-aţi pornit cu toţii împotriva noastră. Din nenorocire am venit prea târziu ca să salvez pe ai mei; ne-aţi omorât şi cobra, după cum văd. Thuga îţi spusese doar că eşti chemat să ne ajuţi. Ai fi căpătat o bună răsplată de la noi, pe când acum va trebui să mori, şi dumneata, şi toţi cei de pe insulă. E drept că sunt singurul care am mai rămas dintr-ai mei, am însă destule mijloace ca să fac să nu mai rămână nici picior de om din câţi sunteţi aici. Totuşi, am putea cădea la înţelegere. Am reuşit să mă strecor până aici şi am căutat să observ niţel în treacăt ce şi cum. Am văzut submarinul şi ştiu că mă aflu pe insula de refugiu a căpitanului Farrow. Mi-am dat îndată seama că tocmai acest, submarin poate fi

cea mai bună ascunzătoare pentru divinitatea noastră. Voi vorbi cu căpitanul să caute statuia şi după ce o va aduce, vă dăruiesc viaţa. Dar prinţul Ghasna şi fiică-sa trebuie să moară.

George vru să protesteze, buzele îi erau însă ca încleştate şi nu putu scoate un sunet. Ochii lui exprimau probabil ceea ce gândea, căci Indianul dădu din umeri şi urmă:

— Îmi pare rău, crede-mă, îţi înţeleg sentimentele, dar n-am ce-ţi face. E la mijloc o taină din vremuri străvechi pe care nu ţi-o pot încredinţa. Poate că-ţi va fi spus prinţul Ghasna că între familia lui şi a mea dăinuieşte de generaţii o ură neîmpăcată. Sunt fiul lui Djehan, merele preot al sectei noastre. Acelaşi nume voi purta şi eu după moartea lui. Voi lua însă în seamă sentimentele pe cari le ai pentru fiica prinţului şi te voi scuti s-o vezi murind sub ochii dumitale. A, văd că ţi se întorc tovarăşii. Să sperăm că tatăl dumitale va cădea la înţelegere cu mine.

Tânărul indian scoase de la brâu un pumnal lung cu tăişul foarte ascuţit şi se aşeză, înspăimântaţi când auziră pe Indian strigând de la distanţă:

Căpitanul Farrow venea într-adevăr cu prinţul Ghasna spre ei. Se opriră amândoi înspăimântaţi când auziră pe indian strigându-i de la distanţă:

După cum vezi, domnule căpitan Farrow, viaţa fiului dumitale e în mâna mea. La cea mai mică mişcare de atac pe care ai face-o împotriva mea, îi înfig pumnalul în ceafă. Sanja nu poate nici ca sa scape de soarta care îi e hărăzită, căci ştiu să mânuiesc pumnalul cu iuţeala fulgerului – după cum ştie foarte bine prinţul Ghasna. Vreau să-ţi fac o propunere, căpitane Farrow, prin care îţi poţi salva feciorul.

Prinţul şopti ceva căpitanului şi acesta răspunse cu glas sugrumat de emoţie:

— Bine. Pune-ţi condiţiile, văd ca pentru moment eşti stăpân pe situaţie.

— Voi cruţa viaţa fiului dumitale dacă eşti dispus să ne ajuţi cu submarinul „Dox” să găsim statuia zeului nostru, răspunse calm Indianul. Cuvântul de onoare pe care mi-l vei da ajunge ca fiul dumitale să fie imediat liber.

— Şi ce se va întâmpla cu prinţul Ghasna şi fiica lui? întrebă Farrow.

— Pentru ei nu există scăpare, trebuie să moară, zise cu răceală Indianul. De altminteri, afacerea asta e ceva personal care nu are ce te interesa pe dumneata.

— Te înşeli. Prinţul Ghasna şi fiica lui sunt oaspeţii mei şi nu pot primi condiţiunile dumitale atâta timp cât le e viaţa ameninţată. Prefer să te văd ucigându-mi copilul sub ochii mei, ştiind cu în acelaşi moment vei cădea şi dumneata ciuruit de gloanţele mele, răspunse

liniştit în aparentă căpitanul.

— A, la asta nu mă gândeam, zisa cu o amabilitate bizară Indianul. Ştiu ca eşti un om de onoare şi trebuia să mă aştept. Bine, domnule căpitan, voi cruţa şi viaţa oaspeţilor dumitale. O să mai am eu prilejul să pun la punct altă dată cearta aceasta de familie. Cât priveşte gloanţele cu cari mă ameninţi, nu mă tem eu de ele. Înainte de-a fi apucat dumneata sa ridici arma, m-aş fi ghemuit în spatele fiului dumitale şi i-aş fi omorât într-o clipă pe el, pe Sanja şi pe uriaşul cela de colo. Nici dumneata şi tovarăşii aceia n-aţi fi scăpat de moarte, fii pe pace. Întreabă pe prinţul Ghasna dacă mă laud.

Prinţul şopti iar ceva căpitanului, apoi strigă:

— Fiu al lui Djehan, ştiu că e adevărat ceea ce spui, dar mai ştiu de asemenea că statuia zeului e mai de preţ, în momentul de fată, decât viata noastră. Am stăruit pe lângă căpitan să se învoiască. Duşmănia dintre noi va rămâne deocamdată doar în sufletele noastre până ce se va găsi statuia, pe urmă însă te voi urmări fără cruţare, fiu al lui Djehan. Pentru a scăpa ţara noastră de o vărsare de sânge grozavă, voi nimici statuia, apoi vine rândul răfuielii dintre noi.

Cuvintele acestea sunau ca o ameninţare rece, dar înfiorătoare. George simţi cum mâna care ţinea pumnalul tremura uşor. Tânărul Indian răspunse insă foarte liniştit:

— Bine, aşa să fie, prinţ Ghasna. Vrea acum căpitanul să-şi dea cuvântul de onoare că va căuta statuia zeului nostru şi mă va lăsa pe urmă să plec nesupărat cu ea?

— Da. Îţi dau cuvântul de onoare, în numele meu şi al oamenilor mei, că voi face după cum vrei, dar că voi da pe urma ajutor prinţului să-şi ajungă scopul.

Şi iarăşi tremură mâna care ţinea pumnalul, totuşi Indianul urmă cu o linişte prefăcută:

— Eşti liber s-o faci, domnule căpitan, nici eu însă nu voi mai tine atunci seama de nimic. Poate că vei renunţa la ideea; sta după ce vei auzi de la prinţul Ghasna de ce mijloace puternice dispun. Şi-apoi, nu înţeleg ce te amesteci în lucruri cari nu te privesc şi cari v-ar pune în primejdie – mai mult încă, v-ar duce la o moarte sigură pe dumneata şi tovarăşii dumitale. Voi trezi acum pe aceste trei persoane din toropeala lor.

Bagă fără grabă pumnalul îndărăt la cingătoare, în timp ce Farrow se apropia cu prinţul şi ceilalţi de terasă. Indianul scoase din buzunar o cutiuţă de lemn, luă din ea un ac subţire şi înţepă uşor în braţ pe George, Sanja şi Petre.

George sări imediat în picioare şi Sanja îşi acoperi faţa cu mâinile. Indianul ieşi însă foarte calm înaintea căpitanului. Siguranţa pe care o arate, dovedea încrederea pe care şi-o punea în cuvântul lui Farrow.

— Când putem pleca, domnule căpitan? Întrebă el. E, cred, în

interesul nostru al amândurora să găsim cât mai curând statuia, zise el.

— Peste două ore, răspunsa căpitanul. Până atunci ai destulă vreme să vezi dacă se mai află şi alţi tovarăşi de-ai dumitale pe insulă.

— Sunt singurul care a mai rămas. Cei patru servitori ai mei pe cari îi trimisesem aici, au fost ucişi probabil de fiul dumitale.

— Aşa şi e. Pe trei i-am împuşcat cu şi pe al patrulea Petre, răspunse George. Sunt colo în porumbişte.

— Să îngropăm mai întâi morţii, pe urmă plecăm, hotărî căpitanul. Apoi întrebă în şoaptă pe prinţ: O luăm şi pe Sanja cu noi, prinţe?

— Da. E mai bine s-o am pe lângă mine, răspunse el. Te-aş mai ruga să meargă şi servitorul meu cu noi căci va trebui, după ce vei găsi statuia, să părăsim submarinul, deoarece ţara mea e ameninţată de o nenorocire pe care vreau s-o înlătur neapărat.

— Aşadar, vrei neapărat să începi lupta împotriva acestor oameni ciudaţi? Întrebă Farrow. După cum înţeleg eu, dispun într-adevăr de mijloace foarte puternice. Dar, ţi-am mai spus şi-ţi repet că te voi ajuta, atât pe cât îmi va sta în puteri, împreună cu tovarăşii mei.

— Armele lor v-ar birui, făcu grav prinţul, eu însă le cunosc şi ştiu şi ce le poate face nevătămătoare. Da, am şi eu cu ce-i pune cu botul pe labe, fii pe pace. Va vedea Djehan acum de ce sunt eu în stare.

Marinarii săpară în grabă la intrarea în junglă o groapă mare şi adâncă în care înmormântară pe cei patru Indieni. Farrow rosti o scurtă rugăciune, apoi se duseră cu toţii pe submarin. Tânărul Indian, care nu-şi spusese numele, ci numai că e fiul lui Djehan, privise mirat scena care se desfăşurase sub ochii săi. La urmă se apropia de căpitan şi-i zise:

— Îmi pare râu din suflet, domnule, că împrejurarea ne-a pus faţă-n faţă în împrejurări atât de duşmănoase. Admir cavalerismul dumitale care te face să dai onorurile cuvenite pană şi duşmanului învins.

Farrow se înclină în tăcere. Văzu că tânărul acesta avea o educaţie aleasă, pe care şi-o însuşise, probabil, în Anglia, dar, împins de fanatismul său, se ridica împotriva ţării care credea el că-l asupreşte poporul. Chiar dacă acum era aliatul sau de nevoie, cu siguranţă ca-i va deveni mai târziu cel mai înverşunat duşman în interesul cauzei pentru care lupta. Ceva sinistru pornea de la tânărul acesta atât de bine crescut.

Fiul lui Djehan păru că-l înţelege gândul căci urmă:

— Te-aş mai ruga, domnule căpitan, să-mi dai, dacă se poate, o cabină separată. E în interesul nostru, al tuturor, să ne întâlnim cât mai puţin în timpul călătoriei.

— N-am nimic împotrivă, răspuns? Farrow. Voi vorbi cu fiul

meu ca să-ţi cedeze cabina lui şi el să doarmă împreună cu mine. De altfel, bănuieşti dumneata cam pe unde să fie statuia?

— Taifunul ne-a împins de la Malaita direct încoace, va trebui deci să ne îndreptam într-acolo. În drum se află o mică insulă stearpă pe care cu mare greu am putut-o ocoli. Cotind brusc, statuia a alunecat din pricina smuciturii şi s-a rostogolit în apă, chiar aproape de tot de insula.

— Aha, acum ştiu. Insula s-a ridicat de curând din adânc şi nu e încă însemnată pe vreo hartă. Va fi uşor să dăm de statuie.

— Cu atât mai bine. Nu vom fi siliţi să rămânem multă vreme împreună, spre mulţumirea dumneavoastră şi a mea.

— Dar n-am hotărât încă unde să te debarc cu statuia dumitale. Ai vreo dorinţă specială în privinţa asta? Întrebă acum Farrow pe Indian.

— Fireşte că mai bucuros aş fi fost să debarc undeva în apropiere de Madras, răspunse Indianul, drumul e însă mult prea lung şi nu te pot obliga să mă duci până acolo. Oare n-ai vrea totuşi s-o faci în schimbul unei sume mai mari?

— Nici nu poate fi vorba de plată. Călătoria până unde spui dumneata ar ţine prea mult şi ar fi şi primejdioasă pentru mine căci tocmai prin părţile acelea mă caută mai de zor autorităţile maritime.

— Atunci m-ai putea debarca pe coasta australiană, de pildă prin apropiere de Brisbane, de unde pot găsi oricând prilej să plec mai departe spre India.

— Aşa mai merge. Cu atât mai mult cu cât există locuri potrivite pentru acostare unde nu mă poate vedea nimeni. Am fost adesea prin părţile acelea după târguieli importante.

— Vei avea deci plăcerea să te scapi repede de mine, făcu Indianul, zâmbind. Ne vom întâlni însă apoi pe uscat, dacă prinţul are intenţia să mă urmărească şi dumneata să iei parte la urmărire, după cum mi se pare.

— Tot ce se poate, ba e chiar sigur că aşa va fi. Acum, fii bun, te rog şi urmează-mă în cabina dumitale, încheia căpitanul, ca să scurteze vorba.

IV.
ÎN FUNDUL MĂRII.

INDIANUL RAMASE SINGUR în cabina îngustă pe care i-o pusese la dispoziţie George. Nu se îndoia o clipă de cuvântul lui Farrow că-l va găsi idolul şi-l va debarca pe urmă undeva pe uscat, aproape de Brisbane.

Pe când acesta din urmă îl lăsa de capul lui fără să ia vreo măsură de supraveghere împotriva-i, prinţul Ghasna era mai prevăzător. Luase

pe Sanja în cabina lui, nu vroia s-o ştie dormind singură în apropierea duşmanului său de moarte. George îi luase în taină locul, cu gând să previe vreun eventual atac al Indianului. Dacă fiul lui Djehan călca înţelegerea, nu mai avea nici el obligaţia să-l cruţe, ci era în dreptul lui să-l doboare cu un glonte.

Indianului i se ducea mâncarea în cabină de către Petre care îşi luase dinadins această însărcinare, de abia aşteptând ca să vadă vreo mişcare suspectă din partea lui şi să-l facă de petrecanie.

Drumul până la insulă ţinu vreo şase ore. Când submarinul se apropia de ea, se lăsă afund. Farrow vroia să stabilească în apa, cu ajutorul reflectorului, poziţia statuii şi ca Petre, George şi Kard s-o aducă apoi pe vas, prin cămăruţa adaptată pentru scufundători la proră.

Întrebă pe Indian cam ce greutate are şi acesta îi spuse că nu crede să aibă mai mult de patruzeci până la cincizeci de kilograme. Era deci lesne ca scufundătorii s-o transporte prin apă pe bord.

Căpitanul se bucură când auzi că nu e mai grea, căci altminteri ar îi avut mare bătaie de cap s-o tragă mai întâi în turnul vasului şi apoi în interiorul lui.

Aproape de această insulă răsărită de curând era linia de navigaţie a vapoarelor cari circulau între Australia şi arhipelagul Louisiada spre insulele Salomon. Lucrând la suprafaţa apei, era primejdie să fie zărit de vreun vas militar australian, al cărui comandant ar fi avut poate curiozitatea să vadă mai de aproape noua insulă pentru a o trece pe hartă, fălindu-se apoi cu descoperirea sa.

În timpul călătoriei, Farrow încercase să afle ceva amănunte asupra rolului acestor mari preoţi ai sectei Djehanilor şi a familiei Ghasna, dar prinţul fusese foarte zgârcit cu răspunsurile. Se prefăcu grăbit şi intră în laborator unde se afla doctorul Bertram. Căpitanul ştia că aci se lucra cu înfrigurare la nişte arme împotriva Indianului, arme tot atât de primejdioase şi bizare ca şi ale lui.

George aştepta cu nerăbdare să se ducă împreună cu cei doi uriaşi ai lor să caute statuia, deşi prevedea prin asta noi primejdii pentru ei. Poate că Indianul va încerca fa debarcare să pună stăpânire pe submarin, prin mijloacele sale misterioase. Exclus nu era. Avea el probabil nişte gaze otrăvitoare cari luau omului voinţa şi-l făceau supus lui ca sub hipnoză.

La gândul acesta îl cuprinse o nelinişte grozavă. Se duse să afle ceva în privinţa asta de la prinţul Ghasna. Care se afla acum în cabină cu Sanja. ÎI întâmpină cu multă bucurie, căci în graba plecării nici n-avusese timp sa-i mulţumească pentru salvarea Sanjei, despre care aflase de la doctorul Bertram care la rândul lui, o auzise de la Petre.

Tânărul respinse cu modestie mulţumirile şi îşi exprimă temerile în privinţa Indianului. Dar prinţul zise zâmbind:

— Degeaba, dragul meu, mulţumirile mele şi ale Sanjei trebuie să le primeşti fiindcă le meriţi, cât priveşte temerile dumitale, fii fără grijă. Aşa m-am gândit şi eu că Djehan şi fiul său – pe cari îi cunosc prea bine de ce sunt în stare – sunt oameni cari nu se dau îndărăt de la nimic când e vorba să-şi ajungă scopul. De aceea am lucrat de zor în laborator cu doctorul Bertram. Am inventat un ser cu care ne vom inocula toţi, înainte de-a aduce idolul pe bord. Efectul lui ţine douăzeci şi patru de ore şi cred că în timpul acesta vom fi ajuns la Brisbane. N-are decât să încarce fiul lui Djehan să se servească de gazele lui cât o pofti, nu ne va putea face nimic. Bănuiesc şi eu că va arunca, în turnul vasului, unul din globurile lui de sticlă umplute cu gaze, după ce vom fi transportat idolul pe uscat. Ar însemna atunci că a deschis ostilităţile şi voi întrebuinţa împotrivă-i un mijloc pe care el nu-l cunoaşte şi în zadar va mai aştepta Djehan pe fiul său, acesta nu se va mai întoarce niciodată.

— Cu atât mai bine, zise George. Îmi venise nu ştiu cum ideea că tânărul va căuta prin gazele lui, hipnotice să ne aibă în puterea lui şi să se servească de submarin în lupta împotriva Angliei.

— Fii sigur că va încerca tot ce e cu putinţă ca să-şi ajungă scopul, răspunse grav prinţul Ghasna. Eu mă aştept la orice, dar sper să-l zădărnicesc planul. George, dragul meu, noi am trecut împreună prin multe de când ne cunoaştem, cred însă că ceea ce am întâmpinat până acum n-a fost nimic faţă de ce ne aşteaptă. Avem pe bord un ins primejdios care întrupează perfidia ca nimeni altul. Am auzit că dormi în cabina Sanjei. Dumneata, cel dintâi, va trebui să fi inoculat îndată ce vom aduce statuia idolului pe submarin. E aproape sigur că fiul Djehanului va căuta înainte de toate să aibă pe fată în puterea lui pentru a avea o armă grozavă împotriva mea.

— Atunci trebuie s-o punem la adăpost, strigă cu însufleţire tânărul. Nu se poate să nu afle el că Sanja stă acum împreună cu dumneata.

— Se înţelege de la sine, dragul meu, recunoscu prinţul. Deocamdată e numai o bănuială a mea că va încerca încă în drum spre Brisbane ceva, totuşi de la el te poţi aştepta la orice. Adevărata primejdie vine pe urmă, adică după ce vom debarca statuia pe uscat, îmi pare acum rău că n-am stabilit cu el un interval mai lung până la începerea ostilităţilor, ştiu că s-ar fi ţinut de cuvânt.

— Poate că nu e timpul pierdut, putem ş-o mai facem. Îi arătăm statuia în fundul mării dar refuzăm s-o aducem pe bord, dacă nu se învoieşte cu propunerea noastră.

— Nu se poate. Ar considera înţelegerea dintre noi înlăturată şi ar proceda imediat la un atac direct. Suntem siliţi să ne ţinem de cuvânt, dar să fim cu mare băgare de semnă îndată ce vom transporta idolul pe uscat.

— Aşa e, ai dreptate, văd şi cu că nu mai putem revenii asupra celor hotărâte. Mă bizui însă pe dumneata ca să împiedici nenorocirile cari ne ameninţă din partea acestui om periculos.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, crede-mă. Nu e însă exclus ca Djehan şi fiul său să fi născocit cine ştie ce alte lucruri primejdioase pe cari eu nu le cunosc. De aceea, după ce va fi părăsit acesta cabina dumitale, o voi cerceta cu băgare de seamă căci e posibil să fi aşezat în ea cine ştie ce maşină infernală sau altceva care să arunce în aer submarinul după ce se va vedea el pe uscat. Dumneata nici nu băneşti de ce mijloace se slujesc oamenii aceştia pentru atingerea scopului lor. A, dar mi se pare că am ajuns la insulă, văd că submarinul se lasă la fund.

În acelaşi moment, Petre, care căutase pretutindeni pe George, bătu în uşă şi întrebă pe prinţ dacă tânărul sau stăpân nu se mai află acolo. Îl chema în cabina de la proră. Înainte de-a pleca, prinţul Ghasna luă o sticluţă cu un lichid roşu, muia vârful unui ac lung şi subţire în el, dezveli braţul tânărului şi-i făcu o înţepătură în vână.

— Aşa, zise el. Acum eşti inoculat pentru douăzeci şi patru de ore împotriva gazelor ucigătoare de voinţă. Vorbeşte cu tatăl dumitale să cheme pe fiul lui Djehan să fie de faţă la căutarea statuii: eu voi încerca în lipsa lui să cercetez cabina cu amănunţime.

— Fii cu băgare de seamă, se rugă George de prinţ. Să nu ţi se întâmple ceva, fiindcă atunci am fi pierduţi cu toţii. Dar, adăugă el cu ochii ameninţători, nici el n-ar scăpa. L-aşi împuşca eu cu mâna mea ca pe un câine turbat.

— Fii fără grijă, dragul meu, ţi-am spus doar că-l cunosc mai toate vicleşugurile, mie nu mi se poate întâmpla nimic.

George alergă în cabina de la proră şi-l găsi pe tatăl său, care pusese să se dea la o parte tăbliile groase de oţel cari căptuşeau geamurile; şi acum supraveghea mânuirea reflectorului. George îi spuse pe scurt temerile exprimate de prinţ şi intenţia lui de-a controla cabina în care stătuse Indianul.

— Bine. Du-te acum de cheamă pe Indian, răspunse căpitanul. Spune-i că el mai bine ca oricine poate să recunoască statuia divinităţii lui. Să se grăbească însă, deoarece vom fi în curând la fund.

George alergă la cabină şi bătu în uşă, apoi intră înăuntru. Văzu pe sinistrul Indian coborând tocmai din hamac. Probabil că nu se simţise bine în timpul călătoriei, ca orice om care se află pentru întâia oară într-un submarin sub apă. „Deci, nu va fi avut timp să-şi pună în aplicare vreun plan dăunător” – îşi zise George.

Fiul lui Djehan se uită mirat la fel, dar când află despre ce e vorba, păru foarte mulţumit. Din mişcările lui sprintene, George înţelese că s-a înşelat când crezuse că şederea în submarin îi făcuse rău şi-l cuprinse teama pentru siguranţa prinţului. Când va veni să cerceteze

cabina.

Indianul era într-adevăr uimit de cele ce vedea, totuşi nici-un muşchi de pe faţa lui trufaşă nu tresări.

Submarinul se lăsase acum la nici un metru, de fundul mării. Reflectoarele luminau până departe, lăsând să se vadă agitaţia vieţuitoarelor cari mişună în adâncul apelor.

— Cam la ce depărtare de insulă vă aflaţi când a căzut statuia în mare? Întrebă Farrow pe Indian.

— Cred că la vreo sută de metri, răspunse fiul lui Djehan. Dacă ne aflăm aici pe coasta de nord, ar trebui să se zărească statuia. Aţi făcut bine că m-aţi chemat, domnule căpitan. Aşi fi însă de părere ca fiul dumitale şi cu tovarăşii săi să nu se apropie de statuie, adăugă el, foarte serios.

Farrow îl privi, cu mirare. Pentru ce ar fi primejdios pentru cei trei scafandri să se apropie de statuie? Şi apoi, cum ar putea împiedeca primejdia acest fiu al Indiei – dacă există într-adevăr o primejdie?

Indianul păru că i-a înţeles gândul, căci urmă:

— Domnule căpitan, dumneata nu cunoşti tainele noastre. Poate că vei vedea acum sub ochii dumitale un lucru pe care nu-l vei putea cuprinde cu mintea. A, uite colo ceva negru, e statuia, strigă el cu glas solemn.

Ochii foarte ageri ai căpitanului nu zăreau însă nimic. De abia, când submarinul ajunse la cincizeci de metri de locul arătat de Indian, văzu şi el un obiect mare, fără nici-o formă.

Dacă era într-adevăr statuia, atunci Indianul mai mult o presimţise; şi pe Farrow îl cuprinse un simţimânt ciudat alături de omul acesta straniu. Să fi existat oare legături misterioase între el şi idolul acela neînsufleţit din fundul apei? Nu, nu, era cu neputinţă.

Şi iarăşi mai făcu submarinul vreo cincizeci de metri, apoi Farrow desluşi bine statuia. Era o divinitate al cărei chip nu semăna cu nici unul din idolii pe cari îi văzuse prin templele indiene cutrierate de el, sau prin cărţi.

Lăsă vasul la pământ lângă statuie. George, Kard şi Petre îşi puseră repede costumele de scafandri în cari se puteau mişca liberi în apă şi prin cămăruţa adaptată de Hagen la tancurile de balast ieşiră din submarin.

George păşi cel dintâi pe prundiş, urmat de tovarăşii săi şi înainta spre idol. Părea ca le va fi destul de lesne să ridice statuia căci în apă nici nu vor simţi greutatea ei, dar la cinci metri de ea, George avu senzaţia că are în faţa lui o pânză nevăzută. Nu mai putu face un pas, iar idolul era acolo, la cinci metri de el.

Petre şi Kard o păţiră la fel. La lumina vie a reflectoarelor se vedeau lămurit la faţă. Se uitară uluiţi unul la altul, ba chiar înspăimântaţi de-a binelea. Oare ca să fie asta? Pentru, ce nu se

puteau apropia de idol?

Petre făcu o sforţare extraordinara şi mai făcu un pas, apoi începu să se poticnească şi veni îndărăt pe spate, George şi Kard îl apucară repede de braţ şi-l traseră înapoi. Trebuiră să lupte din răsputeri, căci picioarele lui Petre păreau înţepenite într-o mlaştină din care nu-l mai puteau scoate.

George se uită speriat spre geamul submarinului şi văzu pe tatăl său, vorbind cu aprindere indianului, pe urmă făcându-i semne disperate să se întoarcă. Dar Petre nu se putea urni din loc. Încerca să se ridice, căzu însă iar grămadă, privind cu spaimă la George.

Acesta, ajutat de Kard, îl luară pe braţe şi-l duseră la submarin. Indianul se aplecă peste Petre, care zăcea acum pe podeaua cămăruţei pentru scafandri, îl pipăi picioarele, scoase apoi din buzunar un tub de metal cu un lichid incolor, umplu cu el o siringă şi-i făcu o injecţie în braţul stâng.

Trupul Uriaşului se cutremură odată, rămase câteva clipe nemişcat, apoi Petre sări singur în picioare.

— Ce-a fost asta, tată? Întrebă George, încremenit. Părea că sub paşii şi înaintea noastră se întinde o pânză nevăzută şi moale ca vata.

Spusese aceste cuvinte în limba germană dar, spre uimirea lor, auziră pe Indian răspunzând în aceeaşi limbă:

— Credeam că eu voi reuşi să îmbunez zeul nostru, văd însă că puterea mea nu a ajuns până la distanţa aceea. Trebuie să mă duc eu singur la el. Aş putea avea un costum de scafandru, domnule căpitan?

Farrow se înfioră fără să vrea, pe urmă răspunse cu şovăială:

— Un costum am avea noi, dar nu vei putea suporta presiunea apei fără să fi făcut exerciţii de scufundare.

Indianului îi flutură un zâmbet pe buza când răspunse:

— Voinţa va ţine loc da exerciţiu, domnule căpitan. Spune, te rog să mi se dea costumul.

— Ce... ce-a fost cu mine? Bâigui Petre care îşi ridicase în vremea asta coiful de scafandru de pe cap. Pornisem sa răzbat piedeca aia nevăzută când am simţit ca un curent electric prin trup care m-a dat la pământ. Picioarele mi se înţepeniseră în prundiş parcă aveau rădăcini acolo. Ce sa fi fost asta, domnule...?

— Taina ţării noastre, o taină pe care nici-un European nu o poate înţelege, răspunse liniştit Indianul. E puterea zeului nostru. Trebuie să merg şi eu cu dumneavoastră, altminteri nu putem ridica statuia de acolo.

— Pe răspunderea dumitale însă, zise căpitanul, înfiorându-se. Îţi atrag atenţia că na aflăm la şaisprezece metri adâncime şi presiunea apei e enormă. Ar trebui mai întâi să te deprinzi treptat.

— Iau asupra mea răspunderea. Cu voinţă poate omul face orice vrea.

Farrow chemă un marinar şi-i porunci să mai aducă un costum de scafandru. Pe când Indianul, care părea destul de îndemânatic, îşi punea costumul, Farrow îl arătă cum funcţionează sticlele cu aer, apoi întrebă pe Uriaş:

— Vrei şi tu să te duci, Petre?

— Ba bine că nu! strigă el, indignat. Doar nu l-oi lăsa pe domnul George singur.

— Bine, dragul meu, făcu Farrow, zâmbind mulţumit.

Scufundătorii îşi puseră coifurile şi trecură în cămăruţă. În timp ce pompele împingeau apa înăuntru, George era foarte curios sa vadă cum va suporta Indianul presiunea. Grozav s-ar fi bucurat să-l ia dracu pe Indian, ar fi scăpat astfel de el şi statuia ar fi rămas în vecii vecilor acolo unde era. Dar Indianului parca că nici nu-i pasă şi se mişca în apă cu o uşurinţă ca şi când n-ar fi făcut toată viata lui altceva decât să umble pe sub apă. Şi nu numai atât. Indianul acesta părea să aibă într-adevăr puteri magice pe cari nici-un European nu le cunoştea. Petre clătină nedumirit capul când îl văzu înaintând cu paşi sprinteni spre idol, la doi metri departe de ei. La aceeaşi distantă unde îi oprise pe ei peretele acela nevăzut, se opri şi el. Rămase câteva momente cu braţele încrucişate pe piept şi capul în jos; îl văzură apoi întinzând mâinile ca în implorare spre idei şi apa în jurul statuii începu să se coloreze ca şi când mâinile Indianului ar fi împrăştiat o ceaţă roşiatică. Tot mai nelămurită devenea statuia până ce se pierdu cu totul în ceaţă.

Indianul stătea neclintit înaintea peretelui aceluia de negură în care părea că-şi înfipsese braţele. Ceilalţi trei nu se mişcau nici ei, neputând cuprinde cu mintea misterul din fata lor.

Tot mai tare se agitau petele acelea de negură în adâncul mării, ceaţa se împrăştia repede, se înalţă în apă şi... pieri.

Indianul încrucişă iar braţele pe piept, se înclină înaintea idolului său, pe urmă se apropia de el. Se înclină iar şi puse mâinile pe statuie. Rămase aşa câteva clipe, apoi făcu semn însoţitorilor săi să se apropie.

Aceştia veniră, codindu-se. Toată scena care se desfăşurase sub ochii lor, ca şi Indianul cela ciudat îi impresionase adânc. Se temeau parcă să înainteze.

În sfârşit, George paşi cu hotărâre spre el, îşi aduse aminte de injecţia pe care i-o făcuse prinţul şi-i pieri teama.

Ciudat! Peretele acela nevăzut care-i oprise întâia oară, nu mai exista. Totuşi George simţi un fior prin trup când văzu chipul monstruos cu ochii de pietre preţioase cari păreau să aibă viaţă în ei.

Îndemnaţi de curajul lui, Kard şi Petre îl urmară. Se aplecară şi ridicară, ajutaţi de Indian, statuia de jos şi porniră cu ea spre submarin. Nu se simţeau însă de fel la largul lor cu idolul acela misterios în braţe, aşa că răsuflară uşuraţi când se văzură scăpaţi de

corvada asta.

V.
LUPTA ÎMPOTRIVA FIULUI LUI DJEHAN.

DUPA CE LEPADARA de pe ei costumele de scafandri, Indianul părea tot atât de liniştit şi nepăsător ca şi când ar fi venit de la o mică plimbare. Ceilalţi însă erau palizi la faţă şi obosiţi; iar căpitanul însuşi, care văzuse totul prin geam, clătina îngândurat capul.

— Aş putea să vă rog să fie transportată statuia în cabina pe care mi-ai pus-o la dispoziţie? Întrebă acum Indianul, politicos, pe căpitan...

— Cum să nu! Duceţi-o, camarazi, ordonă Farrow marinarilor.

După graba cu care fu executat ordinul, se vedea bine că oamenii erau bucuroşi să nu mai aibă sub ochi pocitania aceea care le stătea în drum. Deşi nu văzură scena petrecută în apa, mormăia, dar şi mai mult încă Indianul, ale cărui scamatorii misterioase le dădeau fiori, nu le erau de fel pe plac.

Prinţul Ghasna veni şi, ruga încet pe căpitan şi pe George să-l urmeze în cabina lui. Odată singuri întreba dacă se petrecuse ceva la ridicarea idolului.

George îi povesti întâmplarea care i se păruse într-adevăr ceva cu totul de neînţeles. Ghasna se gândi niţel, pe urmă zise:

— Idolul acesta are mare importantă pentru preoţii sectei, căci prin el au o colosală influenţa asupra poporului. Statuia e astfel întocmită că are curse pentru a o feri de hoţi şi conţine cu siguranţă materii otrăvitoare ca prin ele să omoare pe cei găsiţi vinovaţi, socotind pe urma moartea lor ca o pedeapsă a zeului. Presupun că una din aceste materii s-a topit venind în contact cu apa sărată a marii. Trebuie să fi fost o oarecare legătură între ele, care a dat loc unui puternic curent electric. De acolo zidul acela nevăzut şi lovitura care l-a paralizat pe Petre când a căutat sa treacă prin el cu forţa. Fiul lui Djehan a topit probabil cu o contra-otravă amestecul acela, urmarea a fost norul de ceată care a dispărut rând gazele au fost neutralizate. Asta e singura explicaţie.

— Hm, acum se lămureşte misterul, răspunse George. Indianul şi-a jucat însă de minune rolul, fiindcă, părea într-adevăr că a potolit mânia zeului cu invocaţiile lui misterioase.

— Altfel nici n-ar prinde şarlatanul, zisa prinţul, zâmbind. Dar acum să venim la ce e mai important. Am descoperit în cabină unele lucruri cari ne pregăteau o moarte cumplită. Sunt încredinţat că fiul lui Djehan a făcut într-ascuns vreo instalaţie grozavă, menită sa arunce întreg submarinul în aer, trebuie să cercetez amănunţit cabina, după ce va debarca el. Şi acum, căpitane dragă, trimite-mi câte trei

oameni pe rând în cabină ca să-l vaccinez împotriva gazelor acelea perfide. N-ar fi rău să începem chiar acum cu dumneata. Efectul durează douăzeci şi patru de ore şi în vremea asta cred că vom fi ajuns pe coasta Australiei.

Cu siguranţă, deoarece vom da viteză maximă la maşini. De abia aştept să mă descotorosesc de acest sinistru fiu al lui Djehan şi de idolul lui. Voi rândui însă aşa ca s-ajungem de abia în revărsatul zorilor. Dacă ar debarca pe întuneric, te pomeneşti că face vreo drăcovenie împotriva căreia nu ne putem apăra.

— Tocmai ce vroiam să-ţi spun. Avem de-a face cu un adversar foarte primejdios. Acum, hai să te vaccinez. Trebuie să lucrăm repede, altminteri să nu fie prea târziu. Cu gazele lui perfide, vă poate supune pe toţi voinţei sale şi vă sileşte să-l duceţi până în India. Mai mult încă: s-ar putea să rămâneţi pentru totdeauna robii lui.

Căpitanul se duse imediat cu prinţul în infirmeria submarinului, pe când George rămas cu Sanja care fusese şi ea vaccinată. În timp ce vasul se ridica încetişor la suprafaţa, marinarii fură vaccinaţi unul după altul.

De abia după văzu pe ultimul din ei pus la adăpost de Indian, Farrow răsuflă uşurat. Scăpase din primejdia de-a fi el şi toţi ai săi robi pe viaţă unei secte fanatice care s-ar fi servit de ei pentru scopurile-i criminale.

Se înţelese cu George şi Petre ca la cea dintâi încercare pe care o va face Indianul să arunce vreunul din globurile lui cu gaze, să fie imediat împuşcat. De aceea sfătui pe fiul său şi pe Uriaş să se posteze în apropierea cabinei Indianului şi să nu-l slăbească din ochi.

Acesta părea să aibă altceva în gând, căci nu se mişca din cabina lui. George îşi zicea ca fiul lui Djehan cunoştea pe prinţul Ghasna mai de mult şi-şi va fi închipuit că acesta va inventa o contra-otravă ca să-l zădărnicească planul. Probabil că acum născocea altceva, împotriva căruia prinţul să nu poată face nimic.

Să nu-şi fi dat tatăl său cuvântul, George n-ar fi pregetat o clipă să-l culce la pământ cu un glonţ pe acest Indian periculos. Îşi aduse însă aminte că şi fiul lui Djehan făgăduise să nu întreprindă nimic până nu va debarca împreună cu statuia la ţărm. Îşi va ţine el oare cuvântul dat?

Recomandă multă atenţie marinarilor cari stăteau de strajă şi se duse la tatăl său, care se afla în cabina prinţului, să le spună şi lor gândurile cari îl frământau.

— Tocmai despre asta vorbeam şi eu cu domnul căpitan, zise prinţul. Părerea mea e că până ce vom acosta, putem fi fără grija, aşa că e de prisos să supraveghem cabina în care stă fiul lui Djehan.

— Ai auzit, George? Făcu Farrow care se încredea în cele spuse de prinţ. Du-te în cabina mea şi stai liniştit acolo. Încuie uşa şi ţine

revolverul la îndemână în orice caz. Nu m-aş mira să încerce ceva împotriva Sanjei. Pe dumneata, prinţe, te urăşte doar mai mult şi va căuta să-ţi facă răul cel mai mare.

— Ai dreptate şi de aceea cred că Sanja e cea mai ameninţată. Când vom ajunge pe uscat să se ferească pe cât se poate să o vadă el. Va trebui să se încuie în cabină şi să nu iasă cu nici-un preţ pe punte. Din nenorocire, nu i-am mai putut supraveghea pe preoţii acestei secte de mult timp şi vor fi născocit în vremea asta cine ştie ce grozăvii pe cari eu nu le cunosc. Nu putem deci face altceva nimic decât să ne îndreptăm toată atenţia asupra cabinei în care doarme ea. Voi cerceta cu băgare de seamă cabina înainte de-a debarca el. Spre norocul nostru cam ştiu eu ce-ar putea să fie. Acum, dragă George, du-te de te culcă, vom avea nevoie de toate puterile noastre la acostare.

Minunatul submarin alunecă uşor pe unde în noaptea senină cu cerul plin de stele. Până la miezul nopţii, Rindow fu cel care-l conducea, pe urmă îi luă locul secundul Brun. Nimănui de pe bord nu-i era îndemână ştiind pe sinistrul Indian cu idolul lui, închis în cabina sa. Nicicând nu le fusese somnul mai agitat marinarilor noştri ca în noaptea aceea.

Jan Brike mai ales, nu-şi găsea astâmpăr. El şi cu Plundow, timonierul, erau cei mai superstiţioşi de pe submarin şi de când idolul se găsea în cabina lui George îşi băgaseră în cap că primejdia cea mai mare tot pentru George era. Gerard Plundow fu şi el de aceeaşi părere, aşa că amândoi luară hotărârea să ocrotească pe cât se poale pe tânărul fiul căpitanului la care ţineau ca la copilul lor.

Când, în zori, se zări coasta Australiei, Jan Brike se urcă pe punte şi-şi încărca tunul fără să-l fi însărcinat cineva cu treaba asta. Brun îl lăsă în pace. Ştia că nu odată bătrânul tunar scăpase cu tunul lui drag viata tânărului. Şi poate că o bombă ar fi cel mai potrivit lucru pentru Indianul acela sinistru cu şi mai sinistrul său idol.

Submarinul dibui niţel pâră zări un golf ascuns unde să poată acosta apoi se îndreptă încetinel spre mal.

Se făcuse ziuă de-a binelea când Brun puse să se sune deşteptarea. Acum va debarca în sfârşit Indianul dar în acelaşi timp vor începe şi ostilităţile. Farrow veni în grabă pe punte şi postă în diferite locuri oameni înarmaţi cu revolvere şi granate de gaz. Zâmbi mulţumit când văzu pe Jan Brike lângă tunul sau. Dădu încă odată în grijă marinarilor să fie cu ochii în patru, apoi coborî în interiorul vasului ca să vestească pe Indian că poate debarca. Se încredinţa însă mai întâi dacă uşa de la cabina Sanjei e încuiată; chemă afară pe prinţ, stătu până ce auzi pe Sanja întorcând cheia în broasca…

………………………………………………………………………..

Un fum verzui se împrăştia fulgerător pe punte, dar serul vaccinat de prinţul Ghasna se dovedi minunat. Când fumul se risipi, oamenii

stăteau neclintiţi la posturile lor. La un ordin al căpitanului, descurcară o salvă spre tufiş.

Un râs batjocoritor îi răspunse, apoi văzură zburând prin aer un alt glob de sticlă, ceva mai mic decât celelalte. Fu şi el nimerit de gloanţe până a nu ajunge pe punte. De data asta, din el ieşi un nor gros de un roşu aprins, care părea foarte primejdios.

Aleargă Ia prinţ si spune-i că duşmanul lucrează acum cu alte gaze, roşii, strigă căpitanul fiului sau. Poate că ştie el vreun mijloc împotriva lor.

În vreme ce George cobora în fugă scara turnului, Farrow porunci să se tragă iar câteva salve spre tufiş, de asemenea şi cât mai multe granate.

Dar iarăşi se auzi râsul batjocoritor al Indianului, apoi următoarele cuvinte:

— Lasă, căpitane, cunosc cu gazele inventate de prinţ, sunt însă vaccinat împotriva lor, ca şi dumneavoastră împotriva alor mele. Fii însă pe pace, tot vă voi birui eu. Poftim!

Cu iuţeala fulgerului zburară din tufiş alte două globuri unul după altul dar şi de data asta se sparseră în aer de gloanţele trăgacilor de pe bord.

În clipa aceea apăru prinţul aducând cu el două sticluţe. Văzu norul acela roşu plutind deasupra apei şi clătină îngrijorat capul.

— Vă pândea o moarte cumplită, zise el căpitanului. Dar de ce nu porniţi odată?

— Pentru că vreau să-i vin de hac Indianului şi să distrug idolul, răspunse Farrow.

Deodată se auziră câteva ţipete de spaimă, căci din norul acela roşu ţâşnise alte patru globuri la fel şi trei din ele se sparseră pe punte.

Dar în clipa următoare prinţul Ghasna aruncă una din sticle peste ele şi odată cu fumul roşu izbucni altul galben care înghiţi pe cellalt.

Din tufiş urmă un răcnet de furie. Indianul văzu că avea dea face cu un adversar tot atât de tare ca şi el.

— Aşa? Urlă Indianul, ca turbat. Bine. O sa muriţi acum de ceva şi mai grozav, ceva împotriva căruia prinţul nu poate face nimic. Ve-ţi arde de vii, ca nişte şoareci în fundul unui vapor în flăcări. Dacă te obligi însă, căpitane Farrow, să mă duci cu statuia la Madras, vei fi scutit de moarte, împreună cu oamenii dumitale. Degeaba trageţi, sunt în spatele statuii şi gloanţele nu mă pot nimeri. Nu chibzui prea mult ca să nu fie pe urmă, prea târziu. Ţin în mână ţeava care va aprinde submarinul într-o clipită. Dumneata, tovarăşi dumitale, până şi pereţii de oţel ai vasului dumitale vor lua foc. Ţi-ar plăcea un astfel de sfârşit, prea stimate şi admirate, căpitan Farrow? Eu nu glumesc; întreabă pe prinţul Ghasna care mă cunoaşte mai bine. Hai, spune repede, primeşti sau nu, propunerea mea? Chiar şi în submarinul dumitale vă

pândeşte moartea, căci am avut eu grijă să rânduiesc şi acolo ce vă poate nimici.

— Fiul al lui Djehan, strigă prinţul, am îndepărtat eu din cabină cele opt curse pe cari le-ai pus, aşa că ameninţarea nu mai are nici-un rost.

— Ha, ha, sunt zece nu opt; pe cele doua nu le-ai găsit! Râse ca un nebun Indianul.

— Zece zici? Bine că mi-ai spus. Le-am găsit şi pe ele, dar am vrut să aflu dacă mai sunt şi altele.

— Aşa? Felicitările mele, prinţ Ghasna. Eşti într-adevăr un adversar primejdios, răspunse Indianul. Dar focul pe care îl voi arunca eu acum pe vas, nu-l vei putea stinge. Mă cunoşti şi şti că eu nu ameninţ în zadar. Ţi-o voi dovedi îndată.

Se auzi în tufiş o pocnitură înăbuşită, apoi o vâlvătaie zbură în aer şi căzu pe apă, la vreo cincizeci de metri de submarin. În clipa următoare se răspândi pe apă un foc ciudat a cărui văpaie plutea înăbuşitor deasupra punţii vasului.

Cei de pe submarin se înfiorară de groază, înţelegeau şi ei că într-adevăr focul acela sinistru ar putea topi până şi oţelul vasului.

— Ei, ce zici, mă crezi acum? Se auzi iar glasul Indianului. Iţi dau un minut de gândire, căpitane Farrow. Dacă nici după răgazul asta nu te hotărăşti, sunteţi pierduţi.

Farrow nu ştia ce să facă. Se uita întrebător la prinţ. Acesta înălţă din umeri şi zise:

— Nu cunosc din ce e alcătuit focul acesta, deci nici cu ce îl putem zădărnici. Cred, domnule căpitan, că trebuie să-i faci pe voie nemernicului şi să-l duci la Madras. Pune-i însă condiţia ca să înceteze cu desăvârşire ostilităţile.

— Camarazi, strigă atunci Farrow, nu ne rămâne altceva de făcut, trebuie să împlinim vrerea adversarului nostru, altminteri suntem sortiţi să ardem de vii.

— Ei aşi! Făcu Jan Brike foarte liniştit, lasă-mă şi pe mine să-l spun o vorbuliţă ăluia de colo, domnule căpitan.

Bătrânul tunar întrebase adineauri pe Petre în şoaptă:

— Măi Petre, poţi tu sa-mi spui locul unde aţi aşezat momâia aia a Indianului?

— Da, răspunse Uriaşul, mirat. Vezi tu copacul ăla pipernicit care se zăreşte dintre tufe? Taman lângă el pe dreapta am pus noi statuia.

Tunarul nu mal zise nimic, ci îşi potrivi numai gura tunului într-acolo şi se apucă să-l spună Indianului „vorbuliţa”.

O bubuitură grozavă sfâşia văzduhul, urmată de şuieratul bombei care se sparse în aer. Cu o siguranţă neînchipuită tunarul nimerise ţinta. Un răcnet de moarte întrecu aproape detunătura şi din tufiş se

ridică un fum gros în mii de culori. Văpaia aceea grozavă care ardea şi acum aproape de submarin se împrăştia şi acolo. Iarăşi un răcnet şi mai grozav, care nu mai avea nimic omenesc în el, apoi... se făcu tăcere. Nu se mai auzea decât păruitul şi trosnetul focului aceluia sinistru.

— Maşina înapoi! Cu toată viteza! Strigă căpitanul, căci flacăra era acum tot mai aproape de submarin.

Vasul se îndreptă în grabă spre ieşirea din golf. Flăcările trebuie să se fi văzut până departe.

Bubuiturile trebuie să se fi auzit şi se aşteptau ca în curând să atragă atenţia locuitorilor de pe coastă.

Când vasul fu iar în larg, căpitanul se duse la Brike care îşi curăţa de zor tunul.

— Jan, îi zise el, mişcat, ar trebui să te cert că ai tras fără ordinul meu, dar n-o fac; dimpotrivă, îţi mulţumesc din adâncul sufletului pentru fapta ta. Nu ne-ai salvat numai pe noi, ci ai înlăturat o mare primejdie pentru omenire. Bravo, Jan, sunt mândru de tine.

Bătrânul se scărpină stânjenit în cap când camarazii săi izbucniră într-un „ura, să trăiască tunarul nostru!” care răsună până departe. După ce se făcu linişte, zise încurcat:

— Păi... să vedeţi, domnule căpitan, nu mie aveţi să-mi mulţumiţi, că doar n-am făcut cine ştie ce ispravă. Tunul, săracul, el e ăl care a „vorbit”, nu eu.

Dacă nu-l făceai tu „să vorbească” la timp, acum am fi fost toţi arşi de vii. Asta a fost într-adevăr una din cele mai grozave aventuri pe cari le-am avut vreodată. Nici prin gând nu mi-ar fi trecut că există oameni atât de răi şi primejdioşi în fanatismul lor.

— Jan Brike, adăugă prinţul Ghasna, a făcut Angliei şi poporului indian un serviciu de nepreţuit. Da, că fiul lui Djehan ar fi reuşit să se întoarcă în ţară cu statuia zeului lor, ar fi urmat un măcel grozav. Poate că India s-ar fi eliberat, dar nici jumătate din populaţia ei n-ar mai fi rămas în viaţă. Voi pune la curent pe guvernator cu cele întâmplate şi cred că Anglia va şti să recunoască serviciul pe care i l-a adus tunarul Jan Brike de pe submarinul „Dox “-ul căpitanului Farrow.

— Cam, atât de mare a fost în realitate primejdia? Întrebă Farrow, cu mirare. Atunci trebuie să fiu şi mai recunoscător lui Jan Brike al meu.

— Adevărat ca erau zece curse în cabina mea? Întrebă acum George pe prinţ.

— Da, dragul meu, una mai grozavă decât alta. Cea din urmă ne-ar fi dus pe toţi la fund îndată ce ne-am fi lăsat în apă.

Ah, India, India... murmură tânărul cu ochii pierduţi în zare. Ţară minunată şi încântătoare, cea mai frumoasă poate din câte

există pe pământ, dar şi cea mai grozavă prin tainele ei pe cari nimeni nu le va putea pătrunde vreodată...

Aventurile submarinului Dox 025

Hans Warren

I.
O ÎNTÂMPLARE CIUDATĂ.

SUBMARINUL PORNI ÎNAPOI spre „Insula odihnei". Din aventura plină de peripeţii cu fanaticii indieni, pe care un taifun îi aruncase peste zidul de mărgean, tocmai pe insulă, scăpaseră cu bine.

Veseli şi bine dispuşi, călătoreau pe marea sclipitoare, în bătaia soarelui zâmbitor, bucurându-se de viată, după ce trecuseră din nou prin primejdii de moarte. Fuseseră doar ameninţaţi să fie arşi de vii şi asta nu era glumă. (Vezi broşura No. 24).

În fata lor se iviră acum câteva insuliţe acoperite de vegetaţie bogată, dar nelocuite, după cum observaseră marinarii, de câte ori se abătuseră pe aici. Deoarece insuliţele erau în drumul lor, căpitanul trecu aproape de tot pe lângă ele, cu submarinul.

Chiar dacă vre-un om ar fi fost ascuns pe acolo, prin cine ştie ce împrejurare şi ar fi zărit submarinul, n-ar fi fost nici-un pericol. Că el îşi avea pe undeva, prin Oceanul Pacific, ascunzătoarea, o ştiau prea bine autorităţile australiene şi cu ajutorul lor aflaseră, desigur, de lucrul acesta şi celelalte state, cari aveau vre-un interes oarecare întru distrugerea fostului vas de război.

„Insula odihnei", însă, n-a putut fi găsită de nici-un vapor, până acum. Şi chiar cel mai năprasnic taifun n-ar fi putut azvârli un distrugător deasupra zidului de mărgean, în interiorul insulei.

Submarinul tocmai aluneca prin fata celei dintâi insule, când Sanja, frumoasa fiică a prinţului indian, apăru în turn şi se apropia de George. Privi vegetaţia bogată a insulei şi zise încetişor:

— Cât e de frumos, George, că ne putem îmbăta ochii de această privelişte minunată! Nici nu-ţi poţi închipui cât eram de înspăimântată, cât timp se afla pe bord Indianul acela misterios, fiul lui Djehan şi ştiam că doarme în cabina ta cu armele lui şi mai misterioase. Acum, însă, totul e atât de frumos!

Privi din nou cu ochi strălucitori spre insulă; de-odată, însă, tresări speriată şi strigă:

— Oh! Colo e un om printre tufe! A! Uite că acum s-arată iar! E un European!

Un bărbat înalt şi bine legat se ivi din frunziş şi începu să facă semne disperate cu mâinile.

— Ajutori Ajutor! Strigă el în limba engleză. Sunt urmărit de sălbateci!

Se întoarse, ascultă cu încordare în desiş, apoi făcu o săritură în mare şi începu să înoate ca un peşte spre submarin. Deşi depărtarea era numai de vre-o cincizeci de metri, fapta lui era îndrăzneaţă şi numai disperarea l-ar fi putut îndemna la asta, căci locurile acelea mişunau de rechini din cei mai primejdioşi.

Farrow, George şi Petre, cari sa aflau în turn, îşi traseră la repezeală revolverele. Se gândeau să alunge dihăniile, la caz de nevoie, cu gloanţe. Dar înotătorul le strigă vesel:

— Mie nu-mi fac nimic rechinii. De multe ori am fost silit de împrejurări să mă arunc în apă, în mijlocul acestor monştri, dar întotdeauna am scăpat de atacurile lor. Ah! Uite că vin sălbatecii!

Printre tufe apărură două făpturi înalte, tuciurii; erau desigur sălbateci dintr-aceia cari trăiesc în Noua Guinee. Dispărură, însă, tot atât de repede precum se iviseră, înainte ca cei trei tovarăşi din turn să se poată folosi de revolvere.

Albul din apă râse.

— Când văd oameni înarmaţi, o iau la fugă. Pe mine m-au urmărit ca pe un şobolan cu suliţele şi ghioagele lor. A! Uite că vine un rechin mititel! Nu e nevoie să împuşcaţi, domnilor, căci lighioanele astea mă simpatizează grozav.

Trupul unui rechin uriaş ţâşni cu iuţeala vântului prin apă, îndreptându-se spre înotătorul care se afla numai la cincisprezece metri de submarin. Sanja scoase un ţipăt, dar Europeanul râse numai, întoarse capul, apoi arată iar spre vas. Când monstrul fu în spatele lui, se afundă brusc aproape vertical în apă, se dădu înapoi, în aşa fel că rechinul alunecă pe dinaintea lui, apoi ieşi iarăşi la suprafaţă.

Ultimii zece metri până la submarin îi străbătu în câteva clipe, ajunse la parapet şi dintr-o săritură fu pe punte, tocmai când rechinul urmăritor făcuse o ultimă încercare să-l înhaţe.

Îndrăzneţul înotător privi râzând spre el în jos, salută batjocoritor, apoi se îndreptă spre turn.

— Iertaţi că dau buzna ca un nepoftit pe vasul d-voastră, domnule căpitan – zise el, politicos – dar când te afli într-o situaţie ca a mea, nu mai ţii seamă de formalităţi. Îmi daţi voie să mă prezint: mă numesc Dick Harrings şi locuiesc pe a treia insulă de aici. Cred că nu-s prea îndrăzneţ rugându-vă să mă duceţi acolo?

— Mai încape vorbă, domnule Harrings, răspunse Farrow, prietenos. Eu sunt căpitanul Farrow, poate că ai auzit de mine. Acesta e fiul meu George, domnişoara Sanja, fiica prinţului indian Ghasna, Petre Uriaşul, credinciosul nostru tovarăş.

— Încântat! Exclamă Harrings, cu sinceritate. Fireşte că am auzit de d-voastră, domnule Farrow şi sunt un admirator înflăcărat al faptelor d-voastră vitejeşti. Îmi pare rău numai că nu locuiesc mai departe, ca să pot avea mai mult timp plăcerea de a fi în tovărăşia d-voastră.

— Da, din păcate aşa e – zisa căpitanul – sunt şi eu grăbit să ajung cât mai curând acasă, de aceea nu te pot duce la plimbare deşi mi-ar plăcea mult s-o fac. Spuneai că locuieşti pe a treia insulă de aici? Până acum credeam că insulele acestea sunt nelocuite, căci trec adesea pe lângă ele cu submarinul.

— Sunt de-abia de o săptămână acolo, zise Harrings. Intenţionez să iau în arendă insulele astea şi să fac plantaţii pe ele. Pământul pare să fie foarte rodnic, de asemeni şi poziţia e bună. Am venit încoace de la Brisbane cu barca mea cu motor. Îmi pare rău că sunteţi grăbit, altminteri v-aş invita să luaţi o gustare în coliba mea.

— Îmi pare şi mie rău, răspunse Farrow. A! Uite că am şi ajuns la a treia insulă. Aşteaptă, domnule Harrings, mă voi apropia cu vasul de ţărm, ca să nu te mai întâlneşti cu vreun rechin. Mă mir, însă, că se afla sălbateci pe insulă; nu m-aş fi aşteptat la asta. Când voi avea mai mult timp, voi cerceta lucrul mai de-aproape.

— Şi eu m-am mirat, zise Harrings. Aş fi luat cel puţin o armă, dac-aş fi bănuit numai că voi avea astfel de vecini. Voi pleca însă cu barca la Brisbane şi voi anunţa poliţia. Se va pricepe ea să facă curăţenie pe aici!

— Numai pe ăşti doi sălbateci i-ai văzut dumneata?

— Da, dar, după zgomotele pe cari le-am auzit în desiş, socot că sunt mai mulţi. De fapt, te prinde mirarea din ce-or fi trăind pe insuliţa asta. În sfârşit, treaba lor.

— Aşadar, daţi-mi voie să vă mulţumesc din inimă, domnule Farrow. Sper să ne mai vedem şi să rămânem mai mult timp împreună.

Se înclină respectuos în faţa Sanjei, strânse călduros mâinile lui Farrow şi lui George, îl salută pe Petre şi dintr-o săritură fu pe ţărmul insulei.

— Interesant, nu? Zise căpitanul, după ce porniră mai departe. E vesel şi plin de curaj, totuşi nu ştiu de, ce am avut un sentiment de antipatie pentru el. Ochii lui nu mi-au plăcut deloc, zău aşa. Era o expresie de viclenie într-unşii.

— Eu nu-s de aceeaşi părere, zise George, surprins. Mie mi-a plăcut mult omul ăsta. Pân-acum n-am văzut înotător care să râdă când se dă un rechin la el. Să te cruceşti, nu alta!

— E adevărat – zise Farrow – nici eu n-am văzut încă aşa ceva. Sunt cam îngrijorat că s-au ivit brusc sălbateci pe aici. Vecinătatea acestui Harrings nu-mi prea place nici ea. Dacă are într-adevăr de gând să facă plantaţii prin meleagurile astea, înseamnă că circulaţia vapoarelor va spori. În sfârşit, ne-om lua şi noi măsurile de apărare.

— De vizitat nu vrei să-l vizitezi? Întrebă George.

— Nici prin gând nu-mi trece. După cum spuneam, nu mi-au plăcut deloc ochii lui. Vizitându-l, m-aş putea aştepta să dau de poliţişti englezi la el. Nu, cu unul ca acesta n-aş vrea să mă mai întâlnesc.

George o privi pe Sanja, apoi făcu o mutră uimită şi întrebă:

— Sanja, ce ai? Ce-i privirea asta atât de ciudată?

Frumoasa fată se trezi ca dintr-un vis şi răspunse încurcată:

— Ah! Nu ştiu ce să zic... omul ăla m-a privit atât de straniu când

şi-a luat rămas bun de la mine!... Era ca şi cum ar fi ţâşnit fulgere din ochii săi şi un foc misterios ardea parcă într-unşii. Privirea aceea mă va urmări multă vreme...

— Hm! Interesantă afacere! Făcu Farrow, îngândurat. Vă spuneam eu, că ochii lui nu mi-au plăcut deloc. În sfârşit, ce să ne mai batem capul degeaba, de vreme ce nu-l vom mai revedea. Uită de el, Sanja, ăsta-i cel mai bun lucru.

— Ai dreptate, răspunse fata, zâmbind, dar privirea lui a fost atât de fioroasă, încât m-a pătruns până în adâncul sufletului. Omul acesta e enigmatic, îmi face impresia că are două firi într-unsul; una veselă, simpatică, alta întunecată, demonică. De aceea e şi privirea ochilor săi atât de falsă.

— Ai o intuiţie care nu, dă greş, zise Farrow. Aş pune rămăşag că tot prin privirea ochilor săi l-a îndepărtat pe rechin. Să-l lăsăm în plata Domnului, însă şi să nu mai pierdem vremea vorbind de el.

Sanja îi zâmbi lui George şi zise:

— Ah! Cât sunt de fericită că am scăpat de primejdiile la cari am fost expuşi din partea compatrioţilor mei. Au fost ceasuri de groază. Mult aş vrea să mă văd iarăşi pe „Insula odihnei”! Acolo suntem în siguranţă, căci nu cred să se mai întâmple a doua oară ca un vas să fie azvârlit de taifun peste zidul de mărgean.

— Ai dreptate, aşa ceva e exclus! Încuviinţă Farrow. Aşa, acum să mergem la masă, căci e ora prânzului.

Către seară ajunseră la „Insula odihnei”. Submarinul se afundă şi trecu prin canalul îngust de sub apă. Când ieşiră la suprafaţă, se simţiră în deplină siguranţă. Cei rămaşi acasă se bucurară mult văzându-i ca se înapoiază teferi.

Petrecură o seară plăcută, în atmosferă familiară şi a doua zi se treziră mai târziu ca de obicei. Inginerul Hagen ţinea să mai examineze instalaţia camerei de scafandru, pe cere o făcuse în grabă, căci trebuise să dea gata reparaţia submarinului, când fusese vorba să pornească în căutarea tânărului Farrow.

George porni cu Sanja la plimbare. Mergeau tăcuţi unul lângă altul, ca doi îndrăgostiţi ce erau, fără să ţie seamă măcar de drumul pe care apucaseră. Şi astfel ajunseră pe o potecă îngustă, care ducea prin junglă, la capătul de nord al insulei.

Când treceau tocmai printr-un mic luminiş, frunzişul foşni în spatele lor. Înainte ca George să fi putut trage revolverul, fu înhăţat de doi sălbateci de statură uriaşă, cari îl legară la iuţeai. De trunchiul unui copac. Până să-şi dea seamă de ceea ce se întâmplă cu el, tânărul văzu că cei doi uriaşi se năpustiră asupra Sanjei, o apucară de braţe şi o târâră spre desişul îngust, care despărţea insula de apa înconjurătoare. (Vezi ilustraţia copertei).

George începu să se smucească cu disperare dar, cu toată

repeziciunea cu care procedaseră sălbatecii, îl legaseră atât de zdravăn, încât ei fu nevoit să-şi dea seama de zădărnicia sforţărilor sale.

George! George! Se auzi de odată glasul fetei.

— El...

Îşi întrerupse vorba, însă şi tânărul ştiu imediat că-l vârâseră un căluş în gură.

Ce era de făcut? Era exclus să-şi poată rupe legăturile şi orice încercare ar îi avut de rezultat numai ca şi-ar fi sfâşiat carnea, cheltuindu-şi forţele în zadar. Numai un ajutor din partea tovarăşilor i-ar fi putut salva şi dându-şi seamă de lucrul acesta, începu să strige din toate puterile:

— Petre! Petre! Petre!

Dar obosi repede şi se văzu silit să facă o pauză, înainte de a striga din nou.

În vremea asta mintea lui lucra cu înfrigurare. Cine putea să fi pus la cale răpirea asta îndrăzneaţă? Cum au ajuns sălbatecii aici? Si cine era acel „el”, despre care amintise Sanja, cu o clipă înainte de a fi fost redusă la tăcere?

Începu din nou să strige numele Uriaşului, răguşi însă repede. Se văzu nevoit să facă iarăşi o pauză, dar era atât de nervos încât se puse să smucească cu furie de funii, până când îşi jupui pielea de pe braţe şi sângele ţâşni.

Atunci începu iar să strige după ajutor, de data asta cu succes, căci auzi răspunsul lui Petre. Glasul Uriaşului se apropia tot mai mult şi în cele din urmă apăru el însuşi în faţa lui George.

Cu iuţeala fulgerului îi tăia legăturile şi revenindu-şi cu greu din uimite, întrebă cu înfrigurare:

— Domnule George, unde... unde e...

— A fost răpită chiar sub ochii mei! Strigă tânărul, cu disperare. Repede, Petre, trebuie să pornim cu submarinul după ei! Ne-au luat-o cu mult înainte. Hai repede, voi povesti totul când vom fi împreună cu tovarăşii.

În goană nebună străbătură îndărăt poteca îngustă. Când George ajunse în colonia de vile, se repezi la clopotul de alarmă şi trase de el cu disperare. La semnalul acesta, toţi trebuiau să se adune în faţa caselor.

Din toate părţile dădură buzna tovarăşii, priviră chipul îngrozit al lui George, căruia Petre îi pansa rănile de la braţe. Apoi se uitară în jur, căutând s-o vadă pe Sanja.

În cele din urmă se iviră şi căpitanul Farrow cu prinţul Ghasna. Când tânărul îi zări, strigă cu disperare:

— Sanja a fost răpită şi târâtă de doi sălbateci cu trupuri uriaşe. Repede pe submarin, trebuie să-l ajungem!

— Fireşte, numai pe mare putea să fi fost dusă, zise Farrow, care în situaţii dintr-acestea nu-şi pierdea sângele rece, ceea ce-i îngădui să poată lua hotărârile ce se impuneau. Aşadar, repede pe submarin, camarazi!

Calmul şi energia căpitanului erau molipsitoare. Porniră în pas alergător spre golf, unde ajunseră repede şi peste zece minute submarinul şi ieşise din golf, îndreptându-se spre tunelul care ducea în largul mării.

De-abia când fură din nou la suprafaţă şi ocoliră zidul de mărgean spre nord, Farrow se adresă fiului său:

— George, acum povesteşte-ne te s-a întâmplat. Nu uita, însă, nici-un amănunt, căci e de mare însemnătate să ştiu totul.

Tânărul căută să-şi stăpânească iritaţia şi istorisi întocmai cum se petrecuseră faptele. Farrow ascultă eu atenţiune şi când George sfârşi de vorbit, înaltă capul şi zise, cu mâhnire în glas:

— Cred că ştiu cine a pus la cale mârşăvia asta. Nu poate fi nimeni altul decât Dick Harrings. Cei doi sălbateci despre cari vorbeai, George, or fi fost aceeaşi despre cari spunea el că-l urmăriseră pe insulă. Pun rămăşag că totul a fost aranjat numai cu scopul ca să ne poată face o vizită pe submarin. Îi s-o fi stârnit curiozitatea, zărind de-odată un submarin înaintea sa şi în turnul acestuia o fată alături de trei bărbaţi. Pe dânsul l-a şi crezut Sanja când a strigat: „el!", căci biata fată se temea de omul acesta, după cum ne-a şi mărturisit-o ieri.

Şi în puterea lui se află ea acum! Strigă George, în culmea disperării.

— Oh! Dacă pun mâna pe el pe insulă...

— Asta va fi cam greu, zise căpitanul, calm. Sau îţi închipui poate că ne va aştepta acolo? Atât de prost n-o fi, să nu-şi spuie că primul nostru gând va fi să-l facem o vizită la domiciliu, cum s-ar zice. Eu cred că ieri, cum ne-a văzut dispărând în zare, s-a urcat pe barca lui cu motor şi s-a luat după noi. Urmărindu-ne de la distantă cu ocheanul, ne-o fi văzut dispărând în spatele zidului de mărgean şi atunci şi-o fi spus, desigur, că acolo se află o insulă. Cu ajutorul unei bărci mai mici, pe care o târa după el, a trecut zidul stâncos şi în timpul nopţii a făcut o vizită insulei noastre. A rămas acolo până a doua zi. Si norocul i-a venit în ajutor, găsindu-te pe tine şi pe Sanja în inima junglei şi aşa s-a putut întâmpla ceea ce s-a întâmplat, dragii mei.

— Vom da de el chiar dacă s-ar duce până la capătul lumii! Zise prinţul Ghasna, cu o linişte ciudată. Pare să fie, însă, un om foarte energic şi hotărât. Probabil că vom avea de furcă până să-i adulmecăm urma. Ieri, când a zărit submarinul, trebuie să-şi fi făurit imediat planul cu presupusa urmărire de către sălbateci şi şi-a jucat rolul de minune. Asta dovedeşte că e un potrivnic primejdios, care ştie să facă

faţă oricărei situaţiuni.

— Mă gândesc întocmai – zise Farrow – dacă o fi spus ieri adevărul, când me-a mărturisit că vine din Brisbane şi că plănuieşte să facă plantaţii pe insule. În cazul acesta îi putem da lesne de urmă, dacă şi-a dat şi numele adevărat.

— Un om cu atâta prezenţă de spirit ca el şi-o fi făcut îndată socoteala că e mai bine să-şi dea nume falş, zise prinţul Ghasna. Cred, totuşi că ne va fi lesne să-l stabilim numele. O fi cunoscut prin regiune, cu atât mai mult cu cât nu sunt mulţi cu bărci cu motor pe aici.

— În primul rând, e într-adevăr vrednic de admirat felul desăvârşit cum înoată! Zise George, care se mai reculesese din turburarea sa. Cred, de asemeni, că-l vom găsi la Brisbane, căci altminteri ar fi putut veni cu barca lui cu motor numai din insulele Loyalty, dar Francez nu pare să fie.

— Ai dreptate, George, răspunse Farrow. Te pomeneşti că-l ajungem încă înainte de Brisbane. Când vom pune în funcţiune compresoarele, nu ne mai întrece barca lui cu motor.

— N-ar fi mai bine să vizităm întâi insula, pe care spunea că-şi are coliba? Întrebă George.

— Da, sunt de aceeaşi părere – zise Farrow – poate că în graba lui de a pleca a lăsat ceva într-unsa, care să ne dea vre-o indicaţie asupra persoanei sale.

— Dar nu pierdem prea mult timp? Mai întrebă George.

— Nu, căci insulele sunt în drumul nostru, răspunse căpitanul. Se poate, totuşi, ca într-adevăr să se fi aciuit acolo s-au s-o fi ascuns pe Sanja pe una din insule şi să ne întâmpine pe deplin liniştit, prefăcându-se că se bucură de vizita noastră. Ce vei face atunci?

— Eu pot să jur, cu toate astea, că el a pus la cale răpirea, zise George, agitat. Cine altul putea să fie?

— Fireşte, dragul meu, asta e şi părerea mea, dar cum vrei să i-o dovedeşti? Atât de simplu nu e, cum îţi închipui tu şi norocul nostru ar fi să dăm de el până a nu fi ajuns la insule. Mă tem, însă, că ne-a luat-o cu mult înainte. În sfârşit, vom vedea ce se poate face!

II.
O DESCOPERIRE IMPORTANTĂ.

SUBMARINUL ALERGA VERTIGINOS deasupra mării. Cu ajutorul compresoarelor, viteza sporise cu cincizeci la sută. Tovarăşii adunaţi în turn cercetau cu încordară zarea, cu ocheanele lor puternice. Ceas după ceas trecea, dar punctuleţul negru pe care-l aşteptau să se ivească, nu se arăta.

Vasul lui Dick Harrings părea în stare să ţie piept acestor ape atât de capricioase. Farrow exprimă de-odată ceea ce gândeau cu toţii:

— Trebuie să aibă un schelet de oţel, căci numai aşa poate dezvolta o viteză atât de mare. Dar dăm noi de el, chiar dacă – după cum spunea prinţul – s-ar duce până la capătul pământului. A! Colo în zare se văd insulele.

Cu încordare extremă, toţi îşi aţintiră privirile spre insulele cari se zăreau din ce în ce mai lămurit. Mai trecu un ceas, însă, până ajunseră la cea de a treia insulă, unde debarcase Dick Harrings. Când vasul se apropia de ţărm, un bărbat se ivi brusc din tufiş.

Părea sălbătăcit şi se clătina pe picioare ca un om beat. Dar pricina nu era alcoolul, cum crezuseră la început tovarăşii. După ce-l privi câteva clipe cu multă atenţiune doctorul zise:

— E scuturat de friguri; de la el vom afla prea puţin, probabil.

Când tovarăşii săriră pe uscat şi se-ndreptară spre străin. Care era îmbrăcat ca văi de lume, acesta se înclină cu stângăcie şi bolborosi:

— Îmi daţi voie, domnilor, numele meu este Dick Harrings.

Surpriza pe care o trădară tovarăşii la auzul acestui nume, îl făcu pe bolnav să amuţească. În ochii-i turburi se aprinse o flacără de bănuială şi pe bună dreptate, căci nimeni până acum nu se arătase încă atât de surprins când, îşi rostise el numele.

— D-ta eşti Dick Harrings? Izbuti Farrow să întrebe în cele din urmă. E adevărat ce spui, domnule?

Străinul căută să-şi învingă slăbiciunea, îşi îndreptă trupul pe cât putu şi zise cu glas hotărât:

— Domnule, port numele acesta cu mândrie şi n-am avut să mă ruşinez niciodată de el. Dacă d-ta, ca străin, ca musafir, care păşeşti pe pământul meu, cutezi să mă faci mincinos, te-aş ruga să părăseşti imediat insula. Prefer să mor aici ca un câine, uitat de toţi, decât...

— Iartă-mă, te rog, domnule – se grăbi să zică Farrow – mă vei pricepe după ce-ţi voi povesti chestia ca ne aduce aici. Am făcut cunoştinţă ieri pe insula asta cu un om, care se recomandase şi el Dick Harrings. Cu ajutorul a doi sălbateci uriaşi a răpit-o pe fiica prinţului Ghasna, prietenul nostru. Numele meu e căpitan Farrow.

Ochii bolnavului străluciră de bucurie.

— Fii binevenit, căpitane – zise el – de mult aveam dorinţa să te cunosc, auzind mereu despre faptele d-tale vitejeşti. Şi ziceai că ai cunoscut pe un altul care s-a dat drept Dick Harrings? Acum pricep totul. A fost ieri la mine, după ce nu-l mai văzusem de o săptămână. Când l-am angajat, se recomandase Joe Clifton, dar acum mă-ndoiesc dacă ăsta e adevăratul său nume.

— Şi unde l-ai angajat? Întrebă Farrow, repede.

— În Brisbane, răspunse Harrings, dar mai mult nu putu rosti, căci fu apucat de un acces de friguri şi dinţii începură să-l clănţănească în gură.

Doctorul Bertram se apropia îndată de el, îl privi în ochi şi zise:

— Probabil că n-a mai avut chinină. Cel mai nimerit lucru ar fi să-l luăm pe submarin. Acolo îi vom putea da îngrijirile trebuitoare.

— Ai pe insulă vre-un obiect pe care ai vrea să-l iei cu dumneata? Întrebă Farrow.

Harrings dădu negativ din cap.

— Vrei să te ducem la Brisbane? Mai întrebă căpitanul.

Bolnavul făcu semn că da.

Farrow îl chemă îndată pe Petre, care-l ridică pe Australian pe braţe şi-l transportă cu băgare de seamă pe submarin. Doctorul Bertram îl urmă şi căpitanul zise:

— Clifton ăla – sau cum Dumnezeu i-o fi spunând - pare să fie un mare criminal. L-a lăsat dinadins pe bolnav aici, cu gândul, desigur, ca după moartea lui să-l ia numele şi, probabil, averea. Aici nu vom găsi nimic; în schimb, poate, pe prima insulă. Acolo o fi trăit el cu sălbatecii săi, lăsându-l aici pe bietul bolnav, fără să-i mai pese de el.

— Şi Sanja se află în puterea lui! Zise George, cu durere în glas. Vai de el, dacă s-a atins chiar numai de un singur fir de păr din capul ci!

— Dacă i-a făcut vre-un rău, mă răfuiesc eu cu dânsul, zise prinţul Ghasna, calm, dar cu ton ameninţător.

— Deocamdată să nu ne gândim la asta, interveni Farrow. Avem altceva de făcut: vom cerceta la repezeală prima insulă, apoi pornim spre Brisbane. Bănuiesc, însă, că acest domn Clifton ne va juca un renghi. Desigur c-a auzit glasul tău, George, când l-ai strigat pe Petre. Chiar dacă sălbatecii lui nu i-au spus că au legat de copac un prizonier, tot şi-o fi dat seama, auzind strigătele tale, că răpirea Sanjei a fost observată. Şi desigur că ne cunoaşte destul de bine, pentru ca să-şi închipuie că vom porni fără zăbavă să cercetăm insulele acestea. Prin urmare, părerea mea e că nu s-a îndreptat spre Brisbane, ci probabil spre Maryberough, sau alt orăşel. Totuşi, trebuie să începem cercetările la Brisbane.

Tot discutând, tovarăşii se înapoiară în turn şi submarinul se îndreptă spre prima insulă, unde acostă la ţărm. Săriră repede pe uscat şi Farrow însărcină un număr de marinari să cerceteze cu atenţiune toată insula.

Desişul era încâlcit, dar oamenii îşi făcură drum, folosindu-se de cuţitele lor. George găsi îndată o potecă îngustă, care părea sa fi fost umblată. Ea ducea într-un luminiş mare, din mijlocul insulei.

Aici dădu de o colibă construită din crengi, acoperite cu frunze uriaşe. Coliba era pustie. În faţa ei se vedeau rămăşiţele unui foc.

Într-un ungher al colibei era un pat primitiv, fără nici-un aşternut. Mai era acolo o masă şi un scaun; zadarnic, însă, căutară tovarăşii vre-un obiect, care să le poată fi de folos. Clifton îndepărtase orice urmă.

Înapoindu-se pe ţărm, ei mai aşteptară cinci minute, până să vie marinarii, cari fuseseră trimişi să cerceteze toată insula. Toţi spuseră

că n-au găsit nimic.

Mai lipsea Petre, care, însă, sosi şi el după câteva minute. Ţinea în mână un bileţel, pe care-l tot întorcea când pe o parte, când pe alta. George alergă în întâmpinarea lui.

— Ce-ai găsit, Petre? Întrebă el cu înfrigurare.

— Hm... nu ştiu dacă are vre-o însemnătate asta, mormăi Uriaşul, am găsit biletul sub o tufă, pe coasta de nord a insulei. După cât am putut observa din urmele întipărite, acolo au stat mai mult timp două bărci. Hârtia e acoperită cu semne curioase şi nu cred să putem scoate ceva dintr-unsa.

George i-o luă repede din mână. Devenise el meşter mare în descifrarea scrierilor secrete, dar semnele carie le vedea acum îi erau cu desăvârşire necunoscute. Nu ştia de unde să înceapă. Şi Farrow se uită la ele ca viţelul la poarta nouă, însă prinţul Ghasna, care pricea cu încordare peste umărul lui, zise, dus pe gânduri:

— Semnele astea îmi par foarte cunoscute. Dacă nu mă înşel, am şi citit ceva despre ele. Cred că e scrierea folosită de Bataşi, tribul acela misterios din Sumatra. Scrierea merge de jos în sus, aşa dar literă după literă de la stânga spre dreapta. Păcat că m-am îndeletnicit numai în mod trecător cu asta, aşa că mi-e imposibil s-o descifrez.

— Nu cumva cei doi sălbateci cari erau cu Clifton or fi din tribul Bata? Întrebă Farrow. Ar fi ciudat de tot să fi venit încoace tocmai din Sumatra. Poale că ne poate veni în ajutor doctorul Bertram, el ştie de toate, apoi are şi o bibliotecă foarte bogată pe bord. Să mergem repede la el, te pomeneşti că din biletul ăsta aflăm ceva interesant.

O luară în grabă spre submarin şi se urcară în turn. Farrow dădu lui Rindow ordinul să pornească cu viteză, spre Brisbane. Vor sosi acolo pe întuneric, ceea ce nu putea decât să le fie de folos, căci nu se puteau arăta în timpul zilei.

Nu trecu mult şi „Dox”-ul gonea spre apus. Farrow se-ndreptă spre cabina-infirmerie şi bătu încetişor în uşă; doctorul Bertram îi deschise îndată şi zise în şoaptă:

— Accesul de friguri a dat înapoi. Harrings e foarte slăbit acum, dar peste o jumătate de ceas vom putea sta de vorbă cu el.

— Bine, doctore, răspunse căpitanul, vom aştepta până atunci. Dar uite, am aici ceva interesant pentru d-ta, un bileţel găsit de Petre pe prima insulă, acolo unde l-am văzut pe Clifton ăla cu cei doi sălbateci ai lui. Ia vezi ce-o mai fi şi asta!

Bertram luă hârtia din mâna căpitanului şi-i pofti pe tovarăşi să intre încetişor în cabină. Se îndreptă cu biletul spre masa de lucru, care era fixată în mijlocul bibliotecii, care ocupa două părţi din încăpere. Ceilalţi trebuiră să străbată cabina-infirmerie, ca să ajungă în cabina doctorului şi în drumul lor văzură că bolnavul dormea adânc.

Doctorul Bertram luase loc la birou şi începu să studieze scrierea. Intenţionat, Farrow nu-i spusese că prinţului Ghasna îi se păru că recunoaşte în semnele acestea scrierea tribului Bata, Bertram examina îndelung hieroglifele, apoi dădu din cap şi zise doar atât:

— Bata.

Luă din bibliotecă un volum gros şi începu să frunzărească cu înfrigurare prin el. Puse apoi degetul pe o pagină şi zise vesel:

— Am dat de ea! Vă voi traduce ceea ce scrie aici.

Studia vreo zece minute, apoi citi:

„Opum-ul Kaaba doreşte să vadă pe prietenul alb şi-l roagă stăruitor să vie îndoit la Avon".

Doctorul Bertram adăugă:

— Acesta e înţelesul comunicării. Ca să vă lămuresc pe deplin, trebuie să vă spun că „Opum" înseamnă la Bataşi căpetenia ereditară a unul sat. Avon este numele unui foarte mic grup de insule, cam la nord-est de locul unde ne aflăm. Să fi crezut el insulele astea?

— Fără îndoială, zise căpitanul, Asta înseamnă că mergem pe un drum greşit, de aceea n-am dat până acum de nici-o urmă a lui Clifton, A fost, totuşi, un noroc că ne-am abătut pe-aici, altminteri nu l-am fi putut salva pe Harrings. Vom merge, deci, într-acolo; sunt încredinţat că-l vom găsi pe Clifton acela şi în primul rând pe scumpa noastră Sanja.

— Hm... nu s-ar putea sa fie vorba de o comunicare veche de tot, care nu mai are nici-o însemnătate astăzi? Întrebă doctorul. Porneşti acum la drum spre insulele Avon şi în vremea asta Clifton ăla şterge putina din Brisbane. Ar trebui să ne gândim bine ce facem.

— Nu, dragă doctore – zise căpitanul, în timp ce şi deschidea uşa – hârtia pare să fie nouă, deci nu putea să îi stat mult timp acolo unde a găsit-o Petre. Am presimţirea că o vom găsi pe Sanja pe insulele Avon şi veţi vedea că am dreptate.

— Hm... cam aşa e, hârtia e nouă, încuviinţă Bertram. Dar căpitanul şi părăsise cabina, îndreptându-se grăbit spre turn.

Împreună cu Rindow stabili poziţia în care se aflau, apoi submarinul făcu un viraj şi luă direcţia nord-est, spre insulele Avon.

În vreme ce vasul alerga pe valuri, lăsând o dâră de spumă în urma lui, Farrow comunică primului-ofiţer conţinutul biletului găsit şi Rindow fu şi el de părere că vor da acolo de cel căutat.

După o jumătate de ceas, Farrow coborî iarăşi în interiorul vasului şi bătu în uşa cabinei infirmeriei. Doctorul Bertram îi deschise Şi zise în şoaptă:

— Din moment în moment se poate trezi. I-am şi pregătit o supă întăritoare. Domnul Harrings acesta are o constituţie de fier, căci nimeni altul n-ar fi supravieţuit acestor friguri, fără îngrijire, fără chinină şi fără mâncare. A, uite că se trezeşte!

Cu o mişcare elastică, bolnavul îşi ridică trupul, roti privirea în juru-i şi zise cu glas liniştit:

— A, căpitanul Farrow! După cum văd, aflu pe submarin. Îţi mulţumesc, domnule doctor, d-ta mi-ai salvat viaţa. N-aş mai fi dus-o mult. Iată şi o supă. Da, asta-mi va face bine.

Sorbi încetişor din ceaşcă, apoi zis-a, ceva mai întărit:

— Bună a fost. Păcat că nu mai am voie să mai mănânc ceva, trebuie să mă obicinuiesc cu încetul cu alimente dintr-astea întăritoare. În ultimele trei zile am trăit numai dintr-un pachet cu pesmeţi. Şi am mai păstrat trei bucăţi ca ultimă rezervă. Şi acum, domnilor, vă rog să-mi povestiţi cum l-aţi cunoscut pe Clifton acela.

Ascultă cu atenţiune istorisirea căpitanului, iar când acesta sfârşi, râse îndurerat şi zise:

— Da, el e. E un actor desăvârşit, dar şi un înotător tot atât de perfect. Sunt convins că el a răpit-o pe fiica prinţului, căci e capabil de asemenea fapte. Aţi văzut doar cum s-a purtat faţă de mine. Acum vă voi povesti şi eu împrejurările în cari l-am cunoscut.

Stăpânesc domenii întinse în jurul oraşului Brisbane, de asemeni şi turme de oi, iar în interiorul ţării am chiar o mină mică de aur. Sunt, deci, foarte bogat, dar şi cam neastâmpărat din fire. După ce am pus la cale vre-o întreprindere, trebuie să încep imediat altceva. Felul meu de a fi e cunoscut la Brisbane, de aceea şi primeam zilnic ofertele cele mai ciudate. Printre ele erau şi unele pe cari un om cu chibzuială nici nu le-ar fi luat în seamă. Pe mine, însă, mă ispiteau. Şi aşa s-a făcut că am primit de la Joe Clifton o scrisoare spirituală, al cărei stil mi-a plăcut foarte mult. Îmi propunea să iau în arendă insulele părăsite şi să plantez acolo copra. Cică el ar fi specialist şi a constatat că terenul şi aşezarea insulelor s-ar potrivi de minune pentru scopul acesta. Plantaţia asta era ceva pentru mine, ceva la care mă gândisem adesea. Am luat în arendă insulele – pentru o sumă mică – fără să le fi văzut măcar, apoi, acum o săptămână, am plecat cu barca mea cu motor într-acolo, împreună cu Clifton – care-mi făcuse o impresie cât se poate de bună şi cu cei doi băştinaşi ai lui. Îndată după ce am vizitat insulele, m-au apucat frigurile. Clifton mi-a construit o colibă, făgăduindu-mi să mă îngrijească până mă voi vindeca. Îmi lăsă câteva cutii cu conserve şi plecă, spunând că se duce să facă rost de vânat. De atunci, n-am mai auzit nimic de el, până ieri. Venise din nou şi rămase uimit, văzând că mai trăiesc. Fără să spună ceva plecă iarăşi şi mă lăsă pe jumătate mort. Aşa, domnilor, asta e toată povestea. Ce gânduri avea Clifton procedând în felul acesta faţă de mine, n-aş putea spune.

— Eu, însă, îmi pot închipui ce a vrut, zise Farrow, îngândurat. Spuneai doar dumneata însuţi că se pricepe să joace teatru! E neîndoios că vroia să-ţi ia locul. I-ar fi fost uşor să-şi puie o mască, în care ar fi avut o asemănare izbitoare cu dumneata. Apoi ar fi

transformat averea dumitale în bani gheaţă şi p-aci ţi-e drumul, băiete!

— Drace! Mi se pare că ai dreptate! Făcu Harrings. Ba chiar semăna puţin cu mine. Pare să fie un individ foarte viclean şi fără scrupule.

— Un singur lucru nu pricep: de ce s-a arătat în faţa noastră? Întrebă Farrow, îngândurat. Asta a fost o mare greşeală din partea lui. Si a făcut o adevărată idioţie urmărindu-ne şi răpind-o pe Sanja. Ne cunoştea doar din auzite şi putea să-şi închipuie că nu ne vom lăsa noi cu una cu două.

— Hm... nici eu nu prea pricep de ce-a făcut-o, încuviinţă Harrings. E în stare de orice numai de greşeli dintr-astea nu-l cred capabil. Întrebarea e, însă: s-a îndreptat într-adevăr spre Brisbane?

Nu, zise Farrow, zâmbind. A mai făcut încă o greşeală, dar asta din nebăgare de seamă. Şi această greşeală e mai mare decât toate celelalte. Pe prima insulă a pierdut un bilet, scris în scrierea Bata, prin care, „prietenul alb este invitat să vie la căpetenia unui trib Bata, pe insulele Avon”. Suntem acum în drum într-acolo.

— Bata... Bata, nu este un trib din Sumatra? Întrebă Australianul, iritat. Atunci să ştiţi că el e. Îmi povestise într-un rând că făcuse şi acolo plantaţii mari şi că-l adusese pe cei doi însoţitori ai săi tot de-acolo. Acum totul e limpede ca lumina zilei. Mă mir numai cum au ajuns oameni din Sumatra tocmai pe insulele Avon?

— Vom găsi o explicaţie şi pentru asta, de îndată ce vom ajunge la faţa locului. Poate că într-adevăr Clifton are plantaţii acolo şi i-a luat cu sine pe Bataşi ca muncitori pricepuţi. Fireşte că acolo e o ascunzătoare ideală pentru el, unde se simte în deplină siguranţă.

III.
O ÎNTREPRINDERE PRIMEJDIOASĂ.

HARRINGS DĂDU IARAŞI SEMNE de oboseală şi doctorul Bertram îi invită pe vizitatori să-l lase singur pe bolnav. Deoarece se aşteptau să aibă mult de lucru la noapte, toţi acei cari nu erau de serviciu se întinseră în hamacuri şi cu obişnuinţa oamenilor care dorm pe apucate, adormiră imediat. Când începu să-l se întunece, ieşiră unul, după altul pe punte. Submarinul mergea încet, căci insulele erau aproape. Şi apoi, era de presupus că Clifton dispunea de ocheane puternice şi cu nici-un chip nu trebuia să zărească „Dox”-ul, deoarece în cazul acesta Sanja ar îi fost în primejdie.

Când noaptea se lăsă de-binelea, sporiră viteza, îndreptându-se spre insule. Cam după vre-un ceas, submarinul ocoli prima insulă, ţinându-se cât mai aproape de ţărm. Toate privirile erau aţintite cu încordare spre pădurea cu copaci înalţi care începea chiar din apropierea ţărmului; ofiţerii se folosiră de ocheanele de noapte, dar George fu acela care făcu cel dintâi constatarea că arborii erau foarte regulaţi.

— Bravo! Zise căpitanul, ai observat bine, dragă George. Asta e o dovadă că pe aceste insule s-au făcut într-adevăr plantaţii de copra. Acum se pune întrebarea, pe care insulă află satul Bataşilor? Părerea mea e să începem prin a le cerceta pe toate; dacă nu descoperim nici-o lumină de foc, sau vre-un alt semn care să ne trădeze prezenţa băştinaşilor, va trebui să cercetăm cu amănunţime fiecare insulă în parte. Cred că asta e cea mai bună soluţie.

— Tată, ar fi mai nimerit să începem cu insula cea mai mare, propuse George. Pentru a administra cum trebuie aceste insule, e nevoie să existe o centrală bine organizată. Poate că tot acolo sunt duşi seara muncitorii tuturor insulelor şi ţinuţi sub supraveghere, ca să nu încerce să fugă, Aşa se procedează doar cu toţi aceia aduşi pe aşa-zisele „vapoare de sclavi" şi vânduţi plantatorilor, cari îi ţin câţiva ani, până-şi fac treburile cu ei. Poate că şi aici lucrurile se petrec la fel.

— Dragă George, văd că eşti băiat deştept! Zise Farrow, cu admiraţie. Acest Joe Clifton o fi probabil şi el un astfel de recrutor de muncitori, cu singura deosebire că-l foloseşte pentru propriile sale nevoi.

— Da, George, propunerea ta e minunată şi o vom aduce la îndeplinire. Vom cerceta întâi insula cea mai mare, cu toată atenţiunea şi numai dacă nu vom găsi nimic acolo, ne vom ocupa de celelalte.

Unul din marinari, om mai în vârstă, care fusese, în vremea războiului, şef de echipaj, se apropia de Farrow şi înclinându-se respectuos, zise:

— Domnule căpitan, eu cunosc insulele acestea, căci am fost pe aici înainte de război. Insula în fata căreia ne aflăm acum, e cea mai mare din toate. Pe atunci nu era deloc locuită şi desişul era atât de sălbatec, că nici-un picior omenesc nu putea străbate printr-unsul. Între timp, însă, văd că lucrurile s-au mai schimbat.

— Bine, Irwing, răspunse Farrow prietenos, îţi mulţumesc. Ne-ai scutit de o muncă grea. Înainte, camarazi! Porunci el apoi. Împărţiţi-vă pe echipe şi aşteptaţi ordinele mele.

În vreme ce marinarii cari fuseseră aleşi pentru această expediţie, săriră pe uscat, rânduindu-se pe ţărm, Farrow se mai duse odată în infirmerie. Doctorul Bertram îl vesti că Harrings va fi pe picioare, după toate probabilităţile. Şi dacă nu se vor ivi complicaţiuni – chiar a doua zi.

Mulţumit cu această ştire, căpitanul ieşi din nou pe punte, de unde sări şi el pe ţărm. Afară de Farrow, George, doctorul Bertram, prinţul Ghasna şi Petre, cari stăteau în mijlocul trupei, se aflau la dreapta şi la stânga lor câte şase marinari. Intenţionat nu luase Farrow o trupă mai mare, căci din cele povestite de doctorul Bertram aflase că Bataşii locuiesc în case ciudate, cari se sprijină pe stâlpi de un metru jumătate

până la doi metri înălţime şi au formă dreptunghiulară, fiind lungi de şase până la opt metri. Interiorul e împărţit în câteva încăperi mici. Pereţii, din scoarţa de copac, sunt înalţi de vre-un metru şi jumătate, apoi începe acoperişul ţuguiat.

Aceste case alcătuiesc satul Huta, cum se numeşte în limba lor — care e înconjurat de un gard înalt. În primul rând trebuiau să găsească satul acesta. Farrow era încredinţat ca Joe Clifton avea o casă proprie, în care o va fi ascuns pe Sanja.

Cu băgare de seamă, mica trupă se puse în mişcare. Înaintau cu greu, căci trebuiau să îndepărteze din cale lianele şi mărăcinii, fără să facă zgomot.

Căpitanul mai era încredinţat că se afla undeva pe insulă un golf ascuns, în care era adăpostită barca cu motor a lui Clifton, poate şi vre-o corabia mică, pe care era transportată recolta de copra. De la golful acesta trebuia să ducă o potecă spre sat, dar el se ferea să caute această potecă şi să se folosească de ea, temându-se că Clifton o fi pus santinele acolo, ştiind că avea urmăritori primejdioşi, chiar dacă presupunea că aceştia îl vor căuta la Brisbane.

Tovarăşii mergeau la distantă cam de opt metri unul de altul. În linia aceasta largă se îndreptau direct spre punctul central al insulei, căci era de presupus că acolo se afla satul, apărat de jur-împrejur dinspre mare de un brâu de pădure deasă.

George tocmai ocolea trunchiul unui palmier uriaş. Pe întunericul care domnea acolo nu se puteau vedea unul pe altul, auzeau, însă, din când în când pe vre-unul din tovarăşi dând la o parte crengile din drum sau tăind vre-o liană.

George tocmai ocolea trunchiul unui palmier uriaş, când se poticni şi căzu. Pământul era ciudat de tare şi pipăind în jurul său, observă că era întins pe o potecă largă şi bătătorită.

Chibzui dacă să-l cheme pe tovarăşi sau nu. Poteca aceasta ducea mai mult ca sigur spre satul căutat şi le oferea posibilitatea să ajungă lesne la ţintă.

Dar cum era s-o facă?

De strigat nu putea să strige, ca să nu se trădeze.

În cele din urmă se hotărî şi fluieră încetişor, după semnalul convenit cu Petre. Uriaşul va veni îndată la el, poate că şi căpitanul care se afla în aripa stângă.

Într-adevăr, auzi imediat zgomote apropiate. Prea apropiate, însă, ca să poată fi ale lui Petre, care trebuia să străbată opt metri de drum prin desişul încâlcit şi întunecat.

Înainte ca să-şi poată da seamă ce şi cum, simţi instinctiv apropierea unui om. De văzut nu-l putea vedea, căci întunericul era prea adânc sub bolta deasă a copacilor. Înţelese în acelaşi timp că era un străin. Duse mâna la revolver, era însă prea târziu.

Potrivnicul său trebuie să fi avut ochi de pisică, deoarece măciuca groasă cu care-l lovi nimeri atât de precis în tâmpla stângă, încât bietul tânăr se prăbuşi la pământ ca lovit de trăsnet. Făptura întunecată se aplecă, îl luă în braţe ca pe o pană şi se-ndreptă cu el spre mijlocul insulei.

Când Farrow şi Petre se întâlniră peste câteva minute pe potecă, îl căutară zadarnic pe George. Căpitanul aprinse lampa de buzunar, plimbând timp îndelungat lumina încolo şi încoace şi cei doi oameni zăriră de odată cu groază, la pământ, cuţitul lat al lui George, pe care-l purta cu sine împreună cu pumnalul Sanjei.

Aşadar, tânărul fusese atacat aci de un duşman şi asta cu atâta repeziciune şi fără zgomot, încât nici Farrow, nici Petre, cari se aflau numai la câţiva metri depărtare, nu auziseră nici cel mai uşor strigăt.

— Domnule căpitan, ce ne facem acum?

Întrebă Uriaşul, în şoaptă. Nu încape vorbă, trebuie să-l eliberăm pe George cât mai repede cu putinţă. Adunaţi d-voastră pe tovarăşi aici şi în vremea asta eu voi porni înainte pe potecă. Poate că-l ajung pe cel ce l-a atacat pe domnul George, înainte ca să ajungă cu el în sat.

— Bine, dragă Petre - încuviinţă căpitanul – eu îi voi aştepta aici pe tovarăşi şi voi veni apoi după tine, împreună cu ei. Du-te repede, poate izbuteşti într-adevăr să-l ajungi pe nemernicul acela. Mai mult ca sigur c-a fost unul din cei doi uriaşi, tovarăşii lui Clifton. Fii cu băgare de seamă, însă, căci sunt indivizi primejdioşi.

Cu toată făptura-i de uriaş, Petre se strecură ca un şarpe. Ochii-i ageri se obişnuiseră cu întunericul, cel puţin atâta cât să poată deosebi trunchiurile palmierilor apropiaţi. Ţinea în mână pregătită o granată de gaze, gata s-o arunce dacă s-ar fi ivit un duşman. În vremea asta căpitanul dădu semnalul convenit – un croncănit ca de pasăre de pradă – pentru ca tovarăşii să vie la el. Prinţul Ghasna şi doctorul Bertram fură cei dintâi. Enervat, Farrow le vesti cele întâmplate, apoi aşteptă nerăbdător sosirea celorlalţi marinari. Când fură adunaţi cu toţii, le spuse ce au de făcut, adăogând că George trebuie să se afle în sat, dacă nu cumva izbutise Petre să ajungă pe răpitorul lui, în drum. Dacă lucrurile vor ajunge la luptă, trebuiau să se folosească în primul rând de granatele cu gaze, inventate de prinţul indian.

— Domnule căpitan, ăsta e mijlocul cel mal bun, zise prinţul. Oamenii d-tale trebuie să se posteze în jurul satului, la distanţă unul de altul şi la un semn al dumitale, vor arunca granatele înainte ca duşmanii să-şi poată da seamă de ceva, gazele îşi vor fi făcut efectul. Şi după o jumătate de ceas îi vom putea scoate pe Sanja şi George din sat nevătămaţi. Ar fi bine să ne grăbim, ca să nu lăsăm vreme santinelei care l-a atacat pe George să alarmeze satul.

— Ai dreptate – încuviinţă căpitanul – aşa trebuie să facem. Înainte, camarazi, acum e acum!

Farrow şi tovarăşii lui erau şi ei obicinuiţi să vadă prin întuneric, dar prinţul Ghasna îi întrecea pe toţi. El mergea în spatele căpitanului şi observa cu atenţiune tufişurile de amândouă laturile potecii.

După zece minute de mers, ajunseră la un luminiş mare, în mijlocul căruia se înălţa gard de nuiele al satului. Totul eră liniştit, prea liniştit chiar, ceea ce-l puse pe gânduri pe căpitan..

Privi îngrijorat spre sat, dar Petre nu era văzut. Probabil că Uriaşul şi ajunsese la gardul de nuiele şi acum căuta intrarea. Dacă, însă, acela care-l atacase pe George ar fi ajuns în sat, fireşte c-ar fi dat alarma. Sau poate că Clifton chibzuia tocmai cum să procedeze.

Prinţul Ghasna, care-şi dădu seama îndată de situaţie, zise încetişor:

— Domnule căpitan, să pornim înainte si să ne împrăştiam în jurul salului. În felul acesta vom da şi de Petre. Dacă ne va spune că a văzut că George a fost târât în sat, atunci aruncăm granatele de gaze.

Ciudat era că nimic nu se clintea colo înaintea lor. Nici-un strigăt de alarmă cu răsuna, nici-o săgeată nu brăzda aerul. Farrow nu ştia ce să-şi închipuie. Ajunse la gardul de nuiele şi se opri; ceilalţi îl ajunseră şi dânşii în curând.

— Domnule căpitan – zise de-odată prinţul – Clifton ăla o fi având altă ascunzătoare unde l-o fi târât sălbatecul şi pe George. Probabil că locuitorii satului nu ştiu nimic despre tot ce se petrece aici. Cred că cel mai nimerit lucru e să-l trezim din somn şi dacă se arată duşmănoşi, vei da semnalul pentru aruncarea granatelor de mână.

— Da, prinţe, ai dreptate, încuviinţă Farrow. Petre se află, probabil, pe urmele aceluia care l-a răpit pe George, sau, poate, a fost făcut şi el nevătămător şi târât pe undeva. Să încercăm să vorbim cu căpetenia satului. Ce-ar fi să deschidem poarta pe dinafară şi să intrăm de-a dreptul în sat?

— Nu, căci în cazul acesta oamenii d-tale n-ar trebui să arunce granatele, zise prinţul. Mai bine e să strigăm de afară şi ne-or auzi ei.

Farrow lovi cu patul revolverului în scândurile porţii înalte, apoi strigă în limba olandeză:

— Căpetenie, am de vorbit ceva cu d-ta.

Ca prin farmec se produse însufleţire în sat.

Se auzea amestec de glasuri, dar căpitanul observă imediat că ele n-aveau nimic ameninţător, ci erau mai curând speriate, ca a unor oameni treziţi pe neaşteptate din somn.

Farrow mai strigă odată şi atunci se auzi dindărătul porţii o voce tremurătoare de om bătrân:

— Tuan, ce s-a întâmplat? Unde a rămas prietenul meu alb?

— Pe el îl şi caut, răspunse căpitanul. Deschide, venim cu gânduri bune. Vrem numai să-l vizităm pe Tuan Harrings şi pe Tuan Clifton.

Farrow zise amândouă numele, căci nu ştia sub care din ele era

cunoscut banditul la Bataşi. Află însă îndată din răspunsul căpeteniei.

— Tuan Harrings vine câte odată pe aici. Pe celălalt Tuan nu-l cunosc. Dar staţi, că va deschid.

Când poarta largă se dădu în lături, Farrow şi prinţul Ghasna se văzură în faţa unui bătrân încovoiat, îndărătul căruia se înghesuiau tăcuţi ceilalţi locuitori ai satului. N-aveau câtuşi de puţin ţinută duşmănoasă şi căpitanul întrebă pe ton prietenos:

— Opum, Tuan Harrings nu locuieşte în sat?

— Nu, Tuan, casa lui se află pe a treia insulă de aici.

— Adună regulat recolta de copra? Se mai informă căpitanul.

— Da, Tuan, tocmai trebuie să vie să şi-o ia, am lucrat pe capete s-o strângem şi s-o uscăm. Tuan, va mai ţine mult asta? Întrebă el, temător. Încă trei ani zicea să mai rămânem aici, apoi Tuan Harrings ne-a făgăduit să ne ducă acasă.

— Aşa se va şi întâmpla, căută să-l liniştească Farrow, dar probabil că în viitor copra va fi ridicată de un alt Tuan, care se numeşte tot Harrings. Aşadar, pe insula a treia spuneai că locuieşte Tuan-ul? Bun! Curând de tot va veni un alt Tuan ca să ia copra, voi strângeţi-o şi uscaţi-o înainte, ca şi până acum.

Farrow îşi adună oamenii, salută pe căpetenie, care nu prea era lămurită de rostul acestei vizite nocturne, apoi toată trupa porni în grabă îndărăt. Acum se puteau folosi de poteca largă din pădure şi să-şi aprindă lămpile de buzunar. Străbătură pădurea în timp relativ scurt şi ajunseră cam la o sută de metri de locul unde se afla submarinul, în mare. Farrow dădu imediat un semnal cu lampa de buzunar şi peste câteva minute „Dox”-ul se apropia. Tovarăşii se urcară în grabă pe punte şi vasul porni spre insula a treia. Mergea acum cu electromotoarele, ca să nu facă mult zgomot.

Nu trecu mult şi ajunseră. Insula era potrivit de mare, dar brâul de verdeaţă care o înconjura era atât de des, încât se părea că nici-un picior omenesc n-ar putea răzbate printr-unsul.

Ocoliră insula încetişor. Pe coasta de est, ochii ageri ai căpitanului descoperiră o deschizătură în desiş. Submarinul se apropia imediat şi îndrăzneţii! Marinari săriră direct pe ţărm.

Farrow păşi cel dintâi în deschizătura îngustă, urmat de ceilalţi. După câteva minute de mers se afla, împreună cu tovarăşii săi, la marginea unui luminiş. Aici se înălţa o casă solidă şi frumoasă, în stilul tropical. Un European putea trăi foarte bine în ea.

Farrow stătu să chibzuiască dacă nu e prea riscat din partea lui să se apropie dea dreptul de casă, căci trebuia să străbată un teren larg, luminat de liniă. Îşi încordă auzul, dar nu descoperi nimic suspect. Atunci se hotărî să se pună pe lucru.

Cu sărituri mari, în zigzag, străbătu luminişul, apropiindu-se de casă. Dar nici aici nu se clintea nimic şi de-odată îi trecu prin minte că

Clifton dispăruse cu prizonierii, în barca cu motor. Deschise brusc uşa şi intră înăuntru. La lumina lămpii de buzunar văzu că se află într-o odaie de locuit. Pe masa din mijloc zări o coală mare de hârtie, care-i atrase imediat atenţia. Se apropia, o luă în mână şi citi:

„Domnule căpitan Farrow,

Am bănuit că mă vei vedea îndreptându-mă cu barca spre nord-est şi că mă vei urmări. Servitorii mei au făcut greşeala că nu i-au pus căluş fiului d-tale; chiar eu i-am auzit ţipetele. Acum, însă, am pus mâna şi pe el, de asemeni şi pe Petre Uriaşul. Dacă continui să mă urmăreşti, îi voi ucide pe amândoi. Sanja va rămâne la mine, până mă voi fi plictisit de ea. Te sfătuiesc să nu mă urmăreşti, căci sunt bine cunoscut pe Malaita si i-aş lăsa pe George şi pe Petre acolo. În orice caz mă voi duce într-acolo. În Brisbane n-ai decât să ma cauţi, îmi va face plăcere chiar. Pe prizonieri îi voi elibera, de îndată ce voi fi în siguranţă. De asemeni îi voi da drumul şi Sanjei mai târziu şi cred că va găsi drumul la d-voastră,

Dick Harrings”.

Farrow citise scrisoarea cu glas tare când sfârşi, prinţul Ghasna zise, înfuriat peste măsură:

— Îşi va blestema ziua când s-a născut dacă se va fi atins cumva de Sanja mea. Crezi, domnule căpitan, că s-a îndreptat spre insulele Salomon? Să ne mai ducem încă odată în ţinutul acela de groază, unde era să ne pierdem viaţa?

— În nici-un caz nu pot crede asta, răspunse Farrow. Sunt convins că nemernicul s-a dus direct în Brisbane. El nu ştie că noi l-am găsit pe adevăratul Harrings şi că am dat de urma lui – a lui Clifton – datorită scrisorii pierdute a căpeteniei Bataşilor. Vom porni acum cât mai repede spre Brisbane, făcând, însă, un ocol mare, ca să nu fim văzuţi de el. Trebuie s-ajungem acolo înaintea lui. Şi atunci vom şti noi să-l judecăm cum se cuvine.

IV.
O AVENTURĂ ÎN BRISBANE.

SUBMARINUL PORNI LA DRUM cu toata viteza. Farrow îşi făcuse socoteala că, folosindu-se de compresoare, va ajunge la Brisbane cu câteva ceasuri înaintea lui Clifton, cu tot ocolul pe care avea de gând să-l facă. Călătoria va dura douăzeci şi patru de ceasuri, aşa că urma să sosească noaptea târziu şi la nevoie va putea face pregătiri pentru primirea criminalului. Până atunci probabil că se va fi întremat şi Harrings şi le va putea da o mână de ajutor.

Îndată ce submarinul îşi luase viteză, Farrow se îndreptă spre cabina-infirmerie şi bătu în uşă. Doctorul Bertram îi dădu imediat drumul înăuntru.

Dick Harrings stătea în capul oaselor şi mânca cu mare poftă pesmeţi muiaţi în supa. Îl salută pe Farrow şi-i ceru veşti. Căpitanul îi povesti ultimele întâmplări şi când aminti de faptul că ticălosul îşi însuşise, probabil pentru ani de zile de acum înainte numele de Harrings, Australianul tresări surprins, apoi zise:

— Se şi numeşte chiar Harrings, acum îmi dau seama. Numai faţă de mine s-a dat drept Clifton. De aici şi asemănare cu mine. Desigur că e Jim Harrings, un văr de-al meu, dispărut de vre-o zece ani. A fost o poamă rea de mic copil. Hm... în cazul acesta ar fi mai bine să iau pe seamă mea plantaţiile, de pe insulele Avon. Voi intra imediat în tratative cu guvernul. Bănuiesc că se va duce să locuiască în căsuţa mea de ţară, la câţiva kilometri spre sud de Brisbane. Acolo e un port mic, ascuns, unde-i poate debarca în deplină siguranţă pe prizonieri. Casa se află în mijlocul unui parc întins, împrejmuit cu un zid înalt. Paznic e acolo un negru bătrân, care l-a cunoscut prin mine pe acest Clifton şi ştie că facem afaceri împreună. Fără îndoială că va asculta de el.

— Minunaţi exclamă căpitanul. Ne vom duce de-a dreptul spre punctul acela. Nădăjduiesc să ajung acolo cu câteva ceasuri înaintea lui şi să-l pot face o primire vrednică de el.

— Aşadar nu crezi că se va îndrepta spre Malaita? Întrebă Harrings. Şi, oare, n-ar fi cu putinţă să mai viziteze odată insula, ca să vadă dacă am murit sau nu?

— Nu, nu cred, zise Farrow, cu hotărâre. Asta o va face de-abia după ce-i va fi adus în siguranţă pe prizonieri. După cum dovedeşte scrisoarea lui, el presupune că l-am urmărit, atraşi de strigătele lui George şi că ne-am luat după el cu submarinul. Dumneata eşti doar mort pentru el şi de încredinţat se poate încredinţa despre asta mai târziu. Fireşte că acum va lua locul dumitale în Brisbane şi s-o fi priceput din timp să afle despre dumneata tot ce era trebuitor să afle, ca să nu se încurce.

— Asta a făcut-o, e adevărat, murmură Harrings, cu amărăciune. A fost meşter şi m-a dus cu vorba, încât i-am povestit de-a fir a păr toiul cu privire la afacerile mele. Izbutise, nemernicul, să-mi zgândărească vanitatea. Nu-i va veni deloc greu să joace rolul meu şi va face asta atâta vreme, până va fi transformat în bani întreprinderile mele numeroase, pentru ca apoi să plece încolo.

— Să nădăjduim că nu va ajunge departe, zise Farrow. Suntem în măsură să dovedim că. Avusese intenţia să te ucidă şi atunci cu greu va putea scăpa de spânzurătoare.

— O fi, nu zic ba, dar tot mai e ceva la mijloc. Vrei dumneata să fii martor împotriva lui?

— Asta nu voi fi în măsură s-o fac, răspunse Farrow, dar poate că va fi de ajuns mărturia noastră scrisă. Omul acesta trebuie să fie

pedepsit cu orice preţ.

— Ei, da, în definitiv şi cuvântul meu are oarecare greutate, zise Harrings. Dar mai întâi, trebuie să-l avem în mână. Să sperăm că vom izbuti.

Când George se trezi din leşin, era într-o stare jalnică. Capul îi vâjâia, tot trupul îi era ca zdrobit şi se simţea cum nici nu se poate mai rău. Încercă să se ridice, observă, însă, că era legat fedeleş. În gură avea un căluş, legat cu o sfoară groasă în jurul gâtului.

O legănare uşoară, regulată, precum şi zgomotul unei maşini, îl făcură să-şi dea seamă că se află pe o barcă cu motor. Aşadar, era în puterea lui Clifton. Se răsuci pe o parte şi atunci simţi un alt trup alături de al lui. Cu mâinile legate pipăi trupul acesta şi numai căluşul îl împiedecă să nu scoată un strigăt de bucurie... Alături de el se afla Sanja.

Mâinile lor se întâlniră şi George simţi că şi fata era legată. Încercă imediat să-şi desfacă legăturile, dar degetele îi erau amorţite.

Se pipăi la brâu, dar spre marea-i dezamăgire constată că-l fuseseră luate toate armele.

Un val puternic aplecă vasul şi datorită acestei împrejurări George se rostogoli spre cealaltă parte, unde, spre marea lui mirare, se lovi de alt trup. Fusese făcut prizonier încă unul din tovarăşi?

Pipăi cum putu trupul acesta şi dădu peste alte mâini legate, la fel cu ale sale. Simţi o tresărire de bucurie, căci îşi spuse imediat ca mâinile acestea uriaşe nu puteau fi decât ale lui Petre.

După sistemul de care se foloseau când se aflau sub apă, tânărul începu imediat sa lovească pe palma lată a Uriaşului, în tactul alfabetului Morse, care se întrebuinţează în telegrafie:

— Petre, tu eşti?

— Da, domnule George, răspunse credinciosul servitor. M-au atacat şi pe mine. Ne aflăm pe barca cu motor, care se îndreaptă spre Brisbane, după cum am auzit.

— Atunci va veni şi tata acolo! „telegrafie” tânărul. Poate că va fi chiar înaintea noastră. Petre, nu trebuie, însă, să trădăm că ne este cunoscut numele Clifton, îl vom numi şi mai departe Harrings. Nu e nevoie să ştie că am fost pe insula lui.

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Petre. Domnişoara Sanja e şi ea aici.

— Ştiu, Petre. N-ar fi rost cumva să ne liberăm?

— Va fi greu, ş-apoi tot degeaba, căci Clifton şi sălbatecii lui sunt înarmaţi. Trebuia să avem răbdare până la Brisbane.

Asta poate să mai ţie douăzeci şi patru de ceasuri; trebuie să încercăm cel puţin să ne slăbim ceva legăturile, altminteri mâinile ne vor fi cu totul amorţite.

Uriaşul începu imediat să-şi facă de lucru ia frânghiile cu cari era

legat George. Cei doi sălbateci făcuseră noduri trainice, dar Petre era marinar bătrân şi pentru el nu exista nod pe care să nu-l poată desface. De-abia după vre-un ceas izbuti să slăbească unul din noduri şi începu aceeaşi treabă cu al doilea. După multe sforţări aduse şi asta la îndeplinire şi George putea acum să scoată lesne mâinile din laţuri, dar putea să şi le puie şi înapoi, ca să dea impresia că e bine legat.

Tânărul trebuia să mai aştepte o jumătate de ceas, înainte de a încerca să slăbească nodurile de la legăturile lui Petre. Când se puse pe lucru îl treceau năduşelile, dar cu puţin înainte de a se lumina de ziuă, Uriaşul! Era şi el în măsură să-şi scoată mâinile din laţuri. Când se făcu lumină de-a binelea, George văzu că se aflau amândoi la pupa unei bărci lungi cu motor. În faţa lor stătea la cârmă falşul Harrings, având alături pe unul din sălbatecii uriaşi. Celălalt dormea lângă cabina motorului.

George o privi pe Sanja şi-i făcu un semn de încurajare. Ochii ei luciră de bucurie şi răspunseră în acelaşi fel. Biata fată era mai liniştită, ştiindu-l pe scumpul ei George lângă dânsa.

După un ceas, Clifton, îl strigă pe sălbatecul care dormea. Uriaşul sări repede în sus şi luă în primire cârma. Banditul se întoarse şi râse batjocoritor la prizonierii lui.

— Da, domnilor – zise el, apoi – îmi pare rău că aţi căzut în mâinile servitorilor mei, mai bucuros aş fi fost să nu-mi încarc barca şi cu dv. Am lăsat o scrisoare tatălui d-tale, domnule Farrow, prin care-l înştiinţez că vă voi reda libertatea, de îndată ce voi fi la adăpost. Pe domnişoara însă, o voi păstra atâta timp până mă voi fi săturat de ea. Nu te speria, asta nu prea ţine mult la mine. Îmi pare rău că nu sunt în măsură să vă dau ceva de mâncare, căci din cauza iviri d-voastră neaşteptate pe insulă am fost nevoit să plec brusc şi n-am mai putut lua alimente. La noapte, însă, vom fi la Brisbane şi atunci veţi avea mâncare şi băutură din belşug. Şi tot acolo voi căuta să fac cunoştinţă mai de aproape cu frumoasa Sanja. Adăogă el, batjocoritor.

Pe George îl îndemna inima să-şi scoată mâinile din laţ şi să-l apuce de beregată pe bandit. Dar privirea lui se opri pe brâul de piele al acestuia, din care ieşeau la iveală paturile a doua revolvere şi plăselele unui cuţit. Apoi, picioarele îi erau legate şi n-ar fi f-ost în măsură să se arunce destul de repede asupra lui Clifton, însă, citise probabil în ochii tânărului o ameninţare, căci făcu o mutră cam întunecată, apoi râse şi strigă:

— Îmi pare rău că Sanja e iubita dumitale. Dar nu face nimic, o vei avea înapoi.

Şi după o clipă urmă cu intonaţie serioasă şi aspră:

— Acum mă duc la culcare. Fereşte-te să faci vreo prostie şi nu încerca să te eliberezi. Servitorii mei se pricep de minune să mânuiască cuţitele.

Aruncă, lui George o privire plină de ameninţare, apoi se întoarse şi se îndreptă spre prora bărcii, unde se întinse pe nişte pături. Cei doi bătuşi stăteau nemişcaţi, unul la cârmă, celălalt lângă el. Din când în când, acesta din urmă arunca o privire scurtă, cercetătoare, asupra prizonierilor. Era exclus, deci, să încerce să se elibereze.

George se răsuci în aşa fel, încât s-o poată vedea pe Sanja. Şi, toată ziua cei doi îşi vorbiri cu privirile. Când se lăsă din nou întunericul, Clifton se aplecă deodată asupra lui George şi a lui Petre şi le pipăi legăturile. Din fericire, începu cu cele de la picioare, astfel că cei doi avură tot timpul, prin încordarea braţelor, să dea impresia că sunt legaţi bine şi la mâini.

Banditul râse încetişor, după ce sfârşi examinarea şi zise:

— Îmi pare foarte rău, că trebuie să înduraţi atâta timp legăturile acestea, dar îmi place să merg la sigur. Am auzit atâtea despre d-voastră, încât e mai bine să fiu prevăzător. Peste şase ceasuri nădăjduiesc să ajungem la destinaţie şi atunci vă voi închide – separat, fireşte. În încăperi unde vă veţi putea mişca în voie, fără să mai fiţi legaţi cum sunteţi acum.

George şi Petre îl văzură îndreptându-se spre Bataşi şi imediat începură să-şi slăbească legăturile de la picioare. Îşi scoaseră şi căluşurile, lăsându-le în jos până la bărbie, gata să şi le vâre din nou în gură, la caz de nevoie.

George se rostogoli apoi uşor până la Sanja şi începu să-l slăbească şi ei legăturile. Ştia că fata va rămâne liniştită până vor întreprinde ei ceva. Îi scoase şi căluşul, dar ea îşi stăpâni bucuria şi nu rosti nici-un cuvânt. În schimb, căută mâna iubitului ei şi o ţinu strâns într-a sa.

Ceasurile treceau unul după altul. Clifton se întoarse de-odată spre ei, învăluit în lumina lunii şi zise:

— Mai avem cel mult un ceas până să ajungem. Atunci veţi căpăta mâncare şi băutură din belşug. Vom fi într-un loc atât de sigur, încât nimeni nu va putea da de noi. Mai puţin decât oricine, tatăl dumitale, domnule Farrow, căruia i-am lăsat vorbă că vă voi duce pe Insula Malaita. Poate că vă va căuta acolo şi va avea prilejul să facă cunoştinţa mai de aproape cu vânătorii de capete.

Cu un rânjet batjocoritor se întoarse iarăşi şi, aplecat deasupra cârmei, privi înainte, spre larg. George luă mâna Uriaşului şi bătu în tactul alfabetului Morse:

— Să-ne eliberăm acum, sau să aşteptăm până vom fi duşi pe uscat?

— Mai bine să aşteptăm, răspunse Uriaşul, pentru o luptă e prea strâmt lacul aici. Voi avea eu grijă să fac ce trebuie, când vom fi transportaţi.

— Îndată ce va micşora viteza bărcii, va trebui, însă, să ne punem din nou căluşurile, „morsă” George.

Din prevedere, nu vroia să-i vorbească în şoaptă lui Petre, căci Clifton stătea prea aproape şi l-ar fi putut auzi.

Tânărul se întreba acum cu teamă dacă tatăl său va veni. Dacă era adevărat ce spunea banditul, că-l lăsase o scrisoare prin care-l anunţa că-l duce pe prizonieri la Malaita, atunci probabil că va pleca cu submarinul într-acolo. Trebuiau, deci, să se bizuie pe propriile lor forţe.

În cele din urmă, Clifton opri motorul şi în aceeaşi clipă George şi Petre îşi îndesară la loc căluşurile. Tânărul apropia şi Sanjei căluşul de gură şi frumoasa Indiană pricepu îndată ce are de făcut.

Barca înainta încet, până se opri cu totul. Lanţul de la proră zăngăni şi Clifton zise triumfător:

— Iată-ne ajunşi! Micul port pe care l-am construit pentru barca mea cu motor, nu vă va îngădui să vă apropiaţi cu submarinul decât până la cel mult cincizeci de metri, zise Dick Harrings, când „Dox”-ul nu mai era departe de coasta australiană. Probabil cu va trebui să înotăm ultima bucată de drum.

— Ba de joc, avem pe bord bărci demontabile de aluminiu, răspunse Farrow. Neplăcut e în orice caz, căci suntem prea aproape de oraş şi luna e astăzi parcă mai luminoasă ca oricând. Am putea fi lesne descoperiţi. Va trebui s-o luăm mai departe, spre sud şi de acolo să ne apropiem de coastă cu bărcile.

— Stai, am găsit! Exclamă Australianul. Vei intra cu submarinul în portul principal; acolo se află două din corăbiile mele, cari aşteaptă să fie încărcate. Sunt ancorate la distanţă de zece-doisprezece metri una de alta. Ce-ar fi să ieşi la suprafaţă între ele? Ne vom urca apoi pe bordul uneia şi cu ajutorul bărcilor de salvare plecăm spre ţărm. Personal nu vă cunoaşte nimeni şi nu veţi fi bănuiţi, dacă vă veţi îmbrăca în costume albe. Şi într-o jumătate de ceas ajungem la locuinţa mea de la ţară.

Propunerea e cât se poate de bună şi o vom urma, răspunse căpitanul. Trebuie, totuşi, să-mi descrii exact locul unde se află corăbiile dumitale, căci va fi nevoie să merg sub apă şi să îndrum prin periscop submarinul. Cel mai bun lucru ar fi să-mi faci o schiţă a portului, indicând pe ea poziţia corăbiilor. E nevoie să mă şi las afund, văd nişte puncte luminoase în zare.

— Sunt cele două faruri de la intrarea portului, zise Harrings. Îndreaptă vasul între ele. Mă înapoiez imediat, voi face schiţa în cabina doctorului.

Farrow părăsi şi el turnul, închise capacul în urma sa şi dădu comanda de scufundare.

După câteva minute Harrings se întoarse cu schiţa cerută de căpitan. Peste o jumătate de ceas, submarinul trecuse prin dreptul

celor două faruri şi aproape imediat Farrow zări corăbiile Australianului, cari erau într-adevăr atât de distanţate una de alta, în cât „Dox”- ul se putea ridica la suprafaţă între ele.

Harrings veni în cabina de comandă şi se lipi de scăriţa de fier care ducea afară din turn. Trebuia să urce imediat în urma căpitanului, pentru ca să dea de veste santinelelor de pe corăbiile sale.

Totul se petrecu în cea mai bună ordine. Cu îndemânare de vechi marinar, Farrow îndrumă vasul printre cele două corăbii, apoi pompele dădură afară apa din tancurile de balast şi trupul de oţel se ridică încetişor la suprafaţă.

Când turnul atinse luciul apei, căpitanul şi ridicase capacul. Harrings era lângă el şi in clipa când pe corabia din stânga se auzi o exclamaţie de uimire, el strigă repede:

— Aici Dick Harrings. Cine e de santinelă?

— Johnson, stăpâne.

— Bine, Johnson, aruncă-ne o scară de frânghie şi ţine-ţi gura. Cine mai e pe punte?

— Bell, stăpâne, e la proră.

Harrings scoase o exclamaţie de necaz şi zise încet lui Farrow:

— Pe Bell ăsta nu-l prea înghit. E viclean al dracului, Aş fi dorit să nu fie azi pe punte. Dar n-avem încotro.

— Domnule căpitan, cred c-ar fi bine să mă urc eu întâi – zise el, când scăriţa de frânghie fu lăsată jos. Trebuie să vorbesc imediat cu Bell ăla. Îl voi trimite în cală.

Australianul se caţără cu îndemânare, urmat de căpitan, doctorul Bertram, prinţul Ghasna şi încă patru marinari, printre cari uriaşul Kard.

Când Farrow păşi pe punte, zări în lumina ce venea dinspre ţărm, făptura lui Dick Harrings, care umbla cu înfrigurare pe puntea superioară a corăbiei. Căpitanul aşteptă până ce toţi tovarăşii fură sus, apoi se adresă primului ofiţer, care luase comanda submarinului:

— Rindow, ar fi mai bine să ieşi din port. Ia-o spre sud, unde vom veni şi noi cu barca cu motor a domnului Harrings, după ce vom fi terminat treburile pe aici.

— Am înţeles, domnule căpitan, răspunse primul ofiţer.

În clipa aceea, Harrings se înapoia şi zise cu înfrigurare:

— Domnule căpitan, Bell ăsta a dispărut brusc. Mă tem să nu se fi dus să anunţe poliţia că a apărut aici un submarin. Haide, să ne grăbim!

— Hm! ar fi cam neplăcut, zise Farrow. Dar n-avem încotro, să ne grăbim deci!

Johnson, care era de santinelă, trebuia să-l ducă la ţărm, cu barca. Erau douăzeci de metri până acolo şi Bell putea să fi ajuns de mult.

— Johnson, vii şi dumneata, ordonă Harrings. Nu ştii nimic cu ce-am venit. Ai înţeles? Voi povesti totul în amănunţime, după ce ne vom fi adus la îndeplinire însărcinarea. Atâta îţi pot spune deocamdată, că e în joc şi viaţa mea şi cu avem de luptat cu un individ care plănuise să mă omoare.

— Am înţeles, zise Johnson, scurt. Desigur că e vorba de Clifton ăla. Am vrut să vă previn să nu plecaţi cu el. Şi îmi închipui eu şi cine e domnul căpitan acesta. Sunt încântat să-l cunosc. N-am văzut nimic! Rău e numai c-a dispărut Bell.

Tot vorbind, ajunseră la prora corăbiei şi coborâră repede în barca fixată acolo. În câteva clipe ajunseră pe chei şi săriră pe uscat.

— Repede! Zise Harrings. O luă la stânga pe lângă magazia ce se vede colo, apoi tot la stânga, de-a lungul străduţei înguste. Facem un ocol, în schimb suntem mai siguri.

— Cred că eşti cunoscut în Brisbane? Întrebă Farrow.

— Fireşte, domnule căpitan. Trebuie să ajungem cât mai repede la căsuţa mea de la ţară. Sunt sigur ca vărul meu ne-a luat-o înainte. Presupun că el se află mai aproape decât credem noi.

— Şi eu m-am gândit la asta, zise Farrow. În sfârşit, nu mai e nimic de făcut acum.

Se strecurară repede pe după coiful magaziei, apoi o luară la stânga, in străduţa îngustă şi... se treziră faţă în fată ca trei poliţişti, alături de cari se afla un om, la vederea căruia Harrings exclamă înfuriat:

— Am bănuit eu, Bell, nici nu-ti dai seama ce ai făcut!

V.
ÎN MARE PRIMEJDIE.

INDIVIDUL IZBUCNI ÎN RÂS ŞI ZISE:

— O, da, ştiu bine ce-am făcut, domnule Harrings. Însoţitorul d-voastră este mult-căutatul căpitan Farrow, cu oamenii lui. I-am văzut ieşind din submarin.

În clipa aceasta de primejdie, Australianul îşi redobândise tot sângele rece. Râse, apoi zise aspru.

— Se pare că te-ai îmbătat din nou, Bell, deşi erai de santinelă. Eşti concediat, vino mâine de-ţi ia actele! Şi acum, domnilor – se adresă el poliţiştilor – cu ce vă pot fi de folos?

— Nu vă supăraţi, domnule Harrings – zise şeful patrulei, cam încurcat – Bell ăsta susţine c-ar fi văzut un submarin. Domnii cari vă însoţesc îmi sunt cu desăvârşire necunoscuţi. Ivirea lor in toiul nopţii e oare-cum suspectă...

— Şi cu toate acestea lucrul e simplu de tot: am sosit cu barca mea cu motor, de la un drum lung. Bell vrea să-şi dea aere, mai ales că

e şi beat. Nu e de ajuns dacă garantez eu pentru domnii aceştia?

— Ba nu pot să jur că e căpitanul Farrow! Strigă Bell, furios. Nu-s beat şi pe mine nu mă poţi înşela, domnule Harrings. Şi apoi, dumneata învârteşti nu ştiu ce afaceri misterioase, lipseşti zile de-a rândul şi te înapoiezi noaptea cu un submarin.

— Să ştii că dacă dai drumul ăstora, îl voi anunţa mâine pe domnul prefect de poliţie. Se adresă el, ameninţător, poliţiştilor.

— Ţine-ţi gura! Strigă şeful patrulei. N-avem nevoie de sfaturile d-tale. Dacă se va dovedi că ai făcut mărturisiri false, să ştii că n-o să-ţi meargă bine!

Apoi se adresă din nou Australianului:

— Domnule Harrings, puteţi recunoaşte şi d-voastră că e de datoria mea să cercetez daca e adevărat ce spuneţi. Eu singur n-am puterea să iau o hotărâre. V-aş ruga să mă însoţiţi la inspectorul de serviciu.

— Cu dragă inimă, zise Harrings. Cine e azi de serviciu?

— Inspectorul Boyd.

— Bine, foarte bine. Să mergem, domnilor!

Australianul se întoarse şi păşi alături de Farrow, îndreptându-se spre strada principală. Şeful patrulei o luă înainte, iar ceilalţi doi poliţişti rămaseră în urmă, împreună cu Bell.

Ajunseră repede la prefectură. Aici, însă, îi aştepta o surpriză neplăcută: inspectorul Boyd plecase de curând într-o misiune importantă, dar lăsase vorbă că peste cel mult un ceas va îi îndărăt.

Harrings îi şopti căpitanului că Boyd îi era bun prieten şi un admirator înflăcărat al lui Farrow. Una din fetele australiene pe cari le salvase cândva George, era o rudă apropiată a lui.

— Atunci, trebuie să aşteptăm, zise căpitanul. N-are rost să vorbim, cu alt funcţionar.

Harrings spuse poliţistului care-l înlocuia pe Boyd că vor aştepta înapoierea acestuia. Trecu, însă, un ceas şi jumătate, până - ce inspectorul sosi. Îl salută prietenos pe Harrings şi intră în cabinetul său. Şeful patrulei îi raportă cazul şi imediat Australianul şi Farrow fură introduşi la el.

Se vedea după chipul inspectorului că se afla în încurcătură, dar Harrings îi veni in ajutor:

— Dragă Boyd, am aflat întâmplător că s-a făptuit o spargere la locuinţa mea, de aceea m-am grăbit să viu încoace cu barca cu motor, împreună cu domnii aceştia. Bell o fi fost beat şi numai astfel se explică faptul că susţine c-a văzut un submarin. Ţi-aş fi foarte recunoscător, dacă ne-ai lăsa să ne vedem de drum, căci fiul prietenului meu de afaceri, domnul Britton, aci de faţă, se află în mare primejdie. A fost răpit, întocmai ca odinioară ruda ce-a d-tale.

— Fireşte că te cred, domnule Harrings, zise inspectorul. Îl voi reţine aici pe Bell, până se va fi trezit din beţie. Scuzaţi că v-am făcut

să pierdeţi vremea, dar poliţistul nu putea proceda altfel.

— Recunosc, dar ar fi foarte neplăcut dacă vom sosi prea târziu. În sfârşit! La revedere, dragă Boyd, poate că voi trece mâine pe la dumneata sa-ţi raportez cum au mers lucrurile.

Strânse mâna inspectorului, apoi acesta se apropia de Farrow, îl privi adânc în ochi, îi întinse mâna şi zise cu căldură:

— Domnule Britton, sunt încântat că am avut prilejul să vă cunosc. Vreau să nădăjduiesc că veţi izbuti să-l salvaţi pe fiul dv. Atunci veţi putea aprecia şi d-voastră recunoştinţa pe care o port căpitanului Farrow, al cărui fiu a salvat-o pe nepoata mea. Vă doresc noroc.

— Mulţumesc, răspunse Farrow, care, fireşte, ştia că inspectorul îl recunoscuse. Poate că vom avea cândva prilejul să stăm mai mult de vorbă. La revedere, domnule Boyd.

Bell fu chemat în cabinetul inspectorului şi de uimire şi spaimă uită să mai protesteze, când îi văzu pe Harrings, Farrow şi însoţitorii acestuia părăsind în grabă localul prefecturii. Şi când, după cinci minute, se întinse, amărât, pe patul din celulă, se-ntrebă dacă nu se-nşelase într-adevăr...

În vremea asta, marinarii, sub conducerea lui Harrings, se-ndreptau grăbiţi spre locuinţa acestuia. În cele din urmă el le arătă cu mâna un zid înalt, care se vedea la oarecare depărtare, în lumina lunii şi zise:

— Acolo e casa mea. Dea Domnul să nu fi venit prea târziu.

Ajunseră curând la poarta cea mare. Dar o găsiră încuiată şi Harrings nu avea cheile la el.

Nu putem suna, zise el lui Farrow, căci nu e exclus ca vărul meu Jim să şi fie în casă. Trebuie să sărim peste poartă.

Asta nu era deloc greu şi când fură înăuntru şi zăriră clădirea în fata lor, Harrings exclamă:

— În sufragerie e lumină, ceea ce înseamnă că e aici. Ah! Dumnezeule...

În clipa aceea se auzi din casă un ţipăt înspăimântător de femeie.

George tremura de încordare. Acum sosise momentul hotărâtor. Mai era departe tatăl său cu prinţul Ghasna? Vor veni ei oare?

Clifton aprinse lampa de buzunar şi îndreptă brusc lumina asupra prizonierilor. George şi Petre îşi încordară imediat braţele, ca să nu se observe că-şi slăbiseră legăturile, dar Sanja făcu asta în ultima clipă şi încurcătura ei nu scăpă ochilor ageri ai banditului.

El nu zise nimic, dar vorbi ceva cu cei doi Bataşi, cari se îndreptară imediat spre George, ca şi cum ar fi vrut să-l ridice. În loc de asta, sălbatecul se aruncă asupra lui si-i legă mâinile cu altă funie, pe care o strânse atât de tare şi cu atâta repeziciune, încât intr-o clipă George nu mai putu face nici-o mişcare. Procedă în acelaşi fel cu Petre, care

se împotrivi din răsputeri, dar fără folos.

În vremea astă Clifton se aplecase peste Sanja şi-i legă şi ei mâinile-din nou. Apoi examină căluşurile prizonierilor, spuse câteva cuvinte celor doi uriaşi, cari strânseră imediat şi sforile din jurul gâtului fiecăruia.

— Care va să zică, dumnealor sunt chiar mai primejdioşi decât bănuiam eu, din cele ce am auzit despre dânşii, spuse criminalul, batjocoritor şi cu admiraţie în acelaşi timp. Respectele mele, domnilor, nu lipsea mult şi-mi trăgeaţi clapa. Să nu vă închipuiţi, însă, că veţi scăpa nepedepsiţi pentru fapta asta. Voi mai chibzui şi cred că voi găsi ceva frumos. Stai, am şi găsit.

Râse sarcastic şi dădu o poruncă celor doi sălbateci. Aceştia tăiară legăturile de la picioarele lui Petre, îl ridicară şi apucându-l de câte un braţ, îl târâră de pe barcă.

— Vine şi rândul vostru, zise Harrings, postându-se în faţa Iul George şi a Sanjei. Vă veţi bucura mult de ceea ce vă pregătesc. Ha, ha! O să aibă haz, zău aşa!

George îşi frământa crierul cum ar putea scăpa acum. Zadarnic încerca să-şi mişte mâinile ca să-şi slăbească legăturile; Harrings, care observa sforţările sale, la lumina lămpii de buzunar, râse batjocoritor şi zise:

— Nu te mai obosi, prietene, căci servitorii mei îşi pricep meseria. Acum nu mai e nimic de făcut, nu mai aveţi timp douăzeci şi patru de ore ca să vă slăbiţi reciproc legăturile. Şi când vom fi sus în casă vă vom lega în aşa fel, încât nici de mişcat nu vă veţi putea mişca. Îmi închipui eu că veţi încerca în fel şi chip să scăpaţi, ha, ha!

George se înfiora, auzind râsul acesta. Avea oare de gând banditul să-l tortureze, pentru-că încercaseră să scape?

Harrings păru să-l ghicească gândurile, căci râse din nou şi zise:

— Nu, nu, nu-ţi fie frică, dumitale nu-ţi voi face nimic. Dar sunt încredinţat că vei depune toate sforţările pentru ca să te liberezi şi să-mi sari de gât. Ha, ha!

George se înfioră. Aşadar, de Sanja era vorba! Smuci cu disperare de funii, nu izbuti însă decât să-şi sfâşie carnea şi Harrings petrecea de minune văzând sforţările zadarnice ale prizonierului său.

Cei doi Bataşi se iviră din nou şi, după ce-l tăiară legăturile de la picioare lui George, îl duseră de pe barcă, la fel ca pe Uriaş.

Fu târât prin parc şi apoi în casă, unde intrară într-o sufragerie aranjată cu mult gust. Acolo îl văzu pe Petre, stând lipit de perete. Braţele le ţinea în sus, fiind legate cu o funie de un cârlig, de pe care fusese scos un tablou.

George fu legat şi dânsul în acelaşi fel, la peretele opus. Nu putea face nici-o mişcare, căci braţele îi erau aşa de întinse, încât stătea în vârful picioarelor. Petre îi aruncă o privire tristă şi din broboanele de

sudoare de pe fruntea Uriaşului, tânărul îşi dădu seamă că făcuse sforţări disperate să se elibereze.

Acum intră şi Clifton, târând-o după sine pe Sanja. O conduse spre canapeaua în faţa căreia se afla o masă mare şi o sili să se aşeze. După aceea îi tăia legăturile. Banditul se lăsă lângă ea, apoi dădu o poruncă servitorilor, cari se făcură nevăzuţi, pe urmă se înapoiară curând cu bătrânul Negru care tremura din tot trupul şi pe care Harrings îi lăsase de pază.

— Cred că mă cunoşti? Se răsti la el Clifton. Stăpânul tău mi-a pus casa la dispoziţie. Adu repede mâncare şi băutură! Repede, însă! Servitorii mei te vor însoţi şi te vor gâdila cu pumnalele, dacă nu te grăbeşti.

Tremurând şi bâlbâind cuvinte neînţelese, bătrânul plecă, însoţit de Bataşi. Clifton o privi acum pe Sanja cu o expresie care-l făcu pe George să se înfioare. Fără voie, el scoase un blestem înăbuşit, la auzul căruia criminalul se întoarse.

— Da, tinere, zise el, batjocoritor, voi lua acum cina împreună cu Sanja. Veţi participa şi voi, însă... numai ca spectatori. Ha, ha, ha! Asta va fi pedeapsa pentru că v-aţi slăbit legăturile. De-abia mâine dimineaţa veţi căpăta ceva de mâncare.

Se întoarse din nou spre Sanja şi-i zise cu blândeţe prefăcută:

— Îmi pare rău ca trebuit să procedez aşa, dar nu se putea altfel. E vina lor. Mâinile astea frumoase, însă, voi îngriji eu să-şi recapete frăgezimea. Aha! Bătrânul s-a grăbit într-adevăr. Norocul lui!

Negrul intră cu o tavă mare, pe care erau mâncăruri reci, din belşug.

— Demnul Harrings se pricepe să trăiască bine, zise banditul, cu admiraţie. Ce de mai bunătăţi! Ei, tinere, ţi-ar plăcea şi ţie să îmbuci un hartan de raţă ca ăsta, hai? Hm... şi somon de Rin, măi să fie! Da, da, dragă Sanja, avem de unde ne ospăta din belşug, nu-i aşa?

Frumoasa fată nu-i răspunse. Privea liniştită înaintea ei şi-şi freca de zor mâinile amorţite.

— Parcă te-am întrebat ceva? Strigă banditul, schimbând tonul. Vrei să răspunzi sau trebuie să-ţi dezleg limba mai întâi? Mijloace am destule, slavă Domnului!

Sanja îl privi lung, dar nu scoase nici-un cuvânt. Clifton se simţi cam stingherit sub privirea visătoare a ochilor ei nevinovaţi.

— Bine, drăguţo, mormăi el, ţi se va dezlega limba de la sine. Aha, uite că vine şi băuturică. E şi şampanie, după cum văd. Aşa, dragă Sanja, ia niţel de aici.

Tânăra prinţesă nici nu învrednici cu privirea farfuria pe care banditul i-o puse dinainte. Privea liniştită spre George şi ochii ei mărturiseau dragoste neţărmurită.

— Ei, nu vrei să mănânci? Strigă Clifton, ameninţător.

— Nu, răspunse Sanja şi zâmbi lui George. Cu un criminal nu pot sta la masă.

Clifton îi strânse cu putere braţul şi scrâşni.

— Asta mi-o vei plăti, fii pe pace!

Fata scoase un ţipăt şi el îi dădu drumul. Dar în acelaşi moment ea se ridică, apucă un cuţit de pe masă şi se repezi la George. Tăişul ascuţit trecu peste funii şi în clipa următoare tânărul era liber.

Cu un strigăt de furie banditul fu lângă fată, îi apucă braţul şi-l răsuci cu atâta putere, încât cuţitul îl căzu jos.

George făcu câţiva paşi, hotărât să-l gâtuie pe ticălos. Deodată se ivi lângă el făptura uriaşă a unuia din Bataşi. Într-o clipă acesta îl legă din nou, iar Clifton şedea iarăşi pe canapea, alături de Sanja pe care o târâse cu brutalitate.

Deodată se auzi de afară un strigăt înăbuşit, urmat de o bufnitură. Clifton sări în sus, apucă cu mâna stângă părul Sanjei, îi împinse capul în jos, întinse dreapta spre un cuţit de pe masă şi scrâşni:

— Dacă vine căpitanul, blestemata asta va muri. Întâmple-se apoi ce s-o întâmpla.

Dădu o poruncă Bataşului şi acesta se îndreptă spre uşă, cu mişcări de pisică. Nu avea nici-un fel de armă, se bizuia însă pe forţele sale.

Îndărătul uşii se auzi un zgomot uşor, apoi clanţa fu apăsată încet.

— Să nu scoţi nici-un ţipăt, şuieră criminalul către Sanja, altminteri îţi trec cuţitul prin beregată.

Chipul lui era atât de schimonosit, încât inima lui George bătea să-l spargă pieptul. Banditul privea cu încordare spre uşă. Clanţa se lăsase cu totul în jos... încetişor, uşa începu să se deschidă... sălbatecul puse mâna, o smulse cu putere şi vru să se năpustească...

— Bravo! Strigă Clifton, bra...

Amuţi, însă, căci uriaşul se clătină pe spate, scoase un horcăit înfiorător şi, ca un arbore bătrân doborât de securea pădurarului, se legănă câteva clipe încolo şi încoace, apoi se prăbuşi cu o bufnitură pe covor.

— Aşa? Acum să mori şi tu! Răcni Clifton.

Apropia cuţitul de gâtul Sanjei, dar fata care ştia acum că salvarea e atât de apropiată, îl izbi cu pumnul în bărbie şi banditul scoase un adevărat muget de durere. Sub puterea loviturii Clifton se clătină şi se sprijini cu mâna dreaptă de tăblia mesei.

Cu revolverul întins, căpitanul Farrow se îndreptă spre el.

Îl privi lung, apoi se dădu repede la o parte şi Dick Harrings, care se ascunsese în spatele lui până atunci, se ivi în faţa vărului său.

— Jim! Zise el, numai.

Jim Harrings – falsul Clifton – holbă ochii, chipul îi se schimonosi, apoi răcni cu glas înfiorător:

— Oh! Morţii învie. Aceia pe cari i-am ucis eu, se întorc din

mormânt. Pleacă, strigoiule, pleacă!

— Jim, de ce-ai făcut asta? Întrebă Dick Harrings, cu glas potolit.

Criminalul gâfâia. Chipul său avea o înfăţişare cu adevărat fioroasă. Nu mai era de recunoscut. Brusc apucă de pe masă un alt cuţit şi înainte ca cineva să-l fi putut opri şi-l împlântă cu toată puterea in inimă.

Se prăbuşi pe canapea, trăsăturile îl se netezîră şi murmură:

— Dick, iartă-mă!

Se întinse apoi şi rămase nemişcat.

— E mai bine aşa, zise vărul său, împreunându-şi mâinile. Dumnezeu să-l ierte păcatele!

Amin! Rosti şi Farrow.